1 100-

COMMISSARIATUS TERRE SANCTE
CANADA

McGill University
Library

1 100-

COMMISSARIATUS TERRARUM CANADA

McGill University
Library

The Crusader's Almanac

1918

COMMISSARIATUS TERRAE SANCTAE CANADA

· COMMISSARIAT ·
OF THE HOLY LAND
MOUNT ST. SEPULCHRE, WASHINGTON, D.C.

The Crusader's Almanac

PUBLISHED QUARTERLY FOR THE BENEFIT OF THE HOLY LAND
BY THE
COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND
MOUNT ST. SEPULCHRE, WASHINGTON, D. C.

Entered as second-class matter May 29, 1905, at the Post Office at Washington, D. C., under the Act of Congress of March 3, 1879.

Vol. XXVI, No. 1 OCTOBER 1, 1917 Price, 25 Cents Yearly

General Information

The Crusader's Almanac is published in the interests of the Sacred Shrines in Palestine. Subscriptions to this magazine are transmitted to the Custos of the Holy Land in Jerusalem, where, like the Good Friday Collection, it is used toward the maintenance of the Holy Places and for the spread of Christianity throughout the Missions of the Holy Land, which comprise, not only Palestine, but also Egypt, Asia Minor, Armenia and the Island of Cyprus.

The Commissariat of the Holy Land is a legally organized corporation existing under the laws of the District of Columbia, and situated at Brookland, Washington, D. C. The legal title is "The College and Commissariat of the Holy Land for the United States of America." The corporation is entitled by law to receive bequests and donations of all kinds; and the above legal title should be used in wills and bequests towards this great work of the Holy Land.

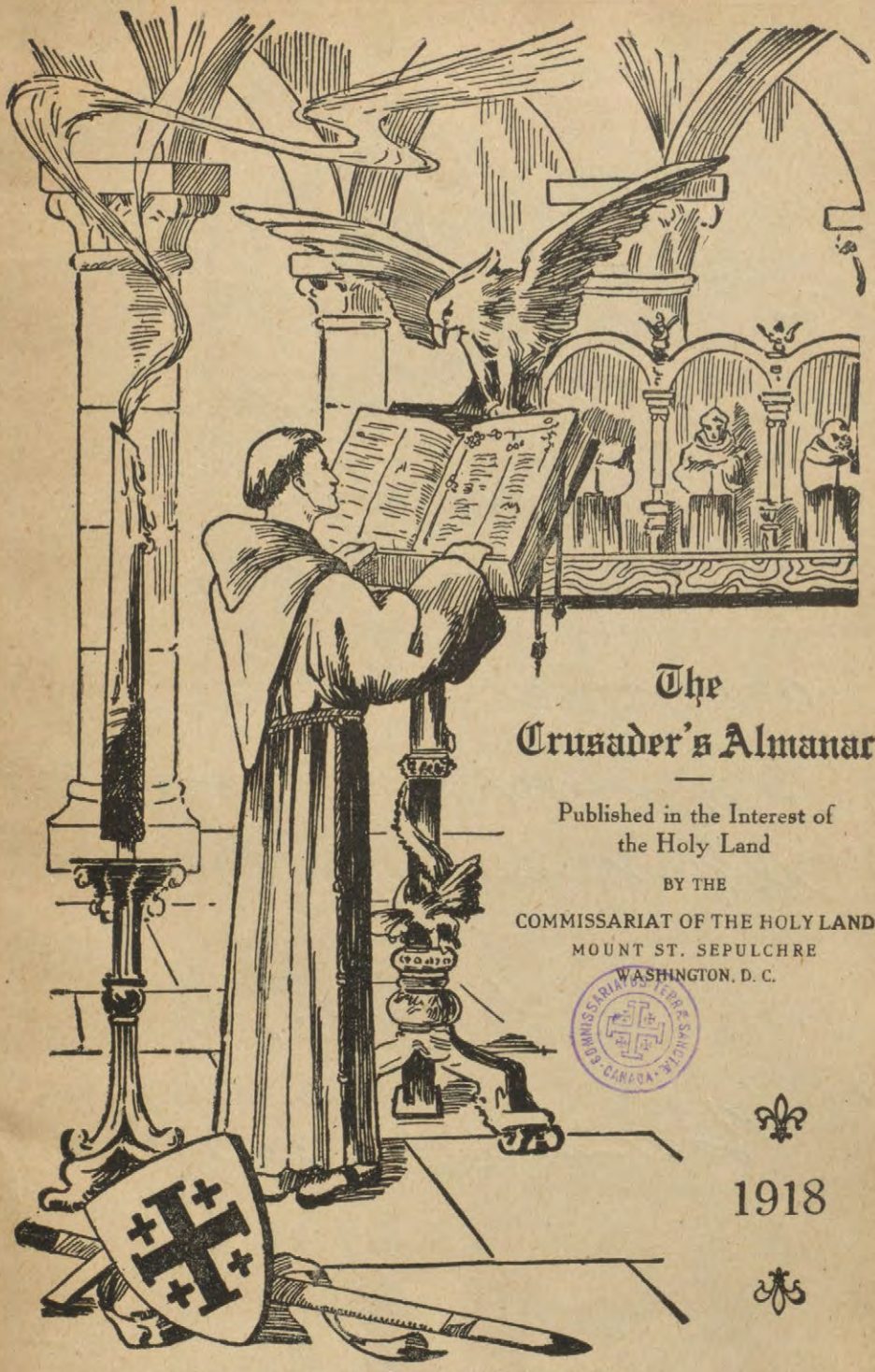
Persons corresponding with us, are requested *always* to sign their full name and address to their letters.

Remittances should be sent by Money Order or Check. Do not enclose bills or coins in unregistered letters. Such remittances are liable to be lost. All Money Orders or Checks should be made payable to the "Commissariat of the Holy Land, Washington, D. C."

Perpetual Members of the Crusade who do not receive the Crusader's Almanac should inform us of this fact, giving their full name and address, and the year of their enrollment, so that we may send them the Almanac in the future.

The Crusader's Almanac is published four times a year in English, German and Polish. The annual number is for all Members of the Crusade of the Holy Land. The three quarterly issues are sent free of charge to Promoters and their assistants.

All Correspondents outside of the United States are requested to make remittance by International Postal Money Order. Do not send stamps, bills or coins.

The Crusader's Almanac

Published in the Interest of the Holy Land

BY THE

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND

MOUNT ST. SEPULCHRE

WASHINGTON, D. C.

1918

See notices on pages 30 and 63.

The Crusaders' Almanac published by the Franciscan Fathers for the benefit of the Missions of the Holy Land is cordially commended to the patronage of the faithful.

J. Card. Gibbons

Baltimore, July 25, 1902.

The Crusade for the Holy Land

Aim.—The Crusade is an Association for the rescue and preservation of the Holy Shrines of Palestine, which are entrusted to the guardianship of the Franciscan Fathers.

Admission.—Persons desiring to be enrolled may obtain admission at any time of the year at the Commissariat of the Holy Land, or through the Promoters of the Crusade. Children, absent and deceased parents, can be made members of the Crusade and will enjoy the spiritual benefits thereof. Every person receives at his admission a copy of the CRUSADER'S ALMANAC, a certificate of membership and a medal enriched with the indulgences of the Holy Land, and of the five-fold Scapular.

Fees.—The Crusaders contribute 25 cents annually toward the rescue and preservation of the Holy Shrines. Promoters and Crusaders are cautioned not to enclose money (coin or bills) in letters not registered, but to make remittances by Postal Money Order or Check. Stamps will be received for small amounts.

Deceased Members.—Remember to have your deceased parents, relatives and friends enrolled in the Crusade. They will thus participate in the many thousand Holy Masses said for them on the Sacred Shrines. How grateful will these poor souls be to you if by your charity you help to release them from the pains of Purgatory!

Perpetual Membership.—Perpetual members of the Crusade for the Holy Land, and enrolled as Benefactors of the Holy Land, are those who contribute a larger amount for the benefit of the Holy Places in Palestine. These perpetual members partake during life and after death of all the spiritual advantages of the Crusade. Absent or deceased persons, as well as families and religious communities, may be enrolled as perpetual members. Persons contributing $12.00 for the Holy Shrines are enrolled as Perpetual Members of the Crusade, while a contribution of $100.00 entitles them to the enrollment of an entire family, or religious community, both living and deceased members. A family enrollment includes husband and wife, their living and deceased children, their parents, brothers and sisters. A diploma for a community includes all the present and deceased members. As a certificate of perpetual membership diplomas are issued by the Commissariat of the Holy Land.

Spiritual Benefits.—The Crusaders partake in many thousand Holy Masses offered annually for the Benefactors by the Franciscan Fathers at the Sacred Shrines 2.—By a Brief of Pope Pius IX—Inter Cætera—dated July 13, 1778, they partake of all the good works, prayers, fastings, penances, mortifications and pilgrimages performed in the Holy Land by the Franciscan Fathers, the pilgrims and the faithful. 3d.—They share in the innumerable indulgences attached to the Holy Shrines, all of which are applicable to the souls of the faithful departed. 4th.—His Holiness, Leo XIII, granted a Plenary Indulgence to the Crusaders on the Feasts of Christmas and Easter and in the hour of death, and a partial one every Friday.

Promoters.—We invite all those who love the Holy Land and the dear places of our Redemption to become Promoters of the Crusade. Upon application, we shall provide them with the necessary supplies. Every one who recruits at least twenty-five Crusaders a year will be numbered among the Promoters.

Special Favors to Promoters.—Besides the favors accorded to the members of the Crusade, our Holy Father, Leo XIII, by Rescript, June 26, 1894, has granted to the Promoters a Plenary Indulgence; (a) on New Year's day; (b) on the Feast of the Assumption of the Blessed Virgin. They have, moreover, the benefit of special Masses said every week for their intention in the Holy Sepulchre, on Calvary, in the Church of St. Saviour in Jerusalem, in the Sanctuary of the Annunciation at Nazareth, in the Holy Grotto of Bethlehem, and in the Sanctuary of St. John the Baptist at Ain Karim. As a mark of gratitude we occasionally present the Promoters with a little souvenir of the Holy Land.

Approbation.— The Good Work of the Holy Land has been approved and recommended by over forty Popes in more than sixty Pontifical Bulls and Briefs, and it has the special blessing of our late Holy Fathers, Leo XIII and Pius X, the late Cardinals McCloskey and Falconio, the late Archbishop Corrigan, Their Eminences, Cardinals Gibbons and Farley, His Excellency, Most Rev. John Bonzano, Apostolic Delegate, and of many other Prelates.

All communications should be addressed to the

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND,
Mount St. Sepulchre, Washington, D. C.

WITH ECCLESIASTICAL APPROBATION

1	†T	✠ **New Year.**—Circumcision of Christ. (G. A., P. I.*) *Gospel: The Circumcision of Our Lord. Luke ii,* 21. Plenary Indulgence for Promoters of the Crusade.
2	W	Feast of the Holy Name. (P. I.)—BB. Bentivolius and Gerard, CC. 1st Ord.
3	Th	S. Genevieve, V. M.—S. Florence, V. M.—S. Macarius, Ab. C.
4	F	✠★ *First Friday.*—S. Titus, Bp. C.—S. Angela of Foligno, W. 3rd Ord. (P. I.)
5	S	S. Telesphorus, P. M.—S. Simon the Stylite, C.
6	S	✠ **Epiphany.**—The Three Kings. (G. A., P. I.*) *Gospel: The Adoration of the Magi. Matt. ii,* 1-12. Plenary Indulgence for Crusaders.
7	M	S. Lucian, Pr. M.—S. Crispin, Bp. C.—S. Julian, M.
8	†T	S. Severin, Bp. C., Ap. of Austria and Bavaria.—S. Erhard, Bp.
9	W	SS. Julian and Basilissa, MM.—S. Marciana, V. M.
10	Th	S. William, Bp. C.—S. Agatho, P. C.—S. Nicanor, Deacon, M.
11	F	S. Hyginus, P. M.—S. Salvius, M.—S. Honorata, V.
12	S	S. Arcadius, M.—S. Satyrus, M.—S. Benedict, Ab. C.
13	S	✠ **1st Sunday after Epiphany.**—S. Leontius, Bp. C. *Gospel: Jesus found among the Doctors. Luke ii,* 42-52.
14	M	S. Felix, M.—S. Malachy, Prophet.
15	†T	S. Paul, the first Hermit.—S. Maurus, Ab. C.—S. John Calybita, C.
16	W	SS. Berard and Comp. MM. 1st Ord. (P. I.)—S. Priscilla, V. M.
17	Th	S. Antony, Ab. C.—S. Sulpicius, Bp. C.—S. Leonilla, M.
18	F	S. Peter's Chair at Rome.—S. Prisca, V. M.—S. Leobard, C.
19	S	S. Canute, K. M.—BB. Charles, Thomas and Bernard, CC. 1st Ord.
20	S	✠ **2nd Sunday after Epiphany.**—SS. Fabian and Sebastian, MM. *Gospel: The marriage feast of Cana. John ii,* 1-11.
21	M	S. Agnes, V. M.—S. Meinard, M.
22	†T	SS. Vincent and Anastasia, MM.—S. Gaudentius, Bp. C.
23	W	Espousals of the B. V. M.—S. Emerentiana, V. M.—S. Raymond Pennafort, C.
24	Th	S. Timothy, Bp. M.—S. Felician, Bp. M.—S. Suranus, Bp. C.
25	F	Conversion of S. Paul, Ap.—S. Ananias, M.
26	S	S. Polycarp, Bp. M.—S. Paula of Rome, W.—S. Bathildis, Queen.
27	S	✠ **Septuagesima Sunday.**—S. John Chrysostom, Bp. C. D. *Gospel: The laborers in the vineyard. Matt. xx,* 1-16.
28	M	S. Agnes, V. M.—B. Matthew of Girgenti, C. 1st Ord.
29	†T	S. Francis of Sales, Bp. C. D., Patron of the Catholic Press, F. of Visitandines.
30	W	S. Hyacintha, V. 3rd Ord. (P. I.)—S. Hippolitus, M.—S. Aldegundis, V.
31	Th	BB. Louisa and Paula, WW. 3rd Ord. (P. I.)

Holy Days of Obligation in the United States

Besides on Sundays, every Catholic who has attained the age of reason, and unless prevented by sickness or other sufficient causes, is obliged to rest from servile work and attend Holy Mass on the following days:

1. The Circumcision of our Lord, or New Year's Day, January 1.
2. The Ascension of our Lord, May 9.
3. The Assumption of the Blessed Virgin, August 15.
4. All Saints', November 1.
5. The Immaculate Conception of the Blessed Virgin, December 8.
6. Christmas, the Nativity of our Lord, December 25.

Civil Holidays

1. New Year's Day, January 1.
2. Washington's Birthday, February 22.
3. Memorial Day, May 30.
4. Independence Day, July 4.
5. Labor Day, September 2.
6. Columbus Day, October 12 (in many States).
7. Thanksgiving Day, the 4th Thursday in November (28).
8. Christmas, December 25.

Fasting Days

Binding on every Catholic who has reached the age of twenty-one and is not lawfully excused:

1. All the week-days of Lent, beginning on Ash Wednesday, February 13.
2. The Fridays in Advent in the diocese where fasting is made obligatory.
3. The Ember days, four times a year, viz.: the Wednesdays, Fridays and Saturdays; (*a*) next after the first Sunday in Lent (February 20, 22, 23); (*b*) in Pentecost week (May 22, 24, 25); (*c*) next after the 14th of September (September 18, 20, 21); (*d*) next after the third Sunday of Advent (December 18, 20, 21).
4. The Vigils of Pentecost, May 18—of the Assumption, August 14—of All Saints, October 31—of Christmas, December 24.

Soldiers and Sailors in active service are exempt from the rule of Fasting and Abstinence throughout the year, excepting upon Ash Wednesday, Good Friday, Holy Saturday, the Vigils of Assumption and of Christmas.

When a feast falls on Monday, the vigil is kept on the Saturday preceding.

Days of Abstinence

On which we are not allowed to eat flesh meat:

1. All Fridays in the year, except they be holy days of obligation.
2. All fast days of obligation, excepting those on which the use of flesh meat is expressly allowed by the proper authorities.

N. B.—The time for fulfilling the Easter duty of Confession and Holy Communion ends this year on May 26.

Signs and Abbreviations in Our Calendar

✠ Sundays and Holydays of Obligation; 🍲—Days of Fast and Abstinence; 🐟—Days of Abstinence; ★—Days of Devotion; S.—Saint; SS.—Saints; B.—Blessed; BB.—Blesseds; Ap. Apostle; App. Apostles; M.—Martyr; MM.—Martyrs; C.—Confessor; CC.—Confessors; P.— Pope; Abp.—Archbishop; Bp.—Bishop; Bpp.—Bishops; D.—Doctor of the Church; Ab.—Abbot; Pr.—Priest; K.—King; F.—Founder; V.—Virgin; VV.—Virgins; W.—Widow; WW.—Widows; Comp.—Companion or Companions; 1st Ord.—First Order of S. Francis; 2d Ord.—Poor Clares; 3d Ord.—Third Order of S. Francis; G. A.—General Absolution (for Tertiaries); P. I.—Plenary Indulgence for all; P. I.*—Plenary Indulgence for Tertiaries. (†) Every Tuesday—Devotion to St. Antony at Mount St. Sepulchre.

1	F	✠★ *First Friday.*—S. Ignatius, Bp. M.—B. Andrew, C. 1st. Ord. (P. I.)
2	S	★ *Purification B. V. M.* or *Candlemas,* (G. A., P. I.*) Blessing of Candles.
3	**S**	✠ **Sexagesima Sunday.**—S. Blaise, Bp. M.—B. Odoric, C. 1st Ord. (P. I.) *Gospel: The parable of the seed. Luke viii,* 4-15. Blessing of Throats.
4	M	S. Joseph of Leonissa, C. 1st Ord (P. I.)—S. Gilbert, C.
5	†T	SS. Peter Baptist and Comp., MM. 1st and 3rd Ord. (P. I.)—S. Agatha, V. M.
6	W	S. Dorothy, V. M.—SS. Gaston and Amandus, Bpp. CC.
7	Th	S. Romuald, Ab. C.—BB. Giles, Mary, Richer and Antony, CC. 1st Ord.
8	F	✠ St. John of Matha, C. F. of Trinitarians.—S. Juventius, Bp. C.
9	S	S. Apollonia, V. M.—S. Ansbert, Bp.—S. Nicephorus, M.
10	**S**	✠ **Quinquagesima Sunday.**—S. Scholastica, Abbess. *Gospel: Jesus gives sight to the blind man. Luke xviii,* 31-43.
11	M	Apparition of Our Lady of Lourdes.
12	†T	Seven Holy Founders of the Servites.—S. Eulalia, V. M.
13	W	✠★ *Ash Wednesday.*—B. Jane of Valois, W. 3rd Ord. Blessing of Ashes.—Lent begins.
14	Th	S. Andrew Corsini, Bp. C.—S Valentine, Pr. M.
15	F	✠ SS. Faustinus and Jovita, MM.—Translation of Body of St. Anthony of Padua.
16	S	S. Juliana, V. M.—B. Philippa, V. 2nd Ord.
17	**S**	✠ **1st Sunday of Lent.**—S. Hilary, Bp. C. D. *Gospel: Jesus tempted by Satan. Matt. iv,* 1-11.
18	M	S. Marcellus, P. M.—S. Simeon, Bp. of Jerusalem, M.
19	†T	S. Conrad, C. 3rd Ord. (P. I.)—S. Mansuetus, Bp. C.
20	W	✠ *Ember Day.*—S. Eleutherius, Bp. M.—B. Peter of Treja, C. 1st Ord.
21	Th	S. Angela Merici, V. 3rd Ord. F. of Ursulines (P. I.)—S. Felix, Bp. C.
22	F	✠ *Ember Day.*—S. Margaret of Cortona, 3rd Ord. (P. I.)
23	S	✠ *Ember Day.*—S. Peter's Chair at Antioch.—S. Peter Damian, Bp. C. D.
24	**S**	✠ **2nd Sunday of Lent.**—S. Mathias, Ap.—S. Edilbert, K. M. *Gospel: The Transfiguration of Our Lord. Matt. xvii,* 1-9.
25	M	B. Sebastian of the Apparition, C. 1st Ord.—S. Walburga, V. Abbess.
26	†T	S. Ignatius, Bp. M.—S. Nestor, Bp. C.—B. Isabella, V. 2nd Ord.
27	W	✠ B. John of Triora, M. 1st Ord.—S. Leander, Bp. C.
28	Th	B. Thomas of Cora, C. 1st Ord.—B. Antonia of Florence, V. 2nd Ord.

Letter of Approbation

Apostolic Delegation,
United States of America

1811 Biltmore St., Washington, D. C.,
August 10, 1912.

Very Rev. and Dear Father:

It pleased me very much on my arrival here in Washington to learn that the work of the Holy Land was established in this country. But I was more pleased still on visiting your monastery, to find there so many and interesting souvenirs of the places where the work of our Redemption was accomplished. Your work for the Holy Land is well known, being approved by many Pontiffs, and enriched with many indulgences. On this work I also bestow my blessing; and I recommend in an especial manner the periodical known as "The Crusader's Almanac." I earnestly hope that in your efforts you will be supported by the faithful of the United States.

With best wishes, I am,

Sincerely yours in Xto.,

+ John Bonzano
Archbishop of Melitene

Apostolic Delegate.

To Very Rev. Godfrey Schilling, O.F.M.,
College of the Holy Land, Brookland, D. C.

Decree of the Sacred Congregation for Religious

In regard to the Collection of Alms for the Benefit of the Holy Land

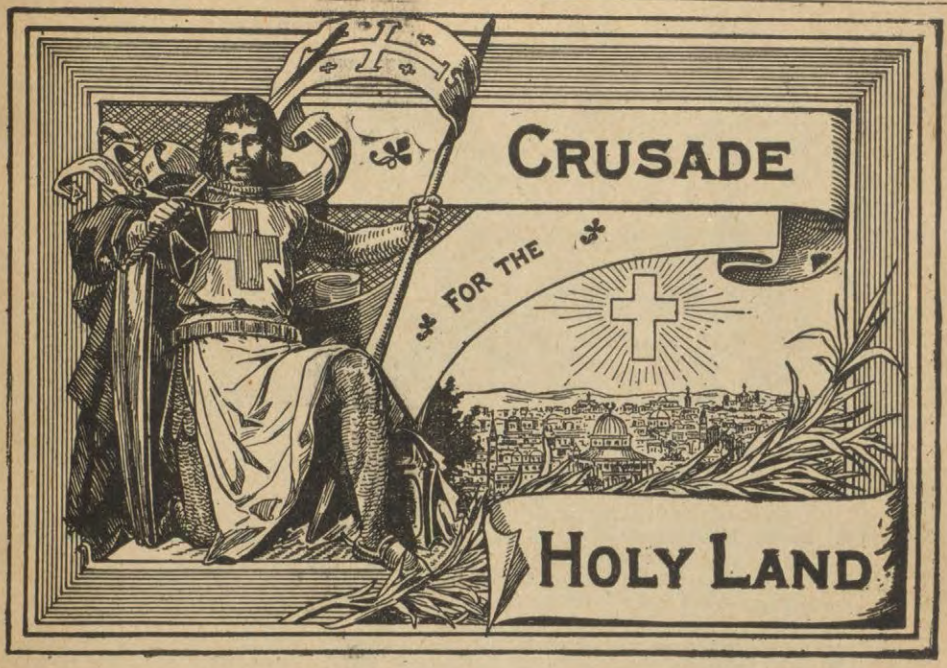
The Sacred Congregation charged with the concerns of Religious, for the setting at rest divers doubts that have sprung up, and obviating possible doubts in the future, has determined to declare, and hereby declares, that in the Decree on Questing Institutes, the Good Work of the Holy Land entrusted to the Order of Friars Minor, was not and is not in the least included; because that work far exceeds the particular needs and individual interest of the said Order and has been most fully approved, enriched with privileges and strongly recommended by the Apostolic See. Wherefore, the said Congregation, animated with the desire not only of not impairing but rather of promoting the aforesaid good work, decrees and commands that the collections in favor of the Holy Land, hitherto wont to be made on Good Friday or on other days during the year by the Friars Minor, either in person or through the medium of other trustworthy people, following the rules and customs duly observed in this matter, must still be made everywhere in future, the above mentioned Decree of November 21, 1908, notwithstanding.

On our Most Holy Lord Pius X being informed of these decisions by the undersigned Cardinal Prefect, His Holiness deigned to ratify and confirm them on October 1, 1909.

FR. J. C. CARD. VIVES,
Prefect.

1	F	✠★ *First Friday.*—Mysteries of the Way of the Cross (G. A., P. I.)—B. Mathia, V. 2nd Ord.
2	S	S. Jovinus, M.—B. Agnes of Prague, V. 2nd Ord.
3	**S**	✠ **3rd Sunday of Lent.**—S. Titus, Bp. C.—S. Cunegundis, V, Empress. *Gospel: Jesus casts out a devil. Luke xi,* 14-28.
4	M	S. Casimir, C. King of Poland.—S. Lucius, P. M.
5	†T	S. John Joseph of the Cross, C. 1st Ord. (P. I.)—S. Gerasimus, C. Anchorite.
6	W	✠ S. Coletta, V. 2nd Ord. (P. I.)—S. Evagre, Bp. C.—S. Conon, M.
7	Th	S. Thomas Aquinas, C. D., Patron of Catholic Schools.
8	F	✠ S. John of God, C. F. of the Brothers of Mercy.—S. Philemon, M.
9	S	S. Catherine of Bologna, V. 2nd Ord. (P. I.)—S. Gregory, Bp. C.
10	**S**	✠ **4th Sunday of Lent.**—The Forty Holy Martyrs of Sebaste. *Gospel: The miracle of the loaves and fishes. John vi,* 1-15. Novena in honor of S. Joseph begins.
11	M	S. Frances of Rome, W.—S. Candidus, M.—S. Sophronius, Bp. of Jerusalem.
12	†T	S. Gregory the Great, P. C. D.—S. Theophanis, M.
13	W	✠ S. Peter Nolascus, C.—B. Roger, C. 1st Ord.—S. Euphrasia, V.
14	Th	B. Peter of Treja, C. 1st Ord.—S. Mathildis, Queen.
15	F	✠ SS. Perpetua and Felicitas, MM.—S. Longinus, the Centurion, M.
16	S	S. Herbert, Bp. C.—S. Cyriac, M.—B. Peter of Siena, C. 3rd Ord.
17	**S**	✠ **Passion Sunday.**—S. Patrick, Bp. C. Ap. of Ireland. *Gospel: The Jews try to stone Jesus. John viii,* 46-59.
18	M	S. Cyril, Bp. of Jerusalem.—B. Salvator, C. 1st Ord. Thirteen Tuesdays in honor of S. Anthony begin to-morrow.
19	†T	★ *S. Joseph,* Spouse of the B. V. M. (G. A., P. I.)
20	W	✠ S. Cuthbert, Bp. C.—B. John of Parma, C. 1st Ord.
21	Th	S. Benedict, Ab. C. F. of the Benedictines.—S. Serapion, Bp. C.
22	F	✠ Seven Dolors of the B. V. M.—S. Benvenutus, Bp. C. 1st Ord. (P. I.)
23	S	S. Peter Damian, Bp. C. D.—S. Turibius, C. Bp. of Lima.
24	**S**	✠ **Palm Sunday.**—(G. A.)—S. Gabriel, Archangel (P. I.)—B. Didacus, Jos. C. 1st Ord. *Gospel: The triumphant entry of Jesus into Jerusalem. Matt. xxi,* 1-9.
25	M	★ *Annunciation of the B. V. M.* (G. A., P. I.*)
26	†T	S. Ludger, Bp. C. Ap. of the Saxons.—S. Castulus, M. (G. A.)
27	W	✠ *Spy Wednesday.*—S. John Damascene, C. D.—B. Peregrinus, C. 1st Ord. (G. A.)
28	Th	★ *Maundy Thursday.*—B. Mark of Montegallo, C. 1st Ord. (G. A.)
29	F	✠★ *Good Friday.*—B. Paula, W. 3rd Ord. (G. A.).
30	S	✠★ *Holy Saturday.*—B. Angela, W. 3rd Ord. (G. A.)
31	**S**	✠ **Easter Sunday.**—(G. A., P. I.)—S. Benjamin, Deacon, M. *Gospel: The Resurrection of Christ. Mark xvi,* 1-7.

The Crusader's Prayer

O Divine Eternal Father! I offer Thee the Precious Blood of Jesus Christ, in reparation for my sins, for the wants of the Holy Church, for the wants of the Holy Land, for the conversion of poor sinners and for the release of the suffering souls in Purgatory.

(To be said morning, noon and night.)

The Good Work of the Holy Land

THE impenetrable clouds of gloom and sadness that have hung over the Holy Land for the past three years, are becoming more ominous as time proceeds. Flaming cannons have belched forth murder and destruction on its shores and the clash of arms resounds across its northern and southern confines. The thunder of war has broken loose over the peaceful Plain of Sharon, making mockery of the beauty vaunted of in the Canticle of Canticles: "I am the narcissus of Sharon, the lily of the valley." Stories of indescribable horror, famine and desolation are being daily circulated; the numbers of fell-stricken people, of dying and dead, is growing with amazing rapidity, and rumors of direful threats of what is about to befall the venerable Shrines of the Holy City and elsewhere in Palestine, are being echoed in our ears.

1	M	S. Hugh, Bp. C.—S. Venance, M.—S. Martina. V. M.
2	†T	S. Francis of Paul, C. F. of Minims.—B. Leopold, C. 1st Ord.
3	W	S. Benedict the Moor, C. 1st Ord. (P. I.)—S. Richard, Bp. C.—BB. Gandolph and John of Pinna, CC. 1st Ord.
4	Th	S. Isidore, Bp. C.—S. Platon, Monk.
5	F	★ *First Friday.*—S. Vincent Ferrer, C.—S. Irene, V.M.
6	S	S. Sixtus, P. M.—B. Crescentia Höss, V. 3rd Ord.
7	**S**	✠ **Low Sunday.**—B. William, Hermit, C. 3rd Ord.—S. Herman Joseph, C. *Gospel: Jesus appears to His disciples. John xx,* 19-31.
8	M	S. Denis, Bp. C.—B. Julian, C. 1st Ord.
9	†T	S. Mary Cleophas.—B. Thomas of Tolentino, M. 1st Ord.
10	W	S. Michael de Sanctis, C.—B. Mark Fantutius, C. 1st Ord.
11	Th	S. Leo, P. M.—S. Isaac, C. Monk.—S. Eustorgius, Pr. C.
12	F	S. Zeno, Bp. M.—B. Angelus of Clavasio, C. 1st Ord.
13	S	S. Hermenegild, K. M.—S. Justin the Philosopher, M.
14	**S**	✠ **2nd Sunday after Easter.**—SS. Tiburtius, Valerian, Maximus, MM. *Gospel: The Good Shepherd, John x,* 11-16.
15	M	SS. Basillissa and Anastasia, MM. Nine Tuesdays in honor of S. Anthony begin to-morrow.
16	†T	S. Raphael, Archangel, (P. I.*)—S. Benedict Labre, C. Renewal of Profession for Tertiaries.
17	W	S. Anicetus, P. M.—S. Robert, Ab. C.—S. Mappalicus, C.
18	Th	Solemnity of S. Joseph, (P. I.)—S. Apollonius, M.
19	F	S. Elphage, Bp. M.—B. Conrad of Ascoli, C. 1st Ord.
20	S	S. Marcian, P.—SS. Sulpicius and Servilianus, MM.—B. Leopold, C. 1st Ord.
21	**S**	✠ **3rd Sunday after Easter.**—S. Anselm, Bp. C. D. *Gospel: Joy after sorrow. John xvi,* 16-22.
22	M	SS. Soter and Cajus, PP MM.—S. Leo, Bp. C.
23	†T	S. George, M.—B. Giles, C. 1st Ord. (P. I.)—S. Adalbert, Bp. M.
24	W	S. Fidelis, M. 1st Ord. (P. I.)—S. Mellitus, Bp.—S. Egbert, Pr. C.
25	Th	*Rogation Day.*—S. Mark, Evang. Procession and Litany of the Saints.
26	F	SS. Cletus and Marcellinus, PP. MM.—S. Clarence, Bp. C.
27	S	S. Zita, V.—S. Theophilus, Bp.—B. James, C. 1st Ord.
28	**S**	✠ **4th Sunday after Easter.**—S. Paul of the Cross, F. of the Passionists. B. Lucius. C. 3rd Ord. (P. I.) *Gospel: Christ promises the Comforter. John xvi,* 5-14.
29	M	S. Peter, M.—Seven Thieves, MM.—S. Robert, Ab.
30	†T	S. Catherine of Siena, V.—B. Benedict of Urbino, C. 1st Ord.

Armies are marching on the Land of Promise from the North, the South, and the East, and armies that have held sway for centuries are reported to be in danger of being obliged to retreat. In either event our anxiety for the Holy Places is great. From the experience of the past three years of the World War, we have learned that a victorious army must blast its way with fire and sword, bringing its mighty hosts of men and endless array of accoutrements over cities and fields, levelled and torn to pieces. An army in retreat, and with little hope of ever returning, will leave but an empty shell for the on-rushing invaders. This is the sad and inevitable result of an invasion.

What a terrifying thought for all who love the Holy Land! What horror it brings to the soul to think of the desecration and destruction of those Places most dear and most sacred to the heart of every Christian!

With deep concern we are asking which of these two events is it to be, and in our anguish our hearts go out to the memorable, time-honored, hallowed Sanctuaries, sanctified by the earthly presence, the Life, Suffering, Death and Resurrection of Our Lord and Saviour Jesus Christ.

During seven centuries the humble followers of St. Francis of Assisi have stood watch beside these Shrines. To preserve them to Christianity they have borne every form of suffering, persecution, imprisonment and death. With invincible fortitude and patience they have lived down the fanaticism of the Turk; by exemplary lives, surrounded by their Religious vows of Poverty, Obedience and Chastity, they have convinced the followers of Mohammed of their entire disinterestedness in the goods of this world and proven their intimate resolve to labor only for the love of God. At an inestimable sacrifice they have gradually acquired possession of most of the sacred witnesses of Christ's Mission upon earth and above them they have raised monuments to preserve them to posterity, or they have enhanced the magnificence of those already existing. This immense work has been necessarily slow in a land where flourished an undying hatred for the Christian and all his works. Seven hundred years have elapsed in which the Franciscans have toiled unstintingly, and often in the face of most adverse circumstances, to overcome the difficulties. Time and time again during that period, now here, now there, the work of centuries was repeatedly destroyed. Whole communities of Franciscans were cast into foul prisons; hundreds were cruelly massacred; taxations, unheard of and criminal, were imposed; but undaunted, the Sons of the Poverello of Assisi returned to the task allotted them by the Holy See. They began again, went on unflinchingly, and in this twentieth century we find them at nearly all of the Shrines, where they have built becoming churches, chapels or oratories, as the occasion or their means permitted them.

Now a universal destruction threatens the fruit of their seven century labors, fatigues and sacrifices. Engines of unspeakable power are being primed within and without, foretelling undeniably, the utter obliteration of the treasures so dearly acquired. Desperation and stubbornness of invincible powers are on the verge of a conflict in the Sacred Fields of Palestine, which ages ago were deluged in blood. And once let loose, who can foresee the devastation to be wrought while the sanguinary battle ebbs to and fro over the Land of Promise? We dread the contemplation of what would follow the entrance of an invading army into Palestine. Nor are we alone in this anxious dread. It has taken possession of him, to whose heart, above all hearts in Christendom, the Holy Places are most dear,—the Supreme Head of our Holy Faith. Pope Benedict XV realizes what it would mean, and in his paternal solicitude for those venerable Places and for the children of St. Francis, he

1	W	SS. Philip and James, App.—S. Walburga, V.—S. Sigismund, K. C.
2	Th	S. Athanasius, Bp. C. D.—SS. Exuperius and Zoe, MM.
3	F	★ *First Friday.*—Finding of the Holy Cross.—S. Juvenal, Bp. C.
4	S	S. Monica, W.—S. Florian, M.—B. Christopher, C. 1st Ord.
5	**S**	✠ **5th Sunday after Easter.**—S. Pius V, P. C. *Gospel: Ask in the Name of Jesus. John xvi,* 23-30.
6	M	*Rogation Day.*—S. John before the Latin Gate.
7	†T	*Rogation Day.*—S. Stanislaus, Bp. M.—S. Flavia Domitilla, V. M.
8	W	*Rogation Day.*—Apparition of S. Michael the Archangel.—S. Victor, M.
9	Th	✠ **Ascension.**—(G. A., P. I.*)—S. Gregory Nazianzen, Bp. C. D. *Gospel: Ascension of Our Lord. Mark xvi,* 14-20.
10	F	S. Antonine, Bp. C.—S. Isidore, C. Patron of Farmers. Novena in honor of the Holy Ghost begins.
11	S	S. Francis of Hieronymo, C.—BB. Julian, Ladislas and Vivaldus, CC. 1st and 3rd Ord.
12	**S**	✠ **Sunday after Ascension.**—S. Pancras, Boy Martyr.—BB. Guy, Benvenutus and Bartholomew, CC. 1st Ord. *Gospel: The Testimony of the Holy Ghost. John xv,* 26-27 —*xvi,* 1-4.
13	M	S. Peter Regalatus, C. 1st Ord. (P. I.)—S. John the Silent, C.
14	†T	S. Boniface, M.—S. Petronilla, V. 2nd Ord.—B. Francis Fabriano, C. 1st Ord.
15	W	S. John Baptist de la Salle, C. F. of Christian Brothers.
16	Th	S. Ubaldus, Bp. C.—S. John Nepomucene, M.
17	F	S. Paschal Baylon, C. 1st Ord., Patron of Eucharistic League. (P. I.)
18	S	*Vigil.*—S. Felix of Cantalice, C. 1st Ord. (P. I.)
19	**S**	✠ **Pentecost Sunday.**—(G. A., P. I.)—S. Yves, C. Patron of Lawyers. *Gospel: The Descent of the Holy Ghost. John xiv,* 23-31.
20	M	S. Bernardine of Siena, C. 1st Ord., Apostle of the Holy Name. (P. I.)
21	†T	BB. Theophilus, Crispin and Gerard, CC., 1st and 3rd Ord.
22	W	*Ember Day.*—S. Rita. W.—BB. John Forest, John and Peter, MM. 1st Ord. (P. I.)
23	Th	S. John B. de Rossi, C.—B. Humiliana, W. 3rd Ord. (P. I.)
24	F	*Ember Day.*—S. Afra, M.—B. John of Prado, M. 1st Ord.
25	S	*Ember Day.*—Dedication of the Basilica of S. Francis of Assisi.
26	**S**	✠ **Trinity Sunday.**—(G. A., P. I.)—S. Philip Neri, C.—B. Mary Ann of Jesus, V., the Lily of Quito. Easter-time closes. *Gospel: Christ commissions His disciples to preach. Matt xxviii,* 18-20.
27	M	S. Bede the Venerable, C. D.—S. John, P. M.
28	†T	S. Augustine, Bp. C.—S. Emil, M.—S. Germain, Bp. C.
29	W	BB. Stephen and Raymond, MM. 1st. Ord.
30	Th	★ *Corpus Christi.* (G. A., P. I.)—S. Ferdinand, K. C. 3rd Ord. (P. I.) Novena in honor of the Sacred Heart begins.
31	F	B. James de Strepa, Bp. C. 1st Ord. (P. I.)—B. Gerard, C. 3rd Ord.

has petitioned the British Army, in case they eventually come to occupy the sacred towns of Palestine, to spare them from destruction. To the Turk a similar urgent appeal has been sent that, if they be obliged to evacuate those hallowed possessions, they leave them intact. We earnestly pray, and we ask all our readers to pray, that both armies will listen to the voice of Christ's Vicar.

In this moment of agonizing suspense, we appeal to all Christians, to all our readers, Promoters and Crusaders, to rally round the Standard of Christ, and, no matter what the sacrifice, with the glorious ensign of our Redemption proudly unfurled, to resolve to render every possible aid to the preservation of the Holy Places. The bugle call has been sounded throughout our land of peace and prosperity, summoning to the colors millions of men to defend the honor and safety of its people. The hour of personal sacrifice has struck. To maintain the high ideals of the nation, to protect the rights of humanity, each one must be ready and willing to do his share. Our readers will easily gather how fraught with danger are the cherished witnesses of mankind's Redemption, and we feel that there is no need on our part of bringing the direful situation more pointedly home to them. The part we are to take in answer to this spiritual bugle-call is not for worldly interest, but all for the welfare of the immortal soul, eternal. We are sounding this call to the sixteen millions of Catholics in the United States of America, and to many in the neighboring countries, and we hope that the soul of each one will rise readily and generously to the occasion. The Crusader's Almanac is going forth this year with a sad message, but its confidence in the providence of God and in the generosity and charity of its thousands of readers is unlimited. It has never appealed in vain to the hearts of the children of this mighty Republic, where gratitude to the Eternal Son of God is ever shown by ready assistance for the protection and preservation of the Holy Places of Palestine.

Already the destructive work of war's merciless weapons has razed to the ground the once beautiful church, convent and pilgrim's hospice that graced the Syrian coast at Jaffa. The work of nearly four centuries has been smashed to an unrecognizable mass of debris and ruins in a short space of time. Once more the Franciscans will have to return to the task and begin again where they started in 1650. To aid this and similar effects of this sad war we appeal for help to all our readers. We ask our Promoters and Crusaders to redouble their efforts, that the Good Work of the Holy Land may flourish and the Holy Places of Palestine be safeguarded, and wherever necessary, speedily restored. Once more the already thinned ranks of the faithful Guardians have been still more depleted by privations and misery. In the midst of their sacred watch the Angel of Death is calling them fast to their eternal reward. Shall we be deaf to the mute appeal from these sorely tried veterans of Christ, watching and defending for us the priceless Memorials of our Saviour's Mission on earth?

We are aware that many demands are being made on the people during these trying times. But the occasion is extraordinary and sacrifices are being asked from all. Shall we ask in vain for some little sacrifice in honor of Him who made so many and such great ones for us! And when we realize the immense benefits obtained from this Good Work, enriched with innumerable indulgences by many of the Supreme Pontiffs, shall we hesitate to throw ourselves into it heart and soul to assure its success! Will not the thought of Christ's Nativity in Bethlehem; His model Life in Nazareth; His divine Mission; His innumerable acts of mercy; His infinite compassion for men; His

1	S	S. Pamphilus, M.—BB. Felix and Herculan, CC. 1st Ord.
2	**S**	✠ **2nd Sunday after Pentecost.**—B. Baptista Varani, V. 2nd Ord. *Gospel: The parable of the supper. Luke xiv,* 16-24.
3	M	S. Clothilda, Queen.—B. Andrew, C. 1st Ord.
4	†T	S. Francis Caracciolo, C.—S. Saturnina, V. M.—S. Optatus, Bp. C.
5	W	S. Boniface, Bp. M., Patron of Germany.—B. Pacificus, 1st Ord.
6	Th	S. Norbert, Bp. C., F. of the Norbertines.—S. Claude, Bp.
7	F	✠★ *First Friday.—Feast of the Sacred Heart.* (G. A., P. I.) Consecration to the Sacred Heart.
8	S	S. Mary Magd. Pazzi, V.—S. William, Bp. C.—SS. Medard and Gildara, Bpp. CC.
9	**S**	✠ **3rd Sunday after Pentecost.**—SS. Primus and Felician, MM. *Gospel: The parable of the lost sheep. Luke xv,* 1-10.
10	M	S. Margaret, W., Queen of Scotland.—S. Timothy, Bp. M.—B. Jolenta, W. 2 Ord.
11	†T	S. Barnabas, Ap.—SS. Felix and Fortunatus, MM.
12	W	S. Olympius, Bp.—B. Guido, C. 1st Ord.
13	Th	★ *S. Antony of Padua,* C. 1st Ord. (P. I.)—S. Peregrinus, Bp. C.
14	F	✠ S. Basil the Great, Bp. C. D.—S. Eliseus the Prophet.
15	S	S. John of Facundo, C.—SS. Vitus and Modestus, MM.
16	**S**	✠ **4th Sunday after Pentecost.**—S. Luitgard, V.—S. Francis Regis, C. *Gospel: The miraculous draught of fishes. Luke v,* 1-11.
17	M	S. Gandolph, Bp. C.—S. Rayner, C.
18	†T	SS. Mark and Marcellianus, MM.—S. Amandus, Bp. C.—S. Mariana, V. M.
19	W	SS. Gervasius and Protasius, MM.—B. Michelina, W. 3rd Ord. (P. I.)
20	Th	S. Silverius, P. M.—S. Macarius, Bp. C.
21	F	✠ S. Aloysius Gonzaga, C., Patron of Youth.—S. Leutfred, Ab. C.
22	S	S. Paulinus, Bp. C.—S. Alban.—10,000 Martyrs.
23	**S**	✠ **5th Sunday after Pentecost.**—S. Agrippina, V. M. *Gospel: The justice of the Pharisees. Matt. v,* 20-24.
24	M	Nativity of S. John the Baptist. (P. I.*)
25	†T	S. William, Ab. C.—S. Gallican, M.—S. Adalbert, C.
26	W	SS. John and Paul, MM.—S. Virgil, Bp. M.—S. Pelagius, M.
27	Th	S. Ladislaus, K. C.—S. Crescens, M.—B. Benvenutus, C. 1st Ord.
28	F	✠ S. Leo II, P. C.—S. Irenæus, Bp. M.—S. Benignus, Bp. M.
29	S	SS. Peter and Paul, App. (G. A., P. I.*)—S. Cassius, C.
30	**S**	✠ **6th Sunday after Pentecost.**—Commemoration of S. Paul. *Gospel: Jesus feeds the multitude Mark viii,* 1-9.

sufferings, Passion, Death, His glorious Resurrection and triumphant Ascension,—will not this and kindred thoughts, clustering around Calvary, the Holy Sepulchre, the Garden of Gethsemani, the Holy Cenacle, Mount Olivet,—will they not spur us on to make a sacrifice for the love of Him, who loved us so much? After all, little is being asked of us, but far greater things are promised to us. The sacrifice that is demanded of us is the relinquishing, perhaps, of one small pleasure, some trifling amusement, and in return an inestimable reward is assured us in eternity. Each sacrifice made will be a strong credit, placed to our account, and which will show to our great joy and satisfaction on that Great Day when we are called before the Judgment Seat of Jesus Christ, the eternal Son of God, for whose honor and glory our sacrifices were made on earth. What a happiness it will then be for us to know that our treasure was laid up safely and securely, "where neither the rust nor moth doth consume, and where thieves do not break through, nor steal."

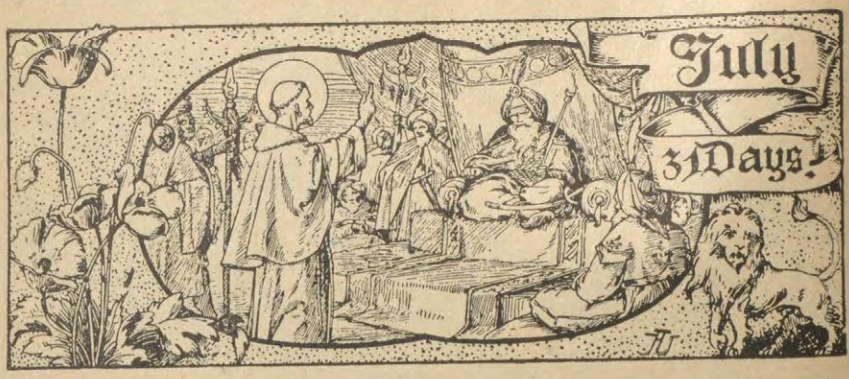
Renew your resolutions, dear Promoters and Crusaders, at the foot of the Cross, and with hearts rekindled with the fire of Divine Love, go forth confidently to enlist countless numbers of others in the Good Work of the Holy Land. The road to be travelled is not an easy one. But our Promoters will not forget that they are striving by their efforts to follow in the footsteps of their Divine Redeemer. His was a way beset with sufferings, sorrows and anguish, so great, that blood ran from His sacred forehead, and from gaping wounds, that were opened for the love of us. His way was one of sacrifice, over which, laden with the heavy cross of our sins and ingratitude, He travelled to Golgotha's summit to lay down His life for our salvation. Let this thought strengthen us in our work which we do for Him and for ourselves we shall be laying up a great treasure in Heaven.

A Mysterious Sick Call

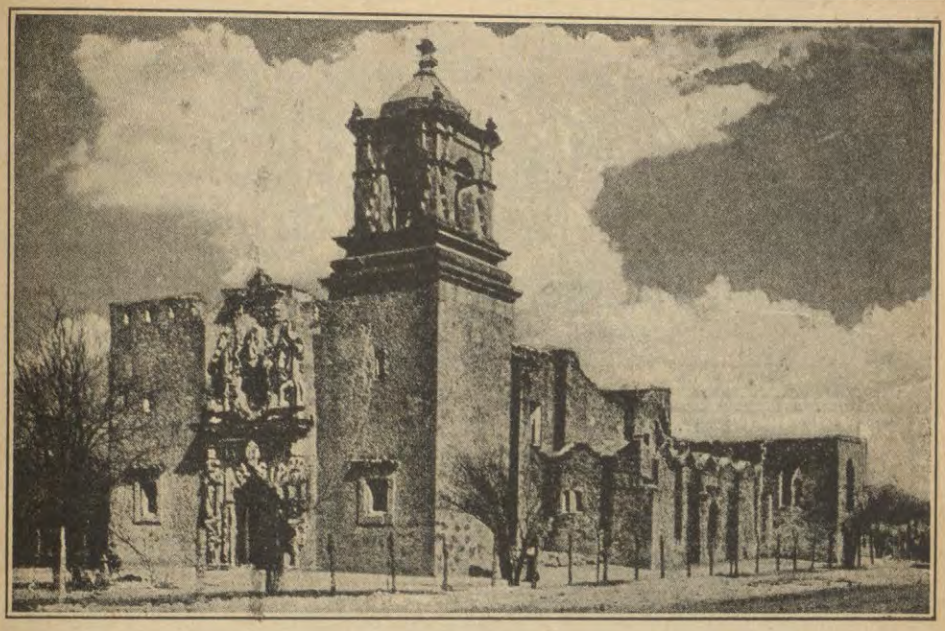
It is related that some fifty years ago a Franciscan Father who lived in Constantinople was summoned in the middle of the night on an urgent sick call. He was astonished to find a princely carriage awaiting him at the entrance of the poor Monastery. Several men hurried him into the carriage and, with an apology, bandaged his eyes, assuring him that no harm would befall him. The Father recommended himself to Our Lord, Whom he carried with him in the Blessed Sacrament, and to the protection of the Blessed Virgin.

After a long drive the carriage stopped and the Father was led through an extensive courtyard, over a number of stairways and through a series of corridors. Finally his eyes were freed and he found himself in a splendid apartment among a number of eunuchs who treated him most respectfully.

Then he was told that a sick person required his assistance in an adjoining room. There he found himself face to face with an elderly woman who showed traces of a former beauty. She stretched out her hands towards him with joy saying, "Oh, Father, how happy am I to see you! Please hear my confession and give me the last Sacraments, because I have only a short while to live." It may have been a long time since she last received her Saviour, and now she threw herself confidently into the arms of His mercy. The Father prepared her for death and then gave her a last farewell in this world. After leaving her he was again blindfolded and brought back in the same mysterious way in which he had come. He learned afterwards that the dying penitent was the mother of the Sultan, who had granted her this last consolation.

1	M	Feast of the Most Precious Blood.—S. Theobald, C.
2	†T	Visitation of the B. V. M. (G. A.)—S. Swithun, Bp.—S. Otto, Bp. C.
3	W	S. Juliana Falconeri, V.—B. Raymond Lullus, C. 1st Ord.
4	Th	S. Ulric, Bp. C.—S. Laurian, Bp. M.—S. Theodore, Bp. M.
5	F	★ *First Friday.*—S. Antony M. Zaccaria of Mexico, C.—S. Cyrilla, M.
6	S	S. Romulus, Bp. M.—S. Goar, Pr. C.
7	**S**	✠ **7th Sunday after Pentecost.**—SS. Cyril and Methodius, Bpp. CC.—S. Laurence of Brindisi, C. 1st Ord. (P. I.) *Gospel: The false prophets. Matt. vii,* 15-21.
8	M	S. Elizabeth, W. 3rd Ord., Queen of Portugal. (P. I.)
9	†T	SS. Nicholas, Godfrey and Comp. MM. 1st Ord. (P. I.)—S. Brexius, Bp.
10	W	Seven Brothers, MM.—S. Appolonius, M.
11	Th	S. Veronica Giuliani, V. 2nd Ord. (P. I.)—S. Pius I, P. M.
12	F	S. John Gualbert, Ab. C.—SS. Nabor and Felix, MM.
13	S	S. Anaclete, P. M.—S. Turian, Bp. C.
14	**S**	✠ **8th Sunday after Pentecost.**—S. Bonaventure the Seraphic Doctor, Bp. C. 1st Ord. (P. I.) *Gospel: The unjust steward. Luke xvi,* 1-9.
15	M	Feast of the Holy Sepulchre, (P. I.)—S. Henry I, Emperor, C.
16	†T	Our Lady of Mount Carmel.—S. Faustus, M.—S. Vitalian, Bp. C.
17	W	S. Alexius, C.—S. Generosus, M.—S. Marcellina, V.
18	Th	S. Camillus of Lellis, C., Patron of Hospitals.—S. Frederic, Bp., M.
19	F	S. Vincent of Paul, C., F. of Lazarists and Sisters of Charity.
20	S	S. Jerome Emilian, C.—S Margaret, V. M.—Elias the Prophet.
21	**S**	✠ **9th Sunday after Pentecost.**—S. Praxedes, V. M. *Gospel: Jesus weeps over Jerusalem. Luke xix,* 41-47.
22	M	S. Mary Magdalen, Penitent.—S. Cyril, Bp. C.
23	†T	S. Apollinaris, Bp. M.—S. Liborius, Bp.—S. Primitiva, V. M.
24	W	S. Francis Solanus, C. 1st Ord., Apostle of So. America. (P.I.)
25	Th	S. James, Ap., Patron of Spain.—S. Christopher, M.
26	F	S. Anne, Mother of the B. V. M. (P. I.)—S. Pastor, Pr. C.
27	S	S. Pantaleon, M.—Seven Sleepers, MM.—B. Cunegundis, V. 2nd Ord.
28	**S**	✠ **10th Sunday after Pentecost.**—SS. Nazarius and Celsus, MM. *Gospel: The pharisee and the publican. Luke xviii,* 9-14.
29	M	S. Martha, V., Hostess of Our Lord.—SS. Felix, Simplicius, Faustinus and Beatrice, MM.
30	†T	SS. Abdon and Sennen, MM.—BB. Simon and Archangelus, CC. 1st Ord.
31	W	S. Ignatius Loyola, C. F. of Jesuits.—S. Fabius, M.

Mission San José near San Antonio

San Antonio and the Franciscans

UNDER the direction of a committee composed of the most prominent residents of the city of San Antonio, Texas, a movement is on foot to restore the old Franciscan Missions of that city, which, with the exception of the historic Alamo, have been permitted to fall into ruin. It is thought that the restoration will be completed in time for the celebration of the bi-centennial of the coming of the Franciscan missionaries to Texas, which is scheduled for 1918. Various Catholic organizations are taking interest in the work although it is by no means confined to Catholic activity.

During the early nineties a movement was launched in San Antonio to erect in the square of the Cathedral of San Fernando a statue of St. Antony of Padua, for whom the city was named and under whose protection it was placed by the Franciscan missionaries. The design for this statue was made by Mr. Sibbel, a famous artist of New York City, who has since passed away. The design represents St. Antony in the act of blessing the city. The lily of purity is at his feet and in his hands he holds the book of Sacred Scripture in which he was so well versed that he was called the "Ark of the Testament." He knew many of the Sacred Books by heart and had they ever been lost he could have written them from memory.

San Antonio is eminently a Franciscan city and its early history is that of the brave and zealous Franciscan missionaries who did so much for the civilization and conversion of the Indians. The Alamo, which is a center of interest for tourists because of the historical events which have been enacted around it, was originally a Franciscan church to which was attached the convent of the Friars. Three other missions, which to this day belong to the Bishop of San Antonio, are located on the outskirts of the city. It is these venerable houses of God that are to be restored, and once this great work is accomplished they may again be used for Catholic worship.

1	Th	S. Peter's Chains.—*(The great Portiuncula Indulgence begins to-day at noon and lasts until midnight of to-morrow.)*
2	F	✠ ★ *First Friday.—Dedication of Our Lady of the Angels.* (P. I.)—S. Alphonsus, Bp. C. D. F. of the Redemptorists.
3	S	Finding of the body of St. Stephen.—S. Lydia.
4	S	✠ **11th Sunday after Pentecost.**—S. Dominic, C., F. of Dominicans. (P. I.) *Gospel: Jesus cures the dumb man. Mark vii,* 31-37.
5	M	Our Lady of the Snow.—S. Oswald, K. C.—S. Nonna, W.
6	†T	Transfiguration of Our Lord.—SS. Xystus and Agapitus, MM.
7	W	S. Cajetan, C., F. of the Theatines.—S. Albert, C.
8	Th	SS. Cyriacus, Largus and Smaragdus, MM.—S. Marinus, M.
9	F	BB. John of Alverna and John Vianney, Curé d'Ars, CC. 1st and 3rd Ord.
10	S	S. Lawrence, Deacon, M.—S. Deusdedit, C.—S. Asteria, V. M.
11	S	✠ **12th Sunday after Pentecost.**—B. Louise of Savoy, W. 2nd Ord. *Gospel: The good Samaritan. Luke x,* 23-37.
12	M	S. Clare, V. F. of Poor Clares. (G. A., P. I.)
13	T	S. John Berchmans, C.—BB. Vincent and Cichus, CC. 1st and 3rd Ord.
14	W	*Vigil.*—S. Eusebius, Pr. C.—B. Sanctes, C. 1st Ord.
15	Th	✠ **Assumption of the B. V. M.** (G. A., P. I.*)—S. Stanislaus Kostka, C. *Gospel: Jesus visits Mary and Martha. Luke x,* 38-42. Plenary Indulgence for Promoters of the Crusade.
16	F	S. Joachim, Father of the B. V. M. (P. I.)—S. Diomede, M.
17	S	S. Roch, C. 3rd Ord. (P. I.)—S. Anastasius, Bp. C. Five Sundays in honor of Stigmata of S. Francis begin.
18	S	✠ **13th Sunday after Pentecost.**—S. Helena, W., Benefactress of the Holy Land. (P. I.)—BB. Paula and Clare, VV. 2nd and 3rd Ord. *Gospel: The cure of the lepers. Luke xvii,* 11-19.
19	M	S. Louis of Anjou, Bp. C. 1st Ord. (P. I.)—S. Julius, M.
20	†T	S. Bernard, Ab. C. D.—S. Philibert, Ab. C.—Samuel the Prophet.
21	W	S. Jane Frances de Chantal, W., F. of the Visitation Order.
22	Th	Seven Joys of the B. V. M. (G. A., P. I.)—S. Timotheus, M.
23	F	S. Philip Benizi, C.—S. Flavian, Bp.—S. Thomas, Bp.
24	S	S. Bartholomew, Ap.—S. Ptolomeus, Bp. M.—S. Aurea, V. M.
25	S	✠ **14th Sunday after Pentecost.**—S. Louis, K. C., Patron of the Third Order and of the Crusaders. (G. A., P. I.) *Gospel: The mammon of iniquity. Matt. vi,* 24-33.
26	M	S. Zephyrin, P. M.—BB. Liberatus, Bernard, Timothy, CC. 1st Ord.
27	†T	S. Joseph Calasanctius, C.—S. Rufus, Bp. M.—S. Cesarius, Bp.
28	W	S. Augustine, Bp. C. D.—S. Hermes, M.—S. Moses, Ab. C.
29	Th	Beheading of S. John the Baptist.—S. Sabina, V. M.—S. Adelphus, Bp. C.
30	F	S. Rose of Lima, V., American Saint.—S. Fiacre, C.
31	S	S. Raymond Nonnatus, Bp. C.—S. Aidan, Bp. C.—S. Aristides, C.

A Word About Perpetual Membership

Trust not in thy friends and relatives, nor put off the welfare of thy soul to hereafter: for men will sooner forget thee than thou imaginest. It is better now to provide in time and send some good before thee than to trust to the help of others after thy death. If thou art not now careful for thyself, who will be careful for thee hereafter?

SO wrote Thomas à Kempis more than five hundred years ago, and surely men have not changed greatly since his day. It is a part of human nature to be careless about even the most important things of life, when they do not concern our immediate welfare. Many persons desire to perform good works, to help religious causes and enjoy a share in the spiritual benefits thus conferred, but because they are careless or neglect opportunities, they do not do so, and the day at last comes when they can neither pray for themselves nor offer up acceptable works of charity. Of these unthinking ones, many often become Crusaders, sometimes for a few years, and then, neglecting to renew their membership, they lose the benefit of the innumerable prayers and holy sacrifices.

They do not intend to let their membership lapse, but often worldly cares and distractions intervene and the matter fails to receive their attention. To these, as all others of our Crusaders, we would recommend a Perpetual Membership, by which the great treasure of good works performed in behalf of those who aid the Holy Shrines become theirs forever.

For them the Holy Sacrifice of the Mass is daily offered up at the places sanctified by the life of our Saviour, the spots that witnessed His birth, His labors, His death and His Resurrection and Ascension. In the time of their earthly existence they have the consolation of being remembered in prayer as benefactors of the Holy Land, and during their detention in Purgatory, how many sins may be atoned for and pangs lessened by the Precious Blood of our Lord applied in their behalf!

This great privilege may also be procured for living or deceased parents, brothers, sisters and friends. And those who have been blessed with worldly riches, what better use can they put their goods to than to devote a part of them for the preservation of the Holy Sepulchre of Christ. They will be remembered in Masses at the Manger in the Stable of Bethlehem, at the Holy Sepulchre, in the House of the Holy Family in Nazareth and on Mt. Calvary. There are more than 25,000 Masses so offered every year throughout the Holy Land, and the Perpetual Members of the Crusade will never be forgotten in prayers, even after their friends and relatives have ceased to remember them.

In order to become a Perpetual Member of the Crusade, one has only to make an offering of $12.00 for its work. Or for the same sum they can have one of their parents, relatives or friends enrolled. Whole families or communities can be admitted to membership and enrolled who make an offering of $100.00 for the benefit of the Holy Land. A family diploma includes husband and wife, their living and deceased children, their parents, brothers and sisters. A diploma for a community includes all the present and deceased members.

In order that this great benefit may be placed within the reach of everyone, especially those who do not feel that they can afford to make a donation of $12.00 at one time, we have made an arrangement whereby they can become Perpetual Members by making the required offering in instalments of fifty cents or $1.00 a month. This may be made through the Promoters of the Crusade or by forwarding the amount directly to the Commissariat. When the offering has been made in full, we will forward to them a handsome diploma setting forth the fact of their membership.

1	S	✠ **15th Sunday after Pentecost.**—S. Giles, Ab. C.—B. Isabella, V. 2nd Ord. (P. I.) *Gospel: The widow of Naim. Luke vii,* 11-16.
2	M	S. Stephen, K. C.—S. Just, Bp. C.—S. Antoninus, M.
3	†T	S. Serapia, V. M.—BB. John and Peter, MM. 1st Ord.
4	W	S. Rose of Viterbo, V. 3rd Ord. (P. I.)—Moses the Prophet.
5	Th	S. Lawrence Justinian, Bp. C.—S. Bertin, Ab. C.—B. Gentile, M. 1st Ord.
6	F	✠★ *First Friday.*—S. Petronius, Bp. C.—B. Peregrinus, C. 1st Ord.
7	S	S. Regina, V. M.—S. Pamphilus, Bp. C.—S. Clodoald, Pr. C.
8	S	✠ **16th Sunday after Pentecost.**—Nativity of the B. V. M. (G. A., P. I.*) *Gospel: Jesus heals the dropsical man. Luke xiv,* 1-11.
9	M	S. Peter Claver, C.—B. Seraphina, W. 3rd Ord.
10	†T	S. Nicholas of Tolentino, C.—BB. Apollinaris and Comp., MM. 1st and 3rd Ord.
11	W	SS. Protus and Hyacinth, MM.—B. Bonaventure of Barcelona, C. 1st Ord. (P. I.)
12	Th	Holy Name of Mary.—S. Guy, C.—S. Silomus, Bp.
13	F	S. Amatus, Bp.—B. Francis of Calderola, C. 1st Ord.
14	S	Exaltation of the Holy Cross.—S. Maternus, Bp. C.
15	S	✠ **17th after Pentecost.**—Seven Sorrows of the B. V. M. (P. I.) *Gospel: The first and greatest Commandment. Matt. xxii,* 34-46.
16	M	SS. Cornelius and Cyprian, PP. MM.—S. Euphemia, V. M. (P. I.)
17	†T	Stigmata of S. Francis of Assisi. (G. A. P. I.)—S. Hildegard, V.
18	W	*Ember Day.*—S. Joseph of Cupertino, C. 1st Ord. (P. I.)
19	Th	SS. Januarius, Bp. and Comp., MM.—S. Composa, V. M. (P. I.)
20	F	*Ember Day.*—SS. Eustace and Comp., MM.—S. Candida, V. M.
21	S	*Ember Day.*—S. Matthew, Ap. and Ev.—Jonas the Prophet. Twelve Saturdays in honor of Immaculate Conception begin to-morrow. (P. I. on each one.)
22	S	✠ **18th Sunday after Pentecost.**—S. Thomas of Villanova, Bp. C. (P. I.) *Gospel: Jesus cures the paralytic. Matt. ix,* 1-8.
23	M	S. Thecla, V. M.—Finding of the body of S. Clare.
24	†T	S. Pacificus of San Severino, C. 1st Ord. (P. I.)—S. Gerard, Bp. M.
25	W	Our Lady of Mercy.—S. Cleophas, Disciple of Our Lord.
26	Th	SS. Cyprian and Justina, MM.—S. Vigil, Bp. C.—B. Lucy, V. 3rd Ord.
27	F	SS. Cosmas and Damian, MM.—S. Elzear, C. 3rd Ord. (P. I.)
28	S	S. Wenceslaus, K. M.—B. Bernardine of Feltre, C. 1st Ord.
29	S	✠ **19th Sunday after Pentecost.**—Dedication of S. Michael Archangel. (P. I.*) *Gospel: The parable of the marriage feast. Matt. xxii,* 1-14.
30	M	S. Jerome, C. D., Patron of Bible Students.—S. Sophia, W.

The Divine Call

AMID the perpetual hubbub of the world, amid the noise and din of the city, you have, young man, heard a voice saying to you: "Come, follow Me!" This is the voice that spoke to young Samuel the Levite, in the deep silence of the night in the holy temple of Jerusalem; to the Apostles, the humblest fishermen on the shores of the Lake of Galilee; and to all the priests and monks during the past well-nigh 2,000 years.

Young man, this is the Divine Call!

Whither, O Lord, must I follow Thee? Ever since my earliest youth have I not observed Thy commandments, and for my sins and offences have I not made some reparation by my sincere sorrow and repentance? O my God, deign not to judge me unworthy of Thy holy service! Speak, Lord for Thy servant heareth!

Dear young, earnest soul, filled with ideals, look upon the poor society of mankind tottering to its ruins; see My Church jeopardized. I need Priests and Brothers like St. Francis of Assisi to help to save my House. Go, then, young man, don the rough Franciscan habit. Poor and humble like the Poverello you will travel through the world barefooted. Some there are who will laugh at you, some even scorn you, but there are others who will be filled with joy, and some, perhaps, who will have recourse to prayer!

Do not delay answering this call, young man. You have already known enough of the sad world. It is time for you to seek refuge within the saving walls of the cloister. Do not put it off until to-morrow. The night will soon come when no answer can any longer be given, the dawn of eternity is already suffusing the tender years of your young life.

Should you wish to enter the Franciscan Order as a lay Brother, you need no scientific attainments, neither are any means required for your reception. You can sanctify yourself in the Order by prayer and work. Yours will be the

1	†T	S. Remigius, Bp. C.—B. Louise, W. 3rd Ord.—S. Bavo, C.
2	W	Holy Guardian Angels. (P. I.*)—S. Leodgar, Bp. and his brother Gerinus, MM.
3	Th	Translation of the body of S. Clare. (P. I.)—S. Candidus, M. Vigil and Fast for Tertiaries.
4	F	✠★ *First Friday.—Feast of S. Francis,* F. of the Three Franciscan Orders. (G. A., P. I.)
5	S	SS. Placidus and Comp. MM.—B. John of Pinna, C. 1st Ord.
6	S	✠ **20th Sunday after Pentecost.**—Feast of the Holy Rosary.—S. Mary of the Five Wounds, V. 3rd Ord. (P. I.)—S. Bruno, C. F. of Carthusians. *Gospel: Jesus heals the ruler's son. John iv,* 46-53.
7	M	S. Henry, C.—S. Mark, P. M.—SS. Sergius and Comp., MM.
8	†T	S. Bridget, W.—S. Evodius, Bp. C.—S. Pelagra, Penitent.
9	W	SS. Denis and Comp., MM. 1st. Ord.—S. Louis Bertrand.—Abraham the Patriarch.
10	Th	S. Francis Borgia, C.—SS. Florentius and Cassius, MM.
11	F	✠ S. Emilian, C.—S. Firmin, Bp. C.—S. Gummar, C. (P. I.)
12	S	S. Seraphin, C. 1st Ord. (P. I.)—S. Walfrid, Bp. C.—S. Monas, Bp.
13	S	✠ **21st Sunday after Pentecost.**—S. Edward, K. C.—SS. Daniel and Comp. MM. 1st Ord. (P. I.) *Gospel: The king's account. Matt. xviii,* 23-35.
14	M	S. Callistus, P. M.—S. Burkhard, Bp. C.
15	†T	S. Teresa, V.—S. Severus, Bp. C.—S. Aurelia, V.
16	W	S. Gallus, Ab. C.—S. Florentine, Bp. C.—S. Lullus, Bp. C.
17	Th	S. Hedwige, W.—S. Hero, M.—S. Mamelta, M.
18	F	✠ S. Luke, Ev., Patron of Artists and Physicians.
19	S	S. Peter of Alcantara, C. 1st Ord. (P. I.)—S. Ethbin, Ab. C.
20	S	✠ **22nd Sunday after Pentecost.**—S. John Kenty, C.—S. Artemius, M. *Gospel: The coin of tribute. Matt. xxii,* 15-21.
21	M	SS. Ursula and Comp., VV., MM.—St. Hilariom, Ab. C.
22	†T	The Consecrated Churches.—S. Mary Salome, V.—S. Melanus, Bp.
23	W	S. John Capistran, C. 1st Ord. (P. I.)—S. Severin, Bp. C.
24	Th	S. Edward, K. C.—S. Maglory, Bp. C.—S. Evergist, Bp. M.—S. Proclus, Bp.
25	F	✠ SS. Chrysanthus and Daria, MM.—SS. Crispin and Crispinian, MM.
26	S	S. Linus, P. M.—S. Evarist, P. M.—B. Bonaventure of Potenza, C. 1st Ord.
27	S	✠ **23rd Sunday after Pentecost.**—S. Frumentius, Bp. C.—S. Florence, M. *Gospel: Jesus raises the ruler's daughter. Matt. ix,* 18-26.
28	M	SS. Simon and Jude, App.—S. Fidelis, M.—S. Honoratus, Bp. C.
29	†T	S. Maximilian, M.—S. Eusebia, V. M.—S. Narcissus, Bp. C.
30	W	S. Alphonsus Rodriguez, C.—B. Theophilus, C. 1st Ord. (P. I.)
31	Th	✠ *Vigil.*—S. Wolfgang, Bp. C.—BB. Christopher, Thomas, CC. 1st Ord. (P. I.)

lot of Martha, and you can carry away the Kingdom of Heaven with comparative ease, having all the advantages of a Religious without incurring the responsibilities of the priesthood.

Anyone, therefore, who feels a true vocation to religious life in the Order of St. Francis may apply, and we shall send him for his consideration a little booklet called "My Vocation." Let him read it and then decide. St. Francis has ever been the ideal of God-loving souls. He is the Seraphic Saint of love, the despiser of the world, the model of sweet charity, and the renewer of the simple life. But he does not hold out to his followers any earthly honors and promotions, neither the comforts nor the amenities of the world, but a life of humility and self-abnegation enjoined by the Gospel.

If you desire to follow his example, write for information to the

COLLEGE OF THE HOLY LAND,
MOUNT ST. SEPULCHRE, WASHINGTON, D. C.

Our Soldier Boys

MANY a good mother is worrying and weeping today over her son who is in military service. True, she is glad that she is able to give her dear one to the service of the Flag for a mother's heart is ever ready to make sacrifices. But despite her bravery, the thought that her child is exposed constantly to the danger of being maimed for life, or perhaps of being instantly killed in the heat of battle, is indeed hard to bear.

To you, then, loyal mother, and to all who have father, husband, son or brother engaged in the terrible strife that now racks the world, we recommend the following: namely, to recite every night the following beautiful Prayer for the dying in behalf of those who are in their death agony, especially on the field of battle: *"O Most Merciful Jesus, Lover of Souls, I pray Thee by the Agony of Thy Most Sacred Heart, and by the Sorrows of Thy Immaculate Mother, cleanse in Thy Blood the sinners of the whole world, who are now in their agony, and who are to die this day. Amen. Agonizing Heart of Jesus, have mercy on the dying!"* Secondly, we urge you to have your dear one enrolled in the Crusade, having him wear the blessed medal, which will serve him for a Scapular.

As your loved one leaves house and home for God and Country, he resembles the Crusaders of old who left all to battle for the recovery of the Holy Land. This, and the thought that his dear ones are praying for him, will make him brave in danger whether of body or of soul. He will not be ashamed to practice his religion and will thus be all the more worthy of the uniform he wears, proving again to the world that a man is all the truer Patriot for being a good Catholic.

Be courageous then, young man. Do your duty like a true Christian, and serve your Country loyally. Be courageous, you who at home await the dawn of peace and the return of your loved ones. Do not cease to recommend them in your prayers to the God of Armies, through the intercession of the Queen of Peace, praying that, whatever may be God's holy will, they will never prove false to Cross or Flag.

1	F	✠ **Feast of All Saints.** (G. A.)—⋙ ★ *First Friday.* *Gospel: The Eight Beatitudes. Matt. v,* 1-12. Plenary Indulgence for each visit to any Church from noon of Nov. 1 until midnight of Nov. 2.—(after Confession and Communion.)
2	S	★ *All Souls' Day.* (P. I.)—S. Victorian, M.
3	**S**	✠ **24th Sunday after Pentecost.**—S. Winifred, V. M.—S. Sylvia, W. *Gospel: Jesus stills the tempest. Matt viii,* 23-27.
4	M	S. Charles Borromeo, Bp. C.—SS. Vitalis and Agricola, MM.
5	†T	The Holy Relics in Franciscan Churches.—S. Magnus. Bp. C.
6	W	S. Atticus.—S. Winock, Ab.—B. Helena, V. 2nd Ord.
7	Th	S. Engelbert, Bp. M.—S. Willibrod, Bp.—S. Achilles, Bp. C.
8	F	⋙ The Four Crowned Martyrs.—S. Willihad, Bp. C.—S. Clarus, Pr.
9	S	Dedication of the Basilica of S. Saviour (S. John Lateran, Rome).
10	**S**	✠ **25th Sunday after Pentecost.**—S. Andrew of Avellino, C. *Gospel: The parable of the cockle. Matt xiii,* 24-30
11	M	S. Martin, Bp. C.—S. Mennas, M.—S. Bartholomew, Ab.
12	†T	S. Didacus, C. 1st Ord., Patron of Lay Brothers (P. I.)—S. Martin I, P. M.
13	W	S. Homobonus, C.—S. Nicholas, P. C.—S. Eugene, Bp.
14	Th	S. Josaphat, Bp. M.—S. Serapion, M.—S. Hypatius, Bp. M.
15	F	⋙ S. Gertrude, V.—S. Eugene, Bp. M.—S. Leopold, C.
16	S	S. Agnes of Assisi, V. 2nd Ord. (P. I.)—S. Edmund, Bp. C.
17	**S**	✠ **26th Sunday after Pentecost.**—S. Gregory the Wonderworker, Bp. C. *Gospel: The parable of the mustard seed. Matt. xiii,* 31-35.
18	M	Dedication of the Basilica of SS. Peter and Paul.
19	†T	S. Elizabeth of Hungary, W. 3rd Ord. (G. A., P. I.)—S. Pontianus, P. M.
20	W	S. Felix of Valois, C.—S. Benignus, Bp. C.—S. Simplicius, Bp. C.
21	Th	Presentation of B. V. M. (G. A., P. I.)—S. Columban, Ab. C.
22	F	⋙ S. Cecilia, V. M., Patron of Musicians.—S. Philemon, M.
23	S	S. Clement, P. M.—S. Felicitas, W. M.—S. Lucretia, V. M.
24	**S**	✠ **27th Sunday after Pentecost.**—S. John of the Cross, C. *Gospel: The abomination of desolation. Matt. xxiv.* 15-35.
25	M	S. Catherine, V. M. (G. A.)—S. Elizabeth Bona, V. 3rd Ord.
26	†T	S. Leonard of Port Maurice, C. 1st Ord. (P. I.)—S. Conrad, Bp. C.
27	W	S. Virgil, Bp. C.—B. Delphina, V. 3rd Ord. (P. I.)
28	Th	S. James of the Marches, C. 1st Ord. (P. I.)—S. Rufus, M.—S. Sosthenes, M.
29	F	⋙ All Saints of the Three Franciscan Orders. (P. I.)—S. Saturnin, M. Novena in honor of Immaculate Conception begins.
30	S	S. Andrew, Ap., Patron of Scotland.—S. Constantius.—S. Zosimus, C.

Emperor Francis Joseph

Pilgrim and Benefactor of the Holy Land

✠ *Emperor Francis Joseph of Austria*

WITH the death of Emperor Francis Joseph there passed away the most distinguished Pilgrim of the Holy Land, and its greatest Benefactor in modern times. It is therefore a duty of gratitude for us, to remember him by a few lines, and to ask the prayers of our Crusaders, whatever their political views may be, for the repose of his soul.

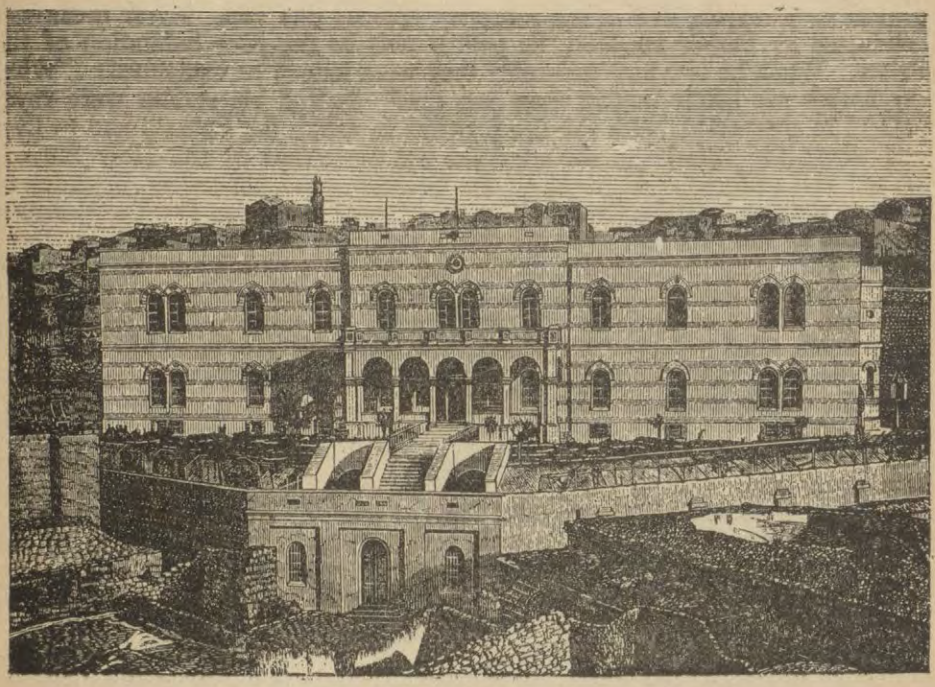
The much maligned Emperor, like everybody else, may have had his weaknesses, but he was always a faithful son of the Church, and he possessed in an eminent degree the love of his people as no other monarch of our days. Francis Joseph reigned for 68 years, and it is doubtful whether, in all history, there has been an active, authenticated reign longer than that closed by his death. His only rival in modern times was Queen Victoria, who reigned for 64 years.

But what makes the life of Francis Joseph most remarkable, is the fortitude with which he bore the great political difficulties, the sad reverses, and especially the long series of tragedies in his own family, including the assassination or violent death of seven near relatives, a list unparalleled in any reigning house in Europe. His whole life was one of sorrow, and it is nearly incomprehensible how he withstood, especially in later years, the inroads of ill-health and the shock of so many disasters, signally the assassination of his heir, the Archduke Francis Ferdinand and his consort. His Christian fortitude, charity and temperate justice made him the idol and wonder of his people, who looked up to him with admiration and filial reverence, and who preserved their affection for him until his death.

In the history of the Holy Land, and in the annals of the Franciscan Order, Francis Joseph will ever live as the greatest benefactor of the Sacred Shrines in the last centuries. Not in vain did he bear the title of King of Jerusalem, which he warranted by the manifold benefits he bestowed upon the Hallowed Places.

1	**S**	✠ **1st Sunday of Advent.**—All Souls of the Three Franciscan Orders. *Gospel: Signs of the destruction of the world. Luke xxi,* 25-33.
2	M	S. Bibiana, V. M.—S. Lupus, Bp. C.—S. Silvan, Bp. C.
3	†T	S. Francis Xavier, C., Ap. of India.—S. Lucius, K. C.—S. Agricola, M.
4	W	S. Peter Chrysologus, Bp. C. D.—S. Barbara, V. M.—S. Osmund, C.
5	Th	S. Sabbas, Ab. C.—B. Nicholas of Tavileis, M. 1st Ord.—S. Bassus, Bp.
6	F	★ *First Friday.*—S. Nicolas of Bari, Bp. C.—S. Polychronius, Pr. M.
7	S	S. Ambrose, Bp. C. D.—S. Agatho, M. Vigil and Fast for Tertiaries.
8	**S**	✠ **2nd Sunday of Advent.—Immaculate Conception B. V. M.**—(G. A., P. I.) *Gospel: The Angelical Salutation. Luke i,* 26-28.
9	M	BB. Delphina and Elizabeth, VV. 3rd Ord. (P. I.)—S. Cyprian, Ab. C.
10	†T	Our Lady of Loretto.—S. Melchiades, P. M.—S. Eulalia, V. M.
11	W	S. Damasus, P. C.—S. Thraso, M.—B. Hugolin, C., 3rd Ord.
12	Th	Finding of the Body of S. Francis. (P. I.)—S. Synesius, M.
13	F	S. Lucy, V. M.—S. Ottilia, V.—S. Authbert, Bp. C.
14	S	S. Spiridion, Bp. M.—BB. Conrad and Bartolo, CC. 1st and 3rd Ord.
15	**S**	✠ **3rd Sunday of Advent.**—Octave of the Immaculate Conception. (P. I.) *Gospel: John bears witness to Christ. John i,* 19-28.
16	M	S. Eusebius, Bp. M.—S. Adonis, Bp. C.—S. Albina, V. M. Novena for Christmas begins.
17	†T	S. Lazarus, Bp. C.—S. Wivina, V.—S. Sturmius, Ab. C.
18	W	*Ember Day.*—S. Zosimus, M.—S. Gratianus, Bp.
19	Th	S. Nemesius, M.—S. Adjutus, Ab.—S. Fausta, W.
20	F	*Ember Day.*—SS. Liberatus and Bajulus, MM.—S. Josaphat, Bp. M.
21	S	*Ember Day.*—S. Thomas, Ap.—S. Themistocles, M.
22	**S**	✠ **4th Sunday of Advent.**—S. Flavian, C.—S. Zeno, M. Soldier. *Gospel: John's mission and preaching. Luke iii,* 1-6.
23	M	S. Victoria, V. M.—S. Servulus, C.—S. Evarist, M.
24	†T	*Vigil.*—S. Delphinus, Bp. C.—S. Emma, V.
25	**W**	✠ **Christmas.—The Nativity of Our Lord.** (G. A.) *Gospel: The birth of Christ. Luke ii,* 1-14. Plenary Indulgence for Crusaders.
26	Th	S. Stephen, the First Martyr.—S. Marinus, M.—S. Archelaus, Bp.
27	F	S. John, Ap. and Evang., the Beloved Disciple.
28	S	The Holy Innocents, MM.—S. Troadius, M.—S. Cesarius, M.
29	**S**	✠ **Sunday within Octave of Christmas.**—S. Thomas of Canterbury, Bp. M. *Gospel: The prophecy of Simeon. Luke ii,* 33-40.
30	M	S. Liberius, P. C.—BB. Margaret and Matthia, VV. 2nd Ord.
31	†T	S. Sylvester, P. C.—S. Columba, V. M.—S. Melania.

Austrian Hospice in Jerusalem, where Emperor Francis Joseph stopped

The House of Hapsburg has always been intimately connected with the Order of St. Francis, for its founder, Emperor Rudolf, together with his imperial consort, had joined the Third Order, and ever afterwards we find a great number of Hapsburgers, of the Austrian as well as the Spanish line, wearing the habit of the second and third Order of St. Francis. They thus stood in closest relation with the Franciscan Guardians of the Holy Shrines, and many of them undertook the then risky and dangerous pilgrimage to the Sacred Places, in order to pray at the Tomb of Christ, the greatest Shrine of Christendom, there to offer their loving gifts to the Saviour of mankind.

In the year 1869 Emperor Joseph himself undertook a pilgrimage to Jerusalem, which he rendered ever memorable by his generous donations to the churches and to the poor of Palestine. During his sojourn in the Holy City he made his headquarters at the Austrian hospice, where also Dom Pedro the Emperor of Brazil stopped in 1876.

Francis Joseph came not as a tourist, like many others, but as a pilgrim in the truest sense of the word. He not only assisted at the solemn Pontifical High-Mass celebrated for him at the Holy Sepulchre, and at the solemn procession through the Basilica, but as a pious Catholic he wished to pass a night in prayer at the Holy Sepulchre, where he made his confession to Father Heribert Witsch, of the Tirolese Franciscan Province, and received Holy Communion in the tomb of our Lord. This act of devotion made a great impression on the faithful as well as upon the non-Catholics of Jerusalem.

The following morning His Majesty took a light breakfast in the humble refectory of the Fathers of the Holy Sepulchre. The Latin inscription en-

graved on a marble slab in the refectory records this fact. After breakfast, conducted by Father Heribert, he paid a visit to the poor habitation of the Friars. When he saw how miserably they were lodged he exclaimed: "Why, my horses are better housed than you are." Indeed his stables were royal palaces in comparison with the damp rooms in which the Fathers had to live, and where for more than six centuries the Guardians of the Holy Shrines prayed and suffered, undaunted by the hardships and difficulties, in order to keep up the watch at the Tomb of Christ. Their life was rendered a miserable existence by the fact that over the chapel and cells of the Fathers the neighboring Turks kept their stables, so that the stampede of the animals disturbed them in the recitation of the office, and prevented them from taking the necessary rest. Most of the cells had no windows and were nothing more than damp holes, filled with foul air, whose walls were wet with humidity, and with fetid drippings from the stables above. Besides the Fathers were never sure when the ceiling would give way, threatening to crush them and bury them in their rooms.

Very often the Fathers made an attempt with the Turkish authorities to have these stables removed, but without avail, even the slightest repairs would only be made at the expense of great sums of money. Indeed they could have built sumptuous palaces with the gold they had to give to the Turks in the course of centuries, for the permission to keep in repair the miserable dwelling which was indispensable for them to carry out the sacred functions, and to represent the Catholic Church at the Tomb of Christ.

When Emperor Joseph saw this sad condition of affairs he was highly indignant at the way the Guardians of the Holy Shrines and representatives of the Catholic Church were treated, and he promised to intervene with the Sultan of Constantinople in behalf of the Fathers. It is due to his gracious and energetic measure that he obtained the following concessions: 1. All the localities of the Mohammedans comprising stables, dwellings, kitchens, etc., situated above the Franciscan Convent of the Holy Sepulchre, had to be abolished, and the Franciscans were to be free to make the necessary repairs, which insured them air and light for their cells. 2. The Convent was to receive a part of the upper terrace above the Basilica of the Holy Sepulchre, where they could take fresh air and the necessary exercise during their short recreation. The first concession was carried out, but the Fathers never obtained the latter, namely the use of the upper terrace. Through the diplomatic intrigues of the Austrian consul of Jerusalem himself, who was a schismatic and in league with the Greeks and Armenians, the Fathers never obtained their rights, and up to this day they have to content themselves with the small terrace that covers their rooms. So the good intentions of the Emperor were thwarted by his own consular agent.

During his sojourn in Jerusalem His Majesty contributed the sum of 60,000 francs towards the erection of the new parish church at Bethlehem, and an equal sum towards the Convent Church of St. Saviour's in Jerusalem. When finally all the difficulties which arose against the building of the latter church were removed by the intervention of Pope Leo XIII, the Emperor graciously sent another contribution to Father Guido of Cortona, then Custos of the Holy Land, encouraging him not to worry about the expenses for the new church, as he would finance it, provided that the new house of God would be a worthy monument of His Majesty.

As a matter of course all the poor of Jerusalem took advantage of his presence to present their petitions to the imperial visitor. They were lined up

on the square before the entrance of the Holy Sepulchre, where the Emperor reviewed this army of misery, dispensing to all, especially the widows and orphans, the crippled and infirm, a few fatherly words of consolation together with a proportionate alms.

At the request of the Franciscan Fathers of Nazareth His Apostolic Majesty, in the year 1878 sent a beautiful altar for the Church of the Annunciation. The tabernacle of this altar is one solid piece of precious marble, and the candlebenches bear in gold mosaic the inscription: "Salve Regina." An artistic statue of Our Lady of the Rosary, made of alabaster, surmounts the altar. The transportation was entrusted to Father Heribert Witsch, O.F.M., who had been the spiritual adviser of His Majesty in Jerusalem, and whom the Emperor had called to Vienna, where for the rest of his life he acted as Chaplain to the Imperial Court. The said Father celebrated the first solemn High-Mass on the new altar for the welfare of His Majesty.

Besides these donations, Emperor Francis Joseph contributed 3,000 francs towards the new church of Jaffa. He also provided a full set of new printing presses for the Franciscan printing office of St. Saviour's Convent in Jerusalem, and donated costly vestments for the principal shrines of the Holy Land.

The main altar of the Patriarchal Church at Jerusalem is also a gift of the pious Emperor, who furthermore by a sum of 5,000 florins remembered the Hospital of the Knights of St. John at Tantura, situated near Bethlehem, which is now in the care of the Brothers of Mercy of St. John of God.

We may well close this incomplete account of the generous deeds of the deceased monarch with the words of Eugenio Bore: "Innumerable are the pious endeavors of the Apostolic Cæsars in behalf of the Holy Places. The glorious monarchs obtained from the Sublime Porte the privilege of protecting the Fathers of the Holy Land, as though they were their own subjects. They have defended them energetically whenever France could not do it on account of political difficulties. Many are the documents in our archives, which were obtained through their efforts. His Majesty the reigning Cæsar, Francis Joseph, wishes it to be known, that together with the scepter, he has also inherited from his well-deserving ancestors, the zeal for the Holy Land, which has always distinguished them."

In grateful memory for all the benefits the deceased Emperor has showered upon the Holy Land a solemn Requiem High-Mass was celebrated for the repose of his soul by the Fathers of the Commissariat of the Holy Land in the Church of Mount St. Sepulchre, Washington, D. C.

May His soul and the souls of all the departed Benefactors of the Holy Land rest in peace!

Tertiaries and others interested in the Franciscan Order and its many activities will find in *The Franciscan Herald*, published monthly at Teutopolis, Ill., a most interesting and up-to-date magazine. The Rev. Editors at the above address will gladly send you sample copies on request, which will convince you that the subscription price, $1.00 a year ($1.25 foreign) is very moderate. Commissions are paid to those securing subscriptions.

St. Antony's Almanac for 1918, published by the Franciscan Fathers, 174 Ramsey St., Paterson, N. J., has just been issued. The present number is in perfect keeping with the very high standard it has set itself from the beginning. Noted writers have contributed to its interesting pages this year. Besides these there is the ever-serviceable Almanac and a splendid number of beautifully illustrated storiettes that will interest all readers. Price 25 cents.

A Merited Distinction

Archbishop Ceretti

THE promotion of Archbishop Ceretti, formerly Auditor of the Apostolic Delegation here in Washington, to one of the highest offices in the Roman Curia, is indeed the reward of merit, and a cause of rejoicing to his innumerable friends here in America.

Monsignor Ceretti was born at Orvieto in Italy on June 17th, 1872, and, after a brilliant course of study, was ordained to the priesthood on March 31, 1895. He became Secretary to the Apostolic Delegate in Mexico in 1904, and, after serving in this capacity for two years, was transferred on June 1, 1906, to the Delegation at Washington as Auditor.

After establishing an enviable record for zeal and efficiency at the National Capital, Monsignor Ceretti was appointed on April 15, 1914, to be the first Apostolic Delegate to Australia and New Zealand. July 19 following he was consecrated titular Archbishop of Corinth. In his new field of labor the Archbishop won golden opinions on every hand and did much to further the establishment and propagation of the Good Work of the Holy Land in Australasia.

In May, 1917, Archbishop Ceretti was recalled to Rome to become Secretary of State for Extraordinary Affairs, a position of great honor and respect, for which his diplomatic career and remarkable qualifications fit him in every way. In offering our respectful homage and congratulations to His excellency, we feel sure that still higher preferment is in store for him.

The Italian "Crusader"

In order to supply a long-felt need and to comply with the oft-expressed desire of a large number of our Promoters, we are issuing this year for the first time, the Italian 16-page PIA OPERA DI TERRA SANTA (The Good Work of the Holy Land), which we know will be welcome news in many localities. Our Promoters can do much to further this new edition by merely making it known. For this purpose we are willing to send free of charge copies of the PIA OPERA to those who believe that they can use them to make the Good Work better known among the Italian people. Orders for this Italian publication, Certificates, Perpetual Membership Diplomas and other literature in that language can now be filled by the Commissariat of the Holy Land and we earnestly request our good Promoters to do whatever they can to further this new effort in behalf of the Sacred Shrines, as it depends upon them whether or not it will be successful. It is our hope that later the PIA OPERA will consist of 64 pages and be issued four times a year, as is the case with the English, German and Polish Almanacs.

ALL eyes are directed to the Holy Land in these terrible times, and our hearts beat with fear and anxiety when we think of Jerusalem, the once glorious "Daughter of Sion," who now sits weeping over her children who are starving, and over the Shrines which are destitute, for nobody comes to the celebrations. Yes, we tremble when we hear of the threats that have been made. It has been asserted that the Turks are considering the commission of a crime which would be resented by all Christians of the world: namely, the destruction of the Holy Shrines in Jerusalem, notably the Holy Sepulchre and Calvary. May God never permit this sacrilege which would deprive the Christian world of the dearest and most precious monuments of our holy religion! For it was there that our Saviour lived and suffered and died. There He sealed His doctrine by His glorious Resurrection and admirable Ascension. There the Blessed Virgin lived the greater part of her life, and there the Apostles preached the Faith, and there innumerable Saints have lived. Hundreds of thousands of pious Pilgrims have visited those Holy Places and have returned to their homes strengthened in their faith and ready to give up their lives for its defense.

These Holy Places are now in great danger. If they were really destroyed we could only mourn over their ruins, as the Jews do every Friday and Saturday at their "Wailing Place"—for they could never be reconstructed, excepting as fac-similes.

Newspaper reports claim that the Holy City of Jerusalem is one of the objectives of the British campaign in Palestine. This is most probable, because England feels the necessity of securing the countries adjoining the Suez Canal to safeguard its way to the Indies, which is of vital interest for her existence in the far East.

But Turkey is not willing to give up her hold on Palestine without a struggle. Though Palestine is not of great importance as an agricultural country, it controls the sea and overland route to Egypt and, in the interior, the protection of the Mecca railway, and of the borderland extending east to Bagdad and south to Arabia, and the whole peninsula of the Yamen. Besides, all the Christian nations have an interest in the Holy Land and its Sacred memories which attract Pilgrims from the whole world who are an important source of financial revenue. It is also evident that a breach in the Ottoman possession along the Mediterranean would sooner or later become a menace to the adjoining Turkish dominion in the East, as from Palestine inroads could in the future be made on the adjacent countries, which would eventually lead to the dismemberment of other provinces, as it has happened in European Turkey where the losses of the Ottoman States followed in periodical succession.

For these reasons the Turks have fortified the Holy City, which is now said to be protected by modern armament, which to be overcome, will require a great effort on the part of the British. The prevailing opinion is that Jerusalem could never be taken by a frontal attack, and could be conquered only by extensive flanking operations.

According to the latest information, the state of the Christian and Jewish population has become worse since the approach of the British army. Since the entry of Turkey into the war, practically all communication with the outside world has been cut off and the ports closed. Hence all commerce and traffic has ceased, nine-tenths of the business houses and shops have been closed. Formerly the greater part of the people lived on the trade which they carried on with the Pilgrims and visitors to the Holy Places. Their scanty savings have now long since been spent or divided with the soldiery that occupied the country. God alone knows the misery which reigns now throughout Palestine, and the tales of starvation which have been reported from various sources can hardly be exaggerated.

Among the sufferers are our own Brethren, the Fathers of the Holy Land, who generously volunteered to remain at their posts ready to give up their lives for the preservation of the Holy Shrines and for the spiritual welfare of the native Christians. By their unselfish devotion to the Holy Places, they have again proved themselves worthy of the sacred trust which the Church committed to the Sons of St. Francis when giving the Holy Shrines into their care. Of them may truly be said: "The Guard will die, but never surrender."

Reports are current that all the Convents of the Holy Land have been occupied by the Government and that the Turkish officials in Jerusalem have proceeded to remove all objects of value from the Churches and Convents. Hence we fear that the sacred vessels and precious vestments, the gifts of royal dynasties and generous Benefactors throughout the centuries, may have fallen prey to an unscrupulous soldiery. The Convent of St. Saviour possessed, besides a rich museum of Jewish and Christian antiquities, one of the most complete libraries on the Holy Land. Will they have escaped the vandalism of the troops? Such and other fears come up in our mind and will not be dispelled until a long-desired peace may again open the gates of the Orient to our anxious looks.

If we may believe the tales of numerous refugees who succeeded in making their way in fishing vessels from the coasts of Palestine to Egypt, all the fertile region north of Jaffa which lies between the sea and the hills of Judea has been ravaged and reduced to a wilderness. The women and young girls have been carried off as slaves. Jaffa itself is not much more than a heap of ruins today. The neighboring villages have been leveled to the ground. The same atrocities, the refugees say, have been committed in Galilee, where a great number of the inhabitants have perished of hunger. Nazareth, the home of the Holy Family, which counts about six thousand inhabitants of which about one-half are Christians, has become a place of misery, for the population lived mostly from the commerce with the surrounding fellaheen and Bedouins.

Now that American relief has ceased, the only help that can be given to the starving population in Palestine and Syria consists in supplies that have been brought by Spanish vessels—"but what is that among so many?" It is due to the initiative of the Holy Father and to the diplomacy of Mgr. Dolci, the Apostolic Delegate in Constantinople, that permission has been given for this tardy and incomplete measure of aid, which will at least allay the misery

to some extent. Thus the Church has shown herself as ever the only true friend of oppressed and down-trodden humanity. May God bless the efforts of our Holy Father Pope Benedict for a speedy and lasting peace!

A troup of about one hundred Palestine Jews, principally the wives and children of men who emigrated and were naturalized years ago in the United States, succeeded in escaping from Palestine and arrived at Berne in Switzerland, en route to New York. They are traveling at the expense of the United States Government. Concerning the conditions in Palestine, the travelers said that all foodstuffs were extraordinarily high in price and many persons were dying from hunger. Bread cost twelve piastres (about fifty cents) a kilo (2⅓ pounds); one hundred piastres in paper brought only twenty-five piastres.

Nearly six hundred other Jews were left behind in Palestine and are waiting to follow as soon as the American Government can make arrangements for the journey. How happy would some of our Christians of Jerusalem, Bethlehem and Nazareth be to leave the troubled country and to settle here under the free banner of the United States! But owing to the fact that they are Ottoman subjects, the Turkish government would not allow them to expatriate.

The Jewish Sionist propaganda in England has resorted to the novel idea of forming a Jewish regiment to be sent to Palestine. The British government has not taken up the matter so far, and very likely never will. It is doubtful whether it would be good policy to do so, thus making religion a political issue in Palestine, when millions of Christians throughout the world are naturally opposed to the thought of the Jews eventually becoming the political guardians of the most precious monuments of the Christian Religion.

Privileges Granted to the Crusaders and Benefactors of the Holy Land

THEY have a part in about 25,000 Holy Masses which are celebrated annually for their intentions by the Franciscan Fathers on the holiest spots of the world, viz.: at the Holy Sepulchre, on Calvary, at Gethsemani, in the Grottoes of Bethlehem and Nazareth, and at all the other Holy Shrines of Palestine.

They partake of all the good works, prayers, fastings, mortifications and pilgrimages, which are offered continually in the Holy Land by the Franciscan Fathers, the pilgrims and the native Christians.

They share in the great treasure of indulgences which have been granted to the Holy Places, and which are all applicable to the holy souls in Purgatory.

They can gain a Plenary Indulgence: 1.—On the day of the Nativity of our Lord Jesus Christ. 2.—On the Feast of Easter, if truly penitent and comforted by Holy Communion, they will devoutly visit a church or public oratory, and there spend a certain time in prayer for the intention of His Holiness. 3.—A Plenary Indulgence is granted to Crusaders and Promoters of the good work, in the hour of death, if they receive the Sacraments, or, in case they can not, if they at least invoke the Holy Name of Jesus verbally or mentally, accepting death with patience and resignation from the hand of the Lord as the wages of sin. 4.—*To all Promoters* of the Crusade who attend to the collection of the above alms, a Plenary Indulgence is granted (*a*) on the Feast of the Circumcision, (*b*) on the Feast of the Assumption of the Blessed Virgin Mary, if they receive the Sacraments and spend some time in prayer as prescribed.

PARTIAL INDULGENCE. An Indulgence of seven years and seven quarantines is granted to all the faithful belonging to the Crusade, whenever they recite devoutly and with a contrite heart the Our Father, Hail Mary and the Gloria, each five times in honor of the five wounds of our Lord.

TO THEIR LORDSHIPS, THE BISHOPS, who order in their dioceses the collection of alms on Good Friday for the benefit of the Holy Shrines, and to the priests who recommend the good work to the faithful committed to their care, and who have the alms collected and sent to the Commissaries of the Holy Land, will be granted the faculty of blessing Crucifixes and indulgencing them with the Stations of the Cross, and also with the faculty of blessing and indulgencing the cord of St. Francis according to the approved formula. (*Cong. of Indulg.*, 26 *June*, 1894.)

The Gregorian Masses

THE so-called Gregorian Masses date from St. Gregory the Great, who governed the Church from 590 until 604, and affected the conversion of the English nation. While Abbot of St. Andrew in Rome, Justus, one of the monks of the monastery, died, and St. Gregory had thirty holy Masses offered for the deceased monk, on thirty consecutive days. On the last day Justus appeared to his brother Copiosus and assured him that he had been in torments, but that he was now released.

In consequence of this fact, and on account of the great veneration which St. Gregory obtained in the whole Church, he was looked on as a special protector of the souls in Purgatory, and the pious custom of the thirty Gregorian Masses for the deceased spread all over Europe, the faithful imitating the saint in having thirty Masses said in succession for their deceased relatives and friends in order to deliver their souls from the purifying flames. Pope Benedict XIV commended this pious usage highly, and the Sacred Congregation of Indulgences declared that the confidence of the faithful, which holds that the offering of the thirty Gregorian Masses have special effect in delivering a certain soul from Purgatory, is pious and reasonable and that the custom is approved by the Church.

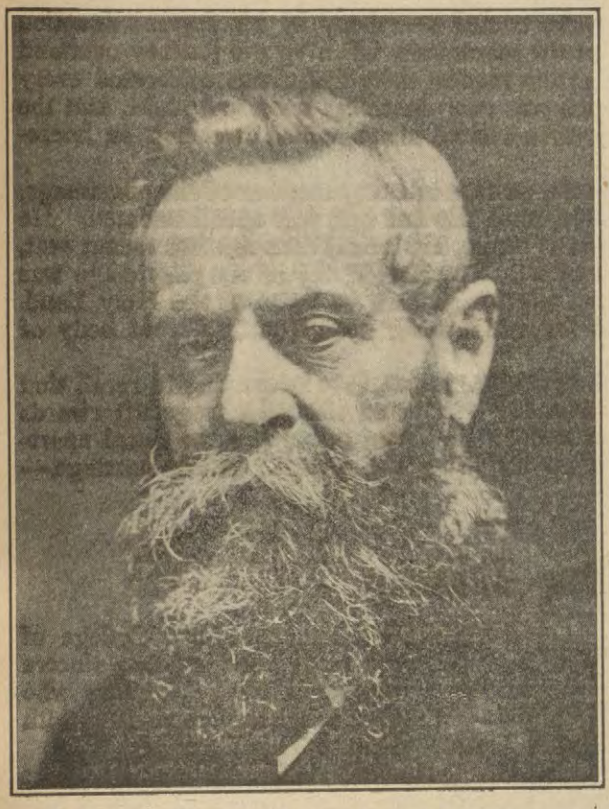
It is, therefore, commendable that the faithful have the Gregorian Masses said for those whom they wish to deliver from the pains of Purgatory. It is not necessary that the thirty Masses be said by the same priest nor at the same altar, nor must they be Masses of Requiem. They can be said at any time of the year, but they must be said thirty days in succession, without interruption.

Wills and Bequests

PROVIDE for your soul while you are alive and do for yourself what you would wish your heirs to do for you. How soon are the dead forgotten by the living! Their heirs enjoy their fortune, while the deceased suffers in Purgatory and vainly exclaims: "Have pity on me, have pity on me, at least you my friends, because the hand of the Lord hath touched me." If you wish never to be forgotten and to have prayers and Holy Masses offered for the repose of your soul, embrace the opportunity the Good Work of the Holy Land offers and join the Crusade as a perpetual member, or, in accordance with the admonition of Pope Pius VI, make a bequest in your last will in favor of the Holy Land. By doing so you will be remembered daily at the Holy Sepulchre, on Calvary, at the place of Christ's birth in Bethlehem, in the Holy House of Nazareth, and you will have a part in more than 25,000 Holy Masses said every year in the principal Sanctuaries throughout the Holy Land. In order to assure their validity, all bequests should be worded strictly according to the subjoined formula:

I give and bequeath the sum of.....dollars to "The College and Commissariat of the Holy Land of the United States of America," a corporation duly organized under and existing by virtue of the laws of the District of Columbia, and situated at Mount St. Sepulchre, Brookland, near Washington, D. C.

Death of an Illustrious Pilgrim

✠ *Henry Fitzalan Howard, Duke of Norfolk*

HENRY FITZALAN HOWARD, fifteenth Duke of Norfolk, who passed from this mortal life early in February of 1917, was one of the most prominent lay-Catholics, not only in England, but in all Europe. Owing to the antiquity of his title as Premier Peer of England he ranked right after the King, and thus formed the link between the Catholic Church and the Throne. He was head of the house of Howard, which is famous in history for the members who sealed their faith with their blood. Notwithstanding his exalted rank, great wealth, and the many honors bestowed upon him by Pope and King, he was a man of simple faith, of great virtue, and of an austere life: and thus gave a beautiful example to Catholics as well as to non-Catholics. He took an active interest in all the charities, and his great delight was to build churches. The riches, honors and pleasures of the world had no attraction for him, and he was most happy when he could wear a suit of shabby and misfit clothes. At one time he even had the intention of joining some Religious Order. He followed the austerities of the Oratorian Institute, and often spent the night there in prayer, and taking the discipline. He had the simple faith of a child and as a result made frequent pilgrimages to Lourdes, and having crossed the channel, he walked the rest of the way on foot, hoping to obtain the cure of his only son.

In the summer of 1889 he headed the first Catholic Pilgrimage to Palestine, which numbered about 60 persons. Among them were his sister, Lady Margaret Howard, Lady Edmond Talbot, Bishop Clifford of Clifton, the present Bishop Mostyn of Menevia, Count Moore of Mooresfort, Lord Ralph Kerr, as well as members of the noble families of Weld, Clifford and Stonor, and many priests.

The Pilgrims remained a week in the Holy City, visiting the Sacred Shrines, and a solemn Pontifical High Mass was celebrated at the Holy Sepulchre, by Bishop Clifford. After the Mass the Pilgrims sang with great en-

thusiasm the beautiful hymn: "Faith of our Fathers, Holy Faith." It was probably the first time since the days of the Crusaders, that the dome of the Basilica resounded again with the accents of the English tongue.

On this pilgrimage the Duke edified everybody by his fervent devotion and by his frequent reception of the sacraments. During the journey overland from Jerusalem to Nazareth, at his request, holy Mass was celebrated every day under the tents, the Angelus was sung morning, noon and night, and the fifteen decades of the Rosary were recited aloud, whilst traveling on horseback.

The Duke was intent upon the welfare of every member of the pilgrimage, and would not sit down at table, until the last one was accommodated. He never occupied any special place at meals, but would take the last vacant seat, as though he were the servant of all. The closing day of the pilgrimage was spent on Mt. Carmel where the pilgrimage took its leave of the Holy Land. Everybody acknowledged that there had never been a more devout body of Pilgrims to Palestine.

As an instance of the Duke's condescension, it is interesting to recall that when the Franciscan Father who had conducted this pilgrimage afterwards visited London, His Grace insisted on the Friar occupying the ducal apartments at Norfolk House, and on his using the splendid family carriage.—R. I. P.

Our Library

THE Librarian of the College of the Holy Land extends sincere thanks to all benefactors who have in the past favored us with contributions for our Library.

However, our Library still lacks even the most necessary books and periodicals. We therefore appeal to our friends to remember us with donations of books and magazines of all kinds. They need not necessarily be religious provided they be of sound literary character they will serve a useful purpose. Books about the Holy Land and all Franciscan literature will be most welcome.

To complete certain collections, we would be very thankful if our friends would send us single copies or whole volumes of the following magazines:

America of 1909.

Ave Maria, the first ten years' issue.

Messenger of the Sacred Heart Magazine for 1877, also 1879 till 1892.

Rosary Magazine for 1895.

Address: THE LIBRARIAN, Mt. St. Sepulchre, Washington, D. C.

The Pilgrimage of King Arthur of Brittany

MANY are the wonderful legends which have been woven like a garland of beautiful flowers around the Holy Sepulchre of Christ. We find them in the West as well as in the East. They are the practice of effusion of Christian souls, who have at all times regarded the Tomb of the Savior as the greatest Shrine of Christianity.

The *Itineraria Hierosolymitana* have handed down to us the following legend of King Arthur of Brittany:

It was in the sixth century of our era when one day a pilgrim presented himself at the portals of the Holy Sepulchre asking admission to pray at the Tomb of Christ. He was a stately looking figure, with blond hair and blue eyes and clothed in a sackcloth, from under which could be heard the rustling of a sword and the clicking of golden spurs.

"Who is he?" asked the Guardian as they gazed on the unusual visitor, whose handsome form captivated their eyes. Respectfully they granted his request and beheld at his entrance the Sacred Basilica shook as with joy; the mighty columns bowed in silent veneration, and the rock of the Tomb softened at the touch of his lips when he stooped to kiss the place where the Savior's body had rested. There he knelt absorbed in silent veneration, while tears of emotion, streaming from his eyes, bathed the cold marble which had served to the Great Conqueror of Life and Death as a stepping-stone to His glory. Then he went up to Calvary and repeated his request. What may have been his petition? He asked for the greatest gift that man can crave: liberty for himself and for his country, that was trodden under foot by the odious invader—freedom from the bondage of the hated Saxon!

And hark! Celestial hymns resound through the Basilica, drawing the King from his ecstacy. Then a mellow, musical voice came to him from above: "God has heard your prayer, King Arthur. Have confidence. You will gain thirteen victories over your enemies in twenty-two years, thus assuring to yourself and your people an erstwhile independence. But when mortally wounded in the battle of Camelford, you will go down into the tomb, the short-lived freedom of your nation will die and be buried with you, in chastisement for your sins. However, your cherished memory will live for ever in the

hearts of the people of Brittany. They will consider you as immortal, and through the long course of centuries you will be the symbol of their nationality, their hope and consolation in misery. They will be looking forward to the golden morn of their deliverance, hoping to see you re-appear again preceded by your red dragon, followed by the enchanting Merlin, and brandishing over the heads of the Knights of the Round Table your shining sword, the invincible Excalibur."

Consoled and strengthened by this heavenly message, King Arthur remained in prayer for three days after which he had a cross made of precious wood, according to the model of the true Cross, part of which was then venerated on Mount Calvary. He also bought on the piazza of the Holy Sepulchre a costly painting of the Blessed Virgin which for centuries thereafter was venerated in the Monastery of Wedale.

Our Deceased Brethren

The following is a list of those of our Brethren who passed to a better life during the past two years in the Holy Land and the Holy Land Missions. The original bears the date of January 3, 1917, and was sent by the Superiors in Jerusalem to Rome, whence it was sent on to us. We earnestly beg our readers to breathe a fervent prayer for the eternal repose of these noble Religious who died at their post amid suffering and hardship. Together with the names, are given the place and date of death:

Ven. Br. Salvator Schiavone, Jerusalem, January 7, 1915.
Ven. Br. Bartholomew Patetta, Nazareth, April 24, 1915.
Rev. Fr. Louis Sabaté, Jerusalem, May 10, 1915.
Rev. Fr. James Navarro, Damascus, August 28, 1915.
Ven. Br. John Uruchurtu, Damascus, September 24, 1915.
Ven. Br. Carmel Bossini, Jerusalem, September 29, 1915.
Rev. Fr. Isaias Piscitelli, Jerusalem, October 19, 1915.
Rev. Fr. Joseph Novoa, Jerusalem, November 5, 1915.
Ven. Br. Francis Mellino, Jerusalem, December 26, 1915.
Ven. Br. James Ciarelli, Jerusalem, December 31, 1915.
Ven. Br. Rufinus Catania, Jerusalem, March 2, 1916.
Ven. Br. Giles Lazzeri, Jerusalem, March 3, 1916.
Ven. Br. Paschal Bolad Oglu, died in misery on the Euphrates whilst being deported with the population of the village of Aintab, May 7, 1916.
Ven. Br. Henry Rindle, Jerusalem, May 16, 1916.
Ven. Br. James Tangari, Jerusalem, May 16, 1916.
Rev. Fr. Leonard Nahhu, Ramleh, May 25, 1916.
Rev. Fr. Paul Ibanez, Jerusalem, June 2, 1916.
Ven. Fr. Bonaventure Lagana, Bethlehem, August 24, 1916.
Ven. Br. Silvan Biondi, Jerusalem, December 9, 1916.
Ven. Br. Michael Buccero, Jerusalem, December 17, 1916.
Rev. Fr. Camillus Marroun, Ramleh, December 29, 1916. (Formerly located at our Commissariat.)

PRAYER

O God, the Bestower of pardon and Lover of man's salvation we beseech Thy clemency, through the intercession of Blessed Mary ever Virgin, and all Thy Saints, that the Brethren, kindred and Benefactors of our Congregation who have passed out of this world may together enjoy everlasting happiness, through Jesus Christ, Thy Son, Who livest and reignest with Thee in the unity of the Holy Ghost, world without end. Amen.

The Little Dancers of the Blessed Sacrament

WE are a long ways off from the days of David who danced before the Ark of the Covenant. His dance took the form of a divine cult, and only few know that even in our days this is done before the Blessed Sacrament in the Cathedral of Seville in Spain by ten gallant little dancers, the oldest of whom is not over thirteen years of age. The origin of this odd custom is lost in the darkness of the ages, but it was solid devotion based on Holy Scripture that brought it into existence.

Of course, like every thing unusual, this pious usage was much maligned. Just imagine the idea to break the *Tantum Ergo* for a dance! Rome heard of it and the noble Chapter of Seville was requested by the Pope to explain. What was to be done? The Chapter simply embarked the little troup together with their director and the orchestra, and brought them to St. Peter's in Rome. They knew well that the Holy Father, after seeing them, could not scold the child-dancers. The result showed that their calculations were correct. The little fellows danced before the Sacred College, who greatly admired them, and the Holy Father said with tears in his eyes: "Dance, my little friends, and *'Honni soit qui mal y pense'*—Shame to him who thinks evil."

This is perhaps a legend, but it is a fact that a Pontifical Bull of Pope Eugene IV approves of their existence and their scope. They always dance before the Blessed Sacrament exposed during the Octave of Corpus Christi and of the Immaculate Conception, being accompanied by the orchestra. The place assigned to them is in the Sanctuary. There they stand up in two rows of five each and begin the singing of the *villancico*. At a given signal they stop and kneeling on one knee they turn towards the Dean asking his permission

to dance. Led by the orchestra, they then enter into the movement, performing their varied rhythmic evolutions. They form a single or double chain and a single or double cross, the varieties and combinations being quite numerous, but short. They allow themselves a little rest in between so that if all the figures are carried out the ceremony takes about twenty to twenty-five minutes.

The little dancers assisted at the Eucharistic Congress held at Madrid some years ago, where their presence attracted great attention. In fact it provoked more discussions and caused more ink to flow than the creation of a Cardinal. Lord Rosebery, who assisted at one of the dances at Seville, was so touched by the pious simplicity of these children that he had a painting made of the scene which he took to England. The fact is that everybody who had the privilege to see them feels that even the dance can be converted into a prayer.

Conditions for Gaining the Portiuncula Indulgence

The following is a summary of the necessary conditions for gaining the great Indulgence of the Portiuncula, according to the most recent Decrees of the Holy See in this regard:

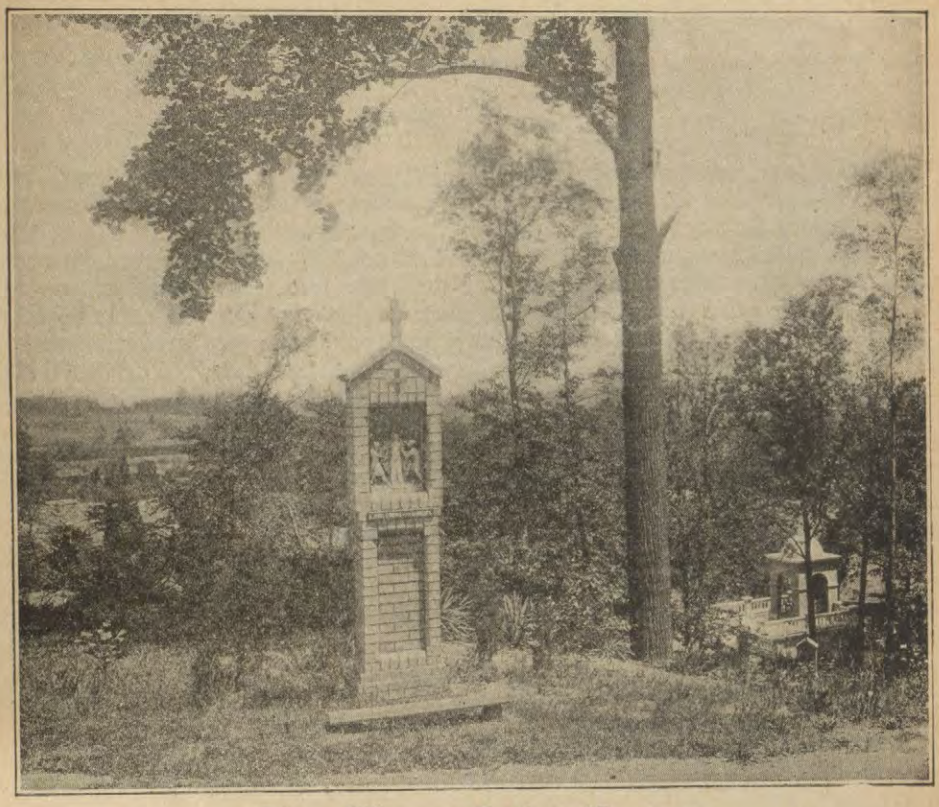
A Plenary Indulgence applicable to the souls in Purgatory can be gained as often as one visits any church belonging to one of the three Franciscan Orders (Franciscan, Capuchin or Conventual), from noon of August 1st until midnight of August 2nd, and there prays according to the intentions of the Holy Father. No *special* prayers are required. A decade or more of the Rosary, the Litany of the Sacred Heart or other approved Litany, etc., will suffice. In order, however, to gain the Indulgence at these visits, it is required that one go to confession and receive Holy Communion. The confession may be as early as July 25, but Holy Communion must be received on either the first or second of August. Those who are daily Communicants are not required to make a special confession for the gaining of this Indulgence.

By special permission of the Holy Father, the Bishops are now empowered to designate certain churches in their various Dioceses where the Faithful may gain this great Indulgence as in the Franciscan churches. Members of the Third Order of St. Francis, when unable to visit a Franciscan or specially designated Church, enjoy the privilege of gaining the Indulgence in *any* Church or public Chapel.

In this terrible period when countless souls are being hurled, as it were, before the Judgment Seat of Almighty God from the midst of battle, we urge upon the Faithful the duty of making use of such great benefits as the Indulgence of Portiuncula, All Souls' Day, the Feast of Our Lady of the Scapular, by visiting a Church of the Carmelite Order, the Feast of the Holy Rosary by visiting a Church of the Dominican Order or one where the Confraternity of the Rosary is established, thus assisting those who are detained by God's justice in the purifying flames.

To Lovers of Franciscan Literature

Rev. Fr. Edwin Auweiler, O.F.M., of this Commissariat, has devoted his doctorial dissertation to a critical study of the famous Chronicle of Friar Jordan of Giano, O.F.M., relating the history of the establishment of the Franciscan Order in Germany. Fr. Edwin's study is of interest to students, and may be obtained for 50c a copy. Later he is to publish a translation of the Chronicle itself, which is one of the most important documents relating to the early history of the Order discovered during the last century.

The Way of the Cross

THE meditation on the Passion of our Lord is one of the greatest incentives to the love of God, for it touches the heart, and fills the soul with heavenly love for our dear Saviour. For this reason the Church has sanctioned the devotion of the Way of the Cross and has so richly endowed it that there is no other devotion that has been equally favored, for we may count even hundreds of plenary indulgences connected with this pious exercise. What a harvest of graces for the poor souls! Try, therefore, to practice it daily, for when you are lawfully prevented from going to church you may say them at home by means of an indulgenced Crucifix which you hold in your hands reciting twenty *Our Fathers, Hail Marys* and *Glorys.* By doing so you will be able to deliver souls from Purgatory.

In order to foster this pious exercise we have erected out-door Stations of the Cross in our Monastery grounds, and it is consoling to see the pious Pilgrims kneeling at these little wayside shrines that speak so eloquently to their hearts of the sufferings of our dear Saviour. These little memorials have been donated by various Benefactors, whose names are inscribed on the respective Stations. Many were disappointed at not being able to secure one of the Shrines. In order, however, to give these and other devout souls an opportunity to erect to themselves a monument of piety, we consider representing in the course of time the Fifteen Mysteries of the Holy Rosary. If our expectations will be fulfilled, fifteen Benefactors will each erect one of the Mysteries at one hundred dollars each.

Memorial Church of the Holy Land in Washington

THE ever increasing popularity of the "Seeing America First" movement is being felt more and more every year in the Capital City of America. Every facility is being offered by the various railroad companies to the people all over the country, and the exceedingly low excursion rates are being taken advantage of by thousands and thousands, who would otherwise fail to visit Washington. Among the innumerable visitors who come to this city very many are Catholics, and many perhaps, Promoters or Members of the Crusade of the Holy Land. We have learned that many return to their homes without having seen our beautiful Memorial Church of the Holy Land.

To visitors in Washington we call attention to the "**Franciscan Monastery,**" which may rightly be included among the many memorable monuments that adorn the Capital City. This edifice is one of the most interesting sights, and visitors who make Washington the object of their summer excursion should not fail to see the faithful replicas of the principal Shrines of the Holy Land, viz.: The Holy Sepulchre, the Grottos of Bethlehem and Nazareth, the Altar of Mount Calvary, and also the Catacombs of Rome and the magnificent Grotto of Lourdes, Grotto of Gethsemani, the Tomb of the Blessed Virgin, the Chapel of St. Anne, and the House of the Holy Family in Egypt. This Memorial Church is the only one of its kind in the world and its charming location, its architectural beauty, as well as its unique arrangement, will be to the stranger one of the impressive features of his visit to Washington.

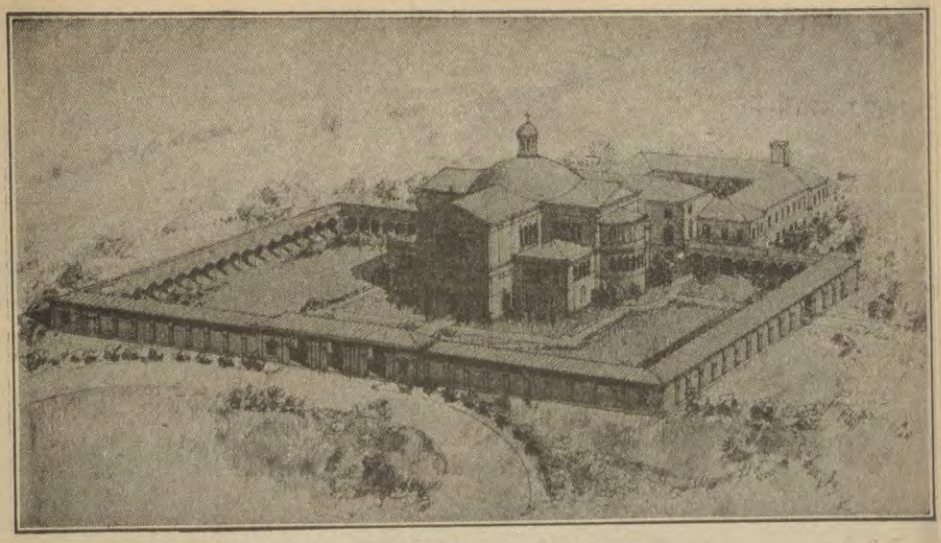
Catholics, who, animated by the spirit of Christian piety, pray within its sacred walls, will feel deeply impressed as they make their spiritual pilgrimage to the Holy Places, which are represented in true reality before their eyes, and they will experience a satisfaction second only to those who had the good fortune of visiting the Holy Land itself.

The Monastery is the headquarters of the Good Work of the Holy Land in the United States, where the Faithful can be enrolled in the Association for the Holy Land, and take part in the maintenance of the monuments of our holy religion, as well as in the great spiritual favors conferred upon the Benefactors of the Holy Land.

The Franciscan Monastery is easily accessible and can be reached from Union Station, or any other part of the city, by connecting with the Brookland car line, which stops within two blocks of "The Monastery." The Monastery is open to visitors from 8 a. m. until 6 p. m. Everybody is welcome. No fee. When in Washington ask for "**The Monastery.**"

Guide to the Franciscan Monastery.—This is a profusely illustrated booklet of nearly 200 pages. It contains, besides a description of the Memorial Church of Mount St. Sepulchre, at the Franciscan Monastery, in Washington, D. C., considerable historical information about the Franciscan Order and its work in the Holy Land, America and elsewhere. Every page of it is full of genuine interest, not for visitors only, but also for the Catholic public at large.

Price 15 cents, postpaid.

The Proposed Portico

A Dream of the Future

THE need has long been felt of surrounding the Monastery church by an enclosure for the sake of greater privacy and safety, especially since the number of Pilgrims and Visitors is steadily increasing and the growing population of Brookland is settling closer to the Monastery. In order to make this enclosure both useful and attractive, it occurred to us to build the proposed wall in the shape of a portico, which would afford the Pilgrims a shelter from the heat of the sun and from the inclemency of the weather.

A like portico was built centuries ago by the inhabitants of Bologna in Italy and is standing to this day, as may be seen from the given illustration. It is about two miles long and leads from the city to the top of a mountain which is crowned by a beautiful Shrine, containing a miraculous picture of the Blessed Virgin, painted, as the tradition says, by St. Luke. The portico was built by devout families of that city, every one of whom erected an arcade or arch, as a testimonial of their love and veneration to the Blessed Virgin, and a personal memorial.

As the great monuments of religion in all Catholic countries show, our forefathers have done great things for the honor and glory of God. But the faith of the Catholics in our glorious land is none the less fervent than that of generations gone by, as the numerous and splendid Cathedrals, Churches, Schools, Hospitals, Orphanages, etc., of the new world testify.

Our portico is only a project, but, please God, our dream will be realized some day. We are confident that God will bless it and that Pilgrims, Visitors and Benefactors will lend us a helping hand in order that we may carry out successfully this noble undertaking.

This portico will surround the church like a crown of glory, as every arcade will be dedicated to some sacred Mystery or Saint. We therefore beg our readers to take an interest in providing a place of honor to their holy Pa-

Church of Our Lady of St. Luke, with Portico, near Bologna

tron in this "Gallery of Saints," and also to ask the kind cooperation of their friends and acquaintances. Visitors are kindly requested to place a stone in the portico as a remembrance of their visit. Several persons may join in the erection of one arcade, and every one who contributes an offering of $25.00 or collects an equal sum, will have his name inscribed in the arcade of his heavenly Patron.

We hope that families, societies and Religious Communities will follow the example of the pious citizens of Bologna by securing an arcade as a memorial. We know that many families could easily afford to give an offering of $250.00, and would even be glad to be represented in this "hall of fame" to honor the memory of some dear deceased one, if they only knew of this undertaking. Tell them of it, reminding them of the fact that thousands, and hundreds of thousands of Pilgrims and Visitors will walk under these arcades and will read the names of the pious donors. Their memory will thus be blessed and handed down to posterity, and when others will be long forgotten, the generosity of our Benefactors will live in the minds and hearts of the generations to come.

Our Polish brethren have already contributed several arcades in honor of Our Lady of Czenstochowa and other Saints revered and beloved by the zealous faithful of Catholic Poland. We confidently hope that others will follow their good example.

Donations and requests for further information should be addressed to the

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND,

FRANCISCAN MONASTERY, WASHINGTON, D. C.

A Late But Fruitful Harvest

THE following incident is told by one of our missionaries in the Holy Land in proof of the old truth that a Christian education often bears unexpected fruit.

In one of the large cities of the Orient there lived a schismatic family to which belonged one only son. To provide him with the best education obtainable the parents sent him to a Catholic College where he made most gratifying progress. With the natural sciences, however, he imbibed also a deeper knowledge of the Catholic religion and his father was most astonished to behold in his son, then already seventeen years old, a steady growth of a very pronounced religious spirit. Unfortunately the father was most fanatically opposed to the Catholic faith and the new attitude of his son did anything but please him. In his fear that the boy might altogether join the Catholic Church, and in order to prevent what he considered a calamity, he withdrew the son from the Catholic institution although he freely acknowledged the excellence of the same and the progress made under the guidance of its teachers. To eradicate every vestige of Catholic influence he sent his son to an atheistic government school. Nor did he have to wait long for the result of this most inconsiderate step. Less than a year had the youngster attended this school when a complete change manifested itself in his whole character. Where there had been filial obedience and sincere attachment to his parents before there was now rebellion and insolence in his behaviour. Hand in hand with a deplorable corruption in his morals went steady retrogression in his studies to such a degree that his teachers expressed their deepest dissatisfaction. The father, of course, was deeply mortified and saw too late the error he had committed when he removed the boy from Catholic influence. He was just as anxious now to correct his mistake and to save the future of his son. At his urgent request the Director of this institution, although very reluctant to grant the boy re-admission, for he had heard of the deplorable change in the former pupil,—at last granted him another opportunity, but only as a trial.

But within a few weeks the young man revealed himself as a thoroughly corrupt character. He tried to spread his liberal and irreligious views among the other students, he publicly scoffed at all religion and his conversation was but too faithful an indication of a lewd and depraved heart. All the more frivolous elements of the school gravitated towards him and there was serious apprehension that he would prove the mangy sheep for the entire flock. The Director saw no alternative but immediate dismissal of the culprit from his school.

However he continued his studies in another school and traveled daily on the local railroad to the suburb where this institute was situated. One morning he was too late for his train and he hastened to catch the same, already moving, on the run. Trying to jump upon the running board he slipped, lost his footing and fell under the wheels of the moving train. The next moment his entire lower body was horribly mangled, the train now stopped at his agonized shrieks and with great difficulty was the unfortunate boy removed from among the wheels. Some men carried him, now quite unconscious, to the next dispensary. When shortly after he recovered, his first words to the bystanders was: "For God's sake, quickly fetch me a Catholic priest!" Somebody reminded him that he did not belong to the Catholic Church. But his only answer was: "I want none but a Catholic priest. Summon one, but quickly,

for I feel that I am about to die." His dying wish was at last obeyed and a Father from the next Catholic Church, fortunately at no considerable distance, was called to the sad scene. As soon as the Father arrived the unhappy youth stretched out his arms and cried beseechingly: "Oh Father, I pray, hear my confession!" "But, my dear young man, you are not a Catholic," answered the priest. "No matter! I want to die a Catholic, hear my confession, let me receive Holy Communion, but make haste, make haste, I am dying!" The Father immediately sent to the church to call for another priest with the Blessed Sacrament; in the mean time he heard the confession of the now fast-failing young man.

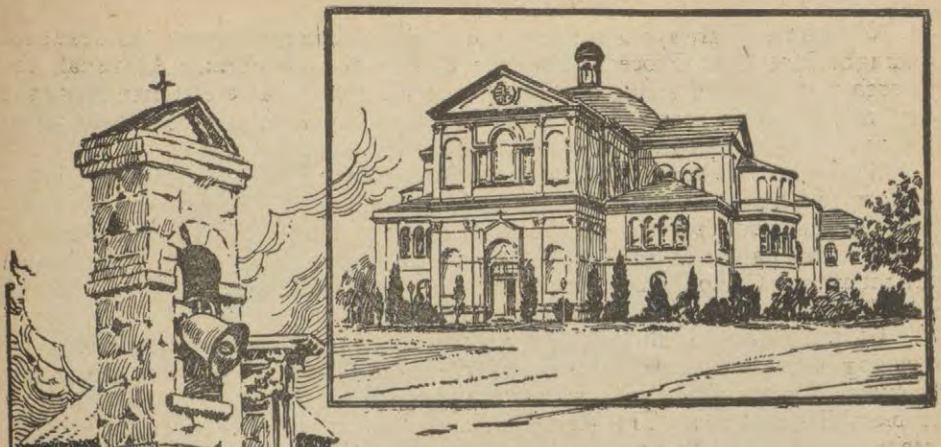
When the other priest arrived with the Viaticum the young man feebly attempted to rise and the priest, holding before him the Sacred Host, asked him: "Do you believe that Jesus your God and Saviour is really present under this appearance?" "I do believe," answered the dying boy. "Do you believe everything the Catholic Church proposes for our belief?" "I believe!" "Do you renounce all the errors of your religion?" "I do renounce them!" "Will you live and die in the profession of the Catholic Faith?" "I will!" "Receive then this Body of the Lord and may He preserve your soul unto life everlasting." Then the priest gave him the Body of Our Lord and a ray of joy lightened up the pain-drawn countenance of the dying youth. Next he received the Sacrament of Extreme Unction and within a few minutes he breathed his last in the arms of the ministering priest. The latter said the prayers for the dying and, deeply moved, returned to the church.

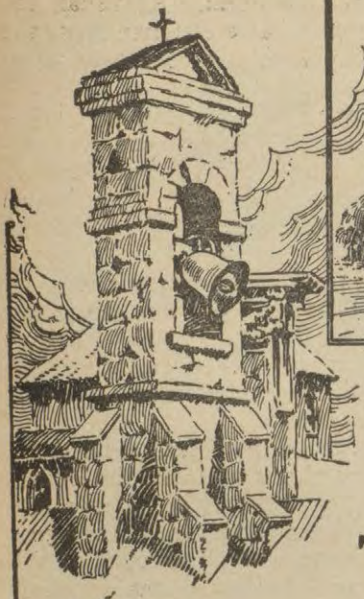
Shortly after this the miserable father arrived upon the scene of sorrow and when he beheld his son a lifeless corpse he was beside himself with grief. He was informed that his son had received the last Sacraments from a Catholic priest and it was proposed to him to consent to the Catholic burial of the boy. But even in this solemn moment the unhappy father could not be persuaded to respect the convictions of his dead son; he ordered that forthwith a Greek schismatic priest be requested to watch at the body and prevent its burial by the Latins. These, of course, made no claims to it, being but too glad to have saved the soul of the poor young fellow.

The terrible occurrence soon became known in the Catholic college where the young man had formerly studied and which of late had been the scene of the sad scandal he had given. The Father who had charge of the religious instruction of the pupils and to whom the deceased had been well known, immediately assembled all the older students, some of whom had been infected by his bad example. To these he narrated the awful fate of their former comrade and in soul-stirring words he admonished them how in the Hour of Death all things appear in their true light and how the keen light of supernatural wisdom breaks then forth in the hearts of those who offer it no resistance. All his hearers were deeply moved; the Catholic students received Holy Communion in a body the following morning for the repose of the soul of their fellow pupil. Even the non-Catholics assisted at the Sacrifice of the Mass and there was much reflection among them upon the truth of a religion that can exert such a powerful influence. We may confidently hope that the effects of such an object lesson have not been effaced and that many have been brought by it to full acknowledgment of the Truth.

We decree that the needs of the Holy Places be recommended to the charity of the faithful at least once a year, namely, on Good Friday or on some other day to be likewise appointed annually by the Ordinary.

—*Brief of Pope Leo XIII, December* 26, 1887.

Chimes of Mount St. Sepulchre

THE Chimes of Mount St. Sepulchre have announced many a glorious and solemn day, when the Faithful have knelt in enraptured devotion within the sacred walls of the beautiful Monastery Church. The religious celebrations of the past year have indeed surpassed many of the former years both as regards importance and splendor.

St. Francis Day was observed with due solemnity, the Dominican Fathers celebrating the glories of our Holy Father by a Solemn High Mass, at which His Lordship Bishop Corrigan assisted at the throne, and His Lordship Bishop Shahan, Rector of the Catholic University, pronounced an eloquent sermon on the Seraphic Saint. The afternoon service was followed by the customary procession to the "Alverna Chapel in the Woods", where a beautiful statue of the Saint, representing him in an ecstasy of contemplation, attracts the pious visitors. The Faithful love to visit this lovely Chapel where they linger as long as possible to catch a glimpse of the Saint in meditation. On its return to the Church, the procession stopped at the altar of St. Francis, where the *"Transitus"*, or "Passing away of St. Francis", who died at sundown, is commemorated by solemn chant and the ringing of bells. This is one of the most inspiring ceremonies of the day, which leaves all the Faithful deeply impressed. This service ends with the veneration of the Relic of the Saint.

Christmas is always a red-letter day at the Monastery, with its beautiful midnight Mass and Procession to the Grotto of Bethlehem. As usual, the Church was crowded to the utmost, despite the considerable distance from the city, and hundreds received our Lord in Holy Communion at that hour when He first came into an unbelieving world nineteen centuries ago.

The most frequented ceremony of **Holy Week** is the Funeral of Christ, performed here in the same manner as in Jerusalem. Three sermons, in English, German and Spanish, told of our loving Saviour's Death. The Faithful attend with singular devotion at this mournful funeral scene, and all, including the many non-Catholics always present on this occasion, were touched at the Burial of Christ, which ends the sacred rite.

Corpus Christi is the lovely feast when the Lord comes forth from His dwelling in the tabernacle and is led in triumphal escort through the Monastery grounds. On the altars adorned for the purpose He deigns to rest awhile and to bless His children. The Rev. Fr. Joseph of the Spanish Carmelites, who lately founded a study house for his Order near the Catholic University, celebrated the Solemn Mass, and carried the Blessed Sacrament.

On **St. Antony's Day** a throng of faithful clients of the Saint attended the Blessing of the Lilies, followed by the solemn Lily Procession and the Pontifical High Mass celebrated by His Lordship Bishop Currier, D.D. Everybody was eager to secure a blessed Lily as a souvenir of the Saint, whose intercession is so powerful with God. Clients of St. Antony, who on account of the great distance, were unable to attend in person, were anxious to obtain a petal of a Blessed Lily by mail, as St. Antony has obtained many signal favors from Almighty God through the pious application of these blessed flowers.

Pilgrimages

The interest in the Pilgrimages to the Shrines of Mount St. Sepulchre is steadily growing and Catholics from all over the east are anxious to visit these Holy Places which remind them of the Sacred Spots hallowed by Our Lord and His Blessed Mother.

On May 6th 700 Polish Pilgrims from Newark, Philadelphia and Baltimore came in a body to the Mount, where they edified everybody by their deep spirit of devotion.

An English Pilgrimage of about 800 persons followed on May 14th. Their sincere devotion was a proof of the faith that animates our Catholic people.

The following Sunday, May 21st, we had the pleasure of greeting our Baltimore members of the Third Order, about 600 in number, who spent a day of devotion with us. All assisted at the Solemn High Mass and the procession to the outside Shrines, and left only after Benediction, when the day was already far spent.

The Pilgrimages to Mount St. Sepulchre are an efficient means of reviving and perpetuating the religious sentiment. The Church has always favored these expressions of religion and encouraged them because they have been the source of many conversions and of innumerable graces. A wonderful development of Pilgrimages would have taken place this year, if, unfortunately, on account of the war the railroads had not had to discontinue the excursion trains to Washington which had been scheduled for this year, but we hope that they will be resumed again some time in the near future.

Our Knights

The numerous visitors who frequent our Monastery Church greatly appreciate the kindness of the Knights, who conduct them through the church and give them any desired explanation of the various Shrines. Their presence also adds greatly to the solemnity when, on festival days, they escort the Blessed Sacrament and take part in the great ceremonies. Their uniforms, though conspicuous, are attractive and dignified and are held in respect by the visitors.

It is owing to the zeal of these unselfish workers that the Pilgrimages were successfully conducted and that so many Catholics were afforded the privilege of visiting the Sacred Shrines of Mount St. Sepulchre. The New York Chapter took part in the Corpus Christi Procession at St. Francis' Church in the morning of the Feast, and at the Cathedral in the evening. His Lordship, Bishop Curley of St. Augustine, Fla., who officiated on this occasion, addressed them special words of acknowledgment.

Though comparatively few in number, their zeal for the good cause of the Holy Land has done great work and we hope and pray that the good spirit which animates both Chapters, of Washington and New York, and their joint co-operation, may result in furthering more and more the knowledge of the Holy Shrines of Palestine represented in the beautiful Church of Mount St. Sepulchre.

Chicago Pilgrims at

Visit of Chicago Knights of Columbus

On July 16th we had the pleasure of welcoming to our Memorial Church a party knows as "the St. James Boosters," consisting of members of the St. James Council, Knights of Columbus, of Chicago, together with their families.

This party left Chicago on July 7th and traveled east on their own special train and chartered boats, visiting en route Niagara Falls, Montreal, and other points of interest, coming to New York by way of the St. Lawrence River, Lake Champlain, Lake George and the Hudson River. From New York they came on to the National Capital, where their program included a visit to our Monastery. Here a picture of the party was taken by their photographer, after which members of the Community conducted them to the various Shrines in the Church and on the Monastery grounds. All expressed the greatest admiration of all they saw, and many declared their surprise at finding such a spot here in the world's greatest Capital.

The "Boosters" left Washington the same night for their Chicago homes, whence they wrote us again expressing their thanks and delight experienced here. The letter contains the following: "All were deeply impressed by the representations of the scenes from the Holy Land, and we fully agree that it is a sight worth going miles to see. We wouldn't have missed it for the world." May we have the pleasure of welcoming the Knights again in the near future.

From the remotest times the Pontiffs, turning their eyes to the precious places that were reddened with the Blood of the Incarnate Word, roused the Catholic people to recover the Sepulchre of Christ; and, when this had again fallen beneath the power of the infidels, the Friars Minor of the Order of St. Francis of Assisi were alone permitted to guard those places. —*Brief of Pope Leo XIII, December* 26, 1887.

the Grotto of Lourdes

Pilgrim Reunion

Meanwhile the Knights of Mount St. Sepulchre made arrangements with the People's Pilgrim League of New York to hold a solemn Reunion on Sunday, August 9th, at St. Francis' Church, West 31st Street, New York City. Eight hundred persons were present, among whom 194 were from Pennsylvania and Delaware, who came by special train. At eleven o'clock the Pilgrims attended the Solemn High Mass celebrated by the Rev. Damian Kehr, O.F.M., at which Rev. Joseph Rhode, O.F.M., from St. Louis, preached an inspiring sermon befitting the occasion. He mentioned how, from the earliest times, the Faithful visited the Holy Land and how the Empress St. Helena, mother of Constantine the Great, went to Jerusalem, where she discovered the Holy Cross and built up a magnificent church over the Holy Shrines. One of them, the Basilica of the Nativity at Bethlehem, has been preserved to this day; and is a splendid monument of her great faith and piety.

We hope that the Catholics of our days may imitate her example by assisting us to represent to the eyes of the people of America, as in an image, those Holy Places which are the precious inheritance of the Church; that the Faithful, by visiting them may be reminded of the benefits of our holy religion and be strengthened in the Faith in these days when indifference and incredulity endeavor to draw mankind away from the belief in the Savior.

"Let us begin now to do good, and to become better, for hitherto we have made but little progress. It is impossible for one to have his happiness in this world and in the next." —*St. Francis of Assisi.*

Clothing and Profession of our Novices

It is a pleasure to chronicle this year the Profession of perpetual vows on the part of the five Novices whose admission to the Novitiate was mentioned in last year's Almanac as well as the reception of new members into the Order. The 27th of June was the day chosen by the Superiors for this happy event at the Novitiate of the Sacred Heart Province in Teutopolis, Ill. Rev. Fr. Godfrey Schilling, O.F.M., Commissary of the Holy Land, whom the Very Rev. Fr. Provincial Samuel Macke, O.F.M., graciously appointed as his Delegate for this occasion, celebrated the Solemn High Mass, assisted by members of the Community. At the close of the Mass, and after a sermon wherein the celebrant urged the young Religious to follow closely in the foot-steps of their Seraphic Father St. Francis, five new Novices were given the holy habit and admitted to the year of Novitiate. At the close of this part of the ceremonies, the class of the previous year was led by Rev. Fr. Gregory, the Master of Novices, to the Altar where one by one, they pronounced their triple vows. It was indeed an occasion of sincerest joy for them and theirs, and we ask our readers' prayers in their behalf. To the nine newly professed members of the Sacred Heart Province and to Frater Paschal, Frater Fidelis, Brother Felix, Brother Francis and Brother Antony of the Commissariat of the Holy Land, we extend our hearty good wishes and congratulations.

Academic Distinction

The Rev. Gaudentius Orfali, O.F.M., a native of Nazareth and a member of the Order of St. Francis, has just obtained the title of Doctor of Sacred Scripture at the University of Friburg in Switzerland, with the distinction of *"magna cum laude."* His doctor's dissertation, "Arca Fœderis," is an historico-archeological study on the Ark of the Covenant, illustrated by twenty plates, which is of great interest especially to Bible students. We congratulate our confrère from the Holy Land on his well-merited academic honors.

The Tomb of the Blessed Virgin

One of the holiest Shrines in the Valley of Gethsemani, south of our Monastery, is the Tomb of the Blessed Virgin, which is a copy of the one existing in Jerusalem. The Pilgrims love to pray there in silent devotion, remembering the fact that from that Tomb our Blessed Lady took her flight to Heaven. This underground church contains the Chapel reconstructed on the lines of the original, as the Crusaders left it. The apse of the church is decorated by a handsome wall-painting, of which the above picture is an illustration. It represents the Blessed Virgin, surrounded by choirs of angels, kneeling at the feet of her Divine Son, Who is crowning her Queen of Heaven and Earth.

The artistic altar erected in the church is a gift of pious benefactors, through the kindness of the Christian Brothers of the Philadelphia Protectory at Phœnixville, Pa., and was made by the boys of their trade school. We pray

that the Blessed Virgin may shower her choicest blessings upon these good benefactors, upon the good Brothers, and upon the boys entrusted to their care.

On the Feast of the Assumption a Solemn High Mass was celebrated at the Shrine by the Rev. Fr. Francis Underwood, O.S.B., the honored guest of our Monastery. A number of the Faithful assisted at the ceremony, some kneeling in the chapel, and others outside on the grounds. The solemnity closed with Benediction with the Blessed Sacrament. This impressive ceremony reminded one so much of those pious pilgrimages held in the Holy Land, and transported the Faithful in spirit to the Valley of Gethsemani, where, near the Grotto of the Agony, this Shrine is venerated by the Oriental as well as the Occidental Christians of various denominations, who are all very devout in their veneration for our Blessed Lady, testifying to the love which all good Christians ever had throughout the centuries and all over the world for her who is the great Mother of God and Who was greeted by the Angel at Nazareth as being "full of grace." This prerogative nobody can deny her and therefore, as Holy Scripture says, "all generations shall call me blessed" (S. Luke I:48) until the end of time.

Visit of Most Rev. Venantius Lisle-en-Rigault, O. M. Cap.

Among the many distinguished visitors whom we have had the pleasure of welcoming to our Monastery within the past year, it is a pleasure to record the Most Rev. Fr. General of the Capuchin Order, Fr. Venantius Lisle-en-Rigault, who arrived in this country from Rome on July 16, for the purpose of conducting the canonical visitation of the Monasteries of his Order in the United States. Fr. Venantius, accompanied by the Very Rev. Fr. Ignatius Weisbuch, Provincial of the Pittsburg Province of the Order, and by his Secretary, Rev. Fr. Fredegand, arrived in Washington on August 23, remaining with us for two days, during which time he endeared himself to every member of the community. Before taking his departure, the Most Rev. Father expressed the greatest admiration of the Sacred Shrines which he had the privilege of visiting here at our Memorial Church of the Holy Land.

University Students

The following members of the Order of St. Francis are pursuing academic courses at the Catholic University during the year 1917-1918: Rev. Fr. Anaclete Cornelissen, of the Province of St. John the Baptist, Cincinnati, O.; Rev. Fr. Aloysius Fromm, of the Province of the Sacred Heart, St. Louis, Mo.; Rev. Fr. Aurelius Borkowski, of the Custody of the Holy Land; Rev. Fr. Philip Lopez, of the Province of SS. Peter and Paul, Mechoacan, Mexico; Rev. Fr. Augustine Pozos, of the same Province; Rev. Fr. Bonaventure McIntyre, of the Province of the Holy Name, New York; Rev. Fr. Ignatius Boyce and Rev. Fr. Albert O'Brien, of the same Province.

The Franciscan Province of St. John the Baptist is the publisher of ST. ANTONY'S MESSENGER at 2526 Scioto St., Cincinnati, O.

The MESSENGER is a very interesting and readable monthly, which we gladly recommend to the patronage of all our readers. The subscription price is $1.00 a year.

View of Jaffa

1—*Parish and Monastery Church;* 2—*Monastery and Hospice;* 3—*Schools and Hospice;* 4—*Hospice*

Jaffa

ABOUT mid-way between the Suez Canal and the bay of Mount Carmel there is a gigantic rock jutting out into the sea whose angry waves thunder against its sheer and precipitous sides. Terrace-like ledges offer but scanty space to the rows of houses that, closely hugging the mountain, climb up to its top. Towards the open country the rock is framed in the luxurious verdure of far-flung orange groves surmounted by the crowns of majestic palm-trees. Such is the aspect offered to the admiring pilgrim by Jaffa,—the ancient Joppe of Holy Writ, the festive reception room of the Holy Land. Hoary with antiquity is Jaffa. More than fifteen hundred years before Christ we already find Jaffa, then Ja-pu, among the conquests of Thutmosis III, Egypt's powerful Pharaoh. In Holy Scripture the name of the city is Joppe, since the seventh century after Christ it is known as Jaffa.

Phœnicians, Hebrews, Romans, Greeks, Turks and Christians have fought since the dawn of history for the possession of this entrance gate into the Land of Promise. Twelve times ruined and re-built it fell at last into the hands of the conquering Arabs (639) and after a short occupation by the Crusaders, (1099-1268), it remained to the present day under Moslem rule.

More appealing are the Christian reminiscences of the city. Already in apostolic times Christianity took firm root in Jaffa, after the Prince of the Apostles had here wrought the miracle of the resuscitation of Tabitha (Dorcas). Even now the inhabitants of Jaffa have an annual pilgrimage, on the fourth Sunday after Easter, to Djebel Tabeet, (Mountain of Tabitha) situated in the environs of the city, to celebrate the commemoration of that beneficent widow.

Where to-day stands the light-house (El Fanar) of the harbor, we find also at its foot a small Mosque called Mar Butros (St. Petrus). Here stood in ancient times the house of Simon the Tanner, and in the south of this we still find the shops of the tanners which confirm in the twentieth century the hallowed tradition of the Acts of the Apostles. In this house of Simon the Tanner Peter had the vision, which instructed him that the barriers between Judaism and Christianity had been lowered. (Acts ix and x.) The Apostle was engaged in deep meditation about the significance of this revelation when the messengers of the Centurion Cornelius arrived and urged him to come to Cæsarea. (Acts x, 1, 3.) The Church grows ever more vigorous; in the year 435 Joppe, (Jaffa) is mentioned as the seat of a Bishop. In the year 1251, St. Louis, King of France, landed at Jaffa. He had it fortified with walls and towers and erected churches and monasteries.

With the Mission of the Franciscans in Palestine the history of Jaffa is intimately connected. In 1219 St. Francis landed at Acca, situated at the north-western corner of the bay of Mount Carmel, the Acco of Holy Scripture. (Judges i, 31) and called by the Crusaders St. Jean d'Acre. Here he founded the first house of his new Order in Palestine. Acca is therefore the cradle of the Order of Friars Minor in the Holy Land. Thence the mission of the Order spread over the whole of Palestine. Among the foundations of St. Louis was also the convent in Jaffa built by the Franciscans in 1252, with the magnificent church that contained ten altars.

Since 1460 Jaffa is the principal harbor used by Christian, Jewish and Mohammedan Pilgrims to Jerusalem. For all of them Jerusalem is the "Holy City." The Mohammedan calls it "El Kuds"—the Holy One. Formerly pilgrims were accustomed to land at Cæsarea or Acca and from there the journey proceeded, cross country, to Jerusalem. The Convent built at Jaffa by St. Louis had been destroyed but ten years later by Beibars, (1260-1277) and the Franciscans lived since that time in cliff-dwellings of the rock upon which the city is erected. From here they watched for the arrival of the pilgrim ships. When the often long-winded negotiations with the authorities were concluded the pilgrims were permitted to land, and as there were no pilgrim houses or hospices in the city, the Franciscans lead the pilgrims to their Convent in Ramleh, seven miles distant,—the Arimathæa of Holy Writ—and thence to Jerusalem.

In 1650 at last the Franciscans were permitted to build a new Convent and hospice for the pilgrims in Jaffa, and this became the landmark of the place. Situated on the highest pinnacle of the city the slender spire of the Convent—and parish-church sent its salute far across the sea far into the land. And pilgrims of all nations and religions have ever found there unstinted hospitality.

To-day the Church and Convent as well as the city hospice are a heap of ruins and the prosperous town of nearly five thousand inhabitants is deserted. The fratricidal war, which respects not even the Holy Places, has destroyed again what years of industry had built up. But, as yet, it is not known whether the English or the Turks destroyed the place.

A Wonderful Cure

FOR the encouragement of those who have devotion to the Agonizing Heart of Jesus and to increase love and confidence therein, I wish to narrate a most wonderful cure that took place through the instrumentality of the Medal authorized by the Arch-Confraternity of the Holy Agony.

Some time ago at one of the seaside resorts I met a Mrs. A. who was a non-Catholic who had married a Catholic and some years before went to live in one of the Border States. We became friends and she told me of her husband's illness and death: how she had sent some thirty miles and more to procure a priest in order that he might have the last Sacraments and enjoy a Christian burial, and of the Masses she had had offered for the repose of his soul. I was very much edified at the sweet and sincere manner with which she related these events, and I said to her, "You have indeed done your full duty and if at some future time you should have any great sorrow, go in confidence to God and remind Him of what you have done and ask Him to grant you relief. I also told her then of the Medal of the Holy Agony, and said, I would get one for her.

Mrs. A. had married a second time a gentleman who professed no faith. He was a man of affairs, and they were called away before I could procure the promised medal. During the following winter, when I had returned to my home, I received a letter from her. She was almost frantic with grief and implored me to do something for her and to send her the medal I had promised. Her husband had been stricken with appendicitis, had undergone an operation, peritonitis had set in, his bowels were perforated, and there was no hope of his recovery. The doctors had told her so. Curiously enough, she had taken her husband to a hospital in charge of the Franciscan Sisters and contrary to their usual rule, they allowed her to remain in the hospital to be near him. I at once sent her two medals. I told her to put one on her husband, and to keep one for herself. I explained again the meaning of the pictures on the Medal, namely the Angel bringing the Chalice to our Lord during His agony in Gethsemani, and on the reverse, our Mother of Sorrows with the seven swords piercing her loving heart. I told Mrs. A. to go to the chapel in the hospital and pray there, and to remind our Lord of what she had done for the soul of her departed husband and to beg His favor in this time of her anguish. She did so—and she must have prayed very fervently. The doctors came in the morning: they were astonished to find her husband still living. He was very weak, but the fever had gone, and on examining the wound they found it healed and only the scar was left. Imagine their astonishment! Mrs. A told them what she had done, showed the medal and all acknowledged the miracle. The doctor who performed the operation begged for the amulet, as he called it, and even offered a considerable sum of money for it, but both husband and wife protested that they would never part with it. May these good people derive some spiritual favor from their attachment to the medal.

Learn from this wonderful incident to have recourse to the Agonizing Heart of Jesus and the sorrowful Mother when you are in great anguish and distress. Remind our Lord with filial confidence of some good work that you have performed for Him, or promise Him to pray daily for all those who are in their agony and who will die that day, and you will obtain relief if it please God. Have your name enrolled in the Archconfraternity of the Dying and wear the blessed medal which we will send you upon application for a small offering covering the necessary expense.

Christ Crucified

HOW many dying eyes are raised up to the Crucified during this terrible war, seeking consolation and mercy from Him, who has forgiven His enemies and pardoned the repentant thief on the cross. Many a poor soldier has in his last hour turned to the Saviour with sincere contrition and love, and has heard in the moment of death the comforting words of the Crucified: "This day thou shalt be with me in paradise."

An edifying episode is recounted of two soldiers, a German and a Frenchman, who both deadly wounded, lay side by side on the battlefield. The German made a last effort to pull out from under his uniform the crucifix, which his mother had given him when they parted. He held it devoutly in his hands and prayed with the fervor of one who knew that his moments were counted. The Frenchman observed him, and the beautiful example of his enemy awakened in his breast the faith of former years, arousing in his heart the desire to reconcile himself with God. With imploring look and supplicating gesture he asked the German for the use of his crucifix and the latter reached it over to him and died. Thus the two enemies became united in the same love for their Saviour.

Dear Reader: How many poor boys and men are rushing to death every day on the many battlefields. Help them to obtain a happy death by reciting the daily prayer for the agonizing, and by kissing the crucifix for them every night saying: "My Jesus, mercy!" for the dying. Send them a Christogram of love and someone will show you the same charity, in the supreme hour when you are to leave this world. You will thereby greatly oblige our Lord, by helping Him to save souls.

The Christogram is a most beautiful and very simple devotion, which everyone can practice. Spreading it among all your friends, and encourage them to do likewise. We have designed a handsome cardboard-crucifix in colors, which ought to find a place in every home. It can be fastened to the door or to the bedstead within easy reach to kiss it.

The low price of 10 cents makes it available for everybody. Send for a package of ten crosses and ask your friends to do the same.

Address: COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND,
MOUNT ST. SEPULCHRE, WASHINGTON, D. C.

The Devotion to St. Antony

IN an age when a heartless, cold and pleasure-seeking world has forgotten the needy, God has sent them a heavenly comforter who has been styled the "breadwinner of the poor." It is St. Antony, the lovely saint of miracles, who holding the Infant Jesus in his arms, as a guarantee of his powerful intercession, has been constituted the manager of the celestial bank of Providence where heavenly graces and treasures are distributed.

Taking into consideration the needs of our times, the Saint has established that those especially become participants of heavenly favors who make the poor the object of their solicitude and who share with them a part of their temporal goods.

This is a new key to heaven which God has reserved for our material age, when strict penance and austere mortifications of bygone centuries are not in favor of the Christian of modern days. The faithful have styled this devotion

St. Antony's Bread

It is based on a contract with the Saint to give a certain sum of money to his beloved poor, if he obtains, within a certain time, a coveted spiritual or temporal favor from Almighty God.

This devotion was approved by the Holy Father, who spoke of it in terms of admiration as follows: "In truth Catholics have every reason to venerate by singular honors and affectionate respect St. Antony—that Saint who, by a special mission from God, is wont to accord to the Christian people continual graces and favors, so that the Church has ever exhorted the faithful to have recourse to him when there is need of miracles. The sweet image of St. Antony, bearing in his arms the Infant Jesus, invites and even gently

compels, the faithful to ask graces of him, and in compensation for favors obtained they deposit in the poor-box the alms for the bread of St. Antony destined for the poor."

The offerings sent to Mount St. Sepulchre will be applied toward the education of poor students, who are St. Antony's cherished poor and who are represented by the Infant Jesus in his arms. Many a poor boy feels a vocation for the religious life, but lack of means prevents him from entering the sanctuary. "The little ones have asked for bread, and there was none to break it unto them." (Lament of Jeremiah, IV, 4.) Give an alms toward these poor little friends of St. Antony and he will favor you with heavenly grace.

The Pious Union of St. Antony

A Pious Union has been established with the approbation of the Holy See, which is to be the formal tie of friendship between the Saint and his admirers. They form a kind of community to promote his honor, to further the welfare of his poor, to thank God for the gift of miracles bestowed upon him and to obtain through their united prayers graces and spiritual favors for themselves, and the innumerable thousands who with supplications of all kinds daily besiege him.

The Pious Union counts millions of adherents all over the world and is open to the faithful of all sexes and ages. It prescribes only the daily recitation of a few short prayers. No fee is required, it being left to the generosity of the client to show his love toward St. Antony by contributing some voluntary offering for his poor. Manuals, 5c. each.

Consecration of Children to St. Antony

Children are also recommended in a special manner to the care of St. Antony. Mothers should consecrate their darlings to him and place them in his arms where the Infant Jesus rested.

To this effect they should send us a written request, giving their address, full name of their child and also the day on which they desire to have it consecrated to St. Antony. The little one will then be placed under the protection of the Saint and receive a certificate of its consecration. The children shall wear the cord of St. Antony and the mother will recite for them the prayers of the Pious Union, giving alms to the poor in his behalf.

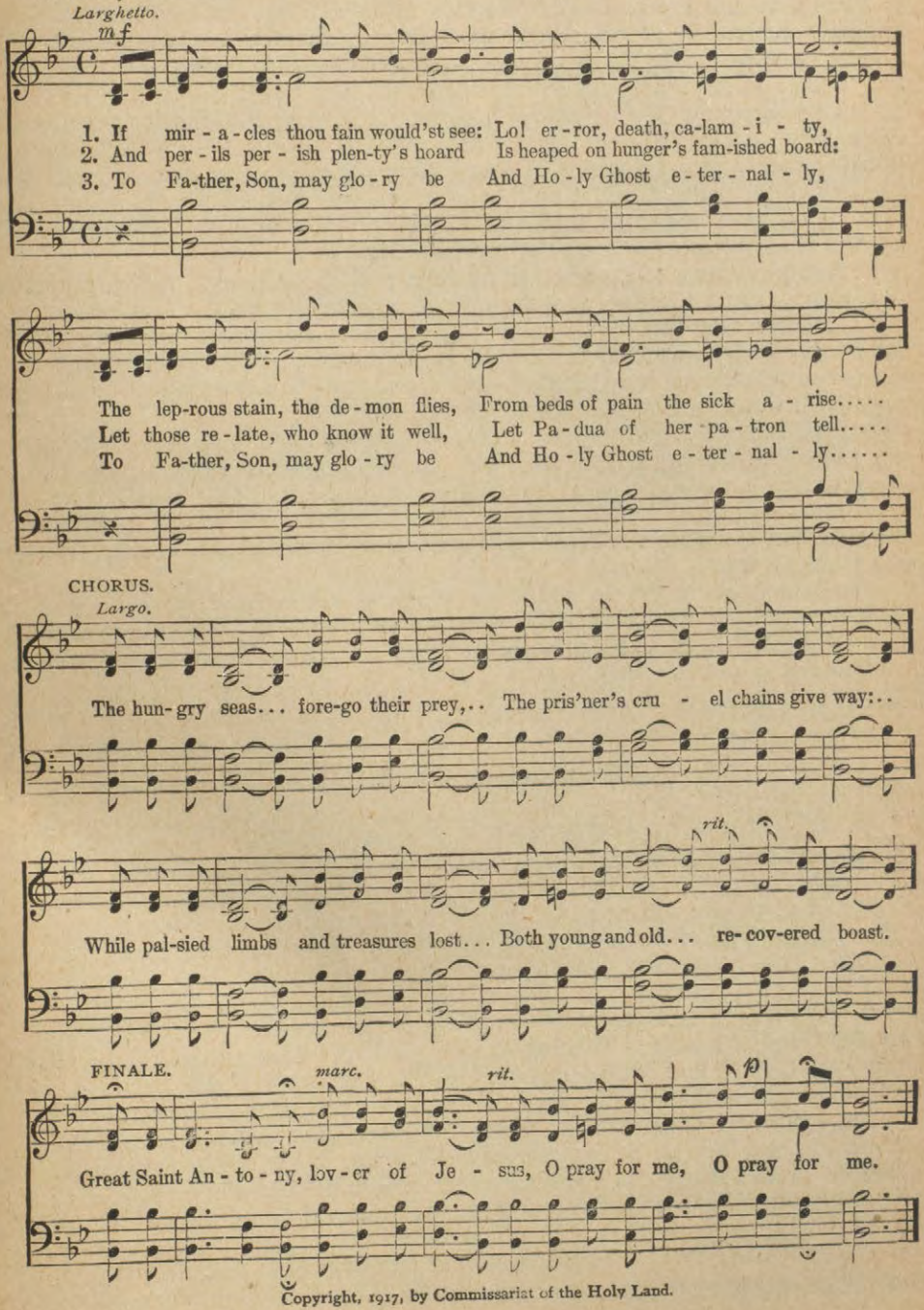
Conclusion

We advise our friends to practice the Devotion to St. Antony and to spread it among their friends and acquaintances, in their own interest as well as for the welfare of the poor and distressed. We shall recommend their intentions to the great Wonderworker in our daily Mass and at the Solemn Novena, which is said every Tuesday at 9 o'clock a. m. in our Church of Mount St. Sepulchre, Washington, D. C., for the clients of the great Saint, the members of the Pious Union, the Benefactors of St. Antony's Bread, and all the poor, sick, troubled and afflicted, who in their distress have recourse to the powerful intercession of this great heavenly Protector. Written intentions addressed to St. Antony's Department will be placed at the Shrine of the "Saint of Miracles."

The Miraculous Responsory

In honor of St. Antony of Padua.

Words by ST BONAVENTURE. Music by MARGARET DIAMOND.

Copyright, 1917, by Commissariat of the Holy Land.

Thanksgivings

From among the numerous letters of thanksgiving to St. Antony which are daily received by us, we reprint the following extracts in order to foster a greater devotion in the hearts of our readers to this great Saint, who is indeed the "Father of the Poor" and "Advocate of the Afflicted":

"I wrote you in the first part of May telling how my little boy's arm was so badly hurt. All of the Doctors said he would be deformed, as his elbow was so badly broken and dislocated. I asked you to pray for him, and you sent me a medal of St. Antony, and I am happy to tell you that his arm is as perfect as though it never was hurt, and even a bone specialist in New York could not say that his arm would ever be right again. Mrs. J. P."

"A request for a settlement was made to good St. Antony. It was granted in a very unusual manner, and the debt was promptly paid. Another favor was asked in a way that would mean a long time to wait for its granting. The party thought they would make an offering in advance. 'The Wonder-worker' was not to be outdone in generosity—the favor came in advance and in such a way that it would almost startle one. M. G. C."

"I wish to tell you of the wonderful cure of my nephew by the application of a relic of St. Antony and the use of St. Antony's oil. He was suffering from an overtaxed brain and medical aid seemed of no avail. The good Pastor of St. Antony's Church came and applied the relic; we also promised a publication in the 'Crusader's Almanac' if God saw fit to restore his health. He is now perfectly well. Miss E. D."

To the above might be added many more, but lack of space prevents. However, we have been especially requested to publish the conversion of one from drink, and the securing of a position, but the privacy of the matter makes it impossible to publish in full.

The Mass of the Sword

In these warlike times it is interesting to know that the "Sword Mass," a very ancient rite, was celebrated this year in the Basilica of Aquileja, or Aglar, in Northern Italy, until recently under Austrian rule, in the presence of a large contingent of troops with their officers, Prince Louis Napoleon and the Duke of Bergamo. The said rite is traced back to St. Genesius, then Patriarch of Aquileja (1334-1350), and probably existed even before that early period.

The unusual ceremony, which was also performed at Gorizia in Austria, is very picturesque and especially inspiring for the soldiers. At the Solemn Pontifical High Mass the officiating deacon places a helmet on his head whilst singing the Gospel, and holds a sword in his hand with which, when the Gospel is ended, he makes the Sign of the Cross over the assembled congregation.

The helmet which is worn by the deacon is the same which a former Duke of Bergamo, Adalbert of Savoy, carried in his wars, and which he subsequently presented to the Basilica. The sword was a gift of Captain de Albertis of Genoa. In accordance with the conception of medieval times, the sword signifies the determination to defend the Church and its property, and it is for this reason that it was given to the Bishop in the act of the civil investiture in those times.

Our New York Office

We call the attention of our Promoters and Benefactors in New York city and vicinity to our Branch Office at St. Francis' Church, 135 West 31st Street (between 6th and 7th Avenues), in charge of Brother Benedict, O.F.M. Those of our friends who prefer may transact their Crusade business with this office.

Obituary

This list contains only the names of those who departed this life during the year either as Promoters or Crusaders.

Promoters

Aker, Ella
Barry, Mrs. Sarah
Bruetsch, Elizabeth
Buckley, David
Cameron, August
Carrigan, Mrs. Rose
Concannon, Mrs. Ellen
Delarue, Leonide
Fleming, Mrs. Elizabeth
Fleming, Bridget
Glaab, Mary
Goeke, Mrs. Elizabeth
Halligan, Ambrose
Henggeler, Mrs. Alois
Hoersch, Mrs. Helena
Hogan, Michael
Keenan, Mary T.
Kelly, Mary
Kerin, B. J.
Kiernan, Mrs. Cath.
Landry, Mrs. Mary M.
Larkin, Owen
Lawless, Mrs. Margaret
Lott, Mrs. Julia
McKeon, Mrs. Susanna
McCarty, Mrs. Julia
Maher, Agnes
Marino, Mrs. Mary
Marmolejo, Concepcion
Marree, Mrs. Mary
Marx, Theresa
Meinhausen, Mrs. D.
Morris, Mrs. M. J.
Mueller, Mrs. Mary
Neuberger, Katharina
Nieman, Caspar
Nolte, Miss Bertha
O'Hearn, Margaret
Ochsner, Mrs. Ursula
Quinlan, Mrs. Elizabeth
Rev. James C. Bubenheim
Redinger, Agatha
Regney, Kate
Riordan, John
Rogers, Mrs. Ellen
Ryan, Margaret
Ven. Sister Mary of the Dolours
Saxley, Mrs.
Schlimm, Maria Anna
Schlimm, Maria
Shea, Miss Mary
Sontos, Mary C.
Spellman, Mrs. Cath.
Stanton, John
Stolz, Miss Susanna
Struble, Mrs. Louisa
Stutte, Mary A.
Thompson, John F. Jr.
Tierney, Mary P.
Waber, Mrs. Johanna
Ward, Mrs. A.
Webster, Mrs. E. P.
Weider, Mrs. Mary
Wenger, Mrs. J
Werner, Mrs. Mary

Crusaders

Alter, Barbara
Alter, John
Alf, Anna
Audley, Francis J.
Apperson, Mrs. Mary
Apperson, Bernard
Arentz, Mrs. Francis D.
Arkes, Theresia
Audley, Francis J.

Backus, Helena
Bahn, Stephen
Baier, Teresca
Bank, John
Bank, John
Bandheim, Pierre
Bandheim, Josephine
Barrett, Johanna
Bartmann, Albert
Barr, Edward
Barr, Daniel
Barrett, Richard
Barthy, Julia
Bates, Mrs. Catharine
Baudeman, Mary
Beaver, Kath.
Bean, John P.
Beehler, Chas. Wm.
Beckerle, Mrs. Rosalia
Becker, Mary E.
Beggin, Mrs. Ann
Behan, Mary
Beiter, Mrs. Ann L.
Benzinger, Mrs. Anna
Benoit, Maxine
Beohm, Joseph
Berkrey, Mrs.
Bergin, Hannah
Bergley, Martin
Beschel, John
Beschel, John
Beus, Edward
Bezold, Adam
Birney, Catharine
Bittner, Martin
Blake, William
Boeracher, Mary
Boeser, Jacob
Boeser, Louise
Boes, Christina
Bohaman, John
Boland, Elizabeth
Boush, Mrs. Mary
Bonet, Marie
Boquoi, Aloysius F.
Bossard, Mary
Botsch, Eliza
Bowman, John
Boylen, Mrs. Rose
Boye, John D.
Ven. Bro. Damian, O.F.M.
Bratt, Mrs. Margaret
Brasor, Elizabeth
Brenner, Mary
Brennan, Rose
Brennan, Mary A.

Obituary—(Continued)

Breuer, Miss Elizabeth
Brevi, Mathias
Brennan, E. P.
Brennan, Mrs. Mary
Brokmann, Mrs. Cath.
Brogan, Mary
Brockman, Frank
Brogani, Mary
Brown, Bernard
Brocard, Mrs. B.
Browne, Katie
Browne, Henry
Brunner, Genevieve
Bruton, Patrick
Bruser, Frederick
Brunner, Francis
Buffington, Mrs. Mary E.
Buzer, Mrs. Cath.
Burns, John
Burns, Martin
Burns, Victoria
Burns, Catharine
Burns, Henry
Burke, Catharine
Burkhardt, Augusta
Burk, Edward Thomas
Busser, Mrs. E.
Byron, Mrs.
Byrne, John J.

Calbas, Gustave
Callahan, Ellen H.
Cantlin, Bridget
Carlin, Margt. S.
Carroll, Lyda
Carroll, James
Carr, Mrs. Patrick
Cardell, Mary
Carney, Miss Julia
Carroll, Alice
Carver, Mary
Carye, Mrs. Jane
Cardner, Samuel
Carlon, Dr. Philip P.
Cassidy, Nicholas B.
Cassidy, Mrs. Mary
Casey, Joseph
Cavanaugh, James
Cavanaugh, Mary
Cawley, Peter
Chandoir, Justin
Chateau, Aloysius
Clark, Martin
Clark, James
Clantin, Philomiene
Clarke, Winifred
Clancey, George
Clefaloenol, Mrs.
Cloarty, James
Clouston, Sara
Cobb, Mrs. Mary
Collar, W.
Collins, James
Collins, Mrs. Mary
Collins, John
Collins, Catharine
Colleton, Miss Mary
Collins, John
Connor, Elizabeth
Condron, Joseph J.
Connors, Rose
Connors, James
Connolly, Peter
Consino, Mrs. Peter
Conrady, John
Conkle, Mrs. Hattie
Conaty, Margaret
Connor, Elizabeth
Conroy, Thomas
Conroy, Andrew
Cook, Mrs. Catharine
Cook, Anna Cath.
Cooney, Francis
Corby, Miss Delia
Corley, Miss Ellen
Corcoran, Mary
Corrigan, William
Cosgrove, Sarah
Costello, Catharine
Cosgrove, Thomas
Coughlin, Michael
Coughlin, John
Coulchan, Mary Ellen
Coyle, James W. R.
Coyle, Bridget
Coyne, Michael
Crane, Mrs. Julia
Creeden, Jeremiah
Crombie, Miss Mary
Crowley, Mrs. Anna
Crosby, Mary E.
Cullahan, John
Curran, Catharine
Curley, Daniel F.
Curran, John
Currie, Mrs. Maria

Dabens, Ellen
Dacey, James
Daly, Mary E.
Daly, Florence
Daly, Hannah
Dann, Mrs. Emma
Daum, Michael
Davidson, Agnes
Decker, Mrs. Margaret
De Christoforo, Maria
Deenihan, Daniel
Demers, Zelia
Desormier, Leah
Destreé, Elisa
Destreé, Josephine
Detling, Catharine
Detting, Mary E.
Devanny, Mrs. Bridget
Devine, Elizabeth
Devine, Catharine
Devine, James
Devine, Mrs. Catharine
Dichhoff, Elizabeth
Diamond, Thomas J.
Dietrich, Susan
Diethorn, John
Dillon, John S.
Diller, Mrs. Helen
Dinzer, John
Dobbins, Robert
Doelger, Peter
Dolan, John
Doll, Harry
Donegan, Mrs. Mary
Donovan, Patrick
Donnelly, Elizabeth
Donovan, Joseph
Donovan, Anna
Dooley, Maurice
Doran, Mary A.
Dorn, Vera Frances
Dougherty, Mrs.
Dougherty, John
Dougherty, Catharine
Dowling, Daniel E.
Dowd, Annie
Dowd, Bridget
Dowling, Mrs. Nellie
Doyle, Henry
Doyle, Dennis J.
Doyle, Mrs. Juia
Driscol, May
Drohan, James
Dubois, Joseph
Duffy, Mrs. M.
Duffy, Mary
Duggan, Thomas
Dumser, Mrs. Elizabeth
Dunlevy, Miss Mary
Duninegen, Mrs. Johana
Durliat, Emma
Dwyer, Margaret
Dwyer, Lawrence

Eckert, Florentine
Edger, Mrs. Ann
Ehrhardt, William P.
Eilers, Sophia
Eleazar, J. B.
Emmerling, Phil.
Enright, Mary
Enright, Patrick
Exerkamp, M.

Facques, Michael
Fagan, Mrs. Cath.
Fagen, Edward
Fahy, Mrs. Mary A.
Fahnen, Jacob
Fahrforth, Jacob
Farbacher, Elizabeth
Farrell, Lillian
Farrell, Miss Marcella
Farrell, Mrs. Margrt.
Farley, Sarah
Farabaugh, Leonard
Feeley, Maria
Feeley, Kathryn
Ferhatte, Rose
Finn, Anna J. W.
Finney, Elise.
Fischbach, Fred., Sr.
Fitzgerald, Ella
Fitzgerald, Michael
Flanagan, Elizabeth
Flanagan, Dennis
Flaherty, Mrs. Mary C.
Fletcher, Catharine C.
Fleming, Keyran
Fleming, Agnes
Fleming, Thomas
Fleming, Patrick
Fleming, Michael
Fluery, Teresa
Flinn, M.
Flick, Mrs. Agatha
Flood, Mrs. John
Flurey, Teresa
Flurey, Charles
Flynn, Nora
Flynn, Mrs. Peter
Foly, Mary
Ford, Mrs. John J.
Ford, Michael Francis
Fowler, Mary M.
Fox, John
Fox, Bridget
Frazier, Agnes
Fraber, Helen
Fricker, Joseph
Frick, Bernard
Froil, Elizabeth
Fulham, Jennie
Fuchs, Elizabeth

Gabriels, Quirinus
Gaillache, Raymond
Gallagher, Margaret
Gallagher, John
Galvin, Michael
Gannon, Thomas
Ganey, Timothy P.
Gantner, Mrs. B.
Garrity, Mrs. Ann
Gardiner, Cecilia E.
Garrecht, Frank
Gasley, Mary
Gately, Thomas
Gausey, Mrs. Celia
Gaynor, Miss Martha
Gazonsky, Marie
Geier, Margaret
Geiger, John W.
Gent, John L.
Gerdes, Anna
Gerseitz, Jacob
Gest, Mrs. Mary
Giegerich, Laurence
Gierl, Joseph
Gilmartin, Thomas
Giles, James
Gillard, Ellen
Gillespie, Bridget
Gillespie, Henry
Gimpel, Mary
Glaab, Theresa
Gladen, Susanna
Gloeckler, Emma
Gloeckler, Mary
Gorman, John
Gouth, Mrs. Louise
Grady, Daniel
Grady, Julia
Graber, Frank
Grace, Mary
Grenbemer, Eliz. A.
Grennen, Ann
Grim, Barbara
Griffin, Catherine
Griemes, Bridget
Gross, Mary
Gross, Aloys
Guilland, F. R.

Haffely, Mary
Hagele, Johanna Frances
Haley, Thomas
Hammett, Henrietta
Hammer, Mary
Hamill, Mary
Hammel, Mrs. Cecelia
Hanck, Mrs. Carrie
Hanhouser, Veronica
Hand, Mary
Hanley, Mrs. Bridget
Harley, Mrs. Frank
Hare, Catherine
Hartmann, Mrs.
Harmon, Catherine
Hassett, Joseph
Hawkins, Mary
Hayes, Nellie
Healey, Miss Mary
Healy, Miss Mary
Healey, Mary
Healey, Mrs. Kate
Hearing, John
Hechinger, Emil
Hednia, Mrs. Josephine
Heffernan, Kathleen
Heffernen, Miss Nora
Heintz, Catherine
Heisman, Mrs.
Heidel, Mathias
Heinen, Agnes
Heinrich, John
Helf, Andrew
Hendrigan, Mrs. George
Hennessy, Georg
Hertel, Mrs. Mary
Hern, Patrick A.

Obituary—(Continued)

Hernon, Catherine Theresa
Herbert, Mrs. Elizabeth
Hertel, Mrs. Mary
Hesler, A. M.
Higgins, Mrs. Wm.
Higgins, Margaret
Higgins, Michael
Higgins, Dominic
Hill, Thomas F.
Hinnendach, Joseph
Hippler, Mary
Hirsch, Peter
Hoeller, Wilhelm
Hoffman, Mrs. Theresa
Hoffman, Mrs.
Hoffman, Christine
Hoffmann, Christine
Hogan, Thomas
Hogan, Mrs. Mary
Holtgrewe, Henry
Holledge, Elizabeth
Hoover, Matilda
Horch, Leon Francis
Hornung, Clara
Horan, Mrs.
Huebert, Mrs. Anna
Huesman, Henry
Hughes, Mrs. Ellen
Humbert, Mrs.
Huser, Laura
Hutter, Mrs. Emma
Hynes, Mable
Hysman, Mrs. Theodore

Innes, Miss Katie

Jacob, Lucy
Jacob, Anna
Jacobi, Susan
Janzen, Katharina
Janeczek, Joseph
Jansen, Katharine
Jeffries, Bridget
Johnston, Mrs. Mary
Johnson, Peter
Johnson, John
Juif, Salina

Kaczynski, Vincent
Kaltchtalor, Katherine
Kaltenbach, John
Kane, Minnie
Kane, Elizabeth
Kane, Anthony
Kasselman, Frank
Kealy, Mrs. Catherine
Keenan, Francis
Keenan, Mrs. Mary T.
Keenan, Sarah
Kehoe, Thomas
Kelly, Mrs. Mary
Kelly, Mary
Kelly, William
Kelly, Mrs. Michael
Kelly, Bridget
Keller, William C.
Kelley, Bridget M.
Keller, Donald W.
Kemper, Mrs. Mina
Kemp, Mathilda
Kens, Wm.
Kennedy, Mrs.
Kennedy, Ellen
Kenigan, Nellie
Kennedy, James
Kennedy, Michael
Kenyon, Mrs. James P.
Kerverman, Otielia
Kessler, John M.
Kidnell, Laurence
Kiednell, Laurence
Kiely, Patrick
Killian, Catherine
Kilday, Myria

King, William H.
King, Helen C.
King, Patrick
King, Helen
Kinsella, Mrs. Theresa
Kinniry, Thomas
Kircher, Sophia
Kirsch, Tillie
Kirby, Ellen
Kistnert, Joseph
Klein, Mrs. Veronika
Klein, Mrs. Elizabeth
Klimper, Theresa
Klink, Rose
Kluesner, Anna
Knab, Eugene
Knachstedt, Miss Anna
Kneifl, Mrs. Magdalene
Kniper, Mary
Knips, Oscar R.
Knor, Wenzel
Koch, Sarah
Koehler, Margaret
Koester, Mrs. Gisina
Koehn, Dr. Louis
Kohnen, Mina
Kohnen, Bernard
Kohlman, George
Kortes, John Jr.
Koster, Joseph
Koster, Mrs. Joseph L.
Koster, Richard F.
Kosse, Gertrude
Kraut, Clothilda
Kranhegen, Caroline
Krapfl, John
Kraemer, Katherine
Kuenzig, Christian M.
Kreipe, Emma Elizabeth
Krebs, Harry
Kriescher, Hubert
Kroehl, Mrs. Sophie
Kroeger, Frederick
Krouth, Katherine
Kroenert, Casper
Kuehn, Mrs. M.
Kuenzig, Carl
Kuhn, Mary

Lachner, Mrs. Ann
Lahney, Joseph Eugene
Laluzerne, Joseph
Lamb, Edward
Laninger, Mrs. Mary
Lange, Mrs. Rosina
Langton, Mary
Langton, Delia
Lansing, Margaret
La Paille, William
Latte, Mrs.
Lavin, Jane
Lawlor, Peter
Leary, Mrs. Ann
Lealy, Daniel
Lealy, Mrs. D.
Leany, Andrew
Lederle, Mrs. Hubert
Lee, Ellen E.
Lee, Aloysius John
Lehrmann, Michael
Lentner, Franz
Leonard, Margaret
Leo, Mrs. Josephine B.
Less, Barbara
Lennihan, Katherine
Libell, Mrs. Francis
Lidroe, Mary
Lieblein, Mrs. C. J.
Linick, Katherine
Lindner, Mrs. Eliz.
Linnehan, Michael
Lind, Mrs. Elizabeth
Liston, James
Liston, Richard
Littel, James

Loiselle, Edwigde
Loose, Katherine
Loonan, Patrick
Look, Frank
Loughlin, Frank
Louniti, Joe
Lowery, Mary
Lugino, John
Lukaszonowa, Maryanna
Lulsport, John
Lunay, Catherine
Lunay, Mrs. John
Luttenberger, Jacob
Lyle, Bridget
Lyons, Mrs. Ann
Lynch, Annie
Lyons, Mrs. Mary A.
Lynch, Mrs. Delia Q.

McAuliffe, Ellen
McAguire, Ann
McAvenoy, Thomas
McBride, Mr.
McBarron, Thomas
McHenry, Cherry
McCartney, James
McCaffrey, John
McCaffrey, Mary
McCarthy, Mrs. Eliz.
McCaffrey, Frances
McColgan, Mrs. Mary
McColgan, Mrs. George
McCann, John J.
McCrea, Peter
McCann, Agnes
McCauley, George
McCabe, Thomas
McCabe, Peter
McCue, Mrs. Mary A.
McDonald, John
McDermott, Peter
McDermott, Johanna
McDermott, Michael
McDonald, Margaret
McEntee, Mrs. Anne
McEntee, Bernard
McElliott, Ellen
McEnerney, Mrs. Margaret
McFaddin, Raymund
McGuire, John
McGovern, Mrs. Ann
McGill, Miss Sarah (Lady of Holy Sep.)
McGarvey, James
McGrath, William
McGuinness, Ellen
McGraw, John
McGillis, Miss Alice
McGovern, Mary
McGuish, Mrs. A.
McGown, Mrs. Margaret
McHugh, Mrs. Anna
McHenry, James
McIntosh, Walter
McKeon, Patrick
McKeon, M.
McKenney, Bernard J.
McKeown, Mrs. E. Anna
McLellan, Michael P.
McLoughlin, Frank
McMahon, James
McNally, Mrs. John J.
McQuade, H.
McSweeney, Margaret

MacDonald, Mrs. Allan
Maguire, Patrick J.
Maguire, Hugh G.
Maguire, Mrs. Annie
Magee, Bridget
Maher, Thomas
Mahon, Thos. F., Sr.
Mahoney, John
Mailliene, Antoine

Maier, Christine
Manning, W. A.
Mann, Dorothy
Mandek, William
Maroney, Martin P.
Martin, Mrs. Elizabeth
Martin, Alice
Marhuse, George
Martins, Anna
Martin, John
Marhofer, George
Masterson, Mathew
Mascanie, Lucia
Maurer, Elizabeth
Maurer, Louisa
May, Frank
Mead, Cath.
Meaney, Catherine
Meehan, Thomas
Meehan, John
Mehling, Bertha
Meier, Mary A.
Melia, Peter H.
Merrick, Mrs. Catherine
Mercure, Mrs. Mary
Metoyer, Mrs. Alphonse
Meyers, Sarah
Moeller, Josephina
Molloun, Mrs.
Moosman, Mrs. Augusta
Moore, Winfred
Morrell, K.
Moriarty, Michael
Moraghan, James
Moran, Thomas
Morgan, Mary
Moser, Josephine
Mother M. de Chantal Keating
Miethig, Frank
Midel, Barbara
Miller, Wendell
Miller, Clara Agnes
Miller, John
Miller, Joseph
Miller, Martin G.
Miller, Mary
Miller, Margaret
Miller, Anna
Mison, Arthur I.
Mueller, Miss Katherine
Mueller, Mrs. Mary
Mueller, Anna
Mulligan, John
Mulholland, Mrs.
Mullen, Edward M.
Mullin, Mary E.
Munchhoff, Margareth
Mulvaney, Mrs. Mary
Multon, Margaret
Mullen Miss Ellen
Murphy, John
Murphy, James L.
Murphy, Mary
Murphy, John A.
Murphy, Mary
Murphy, Mrs. E.
Murray, Catherine
Murray, Mary A.
Murray, Elizabeth
Murray, Mrs. Elizabeth
Murray, John
Murray, Patrick
Murray, Katie
Murtha, Mrs. Ann
Myers, Mary H.

Nelles, Margaret
Nenpert, Nicholas
Nesser, Margaretha
Neuhausel, Barbara
Neugebauer, Max
Neu, Katharine
Neuhausel, Andrew
Newburg, Frieda

Obituary—(Continued)

Nissel, Agnes
Nolan, Mary
Nolan, John
Nolan, Mrs. Catherine
Nolan, Jane
Noreia, A.
Norris, Margaret
Norton, Ellen
Nugent, Mrs. Ellen

O'Brine, Michael
O'Brien, Margaret
O'Connell, Edward
O Connor, Andrew
O'Connor, Catherine
O'Connor, Peter
O'Connor, Elizabeth
O'Neill, Mrs. James
O'Rourke, Bridget
O'Reilly, Mrs. Ann
O'Reilly, Hugh J.
O'Sulivan, Mrs. Sarah
Ott, Mrs. Margt.
Owens, Mrs. Mary
Owen, Mary

Parker, W.
Palm, Carl
Pancrutz, Mrs. Katherine
Paton, M.
Patk, Miss Adearne
Pautler, George
Pearson, Michael
Pearson, Charles
Pender, Thomas
Perkins, George
Pero, Mathilda
Petrie, Peter
Peters, Margaret
Poitras, Mrs. Victoria
Powers, Margaret
Pray, Felicina G.
Prenzlo, Mrs.
Prevost, Louis
Preersteg, Lilion
Powell, Helen
Pulling, Thomas
Purcell, Margt.

Quail, Sadie A.
Quaid, John G.
Quinlan, Ellen
Quinlan, Mrs. Elizabeth
Quinn, Mrs. Thomas
Quinn, Frank
Quinn, Mrs. Bridget
Quinlan, Mrs. Wm.
Quirk, Hannah

Rt. Rev. John Michaelis
Rt. Rev. F. Koch
Rev. John J. Toomey
Rev. L. X. Bazin
Rev. James Brady
Rev. F. John Kress
Rev. F. Sipker
Rev. P. Franciscus
Rev. Fr. Burns
Rev. Fr. Kridler
Rasche, William J.
Ratigan, Mrs. Anna
Ranft, Barbara
Rauscher, John
Read, Miss Sara J.
Reeb, Mrs. Rena
Reeve, Mrs. Mary Ann
Reed, Mrs. James
Rehberger, Mrs. Theresa
Reimringer, Michael
Reilly, John
Reilly, James
Reilly, Julia
Reilly, Catherine
Reilly, Patrick
Reilly, Miss Mary
Reichert, Mrs. Elizabeth
Rekart, Charles
Renehan, Philip
Reynolds, Mary
Reynolds, John
Ries, Kathrina
Riche, Peter
Richter, Anthony
Riehle, Katherine
Riga, Clifford
Rigger, Conrad
Riley, Mrs. Margt.
Riley, Mrs. Ellen
Ritz, Edward
Robig, Mrs. Mary
Rodger, Mrs. Eliz.
Rogan, Mary A.
Rogan, Mrs. Sarah
Rogers, Mary
Rohan, Georgie
Rooney, William
Rose, Mrs. Katherine
Rose, Mrs. Cath. J.
Rosh, Margareth
Rosbury, Mrs. Mary E.
Rousè, Thomas
Roth, Henry
Royer, Charles
Ruppert, Theodore
Russell, Anna E.
Ryan, Joseph C.

Ven. Sr. Pacifikat
Ven. Sr. M. Stanislaus
Ven. Sr. M. Josephine
Ven. Sr. Desideria
Ven. Sr. M. Andrew
Ven. Sister Dorothea, O.S.F.
Ven. Sr. M. Apollonaris, O.S.F
Ven. Sister M. Ignatia, O.S.B.
Ven. Sister M. Stanislaus O.S.B.
Ven. Sister M. Anselma, O.S.B.
Ven. Sr. M. Agnes, O.S.B.
Ven. Sr. Linea
Ven. Sr. Theodosius
Ven. Sr. M. Helen
Sanar, Miss Mary
Sander, William
Samson, Mathilde
Sassey, Anna
Sauter, Josephine
Sauer, Ignatz
Seelig, Christina
Seeger, Franziska
Seiler, Frank
Seitz, Frank
Seibert, Mary
Sekik, Katharina
Sellet, Theresa
Semler, Joseph Sr.
Seubert, John
Schweiss, Mr.
Schweiss, Mrs.
Schwoerer, Mrs. Agatha
Schwalter, Regina
Schnapp, Mrs. Anna
Schneider, Mary
Schriempf, Mrs. Rose
Schnall, Mary
Schmidt, Mrs. Cath.
Schmicker, Anthony
Schuck, John
Schuldt, Frank
Schumacher, Maria Helen
Schupp, Maria A.
Schaetter, Josephine
Schott, Katharina
Schellhammer, Lena
Shannon, Miss Johanna
Sheridan, Anne
Sheehan, John
Sheehan, Bridget
Shea, Mary T.
Shea, Sallie
Sheinhart, Mrs. M.
Sheils, Helen
Shea, Annie
Shea, John
Sheehan, John
Sheehan, Bridget
Sheedan, Hannah
Sheridan, Annie
Shinkel, Sophia
Shilling, William
Short, Paul
Shubys, Mary
Shymos, Mary
Sihorski, Stanislaus
Simar, Maria
Smith, James
Smith, Philip
Smith, Anna Mary
Smith, Patrick
Smith, William F.
Smith, Mary F.
Smith, John
Smith, Edward
Smith, Dryden P.
Smith, Josephine
Smitzer, L. P.
Snyder, Anna
Sommer, Margaret
Sondel, Cecilia
Sondel, Edward
Springer, Francis, Sr.
Stansburg, Sarah
Stanton, John
Staab, Philip
Stapf, Mary
Stanley, James
Stahler, Katherine
Stein, Barbara
Stefaniak, Stanislaus
Stein, Marie
Stein, Mrs. Veronika
Steinhauser, Mary
Stilp, Mrs. George
Starzer, Justina.
Stierer, Theresia
Strickle, Miss Margaret
Streicher, Gertrude
St. James, Joseph
St. Onge, M. Celia
Sullivan, Mrs. Margaret
Sultenfer, William
Swan, Mrs Peter
Sylvester, Joseph

Tacha, James Sr.
Tacha, James Jr.
Tait, John
Tausche, Mrs. Jos.
Taylor, Mrs. Ellen
Temple, James
Tenson, Mrs. Ann
Tenson, Mary A.
Tenson, Peter
Tenson, Thomas
Thele, Mansuet
Thieman, William
Thien, John
Thien, Elizabeth
Thomas, George
Thorn, Mr. Peter
Thorn, Mrs. P.
Thole, John H. Sr.
Thole, John H. Jr.
Tierney, Mrs. Julia
Tobin, Bennett J.
Toomey, Mary
Traut, Floid
Troendle, Lucas
Tulley, Francis
Tulley, Mrs. Mary

Usher, John
Usher, Frank

Varrek, John
VanKirk, Mrs. Helen
VanHall, Mrs. G.
Velletta, Franz
Velletta, Anna
Vesely, Jacob
Virlee, Antoine
Voell, Barbara
Voell, Mrs. Barbara

Waber, Mrs. Johanna
Wade, Mrs. Nancy Ann
Wallace, Miss Cath. S.
Walter, Joseph
Walter, Mrs. Joseph
Walsh, Kieren
Walsh, Thomas
Walsh, Patricl
Walsh, Rebecca
Ward, A. Michael
Ward, Mrs. Ella
Ward, Mrs. Mary
Watts, John
Watsek, Mary
Waters, Mary A.
Watts, John
Watts, Catherine
Weckhause, Ben.
Weber, Marion
Weber, Helen
Wedich, Bartol.
Wedach, Bartolomeus
Wehner, Mrs. Johanna
Wehming, Walter
Welch, Margaret
Welsh, Catherine
Wells, Jennie
Wenger, Josephine
Wentzel, Mary
Werkle, Clara
Wermer, Catherine
Wesbecker, Creszentia
Westhoff, Henry
Whalen, Nora
Wheeler, Sarah
White, Charles
White, Thomas
Widerkers, Margaretha
Wiechmann, Joseph
Wiewel, Katharine
Wickers, Catherine
Wingfield, Byron
Winter, Mary
Wise, Mary A.
Wise, Mrs. Anastasia W.
Wismiewska, Agnes
Witzel, McCann Kate
Wolfrunn, Charlo
Woods, Henry F.
Wood, Albert
Woods, Mrs. Anna
Woosman, Robert
Wright, John
Wright, James

Yait, David
Yantis, James Aaron
Yuergens, Mrs. Barbara

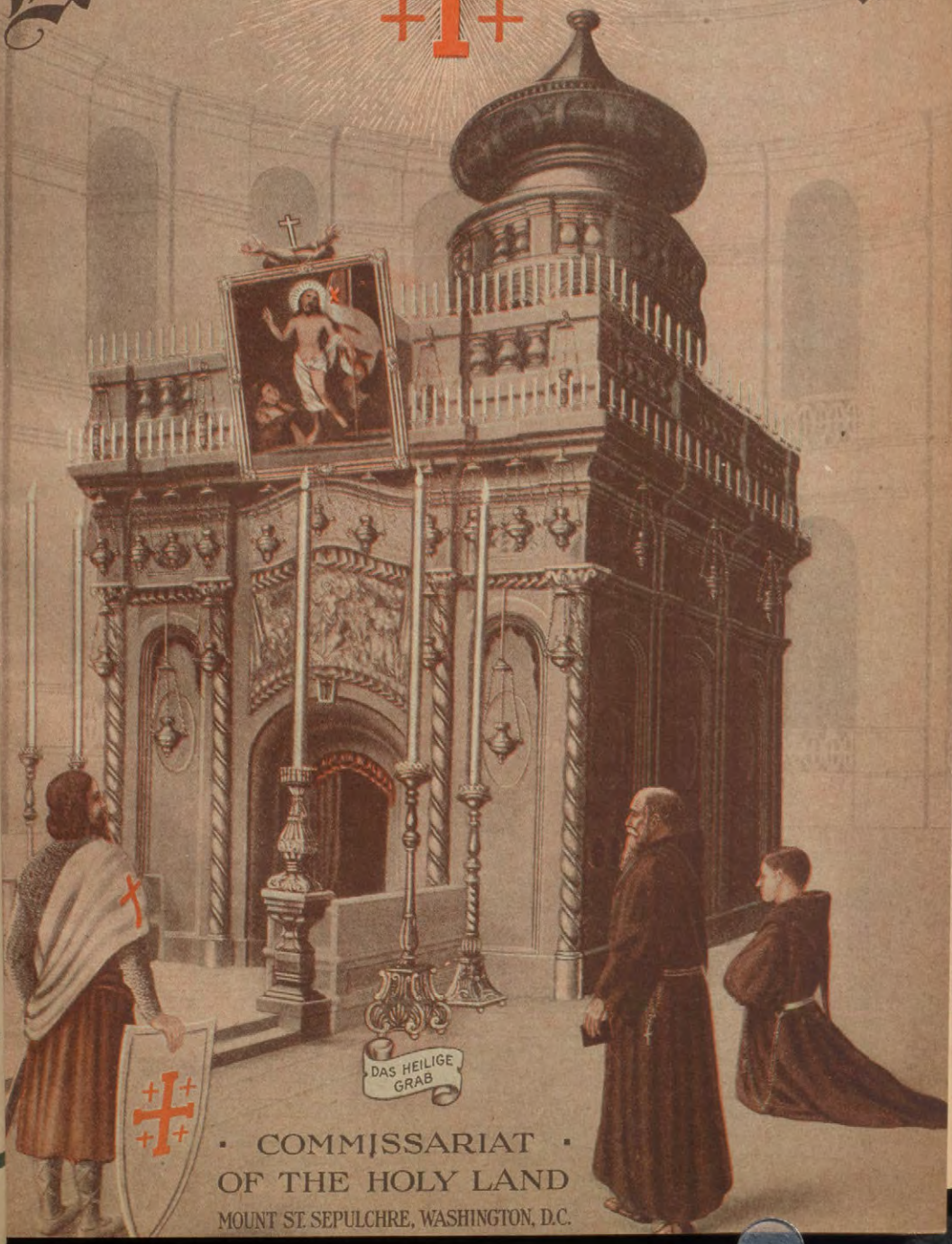
Zehren, Mary
Zimmer, Mary
Zinch, Patrick

May They Rest in Peace. Amen.

The Frank Meany Co., Printers, Inc., 216-222 West 18th Street, New York

Der Kreuzfahrer-Kalender

1918

· COMMISSARIAT ·
OF THE HOLY LAND
MOUNT ST. SEPULCHRE, WASHINGTON, D.C.

Der Kreuzfahrer - Kalender

herausgegeben alle Vierteljahre zum Besten des hl. Landes

von dem

Kommissariat des hl. Landes

Mount St. Sepulchre, **Washington, D. C.**

Entered as second-class matter, May 29, 1905, at the Post Office at Washington, D. C., under the Act of Congress of March 3, 1879.

Band XXVI, No. 1 | 1. Oktober 1917 | 25 Cents per Jahr

Allgemeine Bemerkungen

Der Kreuzfahrer-Kalender vertritt die Interessen der geheiligten Stätten unserer heiligen Religion in Palästina. Der Ertrag dieser Zeitschrift wird jährlich dem Kustos des hl. Landes in Jerusalem übermittelt, wo die betreffenden Almosen, wie jene der Charfreitags-Kollekte, verwendet werden zur Erhaltung der hl. Orte und zur Verbreitung des hl. Glaubens in den Missionen des hl. Landes, welche sich nicht allein über Palästina, sondern auch über Aegypten, Kleinasien, Armenien und die Insel Cypern erstrecken.

Das Kommissariat des hl. Landes ist eine vom Distrikt von Columbia gesetzlich anerkannte Körperschaft, und ist in der Nähe von der Vorstadt Brookland bei Washington gelegen. Der gesetzliche Titel dieser Körperschaft ist: "The College and Commissariat of the Holy Land for the United States of America." Dieselbe ist staatlich berechtigt, Vermächtnisse und Schenkungen aller Art anzunehmen, und der obige gesetzliche Titel, wie er in englischer Sprache verfaßt ist, sollte in allen Vermächtnissen und Testamenten zum besten des hl. Landes voll und unverkürzt angegeben werden.

Alle, welche mit uns im Briefwechsel stehen, werden gebeten, in allen ihren Briefen und Schreiben an uns, immer ihren vollen Namen und ihre ausführliche Adresse anzugeben, um Mißverständnissen und Verzögerungen vorzubeugen.

Geldsendungen sollten durch Postanweisungen oder Wechsel gemacht werden. Man schließe kein Geld oder Münzen in uneingeschreibene Briefe ein, da solche leicht verloren gehen könnten. Alle Geldanweisungen und Wechsel sollen an das Commissariat of the Holy Land, Washington, D. C., zahlbar gemacht werden.

Immerwährende Mitglieder, welche den Kreuzfahrer-Kalender nicht regelmäßig erhalten, werden gebeten, uns sogleich davon zu benachrichtigen, und uns ihre ausführliche Adresse, sowie auch das Jahr ihrer Aufnahme anzugeben, damit wir ihnen den Kalender in Zukunft pünktlich zusenden können.

Der Kreuzfahrer-Kalender erscheint alle drei Monate in englischer, deutscher und polnischer Sprache; die jährliche Ausgabe wird allen-Kreuzfahrern zugestellt, während die vierteljährliche Ausgabe blos für die Förderer des guten Werkes bestimmt ist, und zwar erhalten sie dieselbe ohne besondere Vergütung; zu ihrem eigenen Nutzen und für ihre Gehilfen im guten Werke.

Unsere Freunde in Canada werden gebeten, etwaige Geldsendungen per International Postal Money Order" zu senden; aber nicht durch canadische Geldmünzen oder Freimarken, welche hier nicht gangbar sind.

Der Kreuzfahrer Kalender

Herausgegeben im Interesse des hl. Landes

vom

Kommissariat des hl. Landes

Mount St. Sepulchre

Washington, D. C.

1918

Siehe Anmerkung auf Seiten 30 und 46.

The Crusaders' Almanac
published by the Franciscan
Fathers for the benefit of the
Missions of the Holy Land
is cordially commended to
the patronage of the faithful.

J. Card. Gibbons

Baltimore. July 25, 1902.

Der Kreuzfahrer-Kalender der von den Franziskanervätern zum Besten der Missionen des heiligen Landes veröffentlicht wird, wird hiermit der Wohltätigkeit der Gläubigen herzlich empfohlen.

J. Card. Gibbons.

Baltimore 25. Juli 1902.

Der Kreuzzug für das hl. Land

Zweck.—Der Kreuzzug ist ein Verein zur Wiedererlangung und Erhaltung der hl. Stätten in Palästina, welche der Obhut der Franziskaner anvertraut sind.

Aufnahme.—Man kann zu irgend einer Zeit des Jahres aufgenommen werden. Zu diesem Zwecke wende man sich entweder an das Kommissariat des hl. Landes, Mount St. Sepulchre, Washington, D. C., oder an einen der Förderer. Auch Kinder, Abwesende und Verstorbene können eingeschrieben werden und nehmen an den geistlichen Gnaden Anteil. Bei der Aufnahme erhält jedes Mitglied einen Aufnahmeschein und eine mit den Ablässen des hl. Landes und des fünffachen Skapuliers versehene Medaille.

Beiträge.—Die Kreuzfahrer entrichten jährlich einen Beitrag von 25 Cents für die Wiedererlangung und Erhaltung der hl. Stätten. Die Förderer und Mitglieder werden gewarnt, kein Papiergeld oder Münzen in Briefen zu senden, die nicht eingeschrieben (registriert) sind; man schicke vielmehr alle Beiträge vermittels Postanweisung (money order) oder Wechsel (check). Kleinere Beiträge können auch durch Freimarken entrichtet werden.

Verstorbene als Mitglieder.—Vergiß nicht, deine verstorbenen Eltern, Geschwister, Verwandten und Freunde in den Verein einschreiben zu lassen. Dadurch werden dieselben unzähliger hl. Messen, welche an den hl. Orten gefeiert werden, teilhaftig. Wie dankbar werden diese armen Seelen dir sein, wenn deine christliche Liebe dazu beiträgt, sie aus den Qualen des Fegfeuers zu erlösen.

Immerwährende Mitglieder.—Als immerwährende Mitglieder des Kreuzzuges für das hl. Land werden jene betrachtet, und in die Liste der Wohltäter des hl. Landes eingetragen, welche einen größeren Beitrag liefern zum Besten der hl. Orte Palästinas. Solche immerwährende Mitglieder nehmen im Leben und nach dem Tode Anteil an allen geistlichen Vorteilen des Vereins. Auch Abwesende und Verstorbene, sowie ganze Familien und religiöse Gemeinschaften können als immerwährende Mitglieder aufgenommen werden. Einzelne Mitglieder entrichten einen Beitrag von $12.00, während für ein Almosen von $100.00 eine ganze Familie, oder religiöse Genossenschaft mit lebenden und verstorbenen Mitgliedern eingeschrieben werden kann. Als Zeichen der Mitgliedschaft erhalten dieselben ein Diplom, ausgestellt vom Kommissariat des hl. Landes.

Geistliche Vorteile.—1. Die Kreuzfahrer nehmen Anteil an den vielen Tausenden hl. Messen, welche die Patres Franziskaner alljährlich an den hl. Stätten lesen. 2. Infolge eines Breves Pius VI., „Inter cetera," vom 13. Juli 1778 haben sie Anteil an allen guten Werken, Gebeten, Fasten, Bußübungen, Abtötungen und Wallfahrten, welche im hl. Lande von den Franziskanern, den Pilgern, und allen Gläubigen verrichtet werden. 3. Sie werden der unzähligen Ablässe teilhaftig, welche den hl. Orten verliehen sind, und welche alle den armen Seelen zugewendet werden können. Papst Leo XIII. verlieh allen Kreuzfahrern einen vollkommenen Ablaß für jeden Freitag.

Förderer.—Wir laden alle jene, die das hl. Land und die Orte unserer Erlösung verehren, ein, Förderer des Kreuzzuges zu werden. Auf Verlangen werden wir ihnen die notwendigen Vereinssachen zusenden. Wer jährlich wenigstens 25 Kreuzfahrer anwirbt, wird als Förderer betrachtet.

Besondere Vorteile der Förderer.—Nebst den Gnaden, an welchen alle Mitglieder Anteil nehmen, verlieh Papst Leo XIII. durch ein Reskript vom 26. Juni 1894 den Förderern einen vollkommenen Ablaß; 1. am Neujahrstage, 2. am Feste Mariä Himmelfahrt. Ferner haben sie besonderen Anteil an den hl. Messen, welche jede Woche im hl. Grabe, auf dem Kalvarienberge, in der Erlöserkirche zu Jerusalem, in der Verkündigungskirche zu Nazareth, in der Geburgsgrotte zu Bethlehem, und in der St. Johanneskirche zu Ain Karim für sie dargebracht werden. Als Zeichen unserer Dankbarkeit senden wir den Förderern von Zeit zu Zeit ein kleines Andenken an das hl. Land.

Approbation.—Das fromme Werk des hl. Landes wurde von mehr als 40 Päpsten in 60 päpstlichen Bullen und Rundschreiben gutgeheißen und empfohlen. Dasselbe erhielt den besonderen Segen der Päpste, Pius IX., Leo XIII., und Pius X., sowie der verstorbenen Kardinäle McCloskey und Falconio, des seligen Erzbischofes M. A. Corrigan von New York, Ihrer Eminenzen der Kardinäle Gibbons und Farley, sowie Sr. Exzellenz des Hochwürdigsten Apostolischen Delegaten Johannes Bonzano, und vieler anderer Prälaten.

Briefe u. s. w. adressiere man an das

Commissariat of the Holy Land,
Mount St. Sepulchre, Washington, D. C.

1	†D.	✠ **Neujahr.**—Beschneidung Christi. (G. A.—V. A.*) Evang.—Beschneidung des Herrn. Luk. 2, 21. Vollk. Ablaß für die Förderer des Kreuzzuges.
2	M.	Fest des heiligen Namens Jesu. (V. A.)—ssel. Bentivolius und Gerard, BB., 1. Ord.
3	M.	hl. Genovefa, J. M.—hl. Florentia, J. M.—hl. Macarius, Abt. B.
4	D.	⇒★Erster Freitag.—hl. Titus, Bf., B.—sel. Angela von Foligno, W., 3. Ord. (V. A.)
5	F.	hl. Telesphorus, Papst, M.—hl. Simon Stylites, B.
6	S.	✠ **Fest der Erscheinung des Herrn, Dreikönige.** (G. A.—V. A.*)—hl. Melanius, B. Evang.: Die Anbetung der Weisen. Matth. 2, 1–12. Häuserweihe.
7	M.	hl. Lucian, Priester, M.—hl. Krispin, Bf. B.—hl. Julian, M.
8	†D.	hl. Severin, Patron von Bayern und Österreich.—hl. Erhard, Bf., B.
9	M.	hhl. Julian und Basilissa, MM.—hl. Marziana, Jfr., M.
10	D.	hl. Wilhelm, Bf., B.—hl. Agatho, Papst., B.—hl. Nikanor, Diakon, M.
11	F.	⇒ hl. Hyginus, Papst, M.—hl. Salvius, M.—hl. Honorata, Jfr.
12	S.	hl. Arcadius, M.—hl. Satyrus, M.—hl. Benedict, B., Abt.
13	S.	✠ **1. Sonntag nach Erscheinung.**—Die Rückkehr Jesu aus Aegypten.—hl. Leontius, Bf., B. Evang.: Jesus unter der Schriftgelehrten im Tempel. Luk. 2, 42–52.
14	M.	hl. Felix, M.—hl. Malachias, Prophet.
15	†D.	hl. Paulus, erster Einsiedler.—hl. Maurus, Abt., B.—hl. Johann Kalybeta, B.
16	M.	hhl. Berard und Gef., MM., 1. Ord., (V. A.)—hl. Priszilla, Jfr., M.
17	D.	hl. Antonius, Abt., B.—hl. Sulpizius, Bf., B.—hl. Leonilla, M.
18	F.	⇒ Petri Stuhlfeier in Rom.—hl. Prisca, Jfr., M.—hl. Leobard, B.
19	S.	hl. Kanutus, König, M.—ssel. Karl, Thomas, Bernard, BB., 1. Ord.,
20	S.	✠ **2. Sonntag nach Erscheinung.**— hhl. Fabian und Sebastian, MM. Evang.: Hochzeit zu Kana. Joh. 2, 1–11.
21	M.	hl. Agnes, Jfr., M.—hl. Meinrad, M.
22	†D.	hhl. Vinzenz und Anastasia, MM.—hl. Gaudenz, Bf., B.
23	M.	Mariä Verlobung.—hl. Raymund von Pennafort, B.
24	D.	hl. Timotheus, Bf., B—hl. Felician, Bf., M.—hl. Suranus, Abt, B.
25	F.	⇒ Pauli Bekehrung.—hl. Ananias, M.
26	S.	hl. Polykarp, Bf., M.—hl. Paula von Rom, W.—hl. Bathildis, Königin.
27	S.	✠ **Septuagesima.**—hl. Johannes Chrysostomus, Bf., K., B. Evang: Die Arbeiter im Weinberge. Matth. 20, 1–16.
28	M.	hl. Agnes, Jfr., M.—sel. Matthäus von Girgenti, B., 1. Ord.
29	†D.	hl. Franz von Sales, Bf., K., B., Patron der katholischen Presse.
30	M.	hl. Hyazintha, Jfr., 3. Ord., (V. A.)—hl. Hippolytus, M.—hl. Adegund, Jfr.
31	D.	hl. Marcella, W.—ssel. Louise und Paula, WW., 3. Ord., (V. A.)

Gebotene kirchliche Feiertage in den Vereinigten Staaten.

Außer den Sonntagen muß jeder Katholik, der den Gebrauch der Vernunft erlangt hat und nicht durch einen genügenden Grund entschuldigt ist, der hl. Messe beiwohnen und von knechtlicher Arbeit sich enthalten:

1. Neujahr.
2. Christi Himmelfahrt, 9. Mai.
3. Mariä Himmelfahrt, 15. August
4. Allerheiligen, 1. November.
5. Unbefl. Empfängniß Mariä, 8. Dezember.
6. Weihnachten, 25. Dezember.

Bürgerliche Feiertage.

1. Neujahr, 1. Januar.
2. Washington's Geburtstag, 22. Februar.
3. Gräberschmückungstag, 30. Mai.
4. Unabhängigkeitstag, 4. Juli.
5. Arbeitertag, 1. Montag im September.
6. Columbus-Tag, 12. Oktober (in vielen Staaten)
7. Danksagungstag, 4ten Donnerstag im November
8. Weihnachten, 25. Dezember.

Fasttage,

welche Jeden verpflichten, der das einundzwanzigste Jahr zurückgelegt hat und nicht rechtmäßig entschuldigt ist:

1. Alle Werktage der hl. Fastenzeit vom Aschermittwoch an, 13. Februar
2. Alle Freitage im Advent, falls es in der Diöcese vorgeschrieben ist.
3. Die Quatembertage viermal im Jahr, nämlich, Mittwoch, Freitag und Samstag: a) nach dem ersten Fastensonntag (20., 22., 23. Februar); b) nach dem Pfingstsonntag (22., 24., 25. Mai); c) nach dem 14. September (19., 21., 22. September); d) nach dem dritten Adventsonntag 18., 20., 21. Dezember).
4. Die Vigil: a) von Pfingsten, 18. Mai; b) von Mariä Himmelfahrt, 14. August; c) von Allerheiligen, 31 Oktober, und d) von Weihnachten, 24. Dezember. Wenn obgenannte Feste auf den Montag fallen, ist die Vigil-Fasten am vorhergehenden Samstag zu halten.

Armee- und Seesoldaten im aktiven Dienste sind vom Fasten dispensiert, ausgenommen am Aschermittwoch, Karfreitag, Karsamstag und an den Vigilfasten von Mariä Himmelfahrt und Weihnachten.

Abstinenz-Tage,

an welchen es nicht erlaubt ist Fleisch zu essen:

1. Alle Freitage im Jahr.
2. Alle Fasttage, ausgenommen, wenn besondere Dispens gegeben worden ist.

Die Zeit zur Erfüllung der österlichen Pflicht endigt dieses Jahr mit dem 26. Mai.

Zeichen und Abkürzungen: ✠ — Sonntag oder gebotener Feiertag. ★ — Tage der Andacht. ✠ — gebotener Fast- und Abstinenztag. ✠ — Abstinenztage. hl.—Heilige (r). hhl.—Heilige. sel.—Selige (r). 1., 2., oder 3. Ord.—Heilige, oder Selige vom ersten, zweiten oder dritten Orden des hl. Franziskus. G.-A.—General-Absolution. V.-A.—Vollkommener Ablaß für alle Katholiken. V.-A.*—Vollkommener-Ablaß für Terziaren. M.—Martyrer. K.—Kirchenlehrer. Bf.—Bischof. B.—Bekenner. Gef.—Gefährten. Jfr.—Jungfrau. W.—Wittwe.

Anmerkung:

Der „Kreuzfahrer-Kalender" wird in englischer, deutscher und polnischer Sprache herausgegeben. —Der Beitrag für jährliche Mitglieder beträgt in der Vereinigten Staaten 25 Cents,—für immerwährende Mitglieder 12 Dollar, —für ganze Familien und Genossenschaften 100 Dollar. In Deutschland: 1 Mk., — 50 Mk., — 400 Mk. In der Schweiz, Frankreich und Belgien: Fr. 1.25, — Fr. 60, und Fr. 500.

1	F.	✠ ★ Erſter Freitag.—ſel. Andreas, B., 1. Ord.
2	S.	★ Mariä Lichtmeſz.—(G. A.—V. A.*)—Kerzenweihe.
3	S.	✠ **Sexagesima.**—hl. Blaſius, Bſ., M. (V. A.) Blaſiussegen. Evang.: Gleichnis vom guten Samen. Luk. 8, 4–15.
4	M.	hl. Joſeph von Leoniſſa, B., 1. Ord., (V. A.)
5	†D.	hhl. Peter Baptiſta und Gef., MM., 1. und 3. Ord., (V. A.)—hl. Agatha, Jfr., M.
6	M.	hl. Dorothea, Jfr., M.—hhl. Gaſton und Amandus, Bſ.Bſ., BB.
7	D.	hl. Romuald, Abt., B.—ſſel. Aegidius, Richerius, Antonius, BB., 1. Ord.
8	F.	hl. Johannes von Matha, Stifter des Trinitarierordens, B.—hl. Juventius, Bſ., B.
9	S.	hl. Apollonia, Jfr., M.—hl. Ansbert, Bſ., B.—hl. Nizephorus, M.
10	S.	✠ **Quinquagesima.**—hl. Scholaſtika, Jfr.—hl. Silvanus, Bſ., B.—hl. Wilhelm, Einſiedler, B. Evang.: Heilung des Blinden am Wege von Jericho. Luk. 18, 31–43.
11	M.	Erſcheinung unſerer L. Frau von Lourdes.
12	†D.	die ſieben hl. Gründer vom Serviten.—hl. Eulalia, Jfr., M.
13	M.	★ Aſchermittwoch.—ſel. Johanna von Valois, W., 3. Ord., (V. A.)—hl. Andreas Korſini. Aſchenweihe. Anfang der Faſtenzeit.
14	D.	hl. Valentin, Bſ., M.—hhl. Dionyſius u. Ammonius, MM.
15	F.	hhl. Fauſtinus und Jovita, MM.—Uebertragung der Gebeine des hl. Antonius von Padua.
16	S.	hl. Oneſimus, M.—hl. Juliana, Jfr., M.—ſel. Philippa, Jfr., 2. Ord.
17	S.	✠ **1. Faſtenſonntag.**—hl. Hilary, Bſ., B., K.—hl Fintan, Prieſter, B.—hl. Theodulius, M. Evang.: Jeſus wird in der Wüſte verſucht. Matt. 4, 1-11.
18	M.	hl. Simeon, M., Bſ. von Jeruſalem.—hl. Marzellus, Papſt, M.
19	†D.	hl. Konrad, B. 3. Ord., (V. A.)—hl. Manſuetus, Bſ., B.—hl. Barbatus, Bſ.
20	M.	Quatembertag.—hl. Eleutherius, Bſ., M.—hl. Eucherius, Bſ., B.—ſel. Peter von Treja, B., 1. Ord., (V. A.)
21	D.	hl. Angela Merici, Jfr., Gründerin der Urſulinerinnen. (V. A.)
22	F.	Quatembertag.—hl. Margarita von Kortona, Büßerin, 3. Ord. (V. A.) Quatembertag.—Petri Stuhlfeier in Antiochien.—hl. Peter Damiani, Bſ., B., K.—hl. Milburga, Jfr.—hl. Martha, Jfr., M.
23	S.	
24	S.	✠ **2. Faſtenſonntag.**—hl. Mathias, Apoſtel.—hl. Ethelbert, König.—hl. Sergius, M. Evang.: Verklärung Jeſu auf Thabor. Matth. 17, 1–9.
25	M.	hl. Walburga, Jfr.—ſel. Sebaſtian von der Erſcheinung, B., 1. Ord.
26	†D.	hl. Ignatius, Bſ., M.—hl. Neſtor, Bſ., M.—ſel. Iſabella, Jfr., 2. Ord.,
27	M.	hl. Leander, Bſ., B.—ſel. Johann von Triora, M., 1. Ord.
28	D.	ſel. Thomas von Cora, B., 1. Ord.—ſel. Antonia, Jfr., 2. Ord.

Empfehlungsschreiben.

Apostolische Delegation,
Ver. Staaten von Amerika.

1811 Biltmore St., Washington, D. C.,
den 10. August 1912.

Hochwürdiger Pater!

Es hat mich sehr gefreut bei meiner Ankunft in Washington, zu erfahren, daß das gute Werk des hl. Landes auch in Amerika eingeführt sei. Noch mehr aber hat es mich gefreut, beim Besuche Ihres Klosters, dort so viele und interessante Andenken zu finden an jene hl. Stätten, wo das Werk unserer Erlösung vollbracht worden ist. Das Werk des hl. Landes ist allgemein bekannt und von vielen Päpsten gutgeheißen worden, die es mit reichlichen Ablässen versehen haben. Auch ich gebe dazu meinen Segen, und empfehle ganz besonders Ihre Zeitschrift, welche unter dem Namen „Der Kreuzfahrer-Kalender" bekannt ist. Ich hoffe zuversichtlich, daß Ihre Bemühungen von den Gläubigen der Vereinigten Staaten die gebührende Unterstützung finden mögen.

Ihr in Christo ergebener

+ John Bonzano
Archbishop of Melitene

An den Hochw. Pater Gottfried Schilling, O. F. M.,
Kollegium des hl. Landes, Brookland, D. C.

Apostolischer Delegat.

Dekret der hl. Kongregation der Religiosen

bezüglich der Sammlung von Almosen zu Gunsten des hl. Landes.

Um bereits vielfach aufgetauchten Zweifeln oder vielfach auftauchenden von vorneherein entgegenzutreten, hält es die hl. Kongregation, welche den religiösen Genossenschaften vorgesetzt ist, für angezeigt, zu erklären, sowie sie erklärt, daß im Dekrete über die Sammlungen vom 21. November 1908, welches die Orden und religiösen Institute betrifft, und in seinen Verfügungen, das fromme Werk des hl. Landes, übertragen dem Orden der Minderen Brüder, keineswegs inbegriffen war noch inbegriffen ist; da jenes Werk weit über die besonderen Bedürfnisse und seinen eigenen Nutzen hinausgehend, vom apostolischen Stuhle wiederholt und vollinhaltlich approbiert, mit Privilegien ausgestattet und angelegentlich empfohlen worden ist. Um vom genannten Werke jede Schädigung abzuwenden, dasselbe vielmehr zu fördern, beschließt und befiehlt dieselbe hl. Kongregation, daß die Sammlungen zu Gunsten des hl. Landes, wie sie entweder am Charfreitage oder an anderen Tagen des Jahres bisher zu geschehen pflegten, von den Patres-Minderbrüdern entweder selbst, oder durch andere erprobte Männer, gemäß den hierin löblicherweise eingehaltenen Regeln und Gewohnheiten, auch in Zukunft überall vorgenommen werden sollen, indem obengenanntes Dekret vom 21. November 1908 sowie andere nicht entgegenstehen sollen.

Dieses Alles wurde Sr. Heiligkeit, Unserem Herrn Papst Pius X. von dem unterzeichneten Kardinal-Präfekten am 1. Oktober 1909 vorgetragen und Se. Heiligkeit geruhte es gutzuheißen und zu bestätigen.

✠Fr. J. C. Card. Vives,
Präfektus.

1	F.	✶ Erſter Freitag.—Die Geheimniſſe des hl. Kreuzweges. (G. A.—V. A.)—hl. Eudoxia, M.
2	S.	hl. Jovin, M.—ſel. Agnes von Prag, Jfr., 2. Ord.
3	S.	✠ 3. Faſtenſonntag.—hl. Titus, Bf., K.—hl. Kunegund, Jfr., Kaiſerin, (V. A.) Evang.: Jeſus treibt einen Teufel aus. Luk. 11, 14-28.
4	M.	hl. Kaſimir, König, B.—hl. Lucius, Papſt, M.
5	†D.	hl. Johann vom Kreuz, B., 1. Ord., (V. A.)—hl. Geraſimus, Einſiedler, B.
6	M.	hl. Koleta, Jfr., 2. Ord., (V. A.)—hl. Evagrius, Bf., B.—hl. Konon, M.
7	D.	hl. Thomas von Aquin, B., K. (Patron der Katholiſchen Schulen).
8	F.	hl. Johann von Gott, Stifter des Ordens der Barmherzigen Brüder.—hl. Philemon, M.
9	S.	hl. Katharina von Bologna, Jfr., 2. Ord., (V. A.)
10	S.	✠ 4. Faſtenſonntag.—Die Vierzig heiligen Märtyrer von Sebaſte.—hl. Victor, M. Anfang der Novena zu Ehren des heiligen Joſeph. Evang.: Wunder der Brote und Fiſche. Joh. 6, 1-15.
11	M.	hl. Kandidus, M.—hl. Franziska von Rom, W.
12	†D.	hl. Gregor der Große, Papſt, B., K.—hl. Theophanis, M.
13	M.	hl. Peter Nolaſko, B.—hl. Roderich, M.—ſel. Agnellus von Piſa, B., 1. Ord., (V. A.)
14	D.	hl. Mathildis, Königin.—hhl. Euthychius und Gef., MM.
15	F.	hl. Longinus der Centurio, M.—hhl. Perpetua und Felicitas, MM.
16	S.	hl. Cyriakus, Diakon, M.—hl. Heribert, Bf., B.—hl. Abraham, B., Einſieder.
17	S.	✠ Paſſionsſonntag.—hl. Patrizius, Bf., B., Apoſtel von Irland.—hl. Bertrud, Jfr. Evang.: Die Juden wollen Jeſus ſteinigen. Joh. 8, 46-59.
18	M.	hl. Chrillus, Bf. von Jeruſalem.—hl. Salvator, B.
19	†D.	★ Feſt des heiligen Joſeph, Bräutigams Mariä. (G. A.—V. A.)
20	M.	Die dreizehn Dienſtage zu Ehren des heiligen Antonius beginnen heute. hl. Kuthbert, Bf., B.—ſel. Johann, Markus, Hippolytus, BB., 1. Ord., (V. A.)
21	D.	hl. Benedikt, Abt., B., Gründer des Benediktinerordens.—hl. Seravion, Bf., B.
22	F.	Sieben Schmerzen Mariä.—hl. Benvenutus, Bf., B., 1. Ord., (V. A.)
23	S.	hl. Peter Damian, Bf., B., K.—hl. Turibius, Bf., von Lima, B.
24	S.	✠ Palmſonntag.—Der hl. Erzengel Gabriel, (V. A.)—ſel. Didakus Joſeph, B., 1. Ord. Evang: Der Einzug Jeſu in Jeruſalem. Matth. 21, 1-9. Palmenweihe.
25	M.	★ Mariä Verkündigung.—(G. A.—V. A.*)
26	†D.	hl. Ludger, Bf., B., Apoſtel der Sachſen.—hl. Kaſtulus, M., (G. A.)
27	M.	hl. Johann Damaszenus, B., K.—hl. Rupert, Bf., B., (G. A.)
28	D.	★ Gründonnerſtag.—ſel. Markus vom Montegallo, B., 1. Ord., (G. A.)
29	F.	★ Charfreitag.—ſel. Paula, W., 3. Ord., (G. A.) Um 8 Uhr Abends Begräbnis Chriſti auf dem Berge des hl. Grabes.
30	S.	✶ Charſamſtag.—ſel. Angela, W., 3. Ord., (G. A.) Auf dem Berge des hl. Grabes Auferſtehungsfeier Abends um 8 Uhr.
31	S.	✠ Oſterſonntag.—hl. Benjamin, Diakon, M.—hl. Balbina, Jfr., M. (G. A., V. A.) Evang.: Auferſtehung des Herrn. Mark. 16, 1-7.

Kreuzfahrer-Gebet.

Göttlicher, ewiger Vater! Ich opfere Dir auf das kostbare Blut Jesu Christi zur Abbüßung meiner Sünden, für die Bedürfnisse der hl. Kirche, für die Bedürfnisse des hl. Landes, für die Bekehrung der Sünder und für die Erlösung der armen Seelen aus dem Fegfeuer.

(Morgens, Mittags und Abends zu beten.)

Das gute Werk des heiligen Landes.

Leider vermögen wir auch dieses Jahr den Ton unseres Leitartikels nicht auf eine freudigere oder hoffnungsvollere Note zu stimmen. Nach wie vor hangen die unheilvollen Wolken des Weltkrieges über den Gauen des heiligen Landes, ja, ihr Anblick erfüllt uns sogar mit mehr Schrecken denn je zuvor. Gegen die friedlichen und kriegerisch wertlosen Gestade des heiligen Landes haben die modernen Werkzeuge der Zerstörung aus Meer und Luft Tod und Verderben gespiehen, in Nord und Süd erzittert der Boden unter dem Getöse streitender Kohorten. Die liebliche Ebene von Sharon, Gegenstand des Entzückens für den Dichter des Hohen Liedes hallt wieder von Schlachtendonner; wie Spott und Hohn klingen die Worte: „Ich bin die Blume von Sharon, die Lilie des Tales!" Unser Ohr sträubt sich den unheimlichen Gerüchten zu horchen, welche uns tagtäglich zugehen. Unsagbares Grauen, Hunger und bleiche Not schreiten über die Gefilde des einstigen Landes des Verheißung, des Landes das von Milch und Honig floß!

1	M.	hl. Hugo, Bf., B.—hl. Venanzius, M.—hl. Martina, Jfr., M.
2	†D.	hl. Franz von Paul, Gründer des Minimenordens.—sel. Leopold, B., 1. Ord.,
3	M.	hl. Benedikt der Mohr, B., 1. Ord., (B. A.)—hl. Richard, Bf., B.—ssel. Gandolph und Johann von Pinna, BB., 1. Ord.
4	D.	hl. Isidor, Bf. K.—hl. Platon, Mönch.
5	F.	★ Erster Freitag.—hl. Vinzenz Ferrer, B.—hl. Irene, Jfr., M.
6	S.	hl. Sixtus, Papst, M.—sel. Kreszenzia Höß., Jfr., 3. Ord.
7	S.	✠ **Weißersonntag.**—hl. Herman Joseph, B. Evang.: Jesus erscheint seinen Jüngern. Joh. 20, 19-31.
8	M.	hl. Dionysius, Bf., M.—sel. Julian, B., 1. Ord.
9	†D.	hl. Maria Kleophas.—sel. Thomas von Tolentino, M., 1. Ord.
10	M.	hl. Michael de Sanctis, B.—sel. Markus Fantutius, B., 1. Ord.,
11	D.	hl. Leo, Papst, M.—hl. Isaak, Mönch, B.—hl. Eustorgius, B.
12	F.	hl. Zeno, Bf., M.—sel. Angelus von Klavasio, B., 1. Ord.
13	S.	hl. Hermenegild, König, M.—hl. Justin der Philosoph, M.
14	S.	✠ **2. Sonntag nach Ostern.**—hhl. Tiburtius, Valerian, Maximus, MM.—hl. Lambert, Bf., B. Evang.: Vom guten Hirten. Joh. 10, 11-16.
15	M.	hhl. Basilissa und Anastasia, MM.
16	†D.	hl. Erzengel Raphael, (B. A.*) Gelübde Erneuung für Tertiaren.—hl. Benedikt Labre, B. Anfang der neun Dienstage zu Ehren des hl. Antonius zur Vorbereitung auf sein Fest.
17	M.	hl. Anicetus, Papst, M.—hl. Robert, Abt., B.—hl. Mappalikus, M.
18	D.	Feier des Festes des hl. Joseph. (B. A.)—hl. Apollonius, M.—sel. Andreas Hibernon, B., 1. Ord.
19	F.	hl. Elphagius, Bf., M.—sel. Konrad von Askoli, B., 1. Ord.
20	S.	hl. Marcian, Papst—hhl. Sulpizius und Servilianus, MM
21	S.	✠ **3. Sonntag nach Ostern.**—hl. Anselm, Bf., B. K.—hl. Simeon und seine hundert Gef., MM. Evang.: Freude nach Leid. Joh. 16, 16-22.
22	M.	hhl. Soter und Cajus, Päpste, MM.—hl. Leo, Bf., B.
23	†D.	hl. Georg, M.—sel. Aegidius, B., 1. Ord. (B. A.)—hl. Adalbert, Bf., M.
24	M.	hl. Fidelis, M., 1. Ord., (B. A.)—hl. Mellitus, Bf.—hl. Egbert, Priester, B.
25	D.	Bittag.—hl. Markus, Evangelist.—hl. Ermin, M. Prozession und Litanei von Allen Heiligen.
26	F.	hhl Kletus und Marzellinus, Päpste, MM.—hl. Klarenz, Bf., B.
27	S.	hl, Zita, Jfr.—hl. Theophilus, Bf.—sel. Jakob, B., 1. Ord.
28	S.	✠ **4. Sonntag nach Ostern.**—hl. Paul vom Kreuz, B., Stifter des Passionistenordens.—sel. Luzius, B., 1. Ord., (B. A.) Evang.: Christus verheißt den Tröster. Joh. 16, 5-14.
29	M.	hl. Peter, M.—hhl. Sieben Diebe, MM.
30	†D.	hl. Katharina von Siena, Jfr.—sel. Benedikt von Urbino, B., 1. Ord.

Wer wird sie jemals zählen, die Schaaren der Toten und Sterbenden die, von aller Welt abgeschlossen, dahingerafft werden und deren Verzweiflungsruf sich nur durch die Stimme der Vermutung kundgibt. Das Traurigste in der trostlosen Lage des heiligen Landes ist die völlige Ungewißheit über die wirklichen Zustände daselbst, werden doch die Nachrichten ohne allen Zweifel von beiden Seiten der kriegführenden Mächte in tendenziöser Weise entstellt. Dennoch sind die handgreiflichen Wahrscheinlichkeiten der kommenden Entwickelungen niederdrückend genug. Wer kann ohne Zittern daran denken, was den heiligen Stätten bevorsteht, wenn deren nächste Umgebung erst einmal zum unmittelbaren Kriegsschauplatz werden sollte.

Heereskolonnen marschieren auf das Land der Verheißung zu von Norden, Süden und Osten, und große Armeeen der bisherigen Machthaber im heiligen Lande sollen sich in der größten Gefahr des Rückzuges befinden. Ob jetzt die eine oder andere Seite die Oberhand gewinnt, die Folgen für jene geheiligten Stellen, deren Erhaltung uns so sehr am Herzen liegt, sind gleich bedrohlich. Die Erfahrung der bisherigen drei Jahren des Weltkrieges hat nur zu klar gezeigt was es für ein Land heißt, wenn eine siegreiche Armee mit Feuer und Schwert ihren Weg durch dasselbe bahnt, wie Städte und Dörfer, fruchtbare Felder und Gehöfte erbarmungslos zu einer Wüstenei werden! Noch schrecklicher gestaltet sich des Unheil wenn eine solche Riesenarmee ihren Rückzug nehmen muß, dazu noch mit der Voraussicht niemals wieder zurückzukehren. Schon die unerbittlichen Gesetze der Strategie verlangen es dem nachrückenden Feinde wenn möglich nichts als eine leere Hülse zu überlassen;—was erst wenn man noch dazu die Wut eines zum Aeußersten gereizten religiösen Fanatismus zu befürchten hat. Das sind die traurigen und unvermeidlichen Resultate einer Invasion.

Nur mit Schrecken können denn die Freunde des heiligen Landes in die Zukunft blicken. Jahrhundertelang haben die heiligen Stätten Krieg und Folgen des Krieges über sich ergehen lassen müssen. Aber niemals ist ein Krieg mit solch furchtbaren Werkzeugen der Zerstörung geführt worden, nie ist Vernichtung in so völliger Weise einer erobernden oder zurückweichenden Armee vorangegangen oder nachgefolgt.

In tiefster Bekümmernis fragen wir uns, welches Schicksal wir mehr für die altehrwürdigen, kostbarsten Heiligtümer der Christenheit fürchten sollen. Wo der Heiland gelebt und gewirkt hat, wo er gelitten und den Tod durch seine glorreiche Auferstehung überwunden hat, wird da in der Zukunft „der Greuel der Verwüstung an heiliger Stätte" walten? Menschlicher Voraussicht nach ist es nur allzu wahrscheinlich, doch unsere Hoffnung ruht auf dem Herrn.

Seit sieben Jahrhunderten wachen bekanntlich die Söhne des heiligen Franziskus über die Heilstätte der Welt. Sie der Christenheit zu erhalten, haben sie jede erdenkliche Verfolgung, Arbeit und Leiden im Uebermaße ertragen. Mit unüberwindlichem Heldenmut, mit zäher Beharrlichkeit haben sie den Fanatismus der Mohammedaner, die noch schlimmeren Nachstellungen der schismatischen Christen des Ostens niedergerungen und überlebt. Durch ihr heiliges Leben, ihr gutes Beispiel, durch treue Beobachtung der Gelübde des Gehorsams, der Armut und der Keuschheit haben sie die Söhne Mohammeds von ihrer völligen Uneigennützigkeit überzeugt und der Welt bewiesen, daß man aus reiner Liebe zu Gott und Gottes heiligen Interessen alle natürlichen Beschwernisse überwinden kann. Mit unermeßlichen Opfern an Gut und Blut haben sie nach und nach der Christenheit den heißumstrittenen Besitz der meisten und vorzüglichsten Heiligtümer erkauft und erhalten, sie würdig, und oft großartig geschmückt, damit auch die Nachwelt den Gewinn dieser erhabenen Denkmäler des Glaubens habe und genieße. Notwendigerweise war dies lange und unglaublich mühselige Arbeit in einem Lande, wo religiöser Fanatismus und Haß gegen die christliche Religion, Schlendrian und

1	M.	hhl. Philippus und Jakobus, Apostel.—hl. Walburga, Jfr.—hl. Sigismund, König, B.
2	D.	hl. Athanasius, Bf., B., K.—hhl. Exuperius und Zoe, MM.
3	F.	★ Erster Freitag.—Fest der Kreuzauffindung.—hl. Juvenal, Bf., B.
4	S.	hl. Monika, Mutter des hl. Augustinus.—hl. Florian, M.
5	S.	✠ 5. Sonntag nach Ostern —hl. Pius V., Papst, B. Bekehrung des hl. Augustinus. (B. A.) Evang.: Gebet im Namen Jesu. Joh. 16, 23-30.
6	M.	Bittag.—hl. Johannes vor der lateinischen Pforte.
7	†D.	Bittag.—hl. Stanislaus, Bf., M —hl. Flavia Domitilla, M.
8	M.	Bittag.—Erscheinung des hl. Erzengels Michael.—hl. Victor, M.
9	D.	✠ Christi Himmelfahrt. (G. A.—B. A.*)—hl. Gregor von Nazianz, Bf., B., K.—hl. Gerontius, Bf., M.—hl. Beatus, B. Evang.: Von der Himmelfahrt. Mark 16, 14-20.
10	F.	hl. Antoninus, Bf., B.— hl. Isidor, B., Patron der Landleute. Novena zu Ehren des hl. Geistes beginnt heute.
11	S.	hl. Franz Hieronymo, B.—ssel. Julian, Ladislaus, Vivaldus, BB., 1. und 3. Ord.
12	S.	✠ Sonntag nach Christi Himmelfahrt.—hl. Pankratius, M. Evang.: Zeugnis des hl. Geistes. Joh. 15, 26.—16, 4.
13	M.	hl. Peter Regalat, B., 1. Ord. (B. A.)
14	†D.	hl. Bonifazius, M.—sel. Petronilla, Jfr , 2. Ord.—sel. Franz von Fabriano, B., 1. Ord.
15	M.	hl. Johann de la Salle, Gründer der christlichen Schulbrüder.—hl. Dympna, Jfr., M.
16	D.	hl. Ubald, Bf., B.—hl. Johann von Nepomuk, M. des Beichtgeheimnisses.
17	F.	hl. Paschal, B., P. der eucharistischen Vereine., (B.A.)
18	S.	Vigil des Pfingstfestes.—hl. Felix von Kantalizio, B., 1. Ord., (G. A.)
19	S.	✠ Pfingstsonntag.—(G. A.—B. A.)—hl. Ivo, B., 3. Ord., (B.A.) Patron der Rechtsanwälte.—hl. Dunstan, Bf. Evang.: Sendung des hl. Geistes. Joh. 14, 23-31.
20	M.	hl. Bernardin von Siena, B., 1. Ord. (B. A.)
21	†D.	ssel. Theohil, Krispin, Gerard, BB., 1. u. 3. Ord.
22	M.	Quatembertag.—hl. Rita, W.—hl. Johann Forest, M., 1. Ord. (B. A.)
23	D.	hl. Johann von Rossi, B.—sel. Humiliana, W., 3. Ord. (B. A.)
24	F.	Quatembertag.—hl. Afra, M.—sel. Johann von Prado, M., I. Ord.
25	S.	Quatembertag.—Kirchweihe der Basilika in Assisi.—hl. Gregor VII., Papst, B.
26	S.	✠ Dreifaltigkeitssonntag —(G. A.—B. A.)—hl. Philipp Neri, B.—sel. Marianna von Jesus, Jfr., die Lilie von Quito. Evang.: Sendung der Apostel. Matth. 28, 18-20. Ende der österlichen Zeit.
27	M.	hl. Beda der Ehrwürdige, B. K.—hl. Johannes, Papst, M.
28	†D.	hl. Augustine, Bf., B.—hl. Emil, M.—hl. Germain, Bf., B.
29	M.	ssel. Stephan und Raimund, MM., 1. Ord.
30	D.	★ Frohnleichnamsfest. —(G. A —B A.)—hl. Ferdinand, König, B., 3. Ord., (B. A.) Novena zu Ehren des hl. Herzens Jesu beginnt.
31	F.	sel. Jakob von Strepa, Bf., B., 1. Ord. (B. A.)—hl. Petronilla, Jfr., M.

beispiellose Bestechlichkeit geradezu die Atmosphäre bilden. Sieben Jahrhunderte! Das ist so leicht und so bald gesagt. Aber welch ein Ozean von Leiden und herzbrechenden Entbehrungen füllt dieses Zeitmaß aus! Immer und immer wieder ist in kurzer Zeit das Werk langjähriger Arbeit in einem Augenblick vernichtet worden. Ganze Klöster wurden zerstört, ihre Bewohner in scheußliche, orientalische Kerker geworfen, hunderte wurden im Laufe der Zeit dahingeschlachtet, bis auf's Blut gequält;—niemals konnte man heute sagen, was der morgige Tag nicht an neuen Quälereien bringen würde. Das war das Arbeitsfeld der Kinder des heiligen Franziskus in Palästina. Doch niemals haben sie sich entmutigen lassen. Immer wieder kehrten sie unverdrossen zurück, fingen immer wieder von neuem an, immer wieder konnte der heilige Stuhl sich auf sie verlassen, wenn er nach neuen Freiwilligen für dieses beständige Schlachtfeld christlicher Märtyrer rief. Und jetzt, im zwanzigsten Jahrhundert schien eine bessere Zeit anzubrechen. Der Besitz fast aller Heiligtümer schien gesichert, Kirchen und Kapellen und Oratorien hatte man soweit die vorhandenen Mittel es nur gestatteten neu erbaut, alte Heiligtümer in geziemender Weise wiederhergestellt, die Begeisterung für das heilige Land ging hoch und gab sich in imposanten Pilgerzügen aus aller Herren Länder beredten Ausdruck,—was soll es nun werden? Gerne geböten wir der Stimme der Angst und schlimmer Vorausahnung Stillschweigen, aber sie will sich nicht beschwichtigen lassen. Auch den erhabenen Vater der Christenheit, den heiligen Vater haben diese Aengste nicht unberührt gelassen. Papst Benedikt kann wohl ermessen, was den heiligen Denkmälern bevorsteht, wenn es zu einer Invasion kommen sollte, und in seiner väterlichen Besorgnis hat er sich an die Befehlhaber der britischen Heere gewandt, um von ihnen, im Falle es zum Aeußersten kommen sollte, die möglichste Schonung zu erlangen. Ein gleicher Aufruf seitens des heiligen Vaters ist an die Kommandanten der türkischen Armeeen ergangen, damit sie im Falle der Räumung alle Zerstörung verhüten. Wir können nur beten, und bitten alle unsere Leser uns darin zu unterstützen, daß die Machthaber der Stimme des heiligen Vaters ein williges Gehör geben.

In dieser Stunde quälender Ungewissenheit richten wir denn unsern Ruf an alle Christen, an alle unsere Leser, unsere Beförderer und Kreuzfahrer und flehen sie an sich um die Fahne Christi zu scharen und ungeachtet aller Opfer jede mögliche Hülfe zur Erhaltung der heiligen Stätten zu leisten. Unsere Leser können sich wohl lebhaft vorstellen, wie groß die Notlage ist und welche Gefahr den Erlösungsschaustätten droht. Unsere Pflicht ist klar und bedarf keiner weitern Auseinandersetzung. Das Heilige Land wird nicht vom Erdboden verschwinden, nach wie vor werden sich die Blicke aller Liebhaber des Gekreuzigten mit Sehnsucht nach Palästina richten. Neues Leben muß aus den Ruinen entsprossen, das Zerstörte muß wieder aufgebaut, das Vorhandene muß erhalten werden. Bedenken wir auch, daß es sich nicht nur um materiellen Verlust handelt. Die Franziskaner sind die berufenen Missionäre des nahen Orient. Welch ungeheurer Schaden ihrem apostolischen Wirken während dieses Krieges zugefügt worden ist liegt auf der Hand. Die Stimme des Herrn des Weinberges ist nicht verstummt, nach wie vor heischt sie gebieterisch: „Gehet hin in alle Welt, die Ernte ist groß." Wir müssen vorsorgen, daß viele und eifrige Arbeiter diesem Rufe Folge leisten können. Der Kreuzfahrer-Kalender geht zwar dieses Jahr mit trauriger Kunde in die Welt hinaus, aber unser Vertrauen auf die Führung Gottes und die so oft erprobte Großherzigkeit und Freigebigkeit unserer Freunde ist unvermindert. Sage man nicht: „Ja, wenn die Dinge so liegen, was hat es dann für einen Zweck für das heilige Land zu sammeln oder zu geben!" Wenn auch nur mit großen Schwierigkeiten, so ist es doch nicht ein Ding der Unmöglichkeit sogar in gegenwärtiger, trauriger Zeit, den Christen des heiligen Landes und ihren treuen Hirten beizustehen. Und

1	S.	hl. Pamphilus, M.—sel. Felix und Hertulan.
2	S.	✠ 2. Sonntag nach Pfingsten.—hl. Eugen, Papst, B.—sel. Baptista, Jfr., 2. Ord. (B. A.) Evang.: Das Gleichnis vom Abendmal. Luk. 14, 16 24.
3	M.	hl. Clothilde, Königin—sel. Andreas Hispello, B., 1. Ord.
4	D.	hl. Franz Caracciolo, B.—hl. Saturnina, Jfr., M.—hl. Aptat, Bf., B.
5	M.	hl. Bonifaz, Bf., M. Patron Deutschlands.—hl. Sanzius, M.
6	D.	hl. Norbert, Bf., B., Stifter des Praemonstratenserordens.—hl. Klaudius, Bf.
7	F.	✠ Erster Freitag.—Fest des heiligsten Herzen Jesu. (G. A.—B. A.). Weihe zum hlst. Herzen Jesu.
8	S.	hl. Maria Magdalena von Pazzi, Jfr.—hhl. Medard und Gildard, Bf. Bf., BB.
9	S.	✠ 3. Sonntag nach Pfingsten.—hhl. Primus und Felizian, M.—hl. Kolumbus, Priester, B. Evang.: Gleichnis vom verlorenen Schafe. Luk. 15, 1-10.
10	M.	hl. Margarita, W., Königin.—hl. Timotheus, Bf., M.—hl. Jolenta, Wittwe.
11	D.	hl. Barnabas, Apostel.—hhl. Felix und Fortunatus, MM.
12	M.	hl. Olympius, Bf., B.—sel. Hugo, B., 1. Ord.
13	D.	✠ hl. Antonius von Padua, B, 1. Ord. (B. A.)—hl. Peregrin, Bf., B.
14	F.	hl. Basil der Große, Bf., B. K.—hl. Eliseus, Prophet.
15	S.	hl. Johann von hl. Fakundus, B.—hhl. Vitus und Modestera, MM.
16	S.	✠ 4. Sonntag nach Pfingsten.—hl. Luitgard, Jfr.—hl. Franz Regis, B. Evang.: Der wunderbare Fischzug. Luk. 5, 1-11.
17	M.	hl. Gandulph, Bf., B.—hl. Rainer, B.
18	D.	hhl. Markus und Marzellianus, MM.—hl. Amandus, Bf., B.—hl. Marina, Jfr., M.
19	M.	sel. Michelina, W., 3. Ord. (B. A.)—hhl. Gervasius und Protasius, MM. (B. A.)
20	D.	hl. Silverius, Pabst, M.—hl. Makarius, Bf, B.
21	F.	hl. Aloysius, B., Patron der Jugend.—hl. Leutfrid, Abt., B.
22	S.	hl. Paulinus, Bf., B.—hl. Alban, M.—10,000 hl. Märtyrer.
23	S.	✠ 5. Sonntag nach Pfingsten.—hl. Agrippina, Jfr., M.—hl. Edeltrud, Königin, Jfr. Evang.: Von der Gerechtigkeit der Pharisäer. Matth. 5, 20-24.
24	M.	Fest der Geburt des hl. Johannes des Täufers. (B. A.*)
25	D.	hl. Wilhelm, Abt., B.—hl. Gallikan, M.—hl. Adelbert, B.
26	M.	hhl Johann und Paul, MM.—hl. Vigil, Bf., M.—hl. Pelagius, M.
27	D.	hl. Ladislaus, König, B.—hl. Kreszenz, M.—sel. Benvenut, B., 1. Ord.
28	F.	hl. Irenäus, Bf., M.—hl. Benignus, Bf., M.—hl. Leo II., Pabst, B.
29	S.	★ Fest der hl. Apostelfürsten Peter und Paul. (G. A.—B. A.*)—hl. Kassius, B.
30	S.	✠ 6. Sonntag nach Pfingsten.—Gedächtnis des hl. Paulus.—hl. Marziel, Bf., B. Evang.: Speisung der Viertausend. Mark. 8, 1-9.

außerdem müssen auch wir in unserer Weise „preparedness" üben. Wir müssen uns vorbereiten auf die unabsehbaren Nöten, welche sich später ergeben werden, wir müssen, wie die Söhne des heiligen Franziskus seit siebenhundert Jahren, wieder mit frischem Mut an die Arbeit gehen und von Neuem anfangen. Noch nie haben wir vergebens unsern Bittruf an die Katholiken dieser großen Republik gerichtet. Dankbarkeit für die unabsehbaren Wohltaten der Vergangenheit, Dankbarkeit für unsere Auserwählung zur wahren Kirche Christi, für das Uebermaß der Gnaden und Früchte der Erlösung, welche wir seit Bestehen unseres Landes in freiester Religionsübung genießen konnten, müssen uns anfeuern alles zu tun was in unsern Kräften steht, damit die Heimat des Erlösers nach wie vor den Christen der Welt offen stehe, damit das Reich Christi sich daselbst immer mehr verbreite.

Aller Wahrscheinlichkeit nach ist schon eines der größten Klöster des heiligen Landes dem Kriege zum Opfer gefallen. Die herrliche Kirche, das Kloster und Pilgerhospiz zu Jaffa sind, sonst zuverläßigen Nachrichten gemäß, dem Erdboden gleichgemacht worden. Ueber die Ursachen dieses traurigen Ereignißes herrscht noch völliges Dunkel. Die Früchte Jahrhundertelanger Arbeit sind damit in einem Augenblick vernichtet worden. Hier heißt es also wieder einen Anfang machen wie ihn die Mitbrüder von 1650 machten. Sicher wird dieser nicht der einzige Fall bleiben, und ähnliche Wunden, die der große Krieg schlägt, werden nach ähnlicher Heilung rufen. Wir bitten also inständig alle unsere Freunde und besonders die Beförderer des guten Werkes vom heiligen Lande nicht entmutigt die Hände in den Schoß zu legen, sondern im Gegenteil ihrem Eifer neues Feuer zu geben, damit der angerichtete Schaden wieder ausgeglichen werden möge, die geschlagenen Wunden geheilt, dem Eifer der Missionäre neue Möglichkeiten eröffnet werden können.

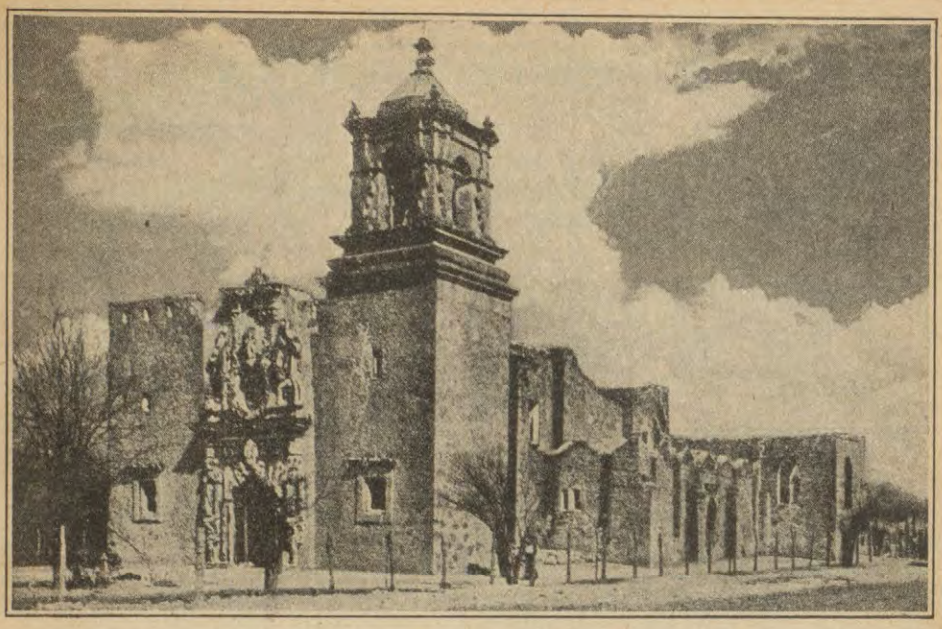
Wir verkennen dabei nicht daß an die Opferwilligkeit der Katholiken in unserm Lande gegenwärtig die größten und beständige Anforderungen gestellt werden. Aber die Zeiten sind eben ungewöhnlich und Gott verlangt eben Opfer von uns allen wie nie zuvor. Sollen wir denn zögern um die Fortsetzung der verhältnismäßig kleinen Opfer zu bitten, welche doch jedem Freunde des gekreuzigten Heilandes Liebe und Dankbarkeit so leicht machen sollten? Opfer für den, dessen ganzes Leben ein einziges großes Opfer für war, und dessen Opferaltar eben jenes geheimnisvolle Land ist das von der Freigebigkeit unserer Kreuzfahrer so ganz und gar abhängt? Wir bringen sie ja nicht umsonst. Kein anderes gutes Werk ist von der Kirche mit so großen und verschwenderischen geistlichen Belohnungen gekrönt worden. Kein anderes hat so tief in die Seele greifenden Gegenstand. Es handelt sich um die Geburtsstätte des Herrn, die Stätte seines verborgenen Lebens in Nazareth, den Ort seiner Offenbarungstätigkeit, seiner Güte und Menschenfreundlichkeit, seines Leidens und Sterbens. Wir werben um Almosen für Bethlehem, Nazareth, Gethsemani, Golgatha! Und nur da wo diese heiligsten Namen ihren Zauber verloren haben, nur da wo der Glaube erstarrt und die Liebe erkaltet ist, werden wir eine Fehlbitte tun!

Erneuert daher Eure Vorsätze des Eifers und des Fleißes, Ihr lieben Beförderer! Euer Weg, Eure Tätigkeit ist oft ein Kreuzweg, eine dornenvolle Arbeit,—aber es ist die Nachfolge des Herrn, es ist Teilnahme an seinem Leiden im vollsten und schönsten Sinne des Wortes. Und wenn es von irgend jemand wahr ist, so seid sicherlich Ihr es die „sich Schätze sammeln für den Himmel wo weder Rost noch Motten Sie verzehren." Gott will es!

Wir erklären, daß die Kommissäre des heiligen Landes und ihre rechmäßigen Bemächtigten niemals und auf keine Weise von irgend einer Obrigkeit gestört oder gehindert werden sollen (in der Sammlung von Almosen fürs hl. Land).—(Apost. Schreiben Pius VI., 31. Juli 1778.)

1	M.	Fest des Kostbaren Blutes.—hl. Theobaldus, B.
2	†D.	Mariä Heimsuchung.—(G. A.)—hl. Swithun, Bf.—hl. Otto, Bf., B.
3	M.	hl. Juliana Falconeri, Jfr.—sel. Raimund Lullus, B., 1. Ord.
4	D.	hl. Ulrich, Bf., B.—hl. Laurian, Bf., M.—hl. Theodor, Bf., M.
5	F.	★ Erster Freitag.—hl. Anton Maria Zakkaria, von Mexiko, B.—hl. Cyrilla, M.
6	S.	hl. Romulus, Bf., M.—hl. Goar, Priester, B.
7	**S.**	**✠ 7. Sonntag nach Pfingsten**—hhl. Cyrill und Methodius, BfBf., BB.—hl. Laurentius von Brindisi, B., 1. Ord. (B. A.) Evang.: Von den falschen Propheten. Matth. 7, 15-21.
8	M.	hl. Elisabeth, W., 3. Ord., Königin von Portugal. (B. A.)
9	†D.	hhl. Nikolaus, Gottfried und Gef., MM., 1. Ord. (B. A.)—hl. Brexius, Bf.
10	M.	Die sieben Brüder, MM.
11	D.	hl. Veronika Guiliani, Jfr., 2. Ord. (B. A.)—hl. Pius I, Papst, M.
12	F.	hl. Johann Gualbert, Abt., B.—hhl. Nabor und Felix, MM.
13	S.	hl. Anaklet, Papst, M.—hl. Tarianus, Bf., B.
14	**S.**	**✠ 8. Sonntag nach Pfingsten.**—hl. Bonaventura, der seraphische Doktor, Bf., K., B. 1., Ord. (B. A.) Evang.: Der ungerechte Verwalter. Luk. 16, 1-9.
15	M.	Fest des heiligen Grabes. (B. A.)—hl. Heinrich I., Deutscher Kaiser, B.
16	†D.	U. L. F. vom Berge Karmel—hl. Faustus, M.—hl. Vitalian, Bf., B.
17	M.	hl. Alexius, B.—hl. Generosus, M.—hl. Marzellina, Jfr.
18	D.	hl. Kamillus von Lellis, B., Patron der Hospitäler.—hl. Friedrich, Bf., M.
19	F.	hl. Vincent von Paul, B. Stifter der Lazaristen und Barmherzigen Schwestern.
20	S.	hl. Hieronymus Aemiliani, B.—hl. Margareta, Jfr. M.—hl. Elias, Prophet.
21	**S.**	**✠ 9. Sonntag nach Pfingsten.**—hl. Praxedis, Jfr., M.—sel. Angelina, W., 3. Ord.—hl. Julia, Jfr., M. Evang.: Jesus weint über Jerusalem. Luk. 19, 41-47.
22	M.	hl. Maria Magdalena, Büßerin.
23	†D.	hl. Apollinaris, Bf., M.—hl. Liborius, Bf.—hl. Primitiva, Jfr., M.
24	M.	hl. Franz Solan, B., 1. Ord., Apostel von Südamerika, (B. A.)
25	D.	hl. Jakobus, Apostel, Patron Spaniens.—hl. Christopherus, M.
26	F.	hl. Anna, Mutter der allerseligsten Jungfrau Maria. (B. A.)—hl. Pastor, Priester, B.
27	S.	hl. Pantaleon, M.—Die Sieben hl. Schläfer, MM.—sel. Kunigundis, Jfr., 2. Ord. (B. A.)
28	**S.**	**✠ 10. Sonntag nach Pfingsten.**—hhl. Nazarius und Celsus, MM.—hl. Viktor, Papst, M.—hl. Akazius, M. Evang.: Der Pharisäer und der Zöllner. Luk. 17, 9-14.
29	M.	hl. Martha, Jfr., Bewirtin des göttl. Heilandes.
30	†D.	hhl. Abdon und Sennen, MM.—sel. Simon und Archangelus, BB., 1. Ord.
31	M.	hl. Ignaz Loyola, B., Stifter der Gesellschaft Jesu, —hl. Fabius, M.

Mission San José nahe San Antonio.

San Antonio und die Franziskaner.

Unter der Leitung eines aus den prominentesten Einwohnern bestehenden Komittees hat sich in San Antonio, Texas, eine Bewegung Bahn geschaffen, welche es sich zur Aufgabe stellt die alten Franziskanermissionen, die, mit Ausnahme des historischen Alamo, völligem Ruin überlassen worden sind, wiederherzustellen. Man hofft, daß diese Wiederherstellung bis zur Zeit der zweiten Jahrhundertfeier der Ankunft der Franziskaner sich bewerkstelligen lassen, nämlich bis 1918. Verschiedene katholische Vereinigungen haben sich an dem Projekt beteiligt, obgleich sich das Interesse dafür keineswegs auf katholische Kreise beschränkt.

In den neunziger Jahren des vergangenen Jahrhunderts unternahm man es dem heiligen Antonius, dem Patron der Stadt auf dem Vorplatz der Kathedrale von San Fernando eine Statue zu errichten und das Modell des Herrn Sibbel, eines tüchtigen Künstlers aus New York, der inzwischen aus dem Leben geschieden ist, wurde angenommen.

Sie stellt den heiligen Antonius dar, wie er der Stadt seinen Segen erteilt. Die Lilie der Reinheit ist zu seinen Füßen und in der Hand hält er die heilige Schrift, in welcher er bekanntlich so gründlich bewandert war, daß man ihn die Arche des Testaments nannte. Viele der heiligen Bücher wußte er so vollständig auswendig, daß er sie aus dem Gedächtnis hätte niederschreiben könnte wenn sie je verloren gegangen wären.

San Antonio ist im vollen Sinne eine Franziskanerstadt und seine frühe Geschichte ist die der furchtlosen und eifrigen Missionäre aus dem Orden der Minderbrüder, welche sich von hier aus der Bekehrung und Gesittung der Indianer widmeten. Der Alamo, das Hauptziel der Touristen, war zuerst eine Franziskanerkirche mit dazu gehörigem Kloster. Drei weitere Missionen, die jetzt dem Bischof von San Antonio gehören, befinden sich in der Nähe der Stadt. Diese ehrwürdigen Stätten sind es, die man wieder herstellen will, und sollte sich diese schöne Absicht verwirklichen, so werden sie wieder dem katholischen Gottesdienst übergeben werden.

1	D.	Petri Kettenfeier. Heute Mittag beginnt der große Portiunkula-Ablaß. Die Zeit zur Gewinnung des Ablaßes endet morgen um Mitternacht.
2	F.	✠ ★ Erster Freitag.—Kirchweihfest von St. Maria von den Engeln, in Assisi. (V. A.)—hl. Alphons, B., Stifter des Redemptoristenordens.
3	S.	Auffindung der Reliquien des hl. Stephan.—hl. Lydia.
4	S.	✠ 11. Sonntag n. Pfingsten.—hl. Dominikus, B., Stifter des Dominikanerordens. (V. A.) Evang.: Jesus heilt einen Stummen. Mark. 7, 31-37.
5	M.	Kirchweihfest von U. L. F. vom Schnee.—hl. Oswald, König, B.—hl. Nonna, Wittwe.
6	†D.	Verklärung des Herrn.—hhl. Xystus und Agapitus, MM.
7	M.	hl. Kajetan, B.—hl. Albert, B.—ssel. Agathangelus und Kassian, MM., 1. Ord.
8	D.	hhl. Cyriakus, Largus und Smaragdus, MM.—hl. Marinus, M.
9	M.	hl. Roman, M.—sel. Johann von Averna, B., 1. Ord.—sel. Johann Vianney, B., 3. Ord.
10	S.	hl. Laurenz, Diakon, M.—hl. Deusdedit, B.—hl. Asteria, Jfr., M.
11	S.	✠ 12. Sonntag nach Pfingsten.—hhl. Tiburtius und Susanna, MM.—sel. Luise von Savoyen, W., 2. Ord. Evang.: Vom guten Samaritan. Luk. 10, 23-37.
12	M.	hl. Klara, Jfr., Stifterin des Klarissenordens. (G. A.—V. A.)
13	†D.	hl. Johann Berchmans, Patron der Meßdiener.—ssel. Vinzent und Cichus, BB., 1. u. 3. Ord.
14	M.	Vigil.—hl. Eusebius, Priester, B.—hl. Kallistus, Bf., M.—sel. Sanctes, B., 1. Ord.
15	D.	✠ Mariä Himmelfahrt.—(G. A.—V. A.*)—hl. Stanislaus Kostka B. Evang.: Besuch Jesu bei Maria und Martha. Luk. 10, 38-42. *V. A. für die Kreuzfahrer Beförderer.
16	F.	hl. Joachim, Vater der Allerseligsten Jungfrau Maria. (V. A.)—hl. Diomedes, M.
17	S.	hl. Rochus, B., 3. Ord. (V. A.).—hl. Anastasius, Bf., B. Die fünf Sonntage zu Ehren der Stigmata des hl. Franziskus beginnen morgen.
18	S.	✠ 13. Sonntag nach Pfingsten —hl. Helena, W., Wohltäterin des hl. Landes, (V. A.) Evang.: Heilung der Aussätzigen. Luk. 17, 11-19.
19	M.	hl. Ludwig von Anjou, Bf., B., 1. Ord. (V. A.)—hl. Julius, M.
20	†D.	hl. Bernard, Abt., B., K.—hl. Philibert, Abt., B.—hl. Samuel, Prophet.
21	M.	hl. Johanna Franziska von Chantal, W., Stifterin des Ordens v. d. Heimsuchung.
22	D.	Fest der sieben Freuden Mariä. (G. A.—V. A.)—hl. Timotheus, M.
23	F.	hl. Philipp Benizi, B.—hl. Flavian, Bf., B.—hl. Thomas, Bf., B.
24	S.	hl. Bartholomäus, Apostel.—hl. Ptolemäus, Bf., B.—hl. Aurea, Jfr., M.
25	S.	✠ 14. Sonntag nach Pfingsten.—hl. Ludwig, König B., Patron des 3. Ordens und der Kreuzfahrer. (G. A.—V. A.) Evang.: Vom ungerechten Reichtum. Matt. 6, 24-33.
26	M.	sel. Bernard, B., 1. Ord.—hl. Hyazinth, B.
27	†D.	hl. Joseph Kalasanktius, B.—hl. Rufus, Bf., M.—hl. Caesar, Bf., B.
28	M.	hl. Augustin, Bf., B., K.—hl. Hermes, M.—hl. Moses, Abt., B.
29	D.	Fest der Enthauptung des hl. Johannes des Täufers.—hl. Sabina, Jfr., M.
30	F.	hl. Rosa von Lima, erste amerikanische Heilige.—hl. Fiaker, B.
31	S.	hl. Raymund Nonnatus B.—hl. Aidan Bf., B.—hl. Aristides, B.

Einige Worte über immerwährende Mitgliedschaft.

„Verlaß dich nicht auf deine Freunde und Verwandten, und verschiebe die Sorge für deine Seele nicht auf die Zukunft; denn die Menschen werden dich schneller vergessen, als du dir einbildest. Es ist besser, jetzt in der Zeit dich vorzusehen, und gute Werke vorauszusenden, als auf die Hilfe anderer nach deinem Tode zu vertrauen. Sorgst du jetzt nicht für dich selbst, wer wird nachher für dich sorgen?"

(Nachfolge Christi.)

Obige Worte schrieb der gottselige Thomas von Kempen vor mehr als 500 Jahren. Seitdem haben sich die Menschen gewiß nur wenig geändert und wohl noch weniger gebessert. Es liegt nun einmal in der menschlichen Natur, selbst den wichtigsten Angelegenheiten des Lebens gegenüber sorglos zu sein, so lange sie nicht gerade unmittelbar unser Wohl berühren. Viele Leute möchten gute Werke verrichten, zu religiösen Zwecken beitragen und an den geistlichen Gnaden, die auf diese Weise erlangt werden können, Anteil nehmen, allein aus einer gewissen Fahrlässigkeit und Gleichgültigkeit versäumen sie die Gelegenheit, solches zu tun. So fließen die Tage ihres Lebens dahin und es kommt die Nacht, wo sie weder für sich zu beten, noch sonstige gute Werke zu verrichten im Stande sind. Nicht wenige unserer Kreuzfahrer gehören zu dieser Klasse; sie lassen sich einschreiben als Mitglieder des Vereins, verharren einige Jahre in ihrem Eifer, lassen aber dann nach, versäumen ihre Jahresbeiträge und gehen so der vielen und großen Vorteile, die ihnen zugedacht waren, verlustig.

Um dies zu verhindern, empfehlen wir allen, sich als immerwährende Mitglieder einschreiben zu lassen. Dadurch werden sie Wohltäter des hl. Landes, deren Verdienste und geistliche Vorteile ihnen auch immer gesichert bleiben, im Leben sowohl, als auch im Tode. Die immerwährenden Mitglieder entrichten ein einmaliges Almosen von $12.00, das sie auch in monatlichen Raten bezahlen können. Ganze Familien, sowie religiöse Genossenschaften, können ebenfalls als immerwährende Mitglieder eingeschrieben werden, gegen Entrichtung eines Almosens von $100.00 zum Besten des hl. Landes. Ein Familiendiplom schließt ein alle Verwandten im ersten Grade, als: Mann und Frau, deren lebende und verstorbene Kinder; die beiderseitigen Eltern und Geschwister. Kommunitätsdiplome erstrecken sich auf die gegenwärtigen und verstorbenen Mitglieder einer Genossenschaft.

Täglich wird für solche das hl. Meßopfer dargebracht an jenen Orten, die durch die persönliche Gegenwart unseres Heilandes besonders geheiligt wurden. Während ihres irdischen Daseins haben sie den Trost, daß ihrer als Wohltäter des hl. Landes im Gebete besonders gedacht wird, und wenn ihr Lebenslauf vollendet ist, und sie in den Flammen des Fegfeuers der Gerechtigkeit Gottes den letzten Heller zahlen müssen, wie viel Trost und Linderung wird ihnen dann zu Teil durch die Aufopferung des kostbaren Blutes in den vielen heiligen Meßopfern, die für sie dargebracht werden und die sich jährlich auf etwa 25,000 belaufen.

Diese großen geistlichen Vorteile können auch gesichert werden für andere, z. B. für lebende und verstorbene Eltern, Geschwister, Verwandte und Freunde. Könnten wohl jene, die von Gott mit irdischen Gütern gesegnet sind, einen besseren Gebrauch davon machen, als den, daß sie einerseits beitragen zur Erhaltung und Beschützung der hl. Orte, und sich andererseits dadurch Anteil verschaffen an einem unermeßlichen Schatze geistlicher Güter? Wenn das Andenken an solche Mitglieder längst verschwunden ist, unter Verwandten und Bekannten, wenn selbst ihr Name erloschen ist, so wird ihrer noch gedacht werden im Gebete und am Altar, an den Stätten unserer Erlösung.

1	S.	✠ 15. Sonntag nach Pfingsten.—hl. Aegidius, Abt., B.—sel. Isabella, Ifr., 2. Ord. (V. A.) Evang.: Jesus erweckt den Sohn der Wittwe. Luk. 7, 11-16.
2	M.	hl. Stephan, König v. Ungarn.—hl. Justus, Bf., B.
3	†D.	hl. Serapia, Ifr., M.—ssel. Johann und Peter, MM., 1. Ord.
4	M.	hl. Rosa von Viterbo, Ifr., 3. Ord. (V. A.)—hl. Moses, Prophet.
5	D.	hl. Laurenz Justiniani, Bf., B.—hl. Bertin, Abt, B.—sel. Gentil, M., 1. Ord.
6	F.	✠ Erster Freitag.—hl. Petronius, Bf., B.—sel. Peregrin, B., 1. Ord.
7	S.	hl. Regina, Ifr., M.—hl. Pamphilus, Bf., B.—hl. Klodoald, Priester, B.
8	S.	✠ 16. Sonntag nach Pfingsten.—Mariä Geburt. (G. A.—V. A.*)—hl. Adrian, M. Evang.: Heilung des Wassersüchtigen. Luk. 14, 1-11.
9	M.	hl. Peter Klaver, B.—hl. Seraphina, W., 3. Ord.
10	†D.	hl. Nikolaus von Tolentino, B.—ssel. Apollinaris und Gef., MM., 1. und 3. Ord.
11	M.	hhl. Protus und Hyacinthus, MM.—sel. Bonaventura von Barzelona, B., 1. Ord. (V. A.)
12	D.	Fest des hl. Namens Mariä.—hl. Guido, B.—hl. Silomus, Bf., B.
13	F.	hl. Amatus, Abt., B.—hl. Eulogius, Bf., B.—sel. Franz von Kalderola, B., 1. Ord.
14	S.	Kreuzerhöhung.—hl. Maternus, Bf., B.
15	S.	✠ 17. Sonntag nach Pfingsten.—Fest der sieben Schmerzen Mariä.—hl. Nikodemus, M.—hl. Albin, Bf., B. (V. A.) Evang.: Das erste und größte Gebot. Matt. 22, 35-46.
16	M.	hhl. Cornelius und Cyprian, Bf. Bf., MM. (V. A.)
17	†D.	Fest der Wundmale des heiligen Franz von Assisi. (G. A.—V. A.)—hl. Hildegard, Ifr.
18	M.	Quatembertag.—hl. Joseph von Kupertino, B., 1. Ord. (V. A.)—hhl. Sophia und Irene, MM.
19	D.	hhl. Januar und Gef., MM.—hl. Komposa, Ifr. M. (V. A.)
20	F.	Quatembertag.—hhl. Eustachius und Gef., MM.—hl. Kandida, Ifr., M. Die zwölf Samstage zu Ehren der Unbefleckten Empfängnis beginnen morgen. V. A. jedesmal
21	S.	Quatembertag.—hl. Matthäus, Apostel u. Evangelist.—hl. Iphigenia, M.—Jonas, Prophet.
22	S.	✠ 18. Sonntag nach Pfingsten. (V. A.)—hl. Thomas von Villanova, Erzb., B.—hhl. Mauriz u. Gef., MM. Evang.: Jesus heilt den Gichtbrüchigen. Matt. 9, 1-8.
23	M.	hl. Thekla, Ifr., M.—Auffindung der Gebeine der hl. Klara.
24	†D.	hl. Pazifikus, von San Severino, B., 1. Ord. (V. A.)—hl. Gerard, Bf., M.—hl. Paphnutius, M.
26	M.	Unsere L. Frau von der Barmherzigkeit.—hl. Kleophas, Jünger des Herrn.
27	D.	hhl. Cyprian und Justina, MM.—hl. Vigil, Bf., B.—sel. Luzia, Ifr., 3. Ord.
28	F.	hhl. Kosmas und Damian, MM.—hl. Elzear, B., 3. Ord. (V. A.)
29	S.	hl. Wenzeslaus, König, M.—sel. Bernardin von Feltre, B., 1. Ord.—hl. Lioba, Ifr.
29	S.	✠ 19. Sonntag nach Pfingsten.—Weihefest des hl. Erzengels Michael. (V. A.*) Evang.: Das Gleichnis vom Hochzeitsmahle. Matt. 22, 1-14.
30	M.	hl. Hieronymus, Patron der Bibelforscher.

Der Ruf Gottes.

Inmitten des ewig lärmenden Tumultes der Welt, inmitten des rastlosen Hastens und Jagens der Menschen hast Du, mein lieber junger Freund, eine leise Stimme vernommen, die zu Dir gesprochen: „Komm, folge mir nach!" Es ist jene Stimme, die einstens in der tiefen Stille der Nacht in den heiligen Hallen des Tempels zu Jerusalem zum jugendlichen Leviten Samuel gesprochen: jene geheimnisvolle Stimme, die am Gestade des Sees von Genesareth zu den Aposteln, einfachen und armen Fischern, sprach, die zu all den unzähligen Priestern und Ordensgeistlichen gesprochen hat während der fast zweitausendjährigen Dauer der Kirche.

Jüngling, dies ist die Stimme Gottes!

Wohin, o Herr, muß ich Dir folgen? Seit den frühesten Tagen meiner Kindheit, habe ich nicht stets Deine Gebote gehalten, und für meine Sünden und Beleidungen einige Genugtuung geleistet durch meinen aufrichtigen Reueschmerz und meine Buße? O mein Gott, halte mich nicht für unwürdig, Dir zu dienen in Deinem heiligen Hause. Rede, Herr, Dein Diener hört.

Lieber junger Freund, mit hohen Idealen erfüllt, schaue auf die arme menschliche Gesellschaft, die ihrem Elende und Ruine entgegen eilt, siehe an die trübe Lage meiner Kirche: Ich brauche fromme Priester und Brüder, erfüllt vom Geiste des hl. Franziskus von Assisi, die mir helfen, mein Haus zu retten. Gehe denn hin, junger Freund, ziehe an den rauhen Habit der Franziskaner. Arm und demütig, wie der arme Mann von Assisi, wirst Du barfuß durch die Welt gehen. Manche werden Dich verlachen, manche dich gar verachten und hassen, andere jedoch wird Dein Erscheinen mit Freude, mit Erbauung und mit Weltverachtung erfüllen.

Vernachlässige es doch nicht, diesem Rufe zu folgen, lieber Freund! Schon genug traurige Welterfahrung hast Du in diesem traurigen Weltgetriebe gemacht. Es ist für Dich an der Zeit, daß Du Ruhe und Schutz findest hinter den friedlichen Klostermauern. Jetzt ist die rechte Zeit, Dein junges Herz, Deine reine Seele dem Herrn zu opfern, in trauter Vereinigung mit ihm zu leben, in seinen Fußstapfen folgend für das geistige Wohl Deiner Mitmenschen zu wirken zu Gottes Ehre, zur Glorie seines Hauses und zum eigenen Heile. Verschiebe es nicht auf den morgigen

1	†D.	hl. Remigius, Bf., B.—ssel. Johann Dukla und Nikolaus, BB., 1. und 3. Ord.
2	M.	Schutzengelfest. (B. A.*)—hl. Leodegar, Bf. und sein Bruder Gerinus, MM.
3	D.	Übertragung des Körpers der heiligen Klara. (B. A.)—hhl. Ewalde, MM.
		Vigil und Fasttag für die drei Orden des hl. Franziskus.
4	F.	✠ ★ Erster Freitag.—Fest des heiligen Vaters Franziskus. Stifter der drei seraphischen Orden. (G.A.—B.A.)—hl. Edwin, König, B.
5	S.	hl. Plazidus und Gef., MM.—hl. Galla, W.—sel. Johann von Pinna, B., 1. Ord.
6	S.	✠ **20. Sonntag nach Pfingsten.**—Rosenkranzfest. (B. A.)—hl. Maria Franziska von der fünf Wunden., Jfr., 3. Ord. (B. A.)—hl. Bruno, B.
		Evang.: Heilung des Sohnes des königlichen Beamten. Joh. 4, 48-53.
7	M.	hl. Heinrich, B.—hl. Markus, Papst, M.—hhl. Sergius and Gef., MM.
8	†D.	hl. Brigitta, W., 3. Ord.—hl. Evodius, Bf., B.—hl. Pelagia, Büßerin.
9	M.	hhl. Dionysius und Gef., MM.—hl. Ludwig Bertrand, B.—hl. Abraham, Patriarch.
10	D.	hl. Franz Borgia, B.—hhl. Kassius und Florenz, MM.
11	F.	hl. Emilian, B.—hl. Firmin, Bf., B.—hl. Gummar, B. (B. A.)
12	S.	hl. Seraphin, B., 1. Ord. (B. A.)—hl. Walfried, Bf., B.—hl. Monas, Bf., B.
13	S.	✠ **21. Sonntag nach Pfingsten.**—hhl. Daniel und Gef., MM., 1. Ord. (B. A.)—hl. Edward, König, B.
		Evang.: Rechenschaft vor dem König. Matt. 18, 23-35.
14	M.	hl. Kalixtus, Papst, M.—hl. Burkard, Bf. B.
15	†D.	hl. Teresa, Jfr.—hl. Severus, Bf., B.—hl. Aurelia, Jfr.
16	M.	hl. Gallus, Abt., B.—hl. Florentin, Bf. B.—hl. Lullus, Bf., B.
17	D.	hl. Hedwig, W.—hl. Hero, M.—hl. Mamelta, M.
18	F.	hl. Lukas, Evangelist. Patron der Künstler, Maler und Ärzte.
19	S.	hl. Peter von Alkantara, B., 1. Ord. (B. A.)—hl. Ethbin, Abt, B.
20	S.	✠ **22. Sonntag nach Pfingsten.**—hl. Johann Kantius, B.—hl. Felician, Bf., B.
		Evang.: Von Zinsgroschen. Matt. 22, 15-21.
21	M.	hl. Ursula und Gef., MM., Jfr. Jfr.
22	†D.	Kirchweihfest aller Franziskanerkirchen.—hl. Maria Salome, Jfr.—hl. Melan, Bf., B.
23	M.	hl. Johann Capistran, B., 1. Ord. (B. A.)—hl. Severin, Bf., B.
24	D.	hl. Maglorius, Bf., B.—hl. Evergist, Bf., M.—hl. Proklus, Bf., B.
25	F.	hhl. Chrysanthus und Daria, MM.—hhl. Krispin und Krispinian, MM.
26	S.	hl. Linus, Papst, M.—hl. Evarist, Papst, M.—sel. B onaventura von Potenza, B., 1. Ord.
27	S.	✠ **23. Sonntag nach Pfingsten.**—hl. Frumentius, Bf., B.—hl. Elesban, König, B.—hl. Florenz, M.
		Evang.: Jesus heilt die Tochter des Jairus. Matt. 9, 18-23.
28	M.	hhl. Simon und Judas, Apostel.—hl. Fidelis, M.—hl. Honoratus, Bf., B.
29	†D.	hl.. Maximilian, M.—hl. Eusebia, Jfr, M.—hl. Narzissus, Bf., B.
30	M.	hl. Alphonz Rodriguez, B.—sel. Theophilus, B., 1. Ord.
31	D.	Vigil.—hl. Wolfgang, Bf., B.—ssel. Christoph, Thomas, BB. 1. Ord.

Tag. Bald kommt die Nacht, wenn es nicht mehr möglich sein wird zu folgen; die Morgendämmerung der Ewigkeit rötet schon die jungen Jahre Deines zarten Alters.

Solltest Du als Laienbruder in den Franziskanerorden einzutreten wünschen, so ist keine wissenschaftliche Bildung, noch auch sind finanzielle Mittel zu Deiner Zulassung und Aufnahme nötig. Durch Gebet und Arbeit vermagst Du an Deiner Selbstheiligung zu wirken. Dir wird das Los der Martha zuteil, und Du kannst das Himmelreich an Dich reißen mit verhältnismäßig großer Leichtigkeit, da Du alle Vorteile des religiösen Lebens genießest, ohne die schwere Verantwortung des Priesterstandes zu übernehmen.

Sollte irgend jemand in sich den wahren Beruf zum Orden des hl. Franziskus fühlen, so möge er sich an uns wenden, und wir werden ihm gern unser kleines Büchlein, „Mein Beruf", schicken, damit er ernstlich seinen Beruf prüfen kann. Dieses möge er aufmerksam durchlesen und daraufhin zu einem endgültigen Entschluß kommen.

Der hl. Franziskus war zu jeder Zeit das Ideal gottliebender Seelen. Er ist der seraphische Heilige, das Vorbild hehrer Gottes- und Menschenliebe und der Erneuerer des evangelischen Lebens. Aber er verspricht seinen Brüdern keine weltlichen Ehren und Auszeichnungen, noch auch Bequemlichkeiten und Verweichlichungen der Welt, sondern ein Leben der Demut und Entsagung, wie das Evangelium es uns auferlegt. Willst Du ihm nachfolgen, so wende Dich an das:

College of the Holy Land,

Mount St. Sepulchre, Washington, D. C.

Unsere Soldaten.

Manch eine Mutter weint und kümmert sich heute um ihren Sohn, der zum Militärdienste einberufen wurde. Wohl gibt sie freudig ihr geliebtes Kind hin zum Wohle des Vaterlandes, denn ein Mutter-Herz ist immer bereit Opfer zu bringen. Aber trotz ihrer tapferen Gesinnung bedenkt sie mit Zittern die vielen Gefahren des Leibes und der Seele, welchen ihr Kind beständig ausgesetzt ist, und die Möglichkeit, daß dasselbe vielleicht für sein ganzes Leben verstümmelt oder gar im Schlachten-Getümmel getötet werden konnte.

Dir, denn, O tapfere Mutter, und allen jenen, die einen Vater, Gemahl, Sohn oder Bruder in diesem schrecklichen Weltkriege haben, empfehlen wir folgende fromme Uebung: nämlich, jeden Abend das schöne Gebet für die Sterbenden, die in ihrem letzten Todeskampfe liegen, zu verrichten, und dabei besonders jener zugedenken, die auf dem Schlachtfelde gefallen und am sterben sind. Das Gebet lautet folgendermaßen: „O barmherziger Jesus, Liebhaber der Seelen, ich bitte Dich durch die Todesangst Deines Heiligsten Herzens und die Schmerzen Deiner Unbefleckten Mutter, reinige in Deinem Blute die Sünder der ganzen Welt, welche jetzt in den letzten Zügen liegen und heute sterben. Amen. Jesus, durch die Todesangst Deines göttlichen Herzens, erbarme Dich der Sterbenden!" Auch empfehlen wir euch, eure teuren Angehörigen in den Kreuzfahrer-Verein einschreiben zu lassen und die geweihte Skapulier-Medaille zu tragen.

Dein geliebter Sohn oder Bruder, der Haus und Heim für Gott und Vaterland verläßt, gleicht den Kreuzfahrern des Mittelalters, die alles verließen um für die Wieder-Eroberung des hl. Grabes zu kämpfen. Dieses und der Gedanke, daß seine Geliebten daheim für ihn beten, wird ihn in allen Gefahren des Leibes und der Seele stärken.

1	F.	✠ **Fest Allerheiligen.**—★Erster Freitag.—(G. A.—V. A.) Vom 1. November Mittags bis 2. November Mitternacht kann bei jedem Besuche der Kirche ein vollkommener Ablaß gewonnen werden, nachdem man zuvor würdig gebeichtet und kommuniziert hat. Der Ablaß kann nur für die armen Seelen aufgeopfert werden. Evang.: Von den acht Seligkeiten. Matt. 5, 1–12.
2	S.	Allerseelen. (V. A.)—hl. Viktorian, M.
3	S.	✠ **24. Sonntag nach Pfingsten.**—hl. Winifreda, Jfr.—hl. Sylvia, W.—sel. Reiner, B., 1. Ord. Evang: Jesus stillt den Sturm auf dem Meere. Matt. 8, 23–27.
4	M.	hl. Karl Borromeo, Bf., B.—hhl. Vitalis und Agricola, MM.
5	†D.	Fest der hl. Reliquien in den Franziskanerkirchen.—hl. Magnus, Bf., B.
6	M.	hl. Attikus, B.—hl. Winock, Abt, B.—sel. Helena, Jfr. 2. Ord.
7	D.	hl. Engelbert, Bf. M.—hl. Willibrord, Bf., B.—hl. Achilles, Bf., B.
8	F.	Die vier gekrönten Märtyrer.—hl. Willihad, Bf., B.—hl. Klerus, Priester, B.
9	S.	Kirchweihfest der Lateranbasilika, (St. Johann im Lateran, Rom.)
10	S.	✠ **25. Sonntag nach Pfingsten.**—hl. Andreas Avellino, B.—hhl. Tryphon und Gef., MM. Evang: Unkraut auf dem Acker, Matt. 13, 24–30.
11	M.	hl. Martin, Bf., B.—hl. Mennas, M.—hl. Bartholomaes, Abt.
12	†D.	hl. Didakus, B.,1. Ord., Patron der Laienbrüder. (V. A.)—hl. Martin I., Papst, M.
13	M.	hl. Homobonus, Bf.—hl. Nikolaus, Papst, B.
14	D.	hl. Josaphat, Bf. M.—hl. Serapion, M.—hl. Hypatius, Bf., M.
15	F.	h. Gertrud, Jfr.—hl. Eugen, Bf., M.—hl. Leopold, B.
16	S.	hl. Agnes von Assisi, Jfr., 2. Ord. (V. A.)—hl. Edmund, Bf., B.
17	S.	✠ **26. Sonntag nach Pfingsten.**—hl. Gregor der Wundertäter, Bf., B.—hl. Hugo, Bf., B. Evang.: Vom Senfkörnlein. Matth. 13, 31–35.
18	M.	Kirchweihfest der Basilika der hhl. Ap. Peter u. Paul in Rom.
19	†D.	hl. Elisabeth von Ungarn, W., 3. Ord. (G. A.—V. A.)—hl. Ponzian, Papst, M.
20	M.	hl. Felix von Valois, B.—hl. Benignus, Bf., B.—hl. Simplizius, Bf., B.
21	D.	Mariä Opferung. (G. A.—V. A.)—hl. Kolumban, Abt., B.
22	F.	hl. Cäcilia, Jfr., M., Patronin der Musiker.—hl. Philemon, M.
23	S.	hl. Klemenz, Papst, M.—hl. Felizitas, W., M.—hl. Lukrezia, Jfr., M.
24	S.	✠ **27. Sonntag nach Pfingsten.**—hl. Johann vom Kreuz, B.—hl. Chrysogonus, M.—hl. Flora, Jfr., M. Evang.: Die Greuel der Verwüstung. Matth. 24, 15–35.
25	M.	hl. Katharina, Jfr., M. (G. A.)—sel. Elizabeth Bona, Jfr., 3. Ord.
26	†D.	hl. Leonard von Portu Maurizio, B., 1. Ord. (V. A.)—hl. Konrad, Bf., B.
27	M.	hl. Virgil, Bf., B.—sel. Delphina, Jfr., 3. Ord. (V. A.)
28	D.	hl. Jakob von der Mark, B., 1. Ord. (V. A.)—hl. Rufus, M.—hl. Sosthenes, M.
29	F.	Fest aller Heiligen der drei Orden des hl. Vaters Franziskus. (V. A.)—hl. Saturnin, M. Novena zu Ehren der Unbefleckten Empfängnis beginnt.
30	S.	hl. Andreas, Apostel von Schottland.—hl. Konstanzius, M.

Kaiser Franz Joseph von Oesterreich.

Pilger und Wohltäter des heiligen Landes.

✠Kaiser Franz Joseph von Oesterreich.

Mit dem Tode des Kaisers Franz Joseph schied der hervorragendste Pilger und größte Wohltäter des heiligen Landes der Neuzeit aus dem Leben. Es ist uns daher eine heilige Pflicht der Dankbarkeit seiner mit einigen Zeilen zu gedenken und die Gebete unserer Kreuzfahrer, was auch immer ihre politischen Ansichten sein mögen, für seine arme Seele zu erbitten.

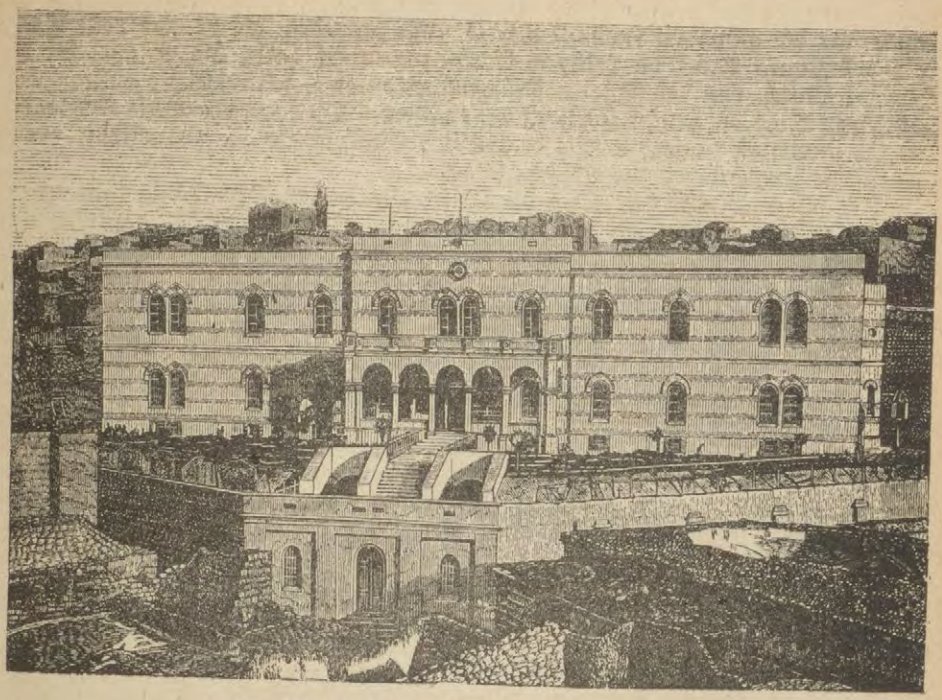
Sicher hatte der vielverleumdete Kaiser, wie wir Alle, seine menschlichen Schwächen, aber er war immer ein aufrichtiger Sohn der Kirche und besaß die Liebe seines Volkes wie kein anderer Monarch dieser Tage.

Franz Joseph hatte eine Regierungsdauer von 68 Jahren, und es ist zweifelhaft ob in der ganzen Weltgeschichte eine tatenreiche, ereignisvolle Regierung gefunden werden kann, wie jene, welche mit seinem Tode ihren Abschluß fand. Seine einzige Wettbewerberin in naheliegender Zeit ist Königin Victoria von England, deren Regierung 64 Jahre lange währte. Was aber das Leben des Verblichenen so ungewöhnlich macht, ist die Menge der politischen Verwickelungen, der traurigen Heimsuchungen, und besonders die lange Reihe schrecklicher Tragödien in seiner eigenen Familie, für die sich kein Gegenstück in der Familiengeschichte irgend eines europäischen Fürstenhauses findet, und welche er mit unüberwindlichem Starkmut zu ertragen wußte.

Sein ganzes Leben war ein beständiger Kreuzweg, und es ist geradezu unbegreiflich wie er, besonders in den letzten Jahren seines Lebens die Anstürme einer zerrütteten Gesundheit und die furchtbaren Schicksalschläge, vor allem noch die Ermordung des Thronfolgers, Erzherzogs Franz Ferdinand und seiner Gemahlin überleben konnte. Wenn er gefehlt hat wie ein Mensch, so hat er in fast übermenschlicher Weise Buße tun müssen und getan, und sein christlicher Starkmut, seine Barmherzigkeit und maßvolle Gerechtigkeit haben ihn zum Abgott seines Volkes gemacht, welches mit ungeheuchelter Bewunderung, mit kindlicher Ver-

1	S.	✠ 1. **Adventsonntag.**— Allerseelengedächtnis für den drei Franziskanerorden. Evang: Vom Ende der Welt Luk. 21, 25-33.
2	M.	hl. Bibiana, Jfr., M.—hl. Lupus, Bf., B.—hl. Silvan, Bf., B.
3	†D.	hl. Franz Xaver, B., Apostle von Indien.—hl. Luzius, König, B.—hl. Agrikola, M.
4	M.	hl. Peter Chrysologus, Bf., B., K.—hl. Barbara, Jfr., M.—hl. Osmund, B.
5	D.	hl. Sabbas, Abt, B.—hl. Nikolaus von Tavileis, M, 1. Ord.—hl. Bassus, Bf., B.
6	F.	★ Erster Freitag.—hl. Nikolaus von Bari, Bf., B.—hl. Asella, Jfr.
7	S.	hl. Ambrosius, Bf., B., K.—hl. Agatho, M.—hl. Severus, M. Vigil und Fasttag für die drei Franziskanerorden
8	S.	✠ 2. **Adventsonntag.**—✠ **Fest der Unbefleckten Empfängnis Mariä.** (G. A.—V. A.) Patronsfest des Franziskanerordens und der Vereinigten Staaten. Evang.: Der englische Gruß. Luk. 1, 26.
9	M.	ssel. Delphina und Elisabeth, JfrJfr., 3. Ord.
10	†D.	U. L. F. von Loretto.—hl. Melchiades, Papst, M —hl. Eulalia, Jfr., M.
11	M.	hl. Damasus, Papst, B.—hl. Thraso, M.—hl. Hugolin, B., 3. Ord.
12	D.	Auffindung der Reliquien des hl. Vaters Franziskus. (V. A.)—hl. Synesius, M,
13	F.	hl. Lucia, Jfr., M.—hl. Ottilia, Jfr.—hl. Authbert, Bf., B.
14	S.	hl. Spiridion, Bf. M.—ssel. Konrad und Bartolo, BB., 1. Ord.
15	S.	✠3. **Adventsonntag.**—Oktav der Unbefleckten Empfängnis.—hl. Christina, Jfr. Evang.: Zeugnis Johannes für Jesus. Joh. 1, 19-28.
16	M.	hl. Eusebius, Bf., M —hl. Adonis, Bf. B —hl. Albina, Jfr., M. Novena für Weihnachten beginnt.
17	†D.	hl. Lazarus, Bf., B.—hl. Wivina, Jfr.—hl. Sturmins, Abt, B.
18	M.	Quatembertag.—hl. Zosimus, M.—hl. Auxentius Bf., B.—hl. Gratian, Bf., B.
19	D.	hl. Nemesius, M.—hl. Adjutus, Abt. B.—hl. Fausta, W.
20	F.	Quatembertag.—hhl. Liberatus und Bajulus, MM.—hl. Philogonius, Bf.
21	S.	Quatembertag.—hl. Thomas, Apostel.—hl. Themistokles, M.
22	S.	✠ 4. **Adventsonntag.**—hl. Flavian, B.—hl. Zeno, Soldat. Evang: Sendung und Predigt des Johannes. Luk. 3, 1-6.
23	M.	hl. Victoria, Jfr, M.—hl. Servulus, B.
24	†D.	Vigil —hl Delphinus, Bf., B.—hl. Irmina, Jfr.
25	M.	✠ **Das Hochheilige Weihnachtsfest.**—Geburt des Herrn. (G. A.) Evang: Die Geburt des Herrn. Luk. 2, 1-14. V. A. für die Kreuzfahrer.
26	D.	hl. Stephan, Erstlingsmarthyrer der Kirche.—hl. Marinus, M.—hl. Archelaus, Bf., B.
27	F.	hl. Johannes, Apostel und Evangelist, der Lieblingsjünger des Herrn.
28	S.	Fest der Unschuldigen Kinder, MM.—hl. Troadius, M.—hl. Cäsar, M.
29	S.	✠ **Sonntag in der Oktav von Weihnachten.**—hl. Thomas von Canterbury, Erzb., M.—hl. David, König und Prophet. Evang.: Die Weissagung Simeons. Luk. 2, 33-40.
30	M	hl. Liberius, Papst, B.—ssel. Margareta und Matthia Jfr., 2. Ord.
31	D.	hl. Sylvester, Papst, B.—hl. Kolumba, Jfr., M.—hl Melania, Jfr.

Das österreichische Pilgerhospiz in Jerusalem.

ehrung zu dem Dulder auf Hapsburg's Thron emporblickte und ihm diese Gefühle bis über das Grab hinaus bewahrte.

In den Annalen des heiligen Landes wird Franz Joseph für immer als der größte Wohltäter der heiligen Orte in den letzten Jahrhunderten fortleben. Nicht ohne Berechtigung trug er den Titel eines Königs von Jerusalem, den er durch seine ungezählten, wahrhaft königlichen Hulderweise reichlich verdient hat.

Das Haus Hapsburg ist immer innig mit dem Orden des heiligen Franziskus verbunden gewesen, von seinem Gründer Kaiser Rudolf, der mit seiner frommen Gemahlin in den dritten Orden eintrat, bis auf unsere Tage. Seither finden wir stets eine große Anzahl Hapsburger, der österreichischen sowohl als der spanischen Linie, welche das Kleid des zweiten oder dritten Ordens mit Stolz trugen. So standen sie auch immer in nahem Verhältnis mit den Wächtern des heiligen Grabes, den Franziskanern in Palästina; und viele von ihnen unternahmen die einst so schwierige und gefahrvolle Wallfahrt zu den heiligen Orten, um dort am Grabe des Erlösers zu beten und ihre Liebesgaben dem Heiland der Welt zu opfern.

Im Jahre 1869 unternahm Kaiser Franz Joseph selbst seine ewig denkwürdige Wallfahrt nach Jerusalem, ein Begebnis das sich durch beispiellose Freigebigkeit den Kirchen sowohl als den Armen des heiligen Landes gegenüber auszeichnete. Während seiner Anwesenheit in Jerusalem wohnte er im österreichischen Pilgerhause, wo auch Kaiser Dom Pedro von Brasilien im Jahre 1876 seinen Aufenthalt nahm.

Franz Joseph kam nicht als ein neugieriger Besucher, wie so viele andere, sondern als Pilger im vollsten Sinne des Wortes. Andächtig wohnte er dem Pontifikalamt bei, das für ihn am heiligen Grabe gefeiert wurde, mit gleicher

Andacht nahm er an der feierlichen Prozession durch die Basilika teil. Nicht genug damit: als ein gläubiger Katholik war er nicht zufrieden, bis er eine volle Nacht in inbrünstigem Gebet im heiligen Grabe zugebracht hatte, wo er auch bei P. Heribert Witsch, von der Tyroler Franziskanerprovinz, seine Beichte ablegte und aus seiner Hand die heilige Kommunion empfing. Diese ungeheuchelte Frömmigkeit des mächtigen Kaisers machte den tiefsten Eindruck auf die Katholiken sowohl als auf die Ungläubigen der heiligen Stadt.

Am folgenden Morgen nahm der Kaiser ein leichtes Frühstück in dem armen Refektorium der Patres vom heiligen Grabe ein. Eine Marmortafel daselbst verkündigt diesen Besuch seiner Majestät der Nachwelt. Nach dem Frühstück führte ihn P. Heribert in der armseligen Wohnung der Brüder umher, und als Franz Joseph sah wie elend sie behaust waren rief er aus: „Wahrhaftig, meine Pferde sind besser untergebracht als Ihr." Und das war keineswegs eine Uebertreibung; denn die Ställe des kaiserlichen Palastes waren selbst Paläste im Vergleich mit den feuchten Zellen, in denen die Brüder leben mußten, und in denen sie mehr als sechs Jahrhunderte das Amt der Wächter des heiligen Grabes verwaltet, wo sie gebetet und gelitten hatten, nie entmutigt durch unsagbare Beschwernisse und Plagen, um der katholischen Welt einen Anspruch auf das Grab des Herrn zu sichern. Ihr Leben wurde ihnen zu einer wahren Last gemacht, denn, sage und schreibe, gerade über der „Kapelle" und den Zellen der Brüder befanden sich die Ställe der türkischen Besatzung und man kann sich denken, unter welchen Umständen die armen Brüder das Chorgebet verrichten und ihre Nachtruhe nehmen mußten. Die meisten der sogenannten Zellen waren nichts als feuchte Löcher, besaßen nicht einmal Fenster, durch welche die verpestete Luft hätte abziehen können, die Wände waren schleimig vor Feuchtigkeit und den übelriechenden Durchsickerungen von den überliegenden Ställen. Außerdem waren die Patres niemals ihres Lebens sicher; denn die vermodernden Decken konnten jeden Augenblick niederstürzen und die Bewohner unter ihrem Schutt zerschmettern und begraben.

Oft hatten die Patres bei den türkischen Machthabern die Erlaubnis nachgesucht, daß man diese Ställe entfernen dürfe, aber ohne jeden Erfolg; sogar die Erlaubnis zur kleinsten Reparatur mußte mit schwerem Gelde erkauft werden. Unglaublich, aber bewiesene Tatsache ist, daß man nicht einmal die Leichen entfernen durfte, falls ein Pater in dieser Pesthöhle starb; man mußte den Leichnam entweder im Dunkel der Nacht irgendwo verscharren, oder ihm ein möglichst unschuldiges Aussehen verleihen und ihn dann, als handelte es sich um einen Kranken durch die Wächter hindurchschmuggeln! Paläste könnte man mit dem Golde erbauen, das den Brüdern, im Laufe der Jahrhunderte, von den habgierigen Türken erpreßt wurde, um die elende Behausung im Stande zu halten, wo sie notwendigerweise das heilige Opfer feiern, und die Rechte der katholischen Kirche am heiligen Grabe vertreten mußten.

Als Kaiser Franz Joseph diese traurige Sachlage erfuhr, war er auf's Aeußerste erbittert über diese Behandlung der Wächter des heiligen Grabes, und versprach sofort bei der Pforte in Konstantinopel Vorstellungen zu Gunsten der Patres zu machen. Seinem gütigen und energischen Eintreten ist es zu verdanken, daß die folgenden Zugeständnisse gemacht wurden:

Alle Plätze, die von den Mohammedanern als Ställe, Wohnungen, Küchen, u. s. w. innegehalten wurden und die sich über dem Franziskanerkloster des heiligen Grabes befanden, mußten aufgegeben werden, und es wurde den Franziskanern freigestellt alle nötigen Reparaturen zu machen, welche ihnen Licht und Luft für ihre Zellen zugänglich machen konnten. Ferner mußte man den Brüdern einen Teil der Terasse über der Basilika des heiligen Grabes zur Verfügung stellen, wo sie frische Luft schöpfen und sich ein wenig während ihrer kurzen Erholungsstunde ergehen konnten.

Die erste Bestimmung wurde ausgeführt, aber die Patres konnten sich niemals des zweiten Gerechtsams erfreuen, und zwar durch die diplomatischen Intriguen von niemand anders als des österreichischen Konsuls selbst, der, selbst ein Schismatiker und im Bunde mit den Griechen und Armeniern, die Franziskaner ihres Rechtes beraubte. Bis auf den heutigen Tag haben sie nicht die Benutzung der obern Terasse der Basilika erlangen können, sondern müssen sich mit der kleinen Terasse über ihren eigenen Zellen begnügen. So wurden die edlen Absichten des Kaisers durch seinen eigenen diplomatischen Vertreter durchkreuzt.

Während seines Aufenthaltes gab der Kaiser unter anderm einen Zuschluß von 60,000 Franken für die Errichtung einer neuen Pfarrkirche in Bethlehem, und eine gleiche Summe für die Errichtung des Erlöserklosters in Jerusalem. Als schließlich, durch die Vermittlung Papst Leo XIII. alle Schwierigkeiten aus dem Wege geräumt waren, sandte der Kaiser einen weiteren Betrag an den damaligen Kustos des heiligen Landes, P. Guido von Cortona, zugleich ihn ermutigend er solle nur keine Kosten scheuen; er selbst werde dafür aufkommen, nur solle das neue Gotteshaus der Gabe eines Kaisers an seinen Schöpfer würdig sein!

Selbstverständlich machten sich alle Armen der heiligen Stadt die Anwesenheit des Kaisers gründlich zu Nutzen und belagerten ihn mit ihren Bittgesuchen. In langen Reihen standen sie auf dem Vorplatze der Grabeskirche, wo der Kaiser diese Armee des Elendes mustern konnte. Allen gab er gütige Worte und zugleich ihren Bedürfnissen entsprechende Almosen.

Auf die Bitte der Brüder in Nazareth schenkte der Kaiser, im Jahre 1878, einen herrlichen Hochaltar für die Kirche der Verkündigung. Der Tabernakel ist ein solides Stück kostbarsten Marmors und die Kerzenbänke tragen in Goldmosaik die Inschrift „Salve Regina." Eine kunstvolle Statue der Königin des heiligen Rosenkranzes aus Alabaster überragt den Altar. Die Beförderung dieser Statue wurde dem P. Heribert Witsch, O.F.M., übertragen, welcher der geistliche Führer des Kaisers in Jerusalem gewesen war, und welchen Se. Majestät später nach Wien berufen hatte, wo er für den Rest seines Lebens als Hofkaplan fungierte. P. Heribert feierte die erste hl. Messe an dem neuen Altar für die Wohlfahrt des Kaisers.

Unter andern Geschenken bedachte der Kaiser auch die neue Kirche von Jaffa mit 3,000 Franken. Außerdem sorgte er für die Installierung einer vollständigen neuen Druckerei mit den neuesten Pressen im St. Salvatorkloster und bedachte die sämmtlichen Hauptheiligtümer des heiligen Landes mit neuen and kostbaren Paramenten.

Der Hauptaltar der Patriarchalkirche in Jerusalem ist ebenfalls eine Gabe des Kaisers. 5,000 Gulden gingen an das Hospital der Johanniter in Tantura, nahe Bethlehem, welches sich jetzt in den Händen der Barmherzigen Brüder vom heiligen Johannes von Gott befindet.

Gerne beschließen wir diese sehr unvollständige Liste der Wohltaten des edlen Herrschers mit den Worten Eugenie Bore's: „Zahllos sind die frommen Bemühungen der Apostolischen Kaiser für die heiligen Orte. Unter anderm erlangten sie von der Hohen Pforte das Vorrecht die sämmtlichen Patres der Mission des heiligen Landes wie ihre eigene Untertanen beschützen zu dürfen, und von diesem Rechte haben sie energischen Gebrauch gemacht, wann immer es Frankreich wegen politischer Verwickelungen nicht gut möglich war. Unsere Archive sind angefüllt mit Rechtsbriefen, welche wir durch ihre Vermittlung erhalten haben. Seine Majestät, der gegenwärtig regierende Kaiser Franz Joseph wünscht, daß es allen kund werde, daß er zugleich mit dem Scepter von seinen wohlverdienten Vorfahren auch den Eifer für das heilige Land, wodurch sie sich stets ausgezeichnet haben, ererbt hat.

Eine wohlverdiente Beförderung.

Erzbischof Ceretti.

Die Erhebung des Hochwst. Herrn Erzbischofs Ceretti, früher Auditor der apostolischen Delegation in Washington, zu einer der höchsten Würden des päpstlichen Hofes ist im vollen Sinne Anerkennung hohen Verdienstes und erfüllt seine Freunde in den Ver. Staaten mit größter Freude.

Msgr. Ceretti wurde in Orvieto in Italien am 17. Juni, 1872, geboren und nach glänzender Absolvierung seiner Studien am 31. März, 1895 zum Priester geweiht. Er wurde im Jahre 1904 zum Sekretär der apostolischen Delegation in Mexiko ernannt und nach zwei jähriger Tätigkeit als Auditor, an die Delegation in Washington versetzt.

Hier fand seine Tätigkeit die höchste Anerkennung sodaß er im Jahre 1914 als erster apostolischer Delegat nach Australien und Neu Seeland gesandt wurde. Am 19, Juli desselben Jahres wurde er zum Erzbischof von Corinth consecriert. In dem neuen Felde seiner Tätigkeit gewann sich der neue Delegat die Achtung und Zuneigung aller, und machte sich unter anderm durch Empfehlung des guten Werkes des heiligen Landes in Australasien hochverdient.

Im Mai 1917 wurde Erzbischof Ceretti nach Rom zurückberufen um hinfort als Staatssekretär für Außerordentliche Angelegenheiten zu wirken. Es ist dies eine Stellung von höchster Verantwortung, für welche jedoch den Erzbischof seine erforgreiche diplomatische Laufbahn und seine sonstigen hervorragenden Gaben vollauf vorbereitet haben. Indem wir Seiner Excellenz unsere ehrfurchtsvollen Glückwünsche darbringen fühlen wir uns zugleich sicher, daß ihm noch höhere Ehrungen in Aussicht stehen.

Der Italienische "Kreuzfahrer."

Einem lange gehegten Wunsche italienischer Katholiken und vieler unserer Beförderer entsprechend werden wir dieses Jahr zum ersten Male eine italienische Schrift über das heilige Land unter dem Titel „Pia Opera di Terra Santa" (Das gute Werk des heiligen Landes) herausgeben. Wir wissen daß hierdurch einem lange bestehenden Mangel abgeholfen wird, und die Beförderer können viel zum durchgreifenden Erfolge des neuen Unternehmens beitragen, wenn sie dasselbe auch nur bekannt machen. Wir werden daher gerne, ohne jede weitere Auslage, Exemplars der neuen Schrift an alle übersenden, welche Aussicht haben denselben unter italienischen Katholiken zu verbreiten. Bestellungen auf Kalender, Certifikate, Diplome immerwährender Mitgliedschaft und andere Drucksachen in italienischer Sprache können jetzt ausgeführt werden und wir bitten unsere Beförderer ernstlich alles zu tun, was in ihren Kräften steht um auch diesem Zweige unseres guten Werkes zu dem Erfolge zu verhelfen, welchen ihr großer Eifer bei andern ermöglicht hat. Von unsern Beförderern hängt alles ab. Wir hoffen, daß wir die Schrift in nicht allzu ferner Zunkunft in selber Stärke und vierteljährlich, wie den englischen, deutschen und polnischen Kalender herausgeben können.

Aller Augen sind auf das Heilige Land gerichtet in diesen schrecklichen Zeiten, und unsere Herzen schlagen vor Furcht und Angst, wenn wir Jerusalem's gedenken, die einst herrliche „Tochter Sion's", welche jetzt trauernd und weinend dasitzt wegen ihrer Kinder, die am verhungern sind, sowie wegen der heiligen Stätten, die öde und verlassen dastehen, weil Niemand zu den Feierlichkeiten kommt. Ja, wir zittern, wenn wir die Drohungen vernehmen, welche gemacht worden sind. Es ist behauptet worden, daß die Türken auf das Begehen eines Verbrechens sinnen, das alle Christen der ganzen Welt mit Unwillen erfüllen würde: nämlich, die Zerstörung der heiligen Stätten in Jerusalem, besonders des Heiligen Grabes und Calvarias. Möge der liebe Gott niemals diese Entweihung zulassen, welche die Christenheit ihrer teuersten und kostbarsten Denkmäler unserer hl. Religion berauben würde. Denn es war daselbst, daß unserer Erlöser lebte, litt und starb; dort war es, daß Er seine Lehre besiegelte mit Seiner glorreichen Auferstehung und wunderbaren Himmelfahrt. Dort war es, wo die allerseligste Jungfrau lebte während des größten Teiles ihres Lebens, und daselbst predigten die Apostel den Glauben, und verbrachten ungezählte Heilige ihr Leben. Tausende und abermal Tausende frommer Pilger haben diese Heiligen Orte besucht und sind zurückgekehrt in ihre Heimat, gestärkt im Glauben und bereit zu seiner Verteidigung ihr Leben zu opfern.

Nunmehr sind diese heiligen Orte in großer Gefahr. Wenn sie in Wirklichkeit zerstört würden, könnten wir nur trauern über ihren Ruin, wie es die Juden tun jeden Freitag und Samstag an ihrem „Klage-Orte", denn nie mehr könnten sie wiederaufgebaut werden, es sei denn als bloße Nachbildungen.

Zeitungsberichten zufolge soll die Heilige Stadt Jerusalem eines der Zielpunkte des britischen Feldzuges in Palästina sein. Dies scheint sehr wahrscheinlich, da England es als notwendig erachtet die Länder um den Suez Kanal sich zu sichern, um auf diese Weise den Weg nach Indien offen zu halten, welcher für seine Existenz in fernen Osten von höchster Bedeutung ist.

Die Türkei hingegen ist nicht geneigt ihren Halt auf Palästina ohne Kampf fahren zu lassen. Obgleich Palästina in Hinsicht auf Ackerbau nicht von besonderer Bedeutung ist, so beherrscht es doch die See- und Land-Route nach Egypten und im Innern die Mecca Eisenbahn, sowie die Grenzländer östlich nach Bagdad und südlich nach Arabien, und die ganze Halbinsel des Yemen. Zudem nehmen alle christlichen Nationen ein reges Interesse am Heiligen Lande und dessen geheiligten Gedenkstätten, welche Pilger aus der ganzen Welt anziehen und so eine wichtige Einkunftsquelle bilden. Offenbar würde auch ein Bresche in dem Küstenland des Mittelmeeres früher oder später zu einer Gefährdung der anliegenden türkischen Besitzungen im Osten sich gestalten, da von Palästina aus in der Zukunft Einfälle gemacht werden könnten und würden, die gegebenenfalls zur Auflösung anderer Provinzen führen würden, gerade so wie es geschah in der europäischen Türkei, wo die Verluste der Ottomanischen Staaten in periodischer Reihenfolge eintraten.

Aus diesen Gründen haben die Türken die Heilige Stadt befestigt, die jetzt, wie es heißt, mit modernen Kriegsrüstungen beschützt ist, und um diese zu überwinden wird es von Seiten der Engländer große Anstrengungen kosten. Nach der vorherrschenden Meinung kann Jerusalem niemals durch einen Front-Angriff eingenommen werden, und könnte nur besiegt werden durch ausgedehnte Flanken-Operationen.

Nach den neuesten Nachrichten ist der Zustand der christlichen und jüdischen Bevölkerung seit dem Herannahen der britischen Armee schlimmer geworden. Seit dem Eintritt der Türkei in den Krieg ist jede Kommunikation mit der Außenwelt abgeschnitten und sind die Häfen geschlossen worden. Aller Handel und Verkehr hat also aufgehört. Neunzehntel der Geschäftshäuser und Verkaufsläden sind geschlossen worden. Früher lebte der größte Teil der Bevölkerung von dem Handel, den sie trieben mit den Pilgern und Besuchern der Heiligen Orte. Nunmehr sind ihre kärglichen Ersparnisse schon längst verzehrt oder geteilt mit der Soldatenschaft, die das Land eingenommen haben. Gott allein kennt das Elend, das über ganz Palästina jetzt herrscht, so daß die Berichte von Hungersnot, welche von verschiedenen Quellen ausgingen, kaum übertrieben sein können.

Unter den Leidenden befinden sich unsere Mitbrüder, die Väter des Heiligen Landes, welche großmütig sich erboten hatten auf ihrem Posten zu verbleiben, bereit selbst ihr Leben hinzuopfern für die Erhaltung der hl. Stätten und für die geistige Wohlfahrt der einheimischen Christen. Durch ihre selbstlose Hingebung für die Heiligen Orte haben sie wiederum sich würdig erwiesen der wichtigen Aufgabe, welche die Kirche den Söhnen des hl. Franziskus auferlegte, indem sie die hl. Stätten ihrer Sorge anvertraut hat. In aller Wahrheit darf auf sie angewendet werden das Wort: „Die Wache stirbt, aber sie ergibt sich nicht."

Gerüchte sind im Umlauf, daß alle Klöster des Heiligen Landes durch die Regierung besetzt worden sind, und daß die türkischen Beamten alle Wertgegenstände aus den Kirchen und Konventen entfernt haben. Daher fürchten wir, daß die heiligen Geräte und die kostbaren Meßgewänder, welche von königlichen Häusern und freigebigen Wohltätern durch Jahrhunderte hindurch geschenkt worden, einer gewissenlosen Soldatenschaar zur Beute gefallen sein mögen. Das Kloster zum Heiligsten Erlöser besaß, nebst einem reichen Museum jüdischer und christlicher Antiquitäten, wohl eine der vollständigsten Bibliotheken über das Heilige Land. Werden diese dem Vandalismus der Truppen entgangen sein? Solche und andere Befürchtungen steigen in unserm Geiste auf, und werden nicht eher daraus verschwinden, als bis ein langersehnter Friede wieder die Pforten des Orientes sich unsern ängstlichen Blicken öffnen werden.

Wenn wir den Erzählungen zahlreicher Flüchtlinge Glauben schenken dürfen, denen es gelungen ist in Fischerbooten ihren Weg von den Küsten Palästinas bis nach Egypten zu machen, ist die gesammte fruchtbare Gegend nördlich von Jaffa, zwischen dem Meere und den Bergen Judäas, verwüstet worden und bildet nunmehr eine große Wüste. Die Frauen und jungen Mädchen sollen als Sklavinen abgeführt worden; Jaffa selbst soll heute nichts weiter als ein Haufen Ruinen, und die Nachbardörfer dem Erdboden gleichgemacht worden sein.

Die gleichen Greueltaten, sagen die Flüchtlinge, wurden in Galiläa verübt, woselbst ein großer Teil der Einwohner durch Hunger umgekommen ist. Nazareth, die Heimat der heiligen Familie, das ungefähr sechs Tausend Einwohner zählt, von denen ungefähr die Hälfte Christen sind, ist es zu einem Orte des Elendes herabgesunken, denn die Bevölkerung lebte meistens vom Handel mit den umliegenden Fellahhen und Beduinen.

Seitdem nun die Unterstützung von Seiten Amerikas aufgehört hat, liegt die einzige Hilfe der hungernden Bevölkerung Palästinas und Syriens in der

Zufuhr von Lebensmitteln, welche spanische Schiffe gebracht haben—„aber was ist das für so viele?"

Der Initiative des Hl. Vaters, sowie der Diplomatie des Msgr. Dolci, des Apostolischen Delegaten in Constantinopel ist es zu verdanken, daß Erlaubnis gegeben wurde durch etwaige Hilfeleistungen das Elend einigermaßen zu mildern. So hat sich die Kirche, wie immer, als der einzige treue Freund der leidenden und unterdrückten Menschheit erwiesen. Möge Gott die Bemühungen unsers Hl. Vaters Benedikt segnen zu einem baldigen und dauernden Frieden!

Einer Gruppe von ungefähr einhundert Juden Palästinas, hauptsächlich Frauen und Kinder von Männern, die vor Jahren nach den Vereinigten Staaten ausgewandert waren und das Bürgerrecht erworben hatten, ist es gelungen aus Palästina zu flüchten und sind angelangt in Bern in der Schweiz, auf ihrem Wege nach New York. Sie reisen auf Kosten der Regierung der Vereinigten Staaten. Bezüglich der Lage der Dinge in Palästina behaupteten diese Reisende, daß alle Nahrungsmittel außergewöhnlich hoch im Preise stehen und manche Personen des Hungers sterben. Brod kostet zwölf Piaster (ungefähr 50 Cents) das Kilo (2½ Pfund); hundert Piasters in Papier gelten nur fünfundzwanzig Piasters in Silber.

Beinahe sechs hundert andere Juden wurden in Palästina zurückgelassen in der Erwartung dieselben, sobald die amerikanische Regierung die nötigen Anstalten für die Reise treffen kann folgen zu lassen. Wie glücklich würden unsere Christen in Jerusalem, Bethlehem und Nazareth sein wenn auch sie das beläftige Land, wenigstens zeitweise, verlassen könnten um sich hier unter dem freien Banner des Vereinigten Staaten niederzulassen; aber weil sie ottomannische Untertanen sind würde die türkische Regierung sicherlich ihnen kaum gestatten auszuwandern.

Die Jüdische Sionisten Propaganda in England hat die eigenartige Idea ergriffen, ein jüdisches Regiment zu bilden um es nach Palästina zu senden. Die englische Regierung hat soweit die Sache noch nicht in Hand genommen, und wird es wahrscheinlich nicht tun. Es ist sehr zweifelhaft, ob es überhaupt kluge Politik wäre in Palästina die Religion zu einer politischen Frage zu machen, während Millionen von Christen allüber der ganzen Welt naturgemäß dem Gedanken entgegentreten die Juden zu politischen Wächter der kostbarsten Denkmäler der christlichen Religion zu machen.

Rettung der Sterbenden.

Hast du es je bedacht, daß täglich ungefähr 100,000 Personnen sterben? Wie viele von diesen gehen unvorbereitet in die Ewigkeit! Wie viele sterben außerhalb des Glaubens und in der Todsünde! Wie viele gehen ewig verloren! Willst du nicht helfen dieselben zu retten und auch für dich eine glückliche Sterbestunde zu erlangen?

Trete also der Todesangstbruderschaft des göttlichen Herzens bei, welche zu Jerusalem gegründet und auf dem Berge des heiligen Grabes (Mount St. Sepulchre) zu Washington, D. C., kanonisch errichtet worden ist.

Bedingungen: 1) Suche im Stande der Gnade zu verharren. 2) Opfere täglich für die Sterbenden alle heiligen Meßopfer auf, die in der ganzen Welt dargebracht werden. 3) Sprich öfters im Tage „Mein Jesus, Barmherzigkeit!" (300 Tage Ablaß, jedesmal.) 4) Verrichte täglich das Gebet für die Sterbenden. 5) Bringe jeden Monat eine Stunde zu im Gebete für die Sterbenden.

Aufnahmsschein 1 Cent—Medaille 5 Cent—Handbüchlein 5 Cent—Diplom 10 Cent.

Die Gregorianischen Messen

Es sind öfters Anfragen bei uns eingegangen bezüglich der sogenannten gregorianischen Messen. Deshalb sehen wir uns veranlaßt, folgende Erklärung bezüglich derselben zu geben.

Die sogenannten gregorianischen Messen stammen aus der Zeit des hl. Gregorius des Großen, welcher die Kirche in den Jahren von 590 bis 604 regierte und die ersten Glaubensboten nach England sandte. Während er Abt des Klosters St. Justus in Rom war, starb einer seiner Mönche. Der hl. Gregorius ordnete an, daß an dreißig aufeinanderfolgenden Tagen täglich eine hl. Messe für den Verstorbenen aufgeopfert werden solle. Am letzten dieser Tage erschien der Verstorbene seinem Bruder Copiosus und teilte ihm mit, daß er die Qualen des Fegfeuers habe erleiden müssen, jetzt aber erlöst sei.

Infolge dieser Tatsache und der hohen Verehrung, welche der hl. Gregorius in der ganzen Kirche genoß, wurde er als besonderer Patron der armen Seelen im Fegfeuer betrachtet, und der von ihm eingeführte Gebrauch der Aufopferung von dreißig hl. Messen für sie verbreitete sich über ganz Europa. Papst Benedikt XIV. empfahl diese fromme Uebung höchst nachdrücklich, und die hl. Ablaßkongregation erklärte, daß das Vertrauen der Gläubigen in diese dreißig hl. Messen höchst wirksam, fromm und vernunftmäßig sei und die volle Billigung der Kirche habe.

Deshalb ist es sehr zu empfehlen, daß die Gläubigen diese gregorianischen Messen darbringen lassen, damit ihre Angehörigen von den Leiden des Fegfeuers erlöst werden.

Testamente und Vermächtnisse.

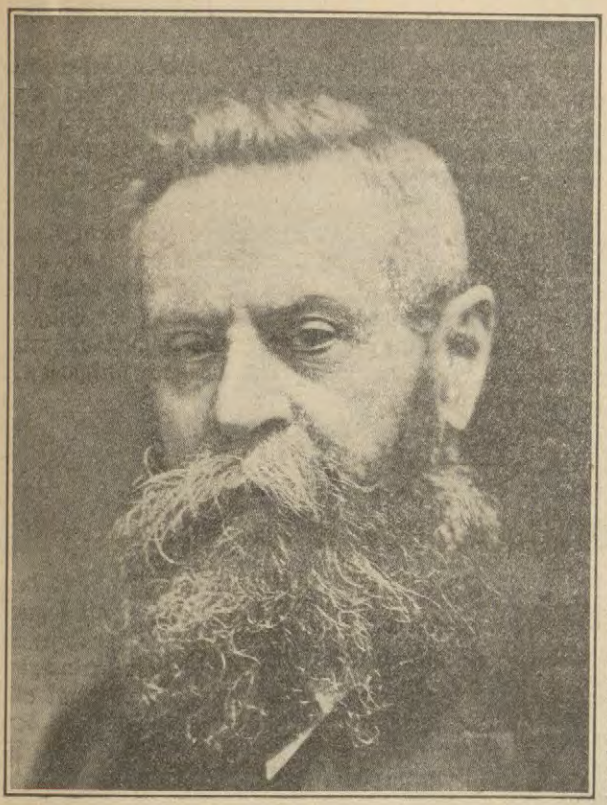
„Sammelt Euch Schätze im Himmel." (Matth. 6, 26.)

Sorge für deine Seele, so lange du noch lebst, und tue für dich selber, was du wünschest, das einst deine Erben für dich tun sollen. Wie bald werden die Verstorbenen von den Lebenden vergessen! Während sich die Erben in das Vermögen teilen, leiden die Verstorbenen im Fegfeuer und rufen vergeblich: ‚Erbarmet euch meiner, erbarmet euch meiner, wenigstens ihr, meine Freunde; denn die Hand des Herrn hat mich getroffen." Willst du nicht vergessen werden nach deinem Tode, — willst du, daß Gebete und hl. Messen für deine Seelenruhe dargebracht werden sollen, so bietet dir das Werk des hl. Landes eine günstige Gelegenheit dazu. Tritt diesem Verein als immerwährendes Mitglied bei, oder mache in **deinem Testamente, gemäß der Mahnung Papst Pius VI., eine letzwillige Verfügung** zu Gunsten des hl. Landes. Tust du das, dann wird deiner täglich gedacht — am hl. Grab, auf dem Kalvarienberge, an der Geburtsstätte Christi in Bethlehem, im hl. Hause zu Nazareth; du wirst Anteil haben an über 25,000 hl. Messen, welche während des Jahres an den hl. Stätten Palästinas gelesen werden.

Damit Vermächtnisse vor dem Gesetze bestehen und nicht angefochten werden können, müssen sie strenge gemäß der folgenden Formel in englischer Sprache verfaßt sein:

I give and bequeath the sum of ---------- dollars to "The College and Commissariat of the Holy Land for the United States of America", a corporation duly organized under and existing by virtue of the laws of the District of Columbia, and situated at Mount St. Sepulchre, Brookland, near Washington, D. C.

Tod eines erlauchten Pilgers.

✠Der verstorbene Graf von Norfolk.

Heinrich Fitzalan Howard, fünfzehnter Herzog von Norfolk, der anfangs Februar dieses Jahres gestorben, war einer der hervorragendsten katholischen Laien, nicht nur in England, sondern in ganz Europa. Infolge des Alters seiner Familie, stand er als erster Peer von England in Würde nächst zum Könige und bildete so das Bindeglied zwischen Kirche und Thron. Er war das Haupt des Hauses Howard, welches berühmt ist in der Geschichte wegen ihrer vielen Mitglieder, die für den katholischen Glauben ihr Blut vergossen haben. Trotz seines erlauchten Standes, seines großen Reichtums und der vielen Ehrenbezeugungen, die ihm von Papst und König zu teil wurden, war er stets ein Mann von starkem Glauben, großer Tugend und strenger Lebensweise; ein hellleuchtendes Beispiel für Katholiken sowohl als Nichtkatholiken. An allen Liebeswerken, nahm er regen und tätigen Anteil, und es war sein besonderes Vergnügen Kirchen und Klöster zu bauen. Reichtümer, Ehren und Vergnügen dieser Welt hatten keine Anziehungskraft für ihn und er fühlte sich glücklich, wenn er alte und schlecht passende Kleider tragen konnte. Eine Zeit lang trug er sich sogar mit dem Gedanken in einen religiösen Orden einzutreten. Er übte das strenge Leben der Oratorianer. Oefters verbrachte er ganze Nächte bei ihnen im Gebete zu und nahm sogar die heilsame Uebung der Disziplin vor. Beseelt von kindlichem Glauben, machte er häufige Pilgerfahrten und legte den Weg nach Lourdes zu Fuße zurück in der Hoffnung, die Heilung seines einzigen Sohnes zu erlangen.

Im Sommer des Jahres 1889 stellte er sich an die Spitze des ersten katholischen Pilgerzuges nach Palästina, an dem sich sechzig Personen beteiligten. Unter diesen befanden sich seine Schwester, Lady Margaret Howard, ferner Lady Edmund Talbot, Bischof Clifford von Clifton, der gegenwärtige Bischof Mostyn von Menevia, Graf Moore von Mooresfort, Lord Ralph Kerr, verschiedene Mitglieder der adeligen Häuser von Weld, Clifford und Stonor, sowie viele Priester.

Die frommen Pilger verblieben eine ganze Woche in der heiligen Stadt, und verehrten die geheiligten Orte. Ein feierliches Pontifikalamt wurde vom Hochwsten. Bischof Clifford am heiligen Grabe abgehalten. Nach dem Amte sangen

die Pilger mit großem Enthusiasmus das herrliche Lied: „Glaube unserer Väter, heiliger Glaube", u. s. w. Es war wahrscheinlich das erstemal seit den Tagen der Kreuzfahrer, daß die Basilika von dem begeisterten Gesange englischer, katholischer Kirchenlieder wiederhallte.

Auf dieser Pilgerfahrt erbaute der Herzog alle durch sein frommes Gebet und den häufigen andächtigen Empfang der heiligen Sakramente. Während der Reise über Land von Jerusalem nach Nazareth wurde auf seine Bitte täglich das heilige Meßopfer unter den Zelten gefeiert, der Angelus wurde morgens, mittags und abends gesungen und die fünfzehn Gesetze des Rosenkranzes während der Reise laut vorgebetet.

Der Herzog nahm reges Interesse an dem Wohl und Wehe jedes einzelnen Mitgliedes der Pilgerschaft, und saß nicht eher zu Tisch, als bis der letzte versorgt war. Niemals nahm er den Ehrenplatz an der Tafel ein, sondern setzte sich auf den ersten leeren Platz, als wäre er aller Diener. Der Schlußtag der Pilgerfahrt wurde auf dem Berge Karmel zugebracht, wo die Pilger dann Abschied nahmen vom heiligen Lande. Alle bekannten, daß niemals eine andächtigere Pilgerschar Palästina besuchte.

Des Bibliothekars Bitte.

Der Bibliothekar des Kollegiums des hl. Landes erstattet hiermit seinen Wohltätern, die im verflossenen Jahre unsere Bibliothek mit Zusendungen bedacht haben, seinen herzlichsten Dank ab. Da aber unsere Bücherei selbst noch an den notwendigsten Werken Mangel leidet, so bitten wir alle jene, welche nützliche Bücher und Duplicate besitzen, die sie entbehren können, unserer gütigst zu gedenken. Religiöse und wissenschaftliche Zeitschriften aller Art sind herzlichst willkommen. Um unsere Sammlung zu vervollständigen sind einzelne Hefte, sowie auch ganze Jahrgänge erwünscht, besonders von den unten angegebenen Zeitschriften:

"America," Jahrgang 1909.

"Ave Maria," die zwölf ersten Jahrgänge.

"Rosary Magazine," Jahrgang 1895.

"Messenger of the Sacred Heart Magazine," Jahrgang 1877 und die Jahrgänge 1879 bis 1892 einschließlich.

„Alte und Neue Welt," die ersten zehn Jahrgänge.

Man addressiere:—

THE LIBRARIAN,

MOUNT ST. SEPULCHRE, WASHINGTON, D. C.

Die Pilgerfahrt König Arthur's von Brittanien.

Viele und wundersame Legenden schlingen sich wie ein herrlicher Kranz um das heilige Grab Christi. Wohin wir uns begeben, in Ost und West, in Nord und Süd, finden wir diese Blüten christlicher Frömmigkeit und von ihr geheiligter Phantasie, die sich immer mit Vorliebe die Heilstätten des Christentums zum Gegenstand erwählt hat. Die „Itineraria Hierosolymitana" haben uns die folgende Sage von König Arthur von Brittanien überliefert.

Im sechsten Jahrhundert unserer Zeitrechnung stellte sich eines Tages ein Pilger an den Pforten der Grabeskirche vor, der um Einlaß bat am Grabe des Erlösers zu beten. Er war von stattlicher Erscheinung, mit blondem Haar und kühnen, blauen Augen, bekleidet mit langem, rauhen Sackgewande unter dem jedoch das leise Klirren eines Schwertes und goldener Sporen vernehmlich war.

„Wer ist es der da Einlaß begehrt?" fragten die Wächter, als sie den Pilger musterten, dessen machtvolle Gestalt ihnen gar sehr imponierte. Seinem Ersuchen wurde achtungsvoll willfahrt und mit Grauen und Ehrfurcht sahen sie, wie bei seinem Eintritt das heilige Gebäude gewissermassen vor Freude zitterte, wie sich die mächtigen Säulen in schweigender Verehrung zu neigen schienen, wie sogar der Felsen des heiligen Grabes unter seinem frommen Kuße zu erweichen schien. So kniete er lange in lautlosem Gebet, bis die hellen Tränen aus seinen Augen quollen und den kalten Marmor benetzten, der dem Sieger über Tod und Sünde als Türschwelle zum Eintritt in seine Herrlichkeit gedient hatte. Er betet, aber was kann wohl das Anliegen sein, welches diesen Helden zu so inständigem Gebet antreibt, Er betet um die größte Gabe, die ein König erflehen kann, um Freiheit für sich und sein Volk, das unter der Ferse eines verhaßten Angreifers ächzte, um Freiheit von der Unterdrückung des verhaßten Sachsen! Und höre! Himmlische Lieder rauschten durch die Basilika und erweckten den König aus seiner Entzückung. Engelstimmen klangen von Oben: „Gott hat dein Gebet erhört, König Arthur. Habe Vertrauen. Innerhalb zweiundzwanzig Jahren wirst du dreizehn Siege über deine Feinde erringen, und so wird dir und deinem Volke eure einstige Unabhängigkeit zurückgegeben werden. Aber wenn du dereinst nach der Schlacht von Camelford zu Tode verwundet in die Gruft hinabsteigen mußt, dann wird die kurze Freiheit deines Volkes ebenso sterben und mit dir begraben werden, als Strafe für eure Sünden.

Doch dein Andenken wird für immer fortleben in den Herzen der Völker Britaniens. Sie werden dich als unsterblich verehren und durch die Laufbahn der Jahrhunderte wird dein Name das Sinnbild ihres Volkstums, ihre Hoffnung und ihr Trost im Elend sein. Mit Sehnsucht werden sie ausblicken nach dem goldenen Morgen ihrer Befreiung, wenn du wieder erscheinen wirst, voraus dein roter Drache, gefolgt von dem Zauberer Merlin, über den Häuptern deiner Ritter von der Tafelrunde dein blitzendes Schwert schwingend, den unüberwindlichen Excalibur."

Getröstet und erquickt durch diese himmlische Botschaft verweilte König Arthur noch mehrere Tage am Grabe des Erlösers um zu beten und zu danken. Auch ließ er ein Kreuz aus kostbarem Holze nach der Gestalt des wahren Kreuzes anfertigen, welches damals auf Golgotha verehrt wurde. Auch erwarb er auf dem Platze vor der Grabeskirche ein kostbares Bild der Allerseligsten, welches für viele Jahrhunderte im Kloster Wedale verehrt wurde.

Unsere verstorbenen Mitbrüder.

Folgendes ist eine Liste von jenen unserer Mitbrüder, die während der zwei letzten Jahren im Heiligen Lande und in dessen Missionen gestorben sind. Dieselbe ist vom 3. Januar, 1917, datiert, und wurde von den Oberen in Jerusalem nach Rom und von dort an uns übersandt. Wir bitten unsere Leser inständigst für die Seelenruhe dieser unserer Brüder, zu beten, die standhaft inmitten vieler Mühsalen auf ihrem Posten ausharrten und den Tod der Gerechten starben.

Ehrw. Br. Salvator Schiavone, Jerusalem, 7. Januar, 1915.
Ehrw. Br. Bartholomeus Patetta, Nazareth, 24. April, 1915.
Hochw. P. Ludwig Sabate, Jerusalem, 10. Mai, 1915.
Hochw. P. Jacob Navarro, Damascus, 28. August, 1915.
Ehrw. Br. Johann Uruchurtu, Damascus, 24. September, 1915.
Ehrw. Br. Carmel Bossini, Jerusalem, 29. September, 1915.
Hochw. P. Isaias Piscitelli, Jerusalem, 19. Oktober, 1915.
Hochw. P. Joseph Nova, Jerusalem, 5. November, 1915.
Ehrw. Br. Franziskus Melinno, Jerusalem, 26. Dezember, 1915.
Ehrw. Br. Jacob Ciarelli, Jerusalem, 31. Dezember, 1915.
Ehrw. Br. Rufinus Catania, Jerusalem, 2. März, 1916.
Ehrw. Br. Aegidius Lazzari, Jerusalem, 3. März, 1916.
Ehrw. Br. Paschalis Bolad Oglu, starb im Elend am Euphrat, wohin er mit der Bevölkerung von Aintab deportiert wurde, am 7. Mai, 1916.
Ehrw. Br. Heinrich Rindle, Jerusalem, 16. Mai, 1916.
Ehrw. Br. Jacob Tangari. Jerusalem, 16. Mai, 1916.
Hochw. P. Leonhard Nahhu, Ramleh, 25. Mai, 1916.
Hochw. P. Paul Ibanez, Jerusalem, 2. Juni, 1916.
Ehrw. Br. Bonaventura Lagana, Bethlehem, 24. August, 1916.
Ehrw. Br. Silvan Biondi, Jerusalem, 9. Dezember, 1916.
Ehrw. Br. Michael Buccero, Jerusalem, 17. Dezember, 1916.
Hochw. P. Camillus Marroun, Ramley, 29. Dezember, 1916.

Gebet.

O Gott, Du ausspender der Gnaden und Liebhaber des menschlichen Geschlechtes, wir flehen zu Dir, daß Du die Seelen unserer verstorbenen Mitbrüder, Verwandten und Wohltäter, durch die Fürbitte der seligen, allzeit jungfräulichen Mutter Maria und aller Heiligen zur Gemeinschaft der ewigen Seligkeit wollest gelangen lassen. Durch Christum, unseren Herrn, Amen.

Die kleinen Tänzer vor dem Allerheiligsten.

Es ist lange her, daß David vor der Bundeslade tanzte. Sein Tanz nahm die Form eines Gottesdienstes an, und nur wenigen mag es bekannt sein, daß dieser Gebrauch noch jetzt, vor dem ausgesetzten hochwürdigsten Gute, in der Kathedrale von Sevilla in Spanien herrscht, wo zehn kleine Tänzer, wovon der älteste nicht über dreizehn Jahre alt ist, ihn ausführen. Diese uralte Gewohnheit verliert sich im Dunkel der Zeit. Sie ist der Ausdruck frommer Andacht und in der hl. Schrift begründet.

Natürlich wurde dieser Gebrauch, wie viele andere außergewöhnlichen religiösen Uebungen vielfach kritisirt und mißdeutet. Die Idee das Tantum Ergo durch einen Tanz zu unterbrechen, erregte bei Manchen Anstoß. In Rom hörte man von der Sache, die bis zum Papste ging, welcher Erklärungen verlangte. Was war zu thun? Erklärungen hatten nichts genutzt. Da beschloß das Kapitel von Sevilla die Sache praktisch zu entscheiden. Man schiffte einfach die kleinen Tänzergruppe mit ihrem Direktor sammt Orchester ein, und schickte sie nach St. Peter in Rom, in der Ueberzeugung, daß der hl. Vater die kleinen Tänzer nicht schimpfen könnte, wenn er sie einmal gesehen. Das Ergebnis bestätigte die Richtigkeit des Urteiles. Die Jungen tanzten vor dem hl. Kollegium, das sie bewunderte und der hl. Vater sprach mit Thränen in den Augen: „Tanzet nur zu, meine kleinen Freunde, und 'Honni soit qui mal y pense.' " (Schmach dem, der Uebel dabei denkt").

Das obige Ereignis mag nur eine Legende sein, aber es ist Tatsache, daß Papst Eugen IV. den frommen Gebrauch in einer päpstlichen Bulle gutgeheißen. Der Tanz vor dem Allerheiligsten findet immer am Feste des hl. Fronleichnams statt und während dessen Oktav; ebenso am Feste der Unbefleckten Empfängniß.

Das Orchester begleitet die kleinen Tänzer, welche sich im Sanktuarium in zwei Reihen, von je fünf, aufstellen, und mit dem Gesange des Villancico beginnen. Auf ein gegebenes Signal lassen sie sich auf ein Knie nieder, indem sie sich gegen den Dekan wenden, und um seinen Segen bitten den Tanz zu beginnen. Darauf beginnen sie, unter Leitung des Orchesters, ihre verschiedenen rythmischen Bewegungen auszuführen.

Bald bilden sie ein einfaches, bald ein doppeltes Kreuz, oder andere Figuren und machen verschiedene Schwenkungen. Inzwischen rasten sie einen Augenblick, so daß der Tanz mit allen Zeremonien etwa zwanzig bis fünfundzwanzig Minuten dauert.

Die kleinen Tänzer wohnten dem eucharistischen Kongreß bei, welcher vor einigen Jahren in Madrid tagte, und wo dieselben große Aufmerksamkeit und Bewunderung erregten. Ihre Gegenwart verursachte mehr Meinungsverschiedenheiten, und mehr Tinte wurde darüber verschrieben als bei der Ernennung eines Kardinals.

Lord Rosberry, welcher in Sevilla dem Tanze beiwohnte, ward sosehr von der frommen Einfalt der Kinder gerührt, daß er ein Gemälde davon anfertigen ließ, welches er nach England mitnahm. In der That, Jedermann, dem es gegönnt war dieser religiösen Zeremonie beizuwohnen, muß zugeben, daß sogar ein Tanz zur Gottesverehrung beitragen kann.

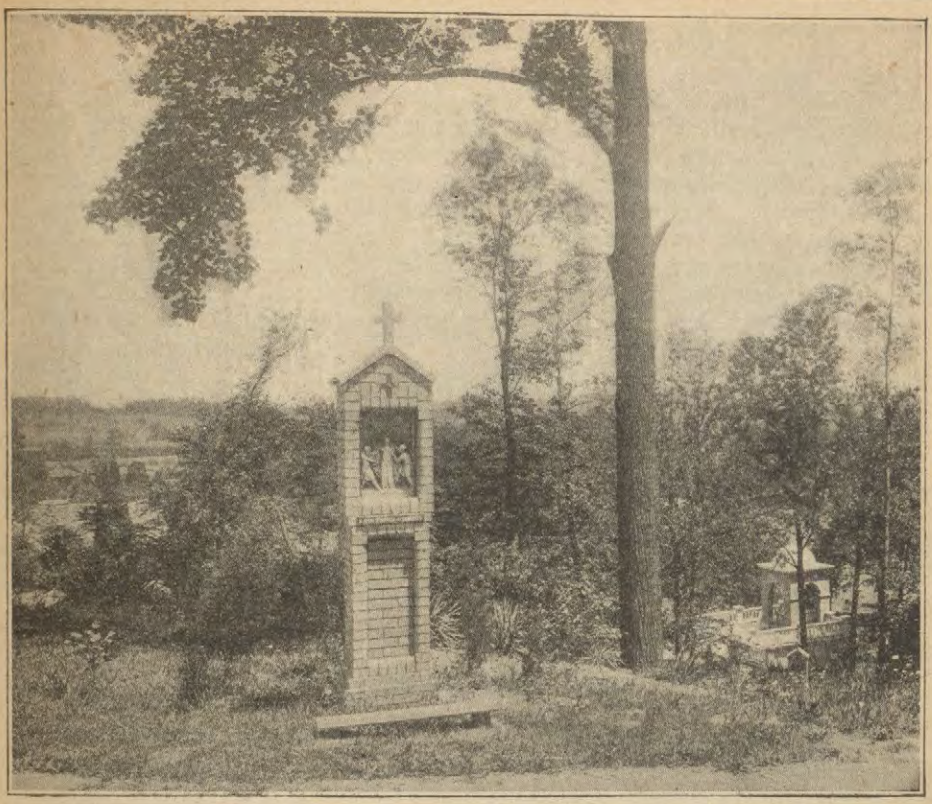
Bedingungen zur Gewinnung des Portiuncula Ablasses.

Folgendes ist eine Zusammenstellung der notwendigen Bedingungen, die nach den neuesten Dekreten des Hl. Stuhles erfüllt werden müssen, um den Portiuncula Ablaß zu gewinnen.

Ein Vollkommener Ablaß, der den Armen Seelen zuwendbar ist, kann bei jedem Besuche einer der verschiedenen Franziskaner-Kirchen, nämlich: der Minderbrüder, Kapuziner oder Conventualen, von Mittags 1. August bis Mitternacht 2. August gewonnen werden. Keine besondere Gebete sind notwendig oder vorgeschrieben. Ein Gesetz des Rosenkranzes, fünf Vaterunser, die Herz Jesu oder eine andere approbierte Litanei genügt. Um aber den Ablaß zu gewinnen ist eine würdige Beicht und Kommunion unverläßlich notwendig. Die Beichte kann schon am 25. Juli abgelegt werden, die hl. Kommunion jedoch muß entweder am 1. oder 2. August empfangen werden. Für tägliche Kommunikanten ist es nicht erforderlich, daß sie eine besondere Beichte zur Gewinnung des Ablaßes ablegen.

Durch eine besondere Verfügung des Hl. Vaters sind die Bischöfe ermächtigt gewisse Kirchen in ihren verschiedenen Diözesen zu bezeichnen, wo die Gläubigen den großen Ablaß wie in den Franziskaner-Kirchen gewinnen können. Mitglieder des Dritten Ordens des Hl. Franziskus erfreuen sich des besonderen Privilegiums, daß sie den Ablaß in irgend einer Kirche oder öffentliche Kapelle gewinnen können, wenn es ihnen unmöglich ist, eine Franziskaner oder vom Bischofe besonders bezeichnete Kirche zu besuchen.

In dieser Schreckenszeit, wo täglich unzählige Menschen vom Schlachtfelde aus plötzlich vor den Richterstuhl Gottes abberufen werden, ermahnen wir die Katholiken eindringlichst sich die großen Gnaden zu Nutze zu machen, welche der Portiuncula und Aller-Seelen Ablaß bieten. Auch am Skapulierfeste kann man beim Besuche einer Kirche des Karmeliter-Ordens, und desgleichen am Rosenkranzfeste beim Besuche einer Dominikaner-Kirche, oder einer Kirche, in der die Rosenkranz-Bruderschaft errichtet ist, die nämlichen geistlichen Vorteile gewinnen wie am Feste Portiuncula. In beiden Fällen sind Beicht und Hl. Kommunion notwendig. Auf diese Weise könnt ihr jenen armen Seelen, die nach Gottes hl. Ratschluße im Fegfeuer zurück gehalten werden, zu Hilfe kommen.

Der Kreuzweg.

Die Betrachtung des bittern Leidens Jesu ist eines der kräftigsten Mittel zu einem frommen Leben und zur Erweckung der Liebe Gottes in den kalten Menschenherzen. Aus diesem Grunde hat die Kirche die Kreuzwegandacht stets gebilligt und mit so reichlichen geistigen Vergünstigungen bereichert, daß keine andere Andacht ihr in diesem Punkte gleichgestellt werden kann. Sind doch allein mehrere Hunderte von vollkommenen Abläßen dafür verliehen worden. Welch ein Meer von Gnaden für die armen Seelen! Laß es Dich darum nicht scheuen diese Andacht täglich zu verrichten; denn wenn man aus hinreichendem Grunde am Besuch der Kirche verhindert ist, so kann man sie, mit Gewinnung aller ihrer Abläßen, daheim verrichten, indem man ein darauf gesegnetes Kruzifix in der Hand hält und zwanzig Vaterunser nebst dem englischen Gruße und Ehre sei dem Vater betet. Auf diese Weise kann man unzähligen armen Seelen zu Hülfe kommen.

Um diese Andacht zu fördern, haben wir auf unsern Klostergründen die Kreuzwegstationen im Freien errichtet, und es ist wahrhaft tröstlich die frommen Pilger hier zu sehen, wie sie vor diesen Kreuzstöcken, die so eindringlich vom Leiden des Erlösers zu ihren Seelen sprechen ihre Andacht verrichten. Diese Denkmäler sind von verschiedenen Wohltätern gespendet worden, deren Namen auf den einzelnen Stationen verewigt sind. Viele unserer Freunde sind enttäuscht worden, daß sie zu spät davon hörten und sich nicht eine dieser Stationen sichern konnten. Um auch diesen frommen Seelen Gelegenheit zu geben sich ein Denkmal der Frömmigkeit zu setzen, beabsichtigen wir auf gleiche Weise die 15 Geheimnisse des Rosenkranzes bildlich darzustellen, vorausgesetzt, daß unsere Wohltäter uns die Mittel dazu gewähren. Die Kosten eines jeden Stockes belaufen sich auf hundert Dollars.

Votiv-Kirche des hl. Landes

Seitdem sich in den Vereinigten Staaten mehr Interesse kundgegeben hat für die Sehenswürdigkeiten im eigenen Lande, richtet sich der Strom der Reisenden immer mehr nach Washington, der schönen Hauptstadt Amerikas. Die Eisenbahngesellschaften haben deshalb unternommen, diese Bewegung zu begünstigen und veranstalten jedes Jahr Ausflüge mit großen Preisermäßigungen, um es auch dem Unbemittelten möglich zu machen, die Bundeshauptstadt zu besuchen. Unter den vielen Reisenden befinden sich immer eine große Anzahl von Katholiken, und vielleicht auch manche unserer Förderer und Kreuzfahrer, denen es leid tut, wenn sie später erfahren, daß sie unsere schöne Kirche nicht gesehen haben.

Wir machen deshalb alle jene, welche diesen Sommer Washington zu besuchen gedenken, darauf aufmerksam, vor allem ja das Heiligtum des heiligen Landes nicht zu übergehen, da dasselbe für Katholiken besonders zu den interessantesten Sehenswürdigkeiten gehört, welche die Hauptstadt ihnen bieten kann.

Die Kirche enthält eine getreue Nachbildung der vorzüglichsten Heiligtümer des heiligen Landes, nämlich: des heiligen Grabes in Jerusalem, des Altars auf Kalvaria. der Grotten der Verkündigung in Nazareth und der Geburt des Herrn in Bethlehem. Nebstdem bietet sie dem Besucher einen Blick in die römischen Katakomben, welche kürzlich bedeutend erweitert worden sind. Im Tale von Gethsemani außerhalb des Klosters, findet er eine treue Nachbildung der weltberühmten Grotten von Gethsemani, Lourdes, und des Grabes Mariens, sowie der unterirdischen Krypte des Hauses der hl. Familie in Egypten, welche von einer schönen Kapelle der hl. Anna überragt ist. Schließlich kann der Pilger die Kreuzwegstationen im Freien besuchen, die dem Wege entlang angebracht sind.

Diese Kirche ist die einzige ihrer Art auf der Welt, und ihre herrliche Lage, ihre prachtvolle Architektur, sowie die ganze innere Einrichtung, bieten dem Besucher einen Genuß, der ihm den Ausflug reichlich lohnen wird.

Katholiken, welche im Geiste christlicher Frömmigkeit dieses Heiligtum besuchen, werden mit Gefühlen heiliger Andacht in wahrheitsgetreuem Abbilde jene heiligen Orte schauen, die der Herr durch sein bitteres Leiden und Sterben geheiligt hat.

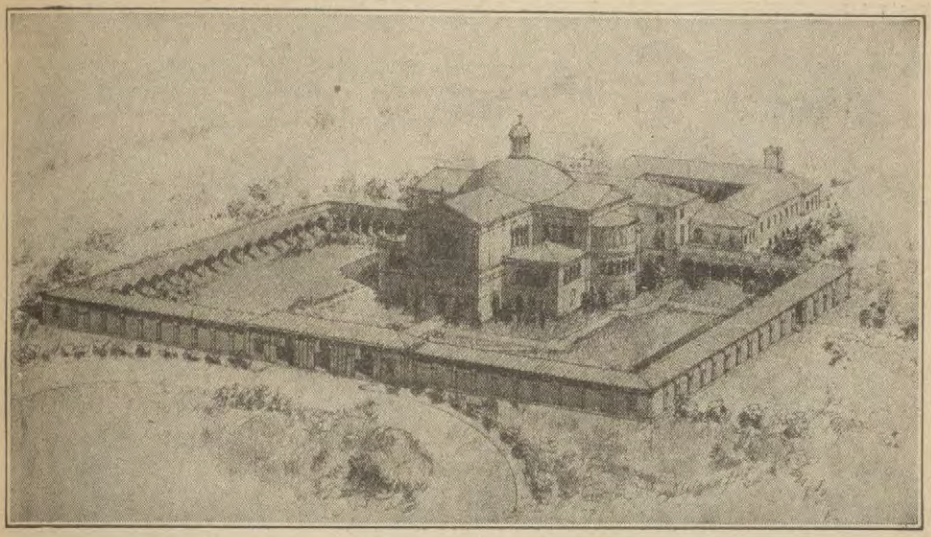
Das anstoßende Kloster ist im alten monastlichen Stile erbaut und ist die Hauptstelle des guten Werkes vom heiligen Lande, wo jene, die sich dafür interessieren, in den Kreuzfahrerverein zur Erhaltung der heiligen Stätten eingeschrieben werden können.

Unsere Kirche ist in Washington allgemein bekannt unter dem Namen: **The Franciscan Monastery**. Sie ist in der Vorstadt Brookland gelegen und ist sowohl vom Bahnhofe als auch von jedem beliebigen Stadtteile aus leicht mit der elektrischen Straßenbahn erreichbar. Man frage nur nach dem "**Monastery.**"

Das Kloster ist offen für Besucher von 8 Uhr morgens bis 6 Uhr abends. Jedermann ist willkommen!

Führer zum Berge des hl. Grabes—"Franciscan Monastery"

Dieses reichlich illustrierte Büchlein von nahezu 200 Seiten enthält außer einer eingehenden Beschreibung des Franziskanerklosters und dessen herrlicher Kirche, welche in der Vorstadt Brookland bei Washington gelegen ist, auch eine kurze Abhandlung über den Franziskanerorden und dessen Wirken in Amerika und dem heiligen Lande. Es ist nicht nur für Besucher der Kirche von großem Interesse, sondern auch für Katholiken im allgemeinen. Zu haben in deutscher und englischer Sprache. Postfrei zugesandt 15 Cents.

Ein Zukunftsbild.

Schon lange hat sich das Bedürfnis fühlbar gemacht unsere Klosterkirche mit einer Einfriedigung zu umgeben, welche geeignet wäre größere Sicherheit zu gewähren und eine strengere Abgeschlossenheit gegen die Außenwelt zu bieten, besonders da die Zahl der Besucher täglich zunimmt und die wachsende Bevölkerung sich mehr und mehr in der Nähe ansiedelt.

Wir haben deshalb in Aussicht genommen den Vorplatz der Kirche ringsum mit einer Umfassungsmauer abzuschließen. Um dieselbe aber zugleich nützlich und anziehend zu machen, haben wir vor sie im Innern mit einer Wandelhalle zu versehen, wie dies aus obigem Bilde ersichtlich ist, wo die Pilger Schutz finden vor der Glut der Sonne und vor der schlechten Witterung, und wo sie sich ergehen und ausruhen können.

Ein ähnlicher Portiko existiert in Bologna in Italien, den die Bürger der Stadt vor Jahrhunderten zu Ehren der lieben Mutter Gottes bauten, und der bis auf den heutigen Tag steht, wie es die obige Illustration zeigt. Derselbe ist etwa zwei Meilen lang und erstreckt sich von der Stadt aus bis auf die Spitze eines nahen Berges, der von einer herrlichen Kirche gekrönt ist, in welcher ein wundertätiges Bild Unserer Lieben Frau, vom hl. Lukas gemalt, aufbewahrt wird. Der Portiko ist ein stehendes Denkmal der frommen Verehrung und kindlichen Liebe der alten Familien Bolognas, wovon jede eine Arkade baute zum immerwährenden Andenken.

Die herrlichen Denkmäler unserer heiligen Religion, welche sich in allen Ländern Europas finden, bezeugen den lebendigen Glauben unserer Vorväter, welche so Großes geleistet zu Ehren Gottes. Doch ist der Glaube unserer Katholiken der neuen Welt nicht geringer und weniger wertätig, wie es die vielen schönen Kathedralen, Kirchen, Schulen, Hospitäler und Waisenhäuser bezeugen, die unsere Bewunderung erregen.

Natürlich ist das Projekt soweit blos ein Traum; doch hoffen wir zuversichtlich, daß derselbe mit Gottes Hilfe dereinst verwirklicht werde. Jede Arkade des Porti-

Kirche Unserer Lieben Frau vom hl. Lukas bei Bologna mit Portiko.

kos wird einem hl. Patron geweiht sein, so daß die Kirche mit einer Ruhmeshalle von Heiligen und deren frommen Verehrern umgeben sein wird.

Wir bitten deshalb unsere Leser, Gönner und Besucher uns eine Opfergabe zu Ehren ihres hl. Namenspatron zu senden und auch ihre Freunde und Bekannten dazu zu bewegen. Wer $25.00 dazu beiträgt oder dafür sammelt, dessen Namen wird in der betreffenden Arkade angeschrieben werden und so den Pilgern ins Gebet empfohlen werden. Familien, Vereine und religiöse Genossenschaften können ihren Namen ein Denkmal setzen durch Stiftung einer Arkade für den Betrag von $250.00. Tausende von Pilgern und Besuchern werden dereinst unter dessen Hallen wandeln und sich der frommen Stifter im Gebete erinnern, wenn andere schon lange vergessen sind.

Unsere polnischen Mitbrüder haben schon mehrere Arkaden zu Ehren Unserer Lieben Frau von Czenstochowa und anderer nationaler Heiligen in Aussicht genommen. Wir hoffen zuversichtlich, daß dieselben viele Nachahmer finden werden.

Der heilige Antonius, welcher unser Verwalter gewesen ist in allen unseren Anliegen, wird unseren Freunden gelegentlich einen Besuch abstatten mit seiner Sammelliste. Hoffentlich wird derselbe überall gute Aufnahme finden.

Um nähere Auskunft wende man sich an das

Commissariat of the Holy Land,

Mount St. Sepulchre, Washington, D. C.

Wir verordnen, daß die Bedürfnisse des hl. Landes wenigstens einmal im Jahre, nämlich am Charfreitag, oder an irgend einem anderen, nach dem Gutdünken der einzelnen Bischöfe alljährlich zu bestimmenden Tage, der Freigebigkeit der Gläubigen empfohlen werden sollen. (Breve Leo XIII., vom 26. Februar 1887).

Frucht der Christlichen Erziehung.

Ein Missionär des hl. Landes erzählt folgenden Vorfall, welcher uns beweist, wie eine christliche Erziehung oft unerwartete Früchte trägt.

In einer Großstadt des Morgenlandes lebte eine schismatische Familie, die einen einzigen Sohn hatte. Um demselben eine gute Erziehung zu geben, sandten sie den Knaben in eine katholische Hochschule, wo derselbe sehr gute Fortschritte machte. Mit den Wissenschaften, wurde er auch mit der katholischen Religion bekannt. Sein Vater war erstaunt zu sehen, wie der Knabe, der damals schon in seinem siebzehnten Jahre war, nach und nach einen immer ausgeprägteren religiösen Geist an den Tag legte. Da der Vater der katholischen Kirche sehr abhold war, so mißfiel ihm die Geistesrichtung seines Sohnes entschieden und er fürchtete, daß derselbe eines Tages zur katholischen Religion übertreten würde. Um das zu verhindern, zog er denselben aus der katholischen Hochschule zurück, trotzdem er die guten Fortschritte anerkannte. Um jeden Ueberrest der katholischen Religion gründlich aus ihm zu vertreiben, entschloß sich der Vater, ihn in eine religionslose Regierungsschule zu schicken. Die Folgen dieses unbedachten Schrittes ließen nicht lange auf sich warten. Noch war der junge Mann kein Jahr in der neuen Schule, als er auch schon ganz und gar verändert war in seinem Betragen. So gehorsam und so anhänglich er früher seinem Vater war, so unbotmäßig und so frech betrug er sich jetzt in seinem Auftreten. Dazu merkte sein Vater, daß er nicht nur in seinen Sitten verdorben war, sondern daß er auch in seinen Studien zurückblieb, und seine Lehrer sehr unzufrieden mit ihm waren. Das kränkte den guten Mann sehr und er sah ein, daß er einen großen Fehler begangen, indem er seinen Sohn aus der katholischen Schule zurückgezogen hatte. Um dieses wieder gut zu machen und um seinen Sohn möglichst zu retten, brachte er ihn wieder in die katholischen Schule. Der Direktor derselben wollte ihn anfänglich nicht wieder aufnehmen, denn er hatte von der Aenderung gehört, die mit dem jungen Manne vorgegangen. Schließlich gab er den Bitten des Vaters nach und nahm ihn wieder zur Probe auf. Aber schon nach einigen Wochen fing der junge Mann an, freigeisterische Ideen unter den andern Schülern zu verbreiten, öffentlich über die Religion zu spotten und sittenlose Reden zu führen. Die leichteren Elemente gruppirten sich um ihn und es war Gefahr vorhanden, daß das räudige Schaf die ganze Herde anstecken würde. Der Schuldirektor sah sich deshalb im Gewissen verbunden, ihn wieder zu entlassen.

Dadurch wurde der junge Mann noch erbitterter gegen die Religion. Er setzte indessen seine Studien anderswo fort und fuhr täglich aus dem Vororte, wo er wohnte, mit der Lokalbahn in die Stadt.

Eines morgens hatte er sich etwas verspätet und mußte eilen, um den Zug noch zu erreichen, der schon am abfahren war. Er sprang auf das Trittbrett, glitt aus und fiel unter die Räder. In der nächsten Sekunde war sein Unterkörper schrecklich zermalmt. Auf sein Geschrei hin hielt der Zug und nur mit Mühe konnte man ihn unter den Rädern hervorziehen. Einige Männer trugen den Unglücklichen in die nächste Apotheke. Als er kurz darauf zur Besinnung kam, sagte er zu den Umstehenden: „Holet mir schnell einen katholischen Priester." Jemand bemerkte ihm, daß er ja nicht katholisch sei. Er aber antwortete: „Ich will keinen anderen als einen katholischen Priester; aber schnell, denn ich fühle es, daß ich bald sterben werde." Man willfahrte seinem Wunsche und holte einen katholischen Pater aus der nächsten Kirche, die glücklicherweise nur fünf Minuten entfernt war. Als der Pater kam, streckte der arme Mann seine Arme gegen ihn aus, und rief flehentlich: „O ich bitte Sie, hören Sie meine Beichte." Der Pater aber erwiederte ihm: „Mein Lieber, du bist ja nicht katholisch!" „Aber ich will katholisch sterben, und

bitte Sie, hören Sie doch meine Beichte und geben Sie mir die hl. Kommunion, aber schnell, nur schnell, denn ich sterbe!"

Der Pater sandte sogleich zur Kirche, um von einem anderen Priester die hl. Sakramente bringen zu lassen, und hörte mittlerweile die Beichte des Armen, der immer schwächer wurde. Als der Priester mit der hl. Wegzehrung anlangte, so suchte der junge Mann sich ein wenig aufzurichten, und der Priester hielt ihm die hl. Hostie vor mit den Worten: „Glaubst du, daß Jesus, dein Gott und Heiland wahrhaftig unter dieser Gestalt zugegen ist?" „Ich glaube," antwortete der Unglückliche. „Glaubst du Alles, was die hl. katholische Kirche zu glauben vorstellt?" „Ich glaube." „Entsagst du all den Irrtümern deiner Religion?" „Ich entsage." „Willst du in der katholischen Religion leben und sterben?" „Ich will." „Nun so empfange den Leib des Herrn, der deine Seele bewahren möge zum ewigen Leben."

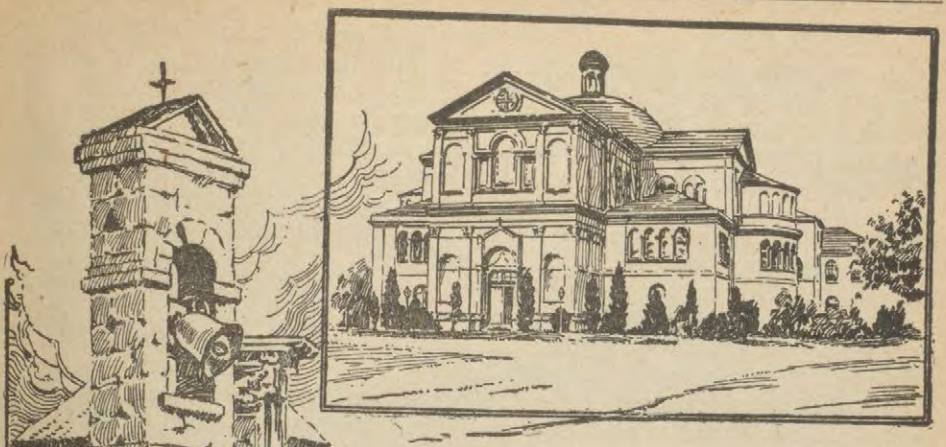
Darauf gab der Priester ihm den Leib des Herrn und ein Freudenstrahl leuchtete über das Antlitz des Sterbenden. Er empfing nun sogleich die hl. Oelung und in wenigen Minuten hauchte er in den Armen des Priesters seine Seele aus. Derselbe verrichtete dann die letzten Gebete und ging erschüttert zurück nach Hause.

Kurz darauf kam der unglückliche Vater des Armen aus der Stadt herbeigeeilt und als er die Leiche seines geliebten Sohnes sah, war er außer sich vor Schmerz. Dann erfuhr er, wie derselbe von einem katholischen Priester die hl. Sakramente empfangen hatte. Jemand schlug vor, daß er deshalb auch katholisch begraben werde. Doch war der unglückliche Vater selbst in diesem peinlichen Augenblicke nicht dazu zu bringen, die Ueberzeugung seines Sohnes zu achten, sondern gab den Befehl, daß man sogleich einen griechischen Priester rufe, der bei der Leiche wachen sollte, damit die Lateiner nicht dieselbe von ihrer Kirche aus begraben sollten. Natürlich machten diese auch keine Ansprüche darauf, und waren froh, die Seele des unglücklichen jungen Mannes gerettet zu haben.

Der traurige Vorfall wurde sogleich im katholischen Kollegium bekannt, wo der Verstorbene früher studiert und Aergernis gegeben hatte. Der Pater, welcher die christliche Leitung desselben besorgte und den Armen gut gekannt, ließ nun alle größeren Schüler versammeln, wovon einige von dessen Geist angesteckt waren, erzählte ihnen das Ereignis und richtete eindringliche Worte der Ermahnung an sie; er wies darauf hin, wie in der letzten Stunde dem Menschen Alles in einem anderen Lichte erscheine, und wie die Wahrheit sich dann Bahn breche in den Herzen jener, die es aufrichtig meinen. Alle waren bis ins Tiefste des Herzens erschüttert und die Katholiken gingen am folgenden Morgen alle für ihren ehemaligen Mitschüler zur hl. Kommunion, während die andersgläubigen der hl. Messe beiwohnten und in ihrem Herzen die Wahrheit der katholischen Religion erwogen, die sich so glänzend in diesem Falle erwiesen. Wir hoffen, daß diese eindringliche Predigt in den Herzen derselben einen bleibenden Eindruck gemacht und auch sie früher oder später zur vollen Einsicht bringen wird.

Unser Zweigbureau in New York.

Wir machen alle unsere Wohltäter und Beförderer darauf aufmerksam, daß ein Zweigbureau des guten Werkes vom Heiligen Lande sich in New York, an der St. Franziskuskirche, 135 West 31. Straße, zwischen sechster und siebter Ave., befindet, welches unter der Leitung von Bruder Benedikt, O.F.M., steht. Jene welche es vorziehen, mögen die Geschäfte des Kreuzzuges mit diesem Zweigbureau abmachen.

Glockenklänge vom Berge des heiligen Grabes.

Sie sollen der Welt auch dieses Jahr wieder die freudigen und tröstlichen Ereignisse verkünden, die unser Kloster und die Grabeskirche gesehen haben. Mehr als in früheren Jahren hat das Klosterglöcklein wichtige und glänzende religiöse Feierlichkeiten eingeläutet.

Da ist zunächst der **Festtag des heiligen Franziskus.** Er wurde verherrlicht durch das feierliche Hochamt, das unsere Brüder aus dem Dominikanerorden, nach uralter Sitte, bei uns abhielten. Wir hatten dabei die hohe Ehre der Gegenwart des Hochwürdigsten Bischofs Corrigan, welcher am Throne assistierte, während der allbeliebte Rektor der katholischen Universität, Hochwst. Herr Bischof Shahan, die Festpredigt auf den Heiligen hielt. Der Nachmittagsandacht folgte die gewohnte Prozession nach der Alverna Kapelle in unsern Klostergründen, wo sich eine herrliche Statue des heiligen Franziskus in Verzückung befindet. Für die Gläubigen ist es immer ein vielbegehrtes Vorrecht des Tages dieses Heiligtum besuchen zu dürfen, wo sie so lange als nur möglich vor dem ergreifenden Bildnis im Gebete verharren. Bei der Rückkehr der Prozession in die Kirche hält jene am Franziskusaltar. Dort findet der "Transitus," d. h. der Heimgang des heiligen Franziskus statt. Dieses rührende Erreignis wird gegen Sonnenuntergang, unter feierlichem Gesang und Läuten der Glocken begangen. Es ist die erhebenste Ceremonie des Tages, welche nie ihren tiefen Eindruck verfehlt und mit der Verehrung der Reliquie des Heiligen abschließt.

Die Mitternachtsmesse an **Weihnachten** im Kloster übte ihre alte Anziehungskraft aus. Wie immer war die Kirche überfüllt, ja, es mußten sogar hunderte frommer Besucher zurückbleiben, da kein Plätzchen mehr zu erlangen war. Und dies trotz der verhältnismäßig großen Entfernung unseres Klosters von der Stadt. Hunderte empfingen die heilige Kommunion zur Stunde, da der Herr vor neunzehnhundert Jahren in diese arme Welt hinabstieg.

Wohl an keinem andern Platz in den Vereinigten Staaten wird das feierliche **Begräbnis Christi** am Karfreitag mit all den ehrwürdigen Gebräuchen begangen, die seit Urzeiten in der heiligen Stadt in Uebung gewesen. Es ist darum kein Wunder, daß Scharen von Katholiken sowohl als Nichtkatholiken am heiligen Karfreitag sich bei uns einfinden um dieser einzigartigen Feier, beizuwohnen. Nach herkömmlichen Gebrauch wurde der Tod Christi in englischer, deutscher und spanischer Predigt zur Betrachtung vorgehalten.

Das liebliche **Frohnleichnahmsfest** kann auf unsern weiten Klostergründen mit aller kirchlichen Pracht gefeiert werden und zog, wie immer, trotz des Werktages, eine große Menge Andächtiger auf den Berg des heiligen Grabes. P. Joseph, Prior der spanischen Karmeliter, welche kürzlich ein Studienhaus an der katholischen Universität eröffnet haben, hielt das feierliche Hochamt und trug das Allerheiligste bei der Prozession.

An keinem andern Tage vereinigt die Klosterkirche so vollständig die katholische Bevölkerung Washington's, wie am **Feste des lieben heiligen Antonius** von Padua. Es fand wiederum die feierliche Weihe der Lilien des großen Wundertäters mit darauf folgender Lilienprozession statt. Das feierliche Pontifikalamt wurde vom Hochwürdigsten Herrn Bischof Currier, D.D., zelebriert. Alle Anwesenden sind begierig eine der geweihten Lilien zu empfangen, und Tausende von frommen Verehrern des Heiligen in allen Gegenden der Vereinigten Staaten lassen sich wenigstens ein Blatt derselben durch die Post zustellen. Viele und ungewöhnliche Wohltaten hat der heilige Antonius schon durch den frommen Gebrauch dieser Lilien erwiesen.

Pilgerzüge.

Das Interesse an den Pilgerzügen nach dem Berge des heiligen Grabes ist in beständigem Wachsen begriffen und aus allen Landesteilen kommen Berichte über das Bestreben vieler Katholiken solche zu arrangieren.

Am 6. Mai kamen siebenhundert polnische Pilger aus Newark, Philadelphia und Baltimore, welche in Prozession auf den Berg zogen und alle durch ihre tiefe Andacht erbauten.

Eine englische Wallfahrt am 14. Mai zählte 800 Personen. Am folgenden Sonntag, 21. Mai, begrüßten wir den jährlichen Pilgerzug der Tertiaren von Baltimore, welche einen Tag der Andacht bei uns verbrachten. Alle wohnten dem feierlichen Hochamt, der Prozession nach den verschiedenen Heiligtümern und dem sakramentalen Segen bei, und trennten sich nur ungern und zu letzter Stunde von dem heiligen Berge.

Die Pilgerzüge nach dem Berge des heiligen Grabes sind ein wirksames Mittel, den religiösen Geist wieder aufzufrischen und zu beleben. Die Kirche hat immer Wallfahrten, im rechten Sinne unternommen, gutgeheißen und ermutigt; denn für Viele schon sind sie Anlaß zur Bekehrung und zum Empfange vieler Gnaden geworden. Ohne allen Zweifel hätten die Wallfahrten nach unserem Berge dieses Jahr einen ganz wundervollen Aufschwung genommen, hätten nicht die verschiedenen Eisenbahn Gesellschaften, des Krieges wegen, die Ausflugszüge abbestellen müssen. Hoffen wir, daß diese dauerliche Notwendigkeit bald zu Ende kommt, damit dem christlichen Volke wieder der Weg nach dem „Palästina der Vereinigten Staaten" eröffnet werde.

Unsere Ritter.

Die zahlreichen Besucher dieser heiligen Stätte wissen die Freundlichkeit und Zuvorkommenheit unserer Ritter, welche ihnen bei Besichtigung der verschieden Heiligtümer an die Hand gehen, vollauf zu würdigen. Ihre Gegenwart in der kleidsamen Uniform, verleiht außerdem den gottesdienstlichen Verrichtungen in unserer Kirche, zumal an den hohen Festtagen erhöhten Glanz.

Ihrem Eifer ist es vor allem zu verdanken, daß die verschiedenen Pilgerfahrten mit vollem Erfolg gekrönt waren, und daß so viele Katholiken den Trost eines Besuches hier genießen konnten.

Die Komturei von New York nahm an der Frohnleichnamsprozession in der St. Franziskuskirche daselbst bei der Morgenfeierlichkeit Teil, ebenso Abends in der Kathedrale. Der Hochwste. Herr Bischof Curley, von St. Augustine, Fla., richtete bei dieser Gelegenheit besondere Worte der Anerkennung an die gegenwärtigen Ritter.

Wenn auch nicht viele an Zahl, so sind sie von um so größererm Eifer für das gute Werk des heiligen Landes beseelt, und wir hoffen und beten, daß dieser gute Geist ihnen erhalten bleibe, damit die beiden Komtureien von New York und Washington in treuer Mitwirkung mehr und mehr die Kenntnis von den heiligen Stätten in Washington, und die Andacht zu denselben verbreiten.

Gruppe von Kolumbus Rittern von Chicago

Besuch der Kolumbus Ritter von Chicago.

Am 16ten Juli hatten wir das Vergnügen eine Partei der sogenannten „St. James Boosters," bestehend von Mitgliedern des St. Jakobs Kapitel der Kolumbus Ritter von Chicago, in unserer Gedächtnis-Kirche zu bewillkommnen.

Dieselben verließen Chicago am 7. Juli, und reisten östlich auf ihrem Specialzuge und auf eigens gemieteten Booten, besuchten auf ihrer Reise Niagara Falls, die Stadt Montreal, und andere interessante Punkte, und kamen dann auf dem St. Lorenz Strome, Champlain See, dem Georgs See und dem Hudson Fluß nach New York. Von dort wandten sie sich nach der Landeshauptstadt, wo sie unter anderem auch unserer Gedächtnis-Kirche einen Besuch abstatteten. Unter Führung der Franziskaner besuchten sie die verschiedenen Heiligtümer in- und außerhalb der Kirche. Alle gaben ihrer Bewunderung über das Gesehne Ausdruck und waren höchlichst überrascht, einen so herrlichen Gnadenort in Amerikas schöner Landeshauptstadt zu finden.

Die „Boosters" verließen Washington in derselben Nacht und reisten nach Chicago zurück, von wo sie uns brieflich dankten und ihrer Wertschätzung und Freude über das Gesehene Ausdruck verliehen. Der Brief enthält folgende Stelle: „Diese Nachbildungen von Palästinas Heiligtümer machten einen großen Eindruck auf uns alle, und wir sind vollständig einig, daß es wirklich der Mühe wert ist weit her zu reisen um dieselben zu sehen. Um keinen Preis hätten wir den Besuch derselben verfehlt." Hoffentlich haben wir das Vergnügen die Ritter bald wieder zu bewillkommnen.

vor der Lourdes Grotte.

Pilger-Versammlung.

In der Zwischenzeit hatten die Ritter des Berges des heiligen Grabes zusammen mit „The People's Pilgrim League" Vorkehrungen zu einer feierlichen Zusammenkunft in New York getroffen, welche am 9. August in der St. Franziskuskirche in New York, West 31. Straße, stattfand. Gegen 800 Teilnehmer waren erschienen, darunter fast zweihundert aus Delaware und Pennsylvania, die mit Extrazug hingereist waren. Dieselben wohnten dem feierlichen Hochamt bei, welches um 11 Uhr von P. Damian Kehr, O.F.M., gehalten wurde, und während dessen der Hochw. P. Joseph Rhode, von St. Louis, eine erhebende Anrede hielt. Er führte den Versammelten die Geschichte der Wallfahrten nach dem heiligen Lande seit Urzeiten des Christentums, zumal aber seit der heiligen Kaiserin Helena vor Augen, welche so Großes für die hl. Stätten getan.

Mögen die Katholiken unserer Tage ihrem Beispiele folgen, und uns zur Seite stehen, damit wir den Gläubigen der Vereinigten Staaten im Bilde die ehrwürdigen Stätten, der Erlösung weisen können, und so unser Teil mitbeizutragen vermögen, daß dem Unglauben und der religiösen Gleichgültigkeit gesteuert und der Glaube an den Erlöser der Welt gestärkt werde.

Von den frühesten Zeiten an haben die Oberhirten der Kirche ihre Augen auf jene kostbaren Orte gerichtet, welche mit dem Blute des fleischgewordenen Wortes gerötet sind, und haben das katholische Volk angeeifert zur Befreiung des Grabes Christi. Und als dasselbe wiederum unter die Botmäßigkeit der Ungläubigen gefallen war, wurde den Minderbrüdern vom Orden des hl. Franziskus allein die Erlaubniß zu teil, jene Orte zu bewachen.—(Breve Leo XIII. vom 26. Dezember 1887.)

Einkleidung und Gelübdeablegung unserer Novizen.

In der stillen Klosterkirche zu Teutopolis, Ill., dem Noviziate der Herz Jesu Provinz, fand am 27. Juni eine erhabene Feier statt, nämlich, die feierliche Einkleidung und Profeßablegung mehrerer jungen Ordenskandidaten, welche sich im Orden des hl. Franziskus dem guten Werke des hl. Landes widmen werden.

Der hochw. P. Gottfried Schilling, O.F.M., Kommissar des hl. Landes, nahm im Einverständnisse mit dem Hochw. P. Provinzial Samuel Macke, O.F.M., die hl. Handlung vor. Zuerst zelebrierte er ein feierliches Hochamt und hielt darauf eine ergreifende Ansprache an die neuen Ordensmitglieder, worin er sie aneiferte dem hl. Franziskus in seinen Fußstapfen nachzufolgen.

Dann nahten sich die neuen Kandidaten dem Altare und empfingen aus der Hand des Zelebranten das hl. Ordenskleid, nachdem sie sich so sehr gesehnt hatten. Hierauf traten die letztjährigen Novizen vor und legten, einer nach dem anderen, die einfachen Gelübde ab um sich dem Dienste des Herrn zu weihen. Viele Angehörigen der neuen Novizen und Profeßbrüder waren bei der hl. Handlung zugegen und waren tief gerührt.

Die Namen der neuen Novizen sind: Frater Alphons Hanlon, Fr. Gottfried Widmeyer, Fr. Bonaventura Simon, Br. Didacus Bernhart und Br. Casimir Timko. Die Namen der Profeßbrüder sind Fr. Paschal Kinsel, Fr. Fidelis Hatch, Br. Felix Burkart, Br. Franz Wagner und Br. Anton Bruya. Wir wünschen den neuen Ordensbrüdern Gottes reichsten Segen auf ihrem ferneren Lebenswege.

Akademische Auszeichnung.

Der Hochw. P. Gaudentius Orfali, O.F.M., gebürtig aus Nazareth, und ein Mitglied des Franziskanerordens, hat dieser Tage den Titel eines Doktors der heiligen Theologie von der Universität Freiburg in der Schweiz, mit der Auszeichnung „Magna cum Laude" erhalten. Seine Doktor's Dissertation: „Arca Foederis" ist eine archeologisch-historische Studie über die Bundeslade, welche mit zwanzig Bildertafeln illustriert und von großem Interesse ist, besonders für Bibelfreunde. Wir gratulieren unserem Mitbruder zu dieser wohlerworbenen akademischen Ehre.

Das Grab der Allerseligsten Jungfrau.

Im Tale, südlich von unserem Kloster, befindet sich das Grab der Allerseligsten Jungfrau, welches eine Nachbildung des Originals in Jerusalem ist. Die Pilger beten hier gern in stiller Andacht, eingedenk, daß einst von ihrer Gruft in Gethsemani die Allerseligste Jungfrau ihren Flug zum Himmel nahm. Diese unterirdische Kirche enthält die Grabkammer, die genau dem Original nachgebildet ist, welches die Kreuzfahrer errichtet haben. Die Apsis der Kirche ist mit einem schönem Wandgemälde geziert, welches im obigen Bilde angezeigt ist. Es stellt die Allerseligste Jungfrau dar, umgeben von den Chören der Engel und zu Füßen ihres göttlichen Sohnes kniend, der sie zur Königin Himmels und der Erde krönt.

Der geschmackvolle Altar in der Kapelle ist eine Geschenk von frommen Wohltätern durch die Güte der Christlichen Brüder der Philadelphia Protectory zu Phoenixville, Pa., und wurde von den Knaben der dortigen Industrie-Schule

angefertigt. Möge die Allerseligste diese guten Wohltäter, die guten Brüder und die Knaben die ihrer Obhut anvertraut sind, mit ihren reichsten Gnaden und Gaben segnen.

Am Feste der Himmelfahrt Mariens wurde im Mariengrabe ein feierliches Hochamt zelebriert von dem Hochw. P. Francis Underwood, O.S.B., dem geehrten Gaste unseres Klosters. Eine große Anzahl von Gläubigen waren bei der Feierlichkeit zugegen, die teilweise in der Kapelle und teilweise außerhalb derselben knieten. Das Hochamt schloß mit dem Segen des hochwürdigsten Gutes. Diese eindrucksvolle Feier glich sehr den frommen Pilgerzügen im heiligen Land und versetzte die Gläubigen im Geiste in das Tal von Gethsemani, wo in der Nähe der Todesangst Grotte diese heilige Stätte von den Christen der verschiedenen Religionsgenossenschaften des Morgen- und Abendlandes verehrt wird. Alle bezeigen große Andacht für Unsere Liebe Frau, und legen dadurch Zeugnis ab für die große Verehrung, welche die Christen aller Jahrhunderte auf der ganzen Welt der hehren Mutter Gottes gezollt haben, welche von dem Engel zu Nazareth mit dem Gruße „voll der Gnaden" gegrüßt wurde. Dieses Vorrecht kann ihr niemand ableugnen, und darum „werden alle Geschlechter sie selig preisen" bis zum Ende der Zeiten.

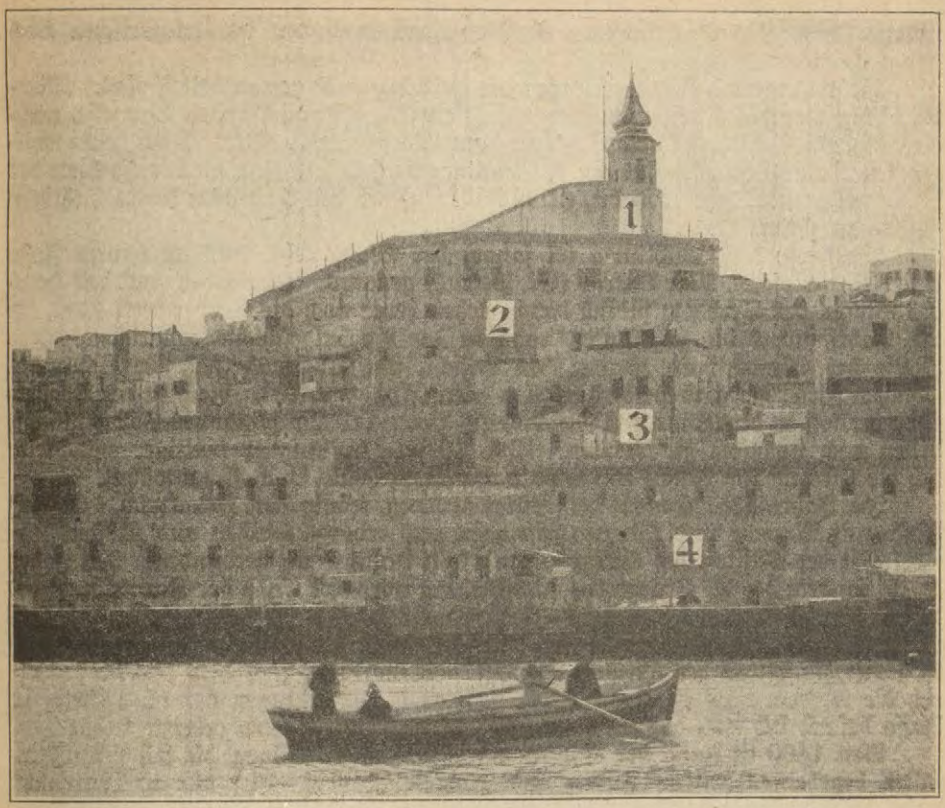
Der Hochwurdigste P. Venantius Lisle-en-Rigault.

Unter den vielen hervorragenden Gästen, die wir das Vergnügen hatten hier in unserem Kloster während des letzten Jahres zu bewillkommnen, möchten wir im besonderen des Hochwsten. P. General der Kapuziner, P. Venantius Lisle-en-Rigault Erwähnung tun. P. General kam am 16. Juli, von Rom nach Amerika, um die Kanonische Visitation in den Klöstern des Kapuziner-Ordens in den Vereinigten Staaten zu machen. In Begleitung des Provinzials der Pittsburger Kapuziner-Provinz, Hochw. P. Ignatius Weisbach und seines Sekretärs, des Hochw. P. Fredegand, kam er, am 23. August, nach Washington, wo er während seines kurzen Aufenthaltes in unserem Kloster die Liebe und Hochachtung Aller gewann. Vor seinem Abschiede drückte Hochw. P. General sein aufrichtige Bewunderung aus über die hl. Stätten, die er hier in der Gedächtnis-Kirche des Hl. Landes zu sehen Gelegenheit hatte.

Universitäts Studenten.

Die folgenden Mitglieder des Franziskanerordens werden im kommenden Jahre an der Katholischen Universität akademische Lehrkurse verfolgen. P. Anaklet Cornelissen, von der Provinz des heiligen Johannes Baptista in Cincinnati, Ohio; P. Aloysius Fromm, von der Provinz des heiligsten Herzens Jesu, St. Louis, Mo.; P. Aurelius Borkowski, von der Kustodie des heiligen Landes; PP. Philip Lopez und Augustinus Pozos, von der Provinz der hl. Apostel Peter und Paul, Mechoacan, Mexico; PP. Bonaventura McIntyre, Ignatius Boyce, Albert O'Brien von der Provinz des Heiligsten Namens, New York.

Wir glauben nichts unterlassen zu dürfen und streben aus allen Kräften dahin, daß eine angemessene Unterstützung nicht fehle den Religiösen aus dem Orden des hl. Franziskus, welche, nachdem der christliche Einfluß in Palästina vernichtet war, die Sorge für die hl. Orte übernahmen und in der Sorge für dieselben ausharrten trotz Betrug und Arglist von Seiten der Schismatiker.—(Breve Pius VI., vom 31. Juli 1778).

Ansicht von Jaffa.

1. Pfarr- und Klosterkirche—2. Kloster—3. Pfarrschule—4. Pilgerherberge.

Jaffa.

Mittwegs fast zwischen dem Suez-Kanal und der Karmelbucht, liegt ein Felsberg vorgerückt ins Meer, mit schroffen Wänden abfallend in die Fluten. Nur auf terrassenförmigen Stufen gewährt er spärlichen Raum für die Häuserreihen, die an ihm sich anschmiegend emporklettern. Landwärts ist der Fels umrahmt vom üppigen Grün sich weit erstreckenden Orangenhainen, überragt von im Winde wogenden Palmenkronen. So bietet sich Jaffa, das alte Joppe der hl. Schrift—des Heiligen Landes festlicher Empfangssaal—den Blicken des staunenden Pilgers. Uralt ist die Stadt. Thutmosis III. Egyptens mächtiger Pharao, nahm bereits 1515 Jahre vor Christus Besitz von der Meeresstadt, die damals Ja-pu genannt wurde. In der heiligen Schrift heißt sie Joppe, und seit dem 7. Jahrhundert nach Christus ist sie als Jaffa bekannt.

Phönizier, Juden, Römer, Griechen, Christen und Türken stritten Jahrhunderte lang um den Besitz dieser Einfallspforte ins Heilige Land. Zwölfmal zerstört und wieder aufgebaut, fiel sie zuletzt in die Hände der Araber (639), und, nachdem sie kurze Zeit im Besitze der Christen war, (1096-1268) ist sie heute noch unter moslemitischer Botmäßigkeit. Mit dem Einfall der Araber verschwand der biblische Name Joppe und Jaffa trat an seine Stelle, wie oben schon erwähnt. Zer-

fallene Forts und Stadtmauern erzählen heute noch von der kriegerischen Vergangenheit der Stadt.

Lieblicher sind die Erinnerungen der christlichen Vergangenheit Jaffas. Mächtig schlug hier das Christentum schon zu Zeiten des Apostelfürsten Wurzeln, nachdem derselbe Tabitha (Dorkas) wieder zum Leben erweckt hatte. Noch heute wallfahrten die Bewohner Jaffas am 4. Sonntage nach Ostern zum im Weichgebiete der Stadt gelegenen Dschebel Tabit, (Tabitha Berg) um das Andenken der wohltätigen Witwe zu ehren.

Wo heute der Leuchtturm (el fanar) der Stadt steht, ruht an seinem Fuße eine kleine Moschee, Mar Butros (St. Petrus) genannt. Hier stand einst das Haus des Simon des Gerbers; südlich davon stehen heute noch die Gerberwerkstätten, im 20. Jahrhundert die geheiligte Tradition der Apostelgeschichte bestätigend. Im Hause des Simon hatte Petrus das Gesicht, ihn belehrend, daß die Schranken zwischen Israeliten und Heiden gefallen seien (Apg. 9 u. 10). Noch ist der Apostelfürst vertieft in dem Sinn des Gesichts, als Boten des Hauptmannes Cornelius ihn bitten nach Caesarea zu kommen. (Apg. 10—1-3). Immer kräftiger entwickelte sich die Kirche. Im Jahre 435 wird Jaffa (Joppe) als Bischoffitz erwähnt.

Im Jahre 1251 landete der heilige Ludwig, König von Frankreich. Er ließ Jaffa mit Mauern und Türmen befestigen und erbaute Kirchen und Klöster.

Mit der Mission des Heiligen Landes ist Jaffa innig verbunden. Im Jahre 1219, landete der hl. Franziskus in Akka, am nordwest Ende der Karmelbucht gelegen, dem Akko der hl. Schrift (Richter 1, 31), der Kreuzfahrer Jean d'Acre (1104-1272). Hier gründete er das erste Haus seines Ordens in Palästina. Akka ist somit die Wiege der Mission des Heiligen Landes. Von hier aus verbreitete sich die Mission über ganz Palästina. Unter den Stiftungen des hl. Ludwig in Jaffa befand sich auch das im Jahre 1252 den Franziskanern erbaute Kloster.

Seit 1460 ist Jaffa der Hauptlandungshafen der Pilger, die sich nach Jerusalem begeben—Christen, Juden und Mohammedaner. Für alle ist Jerusalem "die Heilige Stadt." Der Mohammedaner nennt sie „El-Kuds," die Heilige. Vorher landeten die Pilger in Caesarea, bezw. in Akka und zogen von dort über Land nach Jerusalem. Das vom hl. Ludwig erbaute Kloster war bereits zehn Jahre später von Beibars (1260-1277) wieder zerstört worden. Die Franziskaner lebten seidem in den Riffhöhlen, auf welche die Stadt im Südwesten erbaut ist. Hier erspähten sie die Ankunft der Pilgerschiffe. Waren die oft langwierigen Verhandlungen mit den Behörden beendet, so durften die Pilger landen, und da in Jaffa weder Kloster noch Pilgerherberge war, führten die Franziskaner die Pilger nach ihrem 7 Meilen östlich von Jaffa gelegen Kloster in Ramleh, dem Arimathäa der hl. Schrift, und von dort nach Jerusalem.

Im Jahre 1650 endlich war es den Franziskanern erlaubt ein neues Kloster samt Pilgerherberge in Jaffa zu bauen, das sich zum Wahrzeichen der Stadt entwickelte. Auf dem höchsten Punkte der Stadt gelegen, grüßte der schlanke Turm ihrer Pfarr- und Klosterkirche weit übers Meer, weit ins Land hinein. Und in ihrem bis zum Meeresstrande reichenden Pilgerhospiz fanden Pilger aller Nationen und Religionen stets liebvolle und hülfsbereite Aufnahme.

Wie in allen Missionsstationen der Kustodie des hl. Landes befanden sich neben der Pfarrkirche die Knabenschule, wo die Kinder in ihrer Muttersprache die Pflichten gegen Gott und Menschen kennen lernen, und die nötigen Wissenschaften fürs Leben sich aneignen konnten.

Eine ernstliche Bekehrung.

Vor einigen Jahren war ich während der Sommermonate in Gesellschaft eines jungen Mädchens, welches die Sorge für den Altar und Kirchenchor des Kirchleins ihres Heimatsortes übernommen hatte. Sie war das einzige Mitglied ihrer Familie, welches seine Religion übte; die Eltern waren schon längst gleichgültig gegen den heiligen Glauben geworden und hatten sich mehr und mehr der Kirche entfremdet. Die Hülfe, die ich ihr bei dem lieblichen Dienste des Altares leisten durfte brachte uns in nahen Verkehr, und sie erzählte mir viel über ihre Familie und bat mich dieselbe zu besuchen. Aus irgend einem Grunde schienen mir die Leute gern und leicht ihr Vertrauen zu schenken, und so fand ich auch bei ihren Eltern herzliche Aufnahme und eine stehende Einladung zum Besuch. Ihre Mutter, Mrs. C. vertraute mir an, daß sie sich durch die bösen Zungen einiger Katholiken und das schlechte Beispiel anderer von ihrer Kirche und der Ausübung ihrer religiösen Pflichten habe abwendig machen lassen. In der Unterhaltung wandte sie sich immer wieder religiösen Gegenständen zu, und ich merkte bald, daß ein geheimnes Verlangen nach Glaubenstrost ihr Herz beseelte. Ich gab ihr eine Medaille der Todesangst Jesu und sie versprach dieselbe zu tragen.

Nach einiger Zeit wurde Mrs. C. krank und mußte nach monatelangem Dahinsiechen schließlich beständig das Bett hüten. Ich eilte sofort zum Priester der Gemeinde und bat ihn sie zu besuchen, worauf er mir antwortete, daß er sich keines freundlichen Empfanges versichern könne. Auf meine inständigen Bitten hin machte er jedoch schließlich seinen Besuch, und zu seinen Erstaunen war Frau C. sofort bereit ihre Beichte abzulegen. Leider starb dieser Priester selbst nach kurzer Zeit, und für mehrere Monate war die kleine Gemeinde verwaist. Ein benachbarter Priester besuchte sie gelegenlich, der jedoch mit dem Falle der Frau C. durchaus unbekannt war. Erst nach vier Monaten, im Juni, nahm ich wieder meinen Aufenthalt in der Ortschaft. Ich ging gleich zu Mrs. C., welche ich in sehr Besorgnis erregendem Zustande vorfand. Ich hatte nichts eiligeres zu tun als dem hochw. Herrn, der die Gemeinde versah, Mitteilung zu machen, und er erklärte sich auch gleich bereit Frau C. seinen Beistand anzubieten. Zu unserer größten Freude machte Frau C. ihren Frieden mit Gott. Sie empfing wieder die hl. Sakramente und starb im Frieden des Herrn.

Diese Heimsuchung machte leider Herrn C. nur um so verstockter, wenngleich er anerkannte, daß es ihn freue vom Hinscheiden seiner Frau in Versöhnung mit der Kirche zu wissen. Ich ließ mich nicht entmutigen, besuchte ihn ebenfalls und redete ihm ernstlich zu. Eines Abends erzählte ich ihm von den wunderbaren Gnaden, welche durch das fromme Tragen der Todesangstmedaille erlangt wurden. Unter anderm bemerkte ich: „Das Herz des Erlösers scheint geradezu vor Mitleid zu schmelzen, wenn er auf jene herabblickt, welche diese Medaille tragen, und sicher möchten wir doch alle Gottes Barmherzigkeit erfahren." Die Worte schienen Eindruck auf Herrn C. zu machen, doch sträubte er sich lange eine Medaille anzunehmen. Schließlich brachte ich ihn doch zu dem Versprechen eine Medaille zu tragen oder in der Tasche bei sich zu führen. Im September mußte ich wieder in die Stadt zurück und hörte eine Zeit lang nichts von meinen Freunden. Erst im nächsten Frühling erhielt ich einen Brief von seiner Tochter worin sie mir mitteilte, daß ihr Vater seit Weihnachten krank sei. Ein Gesichtskrebs war bei ihm ausgebrochen und es war fast keine Hoffnung auf Heilung vorhanden. Bald nachher wurde mir erzählt, daß Herr C., in völliger Verzweiflung einer ihm bekannten sehr frommen Dame seine Leiden und Heimsuchung geklagt, und von ihr die sehr richtige Antwort erhalten habe: „Weshalb machen Sie nicht Ihren Frieden mit Gott, und dann wird all Ihre Hoffnungslosigkeit schon verschwinden." Seine Antwort war: „Es ist unmöglich,

seit zweiundvierzig Jahren habe ich meine Osterpflichten nicht mehr erfüllt." „Das hat gar nichts zu bedeuten, gehen Sie nur heim und ich werde den Priester zu Ihnen schicken." In großer Verwirrung ging Herr C. nach Hause, wo ihn der Priester noch am selben Abend besuchte. Und es wiederholte sich der Erfolg wie bei seiner verstorbenen Frau: er empfing das heilige Bußsakrament und der Priester versprach ihm am nächsten Morgen die heiligen Kommunion zu bringen. „Nein," sagte Herr C., „Nein, Hochwürden, ich will öffentlich in der Kirche kommunizieren, damit alle Welt meine Buße und mein Glück sehe!" Und so geschah es. Zum Staunen und zur Erbauung der Gemeinde ging Herr C. am folgenden Tage zum Tische des Herrn, und so völlig ergriffen war er, daß er mit lauter, von Tränen erstickter Stimme an der Kommunionbank das Confiteor betete. Mit größter Andacht empfing er den Leib des Herrn und rührte alle Anwesenden durch seine aufrichtige Buße zu Tränen. Bei meinem nächsten Besuche, im Juni, kam uns Herr C. an der Pforte unseres Hauses entgegen. Tief ergriffen sagte er mir: „Wie kann ich Ihnen genügend danken, daß Sie mir die Medaille gegeben. Seit ich sie trug hatte ich nicht mehr Ruhe noch Rast; es war geradezu ein Zwang auf mir mich mit der Kirche wieder auszusöhnen, und jetzt bin ich zur Beichte und hl. Kommunion gewesen und versäume niemals die tägliche hl. Messe." Dann legte er sein armes Haupt auf die Brust meines Mannes und schluchzte laut auf vor Glück und Schmerz und Reue. Oft sah ich ihn, trotz seiner entsetzlichen Schmerzen in der Kirche und am Tische des Herrn.

Der Krebs zerstörte fast die Hälfte seines Gesichtes, und obgleich er erst nach mehreren Monaten starb, so versicherte er mir doch immer, daß er in all seinen Qualen völlig glücklich sei.

Diese Bekehrung war wahrhaftig ernstgemeint, und, in Anbetracht der langen Gottentfremdung des Herrn C., stehe ich nicht an sie eine wunderbare zu nennen. Einen Beweis ihrer Gründlichkeit gab Herr C. dadurch, daß er sich nach Empfang der heiligen Sakramente mit seinem bittersten Feinde auszusöhnen suchte.

Möge diese schlichte Erzählung eines buchstäblich wahren Ereignisses zur Vermehrung der Andacht zur Todesangst des Herzens Jesu ihr Scherflein beitragen.

Zur Geschichte des Franziskanerordens.

P. Edwin Auweiler, O.F.M., vom Kommissariat des heiligen Landes hat seine Doktordissertation einer kritischen Studie der Chronik des Fr. Jordanus a Giano, O.F.M., eines Minderbruders des 12. Jahrhunderts gewidmet. In dieser Chronik wird in hochinteressanter Weise die Einführung des Ordens in Deutschland, auf Befehl des heiligen Franziskus geschildert. Sie ist das wichtigste Denkmal der frühen Franziskanerlitteratur, welches im vorigen Jahrhundert entdeckt wurde. Eine vollständige Ausgabe derselben wird folgen.

Wir empfehlen die Lektüre dieser Erstlingsarbeit P. Edwin's auf's Wärmste allen Freunden der Geschichte und Litteratur unseres seraphischen Ordens. Zu beziehen vom Kommissariat des heiligen Landes. Preis 50 Cts.

Die Gläubigen werden sich nicht weigern, einen Teil ihrer Güter, welche Gott ihnen geschenkt, zur Ausbreitung des göttlichen Dienstes an jenen hl. Orten zu verwenden.—(Apost. Schreiben Pius VI., vom 31. Juli 1778).

Andacht zum hl. Antonius.

In diesem Zeitalter der Hartherzigkeit, der Kälte und Vergnügungssucht, wo die Welt der Notleidenden vergessen hat, sandte Gott denselben einen Tröster, den man wohl den „Brotvater der Armen" nennen darf. Es ist der hl. Antonius, der liebreiche, wundertätige Heilige, welcher als Bürgschaft für die Macht seiner Fürbitte das Jesuskind auf den Armen trägt, und welcher als der Schatzmeister der himmlischen Bank der Vorsehung, himmlische Gnaden und Schätze austeilt.

In Anbetracht der Bedürfnisse unserer Zeit hat der Heilige sich besonders jene als Empfänger seiner himmlischen Gunstbezeugungen auserwählt, welcher sich der Armen annehmen, und ihren irdischen Besitz mit ihnen teilen. Es ist dies ein neuer Himmelsschlüssel, den Gott für unsere materielle Zeit aufbewahrt hat für jene, welche sich nicht mit den strengen Bußübungen und großen Abtötungen verflossener Jahrunderte befreunden wollen. Die Frömmigkeit des Volkes gab dieser Andnacht den Namen:

„St. Antonius-Brot"

Sie besteht in einem Uebereinkommen mit dem Heiligen, den Armen ein bestimmtes Almosen zu geben, im Falle er uns die erbetene geistliche oder zeitliche Gnade von Gott erfleht.

Diese Andacht wurde vom hl. Vater Leo XIII. gutgeheißen, der darüber schreibt, wie folgt: „In der Tat haben die Katholiken alle Ursache, den hl. Antonius mit besonderer Liebe und Andacht zu verehren, jenen Heiligen, der von Gott die Gunst erhielt, den Gläubigen fortwährend Gnaden zu erflehen, so daß die Kirche sie allezeit angewiesen hat, ihre Zuflucht zu ihm zu nehmen, wenn sie der Wunder bedurften. Das anmutige Bild des hl. Antonius mit dem Jesuskinde auf dem Arme ladet ein, ja zwingt gewissermaßen die Gläubigen, ihn um Gnaden

zu bitten, und aus Dankbarkeit für die erhaltenen Gunstbezeugungen legen sie eine Gabe für das „St. Antonius-Brot" als Almosen für die Armen in den dazu bestimmten Opferkasten."

Hat also jemand ein schweres Anliegen, das er dem heiligen Wundertäter ganz besonders anempfehlen möchte, so mag er dasselbe in einem geschlossenen Briefumschlage an uns einsenden, und wir werden dieses Bittgesuch auf den Altar des Heiligen niederlegen und es dessen mächtiger Fürbitte empfehlen.

Die Almosen, welche in diesem Sinne nach Mount Sepulchre — dem amerikanischen Berg des hl. Grabes — gesandt werden, werden zur Ausbildung armer Studenten verwandt, welche dem hl. Antonius besonders teuer sind und durch das Jesuskind in seinen Armen versinnbildet werden. So mancher arme Knabe ist zum Ordensstande berufen, kann aber wegen Mangel an Mitteln sein Ziel nicht erreichen. „Die Kleinen baten um Brot, aber niemand war, der es ihnen gab." (Klagelieder Jerem. 4, 4.). Spende diesen armen kleinen Schützlingen des hl. Antonius ein Almosen und er wird dich mit himmlischen Gunstbezeugungen belohnen.

Frommer Verein des hl. Antonius.

Mit der Gutheißung des heil. Stuhles wurde ein frommer Verein gestiftet, welcher bestimmt ist, den Heiligen in innere Beziehung zu bringen mit seinen Verehrern. Die Mitglieder dieses Vereins bilden eine Art Genossenschaft zur Förderung seiner Verehrung, zur Unterstützung der Armen, zur Danksagung für die ihm von Gott verliehene Gabe der Wunderkraft, und zur Erflehung von Hilfe und Gnade für sich selbst und die unzähligen Tausende, die ihn täglich verehren. Der fromme Verein zählt Millionen Mitglieder in der ganzen Welt, und gestattet den Gläubigen jedes Alters und Geschlechts den Beitritt. Die Verpflichtungen bestehen nur in einigen kurzen Gebeten; ein Geldbeitrag wird nicht verlangt, sondern es steht den Verehrern des hl. Antonius ganz frei, ihrer Liebe zu ihm durch ein freiwilliges Almosen Ausdruck zu verleihen.

Weihe der Kinder an den hl. Antonius.

Kinder werden dem besonderen Schutze des heiligen Antonius anempfohlen. Die Mütter werden ermahnt, dieselben ihm zu weihen, und die Arme zu legen, in denen das Jesuskind geruht hat. Zu diesem Zwecke mögen sie an uns schreiben, ihre Adresse, den vollen Namen des Kindes, und den Tag angeben, an welchem die Weihe an den hl. Antonius vorgenommen werden soll. Nachdem dieselbe stattgefunden hat, wird darüber ein Zeugnis ausgestellt und den Eltern zugesandt. Die Kinder sollen den Antonius-Gürtel tragen, und die Mutter soll die Gebete des frommen Vereins für dasselbe verrichten, und ein Almosen für die Armen in seinem Namen geben.

Mitteilungen richte man an:

Commissariat of the Holy Land.
Mount St. Sepulchre,
Washington, D. C.

Eine wunderbare Heilung.

Zur Ermutigung jener, welche die Andacht zur Todesangst des göttlichen Herzens Jesu üben und zur Vermehrung ihrer Liebe und ihres Vertrauens, möchte ich eine außerordentliche Heilung erzählen, welche sich durch frommen Gebrauch der von der Erzbruderschaft der heiligen Todesangst Jesu gutgeheißenen Medaille vollzog.

Vor längerer Zeit machte ich in einem Badeorte die Bekanntschaft einer nicht-katholischen Dame, welche einen Katholiken geheiratet hatte und seit einigen Jahren vor seinem Tode in einem der Grenzstaaten lebte. Wir wurden gute Freunde und sie erzählte mir von ihres Gatten Krankheit und Tod; wie sie den katholischen Priester über eine Entfernung von mehr als dreißig Meilen habe rufen lassen, damit er die letzten Tröstungen der heiligen Religion empfangen konnte; und wie sie heilige Messen für seine Seelenruhe habe lesen lassen. Ich war nicht wenig erbaut über den aufrichtigen Ton ihrer Erzählung, und ich sagte ihr: „Sie haben in der Tat ihre Pflicht treulich erfüllt, und wenn Sie je in der Zukunft ein großes Anliegen haben, so gehen Sie nur mit vollem Vertrauen zu Gott; erinnern Sie ihn an das was Sie für Ihren Mann getan haben und bitten Sie ihn um Erhörung." Unter anderm sprach ich auch zu ihr von der Medaille der Todesangstbruderschaft, und versprach ihr eine zu verschaffen.

Frau A. hatte eine zweites Mal geheiratet, und zwar einen Geschäftsmann, welcher religiös vollständig gleichgültig war. Seine Geschäfte riefen das Paar anderswohin, ehe ich ihr die Medaille übergeben konnte. Es war im folgenden Winter als ich einen Brief von Frau A. erhielt, in dem sie mir ihren großen Schmerz über die Erkrankung ihres Gatten mitteilte, und mich flehentlich um Hülfe und um Uebersendung der Medaille bat, welche ich ihr versprochen hatte. Ihr Gatte war an Blinddarmentzündung erkrankt, hatte sich operieren lassen, und es hatte sich Peritonitis entwickelt, sodaß keinerlei Hoffnung auf Genesung vorhanden war. So hatten ihr die Aerzte mitgeteilt. Sie hatte ihren Mann nach einem von Franziskanerschwestern geleiteten Hospital bringen lassen, und diese hatten ihr, gegen ihre sonstige Gepflogenheit erlaubt bei ihrem Gatten zu verbleiben und denselben zu pflegen. Ich sandte ihr sofort zwei Medaillen, und unterrichtete sie eine derselben ihrem Gatten zu geben, die andere für sich zu behalten. Ich erklärte ihr die Bedeutung der Abbildungen auf der Medaille,—nämlich den Engel welcher dem Herrn den Kelch der Stärkung überreicht und das Bild der schmerzhaften Mutter, mit den sieben Schwertern die ihr Herz durchbohren. Ich erinnerte sie daran in der Kapelle des Hospitals inständig für ihren Mann zu beten und Gott an das zu erinnern was sie für ihren verstorbenen ersten Gatten getan habe. Sie muß wohl sehr inbrünstig gebetet haben, denn als die Aerzte am nächsten Morgen kamen waren sie nicht wenig erstaunt ihren Mann noch am Leben und dazu frei vom Fieber, wenn auch im Zustande großer Schwäche zu finden. Als man die Wunde untersuchte, fand man dieselbe vollständig geheilt, und nur eine Narbe übrig. Frau A. erzählte den Aerzten was sie getan, zeigte ihnen die Medaille, und alle erkannten an, daß es sich hier um eine mehr als natürliche Heilung handle. Der Arzt, welcher die Operation vollzogen hatte, bat Frau A. dringend um das Amulett, wie er die Medaille nannte, und bot ihr sogar eine bedeutende Summe dafür! Aber Mann und Frau weigerten sich je von derselben sich zu trennen. Es ist mehr als Hoffnung vorhanden, daß diese wunderbare Heilung auch geistige Folgen haben wird.

Mögen alle frommen Seelen aus dieser wahren Erzählung neue Andacht zum Heiland in seiner Todesangst und zur schmerzhaften Mutter schöpfen, und sich in die Erzbruderschaft der Todesangst Jesu aufnehmen lassen.

Danksagungen.

Wir legen einige von den vielen Danksagungsschreiben, die wir täglich erhalten, unseren Lesern vor, um in deren Herzen die Verehrung zum hl. Antonius von Padua zu fördern, der wahrhaftig der „Vater der Armen" und „Anwalt der Bedrückten" genannt werden kann.

„Ich schrieb Ihnen zu Beginn des Monats Mai von der schweren Arm-Verletzung meines kleinen Sohnes. Alle Doktoren erklärten den Arm für verkrüppelt, da nämlich der Ellbogen verletzt und verrenkt war. Ein Specialist in New York konnte mir nicht versichern, daß der Arm je wieder gut würde. Darauf ersuchte ich Sie für ihn zu beten und Sie schickten mir eine St. Antonius Medaille. Ich bin überglücklich Ihnen zu schreiben, daß durch die Auflegung der Medaille der Arm plötzlich geheilt wurde und so gesund ist als wäre derselbe nie verletzt gewesen.—Mrs. J. P."

„Eine Bitte um Beilegung einer Angelegenheit wurde an den guten Hl. Antonius gestellt. Dieselbe wurde in einer außerordentlichen Weise erhört und die Schuld prompt bezahlt.—Eine zweite Bitte wurde dem Heiligen anempfohlen, auf spätere Erhörung. Der Bittsteller wollte jedoch das versprechene Almosen dem Heiligen im voraus darbringen. Und siehe, der hl. Antonius erhörte die Bitte so schnell und in einer Weise, die jedermann mit Bewunderung erfüllte."—M. G. C.

„Ich möchte Ihnen von der wundervollen Heilung meines Neffen durch Auflegung der St. Antonius Reliquie berichten. Er litt lange an Gehirn-Ueberreizung, und ärztlicher Erfolg schien aussichtlos. Der gute Pfarrer der St. Antonius Kirche brachte die Reliquie des Heiligen und berührte damit den Kranken; auch versprachen wir die Veröffentlichung im „Kreuzfahrer Kalender" wenn es Gottes hl. Willen sei daß mein Neffe gesund werde. Er ist jetzt vollkommen wiederhergestellt."—Miß E. D.

Zu diesen Erhörungen könnten wir noch viele andere hinzufügen, doch Mangel an Raum erlaubt es nicht.

Die Schwertmesse.

In diesen kriegerischen Zeiten mag es unsere Leser interessieren, daß im vergangenen Jahre seit langer Zeit wieder die sogenannte Schwertmesse gefeiert wurde. Dieselbe fand statt in der uralten Basilika von Aquileja oder Aglar, einer Stadt des südlichen Oesterreichs, welche jetzt von den Italienern besetzt ist. Eine große Menge von Truppen, mit dem Prinzen Napoleon und dem Grafen von Bergamo an der Spitze, wohnten dieser Feier bei. Der außerordentliche Ritus läßt sich bis auf den hl. Genesius (1334-1360) dem damaligen Patriarchen von Aquileja zurückführen und war auch im Gebrauch zu Görz in Krain.

Die halbmilitärische Feier ist besonders erhebend und begeisternd für die Soldaten, und besteht darin, daß der Diakon beim Pontifikalamt, wenn er das feierliche Evangelium singt, einen Kriegshelm aufsetzt und ein Schwert in der rechten Hand hält, mit dem er, am Ende des Evangeliums, das Kreuzzeichen macht.

Der Helm den der Diakon trägt ist ein altes Erbstück Adalberts von Savoyen, eines früheren Grafen von Bergamo, den er in seinen Kriegszügen zu tragen pflegte und den er darauf der Basilika hinterließ. Das Schwert ist ein Geschenk des Kapitäns De Albertis von Genua. Die Ueberreichung des Schwertes versinnbildete im Altertum die Belehnung mit der Schutzmacht, die Kirche und ihre Güter zu verteidigen, und deshalb wurde das Schwert dem Patriarchen übergeben, zum Zeichen der weltlichen Macht, die ihm dadurch zum Wohle der Kirche übertragen wurde.

Der Gekreuzigte Heiland.

O wie viele sehnsüchtige Blicke sind jetzt in diesem schrecklichem Kriege auf den Gekreuzigten gerichtet, um Trost und Barmherzigkeit bei Ihm zu suchen, der seinen Feinden verziehen, und den reumüthigen Schächer begnadigt hat. Mancher sterbende Soldat hat sich in seiner letzten Stunde voll aufrichtiger Liebe und Reue zu seinem Erlöser gewendet und in dem Augenblicke des Todes die beseligenden Worte des Gekreuzigten vernommen: „Heute noch wirst du bei mir im Paradiese sein."

Ein rührender Vorfall wird von zwei Soldaten erzählt, die zum Tode verwundet neben einander auf dem Schlachtfelde lagen. Der eine war ein Deutscher, der andere ein Franzose. Der deutsche Krieger zog mit der letzten Anstrengungen aus seinem Soldatenrock das Kreuz hervor, das ihm seine Mutter beim letzten Abschiede mit auf den Weg gegeben. Seiner letzten Stunde bewußt hielt er das Kruzifix krampfhaft in seinen Händen, küßte dasselbe inniglich, und betete mit großer Andacht zum Gekreuzigten. Dies alles machte einen tiefen Eindruck auf den verwundeten Franzosen der das Tun des sterbenden Deutschen beobachtet hatte. Auch er erinnerte sich des Glaubens seiner Kindesjahre, und angespornt durch das herrliche Beispiel des sterbenden Feindes, regte sich in seinem Herzen die Sehnsucht, sich mit seinem Erlöser auszusöhnen. Mit flehenden Augen und bittender Geberde erbat er sich von dem Deutschen das Kruzifix, das dieser ihm gerne hinreichte und dann starb. So wurden die zwei Feinde in der gleichen Liebe zu ihrem Erlöser vereinigt.

Geehrter Leser! Gedenke der vielen Jünglinge und Männer, die täglich auf den Schlachtfeldern dem Tode entgegeneilen. Hilf ihnen eine glückliche Sterbestunde zu erlangen, indem du jeden Tag für die Sterbenden betest. Küsse am Abend dein Kruzifix, und spreche: „Mein Jesus Barmherzigkeit für die Sterbenden."

Das Christogram ist eine sehr schöne und zugleich sehr einfache Andacht, die Jedermann üben kann. Verbreite dieselbe so viel als möglich unter deinen Bekannten und Freunden, und hilf dadurch dem göttlichen Heiland Seelen zu retten.

Wir haben ein geschmackvolles Karton-Kruzifix in Farben herstellen lassen, das man leicht am Bette oder an der Thüre befestigen kann. Der geringe Preis von 10 Cents ermöglicht es Jedermann sich dasselbe zu verschaffen. Schreibe sofort um ein Paket von 10 Stück und ersuche deine Freunde das Gleiche zu thun. Addressiere:

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND,
MOUNT ST. SEPULCHRE, WASHINGTON, D. C.

Danksagungen.

Wir legen einige von den vielen Danksagungsschreiben, die wir täglich erhalten, unseren Lesern vor, um in deren Herzen die Verehrung zum hl. Antonius von Padua zu fördern, der wahrhaftig der „Vater der Armen" und „Anwalt der Bedrückten" genannt werden kann.

„Ich schrieb Ihnen zu Beginn des Monats Mai von der schweren Arm-Verletzung meines kleinen Sohnes. Alle Doktoren erklärten den Arm für verkrüppelt, da nämlich der Ellbogen verletzt und verrenkt war. Ein Specialist in New York konnte mir nicht versichern, daß der Arm je wieder gut würde. Darauf ersuchte ich Sie für ihn zu beten und Sie schickten mir eine St. Antonius Medaille. Ich bin überglücklich Ihnen zu schreiben, daß durch die Auflegung der Medaille der Arm plötzlich geheilt wurde und so gesund ist als wäre derselbe nie verletzt gewesen.—Mrs. J. P."

„Eine Bitte um Beilegung einer Angelegenheit wurde an den guten Hl. Antonius gestellt. Dieselbe wurde in einer außerordentlichen Weise erhört und die Schuld prompt bezahlt.—Eine zweite Bitte wurde dem Heiligen anempfohlen, auf spätere Erhörung. Der Bittsteller wollte jedoch das versprechene Almosen dem Heiligen im voraus darbringen. Und siehe, der hl. Antonius erhörte die Bitte so schnell und in einer Weise, die jedermann mit Bewunderung erfüllte."—M. G. C.

„Ich möchte Ihnen von der wundervollen Heilung meines Neffen durch Auflegung der St. Antonius Reliquie berichten. Er litt lange an Gehirn-Ueberreizung, und ärztlicher Erfolg schien aussichtlos. Der gute Pfarrer der St. Antonius Kirche brachte die Reliquie des Heiligen und berührte damit den Kranken; auch versprachen wir die Veröffentlichung im „Kreuzfahrer Kalender" wenn es Gottes hl. Willen sei daß mein Neffe gesund werde. Er ist jetzt vollkommen wiederhergestellt."—Miß E. D.

Zu diesen Erhörungen könnten wir noch viele andere hinzufügen, doch Mangel an Raum erlaubt es nicht.

Die Schwertmesse.

In diesen kriegerischen Zeiten mag es unsere Leser interessieren, daß im vergangenen Jahre seit langer Zeit wieder die sogenannte Schwertmesse gefeiert wurde. Dieselbe fand statt in der uralten Basilika von Aquileja oder Aglar, einer Stadt des südlichen Oesterreichs, welche jetzt von den Italienern besetzt ist. Eine große Menge von Truppen, mit dem Prinzen Napoleon und dem Grafen von Bergamo an der Spitze, wohnten dieser Feier bei. Der außerordentliche Ritus läßt sich bis auf den hl. Genesius (1334-1360) dem damaligen Patriarchen von Aquileja zurückführen und war auch im Gebrauch zu Görz in Krain.

Die halbmilitärische Feier ist besonders erhebend und begeisternd für die Soldaten, und besteht darin, daß der Diakon beim Pontifikalamt, wenn er das feierliche Evangelium singt, einen Kriegshelm aufsetzt und ein Schwert in der rechten Hand hält, mit dem er, am Ende des Evangeliums, das Kreuzzeichen macht.

Der Helm den der Diakon trägt ist ein altes Erbstück Adalberts von Savoyen, eines früheren Grafen von Bergamo, den er in seinen Kriegszügen zu tragen pflegte und den er darauf der Basilika hinterließ Das Schwert ist ein Geschenk des Kapitäns De Albertis von Genua. Die Ueberreichung des Schwertes versinnbildete im Altertum die Belehnung mit der Schutzmacht, die Kirche und ihre Güter zu verteidigen, und deshalb wurde das Schwert dem Patriarchen übergeben, zum Zeichen der weltlichen Macht, die ihm dadurch zum Wohle der Kirche übertragen wurde.

Der Gekreuzigte Heiland.

O wie viele sehnsüchtige Blicke sind jetzt in diesem schrecklichem Kriege auf den Gekreuzigten gerichtet, um Trost und Barmherzigkeit bei Ihm zu suchen, der seinen Feinden verziehen, und den reumüthigen Schächer begnadigt hat. Mancher sterbende Soldat hat sich in seiner letzten Stunde voll aufrichtiger Liebe und Reue zu seinem Erlöser gewendet und in dem Augenblicke des Todes die beseligenden Worte des Gekreuzigten vernommen: „Heute noch wirst du bei mir im Paradiese sein."

Ein rührender Vorfall wird von zwei Soldaten erzählt, die zum Tode verwundet neben einander auf dem Schlachtfelde lagen. Der eine war ein Deutscher, der andere ein Franzose. Der deutsche Krieger zog mit der letzten Anstrengungen aus seinem Soldatenrock das Kreuz hervor, das ihm seine Mutter beim letzten Abschiede mit auf den Weg gegeben. Seiner letzten Stunde bewußt hielt er das Kruzifix kramphaft in seinen Händen, küßte dasselbe inniglich, und betete mit großer Andacht zum Gekreuzigten. Dies alles machte einen tiefen Eindruck auf den verwundeten Franzosen der das Tun des sterbenden Deutschen beobachtet hatte. Auch er erinnerte sich des Glaubens seiner Kindesjahre, und angespornt durch das herrliche Beispiel des sterbenden Feindes, regte sich in seinem Herzen die Sehnsucht, sich mit seinem Erlöser auszusöhnen. Mit flehenden Augen und bittender Geberde erbat er sich von dem Deutschen das Kruzifix, das dieser ihm gerne hinreichte und dann starb. So wurden die zwei Feinde in der gleichen Liebe zu ihrem Erlöser vereinigt.

Geehrter Leser! Gedenke der vielen Jünglinge und Männer, die täglich auf den Schlachtfeldern dem Tode entgegeneilen. Hilf ihnen eine glückliche Sterbestunde zu erlangen, indem du jeden Tag für die Sterbenden betest. Küsse am Abend dein Kruzifix, und spreche: „Mein Jesus Barmherzigkeit für die Sterbenden."

Das Christogram ist eine sehr schöne und zugleich sehr einfache Andacht, die Jedermann üben kann. Verbreite dieselbe so viel als möglich unter deinen Bekannten und Freunden, und hilf dadurch dem göttlichen Heiland Seelen zu retten.

Wir haben ein geschmackvolles Karton-Kruzifix in Farben herstellen lassen, das man leicht am Bette oder an der Thüre befestigen kann. Der geringe Preis von 10 Cents ermöglicht es Jedermann sich dasselbe zu verschaffen. Schreibe sofort um ein Paket von 10 Stück und ersuche deine Freunde das Gleiche zu thun. Addressiere:

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND,
MOUNT ST. SEPULCHRE, WASHINGTON, D. C.

Sterbe-Liste

Diese Liste enthält nur die Namen derjenigen, welche als Förderer oder Kreuzfahrer starben im Verlaufe des Jahres.

Förderer.

Hochw. Herr F. Buben-heim.
Hochw. Herr Johannes D. Kreß.
Hochw. Herr F. Sipker.
Schwester Maria Lam-berta, O. S. F.
Berres, Magdalena.
Bonder Haar, Maria.
Bruggemann, Wilhel-mine.
Ell, Nickolaus.
Frau Maria Hartkom
Frau N. Adrian.
Goeke, Elizabeth.
Hauck, Apollonia.
Heger, Agnes.
Jacob, Anna.
Kaut, Katharina.
Kniper, Maria.
Kuehnel, Filomena.
Lipps, Franziska.
Waber, Johanna.
Meyer, Caroline.
Miß Anna Stebler.
Neuberger, Katharina.
Niermann, Casper.
Obermeyer, Walburga.
Rothbauer, Maria.
Schlimm, Maria Anna.
Schall, Karl.
Schaub, Katherine.
Sengroth, Magdalena.
Stolz, Susanna.
Stienen, M. P.
Werner, Hermann.
Zihlbauer, Peter.

Achter, Henry
Achatz, Matthias
Adam, Maria
Adrian, M.
Albert, Francis Georg
Amonn, Paul
Appelt, Julia
Artmann, Margaretha
Aurmann, Helena

Baabe, Josephine
Babler, Eduard
Bachscheider, Margareth
Baetz, Louisa
Baier, Johannes
Baier, Theresia
Bax, Hendrina
Barg, Elisabeth
Barg, Andreas
Barber, Gertrude
Barth, Franziska
Bartsch, Franziska
Bartell, Emilia
Baum, Ernst
Baumann, Anton
Baumann, Florian
Bauer, Margaretha
Bauer, Auaust
Bauer, Katharina
Bauer, Anna
Bauer, Anna
Bauer, Amalia
Beheau, Louis
Beck, Barbara
Bechtel, Louise
Beck, Wenzel
Beck, Rosa
Beillein, Rosa
Belle, Katharina
Berker, Friedrich
Berg, Joseph
Berg, Peter
Beringer, Carolina
Berres, Johannes
Berres, Magdalena
Berner, Paulus
Berner, Theresia
Beler, Franz
Beran, Wenzel
Berg, Joseph
Beschel, Johannes
Bessel, Maria
Bichler, Katharina
Bichler, Nickolaus
Biefer, Georg
Biegalski, Joseph
Biegalski, Johannes
Biegalski, Agatha
Biegalski, Joseph
Bill, Teresa
Bins, Joseph
Bischoff, Leo
Bischoff, Cezilia
Bischoff, Georg
Bissack, Joseph
Bittner, Johannes
Bleil, Wilhelm
Bloger, Franziska
Blum, Crescenzia
Bockelmann, Karl
Boerber, Henriette
Boening, Jacob
Bogenberger, Anna
Bohlker, Ferdinand
Bohlinger, Elizabeth
Boxler, Marianna
Bormann, Adam
Borseck, Johanna
Bortfeldt, Joseph
Botsch, Elisa
Brann, Marianna
Braun, Michael
Brandl, Wolfgang
Brann, Christ.
Braun, Margaretha
Breunig, Joseph Anton
Brewi, Michael
Bregitzer, Wilhelm
Brewi, Mathias
Brewi, Michael
Brichin, Margareta
Brindel, Anna
Broks, Sa.
Bruggemann, Wilhel-mine
Bruns, Frau Joseph
Brungardt, Alexander
Brungardt, Anna
Brueggemann, Bernard
Bruck, Katharina
Bruck, Leopoldina
Bruetsch, Elisabeth
Brungardt, Alexander
Brungardt, Anna
Buhr, Heinrich
Buchholz, Franziska
Budo, Adelina
Bumann, Eduard
Bumann, Hieronymus
Bungert, Magdalena
Burckard, Hermann
Burdick, Bernardina
Burdecker, William
Burkhardt, Augusta
Bitter, Wilhelm

Campbell, Maria
Christen, Franz
Christen, Carolina
Chamberlin, Anna
Colchan, Marie Ellen
Corbe, Philomena
Cortus, Paul
Cramer, Gertrude
Cremer, Heinrich
Cremers, Gertrude

Dahlkrom, Bertha
Damm, A. Lilli
David, Rosa
Danhakl, Anton
Daum, Susanna
Deglmann, Margaretha
Degele, Elisabeth
Deiler, Jakob
Deicheiheier, Barbara
Demler, Josephine
Dengler, Thomas
Detzel, Francis
Dibling, Maria
Dick, Helena
Dichtl, Georg
Diethorn, Johann
Diewold, Joseph
Dietzel, Franz
Dietzel, Katharina
Dilschneider, Mathias
Dilmann, Margaretha
Dittmann, Katharina
Dittmann, Joseph
Doll, Anna
Dolsen, Christian
Dorr, Rudolph
Droeffel, Mr. Eug.
Drosdowski, Friedrich
Dudenhöffer, Katharina
Duetsch, Charles J.
Dusa, Agnes
Dusa, Frank

Ebert, Magdalena
Eckel, Gertrud
Eberding, Nickolaus
Ehnes, Maadalena
Ehrstein, Magdalena
Eilers, Sophia
Eisenbrei, Helen
Eisenmann, Mary
Eisenmann, Josephina
Elsen, Peter
Ellner, Georg
Elsner, Anna
Endres, Mathias
Endres, Michael
Engel, Karl
Engel, Johannes
Engelen, Bernhard jr.
Engelen, Leonhard
Engelen, Mathilda
Englert, Eduard Leo
Erdmann, Paul
Esser, Michael
Esser, Frau M.
Effenberger, Anna

Faber, Wilhelm
Fauth, Anton
Fasselsberger, Maria
Fatsch, Theresia
Feiden, Margaretha
Feiden, Theodor
Feiden, Christian
Feiertag, Joseph
Ferry, M. A.
Fettig, Philipp
Feiertag, Margareta
Feist, Franz
Feist, Franz
Feist, Antonius
Fieger, Emma
Fieger, Franz
Findl, Andreas
Findl, Maria
Finster, Valentin
Fix, Agatha
Fischer, Michael
Fischer, Cecilia
Fischer, Franziska
Frech, Elisabeth
Friedl, Max
Frison, Franz
Fröse, Karolina
Folk, Joseph
Fuchs, Elisabeth
Funk, Johannes

Gabler, Sebastian
Gabler, Theresia
Gantner, Verena
Gasvar, Henry
Garskie, Lorenz
Gaß, Katharina
Gearhardt, Maria
Gebrlein, Philippina
Geisbusch, Johann
Geial, Josepha
Gerald, Elisabeth
Gerber, Peter
Gerber, Michael
Gerdes, Anna
Gerbers, Theodor
Gerdes, Anna
Geisiker, Anton
Geritzen, Maria
Gerlemann, Maria
Gfroerer, Louis
Gierl, Joseph
Gleaerich, Lawrence
Gilsbach, Henriette
Gilles, Peter
Gilles, Eva
Goetz, Justina
Goldbach, Clara
Gorung, Helena
Gorgus, Peter
Gramann, Catharina
Graef, Barbara
Graemer, Johannes
Grebe, Frank
Grenki, Helena
Griesser, Georg
Grimmel, Maria Louise
Groß, Maria
Gros, Maria
Gruwer, J. Baptist

Gudersbeck, Maria
Haegelin, Luitgard
Hafferly, Maria
Hafenauer, Georg
Hahn, Adam Johann
Haller, Johannes
Haller, Dorothea
Halbach, Katharina

Sterbeliste (Fortsetzung.)

Hammes, Margaretha
Hammes, Engo
Hanz, Cornelia
Hanssen, Maria
Hanig, Franz
Hanisch, Frau N.
Hauer, Rosa
Hauer, Elisabeth
Hauck, Apollonia
Häußner, Markus
Haubrich, Joseph
Hartert, Johannes
Häring, Eduard
Harold, Frau Barbara
Haßler, Emma
Hecht, Joseph
Hechtl, Anna
Hecht, Joseph
Heck, Mathias
Hechinger, Emil
Heding, Anna
Hesler, Maria
Heger, Theresia
Hegerle, Johannes P.
Hegerle, Genebiebe
Hegerle, Johannes
Heinenkämp, Heinrich
Heinenkämp, Elisabeth
Heid, Bartholomeus
Heitkamp, Klara Marie
Heimes, Barbara
Heiler, Theresia
Heider, Carolina
Heinzmann, Leo
Heinrich, Johannes
Heinrich, Theresia
Heigel, Theresia
Heinrich, Jacob
Heilig, Otto
Heidemann, Joh. Peter
Heitzmann, Maria
Hemberger, Herman
Hemberger, Heinrich
Hennes, Nickolaus
Hennes, Maria
Hengen, Nickolaus
Henz, Albert
Hentges, Gertrude
Hentges, Peter
Heppler, Mantes
Herman, Edward Jr.
Herman, Edward Sr.
Herman, Johannes
Herbst, Michael
Hermann, Johanna
Hermann, Magdalena
Heß, Frau M.
Heus, Joseph
Heus, Margaretha
Heus, Joseph
Heus, Joseph
Heus, Margareth
Hibbitts, J. M.
Hiert, Frank
Higen, Theresia
Hilinger, Johannes
Hillenbrand, Joseph
Hillenbrand, Johannes
Himmelsbach, Cresz.
Hinnenkamp, Heinrich
Hinz, Elisabeth
Hippen, Katharina
Hipp, William
Hirschperger, Franziska
Hippen, Nickolaus
Hoben, Katharina
Hoben, Katharina
Hoffmann, Anton
Hoffmann, Katharina
Hoffmann, Elisabeth
Hoffmann, Caspar
Hoffart, Agnes
Hoffman, Julius A.
Hoffman, Sarah
Hoffmann, Kunigunda
Hoffmann, Christine
Högen, Theresia
Hohman, Frau Amelia
Holtschneider, F. W.
Holthaus, Maria
Hornick, Agnes
Horung, Helena
Horn, Klara
Horsch, Margaretha
Huber, Marianna
Huber, Elisabeth
Huchen, Gerhard
Huebner, Carl F. W.
Huser, Laura

Ihle, Franziska
Ihli, Blandina
Isell, Apolonia
Imberi, Margareth

Jäger, M.
Jackie, Joseph
Jäger, Maria
Jaiser, Wm.
Jannmeyer, Agnes
Jargan, Phillipp
Jasper, Frank
Jasper, Helena
Jest, Georg
Jochim, Otilia
Jungwirt, Joseph
Junker, Valentin
Jung, Anton
Jung, Barbara
Jung, Peter

Kahle, Maria
Kadenmacher, Johannes
Kasakowsky, Johann
Kaster, Theresia
Kasselman, Frank
Kaltenbach, Johannes
Kambeitz, Theresia
Kappenbrock, Angela
Kawall, Hermann
Kestlemeier, Joseph
Keller, Bertha
Kern, Katharina
Kestell, Barbara
Kewerman, Ottilia
Kirchgäßner, F. Alexius
Klein, Gottfried
Klein, St.
Klein, August
Klein, Susanna
Kleinemas, Louisi
Kleuppel, Martin
Klimper, Theresia
Klimek, Johannes
Klingelsmith, Alphons
Klingle, Christine
Klopp, Elisabeth
Kloecker, Franz
Kisker, Anna
Kockelmann, Adam
Koenigs, Johannes
Koell, Franziskus Ant.
Kochl, Elisabeth
Hochw. Kreß, Johannes
Kofski, Augusta
Kolb, Lorenz Joseph
Koneger, Helena
Konen, Katharina
Königaw, Helena
Kopp, Mathilde
Kortes, R.
Kotz, Margaret
Krauth, Herman
Krassh, Maria
Kraus, Karl
Kraus, Maria
Kraft, Joseph
Kronce, Margaretha
Krämer, Katharina
Krapfl, Johannes
Krause, Joseph
Krebs, Katharina
Kreienbuehl, Dominic, Pfarrhelfer
Kremer, Maria
Krieger, Barbara
Krimm, Anna M.
Krimm, Georg
Kuenzig, Carl
Kuehnel, Philomena
Knept, Barbara
Kuhn, Cath.
Kuhn, Amilia
Kunkel, Ludwig
Kuntzweiler, Albertina
Kunkel, Ludwig
Kunkel, Martina
Kunz, Frank
Kuper, Helen
Kursus, Peter
Kursus, Frau P.
Kurtzman, Emma
Küsker, Anna
Kuter, Michael

Lacher, Philipp
Lampert, Wilhelmina
Lauser, Johann E.
Lang, Maria
Laugs, Wilhelm
Lang, Anton
Lang, Felix
Lang, Maria
Lange, Heinrich
Lauer, Joseph
Lauer, Jüli
Lauer, Juliana
Latte, Frau R.
Lehrmann, Michael
Leidschuh, Lorens
Leidschuh, Maria
Lemmel, Anton
Lenz, Fritz
Lenfsch, Anna
Lenz, Martin
Leuthner, Anna
Leopoldina, M.
Leibel, Peter
Link, Catharina
Link, Bonifacius Sr.
Link, Bonifacius Jr.
Link, Julia
Link, Johannes
Lindauer, Ferdinand
Lipps, Carolina
Lockferkemp, Katharina
Hochw. F. Lauer
Lautman, Frau Marg.
Lugino, Johannes
Lutz, Frederick
Lümper, Joseph
Lucas, Elisabeth

Maas, Mathias
Machnig, Alois
Madel, Theresia
Mäker, Thomas
Mages, Barbara
Magenbach, William
Mahne, Klara Marie
Mayer, Franz X.
Mäher, Thomas
Mayer, Johannes
Mauren, Nickolaus
Mauren, Anna
Mangen, Helena
Mangen, Mathias
Mangen, Joseph
Mangen, Nickolaus
Mandel, Teresia
Marh, Cecilia
Martingam, Agnes
Martingam, Herman
Martinides, Maria
Maruschek, Franz
Maruschek, Maria
Marschheiser, Antonia
Maier, Maria
Mathis, Markus
Mathern, Johannes
Maier, Bernardina
Mayer, Franz Xaver Jr.
Mednach, Michael
Mescho, Frank
Meiszenbourg, Anton
Meiszenbourg, Anna
Meister, Scharles Carl
Mengwasser, Michael
Menges, Theresia
Merfen, Hermann
Merklin, Anna
Merklin, Stephan
Merkt, Franz
Mertens, Otto F.
Metz, Michael
Metzner, Peter
Meyer, Joseph
Michels, Barbara
Michaelbach, Ignatz
Michaelbach, Katharina
Michaelbach, Joseph
Michaelbach, Appolonia
Mietich, Frank
Miethig, Franz
Miller, Joseph
Miller, Joseph
Miller, Magdalena
Mildorfer, Martina
Mocenyamba, Carolina
Moeller, Josephina
Mohr, Magdalena
Moiger, Magdalena
Morell, Katharina
Morgenthal, Faltie Fr.
Mueller, Anna
Mueller, Appolonia
Mueller, August
Mulderink, Gertrude
Müller, Anton
Müller, Katharina
Müller, Elisabeth
Mutter, Kreszentia
Müller, Katharina

Naßhorn, Eva
Naumann, Jakob
Nebel, Elis.
Neithart, Georg
Netzner, Joseph
Neuber, Andreas
Neuber, Joseph
Neumeier, Robert
Neuner, Kunigunde
Netzner, Anna
Neumann, Joseph
Nett, Gertrud
Nett, Joseph
Neis, Mathias
Neumann, Wilhelmina
Neugebauer, Max
Niedermeier, Anna
Niemeier, Johannes
Nielsen, Julia
Niehaus, Katharina
Niero, Antoneta
Nissel, Agnes
Nigel, Johannes
Nollan, Dr. Snider
Noltner, Johannes
Nores, Maria
Nordmeyer, Anna
Nußman, Catharine
Nuxoll, Heinrich

Oos, Peter
Obert, Maria Anna
Oehl, Carolina
Oestering, Georg
Oestering, Eva
Oestreicher, Rosa
Ofendorf, Herrman

Sterbeliste (Schluß)

Orcidnow, Anna
Ordner, Elisabeth
Ordner, Elisabeth
Ottusch, Maria Anna
Ott, Margaretha

Naulp, Nickolaus
Naulp, Margaretha
Parsti, Anna
Pesch, Caspar
Pesch, Catharina
Peters, Franziska
Pfennig, Magdalena
Pfau, Simon
Pscherra, Math.
Phillips, Peter
Pietsch, Arthur
Pietsch, Emil
Polfin, Martin
Preußen, Mathias
Preußen, Joseph

Quidnow, Anna

Robbe, Bernard
Radlein, Juliana
Radenmacher, Johannes
Rahner, Franziska
Rängen, Nickolaus
Raub, Peter
Reimrieger, Michael
Reicher, Mariana
Reiland, Frau A.
Reinhart, Katharina
Reinhart, Paul
Reisz, Susanna
Reneke, Elisabeth
Relland, Katharina
Reis, Johannes
Reuter, Ludwig
Reuter, Sebastian
Richter, Adam
Rieger, Franz Xaver
Rieger, Helena
Riedel, Mathias
Riegler, Konrad
Ries, Katharina
Riekelhoff, Mina
Rigger, Rothburga
Rink, Blandina
Ring, Josephina
Rip, Gerard
Rip, Anna
Rip, Katharina
Rischel, Martin
Ritter, Margaretha
Roesl, Rosa
Roedel, Christoph
Roemaker, Margaret
Rolfes, Anton
Rosch, Margareth
Rothbauer, Marie
Rothbauer, Frau J.
Ruetter, Gertrud
Rudesheim, Johannes
Ruschhoff, Theresia
Rütgers, Josepha
Rüttgers, Josephina
Rys, H.

Schwester M. Gabriella, O. S. B.
Schwester Auguftina, O. S. B.
Schwester Benedicta, O. S. B.
Schwester M. Pacifikat
Schlachter, Theresia
Sabiesti, Anton
Sauer, Ignatz
Sarctsky, Jakob
Sattler, Margaretha
Schebl, Michael
Scherer, Dorothea
Scholter, Georg
Schmidt, Ludwig
Schnitke, Christina
Schmitt, Aurios
Schmiedt, Karl Georg
Schramm, Euphrosina
Schneckenberger, Adam
Schweizer, Adrian
Schimm, Maria
Schlitz, Hubert
Scholler, Frank
Scholler, Frank
Schroeder, Johannes
Schopp, Barbara
Schneider, Maria
Schlechtenger, Johann
Schneider, Jakob
Schreinen, Barbara
Schreiner, Mike
Schmid, Andreas
Schutz, Johannes
Schebl, Michael
Schwepp, Heinrich
Schmicker, Anton
Schaefer, Kunigunde
Schoenenberger, Anna
Schönwisky, Imreich
Schneider, Dorothea
Schlosser, Joseph
Schwarz, Katharina
Schmitt, Bernhard
Schwester M. Eusania
Schmitz, Margaret
Schwazer, Katharina
Schatz, Michelina
Scharles, Meister
Schnall, Maria
Schwahn, Gertrude
Schmitt, Karl
Schlimm, Maria
Schall, Karl
Schefer, Fritz
Schuck, Johannes
Schwartz, Anna
Schraufstetter, Anton
Schraufstetter, Walburga
Schmidt, Ludwig
Schott, Katharina
Skik, Katharina
Schaefer, Frau Marie
Schaan, Theresia
Schoenfelder, Louisa
Schoenfelder, Johannes
Schrettenbreener, Theref.
Schatz, Margareth
Schmitz, Anton
Schaefer, Joseph
Schlosser, Elisabeth
Schneider, Catharina
Schlag, Maximilian
Schrer, Catharina
Semler, Joseph Sr.
Schmitz, Peter
Schweig, Nickolaus
Schwager, Alois
Schumacher, Maria
Schawe, Mathias
Schmitt, Anna
Schneider, Willi
Schröder, Georg
Seibert, Magdalen
Seiler, Joseph
Seibert, Magdalena
Sengroth, Magdalena
Senska, Eva
Sentsch, Anna
Seubert, John
Sery, Antonius
Sery, Heinrich
Sery, Anna M.
Shears, Flora Wilh. M.
Shlerith, Maria Magdal.
Shriendorfer, Sofie
Shriendorfer, Peter
Sieve, Wilhelmine
Siegfried, Johannes
Simmet, Peter Sr.
Simmet, Peter Jr.
Simmons, Babistien
Smith, Maria F.
Snider, Dr. Nollan
Snider, Veronika
Sommer, Margaretha
Söperah, Anastasia
Sonki, Nickolaus
Spahn, Joseph
Spahn, Katharina M.
Spahn, Josephine
Speck, Katharina
Spingen, Hermann
Spingen, Augusta
Spriegel, Heinrich
Springmeier, Clara
Springmeier, Maria
Sporrer, Kunigunde
Staab, Rosina
Staab, Phillip
Stadler, Joseph
Stadfeld, Johannes
Stadfeld, Maria Magd.
Steiner, Maria
Stemmler, Elizabeth
Stetina, Anton
Steffen, Michael.
Steis, Mathias
Stein, Albertina
Stein, Barbara
Steinnl, Katharina
Steiner, Maria
Stephany, Georg
Stephany, Elisabeth
Steffen, Aloys
Stelzle, Georg
Stocker, Theresia
Stoffel, Anna Barbara
Stolz, Philip
Stolz, Johannes
Stolz, Susanna M.
Strathmann, Heinrich
Süper, Luisa

Tah, Theresia
Temsorius, Anna
Terhaar, Maria
Thele, Manfuet
Thelen, Anton
Thelen, Joseph
Theis, Nickolaus
Theffig, Tobias
Thomas, Joseph
Trautner, Maria
Troja, Frank

Ueberschlag, E.
Uhrich, Charles
Ulrich, Stephan
Unternahr, August
Unternahr, Veronika

Vall, Frances
Vandegunden, Joseph
Veith, Hilarius
Veith, Cecilia
Vetsch, Jacob
Vetsch, Joseph
Vohs, Julius
Voelker, Elisabeth
Vogt, Barbara
Vogel, Paul Jr.
Vogel, Peter
Vogel, Edward
Voll, Franz
Volk, Juline
Vollnes, Nickolaus
Volk, Joseph
Volk, Gregor
Volk, Christina
Volmer, Joseph
Vonder Haar, Maria
Von Hobbe, Frau

Wagner, Johannes
Wagner, Johannes
Wagner, Anna Maria
Wailand, Michael
Waldinger, Sibila
Waldmann, Paul
Weber, Peter
Weber, Elisabeth
Weitz, Paulina
Weitzel, William
Weitman, Theresia
Weiman, Snider, Veron.
Weiwoda, Johannes
Weisbacher, Cunigunda
Weigel, Franz
Weiler, Andreas
Welle, Margaretha
Wenger, Frau Josephine
Wertmann, Louis
Werner, Hermann
Wernsing, Anna M.
Westhoff, Heinrich
Wesserdorf, Elisabeth
Westhoff, Henry
Wiechmann, Joseph
Wiederhold, Wilh. Franz
Wiesner, Georg
Wiewel, Katharina
Wiewel, Georg
Wiegert, Margaretha
Wiegert, Margaretha T.
Wiehof, Katharina
Willert, Michael
Will, Rosa
Wittmann, Georg
Wiwinus, Elisabeth
Wolf, Johannes
Wolf, Anna
Woringen, Christina
Woringen, Wilhelm
Wort, Joseph
Wübker, Maria

Zacherlin, Maria
Zacherlin, Peter
Zacherlin, Johannes
Zacherlin, Anton
Zacherlin, Regina
Zacherlin, Phillip
Zefferer, Barbara
Zehnpfennig, Franz
Zehren, Maria
Zein, Peter
Zeisler, Margareth
Zenpfenig, Frank
Zenner, Stephan
Zerusen, Geinerich
Zieler, Christian
Zieler, Franziska
Zimmer, Maria
Zimmer, Maria Elisab.
Zügler, Johannes
Zull, Elisabeth

Mögen die Seelen dieser und aller anderen Wohltäter des hl. Landes durch die Barmherzigkeit Gottes in Frieden ruhen. Amen.

The Frank Meany Co., Printers, Inc., 216-222 West 18th Street, New York

L'Almanacco dei Crociati

1919

Dedicato alla
Liberazione di Gerusalemme

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND,
MT. ST. SEPULCHRE, WASHINGTON, D. C.

L'Almanacco dei Crociati

Pubblicato a beneficio della Terra Santa

dal

Commissariat of the Holy Land

MOUNT ST. SEPULCHRE WASHINGTON, D. C.

VOL. I, NO. 1 OTTOBRE 1919 PREZZO 25 CENTS

Informazioni Generali

L'Almanacco dei Crociati è pubblicato nell'interesse dei Luoghi Santi di Palestina. Le sottoscrizioni a questo Almanacco sono mandate al Custode di Terra Santa in Gerusalemme e tale moneta, come la colletta del Venerdì Santo, è usata pel mantenimento dei Luoghi Santi e per propagare la Religione Cattolica nelle Missioni di Terra Santa che comprendono non solo la Palestina, ma anche l'Egitto, l'Asia Minore, l'Armenia e l'Isola di Cipro.

Il Commissariato di Terra Santa è una Corporazione legalmente organizzata esistente sotto le leggi del District of Columbia e situato in Brookland, Washington, D. C. Il Titolo Legale è "The Commissariat of the Holy Land for the United States of America." Questa Corporazione è legalmente autorizzata a ricevere Legati e Donazioni di ogni genere, ed il sopradetto Titolo Legale deve essere usato nei Legati e Testamenti in favore di questa grande Opera di Terra Santa.

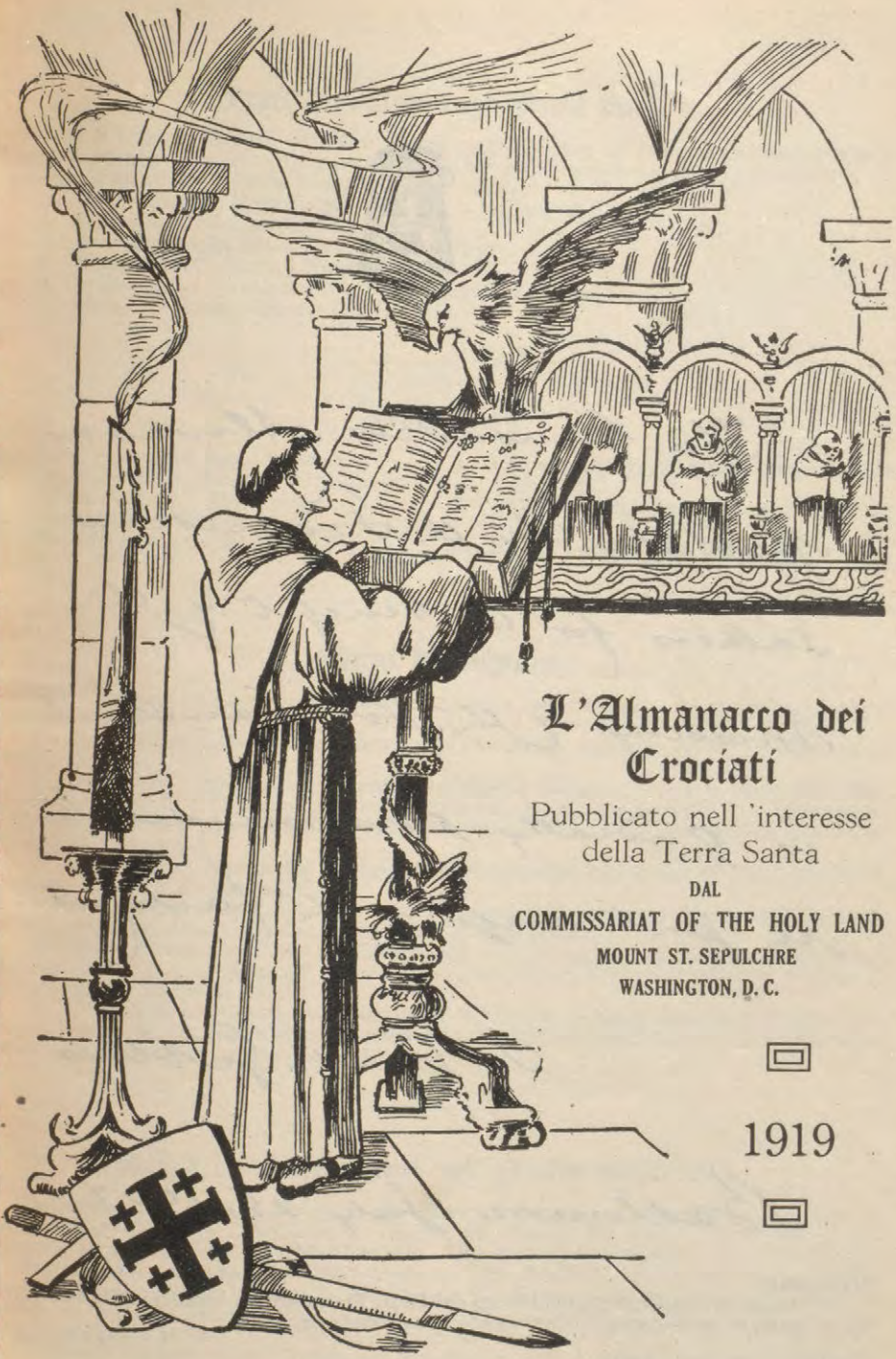
Le persone che hanno corrispondenza con noi sono pregate di segnare sempre il loro Nome e Cognome per intiero e l'indirizzo ben chiaro.

Tutte le offerte debbono essere mandate per mezzo di Vaglia Postale (Money Order) o Check. Non includere mai moneta di carta o di metallo in lettere non registrate, giacchè tali lettere potrebbero andar perdute. Tutti i Money Orders o Checks debbono essere fatti pagabili al "Commissariat of the Holy Land, Washington, D. C.

I Membri Perpetui della Crociata che non ricevono l'Almanacco ce ne diano avviso mandando il loro Nome, Cognome, Indirizzo e l'anno in cui furono inscritti, cosicchè noi possiamo mandare loro l'Almanacco anche pel futuro.

L'Almanacco dei Crociati è pubblicato quattro volte all'anno in Inglese, Tedesco e Polacco. Per ora si pubblica solo una volta all'anno in Italiano. I Crociati lo ricevono solo una volta all'anno, cioè l'edizione in grande, le altre tre edizioni in piccolo si mandano solo ai Promotori e loro Assistenti.

Tutti i Corrispondenti che abitano fuori degli Stati Uniti, sono pregati di rimettere le offerte per mezzo di Vaglia Internazionale (International Postal Money Order). Non madino mai francobolli o moneta di carta o di metallo.

L'Almanacco dei Crociati

Pubblicato nell 'interesse della Terra Santa

DAL

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND

MOUNT ST. SEPULCHRE

WASHINGTON, D. C.

1919

The Crusaders' Almanac
published by the Franciscan
Fathers for the benefit of the
Missions of the Holy Land
is cordially commended to
the patronage of the faithful.

J. Card. Gibbons

Baltimore July 25, 1902.

Traduzione:
L'Almanacco dei Crociati, pubblicato dai Padri Francescani a beneficio delle Missioni di Terra Santa, è cordialmente raccomandato al patronato dei fedeli.

J. Card. Gibbons.

Baltimore 25 Luglio 1902.

Feste d'obbligo negli Stati Uniti

Oltre le Domeniche, ogni Cattolico che ha raggiunto l'uso di ragione (ordinariamente ai 7 anni) e che non è impedito da malattia o da altre gravi ragioni è obbligato ad astenersi da opere servili e ad udire la Santa Messa nei seguenti giorni:

1. Circoncisione di Nostro Signore, ossia Primo giorno dell'Anno.
2. Ascensione di Nostro Signore, 29 Maggio.
3. Assunzione della Beata Vergine, 15 Agosto.
4. Festa di Tutti i Santi, 1 Novembre.
5. Immacolata Concezione della Beata Vergine, 8 Dicembre.
6. Natale di Nostro Signore, 25 Dicembre.

Feste Civili

1. Primo giorno dell'Anno, 1 Gennaio.
2. Genetliaco di Washington, 22 Febbraio.
3. "Memorial Day", 30 Maggio.
4. "Independence Day" 4 Luglio.
5. Festa del Lavoro, 1 Settembre.
6. Columbus Day, 12 Ottobre (quasi in tutti gli Stati.)
7. "Thanksgiving Day," il 4 Giovedì di Novembre (il 27.)
8. Santo Natale, 25 Dicembre.

Giorni di Digiuno

Ogni Cattolico che ha raggiunto l'età di 21 anni e che non è legittimamente dispensato, è obbligato a digiunare:

1. Tutti i giorni di Quaresima, eccettuate le Domeniche, cominciando dal Mercoledì delle Ceneri, 5 Marzo.

2. Le Quattro Tempora, ossia: Mercoledì Venerdì e Sabbato; (*a*) dopo la prima Domenica di Quaresima (12–14 e 15 Marzo); (*b*) nella settimana dopo Pentecoste (11–13 e 14 Giugno); (*c*) dopo il quattordici Settembre (17–19 e 20 Settembre); (*d*) dopo la terza Domenica di Avvento 17–19 e 20 Dicembre.)

3. Le Vigilie: di Pentecoste, 7 Giugno—dell'Assunzione, 14 Agosto—di Tutti i Santi, 31 Ottobre—di Natale, 24 Dicembre.

Soldati e Marinai in servizio attuale sono dispensati dall'astinenza eccettuati: il Mercoledì delle Ceneri, Venerdì Santo, Sabbato Santo e la Vigilia di Natale.

Gli Operai debbono osservare l'Astinenza (non magiare carne): tutti i Venerdì dell' Anno Mercoledì delle Ceneri, il Mercoledì dopo la Prima Domenica di Quaresima (Quattro Tempora,) Sabbato Santo e Vigilia di Natale.

N. B. Riguardo ai Militari, stante le attuali circostanze, la Santa Sede ha dichiarato che sono dispensati da qualsiasi digiuno ed astinenza eccettuato il Venerdì Santo. Le Infermiere (Nurses) sono comprese pure in questa dispensa.

Segni ed abbreviazioni nel Nostro Calendario

✠ Domeniche e Feste di Precetto; ✠—Giorni di Digiuno ed Astinenza; ✠—Giorni di Astinenza; ★—Giorni di Devozione; S.—Santo; SS.—Santi; B.—Beato; BB—Beati; Ap.—Apostolo; App.—Apostoli; M.—Martire; MM.—Martiri; C.—Confessore; CC.—Confessori; P.—Papa; Arciv.—Arcivescovo; Vesc.—Vescovo; Vvi—Vescovi; D.—Dottore della Chiesa; Ab.—Abbate; Pr.—Prete; R.—Re; F.—Fondatore; V.—Vergine; VV.—Vergini; Ved.—Vedova Vedove; Comp.—Compagno o Compagni; 1 O.—Primo Ordine di San Francesco; 2 O.—Secondo Ordine o Clarisse; 3 O.—Terzo Ordine di San Francesco; A. G.—Assoluzione Generale per i Terziari e Terziarie; I. P.—Indulgenza Plenaria per tutti; I. P.*—Indulgenza Plenaria per l'Terz 'Ordine; †—Ogni Martedi, Devozione a St. Antonio a Mount St. Sepulchre. (Le Feste Francescane come pure i Santi e Beati del Nostro Ordine sono stampati in tipo corsivo.)

1	M	✠ **Primo Giorno dell'Anno—Circoncisione**—(A. G., I. P.*) *Vangelo: La Circoncisione di Nostro Signore. S. Luca ii, 21–22.* Indulgenza Plenaria per i Promotori della Crociata.	
2	G	Festa del SSmo Nome di Gesù.	*Ven. Francesco, C. 1 O.*
3	V	⇒ ★ PRIMO VENERDI—Ottava di S. Giov. Ap.	S. Daniele, M.
4	S	Ottava dei SS. Innocenti.	S. Tito. Vesc. C.
5	D	✠ **Domenica fra l'Ottava della Circoncisione.** *Vangelo: Il Ritorno dall'Egitto. Matt. ii, 19–23.*	S. Simone Stilita, C.
6	L	★ EPIFANIA.—I Tre Re. (A. G., I. P.*) Indulgenza Plenaria per i Crociati.	
7	†M	S. Luciano, P., M.	S. Crispino, Vesc., C.
8	M	S. Apollinare, Vesc., C.	S. Severino, Vesc., C.
9	G	SS. Giuliano e Basilissa, MM.	S. Marciana, V., M.
10	V	⇒ S. Agato, P., C.	*B. Egidio, C. 1 O.*
11	S	S. Igino, P., M.	S. Salvio, M.
12	D	✠ **Prima Domenica dopo l'Epifania** *Vangelo: Gesù ritrovato nel Tempio. Luca ii, 42–52.*	S. Arcadio, M.
13	L	Ottava dell'Epifania.	S. Leonzio, Vesc., C.
14	†M	S. Ilario, Vesc., C., D.	S. Malachia Profeta.
15	M	S. Paolo primo Eremita.	S. Mauro, Ab., C.
16	G	S. Marcello I, P., M.	*SS. Berardo e Comp., Protomartiri Francescani.* (I. P.)
17	V	⇒ S. Antonio, Ab., C.	S. Sulpicio, Vesc., C.
18	S	Cattedra di S. Pietro a Roma.	*Ven. Lorenzo, C. 1 O.*
19	D	✠ **Seconda Domenica dopo l'Epifania** *Vangelo: Le Nozze di Cana. Giovanni ii, 1–11.*	S. Canuto, Re, M.
20	L	SS. Fabiano e Sebastiano, MM.	S. Mauro, Vesc., C.
21	†M	S. Agnese, V., M.	S. Publio, Vesc., M.
22	M	SS. Vincenzo ed Anastasio, MM.	S. Gaudenzio, Vesc., C.
23	G	Sposalizio della Beata Vergine.	S. Clemente, Vesc., M.
24	V	⇒ S. Timoteo, Vesc., M.	S. Feliciano, Vesc., M.
25	S	Conversione di S. Paolo.	SS. Gioventino e Massimo, MM.
26	D	✠ **Terza Domenica dopo l'Epifania** *Vangelo: Guarigione del lebbroso. Matt. viii, 1–13.*	S. Policarpo, Vesc., M.
27	L	S. Giovanni Grisostomo, Vesc., C., D.	S. Giuliano, M.
28	†M	S. Agnese, V., M.	*B. Matteo da Girgenti, Vesc., C. 1 O.*
29	M	S. Francesco di Sales, Vesc., C. D. F.	S. Valerio, Vesc., C.
30	G	S. Martina, V., M.	*S. Giacinta, V., 3 O.* (I. P.)
31	V	⇒ S. Pietro Nolasco, C.	*B. Luisa, Ved. 3 O.* (I. P.)

La Crociata per la Terra Santa

Scopo —La Crociata è una Associazione per il riscatto e preservazione dei Luoghi Santi di Palestina che sono affidati alla custodia dei Padri Francescani.

Ammissione —Tutti quelli che desiderano di essere ammessi possono essere inscritti in ogni tempo dell'anno al Commissariato di Terra Santa o per mezzo dei Promotori della Crociata. I fanciulli, gli assenti ed i parenti defunti possono pure essere membri della Crociata e partecipano a tutti i benefici spirituali. Ogni persona riceve alla sua ammissione una copia dell'Almanacco dei Crociati, un certificato di ammissione ed una medaglia arricchita di tutte le Indulgenze di Terra Santa e dei cinque Scapolari.

Spese —I Crociati contribuiscono al riscatto e preservazione dei Luoghi Santi con la offerta annua di 25 soldi. I Promotori ed i Crociati sono pregati di non accludere moneta (coin or cash) in lettere non registrate, ma mandino le offerte per mezzo di Vaglia Postale (Money Order) o per Check. Anche i francobolli saranno acettati se in piccola quantità.

Membri Defunti —Procurate di inscrivere nella Crociata i vostri genitori, parenti ed amici defunti. Essi parteciperanno in tal modo alla parecchie migliaia di Messe che si celebrano nei Santuari di Terra Santa. Quanto grate vi saranno quelle povere anime se con la vostra carità le aiuterete a liberarsi dalle pene del Purgatorio!

Membri Perpetui —Sono inscritti come Membri Perpetui della Crociata e Benefattori di Terra Santa tutti coloro che danno una maggiore offerta per i Luoghi Santi di Palestina. Questi Membri Perpetui partecipano in vita e dopo morte a tutti i vantaggi spirituali della Crociata. Persone assenti o defunte, come anche intere famiglie e Comunità Religiose possono essere inscritti come Membri Perpetui. Quelli che fanno l'offerta di $12— per i Luoghi Santi sono inscritti come Membri Perpetui della Crociata, mentre l'offerta di $100—da diritto alla inscrizione di una intera famiglia o Comunità Religiosa. L'inscrizione di una famiglia comprende: marito e moglie, i loro figli vivi e defunti, i loro genitori, fratelli e sorelle. L'inscrizione di una Comunità Religiosa comprende tutti i membri presenti ed i defunti. Come certificato di Membro Perpetuo questo Commissariato di Terra Santa spedisce uno splendido Diploma.

Benefici Spirituali —I Crociati partecipano alle diverse migliaia di Messe celebrate annualmente per i Benefattori dai Padri Francescani nei diversi Santuari della Terra Santa. (2) Da un Breve di Papa Pio VI—Inter Cœtera—dato il 13 Luglio 1778, essi partecipano a tutte le buone opere, preghiere, digiuni, penitenze, mortificazioni e pellegrinaggi fatti in Terra Santa dai Padri Francescani dai Pellegrini e dai fedeli. (3) Essi hanno parte alle innumerevoli Indulgenze concesse ai Luoghi Santi, le quali possono anche essere applicate ai defunti. (4) Sua Santità Leone XIII ha concessa Indulgenza Plenaria a tutti i Crociati nella Festa del Santo Natale, nella Pasqua ed in punto di morte, ed Indulgenza parziale in tutti i Venerdì.

Promotori—Invitiamo tutti quelli che amano la Terra Santa ed i cari luoghi della nostra redenzione a diventare Promotori della Crociata. Dietro domanda noi li provvederemo del necessario. Ognuno che inscrive almeno 25 membri nella Crociata sarà numerato tra i Promotori.

Grazie speciali ai Promotori —Oltre le grazie concesse ai membri della Crociata, il Santo Padre Leone XIII con Rescritto del 26 Giugno 1894 ha concesso ai Promotori la Plenaria Indulgenza: (*a*) nel Primo giorno dell'Anno; (*b*) nella Festa dell'Assunzione di Maria Vergine. Essi hanno inoltre il beneficio di Messe speciali celebrate ogni settimana secondo la loro intenzione al Santo Sepolcro, al Calvario, nella Chiesa di S. Salvatore in Gerusalemme, nel Santuario di S. Giovanni Battista in Ain Karim. Come segno di speciale gratitudine noi mandiamo occasionalmente ai Promotori piccoli ricordi di Terra Santa.

Approvazione —La Pia Opera di Terra Santa è stata approvata e raccomandata da più di quaranta Pontefici, in più di sessanta Bolle e Brevi Pontificii ed ha avuto una speciale Benedizione dal Santo Padre Leone XIII, dal fu Cardinale McCloskey, dal fu Arcivescovo Corrigan, dalle Loro Eminenze Cardinali Gibbons, Farley e Falconio, da Sua Ecc. Revma Giovanni Bonzano, Delegato Apostolico e da parecchi altri Prelati.

Tutte le corrispondenze debbono essere indirizzate al

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND,
Mount St. Sepulchre, Washington, D. C.

CON APPROVAZIONE ECCLESIASTICA

1	S	S. Ignazio, Vesc., M.	*B. Andrea, C. 1 O.* (I. P.)
2	**D**	✠ **Quarta Domenica dopo l'Epifania**—Purificazione della B. V.—Benedizione delle Candele. (A. G. ed I. P.*) *Vangelo: La tempesta nel mare. Matt. viii, 23-27.*	
3	L	S. Biagio, Vesc., M. Benedizione della gola.	*B. Odorico, C. 1 O.* (I. P.)
4	†M	S. Andrea Corsini, Vesc., C.	*S. Giuseppe da Leonissa, C. 1 O.* (I. P.)
5	M	S. Agata, V., M.	*SS. Pier Battista e Soci, MM. del I e Terzo Ordine.* (I. P.)
6	G	S. Dorotea, V., M.	S. Silvano, Vesc., M.
7	V	✠ ★ Primo Venerdì.—S. Romualdo, Ab., C.	*B. Antonio da Stronconio, C. 1 O.*
8	S	S. Giovanni da Mata C. F. dei Trinitari.	S. Onorato, Vesc., C.
9	**D**	✠ **Quinta Domenica dopo l'Epifania** *Vangelo: La parabola della semente. Matt. xiii, 24-31.*	S. Apolonia, V., M.
10	L	S. Scolastica, V.	I Dieci Soldati Martiri—Roma.
11	†M	Nostra Signora di Lourdes.	S. Lazzaro, Vesc., C.
12	M	Santi Sette Fondatori dei Serviti, CC.	*B. Egidio da S. Giuseppe, C. 1 O.*
13	G	S. Benigno, M.	*B. Giovanna de Valois, Ved., Reg.*
14	V	✠ S. Valentino, Vesc., M.	S. Andrea, Vesc., C.
15	S	SS. Faustino e Giovita, MM.	*Traslazione delle Reliq. di S. Ant.*
16	**D**	✠ **Domenica di Settuagesima** *Vangelo: I lavoratori della vigna. Matt. xx, 1-16.*	*B. Filippa, V. 2 O.*
17	L	S. Fintano, Pr., C.	S. Faustino e Comp., MM.
18	†M	S. Simeone, Vesc., M.	S. Flaviano, Vesc., C.
19	M	S. Mansueto, Vesc., C.	*S. Conrado, C. 3 O.* (I. P.)
20	G	S. Leone, Vesc., M.	S. Eucherio, Vesc., C.
21	V	✠ S. Severiano, Vesc., M.	*S. Angela Merici, V. 3 O., F.* (I. P.)
22	S	Cattedra di S. Pietro in Antiochia.	*S. Margherita da Cortona Penitente 3 O.* (I. P.)
23	**D**	✠ **Domenica di Sessagesima** *Vangelo: Parabola del Seminatore. Luca viii, 4-16.*	S. Pier Damiani, Card., Vesc., C.
24	L	S. Mattia Apostolo.	S. Sergio, M.
25	†M	S. Felice III, P., C.	*B. Sebastiano da Apparizio, C. 1 O.*
26	M	S. Nestore, Vesc., M.	S. Alessandro, Vesc., C.
27	G	S. Leandro, Vesc., C.	*B. Giovanni da Triora, M. 1 O.*
28	V	✠ SS. Macario e Comp., MM.	*B. Tommaso da Cora, C. 1 O.*

Lettera di Approvazione

Delegazione Apostolica,
Stati Uniti d'America.

1811 Biltmore Str., Washington, D. C.
Agosto 10, 1912.

Molto Rev. e Caro Padre:

Mi è veramente piaciuto assai nel mio arrivo quì in Washington il sapere che la Pia Opera di Terra Santa era già stabilita in questo paese. Però mi è piaciuto ancora più, nel visitare il Vostro Monastero, il trovarvi tanti interessanti ricordi dei luoghi dove l'Opera della nostra Redenzione fu compiuta.

La Pia Opera di Terra Santa è ben conosicuta, essendo stata approvata da parecchi Pontefici ed arricchita di tante indulgenze. Io pure imparto la mia benedizione su tanto pia Opera e raccomando in modo speciale il Periodico "l'Almanacco dei Crociati." Spero che le Vostre fatiche trovino un corrispondente aiuto da parte di tutti i fedeli degli Stati Uniti.

Coi miei migliori auguri mi professo,

Devmo in Xto.,

+ John Bonzano
Archbishop of Melitene

Delegato Apostolico.

Al M. R. P. Goffredo Schilling, O. F. M.,
Collegio di Terra Santa, Brookland, D. C.

Decreto della Sacra Congregazione dei Religiosi

In riguardo della colletta delle elemosine in beneficio della Terra Santa

La Sacra Congregazione incaricata degli affari dei Religiosi, per decidere di diversi dubbi che sono sorti ed evitarne dei possibili per il futuro, ha determinato di dichiarare, e con questo Decreto dichiara, che nel Decreto sopra gli Instituti Mendicanti, la Pia Opera di Terra Santa affidata all'ordine dei Frati Minori non fu e non è affatto inclusa; perchè detta Pia Opera è molto più eccellente che non siano i bisogni particolari ed interessi individuali del detto Ordine ed è stata pienamente approvata ed arricchita di privilegi dalla Santa Sede Apostolica. Perciò la sopradetta Sacra Congregazione, animata dal desiderio non solo di non impedire, ma anzi di promuovere la suddetta Pia Opera, decreta e commanda che le collette in favore della Terra Santa solite a farsi nel Venerdì Santo, od in altri giorni, dai Frati Minori in persona o per mezzo di fide persone, seguendo le regole e gli usi debitamente osservati in questa materia debbono essere fatte dappertutto anche pel futuro, non ostante il menzionato Decreto del 21 Novembre 1908.

Essendo la Santità di Nostro Signore Pio X informata di queste decisioni del sottosegnato Cardinale Prefetto, Sua Santità si è degnata di approvarle e confermarle il 1 Ottobre 1909.

FR. J. C. CARD. VIVES,
Prefetto.

1	S	S. Antonina, M.	*B. Mattia, Vergine, 3 O.*
2	**D**	✠ **Domenica di Quinquagesima** *Vangelo: Gesù ridona la vista al cieco. Luca xviii, 31–43.*	*B. Agnese da Praga, V. 2 O.*
3	L	S. Tiziano, Vesc., C.	S. Cunegunda, V.
4	†M	S. Casimiro Re, C.	S. Lucio, P., M.
5	M	★ Mercoledì delle Ceneri. Benedizione delle Ceneri—comincia la Quaresima.	*S. Giovanni della Croce, C. 1 O.* (I. P.)
6	G	SS. Perpetua e Felicita, MM.	*S. Coletta, V. 2 O.* (I. P.)
7	V	★ Primo Venerdì.—S. Tomaso d'Aquino, C. D.	*Misteri della Via Dolorosa* (A. G., I. P.)
8	S	S. Giovanni di Dio, C., F.	S. Ponzio Diacono, C.
9	**D**	✠ **Prima Domenica di Quaresima** *Vangelo: Gesù tentato da Satana. Matt. iv, 1–11.*	*S. Caterina da Bologna, V. 2 O.* (I. P.)
10	L	SS. Quaranta Martiri di Sebaste. Comincia la Novena in onore di S. Giuseppe.	S. Vittore, M.
11	†M	S. Costantino, C.	*S. Francesca di Roma, Ved. 3 O.*
12	M	Quattro Tempora.—S. Gregorio I. P., C., D.	S. Massimiliano, M.
13	G	S. Cristina, V., M.	*B. Rogerio, C. 1 O.*
14	V	Quattro Tempora.—S. Leone, Vesc., M.	*B. Pietro da Treja, C. 1 O.*
15	S	Quattro Tempora.—S. Longino Cent., M.	*Tutti i Santi le di cui Reliquie sono nelle chiese Francescane.*
16	**D**	✠ **Second Domenica di Quaresima** *Vangelo: Trasfigurazione di Nostro Signore. Matt. xvii, 1–9.*	*B. Pietro da Siena, C. 3 O.*
17	L	S. Patrizio, Vesc., C., Ap. d'Irlanda. Domani cominciano i 13 Martedì in onore di St. Antonio.	S. Giuseppe d'arimatea, C.
18	†M	S. Cirillo, Vesc., di Gerusalemme, C., D.	*B. Salvatore, C. 1 O.*
19	M	★ S. Giuseppe Sposo di M. V. (A. G. I. P.)	SS. Apollonio e Leone, Vesc., CC.
20	G	S. Cutberto, Vesc., C.	*B. Giovanni da Parma, C. 1 O.*
21	V	S. Benedetto, Ab., C., F. dei Benedettini.	S. Birillo, Vesc., C.
22	S	S. Caterina di Svezia, V.	*S. Benvenuto, Vesc., C. 1 O.* (I. P.)
23	**D**	✠ **Terza Domenica di Quaresima** *Vangelo: Gesù caccia i demoni. Luca xi, 14–28.*	S. Fedele, M.
24	L	S. Simeone, Infante M.	*Ven. Diego Giuseppe, C., 1 O.*
25	†M	★ Annunziazione della B. V. M. (I. P.*)	*Ven. Geremia, C., 3 O.*
26	M	S. Ludgero, Vesc., C.	*B. Rizzerio, C., 1 O.*
27	G	S. Giovanni Damasceno, C., D.	*B. Peregrino, C. 1 O.*
28	V	S. Sisto III, P., C.	*B. Marco da Monte Gallo, C. 1 O.*
29	S	S. Cirillo Diacono, M.	*B. Paola, Ved. 3 O.*
30	**D**	✠ **Quarta Domenica di Quaresima** *Vangelo: Miracolo dei pani e dei pesci. Giov. vi, 1–15.*	*B. Angela, Ved. 3 O.*
31	L	S. Beniamino, Diac., M., Patr. dei Diaconi.	*B. Marco da Bologna, C. 1 O.*

La Preghiera degli Ascritti alla Crociata

DIVINO Eterno Padre! Io ti offro il Preziosissimo Sangue di Gesù Cristo in isconto dei miei peccati, per i bisogni di Santa Chiesa, per i bisogni di Terra Santa, per la conversione dei peccatori e per la liberazione delle Anime Sante del Purgatorio.

(Da dirsi tre volte al giorno.)

La Pia Opera di Terra Santa

QUANDO nello scorso Dicembre, squarciate le nubi che da tre anni gravavano sulla cara Terra Santa un raggio di luce potente inondò la Santa Città, e questo raggio annunciò al mondo Cristiano che Gerusalemme era stata strappata dalla tirannìa Mussulmana ritornando nuovamente in mani Cristiane, certamente i nostri Amici e Benefattori avranno innalzata a Dio una preghiera di gratitudine e di ringraziamento. Essa fu certamente una preghiera di grato animo per ringraziare Dio del prezioso dono elargito alla Cristianità pel Santo Natale; un rendimento di grazie perchè cessava finalmente lo stato di tribolazioni che da tanto tempo esisteva nella Terra di Gesù.

Di anno in anno l'Almanacco dei Crociati ha dato ai lettori le notizie di Palestina, e mai perdendo il coraggio ha sempre sperato in un avvenire migliore. Ripetutamente ha cercato di infondere coraggio nei nostri Promotori sollecitandoli a fare sforzi e sacrifici ancòra maggiori in pro dei Santi Luoghi dove si operò la nostra Redenzione. Tuttavia, quando scoppiata nel 1914 la grande confla-

1	†M	S. Ugo, Vesc., C.	S. Teodora, V.
2	M	S. Francesco di Paola, C., F.	*B. Leopoldo, C. 1 O.*
3	G	S. Pancrazio, Vesc., M.	*S. Benedetto il Moro, C., 1 O.* (I. P.)
4	V	★ Primo Venerdì.—S. Isidoro, Vesc., C.	S. Ambrosio, Vesc., C.
5	S	S. Vincenzo Ferreri, C.	S. Irene Vergine.
6	**D**	✠ **Domenica di Passione**	*B. Tommaso da Tolentino, M. 1 O.*
		Vangelo: I Giudei vogliono lapidare Gesù. Giov. viii, 46–59.	
7	L	S. Celestino, P., C.	*B. Crescenzia Höss, V. 3 O.*
8	†M	S. Dionigi, Vesc., M.	*B. Giuliano da S. Agost., C. 1 O.*
9	M	S. Maria Cleofa.	*B. Arcangelo, C. 1 O.*
10	G	S. Ezechiele Profeta.	*B. Carlo da Sezze, C. 1 O.*
11	V	Sette Dolori della B. V. M.	S. Leone I, P., C., D.
12	S.	S. Vittore, M.	*B. Angelo, C. 1 O.*
13	**D**	✠ **Domenica delle Palme**—(A. G.)	S. Ermenegildo, M.
		Vangelo: Entrata trionfale di Gesù in Gerusalemme. Matt. xxi 1–9.	
14	L	S. Giustino M. (A. G.)	S. Lamberto, Vesc., C.
		Cominciano i nove Martedì in onore di St. Antonio.	
15	†M	SS. Basilissa ed Anastasia MM. (A. G.)	*Ven. Anna, Ved. 3 O.*
16	M	Mercoledì Santo. (A. G.)	S. Benedetto Labre, C.
17	G	★ Giovedì Santo. (A. G.)	S. Innocenzo, Vesc., C.
18	V	★ Venerdì Santo. (A. G.)	*B. Andrea, C. 1 O.*
		Funerale di Christo a Mount St. Sepulchre.	
19	S	★ Sabbato Santo. (A. G.)	*B. Conrado, C. 1 O.*
		Funzione della Resurrezione a Mount St. Sepulchre.	
		La Quaresima finisce oggi a mezzogiorno.	
20	**D**	✠ **Domenica di Pasqua**—(A. G. I. P.)	*B. Leopoldo, C. 1 O.*
		Vangelo: Risurrezione di Cristo. Marco xvi, 1–7.	
21	L	Lunedì di Pasqua.	S. Anselmo, Vesc., C.
22	†M	Martedì di Pasqua.	SS. Sotero e Caio, PP., MM.
23	M	S. Giorgio M. Patrono d'Inghilterra.	*B. Egidio d'Assisi, C. 1 O.*
24	G	*S. Fedele M. 1 O.*	S. Alessandro, M.
25	V	Rogazioni.—S. Marco Evangelista.	S. Stefano d'Antiochia, Vesc., M.
		Processione e Litanie dei Santi.	
26	S	Nostra Signora del Buon Consiglio.	S. Cleto, P., M.
27	**D**	✠ **Domenica in Albis**	S. Anastasio, P., C.
		Vangelo: Gesù apparisce ai Suoi Discepoli. Giov. xx, 19–31.	
28	L	S. Paolo della Croce, C., F. dei Pass.	*S. Raffaele Arcangelo.* (I. P.)
		Rinnovazione della Professione per i Terziari.	
29	†M	S. Pietro Martire.	S. Roberto, Ab., C.
30	M	S. Caterina da Siena, V.	S. Sofia, Verg. e Mart.

grazione che travolse nelle sue fiamme divoratrici tutta l'Europa, sembrò essere necessario un coraggio soprannaturale per continuare una lotta esistente già da sette secoli e sperare tuttavia in tempi migliori. Tutte le offerte che nei tempi ordinari si raccoglievano in tutta Europa, cessarono quasi del tutto, e le sconvolte condizioni commerciali e finanziarie minacciarono di diminuire anche le offerte dei Cattolici di America.

Ma l'Onnipotente Iddio, che sa trar bene dal male, non permise che fallissero le speranze di chi confidava in Lui. Così Egli volle che dalla più grande guerra che abbia giammai straziato il mondo ne venisse la liberazione della Terra Santa dalle mani dei Turchi: quella liberazione per la quale centinaia e migliaia di Crociati diedero invano la loro vita.

Forse nessuno ha più diritto di rallegrarsi di questa liberazione che i membri ed amici del Commissariato di Terra Santa. In altro luogo diamo un dettagliato acconto della grande celebrazione che ebbe luogo nella nostra Chiesa il giorno di Pasqua, per commemorare la liberazione di Gerusalemme. Non possiamo non provare un sentimento di speciale compiacenza nel poter dedicare questo numero dell'Almanacco dei Crociati a "Gerusalemme Liberata" pubblicando, come facciamo, un completo resoconto della liberazione della Santa Città con parecchie fotografie autentiche ed ufficiali, connesse con tale evento.

L'Almanacco dei Crociati (edizione Inglese) ha compito il suo quarto di secolo di esistenza ed è felicissimo che il suo ventesimosesto anno si apra sotto tali auspici.

Tuttavia non persuadiamoci che il nostro lavoro sia terminato: no; possiamo anzi dire che incomincia appunto ora. La stessa presa di Gerusalemme lascia ancòra molti altri Santuari in Palestina da essere restituiti al Cristianesimo ed il riscatto di questi Santuari richiede anche i nostri sforzi, la nostra cooperazione come nel passato. Quando finalmente la Santa Chiesa potrà avere il permesso di riparare alle disgraziate condizioni in cui i più Santi Luoghi si trovano per la trascuranza dei Turchi Dominatori, sarà considerato un gran privilegio per i nostri Crociati di concorrere alla erezione di degni templi sui luoghi che ricordano la Nascita, Vita, Morte, Resurrezione ed Ascensione di Nostro Signore. Spetta quindi a noi farci coraggio e, consolati dalla liberazione della Santa Città e suoi Santuari, continuare con più zelo nel lavoro a cui sì nobilmente abbiamo partecipato sin ora.

Promotori ed amici della Crociata di Terra Santa, lavoreranno con novello spirito per quella gloriosa Missione, risoluti di rendere noto a tutti i grandi ed urgenti bisogni dei Santi Luoghi e la subblime grandezza della Pia Opera di Terra Santa. Essi si sforzeranno di instillare nelle menti di tutti i buoni cattolici la necessità di aiutare la grande Causa, il grande bene che là si operò per il passato ed i grandi benefici spirituali che la Santa Chiesa ha concesso a chi partecipa a tale Pia Opera.

Nè vorranno essi trascurare di offrire preghiere per i bisogni dei Santi Luoghi e per coloro che in mezzo a tanti pericoli li custodiscono in nome di Santa Madre Chiesa. Dio solo conosce il grande bene che si è operato in pro della Terra Santa per mezzo delle innumerevoli preghiere fatte dai nostri Crociati, ed è a loro che nuovamente ci rivolgiamo per aiuto ora che la Santa Città è nostra ed è ricominciato il Periodo di ristorazione e ricostruzione.

Ringraziamo tutti i nostri Benefattori per l'aiuto ed incoraggiamento nel passato, ci congratuliamo con loro ora nel felice momento della vittoria e preghiamo il Nostro Divin Redentore a benedirli e proteggerli unitamente ai loro cari ed a concedere a tutti la Sua celeste pace.

1	G	SS. Filippo e Giacomo, App.	S. Geremia, Profeta.
2	V	✠ ★ Primo Venerdì.—S. Atanasio, Vesc., C.,	S. Giovenale, Vesc., C.
3	S	Invenzione della Santa Croce.	S. Secondo, Vesc., C.
4	**D**	✠ **Domenica seconda dopo Pasqua** *Vangelo: Il Buon Pastore. Giov. x, 11–16.*	S. Monica, Vedova.
5	L	S. Pio V, P. C.	S. Angelo, C.
6	†M	S. Giovanni davanti Porta Latina.	S. Benedetta, V.
7	M	Patrocinio di S. Giuseppe. (I. P.)	S. Stanislao, Vesc., M.
8	G	Apparizione di S. Michele Arcang.	S. Dionigio, Vesc., C.
9	V	✠ S. Gregorio Nazianz., Vesc., C., D.	*Ven. Simone, C. 1 O.*
10	S	S. Antonino, Vesc., C.	S. Giobbe, Profeta.
11	**D**	✠ **Terza Domenica dopo Pasqua** *Vangelo: Gioia dopo il dolore. Giov. xvi, 16–22.*	*S. Benedetto, C. 1 O.*
12	L	SS. Dionigio e Pancrazio, MM.	S. Filippo, C.
13	†M	*S. Pietro Regalato, C. 1 O.* (I. P.)	S. Giovanni Silenzioso, C.
14	M	S. Bonifacio, M.	*B. Francesco da Fabriano, C. 1 O.*
15	G	S. Giovanni Battista de la Salle, F. dei Fratelli Cristiani.	S. Isidoro, M.
16	V	✠ S. Giovanni Nepomuceno, M.	S. Ubaldo, Vesc., C.
17	S	*S. Pasquale Baylon, C. 1 O, Patrono della Società e Congressi Eucaristici.* (I. P.)	S. Bruno, Vesc., C.
18	**D**	✠ **Quarta Domenica dopo Pasqua** *Vangelo: Cristo promette il Confortatore. Giov. xvi, 5–14.*	*S. Felice, C. 1 O*
19	L	*S. Ivo, C. 3 O. Patrono degli Avvocati.* (I. P.)	S. Pietro Celestino, P. C.
20	†M	*S. Bernardino da Siena, C 1 O.* (I. P.)	S. Basilla, Vergine.
21	M	SS. Timoteo e Comp. Diaconi, MM.	S. Secondino, M.
22	G	S. Giulia, V.	*B. Giovanni Forest, M.* (I. P.)
23	V	✠ S. Desiderio Vesc., M. (I. P.)	S. Michele, Vesc., C.
24	S	Nostra Signora del Soccorso.	S. Vincenzo Martire.
25	**D**	✠ **Quinta Domenica dopo Pasqua** *Vangelo: Chiedete nel nome di Gesù. Giov. xvi, 22–30.*	*Translazione delle Reliquie di S. Francesco.*
26	L	Rogazioni.—S. Filippo Neri, C., F.	S. Zaccaria, Vesc., M.
		Oggi, domani e Mercoledì Processione con Litanie dei Santi.	
27	†M	Rogazioni.—S. Beda Venerabile, C., D.	*Dedic. della Basilica di S. Francesco.*
28	M	Rogazioni.—S. Gregorio VII, P., C.	SS. Emilio e Comp., MM.
29	**G**	✠ **Ascensione.**—(A. G., I. P.*) *Vangelo: Ascensione di Nostro Signore. Marco xvi, 14–20.*	*B. Giovanni da Prado, M. 1 O.*
30	V	✠ *S. Ferdinando Re, C. 1 O.* (I. P.)	S. Felice, P., M.
		Domani comincia la Novena in onore dello Spirito Santo.	
31	S	S. Petronilla, V.	*B. Gherardo, C. 3 O.*

SULL 'altipiano di una catena di montagne in Spagna, maestosamente ergevasi un antico Monastero. Un bosco di verdi pini adombrava col loro fogliame quella casa di preghiera le cui torrette e comignoli, dominanti la circostante vallata, potean vedersi da lontano. In questa vallata, annidato tra boschi e vigne, era un piccolo villaggio ed attorno ad esso, come un filo d'argento, scorreva un ruscelletto che perdevasi poi nella lontananza.

Tra i Monaci che vivevano nel Monastero era un giovane di nome Norberto eccellente scultore, le cui artistiche doti gli permisero a personificare nel marmo i proprii ideali. Egli era anche abile pittore e le sue Madonne e Santi erano avidamente ricercati ed adornarono più chiese e cappelle.

Norberto era molto pio e coltivava una speciale tenerezza verso la Santa Vergine, che egli chiamava sua madre. La sua amabilità e dolcezza di carattere lo resero caro a tutti i Monaci. Come tutti gli artisti, Norberto era un po' sognatore e sul cader del giorno, quando il sole dolcemente spariva dietro le colline e pareva che i raggi d'oro si allungassero per dare al Monastero il bacio d'addio, egli s'intratteneva sulla terrazza con gli occhi fissi sull'orizzonte sino a che gli ultimi riflessi del tramonto erano spariti.

La Capella del Monastero era diventata troppo piccola per il sempre crescente numero di Monaci, e questi decisero di fabbricarne una nuova grande e degna della gloria e magnificenza di Dio e del loro glorioso Ordine. Raccolsero pertanto centinaia di lavoratori e nel fianco della montagna aprirono una cava da cui trassero splendidi blocchi del più puro granito. Il Monastero diventò un centro di attività ed il popolo veniva da distante per vedere il nuovo tempio di Dio che doveva essere una meraviglia di architettura.

In quei tempi, in cui la fede non era morta come ai nostri giorni, ciascuno si reputava felice di poter contribuire nella erezione di una chiesa, e quanti non erano benedetti con ricchezze materiali offrirono inveci di esse i loro servizi personali, lavorando per la gloria di Dio e senza dimandare altra ricompensa che quella della benedizione di Dio e del pane quotidiano. Così centinaia di scalpellini erano affacendati nello squadrare blocchi di granito, senza curarsi in qual luogo della nuova chiesa sarebbero stati posti o se i fedeli li avrebbero veduti ed ammirati, ma sicuri che il Signore li avrebbe apprezzati come apprezzava l'opera di coloro che personalmente contribuivano a questo pio lavoro.

I Monaci presero un vivo interesse al progresso del lavoro e ciascuno offriva la propria assistenza a seconda delle proprie abilità. Ogni dettaglio riguardante

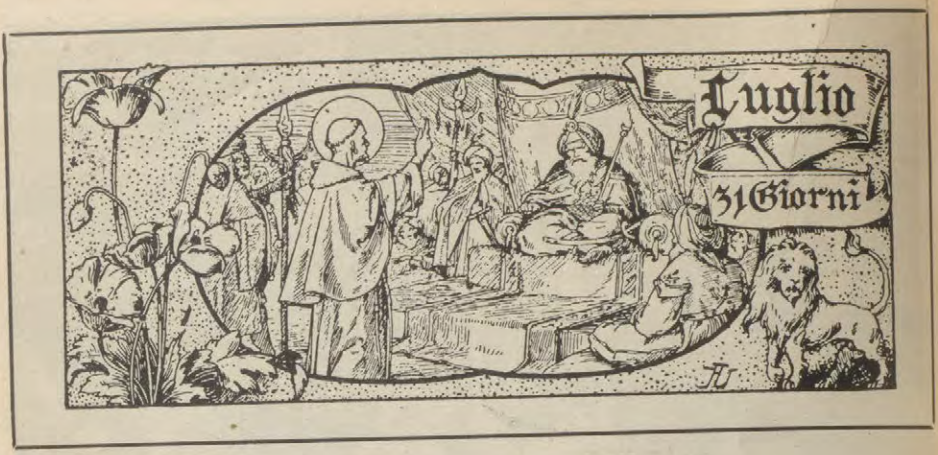

1	**D**	✠ **Domenica dopo l'Ascensione** *Vangelo: Testimonianza dello Spirito Santo. Giov. xv, 26–27; xvi, 1–4.*	
2	L	SS. Marcellino e Comp., MM.	*B. Battista, V. 2 O.*
3	†M	S. Clotilda, Regina.	*B. Andrea, C 1 O.*
4	M	S. Francesco Caracciolo, C., F.	S. Quirino, Vesc., M.
5	G	S. Bonifacio, Vesc., M.	*B. Pacifico, C. 1 O.*
6	V	⋙ ★ Primo Venerdì.—S. Norberto, Vesc., C.	S. Filippo primo Diacono.
7	S	⋙ Vigilia di Pentecoste.	*BB. Stefano e Comp., MM. 1 O.*
8	**D**	✠ **Domenica di Pentecoste** (A. G., I. P.) *Vangelo: Venuta dello Spirito Santo. Giov. xiv, 23–31.*	*S. Maria Madd. de Pazzi, V. 2 O.*
9	L	S. Riccardo, Vesc., C.	S. Colombano, Vesc., C.
10	†M	S. Margherita, Regina.	*B. Jolenta, Ved. 2 O.*
11	M	⋙ Quattro Tempora.—S. Barnaba, Ap.	S. Parisio, C.
12	G	S. Giovanni da S. Facondo, C.	*B. Guido, C. 1 O.*
13	V	⋙ Quattro Tempora.— ★ S. Antonio da Padova, C. 1. O. (I. P.) Benedizione dei gigli e Messa Solenne a Mount St. Sepulchre.	
14	S	⋙ Quattro Tempora.—S. Basilio il Grande.	S. Eliseo Profeta.
15	**D**	✠ **Domenica della Trinità** (I. P.) *Vangelo: Gesù da la missione ai Discepoli. Matt. xxviii, 18–20.* Finisce il tempo per il Precetto Pasquale.	SS. Vito e Com., MM.
16	L	N. S. del Perpetuo Soccorso.	*Ven. Andrea da Burgio, C 1 O.*
17	†M	S. Montano Soldato, M.	S. Gundolfo, Vesc., C.
18	M	SS. Marco e Marcellina, MM.	S. Elisabetta, V.
19	G	★ Corpus Domini. (A. G., I. P.) Processione col SS. Sacramento. Oggi comincia la Novena in onore del Sacro Cuore.	*B. Michelina, Ved. 3 O.*
20	V	⋙ S. Silverio, P., M.	S. Macario, Vesc.
21	S	S. Luigi Gonzaga, C.	S. Albano, M.
22	**D**	✠ **Seconda Domenica dopo Pentecoste** *Vangelo: Parabola della Cena. Luca xiv, 16–24.*	S. Paolino, Vesc., C.
23	L	S. Agrippina, V., M.	S. Ediltrude, V. Regina.
24	†M	Natività di S. Giov. Battista. (I. P.*)	SS. Fausto e Comp., MM.
25	M	S. Guglielmo, Abb., C.	SS. Lucia e Comp., VV., MM.
26	G	SS. Giovanni e Paolo, MM.	S. Davide, Eremita, C.
27	V	⋙ ★ Sacro Cuore di Gesù. (I. P.) Consacrazione al Sacro Cuore.	*B. Benvenuto, C. 1 O.*
28	S	S. Leone II, P., C.	S. Ireneo, Vesc., M.
29	**D**	✠ **Terza Domenica dopo Pentecoste.** (A. G., I. P.*) *Vangelo: Parabola della pecorella perduta. Luca xv, 1–10.*	SS. Pietro e Paolo App.
30	L	Commemorazione di S. Paolo, Ap.	SS. Caio e Leone, MM.

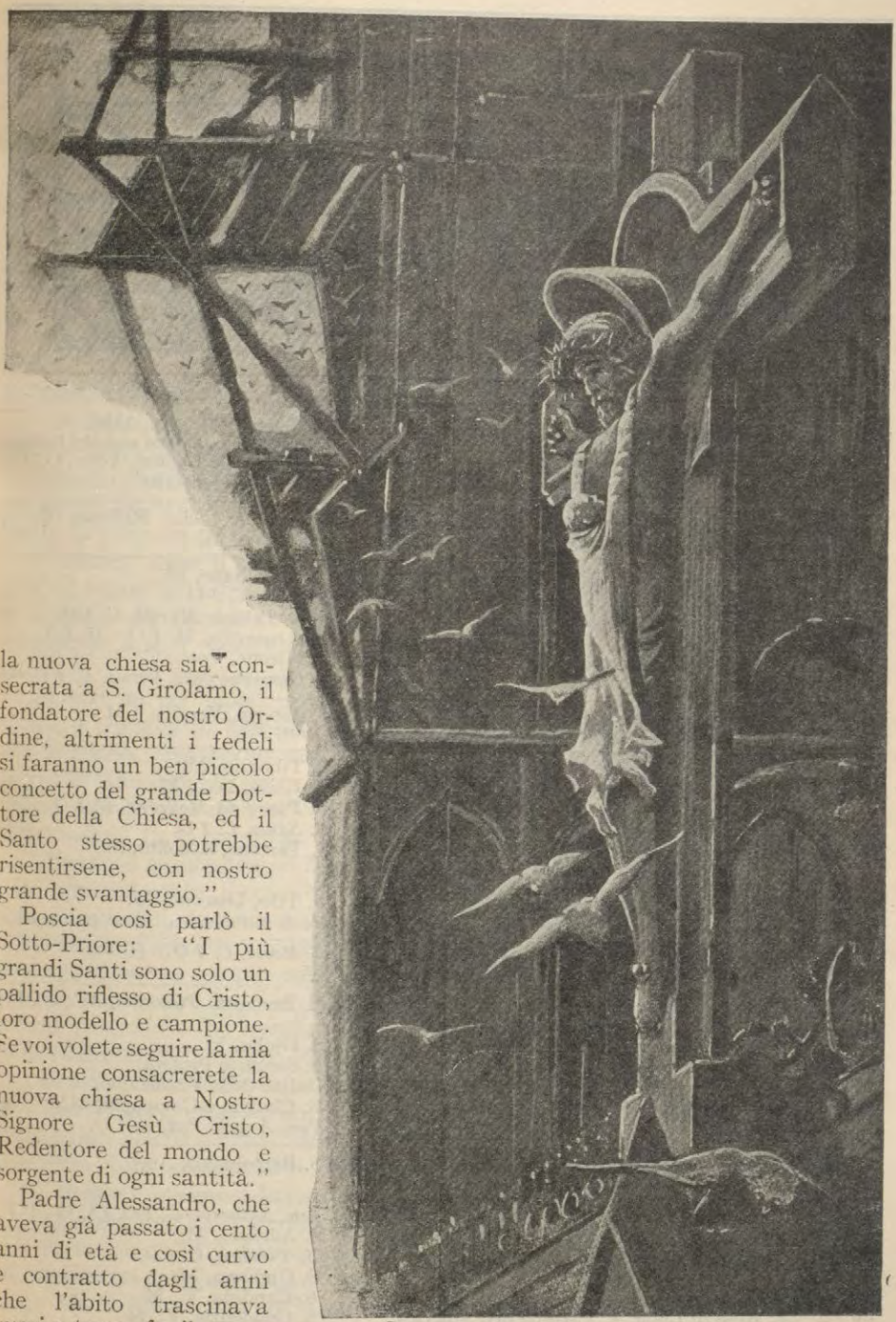

il fabbricato era stato stabilito ed i Monaci erano concordi in tutto fuorchè in una cosa, a qual Santo cioè la nuova chiesa sarebbe stata dedicata.

Una sera, mentre tutti i Monaci erano radunati sulla terrazza del Monastero, il Priore, che era un uomo di azione e di grande senso comune, così parlò ad essi; "Miei cari fratelli, è tempo che decidiamo sotto la invocazione di qual Santo dovremo porre la nuova chiesa, perciò io desidero che a seconda della dignità e danzianità di religione, ciascuno esprima la propria opinione, mentre io riservo a me stesso il diritto della prima proposta e della decisione finale. Secondo la mia opinione è conveniente che

1	†M	Festa del preziosis. Sangue.	S. Romualdo, Vesc., M.
2	M	Visitazione della B. V. M. (A. G.)	S. Svitinio, Vesc., C.
3	G	S. Giacinto, M.	SS. Eulogio e Comp., MM.
4	V	✠ ★ Primo Venerdì.—S. Teodoro, Vesc., C.	SS. Osea ed Aggeo, Profeti.
5	S	S. Antonio Maria Zaccaria.	S. Filomena, V.
6	**D**	✠ **Quarta Domenica dopo Pentecoste** *Vangelo: La Pesca miracolosa. Luca v, 1–11.*	Isaia, Profeta.
7	L	*S. Lorenzo da Brindisi, C. 1 O.* (I. P.)	S. Edilburga, V.
8	†M	*S. Elisabetta, Regina di Portogallo.* (I. P.)	S. Eugenio III, P., C.
9	M	*SS. Nicola, Goffredo e Comp., MM.* (I. P.)	S. Cirillo, Vesc.
10	G	Sette Fratelli e Comp., MM.	*Ven. Michelangelo, C. 1 O.*
11	V	✠ *S. Veronica Giuliani, V.* (I. P.)	S. Pio I, P., M.
12	S	S. Giovanni Gualberto, Ab., C., F.	SS. Nabore e Felice, MM.
13	**D**	✠ **Quinta Domenica dopo Pentecoste** *Vangelo: La giustizia dei Farisei. Matt. v, 20–24.*	Anacleto, P., M.
14	L	*S. Bonaventura, Card., C., D. 1 O.* (I. P.)	S. Marcellino, C.
15	†M	Festa del Santo Sepolcro. (I. P.) Titolare della nostra chiesa.	*B. Angela da Marsciano, Ved. 3 O.*
16	M	B. V. del Monte Carmelo.	S. Fausto, M.
17	G	S. Alessio, C.	S. Leone IV., P. C.
18	V	✠ S. Camillo de Lellis, C., F., Patrono degli Ospedali.	*B. Simone da Lipnica, C. 1 O*
19	S	S. Vincenzo de Paoli, C., F. delle Suore della Carità.	*B. Giovanni da Dukla, C 1 O.*
20	**D**	✠ **Sesta Domenica dopo Pentecoste** *Vangelo: Gesù nutre la moltitudine. Marco viii, 1–9.*	S. Girolamo Emiliani, C.
21	L	S. Prassede, V.	S. Daniele, Profeta.
22	†M	S. Maria Madd., Penitente.	S. Plato, M.
23	M	S. Apollinare, Vesc., M.	S. Liborio, Vesc., M.
24	G	*S. Francesco Solano, Ap. del Perù, C.* (I. P.)	S. Cristina, V., M.
25	V	✠ S. Giacomo Apostolo.	*Ven. Luigi Lucci, Vesc., C. 1 O.*
26	S	S. Anna, Madre della B. V. M.	S. Pastore, C.
27	**D**	✠ **Settima Domenica dopo Pentecoste** *Vangelo: I falsi Profeti. Matt. vii, 15–21.*	*B. Cunegonda, V. 2 O.* (I. P.)
28	L	SS. Nazario e Comp., MM.	S. Innocenzo I, P., C.
29	†M	S. Marta, V. Albergatrice di N. S.	S. Felice II, P., C.
30	M	SS. Abdon e Sennen, MM.	S. Massima e Comp., VV., MM.
31	G	S. Ignazio, C., F. della Comp. di Gesù.	S. Giovanni Colombino, C., F.

la nuova chiesa sia consecrata a S. Girolamo, il fondatore del nostro Ordine, altrimenti i fedeli si faranno un ben piccolo concetto del grande Dottore della Chiesa, ed il Santo stesso potrebbe risentirsene, con nostro grande svantaggio."

Poscia così parlò il Sotto-Priore: "I più grandi Santi sono solo un pallido riflesso di Cristo, loro modello e campione. Se voi volete seguire la mia opinione consacrerete la nuova chiesa a Nostro Signore Gesù Cristo, Redentore del mondo e sorgente di ogni santità."

Padre Alessandro, che aveva già passato i cento anni di età e così curvo e contratto dagli anni che l'abito trascinava quasi a terra, fu il prossimo a parlare. "Io propongo il Padre Eterno, disse egli con voce tremula, Egli

1	V	✠ ★ PRIMO VENERDI.—S. Pietro in Vincolis.	SS. Sette Maccabei, MM.
		Da oggi a Mezzodì sino alla Mezzanotte di domani; Indulg. della Porziuncola, detta anchedel Perdono.	
2	S	★ DEDICAZIONE DI S. M. DEGLI ANGELI. (I. P.)	S. Alfonso de Liguori, Vesc., C., D., F. dei Redentoristi.
3	**D**	✠ **Domenica Ottava dopo Pentecoste** *Vangelo: L'Amministratore infedele. Luca xiv, 1–9.*	Invenzione delle Reliquie di S. Stefano, M.
4	L	S. Domenico, C., F. dei Domenicani.	S. Tertulliano, M.
5	†M	Nostra Signora della Neve.	*B. Cico, C. 3 O.*
6	M	Trasfigurazione di Nostro Signore.	*Ven. Antonio Margil, C. 1 O.*
7	G	S. Gaetano, C., F.	*B. Arcangelo, M. 1 O.* (I. P.)
8	V	✠ SS. Ciriaco e Comp., MM.	S. Mirone, Vesc., C.
9	S	S. Romano, Soldato, M.	*B. Giovanni della Verna, C. 1 O.*
10	**D**	✠ **Domenica Nona dopo Pentecoste** *Vangelo: Gesù piange sopra Gerusalemme. Luca xix, 41–47.*	S. Asteria, Vergine e M.
11	L	S. Lorenzo, Diacono, M.	S. Tiburzio, M.
12	†M	*S. Chiara, V., F. delle Clarisse.* (A. G., I. P.)	S. Ilaria, Ved., M.
13	M	S. Ippolito, M.	*B. Pietro da Molleano, C. 1 O.*
14	G	✠ VIGILIA.—S. Marcello, Vesc., M.	*B. Sante, C. 1 O.*
15	**V**	✠ **Assunzione della B. V. M.** (A. G., I. P.*) *Vangelo: Maria e Marta. Luca xx, 38–42.* Indulgenza Plenaria per i Membri della Crociata.	S. Tarcisio, Accolito, M.
16	S	S. Gioacchino, Padre della B. V. M.	S. Tito, Diacono, M.
		Domani cominciano le 5 Domeniche in onore delle Stimmate di S. Francesco. (I. P. per ognuna.)	
17	**D**	✠ **Domenica Decima dopo Pentecoste** *Vangelo: Il Fariseo ed il Pubblicano. Luca xviii, 9–14.*	*S. Rocco, C. 1 O.* (I. P.)
18	L	S. Elena, Imperatrice, Ved., Gran Benefattrice di Terra Santa.	S. Bernardo Ptolomai, Ab., C., F.
19	†M	*S. Ludovico Vesc., C. 1 O.* (I. P.)	S. Giulio, M.
20	M	S. Bernardo, Ab., C., D.	S. Samuele Profeta.
21	G	S. Giovanna Francesca de Chantal, Ved., F. dell'Ordine della Visitazione.	
22	V	✠ Sette Gaudi della B. V. M. (A. G., I. P.)	S. Claudio e Compagni, MM.
23	S	S. Filippo, C.	*Ven. Angelo Paz, C. 1 O.*
24	**D**	✠ **Domenica Decimaprima dopo Pentecoste** *Vangelo: Gesù cura il sordomuto. Marco vii, 31–37.*	S. Bartolomeo, Ap.
25	L	*S. Luigi IX, Re, C. 3 O., Patrono dei Terziari.*	*Ven. Rainerio, C. 1 O.* (A. G., I. P.)
26	†M	S. Zefirino, P., M.	S. Adriano, M.
27	M	S. Giuseppe Calasanzio, C., F.	*B. Timoteo, C. 1 O.*
28	G	S. Agostino, Vesc., C., D.	S. Giuliano, M.
29	V	✠ Decollazione di S. Giov. Battista.	S. Candida, V., M.
30	S	S. Rosa di Lima, V. Patrona dell'America.	S. Gaudenzia, V., M.
31	**D**	✠ **Domenica Duodecima dopo Pentecoste** *Vangelo: Il Buon Samaritano. Luca x, 23–27.*	S. Raimondo Nonnato, Card., C.

creò il mondo e per più di quattromila anni il genere umano venerò Lui solo."

Venne poscia un Monaco dell'età di circa trenta anni, uomo di salde fattezze, che disse in tono imperativo: "Da parte mia io sceglierei il Papa S. Gregorio, che certamente era grande e potente. Egli intese chiaramente che la forza materiale, come tutte le altre potenze che emanano da Dio, è il mezzo più efficace di azione nelle mani dei Suoi servi. Gregorio ricorse all'azione e così salvò l'umanità ed innalzò il potere della Chiesa a tale e più grande altezza che non fecero Imperatori e Re."

Appresso per ordine, venne il Fratello Giardiniere: "In quanto a me," egli azzardò a dire, "Io dedicherei la chiesa a San Fiacro, perchè questo Santo è stato veramente sfortunato e solo due cose gli stettero sempre in mente, cioè: di adempiere ai suoi doveri e stare sempre in grazia di Dio. E siccome la maggioranza degli uomini sono sfortunati, ci conviene proporre loro un esempio di virtù da imitare che sia nel limite della loro capacità ed intelligenza."

In questo mentre passava per la strada che conduceva al Monastero, un campagnolo che portava un fanciullo sulle spalle come S. Cristoforo. Il Priore guardando giù dalla terrazza lo pregò di fermarsi un momento, poi diplomaticamente gli disse: "Se voi foste ricco abbastanza da fabbricare una chiesa, a qual Santo la vorreste dedicare?"

"Bene," disse il campagnolo, "Con tutto il rispetto a Dio, alla Beata Vergine ed a tutti gli altri Santi, io sceglierei Sant' Isidoro il Contadino, perchè Egli m'ispira la più grande confidenza. Io lo preferisco a tutti gli altri perchè Egli ha guarito la mia vacca e mi ha aiutato a ritrovare tre galline che si erano smarrite."

Dopo un po' passò una giovane donna. Essa era vestita molto decentemente e portava in braccio un piccolo fanciullo, mentre ne conduceva un'altro per la mano. Anche ad essa il Priore fece la stessa domanda che fece al campagnolo, alla quale, senza esitazione alcuna, essa rispose: "Io dedicherei la chiesa alla Madre di Dio." Perchè? Domandò il Priore. "Perchè Essa è nostra madre," fu la risposta.

Durante questo tempo Norberto si mantenne silenzioso. Egli aveva osservato, come al solito, il tramonto del sole, notando il cambiamento dei colori sulle soffici nuvolette, da rosso vivo in purpureo e poscia in nero grigio. Quando egli udì la risposta della donna esclamò "Ben detto, Signora." "A Maria deve essere dedicato il nuovo tempio, ma non a Maria Madre di Dio, ma a Maria Vergine, giacchè per mezzo del Suo Immacolato Concepimento Essa fu esente da ogni umana passione. Per questa ragione Essa è superiore a tutto il genere umano e fu fatta degna di diventare Madre di Dio."

Si alzò poscia il Procuratore del Monastero e disse: "Fratelli, credete a me, nè a Dio il Padre, nè al Figlio, nè alla Spirito Santo; nè a San Girolamo o San Gregorio o San Fiacro o Sant 'Isidoro deve essere dedicato il nuovo tempio. Mettetelo sotto la invocazione di S. Maurizio e voi avrete fatta la cosa più dritta."

"Perche?" chiese il Priore attonito.

"Perche Egli è il Patrono del Nobile Duca di cui noi siamo sudditi. Questo piacerà molto a lui e guadagnando le sue buone grazie egli sarà meno inclinato ad opprimerci con gravi tasse, come fece sino ad ora."

"Ma S. Maurizio è un Santo quasi ignoto e senza storia. Che ha Egli fatto e che si dice di Lui?"

Io ammetto che poco si conosce a Suo riguardo eccetto che egli era un sol-

1	L	S. Egidio, Ab., C.	*B. Isabella, V. 2 O.*
2	†M	S. Stefano, Re., C.	S. Giusto, Vesc., C.
3	M	S. Serapia, V., M.	*BB. Giovanni e Pietro, MM. 1 O.*
4	G	S. Mosè, Profeta.	*S. Rosa da Viterbo, V. 3 O.* (I. P.)
5	V	✠ ★ Primo Venerdì.—S. Lorenzo Giustiniani, Vesc., C.	*B. Gentile, M. 1 O.*
6	S	SS. Cirillo e Metodio, Vesc., CC.	*B. Vincenzo, C. 1 O.*
7	**D**	✠ **Domenica Decimaterza dopo Pentecoste** *Vangelo: Gesù guarisce i dieci lebbrosi. Luca xvii, 11–19.*	S. Giovanni, M.
8	L	Natività della B. V. M. (A. G.)	SS. Adriano e Comp., MM.
9	†M	SS. Doroteo e Gorgonio, MM.	*B. Serafina, Ved. 2 O.*
10	M	S. Nicola da Tolentino, C.	*S. Ilario, P. C.*
11	G	SS. Proto e Giacinto, MM.	*B. Bonaventura da Barcellona, C. 1.*
12	V	✠ SS. Nome di Maria.	SS. Macedonio e Comp., MM.
13	S	S. Filippo, M.	*BB. Apollinare e Comp., MM. 1-3 O.*
14	**D**	✠ **Domenica Decimaquarta dopo Pentecoste** *Vangelo: Parabola dei gigli del campo. Matt. vi, 24–33.*	Esaltazione della Croce.
15	L	Sette Dolori della B. V. M.	S. Valeriano, M.
16	†M	SS. Cornelio P., Cipriano, Vesc., MM.	S. Editta, V.
17	M	✠ Quattro Tempora.—*Stimmate di S. Framcesco.*	(A. G., I. P.)
18	G	*S. Giuseppe da Cupertino, C. 1 O.* (I. P.)	SS. Sofia ed Irene, MM.
19	V	✠ Quattro Tempora.—SS. Gennaro e Comp., MM.	S. Teodoro, Vesc., C.
20	S	✠ Quattro Tempora.—SS. Eustachio e Comp., MM.	S. Candida, V., M.
		Oggi cominciano i dodici Sabbati in preparazione della Festa della Immacolata Concezione della B. V. M. (I. P. per ognuno dei Sabbati.)	
21	**D**	✠ **Domenica Decimaquinta dopo Pentecoste** *Vangelo: La Vedova di Naim. Luca vii, 11–16.*	*S. Matteo, Ap., Evangel.*
22	L	S. Tommaso da Villanova, Ab., C.	*Ven. Pier Domenico, C. 1 O.*
23	†M	S. Lino, P., M.	*Invenzione del Corpo di S. Chiara.*
24	M	B. V. della Mercede.	*S. Pacifico, C. 1 O.* (I. P.)
25	G	S. Cleofa, Discepolo di Gesu.	S. Ercolano, Soldato, M.
26	V	✠ SS. Cipriano e Giustina, MM.	*B. Lucia, V. 3 O.*
27	S	*S. Elzeario, C. 3 O.* (I. P.)	SS. Cosma e Damiano, MM.
28	**D**	✠ **Domenica Decimasesta dopo Pentecoste** *Vangelo: Gesù guarisce l'idropico. Luca xiv, 1–11.*	*B. Bernardino da Feltre, C. 1 O.*
29	L	S. Michele Arcangelo. (I. P.*)	*Ven. Bernardino Calenziana, C. 1 O.*
30	†M	S. Girolamo, C., D.	*Ven. Benigno, C. 1 O.*

dato" disse il Procuratore, "però egli deve essere stato veramente un buo uomo, altrimenti non sarebbe nel Calendario."

"Questo è vero," disse il P. Teobaldo.

"Quello che c'interessa, dopo tutto, replicò il Procuratore, si è il fatto che il miglior Santo per noi è quello che ci può dare miglior risultato. Dopo tutto, ogni chiesa è eretta a maggior gloria di Dio. Io insisto perciò che San Maurizio sia scelto per Patrono della nuova chiesa, molto più che oltre al mostrare gran rispetto al nostro Signor Feudale, noi siam liberi di adornare il nostro tempio con quante statue ed immagini di santi noi vogliamo."

Dopo una viva discussione sul soggeto, l'opinione del Procuratore valse. Fu deciso di eriggere sulla porta maggiore della chiesa una statua di San Maurizio; un po' in alto quella della Beata Vergine e sopra questa, sulla sommità, una grande figura di Cristo Crocifisso.

Padre Norberto ricevette l'ordine di scolpire queste statue. A lui non piacque la scelta di San Maurizio, per cui si mise al lavoro di molto mala voglia. Non conoscendo nulla circa la vita del Santo eccetto che egli fu un soldato, lo scultore, per piacere al Duca, lo rappresentò come un Cavagliere. Egli lo rinchiuse in una maglia d'acciaio, dritto e duro e con le mani, ricoperte di guanti, devotamente giunte davanti al petto. In breve tempo la statua fu finita.

Poscia Padre Norberto si sforzò di ritrarre da un immane blocco di granito le emaciate forme del Crocifisso, colle coste sporgenti, le ginocchia fratturate, le braccia aperte, il capo reclinato e, come in tanti rivoletti, il sangue scorrente dal Suo corpo piagato. Il morente Cristo era la personificazione di tutti i guai, di tutte le sofferenze fisiche e morali, e nello stesso tempo la Sua faccia rifletteva la illimitata rassegnazione in quelle orribili sofferenze.

Tuttavia, benchè Norberto eseguisse questa opera con la più grande cura ed attenzione e ponesse in questo lavoro tutto il suo religioso fervore, durante le lunghe ore del solitario lavoro i suoi pensieri volavano alla progettata immagine della Beata Vergine, per la quale egli aveva riservati i più grandi sforzi della sua arte e del suo amor figliale.

"Ora, figlio mio," disse il Priore all' artista, "possa Dio guidare la vostra mano, così che ci possiate dara una buona somiglianza della Beata Madre, portante sulle braccia l'Infante Gesù."

"Ma," rispose lo scultore, "non sarebbe preferibile rappresentarla sotto la forma che più piace ai fedeli?"

1	M	S. Remigio, Vesc., C.	*B. Luisa, Ved. 2 O.*
2	G	SS. Angeli Custodi. (I. P.*)	S. Tommaso, Vesc., C.
3	V	✠ ★ Primo Venerdì.—S. Candido, M. Vigilia e digiuno per i Terziari.	*Traslazione del Corpo di S. Chiara.*
4	S	S. Francesco d'Assisi, *C., F. dei Tre Ordini Francescani.* (A. G., I. P.)	
5	**D**	✠ **Domenica Decimasettima dopo Pentecoste** *Vangelo: Il più grande Comandamento. Matt. xxii, 35–46.*	*B. Giovanni della Penna, C. 1 O.*
6	L	S. Bruno, C., F. dei Cartusiani.	*S. Maria Francesca delle Cinque Piaghe, V. 3 O.* (I. P.)
7	†M	Santo Rosario.	S. Enrico, Imp., C.
8	M	*S. Brigida di Svezia, Ved. 3 O.*	S. Demetrio, M.
9	G	S. Dionisio e Comp., MM.	S. Abramo, Patriarca.
10	V	✠ S. Francesco Borgia, C.	S. Giovanni Leonardo, C., F.
11	S	S. Emilio, C. (I. P.)	S. Placida, Vergine.
12	**D**	✠ **Domenica Decimaottava dopo Pentecoste** *Vangelo: Gesù guarisce il paralitico. Matt. ix, 1–8.*	*S. Serafino, C. 1 O.* (I. P.)
13	L	*SS. Daniele e Comp., MM. 1 e 3 O.* (I. P.)	S. Eduardo, Re., C.
14	†M	S. Callisto, P., M.	S. Gaudenzio, Vesc., M.
15	M	S. Teresa, V.	*Ven. Bonav. da Ferrara, C. 1 O.*
16	G	S. Wenceslao, Re., M.	S. Lullo, Vesc., C.
17	V	✠ S. Edvige, Ved.	S. Florentino, Vesc., C.
18	S	S. Luca Evangelista.	S. Giuliano, Eremita, C.
19	**D**	✠ **Domenica Decimanona dopo Pentecoste** *Vangelo: Parabola delle Nozze. Matt. xxii, 1–14.*	*S. Pietro d'Alcantara, C. 1 O.* (I. P.)
20	L	S. Giovanni Kanzio, C.	S. Irene, V., M.
21	†M	SS. Orsola e Comp., VV., MM.	S. Malco, Monaco, C.
22	M	S. Marco, Vesc., C.	*B. Ladislao, C. 1 O.*
23	G	*S. Giovanni da Capistrano, C. 1 O.* (I. P.)	S. Ignazio, Vesc., C.
24	V	✠ S. Martino, Ab., C.	*Ven. Francesco da S. Ant., C. 3 O.*
25	S	SS. Crisanto e Dari, MM.	*B. Francesco da Calderola, C. 3 O.*
26	**D**	✠ **Domenica Ventesima dopo Pentecoste** *Vangelo: Gesù guarisce il figlio del Regolo. Giov. iv, 46–53.*	*B. Bonav. da Potenza, C. 1 O.*
27	L	SS. Vincenzo e Comp., MM.	*Ven. Domenico Antonio, C. 1 O.*
28	†M	SS. Simone e Giuda, Apostoli.	S. Onorato, Vesc., C.
29	M	S. Narcisso, Vesc., M.	*B. Paola, V. 2 O.*
30	G	S. Marcello, M.	*B. Teofilo, C. 1 O.* (I. P.)
31	V	✠ Vigilia.—S. Wolfgango, Vesc., C.	*B. Tommaso da Firenze, C. 1 O.* (I. P.)

"Certamente, soggiunse il Priore, non è egli il Suo più grande privilegio l'essere Madre di Dio?"

"Si, rispose Norberto, però io credo rendere ad essa maggiore onore rappresentandola nella Sua gloria."

"Figlio mio, interuppe il Priore, il vostro modo di ragionare è molto strano! Del resto vi commando di fare come vi è stato detto."

Ma Norberto non obbedì. Durante tutto il tempo del suo lavoro, col pretesto che le osservazioni e le critiche avrebbero confuse le sue idee, non permise ad alcuno di vedere il suo lavoro. Così lasciato solo coi suoi ideali, rappresentò la Beata Vergine come egli la immaginava.

Alta ed avvolta in un gran manto, il capo leggermente inclinato verso terra, la Vergine Immacolata sembrava stendere alla povera e miserabile umanità le Sue mani benedette che sembravano ansiose di benedire ed accarezzare.

Il corpo era scolpito in ruvidi lineamenti, ma la faccia era divina; gli occhi erano rivolti in basso con tanta tenerezza, Essa sorrideva con

1	S	✠ **Festa di Tutti i Santi.** (A. G., I. P.) *Vangelo: Le otto Beatitudini. Matt. v, 1–12.*	S. Cesare, Diacono, M.
2	D	✠ **Domenica Ventesimaprima dopo Pentecoste** *Vangelo: L'Amministratore infedele. Matt. xviii, 23–25.* Dal mezzogiorno di oggi sino alla mezzanotte di domani si può guadagnare I. P. per le Anime Purganti per ogni visita che si faccia ad una chiesa.	S. Giorgio, Vesc., C.
3	L	★ Commemorazione di tutti i Defunti (I. P.)	S. Vinifreda, V., M.
4	†M	S. Carlo Borromeo, Card., C.	SS. Vitale ed Agricola, MM.
5	M	S. Zaccaria, Padre di S. Giov. Battista.	*B. Rainerio, C. 1 O.*
6	G	S. Leonardo, C.	*B. Felicia, V. 2 O.*
7	V	⋙ ★ Primo Venerdì.—S. Engelberto, Vesc., M.	*B. Bernardino da Fossa, C. 1 O.*
8	S	S. Goffredo, Vesc., C.	S. Maurizio, Vesc., C.
9	D	✠ **Domenica Ventesimaseconda dopo Pentecoste** *Vangelo: La moneta del tributo. Matt. xxii, 15–21.*	Dedicazione di S. Giov. in Laterano.
10	L	S. Andrea Avellino, C.	SS. Trifone e Comp., MM.
11	†M	S. Martino, Vesc., C.	S. Menna, Soldato, M.
12	M	*S. Diego, C. 1 O.* (I. P.)	*B. Giovanni della Pace, C. 3 O.*
13	G	S. Martino, P., M.	S. Nicola, P., C.
14	V	⋙ S. Giosafat, Arciv., M.	*B. Gabriele, C. 1 O.*
15	S	S. Gertrude, V.	S. Eugenio, Vesc., M.
16	D	✠ **Domenica Ventesimaterza dopo Pentecoste** *Vangelo: Gesù risuscita la figlia del Regolo. Matt. ix, 18–26.*	*S. Agnese d'Assisi, V. 2 O.* (I. P.)
17	L	S. Giorgio, Vesc., C.	*B. Saloma, V. 2 O.*
18	†M	Dedicazione della Basilica di SS. Pietro e Paolo.	S. Romano, M.
19	M	*S. Elisabetta di Ungheria, Ved. 3 O.* (A. G., I. P.)	S. Ponziano, P., M.
20	G	S. Felice di Valois, C.	S. Edmundo, Re., M.
21	V	⋙ Presentazione della B. V. M. (A. G.)	S. Rufo, C.
22	S	S. Cecilia, V., M., Patronessa dei Musicanti.	SS. Marco e Stefano, MM.
23	D	✠ **Domenica Decimaquarta dopo Pentecoste** *Vangelo: Segni della venuta di Cristo. Matt. xxiv, 15–35.*	S. Clemente, P., M.
24	L	S. Grisostomo, M.	*Ven. Francesco, C. 1 O.*
25	†M	S. Caterina, V., M. (A. G.)	*B. Elisabetta, V. 3 O.*
26	M	*S. Leonardo da Portomaurizio, C. 1 O.* (I. P.)	*Ven. Umile, C. 1 O.*
27	G	S. Silvestro, Abbate, C., F.	*B. Delfina, V. 3 O.* (I. P.)
28	V	⋙ *S. Giacomo della Marca, C. 1 O.* (I. P.)	S. Rufo, M.
29	S	S. Saturnino, Vesc., M. (I. P.) Oggi comincia la Novena in onore dell'Immacolata.	*Tutti i Santi dell'Ordine Francesc.*
30	D	✠ **Prima Domenica di Avvento** *Vangelo: Segni della fine del mondo. Luca xxi, 25-34.*	S. Andrea Apost.

tanta mesta dolcezza la posizione delle mani era così mistica, così santa, così indulgente che la sola vista della bella immagine bastava ad accendere il cuore di chi la mirava ed a muoverlo a pregare, a piangere ed a diventar Santo.

Quando i Monaci la videro fu un grido unanime di ammirazione. Il Priore la chiamò meravigliosa, ma per la sua disobbedienza Norberto fu castigato a digiunare a pane ed acqua per un mese.

Il Crocifisso, la Statua della Beata Vergine e quella di San Maurizio, furono innalzate ai loro rispettivi luoghi. La chiesa era quasi completa e due torri ai due lati della facciata si ergevano maestosamente verso il cielo. Animato da un santo zelo per la bellezza della Casa di Dio, Norberto spendeva le intere giornate in mezzo alla maestosa foresta di granito. Una sera, mentre era oppresso dallo spirito di malinconia, decise di rimanere tutta la notte sotto il cielo stellato così da poter dare libero sfogo ai suoi sogni ed osservare i giuochi fantastici della luce lunare tra le colonne, rosette ed archi.

Egli stava sulla piattaforma di una delle torri la cui balaustrata non era peranco finita. Mentre sbadatamente sporgevasi per osservare se da lì potean vedersi le braccia della Beata Vergine che si stendevano dalla nicchia sottostante, il suo piede scivolò, egli perdette l'equilibrio e con un grido d'angoscia cadde nello spazio.

Nella sua caduta battè contro una trave dell'armatura e balzando da questa fu sbattuto contro il Crocifisso che coronava la facciata. Nell'agonia del suo cuore, istintivamente si aggrappò alla figura del Cristo mentre il suo corpo rimaneva sospeso nell'aria. Faccia a faccia col Crocifisso, i cappelli irti per lo spavento, il povero Monaco nella sua disperzione scongiurò Cristo di salvarlo. Poscia gridò con tutta la forza, ma i buoni Monaci non lo udirono giacchè tutti erano in letto e dormivano il sonno dei giusti, in pace con Dio e col mondo: solo gli uccelli notturni, spaventati dalle sue grida, svolazzavano attorno a lui come spiriti.

Nei suoi sforzi di agonia per salvarsi, i suoi piedi tastavano la pietra per poter trovare un sopporto, le sue mani si stringevano convulsivamente sulle spalle del Cristo ed il sangue cominciò a sgorgare dalle sue unghie. A poco a poco la forza cominciò a mancargli ed il suo corpo a diventar pesante come un masso di granito attirandolo al basso. Un altro momento e gli parve che la faccia del Cristo, illuminata dalla luna, assumesse un'aria di severità. Poscia le forze gli mancarono ed egli cadde.

"Aiutami Santa Vergine" esclamò Norberto, ... un momento dopo egli si trovò posato, senza danno o ferita, sulle braccia della Beata Vergine che Essa aveva misericordiosamente stese per riceverlo. Provando un senso di sicurezza ed esausto come era, Norberto si addormentò in tale posizione come un fanciullo nella culla. Allo spuntare del sole i Monaci lo scoprirono in quella alta cuccetta e portarono lunghe scale per liberarlo, ma egli dormiva ancòra.

"Perchè mi avete svegliato?" disse egli.

A nessuno rivelò Norberto il sogno che egli ebbe sulle braccia della Vergine, nè quello che le Sue purissime labbra avevano sussurrato al suo orecchio. Però da quella notte in poi egli mostrò una divozione straordinaria al Salvatore Crocifisso e visse poscia in grande austerità e santità.

1	L	S. Anania, M.	*Comm. dei Defunti dell'Ordine Francescano.*
2	†M	S. Bibiana, V., M.	*Ven. Raffaele, C. 1 O.*
3	M	S. Francesco Saverio, C.	S. Sofonia, Profeta.
4	G	S. Pier-Grisologo, Vesc., C., D.	S. Barbara, V., M.
5	V	⇝ ★ Primo Venerdì.—S. Crispina, M.	*B. Umile, C. 1 O.*
6	S	S. Nicola, Vesc., C.	S. Asella, V.
7	**D**	✠ **Seconda Domenica dell'Avvento** *Vangelo: Giovanni manda i suoi Discepoli a Gesù. Matt. xi, 2–10.*	S. Ambrogio, Vesc., C., D.
8	**L**	✠ **Immacolata Concezione di M. V.**—Festa Patronale degli S. U. e dell'Ordine Francescano. (A. G., I. P.) *Vangelo: Salutazione Angelica. Luca i, 26–28.*	
9	†M	S. Silvestro, Ab., C.	*B. Giovanna, V., 3 O.*
10	M	Traslazione della Casa di Loreto.	S. Eulalia, V., M.
11	G	S. Damaso, P., C.	*Ven. Innocenzo, C. 1 O.*
12	V	⇝ S. Sinesio, M.	*Inv. del Corpo di S. Francesco.*
13	S	S. Lucia, V., M.	*Ven. Ugolino, C. 1 O.*
14	**D**	✠ **Terza Domenica dell'Avvento** *Vangelo: Giovanni testimonia di Cristo. Giov. i, 19–28.*	S. Gregorio Taumaturgo, C.
15	L	S. Valeriano, Vesc., C.	S. Cristiana, V.
16	†M	S. Eusebio, Vesc., M. Oggi comincia la Novena del Santo Natale.	*Ven. Maria del Crocifisso, V. 3 O.*
17	M	⇝ Quattro Tempora.—SS. Floriano e Comp.	*B. Margherita, V. 2 O.*
18	G	Espettazione della B. V. M.	S. Graziano, Vesc., C.
19	V	⇝ Quattro Tempora.—S. Timoteo, Diacono.	*B. Conrado da Ofida, C. 1 O.*
20	S	⇝ Quattro Tempora.—S. Giulio, M.	S. Domenico, Vesc., C.
21	**D**	✠ **Quarta Domenica dell'Avvento** *Vangelo: Missione e Predicazione di Giovanni. Luca iii, 1–6.*	S. Tommaso, Apostolo.
22	L	S. Flaviano, C.	S. Zeno, Soldato, M.
23	†M	S. Vittoria, V., M.	*B. Nicola Fattori, C. 1 O.*
24	M	⇝ Vigilia.—S. Gregorio Prete, M.	S. Tarsilla, V.
25	**G**	✠ **Santo Natale di Gesù Cristo.** (A. G.) *Vangelo: Natività di Cristo. Luca ii, 1–15.* Indulgenza Plenaria per i Crociati.	
26	V	⇝ S. Stefano, Protomartire.	S. Dionisio, P., C.
27	S	S. Giovanni Apost. ed Evangelista.	S. Massimo, Vesc., C.
28	**D**	✠ **Domenica tra l'Ottava di Natale** *Vangelo: Profezia di Simeone. Luca ii, 33–40.*	Santi Innocenti.
29	L	S. Tommaso di Canterbury, Vesc., M.	S. David, Re. e Profeta.
30	†M	S. Liberio, Vesc., C.	S. Rainerio, Vesc., C.
31	M	S. Silvestro I, Papa, C.	*Ven. Domenico, C. 1 O.*

Una parola attorno ai "Perpetui Membri"

"Non riporre la tua speranza negli amici e parenti, e non rimandare al dopo morte il provvedere alla salute dell'anima tua; imperocchè gli uomini ti dimenticheranno piu presto che tu non pensi. È meglio il provvedere ora e mandare avanti di te un po' di bene che lo sperare nello aiuto degli altri dopo la tua morte.

Se tu non sei sollecito della tua salute eterna ora, chi lo sarà dopo la tua morte?

COSÌ scrisse Tommasso da Kempis giù di cinquecento anni fa, e certamente gli uomini non han cambiato molto sino ad oggi.

Egli è parte della natura umana il non aver cura delle cose della vita, persino delle più necessarie, quando esse non riguardano immediatamente la salute. Molte persone desiderano fare opere buone, di aiutare cause religiose per partecipare ai benefici spirituali ad esse concessi, ma perchè queste persone sono trascurate od hanno negletta l'opportunità non lo fanno, ed arriva così il giorno in cui nè possono pregare per se stesse, nè offirire opere accette di carità.

Molti di questi spensierati alcune volte si ascrivono alla Crociata per alcuni anni, poi trascurando di rinnovare la loro inscrizione, perdono il beneficio delle innumerevoli preghiere e Messe offerte per i Crociati. Essi non intendono di cessare la loro inscrizione alla Crociata, ma spesso la troppa cura delle cose materiali di questo mondo li fa dimenticare gli interessi dell'anima loro.

A questi tali raccomandiamo di inscriversi quali Membri Perpetui.

Per essi il Santo Sacrificio della Messa è offerto quotidianamente nei luoghi santificati dalla vita del Nostro Salvatore, i luoghi che hanno visto la Sua nascita. i Suoi lavori, la Sua morte risurrezione ed ascensione. Nel tempo della loro vita su questa terra i Membri Perpetui hanno la consolazione di essere ricordati nelle preghiere come Benefattori di Terra Santa, e se dovranno dopo morte soffermarsi alquanto nel Purgatorio, quante pene dovute ai loro peccati saranno rimesse per le Sante Messe applicate in loro suffragio!

Questo grande privilegio può essere procurato anche per i genitori, fratelli, sorelle ed amici vivi e defunti. E quelli che sono stati benedetti con ricchezze mondane, in quale miglior modo potranno essi usarle che in aiutare a proteggere e preservare i Santi Luoghi della Palestina, tanto cari alla Chiesa Cattolica in generale ed all'Ordine Francescano in particolare?

Per essi saranno celebrate Sante Messe alla Culla di Gesù in Betlemme, al Santo Sepolcro, nella Casa della Sacra Famiglia in Nazareth e sul Monte Calvario dove Gesù esalò l'ultimo respiro della Sua preziosa vita, per la salute del genere umano. Quasi 25000 Messe sono così offerte ogni anno nella Terra Santa ed i Membri Perpetui della Crociata non saranno mai dimenticati nelle preghiere anche quando gli amici e parenti cesseranno di ricordarsi di loro e lo stesso nome loro cesserà di passare sulle labbra dei viventi.

Per diventare Membri Perpetui della Crociata c'è solo da fare una offerta di $12. Per una uguale offerta si può inscrivere i genitori, i parenti e gli amici.

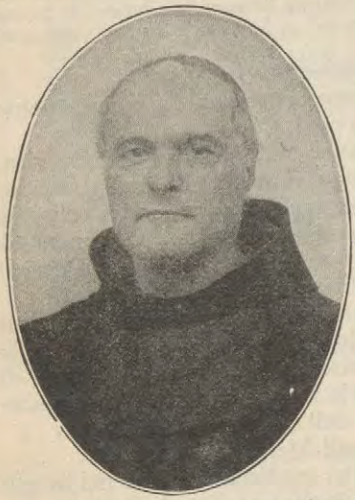
Intere famiglie o Religiose Communità possono essere inscritte con la offerta di $100 a beneficio della Terra Santa.

Il Diploma per la famiglia comprende marito e moglie, i loro figli, i loro genitori, fratelli e sorelle vivi e defunti.

Il Diploma per una Religiosa Communità include tutti i membri presenti e defunti.

Affinchè questo grande beneficio sia alla portata di tutti, specialmente di quelli che non possono fare l'offerta di $12 in una solo volta, abbiamo combinato che essi possono diventare Membri Perpetui facendo una offerta mensile di $1 oppure di 50 soldi. Questo può essere fatto per messo dei Promotori della Crociata, oppure mandando le offerte direttamente a questo Commissariato. Quando l'offerta di $12 sarà completa noi spediremo un bel Diploma che li dichiarerà Membri Perpetui e Benefattori di Terra Santa.

Il Nuovo Custode di Terra Santa

Alcuni mesi fa ci fu notificata la nomina del nuovo Custode di Terra Santa nella persona del M. R. P. Ferdinando Diotallevi O. F. M. della Provincia delle Marche—S. Maria di Loreto. Sino dallo scoppio della guerra Europea, il Revmo P. Serafino Cimino, Ministro Generale dei Frati Minori, ha continuato anche nell'Ufficio di Custode, occupando egli tale carica quando fu eletto Successore di San Francesco nel governo dell'Ordine.

Ora la liberzione dei Santi Luoghi ha reso necessaria la nomina di un nuovo Custode e Padre Ferdinando fu scelto per tale officio. Egli è molto addatto a tale carica di tanta responsabilità ed importanza giacchè oltre essere stato confidato a lui il governo della propria Provincia, fu anche Superiore della Missione di Constantinopoli. ed ancora prima, Commissario Generale della Sardegna.

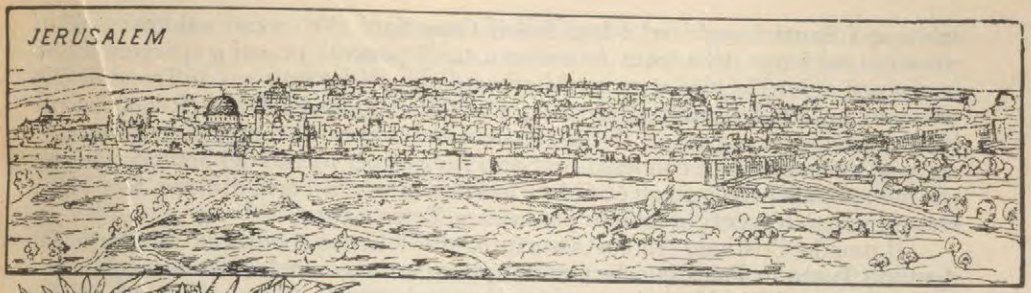
Subito dopo la sua nomina, il P. Diotallevi lasciò Roma per assumere gli importanti doveri di Superiore della Terra Santa, dove sono ancor più importanti ora che si tratta della ricostruzione dei Luoghi Santi. Noi siamo sicuri che i nostri Amici e Benefattori si ricorderanno del P. Ferdinando nelle loro preghiere, affinchè Dio lo guidi ed assista nel suo lavoro.

Che cosa il Terzo Ordine è per Voi

Per esso voi diventate Religiosi nella vostra stessa casa. Fa della casa vostra un piccolo chiostro dove poter servire a Dio più fedelmente, giacchè essendo membro del Terzo Ordine diventate membri del grande Ordine Francescano. Come tale, voi partecipate a tutti i privilegi e benefici spirituali dei Religiosi che appartengono al Primo e Secondo Ordine; voi avete parte alle preghiere, pie opere, digiuni ecc. di tutti i Francescani; voi diventate fratelli di religione di centinaia di Santi e Beati che passarono dal Chiostro Francescano al Regno dei Cieli. In 125 giorni circa dell'anno, i Membri del Terzo Ordine possono acquistare Indulgenza Plenaria; 32 volte all'anno è loro data l'Assoluzione Generale; guadagnano Indulgenza Plenaria ogniqualvolta recitano la Corona di sette poste in onore delle sette allegrezze della Beata Vergine. Ogni volta che essi recitano la "Stazione del SS. Sacramento" (sei Pater—Ave e Gloria) essi guadagnano le grandi Indulgenze che guadagnerebbero visitanto le Stazioni di Roma, la chiesa della Porziuncola, i Santi Luoghi di Gerusalemme, e la chiesa di San Giacomo di Compostella in Spagna.

Certamente queste sono ragioni più che sufficienti per diventare Terziari, ma quali sono gli obblighi?.....Pochi veramente; principalmente portare lo Scapolare e la Corda di San Francesco e recitare l'Ufficio di dodici Pater, Ave e Gloria ogni giorno.

Dietro vostra richiesta saremo ben felici di mandarvi, senza spesa alcuna, piene informazioni riguardo all'accettazione ecc.—Meglio scrivete subito altrimenti potreste dimenticarvi.

Gerusalemme Liberata

"Ecco apparir Gerusalem si vede
Ecco additar Gerusalem si scorge
Ecco da mille voci unitamente
Gerusalemme salutar si sente."

T. Tasso. Gerusalemme Liberata. III.

I più Importanti Avvenimenti nella Storia della Terra Santa Dopo le Crociate

La Presa della Santa Città Apportatrice di Gioia a Tutti i Cuori Christiani

Le Truppe Inglesi Entrano in Gerusalemme il 9 Dicembre 1917—La Cattura della Città Effettuata Senza Recar Alcun Danno ai Santi Luoghi—La Storia di Questo Grande Avvenimento Presa da Documenti Autentici ed Ufficiali.

True translation filed with the Postmaster at Washington, D. C., on November 1, 1918, as required by the Act of October 6, 1917.

"Gerusalemme, apri le Tue Porte e canta!"

GERUSALEMME è libera! Questa è la Lieta Novella che ha consolato i cuori di tutti i Cattolici che amano la Terra del Salvatore e tengono in venerazione i Sacri Santuari della Nostra Redenzione. Essa venne così inaspettata che appena credemmo essere vera.

In nessun luogo fu la Lieta Novella ricevuta con più gioia che al Commissariato di Terra Santa in Washington, centro di lavoro ed interesse per i Luoghi Santa in America.

Già da quando la Palestina fu inclusa nella zona di guerra osservammo con ansia gli eventi, sempre in aspettativa di notizie riguardanti le condizioni dei Santi Luoghi e del fato dei nostri cari Confratelli. Noi raddopiammo le preghiere per loro, implorando dal Signore protezione per essi con le parole della Chiesa "Salvum fac Populum Tuum Domine et benedic Haereditati Tuae" "Salva, o Signore, il Tuo Popolo e benedici alla Tua Eredità."

Noi tremammo alla minaccia dei Turchi di distruggere la Santa Città ed i suoi Santuari, nel caso che gli Inglesi tentassero occuparla. Noi tremammo per i nostri Confratelli in Palestina, che erano esposti a tanti pericoli e di cui le vite stesse erano minacciate.

Chiedemmo allora che la nostra Armata Spirituale, i Crociati ed i Benefattori di Terra Santa, si unisse a noi in preghiera affinchè Dio nella Sua misericordia

salvasse i Santi Luoghi ed i loro fedeli Guardiani che, come valorosi soldati rimasero sul luogo della lotta in mezzo a tanti pericoli, pronti a spargere il loro sangue ed a dare la vita stessa. Migliaia di suppliche salirono al Trono di Dio offrendo, nella preghiera dei Crociati, il Prezioso Sangue del Nostro Redentore per i bisogni della Terra Santa. Nello stesso modo, l'intero Ordine di San Francesco che così intimamente è connesso coi Santi Luoghi per mezzo del Serafico Padre e che per speciale privilegio gli è affidata la Missione della Terra di Gesù, Sua Vigna eletta innalzò ferventi preghiere per la cara Terra Santa.

Il mondo Cristiano era così assuefatto alle dolorose condizioni risultanti dal dominio Turco in Palestina che poteva appena immaginare la possibilità che altra bandiera, fuorchè la Mezzaluna, potessi sventolare sulla Torre di David. Sembrava che Cristo fosse diventato un prigioniero permanente di Maometto. Quando improvvisamente i discendenti di Riccardo Cuor di Leone ruppero l'incanto di secoli e restituirono al mondo Cristiano la più preziosa eredità e cacciarono la Mezzaluna da Sion, tutti i cuori Cristiani dettero palpiti di commozione intensa: la Novella sembrava troppo buona per essere vera!

Ora le nostre speranze più ardenti si sono realizzate. I Padri della Terra Santa, e con essi l'intero Ordine Francescano che per sette Secoli ha vigilato sulla Tomba di Cristo ed ha preservato i Santi Luoghi dalla profanazione e distruzione, possono guardare con orgoglio a quei Luoghi Sacri—Luoghi che essi conservarono per la Chiesa Cattolica e per tutta la Cristianità con lo stesso loro sangue. Essi possono celebrare il trionfo delle loro fatiche e sofferenze. Migliaia di Cristiani testificano essere in debito della loro fede a questi intrepidi figli di San Francesco, a questi sette volte secolari Guardiani dei Luoghi Santi.

Gerusalemme è libera! ..... dopo secoli di schiavitù e profanazione. E libera nuovamente dalle mani degli infedeli ed ancòra una volta la Santa Città è dei Cristiani. La conquista di Gerusalemme è il prezioso frutto di questa sanguinosa guerra, è un dono Natalizio di inestimabile valore che il Celeste Padre ha dato alla Cristianità, per il quale i nostri cuori pieni di gratitudine possono cantare con gli Angeli sulle colline di Betlemme: "Gloria a Dio nel più alto e pace in terra agli uomini di buona volontà."

Gerusalemme sarà ancòra la Città di Dio per eccellenza, la Capitale della Missione Divina, la Stella guida dei Pellegrini, la sorgente di fede che irriga le oasi del mondo. Gli occhi di tutto il mondo ammirano la Figlia di Sion ed il cuore di tutti i Fedeli palpitano per Essa. Aiutiamola quindi a conquistare l'antico splendore. Cerchiamo colla nostra generosa assistenza di abellire i Santi Luoghi onorati dall'Uomo-Dio ora che son cessate le opposizioni del nemico della nostra Fede. Come gli antichi Giudei che, ritornati dalla schiavitù, innalzarono a Dio un magnifico Tempio, così noi dobbiamo ristorare quei cari Santuari e, come S. Elena, dobbiamo ricoprire i Luoghi Santi con monumenti degni della nostra Fede per ringraziare Gesù di averli ridonati alla Cristianità. Noi felici che abbiamo potuto vedere la liberazione di Gerusalemme per la quale i Cristiani dei secoli passati hanno sospirato, pianto, dato il loro sangue!

Una nuova Era sorge nella Terra Santa e Dio ha visitato il Suo Popolo!

La Campagna in Palestina

La pressa di Gerusalemme da parte delle forze Inglesi segna la fine, con due brevi intermezzi, di più che dodici secoli di possesso Maomettano della Culla della Religione Cristiana. Per 673 anni la Santa Città è stata in possesso incontestato dei Turchi, essendo stato ultimo Re Cristiano di Gerusalemme l'Imperatore Federico II di Germania ed il cui corto dominio durò solo dal 1229 al 1244. La caduta di Gerusalemme ha ora finalmente strappata la nostra Cristiana eredità dalle mani dei Turchi.

Già sin dalla entrata in guerra della Turchia, alcune scaramucce ebbero luogo lungo il Canale di Suez ed i rapporti dei belligeranti non concordavano sull'esito. Nel Dicembre 1915 i Turchi furono respinti ad El Areesh, ma nessun indizio poteva scorgersi dai rapporti ufficiali ed ufficiosi che gli Inglesi intendessero intrapprendere una campagna definitiva per la occupazione della Terra Santa. Si fu pertanto con grande sorpresa che il mondo apprese che il 5 Marzo le forze Inglesi si erano spinte sino ad Ebron, chiamata dagli Arabi El Khaleel, luogo di sepultura dei Patriarchi Abramo, Isacco e Giacobbe, città situata a venti miglia circa al Sud di Gerusalemme.

Poscia la campagna cadde in una apparente inattività, a causa del periodo dei caldi, ma fu poscia ripresa con ardore, durante la stagione più fresca. Al principio di Novembre gli Inglesi occuparono Beersheba, 40 miglia a Sud di Gerusalemme. Il 7 di Novembre Gaza cadde nelle loro mani e poscia alla metà dello stesso mese si spinsero avanti lungo la costa di Giaffa, che è il porto marittimo di Gerusalemme.

L'Avanzata su Gerusalemme

Al 22 Novembre le forze Inglesi erano arrivate a 5 miglia da Gerusalemme dal lato Nord-West, occupando Ain Karem, luogo nativo di San Giovanni Battista, ed El Bitteer ultima stazione della ferrovia Giaffa-Gerusalemme. Nel lor movimento accerchiante, le truppe Inglesi occuparono il picco di Nabi Samuel, il quale è coronato da una Moschea contenente la tomba del Profeta Samuele. I Turchi batterono colle artiglierie tale Luogo e così distrussero il Minareto della Moschea, ma gli Inglesi non risposero al fuoco per non danneggiare i Santuari della Città Santa. Si fu certamente la grande premura di non danneggiare i Luoghi Santi che ritardò la presa della città, giacchè le truppe soffrirono non poco per evitare di recar danno ai Santuari dentro e fuori di Gerusalemme.

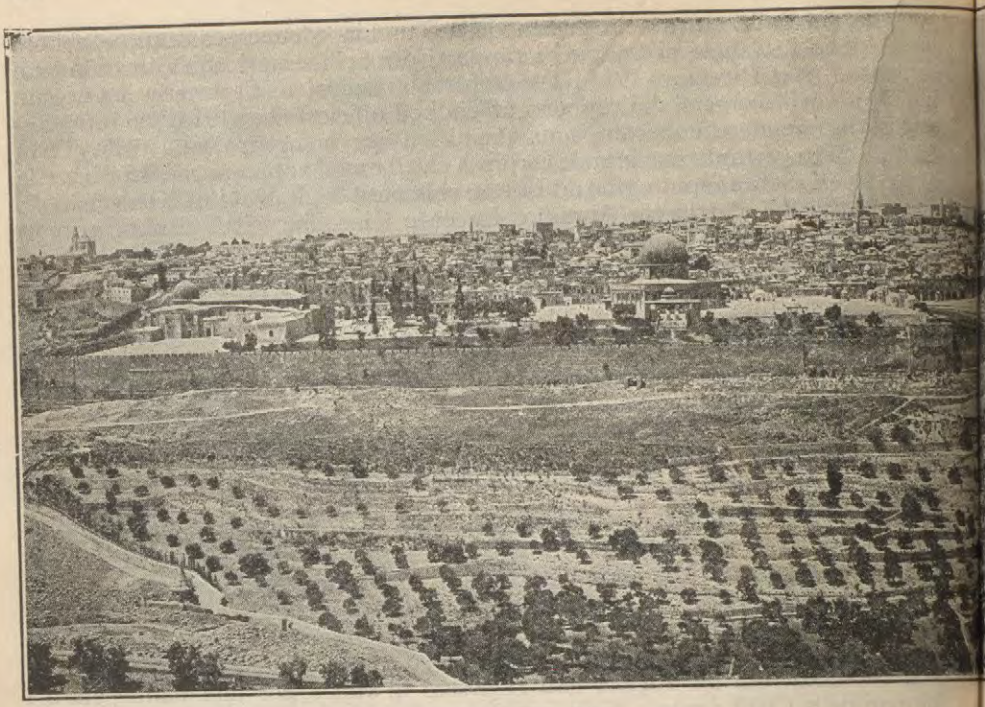
Un altra colonna di truppe Inglesi si avanzava nel frattempo da Ebron su Betlemme che è situato a sei miglia circa a Sud di Gerusalemme. Costà i Turchi postarono le artiglierie in posizioni tali che il controbatterle avrebbe certamente danneggiato il Sacro Villaggio. Così gli Inglesi ebbero la ingrata esperienza di essere cannoneggiati senza poter rispondere, desiderando salvare la città. Ciò non ostante essi si spinsero avanti senza sgomentarsi ed a mezzogiorno dell'otto Dicembre avevano sorpassata Betlemme e si trovavano a due miglia a Nord della stessa. Così Gerusalemme si trovava completamente circondata da ogni parte furochè dall'Est. I Turchi occupavano ancòra l'ultima linea delle colline soprastanti a Gerusalemme avendo poste numerose mitragliatrici nelle case dei Giudei e dei coloni Tedeschi nei sobborghi della città. Poscia alla sera dell'otto Dicembre essi cambiarono le loro posizioni. Gli sforzi degli Inglesi furono coronati da completo successo non ostante la disperata resistenza dei Turchi che con tenacità superiore ad ogni precedente combattimento rimasero sul posto sino all'ultimo.

Durante la nottata i Turchi si ritirarono sul Monte Scopus e sul Monte Oliveto, al Nord-Est, abbandonando in tal modo la città.

In questo noi possiamo osservare la protettrice mano di Dio che preservò i Luoghi Santi dalla distruzione; giacchè è poco meno che un miracolo che i Turchi si siano ritirati da Gerusalemme senza causare un massacro di Cristiani ed un disastro ai Santuari.

Pietose Condizioni in Gerusalemme Prima della Caduta

I mesi che precedettero la caduta di Gerusalemme e sin da quando gli Inglesi occuparono Beersheba, mentre i Turchi prevedevano la possibile avanzata su

Panorama della Città di Ger

Gerusalemme, furono mesi di angustie indicibili per gli sfortunati abitatori della Santa Città. Molti di essi, specialmente Cristiani e Giudei, si nascosero in luoghi remoti e per il gran timore non si avventuravano ad uscire per nessuna ragione. Gli è veramente deplorevole che i Turchi abbiano commessi tanti oltraggi anche verso i loro correligionari! Qualunque fosse sospetto o denunziato di simpatia per gli Alleati, era immediatamente imprigionato o giustiziato. Così successe al Mufti di Gaza, appartenente ad una distinta famiglia Araba, che dopo di aver tentato di fuggire fu preso ed impiccato, unitamente a suo figlio, fuori della Porta di Giaffa. Tutti i vecchi furono internati; tuttavia la Colonia Americana, composta di quasi 300 persone, non fu molestata.

I Francescani, che godettero sempre la fiducia del Governo Turco e che sino allora furono rispettati e lasciati in pace, si trovarono quasi al punto di essere esiliati dietro le insistenze dei Greci. Però i buoni Religiosi non si perdettero d'animo e ricorsero alla potente protezione di St. Antonio facendo un Triduo i Suo onore. Il risultato si fu che ai Francescani fu permesso rimanere mentre il Patriarca Greco fu deportato con tutto il suo Sinodo. Questa non è la prima volta che St. Antonio intervenne in favore dei Suoi Confratelli. Durante il massacro di Armenia e durante le rivoluzione di Araby Pasha in Alessandria d'Egitto, il caro St. Antonio salvò miracolosamente i Francescani dalla furia dei Maomettani sitibondi del loro sangue.

Ultimamente circolava il rumore che i Turchi, prima di abbandonare Gerusalemme nelle mani degli Inglesi, avessero asportato il tesoro dalla Chiesa del Santo Sepolcro e che il prezioso Ostensorio fosse stato asportato a Berlino. Le notizie riguardanti questi fatti non furono confermate e così rimane la speranza che non sia vero. Detto tesoro consiste in vasi sacri ed ornamenti della chiesa che

...e preso dal Monte degli Olivi

furono donati da Re e Principi nei secoli passati, come pegno della loro devozione verso il Santo Sepolcro.

La calamità e la fame nella Terra Santa, specialmente negli ultimi tempi del dominio Turco, deve essere stata spaventosa. Rapporti affermano che le perdite dei Turchi in animali da soma durante la campagna sia stato di 45000, morti per negligenza, ma più per mancanza di cibo e di acqua e per il troppo lavoro. Le popolazioni erano così affamate che lottavano sulle carogne di questi animali morti nella città e dintorni.

Stante i tre anni di sofferenze e persecuzioni, il popolo della Palestina diventò insofferente delle condizioni esistenti e sospirò per un Liberatore dalla oppressione Turca. Questo spiega il fatto che, secondo un communicato Turco, vi sono in Palestina quasi 25000 Arabi e Giudei che disertarono per evitare il servizio militare. Però si dice che i Turchi nell'ultimo cessarono le crudeltà, cominciando essi a realizzare il grande sbaglio della loro politica.

Presa di Gerusalemme

I seguenti Paragrafi furono scritti da un corrispondente della Stampa che fu testimonio oculare di questi eventi:

"Ora, secoli di dominio Ottomano sopra la Città Santa dei Cristiani, Giudei e Maomettani sono finiti, e Gerusalemme "la Aurea" è liberata ugalmente per i Cristiani e Maomettani. La Santa Città è stata strappata ai Turchi, però, benchè vi fosse un grande clamor d'armi attorno ad essa, pure non un proiettile o palla Inglese fu diretta contro le sue mura. E stata conseguita una vittoria che farà epoca, pure non una pietra è stata graffiata od un pollice quadrato di suolo è

stato rovinato. I suoi Sacri Monumenti passano alle future generazioni senza alcuna impronta di mano armata.

"In nessuna delle diciassette volte che nei secoli passati Gerusalemme fu pressa, rimase assolutamente incolume, ed è certamente una grande gloria dello Esercito Inglese che questi Santi Luoghi siano rimasti intatti in mezzo al furore della battaglia, senza neppure essere disturbati da una particella della loro antica polvere.

Resa della Città

"Al mattino del giorno 9, finalmente, la liberzaione di Gerusalemme parve imminente. Il popolo stesso pensò che la loro liberazione era vicina, ed in tutte le case si offrivano preghiere per il successo delle nostre armi.

"Alle otto del mattino il Sindaco della Città ed il Capo della Polizia vennero fuori con la bandiera della resa. Il Sindaco che occupa la sua alta posizione civile come membro dalla famiglia degli Husseiny, la quale possiede documenti che comprovano la diretta discendenza da Maometto per mezzo di una sua figlia, offrì la resa della Città. La resa ufficiale era stata decisa a mezzogiorno del giorno 8 (Festa dell'Immacolata Concezione della Beata Vergine.).

"Fra l'offerta della resa e l'accettazione formale vi fu aspro combattimento nei sobborghi di Gerusalemme, i Turchi combattevano con più tenacia che in tutto il resto di queste operazioni e contrapponendo baionetta a biaonetta. Distaccamenti furono mandati a Nord della Città, ma come essi emergevano dalle gole venivano attaccati dai Turchi che occupavano le colline con raffiche di mitragliatrici che li battevano dal Monte Oliveto.

"Tuttavia le colline furono occupate da un superbo attacco alla baionetta ed a mezzodì i Turchi si trovarono respinti a più di 7000 yarde (i più di 6 Kilometri) al Nord della città. Distaccamenti operanti al Sud-Est respinsero i Turchi giù dalla via di Gerico. Questa era la posizione militare al mezzogiorno del 9 Dicembre.

"Il popolo sbucando tra i sobborghi sulla via principale, acclamò i rappresentanti del Comandante in Capo con battere di mani, mentre le donne vecchie e le fanciulle spargevano sulla via fiori e foglie di Palme.

L' Accoglienza

"La cerimonia della resa fu brevissima. Il Generale diede istruzioni al Sindaco riguardo al mantenimento dell'ordine, e fece mettere guardie ai fabbricati pubblici fuori della città, ma nessun soldato del Re passò dentro le mura quel giorno. Benchè il rombo dei cannoni fosse appena cessato, pure il popolo si sentiva sicuro e felice.

"I Turchi furono respinti più distante verso il Nord e verso l'Est nella giornata del 10. Del resto la situazione rimase incambiata quel giorno, quando sul mezzodì avemmo la indimenticabile scena dell'entrata ufficiale del Comandante in capo. Io dubito se alcuno che fu testimonio del dignitoso andamento del vittorioso comandante in Palestina, non sperimentò un forte sentimento di emozione, o rimase indifferente alla spontanea espressione di gioia popolare che, alla fine di tre anni di guerra, riconobbe che una permanente libertà per tutte le razze e religioni era conquistata dalla nostra vittoria a Gerusalemme. Si fu tal sentimento che causò la frenetica acclamazione per dare il "ben venuto" al Comandante-in-capo.

FOTOGRAFIA UFFICIALE INGLESE [COPYRIGHT BY UNDERWOOD & UNDERWOOD

Entrata Ufficiale del Generale Allenby nella Santa Città.

L'Entrata Ufficiale

"Il Generale Allenby entrò in città a piedi. Fuori dalla Porta di Giaffa fu ricevuto dal Governatore Militare e da una Guardia d'onore formata di soldati che avevano fatto il loro pieno dovere nella campagna. Dentro le mura erano 20 soldati Francesi e 20 Italiani presi dai distaccamenti che i loro Governi avevano mandati per prendere parte alle operazioni in Palestina.

"Vicino alla Porta di Giaffa era una larga apertura fatta nelle mura per l'entrata del Kaiser quando visitò Gerusalemme nel 1898; questa non fu usata per la istorica processione di oggi. Il Generale Allenby entrò per l'antica Porta conosciuta dagli Arabi sotto il nome di "Porta dell'Amico." Dentro le mura era una folla stipata nelle strette vie, ancor più numerosa che al di fuori.

La Presa di Possesso della Città

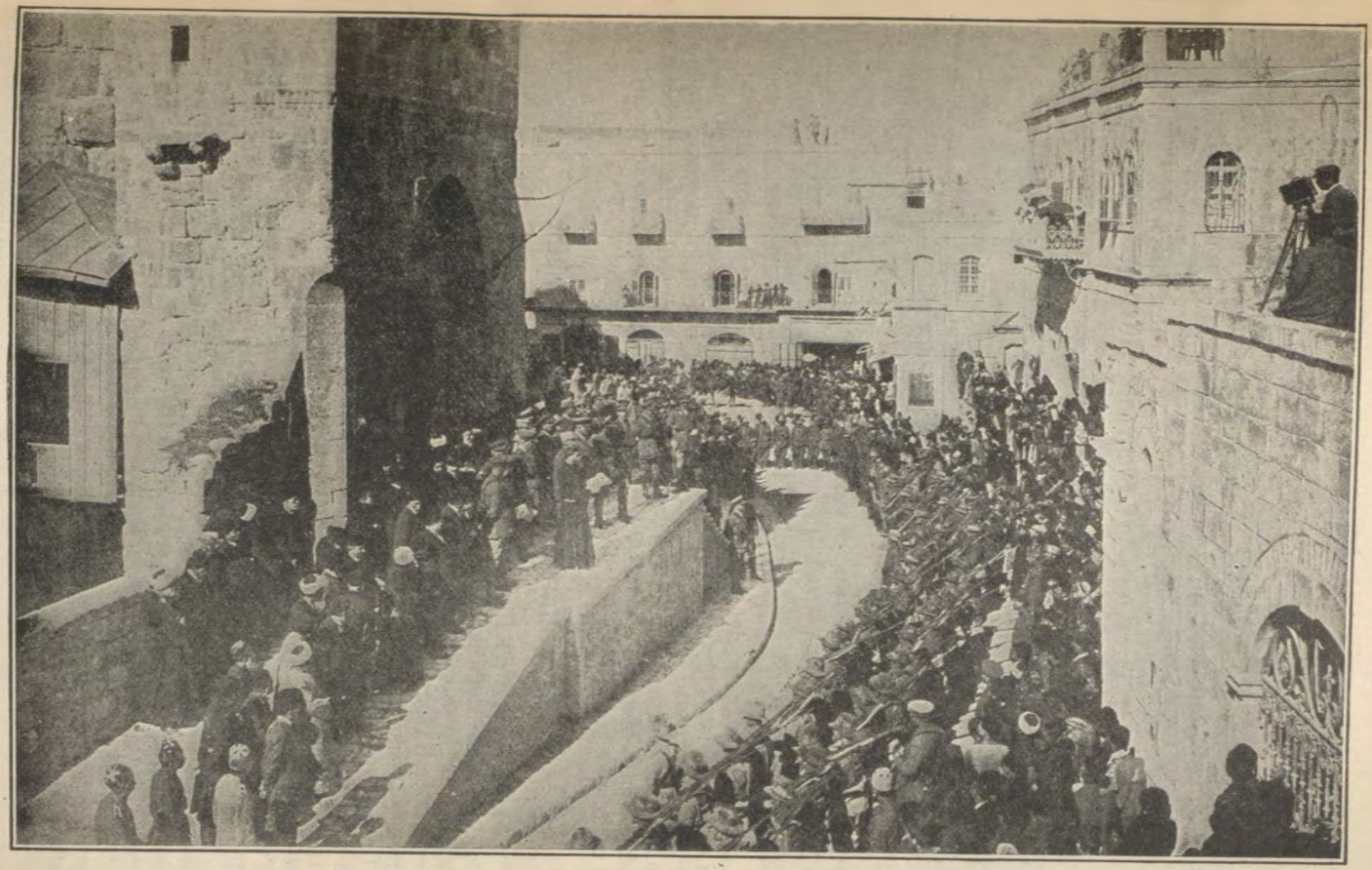
"Scrivo questo dopo aver testimoniato l'entrata ufficiale del Generale Allenby e suo Stato Maggiore, unitamente ai Comandanti militari dei distaccamenti Francese ed Italiano. Fu una cerimonia veramente degna della grande causa per la quale noi stiamo combattendo. In questi Sacri Luoghi da dove l'insegnamento del Salvatore, di Pace in terra agli uomini di buona volontà, fu sparso per tutto il mondo, non vi fu grande pompa d'armi, nè sfarzo e mostra di armata vittoriosa. Il Comandante-in-capo ed il suo piccolo Stato Maggiore, una guardia di men che 150 soldati, tutto disse della quieta cerimonia, della lettura della legge marziale e dell'adunanza dei notabili della città e dei Capi delle Comunità Religiose ..... e l'entrata ufficiale era terminata.

"Non vi furono roboanti saluti per proclamare al mondo la sorprendente vittoria che avrà luogo nella cronaca di tutti i tempi. Non vi furono innalzamenti di bandiere e non vi fu bandiera nemica da abbassare. Nè vi furono clamori di soldati trionfanti sopra un nemico vinto, ma una breve processione militare al Monte Sion, quartiere generale della città, 20 yarde dalle mura e fuori di esse. La cerimonia fu piena di dignità e semplicità e fu anche piena di significato.

"Fu un semplice atto militare col minimo di sfarzo militare, però il suo significato non passò inosservato alla popolazione che vide in esso la fine del vecchio regime ed il principio di una nuova era di libertà e di giustizia per tutte le classi e religioni. Nessuna campana suonò sulla vecchia torre e nessum *Te Deum* fu cantato, nessun oratore venne fuori ad indicare la moralità dell 'avennimento alla moltitudine; però nel profondo del cuore del popolo, che è attaccato a Gerusalemme con la più profonda devozione, fu sincera letizia che il vecchio regime di cose è stato sostituito dal nuovo. Non fu necessaria grande parata di truppe per significare al popolo che il nuovo sistema di governo era appoggiato dalla forza. Il combattimento che svolgevasi sulle colline e nelle profonde vallate vicino alla Santa Città ne era la prova, ma l'assenza di ogni sfoggio trionfale e lo stretto riguardo alla suscettibilità dei differenti *credi*, furono più eloquenti di ogni discorso o sfarzo esterno a provare che il governo di tirannìa ed oppressione era passato colla ritirata dei Turchi.

Alla Cittadella

"Il Commandante-in-capo, preceduto dal suo aiutante da campo, aveva alla destra il comandante del distaccamento Francese ed alla sua sinistra il comandante del distaccamento Italiano. Seguivano gli *Attaché* militari Italiano, Francese ed Americano, assieme a pochi membri dello Stato Maggiore. La guardia d'onore marciava alla fine. La processione voltò a destra verso Monte Sion e fece alt al Kalah (cittadella).

FOTOGRAFIA UFFICIALE INGLESE

COPYRIGHT BY UNDERWOOD & UNDERWOOD

Un Francescano che legge il Proclama.

"Sui gradini, alla base della Torre di David, le cui fondamenta esistevano ai tempi di Cristo, fu letta la proclamazione della legge militare in quattro lingue, alla presenza del Comandante-in-capo e di parecchi notabili della città. I termini della proclamazione, che promette che ogni persona può continuare nelle solite occupazioni senza disturbo, e che ogni sacro tempio, luogo, pia fondazione o luogo ordinario di preghiera, sia Cristiano, Ebraico o Mussulmano sarà mantenuto e protetto, fecero profonda impressione sulla folla.

Proclama del Generale Allenby

"Il Proclama del Generale Allenby al popolo di Gerusalemme è concepito in questi termini:

"Agli Abitanti di Gerusalemme la Benedetta, ed al Popolo che abita nelle Sue vicinanze:

"La disfatta inflitta ai Turchi dalle truppe che stanno sotto il mio comando ebbe per risultato l'occupazione della vostra città dai miei soldati. Per la qual cosa ora io proclamo quì essere essa sotto legge marziale, sotto la qual forma di amministrazione rimmarrà sino a che considerazioni militari lo riterranno necessario.

"Tuttavia, affinchè nessuno di voi ne sia allarmato, per la esperienza avuta sotto il dominio del nemico fuggito, Io vi notifico che è mio desiderio che ogni persona seguiti nella propria legale occupazione, senza timore di essere molestato.

"Di più, giacchè la vostra città è riguardata con affetto speciale dai seguaci delle tre grandi religioni del genere umano, ed il suo suolo è stato consecrato per molti secoli dalle preghiere e pellegrinaggi di moltitudini di popolo devoto di queste religioni, per questo rendo a voi noto che ogni sacro tempio, monumento, luogo, santuario, luogo tradizionale, dotazione, luogo pio di ordinaria preghiera, di qualsiasi forma di queste tre religioni, sarà mantenuto e protetto secondo i costumi esistenti e la religione di coloro alla cui fede sono sacri."

Presentazione delle Autorità Cittadine

"Mentre si leggeva il Proclama, i cannoni rombavano all'Est ed al Nord ed il ronzìo dei motori degli aeroplani ci disse la presenza delle nostre unità volanti. Riorganizzata, la processione mosse su per la strada verso il luogo degli accantonamenti dove il Generale Allenby ricevette i Notabili ed i Capi delle Communità religiose. Il Sindaco ed il Mufti, questo ultimo pure della famiglia degli Usseiny, furono presentati, così pure i Sheikki in carico delle moschee di Omar e di Aska ed i mussulmani appartenenti alle famiglie dei Khaldeeyh ed Alamieeyh, che traggono la loro discendenza attraverso parecchi secoli. I Patriarchi delle Chiese Latina, Greca Ortodossa ed Armena ed il Vescovo Copto furono obbligati dai Turchi a lasciar Gerusalemme, ma i loro rappresentanti ed i Padri Francescani furono introdotti al Generale Allenby, come pure i capi dei Comitati Giudei, della Chiesa Siriaca, della Chiesa Greco-Cattolica, il Vescovo Abissino ed i rappresentanti della Chiesa Anglicana. L'ultima presentazione fu quella del Console Spagnuolo che è incaricato degli interessi di quasi tutte le nazioni in guerra e che è un uomo molto occupato.

"Finite le presentazioni, il Corteo ritornò alla Porta di Giaffa ed il Generale Allenby lasciò Gerusalemme. Così finì la semplice ed impressionante cerimonia, gli effetti della quale rimarranno imperituri.

"Così vince Goffredo . . . . . .
. . . . . e quì devoto
Il Gran Sepolcro adora, e scioglie il voto."
T. Tasso. Gerusalemme Liberata. XX.

FOTOGRAFIA UFFICIALE INGLESE COPYRIGHT BY UNDERWOOD & UNDERWOOD

Ricevimento dei dignitari della città

La lettura del Proclama fatta da un Francescano

L'onore di leggere il Proclama al popolo di Gerusalemme fu dato ad un Francescano come apparisce dalla fotografia ufficiale che noi riproduciamo a pag. 37. I Francescani si sono ben meritato questo onore, giacchè, sin dalla caduta del regno Cristiano di Gerusalemme, sono stati i soli rappresentanti ufficiali della Chiesa Cattolica nei Luoghi Santi, in modo tale che negli ultimi secoli anche i non Cattolici che visitavano la Santa Città dovevano indossare un costume Orientale oppure l'abito Francescano.

I Francescani sono pertanto l'anello di congiunzione tra i Crociati del Medio-evo ed i moderni discendenti di Riccardo Cuor di Leone che hanno nuovamente liberato il Santo Sepolcro ed assicurati ai Cristiani i loro diritti ai Santi Luoghi della nostra Redenzione.

Richiamiamo l'attenzione del lettore all'orologio della torre che si vede nella fotografia dell'entrata ufficiale riprodotta a pag. 35. Le sfere segnano le 7.30 non ostante il fatto che l'entrata ufficiale del Generale Allenby fu fatta verso mezzogiorno. Esaminando attentamente l'originale della fotografia si vede che i numeri sono in arabo essendo l'orologio pure arabo. Gli Arabi cominciano la giornata alla 6 antimeridiane (equivalente alla nostra mezzanotte), perciò secondo i loro orologi 7.30 vuol dire 1.30 pomeridiane del tempo ordinario.

Gerusalemme ed i Francescani

Il seguante articolo fu pubblicato recentemente da parecchi giornali Cattolici di questo paese:

"Una lettera diretta al Commissariat of the Holy Land, Washington, D. C., annuncia la grande gioia degli abitanti di Gerusalemme per l'entrata degli

Fotografia Ufficiale Inglese
COPYRIGHT BY UNDERWOOD & UNDERWOOD

Generale Allenby

Inglesi in detta città. Il Proclama del Generale Allenby fu letto in quattro lingue, ed una fotografia della solenne occasione mostra un Padre Francescano che legge il Proclama accanto allo Stato Maggiore degli Alleati, all'entrata della Cittadella.

"Con sistematica prontezza fu fatto di tutto per ristabilire l'ordine. Il Signor Picot, Console Francese in Beyrut prima della guerra, fu nominato Alto Commissario della Palestina. Egli visitò immediatamente tutti gli Stabilimenti Religiosi per verificare e, per quanto possibile, rimediare ai danni fatti dai Turchi e dai Tedeschi. Il Signor Picot andò pure a Betlemme, dove i Francescani, Custodi del Santuario, gli diedero il *benvenuto*. Egli promise ai Padri una pronta assistenza e nel frattempo consegnò loro la somma di ventimila franchi. Poscia annunciò che egli con tutti gli Ufficiali e Soldati disponibili avrebbe assistito alla prossima solennità del Santo Natale.

La *Casa dei Pellegrini* e tutte le istituzioni Francesi sono state letteralmente saccheggiate dai Turchi prima che si ritirassero.

"I Frati ed i Conventi Francescani sono stati praticalmente esenti da molestia. Fra i Padri Francescani autorizzati a rimanere nei Luoghi Santi erano parecchi Italiani. Sembra che questo privilegio fosse loro concesso dietro l'intercessione del defunto Imperatore d'Austria.

Un telegramma della Commissione Inglese di Guerra da Gerusalemme, dato il 5 Febbraio ed indirizzato al Commissariat of the Holy Land, dice:

"Il Patriarca Latino di Gerusalemme, Monsignor Camassei, aveva lasciato la città per recarsi ad Abou Gosch per cambiamento di aria. Prima che le truppe Inglesi occupassero la città egli fu riportato forzatamente indietro dal Capo della Polizia Turca e poscia deportato a Nazareth. Il Vescovo Piccardo, Vicario del Patriarcato Latino che in quel tempo era infermo, fu deportato per forza a Damasco il 24 Novembre, dove morì al suo arrivo il 2 Dicembre a causa degli strapazzi e fatiche del viaggio."

Due Padri Francescani, Rev. P. Berardo di Aleppo, Parroco di Nazareth e P. Alfonso del Cairo, Assistente-Parroco di Betlemme, furono pure deportati a Brussa.

Allocuzione di Benedetto XV

Nella Sua allocuzione per Natale, il Santo Padre così parlò riguardo alla liberazione di Gerusalemme:

"I consigli umani ed i disegni divini avanzarono assieme, i primi soggiogando paesi ed i secondi esaudendo le continue preghiere dei Padri, restituendo alla fede cristiana i Sacri Luoghi ed il Venerato Suolo dove fu sparso il Prezioso Sangue del Redentore.

"Gerusalemme, Città Sacra, benedetta visione di pace, innalza a Dio un inno di esultazione, di gratitudine e d'amore.

"Tutti debbono considerare che gli eventi compiutisi in Gerusalemme hanno uno speciale linguaggio che rafforza l'invito che Noi facciamo al popolo di ritornare a Dio, giacchè in Gerusalemme furono benedetti non coloro che vennero nel nome delle armi, ma nel nome di Dio."

Il Papa a Protettore della Palestina?

Prendiamo dal "*Washington Post*":

Boston, Mass. 20 Gennaio 1918. "L'Inghilterra dichiarerà Papa Benedetto XV protettore dei Santi Luoghi di Palestina" disse oggi Monsignor Arthur Staplyton Barnes, Rettore Cattolico della Università di Oxford e Cappellano Militare Inglese, in un indirizzo all'Accademia di Notre Dame. "Il governo Inglese," egli continuò, "ha scelto i soldati di un reggimento cattolico Irlandese come guardie attorno ai luoghi santificati dalla vita e morte di Cristo, ed ogni Sacro Luogo è sotto la custodia dei Francescani."

Certamente il governo inglese non potrebbe fare migliore scelta che quella di un Reggimento Irlandese per fare la guardia ai Luoghi Santi, ed i Francescani, così ben noti nella storia d'Irlanda, sarebbero veramente felici di avere i figli della verde Erinni montare la guardia al Santo Sepolcro. Con essi come protettori certo non vi sarebbero più vili attacchi ai Frati e non più usurpazioni dei diritti della Chiesa Cattolica.

Noi siamo certi che l'Irlanda stessa si terrebbe altamente onorata per una tale distinzione e, come il Santo Padre ha la sua Guardia Svizzera, così i Luoghi Santi sarebbero sicuri sotto la protezione di una Guardia Irlandese.

Un Sacerdote Americano coll'Armata di Gerusalemme

E veramente interessante il sapere che l'onore di essere Cappellano delle forze Inglesi che entrarono in Gerusalemme toccò proprio ad un Sacerdote che fu allevato in Chicago e che costì trascorse lo scorso estate. Egli è il Rev. William Raphael Ludford, dell'Ordine di San Benedetto. Egli è il Cappellano della prima armata cristiana che dopo tanti secoli è entrata nella Santa Città.

I genitori del Rev. Ludford sono Mr. & Mrs. William Ludford, 23 Bellevue Place, Chicago, Ill. e con essi vive la sorella Lillian.

Il Padre Ludford, quando era fanciullo, frequentò St. Mary's Academy in Chicago. Egli andò in Europa a completare la sua educazione ed entrò al servizio di Sua Maestà. Per sei anni fu Vicario Generale della Cattedrale di Port Louis, capitale dell'isola di Maurizio e colonia inglese nell'Oceano Indiano.

Fin dal principio della guerra egli era come Cappellano colle truppe Egiziane. La scorsa primavera fu mandato in missione speciale in Russia ed in Giappone.

Condotta a termine la sua missione gli fu concessa una licenza e passò i mesi di Luglio ed Agosto con la famiglia in Chicago. In Settembre s'imbarcò per raggiungere l'esercito in Egitto.

Feste a Roma

Appena la notizia della conquista di Gerusalemme diventò pubblica, il Cardinale Vicario di Sua Santità publicò un manifesto di gioia ai fedeli di Roma, richiamando la loro attenzione al significato dell'evento ed invitandoli a prender parte a publiche preghiere di ringraziamento. Tale era il manifesto:

"I Cattolici Romani debbono riconoscere che una delle date più memorande della storia cristiana è stata scritta in questi giorni riguardante la Santa Città consacrata dal Sangue del Divin Redentore, alla quale ogni cuore cristiano sospira come alla propria patria.

"Mentre i reggenti delle nazioni ed i conduttori di eserciti considerano l'evento della liberazione di Gerusalemme da un punto di vista politico, i Cattolici, ricordando che essi sono pellegrini in terra che combattono per la conquista della Gerusalemme Celeste, debbono scorgere sotto i piccoli fatti umani gli inscrutabili ed amorevoli disegni della Divina Provvidenza ponendo Essa ancora una volta in mani cristiane i luoghi santificati dalla vita, predicazione e, sopra tutto, dai dolori e dal Sangue del Divino Redentore.

"La nostra gioia e contentezza, francamente religiose come esse sono, hanno tuttavia un velo di mestizia, giacchè non tutti i nuovi liberatori del Santo Sepolcro portano nel loro cuore quell'unità di fede voluta da Cristo e che era la gloria dei pii Crociati di Goffredo di Buglione, benchè tutti portino in fronte il sigillo del nome Cristiano. E non è troppo il dire che quanto più ci allontaniamo dalla infelice data in cui il legame di unione fu rotto, tanto più sentiamo il rimpianto della Unione Cattolica dei vecchi tempi, nascosto profondamente nel cuore di tutti quelli che si gloriano del nome di Cattolici. Giacchè il Santo Sepolcro è ritornato in mani Cristiane, proclami esso a tutti i credenti che c'è un solo Redentore, e per conseguenza una sola Fede, un solo Battesimo, una sola Dottrina, un solo Capo Invisible Gesù Cristo ed un solo Capo Visibile, il Suo Vicario in terra.

"Gli è perciò conveniente che da Roma, diventata per volontà di Gesù Cristo la nuova Gerusalemme, esca la prima voce di gioia che celebri e consacri il grande evento della storia umana."

A causa della liberazione dei Luogh Santificati dalla presenza del Redentore furono celebrate feste in parecchie città, ma in nessuna sono state più nobili e solenni che nella città dei Papi—nella Città Eterna—rallegrantesi spiritualmente con la Città Santa. Ben di raro, anche in Roma, vi fu più grande moltitudine radunata che quella convenuta nella chiesa di Santa Croce, quando, in risposta alla lettera del Vicario Generale del Papa, Arcivescovi, Vescovi, Prelati, Sacerdoti, Religiosi, Monache, Seminaristi, contingenti di tutte le Parrocchie guidati dai loro rispettivi Pastori, uomini e donne di ogni condizione, chinarono riverenti il loro capo davanti alla Reliquia della Vera Croce che è preservata nella antica Basilica ed accompagnarono processionalmente il SSmo Sacramento, cantando poscia il magnifico *Te Deum* che Sua Eminenza il Card. Panphili, Vicario Generale di Roma, intonò dopo la Benedizione. Nessuna delle 350 chiese di Roma, neanche la stessa S. Pietro, poteva essere più addatta per questa funzione.

La Celebrazione in Londra

"Appena la notizia della caduta di Gerusalemme fu ricevuta alla casa del Cardinale, il che fu alle 4.15 pomeridiane del Lunedì, quindici minuti dopo la

grande campana della torre di St. Edward nella Cattedrale di Westminster, ruppe il silenzio che durava già da tre anni. L'insolito suono causò grande sensazione nel vicinato. Guardie speciali furono adunate, credendo che la Cattedrale era in fiamme. Un anima timorosa credette che centinaia di Zeppelin volavano in alto, mentre le Suore della Carità pensarono che i Tedeschi dovevano essere giù in istrada. Però la lieta novella che Gerusalemme era libera si sparse tosto attraverso le vie.

"Un ora e mezza dopo, Sua Eminenza il Cardinale, che per l'occasione aveva messo da parte i paramenti paonazzi dell'Avvento ed indossava la Sacra Porpora e la Cappa Magna, entrò nella Cattedrale. In risposta alla chiamata della grande campana gran numero di fedeli si adunò nella Capella del SSmo Sacramento che formava il luogo più addatto per la speciale funzione, con tutte le sue bellezze illuminate di notte, non ostante che il numero dei fedeli fosse abbastanza grande da riempire la navata maggiore.

"Il coro, formato di fanciulli, cominciò cantando "O Beata Urbs Jerusalem," Poscia il Cardinale intuonò il *Te Deum* seguito dai Versetti e preghiere e susseguentemente il Coro cantò parole che nessun 'altre potevano essere più convenienti per l'occasione: "Sorgi, risplendi, o Gerusalemme, giacchè è venuta la Tua luce e la gloria del Signore è sorta sopra di Te. Ed i Gentili cammineranno nella Tua luce ed i Re nello splendore del Tuo sorgimento. Volgi attorno il Tuo sguardo e vedi quanti si sono assieme uniti per venire a Te."

(*Preso dal "London Tablet."*)

Celebrazione in Francia

In tutte le chiese Cattedrali di Francia, specialmente a Notre Dame di Parigi, fu cantato un *Te Deum* di gratitudine per la ristorazione di Gerusalemme al mondo cristiano. E impossibile descrivere la grandezza e solennità della imponente celebrazione nell'antica Cattedrale della Capitale Francese. Una immensa moltitudine di popolo si unì per l'occasione e dimostrò che l'antica fede è ancora viva. Sua Eminenza il Cardinal Amette presenziò la funzione.

Riguardo a questa veramente impressionante funzione così ci scrive un nostro corrispondente che è un Religioso: "Due dei nostri furono presenti alla solenne cerimonia del solenne *Te Deum* che fu cantato in Notre Dame a Parigi, per ringraziare Dio che la Terra Santa è ora nuovamente sotto il dominio cristiano. Fu necessario che essi andassero tre ore prima del tempo stabilito per trovare posto nella grande Basilica. Essi dicono che fu qualche cosa d'indimenticabile."

Oltre alle funzioni tenute in tutte le grandi città d'Europa Cattolica, ne fu tenuta una solenne speciale in S. Marco a Venezia il giorno di Natale alla quale intervennero le Autorità Ecclesiastiche e Civili.

Celebrazione della Liberazione della Città Santa in Washington, D. C.

Affollato da uno dei più distinti uditorî che la sua storia possa registrare, il teatro Belasco fu scena, nel Natale, della manifestazione di giubilo che Washington, D. C. ebbe per la liberazione della Terra Santa.

Membri delle Legazioni, Rappresentanti Diplomatici ed Officiali del Governo si trovavano tra il distinto uditorio. Il Colonello Arthur E. Randle lesse, dopo la preghiera di apertura, un estratto della lettera del Cardinal Gibbons, dove esprimeva la sua gioia per la cattura della Santa Città, e metteva con ciò una impronta di approvazione Cattolica all'adunanza.

La lettera del Card. Gibbons era così concepita:

Cardinal's Residence
407 North Charles Street, Baltimore, Md.

DICEMBER 21, 1917.

COL. ARTHUR E. RANDLE, *Chairman,*
Washington, D. C. (*Traduzione dall'Inglese.*)

CARO SIGNOR RANDLE:

Apprezzo il Vostro invito, ma il tempo fissato per la celebrazione a Washington in ringraziamento all'Onnipotente Iddio per la liberazione di Gerusalemme e dei Santi Luoghi dai Saraceni, non mi permette di essere presente. Non posso esentarmi da Baltimore in tal giorno dovendo tener Pontificale nella Cattedrale.

Nello stesso tempo non posso lasciar passare l'occasione senza esprimere la mia approvazione di tutto cuore all'idea di dare in Washington, Capitale del nostro Paese, una pubblica espressione di gratitudine al Buon Dio per il glorioso evento che ha messo sotto il controllo delle nazioni cristiane i luoghi terreni onorati dalle impronte del Nostro Salvatore. La redenzione di Gerusalemme sarà apportatrice di grande conforto a tutti i cristiani e farà fremere di gioia quei cuori che hanno sperato questo evento come uno dei frutti di questa guerra.

Very faithfully yours,

✠ JAMES CARDINAL GIBBONS,
Archbishop of Baltimore.

Gerusalemme

PER gentile concessione del "Carroccio, periodico Italiano di New York, pubblichiamo il seguente articolo scritto dal M. R. P. Ferdinando Parri dei Frati Minori, in occasione della liberazione di Gerusalemme dalle mani dei Turchi.

Fra le angosce supreme del momento attuale una vivissima gioia è venuta a confortarci e a renderci più forti e sereni nell'attesa fiduciosa che mai ci ha abbandonati, la gioia di sapere Gerusalemme strappata ai Turchi. L'esercito Inglese, coadiuvato dalle forze alleate di Francia e d'Italia, ha occupato la città; e i vincitori, quasi redivivi Crociati, vi sono entrati a capo scoperto come se compissero un rito religioso.

Con la occupazione di Gerusalemme ci troviamo dinanzi a un fatto che oltrepassa il semplice carattere di vittoria militare circoscritta nell'ambito di eserciti combattenti ed assurge al significato di vittoria del cristianesimo su l'islamismo, della civiltà sulla barbarie. Purtroppo in questa ora di ansie e di dolori la grave preoccupazione che incombe sugli animi nostri non ci permette di darci a quelle manifestazioni di gioia che sarebbero degne di tanta vittoria; ma pur mantenendoci calmi e raccolti come esige l'ora tragica, il nostro cuore esulta perchè sentiamo tutta la importanza del grande avvenimento, tanto grande che, se la immane guerra attuale non avesse altro risultato benefico che questo di aver liberato Gerusalemme dal dominio dei musulmani, già basterebbe per dire che tanto sangue sparso e tanto fiore di gioventù immolato non è stato sparso e non è stato immolato invano.

Gerusalemme, chiamata in Arabo *El-Kuds* (città Santa), in turco *Koudsi-Cherif* (la santa per eccellenza) ebbe, come Roma, grandi edificatori e grandi distruttori. David e Salomone ne avevan fatto una città bella e nobile. Nabucco, Tito, Cosroe e i Tartari la distrussero. Nehemia, i Maccabei, gli Erodi, S. Elena, i Crociati, Solimano primo, Ibrahim pascià e i Francescani, in diverse maniere e con diversi intenti, la riedificarono. Anche prima di addivenire la residenza del Re David, Gerusalemme aveva già avuto una storia. I suoi ricordi risalgono a duemila anni prima di Cristo, al tempo di Abramo. Allora però si chiamava soltanto con una parte del suo nome *Salem*, che significa *pace*, e vi abitava—dominante ieratico—quel Melchisedech Re e Sacerdote, il quale non solo benedisse Abramo ma lo accolse nella sua comunione spirituale. Poscia fu occupata dai Gebusei, popoli della stirpe di Gebùs, figlio di Canaan, i quali all'antico nome della città aggiunsero il nome del loro capo Gebùs, formando *Gebusalem*, che in seguito con leggiera alterazione divenne *Gerusalem*. I Gebusei

la possederono per 824 anni e la cinsero di mura e di torri. David, secondo Re d'Israele, l'assediò, la ebbe e la riunì al regno d'Israele. Dilatata con nuovo ricinto di mura, arricchita di superbi edifici e di una reggia sontuosissima, fu dichiarata la metropoli del regno. Salomone suo figlio, occupato il monte Gareb, ai piedi di esso innalzava il gran tempio, profondendovi con magnificenza tutta orientale tesori immensi di ori e di marmi, creando così un monumento che formò lo stupore dei secoli. Questo tempio soggiacque a tristi avvenimenti. Dopo 419 anni dalla sua erezione cadde con la città in mano dei Caldei, che dopo averlo spogliato e profanato lo ridussero in cenere, e trascinarono in schiavitù gli ebrei in Babilonia. Dopo 70 anni, Zorobabele, Capitano del popolo d'Israele, ottenne da Ciro la permissione di ricostruire il tempio. Ma questo non fu compiuto che sotto Dario e riuscì superbo, tanto che tornati gli ebrei dalla schiavitù, i giovani al vederlo restarono stupefatti; quelli però tra i vecchi, che avevano veduto l'altro di Salomone, piansero di dolore al constatarne la grande inferiorità. Tuttavia anche il tempio di Zorobabele, se non poteva competere con l'antico, era pur sempre una magnificenza; e i Maccabei e Tolomeo Filadelfo ed Erode il grande lo abbellirono successivamente e lo arricchirono in modo che i Romani non dubitarono considerarlo come una delle meraviglie del mondo. In questo tempio Gesù bambino fu dalla Madre, in ossequio alla legge mosaica, presentato al Sacerdote; in questo, fanciullo di 12 anni, disputò egli coi dottori, e in questo—già apostolo della Sua Religione—flagellò con santo furore i profanatori. Questo tempio fu centro della vita religiosa e politica degli Ebrei per quasi undici secoli, fino a che, cioè, nella distruzione di Gerusalemme avvenuta sotto Tito, non fu incendiato dai soldati romani, non ostante che Tito avesse dato ordine di risparmiare un si bel monumento. In seguito, su lo stesso luogo, l'imperatore Adriano eresse un tempio a Giove. Abbattuto questo da S. Elena, madre di Costantino, vi fu innalzato un tempio cristiano dedicato, dicesi, come in Costantinopoli, a S. Sofia. Presa poi Gerusalemme nel secolo settimo dai Musulmani, anche il tempio cristiano fu abbattuto e sulle sue rovine sorse la moschea di Omar che sussiste tuttora, altrettanto sacra per i Turchi quanto quella della Mecca e di Medina. Ma il Santuario massimo, non solo per i cristiani ma per tutti i popoli civili, che si venera in Gerusalemme, è quella del Santo Sepolcro.

Dopo la distruzione di Gerusalemme fatta da Tito, Elio Adriano Augusto distrusse completamente anche quel poco che era rimasto dell'antica città e ne edificò un'altra totalemente nuova, includendovi i due monti Gihon e Calvario, che prima erano fuori della città, e la chiamò col suo nome *Aelia Capitolina*. Il nome antico però, ricco di tante memorie, prevalse e si continuò a chiamarla Gerusalemme. Allora la città assunse—almeno ufficialmente—un carattere totalmente pagano, finchè, concessa da Costantino, col decreto di Milano la libertà di culto anche ai cristiani, questi cominciarono subito a professarlo publicamente—come in tutto l'impero—anche a Gerusalemme. Quando poi verso il 327 S. Elena visitò la Palestina, allora cominciò una fioritura di templi e santuari cristiani, degna riparazione alle profanazioni compiute fino allora dagli ebrei e dai pagani di quei luoghi che giustamente il popolo cristiano chiamò e chiama *Luoghi Santi*, primo tra questi il Sepolcro di Gesù Cristo.

Questo sepolcro consisteva in uno stretto incavo sul fianco del monte Calvario che sorgeva dalla *valle dei cadaveri*. Era cosi chiamata quella valle pei cadaveri dei giustiziati che dal monte vi erano gettati insieme agli strumenti del loro supplizio. Così in questa valle fu buttata, con le altre, anche la croce di Gesù Cristo, che per tal modo venne confusa e sepolta tra i rifiuti della città che là si scaricavano. Nella riedificazione poi di Gerusalemme fatta da Elio Adriano, la valle si colmò, e tanto della croce che del sepolcro sparì completamente ogni traccia: anzi su quel luogo venne eretto un tempio, o almeno un

simulacro, di Venere. Ma S. Elena, che voleva ad ogni costo scoprire il sepolcro e la croce del Redentore, si mise alla ricerca con tale diligenza e costanza che i suoi voti furono completamente appagati. Allora, col concorso dell'imperatore suo figlio, edificò una sontuosa basilica, nella quale racchiuse il luogo, ove era il sacro avello, e il luogo ove fu rinvenuta la croce.

Non passarono però trecento anni che Cosroe II Re di Persia diede il sacco a Gerusalemme e bruciò tutte le chiese, compresa quella del Santo Sepolcro, portandosi in Persia la Croce e le altre preziose reliquie. Ma nel 629 l'imperatore Eraclio, vinti i Persiani, riportava solennemente la croce in Gerusalemme, e il tempio veniva riedificato. Poco dopo tuttavia Gerusalemme cadeva in mano dei seguaci di Maometto e vi rimaneva fino al 1099, quando cioè fù liberata da Goffredo di Buglione alla testa di quella prima Crociata che tanto entusiasmo suscitò in tutto il mondo e nella quale rifulsero di tanto valore le armi cristiane.

Ma purtroppo tanta letizia non doveva essere duratura. Molti dei Crociati, soldati e capitani, per godere il ricco bottino tolto ai musulmani, partirono per l'Europa, non ostante le istanze di Goffredo; e anche tra i rimasti venne a mancare lo spirito di concordia e di unione; sicchè, dopo appena mezzo secolo, i maomettani ripresero vigore e si accinsero a discacciare i cristiani dai luoghi santi. Il Pontefice Eugenio III indisse un'altra Crociata, che per tradimento dell'imperatore greco Manuello ebbe esito infelicissimo. Così dopo soli 88 anni della sua liberazione Gerusalemme cadde di nuovo in potere dei musulmani. Da allora, in meno di un secolo, si seguirono altre sei crociate tutte con esito più o meno infelice, e Gerusalemme rimase sempre in potere dei figli di Maometto fino al giorno memorando in cui le truppe del Generale Allenby vi sono entrate trionfatrici portandovi col soffio della libertà, il palpito del popolo cristiano e del mondo civile—10 Dicembre, 1917.

Parlando di Gerusalemme e del S. Sepolcro non deve tacersi un fatto che torna a grande onore del nome italiano, *la Custodia di Terra Santa*, ossia la missione che là esercitano i Francescani. Troviamo che fin dal 1240 era affidata ai Francescani la custodia del S. Sepolcro e di altri santuari. Ebbene da quel giorno fino ad oggi essi—vera guardia d'onore del S. Sepolcro— non l'abbandonarono più, sebbene, sia da parte dei maomettani prepotenti e barbari, sia da parte dei greci scismatici astuti e traditori, abbiano dovuto soffrire contrarietà, amarezze, violenze di ogni genere e anche il martirio. E in mezzo a tante e sì diverse sètte e nazioni che sono là rappresentate, i Francescani furono e sono gli unici e soli a rapprentare al S. Sepolcro la religione cattolica, la nostra nazione e la nostra civiltà. Quanti han visitata la Palestina e han visto colà l'opera dei Francescani hanno avuto per essi parole di ammirazione entusiastica. Cito per tutti Angelo De Gubernatis, il quale tra tante altre cose dice:

"I Francescani prima che sorgesse la nostra benemerita Società patriottica, che prese nome da Dante Alighieri, dove lo possono accanto al santuario, al convento, all'ospizio, alla farmacia gratuita, al laboratorio, aprono una scuola per i fanciulli, e in quella scuola si contentano d'insegnare l'arabo, che è la lingua del paese, e l'italiano. Se l'italiano è dunque parlato ancora un poco in Terra Santa, si deve principalmente allo zelo dei Francescani, i quali, di qualunque nazione siano, non hanno dimenticato che il loro gran Santo era italiano e se ne glorificano . . . Come dunque non benedire di gran cuore, per un servizio così segnalato reso, in silenzio, senza conforto e senza premio, alla patria nostra dai solerti seguaci del poverello d'Assisi? E come non sentire un po' d'orgoglio nazionale nel pensiero che uno stato civile, uno stato cristiano così provvido e così benefico come è la Custodia di Terra Santa, dalla quale ogni pellegrino cattolico che visiti i Luoghi Santi si stacca ammirando e benedicendo, sia uno stato italiano? Come non compiacersi, infine, che, in grazia del grande restauratore medievale del Cristianesimo, suscitato da Dio in Assisi e della sua numerosa,

mite ed operosa famiglia, la istituzione più vivace che, dopo il Papato, mantenga in onore la religione di Cristo, sia un istituto italiano?"

Il Santo Sepolcro è stato in ogni tempo oggetto di devoti pellegrinaggi non solo per parte del popolo ma anche di personaggi illustri, di principi e di sovrani. E negli archivi di Terra Santa si ricorda—fra quelli di altri principi—la visita del nostro Re quando era ancora Principe di Napoli.

Ebbene: che cos'ha questo sepolcro da attirare l'ammirazione e la venerazione del mondo, da scuotere per secoli e secoli popoli e sovrani che si armavano per difenderlo o per conquistarlo, da suscitare anche oggi nei nostri cuori—che la lunga e feroce guerra aveva quasi atrofizzato—un fremito di gioia e di entusiasmo al solo annunzio che esso è stato strappato al dominio dei Turchi? A differenza di tutte le altre tombe che noi veneriamo è un sepolcro *vuoto*! Ci dice dunque che Colui, il quale fu sepolto là dentro, non è più tra i morti. Ma se esso vive anche dopo la morte non è un semplice uomo ma un Dio!

Ecco perchè il Sepolcro di Cristo è stato, è, e sarà venerato per tutti i secoli, ed ecco perchè la cristianità e tutto il mondo civile all'annunzio della sua liberazione dal potere dei turchi, oggi gioisce. E questo avvenimento, così fausto e solenne, ci sia d'augurio che, come a Gerusalemme così anche a Costantinopoli tramonti per sempre la mezzaluna e torni su le belle cupole di S. Sofia a brillare—simbolo di giustizia e di civiltà, simbolo di lotte e di spirituali trionfi—la croce!

Lasciti e Testamenti

Provvedete per il bene della vostra anima finchè siete vivi e fate per voi stessi quello che vorreste i vostri eredi facessero per voi. Quanto presto i vivi si dimenticano dei defunti! Gli eredi si godono le fortune dei defunti mentre questi, soffrono nel Purgatorio ed esclamano invano con Giobbe: "Abbiate pietà di me almeno voi miei amici, giacchè la mano del Signore mi ha toccato." Se voi desiderate di non essere mai dimenticati e di aver preghiere e Messe offerte per voi dopo la vostra morte approfittate della oppurtunità della Pia Opera di Terra Santa ed inscrivetevi alla Crociata quali Membri Perpetui, oppure, secondo l'avvertimento di Papa Pio VI, fate un lascito nel vostro testamento in favore della Terra Santa. Facendo ciò voi sarete giornalmente ricordati nella Santa Messa al Santo Sepolcro, sul Calvario, sul luogo della natività di Gesù a Betlemme, nella Santa Casa di Nazareth; di più avrete parte a più di 25,000 Messe che sono celebrate tutti gli anni nei diversi Santuari della Terra Santa per i Benefattori.

Per assicurarne la validità, tutti i lasciti nei testamenti debbono essere fatti nella seguente formula:

"Io lascio la somma di . . . . . .dollari al Commissariato di Terra Santa degli Stati Uniti d'America, Corporazione debitamente organizzata sotto ed esistente in virtù delle leggi del Distretto di Colombia, e situato a Monte San Sepolcro, Brookland, presso Washington, D. C."

Però sarebbe meglio usare la seguente formola Inglese:

I give and bequeath the sum of . . . . . dollars to "The Commissariat of the Holy Land of the United States of America," a corporation duly organized under and existing by virtue of the laws of the District of Columbia, and situated at Mount St. Sepulchre, Brookland, near Washington, D. C.

Mettere quindi la data (giorno, mese ed anno) e la firma (Nome e Cognome ben chiaro).

Le Messe Gregoriane

Le così chiamate Messe Gregoriane datano da San Gregorio il Grande, che governò la Chiesa dal 590 sino al 604 ed effettuò la conversione della nazione Inglese. Mentre era Abbate di S. Andrea in Roma, Giusto, uno dei monaci del

monastero, morì e San Gregorio offrì per il defunto monaco trenta Sante Messe in trenta giorni consecutivi. Nell'ultimo giorno Giusto comparve a suo fratello Copioso e lo assicurò che egli era stato tra i tormenti del Purgatorio, ma che ora ne era liberato.

In conseguenza di questo fatto, ed a causa della grande venerazione in cui San Gregorio è tenuto da tutta la Chiesa, egli fu riguardato come uno speciale protettore delle Anime Sante del Purgatorio, ed il pio costume di offrire trenta Messe Gregoriane per i defunti, si propagò per tutta l'Europa, offrendo i fedeli, ad imitazione del Santo, trenta Messe da dirsi in successione, per liberare l'anima di qualche loro caro defunto dalle fiamme purificanti del Purgatorio. Papa Benedetto XIV raccomandò altamente questo pio costume, e la Sacra Congregazione delle Indulgenze dichiarò che la fiducia dei fedeli che credono che l'offerta di trenta Messe Gregoriane hanno uno speciale effetto nel liberare una certa anima dal Purgatorio, è pia e ragionevole e che questo uso è approvato dalla Chiesa.

E pertanto molto lodevole cosa che i fedeli facciano celebrare le Messe Gregoriane per coloro che desiderano liberare dalle pene del Purgatorio. Non è necessario che la trenta Messe siano celebrate dallo stesso Sacerdote nè allo stesso Altare, nè debbono necessariamente essere Messe da *Requiem*. Esse possono essere celebrate in ogni tempo dell'anno, però debbono essere celebrate in trenta giorni di seguito senza interruzione e solo per un defunto o defunta; non possono quindi essere offerte per più di un anima nello stesso tempo o per le Anime del Purgatorio in generale.

La Cintura della Beata Vergine

LA FASCIA, o cintura, una striscia di lino, di cuoio o di altro materiale, con la quale le vesti erano strette attorno alla vita, erano in uso sino dalla più remota antichità tra tutte le nazioni che usavano vesti lunghe e fluttuanti. Generalmente gli Ebrei non portavano alcuna cintura in casa o fuori, tranne che quando lavoravano o viaggiavano; in tale occasione cingevano le vesti attorno alla vita come appunto fanno gli Orientali anche oggi.

La Cintura della Beata Vergine, della quale la Chiesa Cattolica possiede fortunatamente una parte, fu portata dalla Palestina in Prato, Italia, nel 1141 da un cristiano chiamato Michele dei Dagomari. Essa è conservata nel Duomo di Prato in una cappella espressamente costruita a questo scopo.

Questo piccolo ornamento della Beata Vergine non è di seta, ma di una certa materia simile alla lana, o meglio, della natura del pelo di cammello o di capra; è di un colore verde chiaro quasi cenere e trapuntato di finissimo filo d'oro.

E larga un pollice e mezzo, e lunga un braccio ed un quarto (misura Fiorentina). Alle due estremità ha due fiocchi lunghi quasi 23 centimetri e dello stesso colore della Cintura. Le Suore di S. Matteo in Prato, dell'Ordine di S. Agostino, usavano fare delle cinture proprio simili a quella della Beata Vergine le quali dopo essere state benedette e toccate alla suddetta Reliquia erano avidamente ricercate dai fedeli che le tenevano in grande venerazione.

Secondo una antica tradizione l'Apostolo San Tommaso ricevette la Sacra Cintura dalla stessa Beata Vergine in prova della Sua mirabile Assunzione; però S. Antonino, Arcivescovo di Firenze nel 1430, tratta come apocrifa la narrazione di questo fatto. Ad ogni modo egli mai mise in dubbio l'autenticità di detta Reliquia, l'esistenza della quale fu poscia rivelata a parecchie pie e devote persone, ed il Santo stesso asserisce che in qualsiasi maniera la Sacra Cintura sia stata a noi trasmessa, è da lungo tempo che si trova in Prato ed ivi è venerata; egli aggiunge poscia che si puó piamente credere che la Cintura della Beata

Vergine si trova in Prato dove è pubblicamente mostrata ai fedeli. Secondo la tradizione menzionata sopra, si suppone che San Tommaso abbia consegnata la preziosa Reliquia a qualche pia persona di Gerusalemme scongiurandola di conservarla con tutta la cura e devozione possibile. Questa pia persona la ricevette con immensa gioia e la riguardò come la più preziosa eredità che egli potesse lasciare ai suoi discendenti e sul suo letto di morte li scongiurò ad averne cura come si conveniva alla santità di tale prezioso oggetto.

Passando finalmente da generazione a generazione, la Sacra Cintura venne in possesso id un pio Sacerdote che la donò ad una diletta parente di nome Maria prima che essa partisse dall'Oriente per accompagnare il marito che ritornava nella nativa Italia nel 1141. Questa persona era Michele dei Dagomari che abbiamo menzionato sopra. Arrivando nella sua città natìa nel 15 Agosto, festa dell' Assunzione, il pio uomo prese dimora di fronte alla chiesa di S. Stefano, conosciuta ora come Duomo. Stabilita la sua nuova dimora, Michele conservò la preziosa Reliquia in una cassetta di ferro, davanti alla quale pose una lampada che ardeva giorno e notte, e teneva cura del suo tesoro con la più grande sollecitudine.

Nella anno 1174 essendo Michele molto avanzato in età ed infermo presso a morire, mandò a chiamare il Prevosto del Capitolo della Chiesa di S. Stefano e lo informò della sua intenzione di lasciare a quella chiesa il suo gran tesoro portato da Gerusalemme. Il Prelato accettò il lascito, ma nel suo cuore non credette che era veramente la Cintura della Beata Vergine, ne fece perciò poco conto e portò il reliquiario col prezioso contenuto nella sua villa fuori delle mura di Prato. Durante la notte seguente la villa andò in fiamme in un inesplicabile modo, ma nel mattino seguente mentre il Prevosto ed i suoi servi credevano di trovar tutto bruciato, restarono non poco meravigliati di trovar la villa, che essi avean visto ardere, intatta con tutto quello che conteneva. Dietro esame fu constatato che la Sacra Reliquia era intatta e senza neppur mostrare il minimo segno di fuoco o di fumo.

Dopo ciò la Cintura fu conservata con grande cura sotto l'altare maggiore della cappella principale della chiesa dove fu tenuta in grande venerazione essendo esposta ai fedeli una volta all'anno nella Natività della Beata Vergine, 8 Dicembre, quando grandi folle di popolo accorrono a Prato da ogni parte d'Italia per vedere e venerare la preziosa Reliquia. Numerosi miracoli sono ricordati: sordi che acquistarono l'udito, ciechi la vista e parecchi infermi toccati con essa riacquistarono la salute. Finalmente dopo due attentati commessi per rubarla, il popolo decise di erigere un nuovo santuario forte ed inviolabile dove conservare il prezioso tesoro. A questo scopo la chiesa fu ingrandita nel 1320 e fu provveduto un luogo speciale per la Santa Cintura.

Nel 1630, per ordine di Ferdinando II, Granduca di Toscana, e di suo fratello Carlo, Cardinale Decano del Sacro Collegio, la preziosa Cintura fu inclusa tra due. magnifici cristalli, fusi per tale proposito a Milano, con splendida cornice di argento finemente cesellato ed ornata di pietre preziose, chiusa per mezzo di una chiave d'oro che doveva essere sempre tenuta dal regnante Granduca di Toscana.

Non meno di sette Sommi Pontefici hanno emesso Bolle con le quali concedettero speciali indulgenze a quelli che veneravano la Santa Cintura della Beata Vergine conservata in Prato.

Ave, o Maria!

Si udì un fruscio d'ali per l'aria, poi una luce vivissima rifulse nella piccola celletta. L'Arcangelo Gabriele, col viso soffuso di letizia, s'inchinò alla Vergine e la salutò: "Ave, o Maria!"

Il saluto dell'Arcangelo, come una dolcissima eco, si ripercosse di secolo in

secolo, scese di generazione in generazione. Ed è ricco d'armonie diverse, ed ha in se una sublime interpretazione d'arte e di misticismo.

"Ave, o Maria!"—cantano sulle mandòle gli Angeli che a Lei tributano onori regali. Ed a gli Angeli si unisce il lungo stuolo dei Martiri e dei Santi, che a Lei consacrano palme e bandiere.

"Ave, o Maria!"—e a Lei s'inchinano i genî del pensiero e dell'arte; e nei superbi carmi, nelle rime cesellate, cantano il bel nome e le glorie Sue; ed eternano sulle tele o sui marmi le sembianze soavi della Vergine Santissima.

"Ave, o Maria!"—cantano gli snelli pinnacoli, che si slanciano nell'azzurro, e le cupole dorate dei Suoi Santuarî.

"Ave, o Maria!"—mormora l'anima oppressa dal dolore, e nell'invocazione del bel nome trova sollievo e conforto.

"Ave, o Maria!"—suonano le campane, mentre il sole muore lentamente, mandando gli ultimi raggi sulle vetrate della gran chiesa gotica.

Nella mestizia serena di quell'ora, tutta pace, è pur dolce entrare sotto le volte oscure del tempio, e pregare: "Ave, o Maria!" bianca, soave, divina visione d'amore; ave, tutta bella, tutta pura, tutta santa! Ave, o modesta Rosa di Gerico; ave, ripiena di grazie, di privilegi, di doni; ave, o capolavoro di Dio! Ave, o benedetta fra le donne: modello di gloria e riabilitazione del Tuo sesso; ave, o Immacolata! Dio ti volle elevare alla sublime dignità di Madre sua; e da quello istante in cui pronunziavasi il Fiat, accettasti la cooperazione alla Redenzione del genere umano, e addivenisti anche Madre nostra! Oh, prega Madre Santa, prega per noi!"

Sul mondo passa un turbine d'angoscia, di rovina, di pianto, di sangue! Il cannone tuona senza tregua; dovunque è grido di guerra, è grido di morte! Quante amarezze! Ma più acute, più strazianti, più alte del tuono del cannone sono le voci delle madri, delle spose, dei fanciulli, che piangono e che, supplici ai Tuoi piedi, implorano pietà, o Madre di Misericordia!

Vergine Santa, disarma la collera Divina, placa lo sdegno di Dio: intercedi per i Tuoi figli! Mostrati all'umanità che tanto soffre, Regina di Pace sul Tuo trono radioso; e sventoli sulle Nazioni la Tua bianca bandiera!

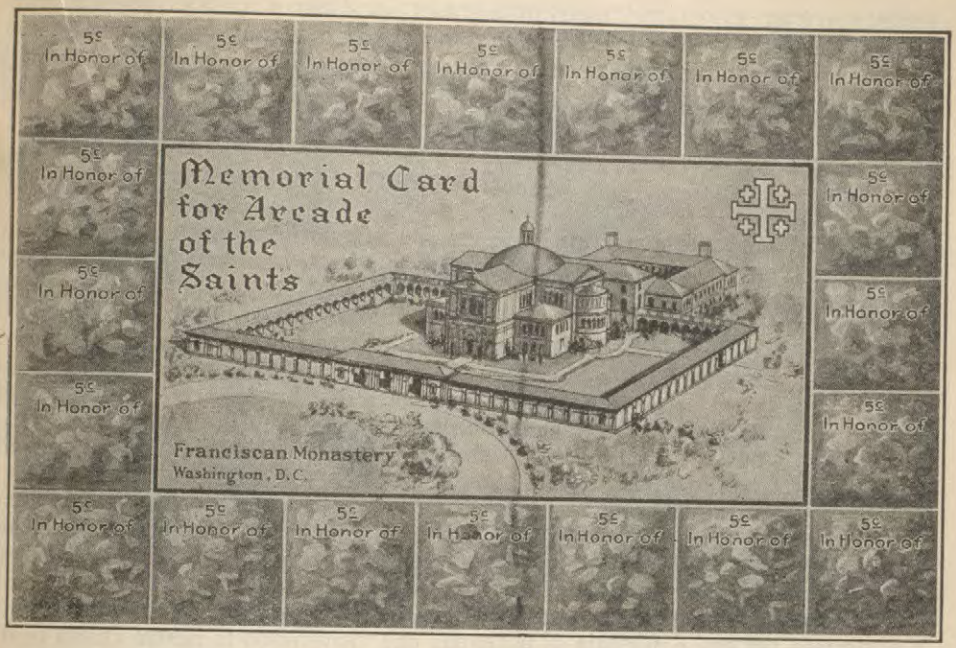
"Ave, o Maria!"

Argene Fati (*Dalla Voce di St. Antonio—Roma*).

Lettera di Avvertimento dalla Terra Santa

Il Reverendissimo Padre Custode di Terra Santa, la cui recente nomina abbiamo annunciata altrove, ha scritto una lettera di avvertimento a questo Commissariato riguardante la "Società Siro-Palestinense," o Comitato, nella Terra Santa. Questa organizzazione raccoglie moneta in America ed in Europa per soccorrere i poveri della Palestina, ma i Cattolici Latini furono assistiti solo per *un mese*. Altre richieste per immediato necessario soccorso furono accolte con la risposta che le domande debbono essere fatte al Custode di Terra Santa giacchè egli riceve la sua parte di questi fondi, *il che è falso*. I fanciulli Cattolici sono stati posti in un Orfanotrofio Protestante, però dietro domanda del Custode furono affidati alle cure di Cattolici. Però, fu subito cessato ad essi ogni sussidio, non ostante il fatto che quelli che hanno fatto le offerte intendessero che i fondi dovessero essere usati per *tutti* i bisognosi di Palestina senza eccezioni settarie.

Il Padre Custode conclude la sua lettera avvertendo che i Cattolici dovrebbero essere molto attenti nel dare contribuzioni a questa società, giacchè essa si serve di questi fondi per propaganda anti-cattolica, e ricorda ai Cattolici d'America che ogni offerta che essi intendono di fare per i poveri di Palestina, bebbono madarla per mezzo di questo Commissariato, come è prescritto dalla Chiesa.

Fac-simile della Cartolina per le offerte

Quel che può fare un Nickel

San Francesco ve ne ha dato un esempio. Quando egli cominciò i ripari della piccola chiesetta di San Damiano e bisognava perciò di pietre, egli si mise nel mezzo della piazza di Assisi e cominciò a gridare: "Colui che mi darà una pietra avrà una benedizione; colui che me ne darà due avrà due benedizioni e colui che me ne darà tre avrà tre benedizioni!"

Le stesse parole noi indirizziamo a voi, cari lettori. Ogni *nickel* che voi ci darete per una pietra vi porterà una benedizione, e più pietre voi date più benedizioni riceverete.

Oggetto

Ma per che cosa servono queste pietre? Noi le raccogliamo per fabbricare un Portico attorno alla nostra chiesa. Le diverse arcate di questo Portico saranno dedicate a diversi Misteri e Santi a seconda della intenzione dei donatori. Questo Portico sarà l'unico del suo genere negli Stati Uniti ed una sorgente di devozione, e nello stesso tempo di convenienza, per i pellegrini che da ogni parte vengono a visitare questi Santuari.

Nella città di Bologna, Italia, c'è un porticato lungo quasi tre miglia che conduce al Santuario della Madonna di San Luca situato sulla cresta di una montagna. Fu fabbricato molto tempo fa dai Bolognesi; i ricchi eressero speciali arcate alla loro memoria; altri dettero generose donazioni secondo i loro mezzi di fortuna ed i poveri donarono alcune pietre quale tributo di divozione verso la Beata Vergine. Questo monumento di fede e di divozione esiste anche oggi.

Così noi pure raccogliamo per queste Arcate dei Santi la piccola offerta di *un nickel o due*, o quanti voi potete dare per tale scopo. Per tante persone un

nickel non è troppo e molti, molti *nickels* sono spesi senza considerazione alcuna. Se ogni Cattolico volesse dare solo una di queste monete non si accorgerebbe mai di tale perdita e noi avremmo pietre in abbondanza per il nostro portico. Grandi cose possono farsi con poco ed ogni offerta aiuta, giacchè sono i piccoli rivoletti che formano i grandi fiumi.

Come

Noi abbiamo disegnata una cartolina speciale per le offerte la quale mostra il progettato portico circondato da 20 piccoli quadretti indicanti in onore di qual Santo l'offerta è dedicata. Ognuno è libero di scegliere qualunque Santo egli crede; noi notiamo in libri speciali le offerte e le differenti intenzioni, per regolarci poi nella dedica delle diverse arcate. L'offerta per ognuna delle 20 pietre è di cinque soldi e per tutta la cartolina è di $1—. Chiunque fa l'offerta di un dollaro riceve per ricordo una splendida crocetta di alluminio con l'immagine di St. Antonio o di San Francesco e che ha provato di essere di una miracolosa protezione per i nostri soldati negli accampamenti ed al fronte, come testificano numerose lettere che abbiamo ricevute.

Coloro che fanno l'offerta di $25— avranno il loro nome inscritto in una tabella speciale che sarà posta nella rispettiva arcata del Santo o Mistero che hanno scelto. Coll'offerta di $250— si erige una arcata intera secondo i desideri del donatore. Famiglie cattoliche, Communità religiose e Società possono così eriggere un conveniente ricordo al loro nome. Sarebbe certo il monumento più appropriato per essi e migliaia di pellegrini che visiteranno la nostra chiesa negli anni futuri e che cammineranno e mediteranno sotto questo portico, non mancheranno certo di recitare una preghiera per il riposo delle anime di coloro che generosamente concorsero a tale erezione. Così la loro memoria sarà benedetta e mentre altri saranno dimenticati, la generosità dei nostri benefattori vivrà nei cuori e nelle menti delle generazioni future.

Arcate Speciali

E nostra intenzione di dedicare una di queste Arcate alla memoria dei Promotori e Crociati della Terra Santa ed anche una alla memoria di coloro che sollecitarono offerte per il fondo del Portico rendendo così un gran servizio al rendere possibile il nostro progetto.

E neanche i fanciulli debbono essere dimenticati, giacchè vi sarà una Arcata speciale dedicata a Gesù Bambino, e se le offerte che verranno sorpasseranno i $250— ne sarà dedicata un'altra in onore dei Santi Innocenti. Questo fondo è inteso solo per le sottoscrizioni dei fanciulli od in loro favore.

Che eccellente opportunità per i piccoli di risparmiare i loro *pennies* in onore del Divino Infante Gesù ed in onore dei Suoi primi martiri, i piccoli Innocenti di Betlemme! I genitori possono mandare offerte per i loro figli se desiderano.

Chiedeteci Cartoline per le sottoscrizioni e noi sarem ben felici di mandarvene quante desiderate. Ogni offerta e richiesta di informazioni deve indirizzarsi al.

Memorial Department, Commissariat of the Holy Land,
Mount St. Sepulchre, Washington, D. C.

IN UNA età quando il mondo, senza cuore e solo in cerca di piaceri, ha dimenticato i bisognosi, Dio ha mandato loro un celeste consolatore che fu chiamato il "soccorso dei poveri." Egli è S. Antonio di Padova, l'amabile santo dei miracoli, che stringendo tra le Sue braccia l'infante Gesù, quale garanzìa della Sua potente intercessione, è stato constituito direttore della Banca celestiale della Provvidenza dove sono racchiusi le grazie ed i tesori del cielo.

Considerando le necessità dei nostri tempi, il Santo ha stabilito che solo coloro parteciperanno in modo speciale ai celesti favori, che fanno i poveri oggetto della loro sollecitudine e con essi dividono parte delle loro ricchezze temporali.

Questa è una nuova chiave del cielo che Dio ha riservata alla nostra età materiale, mentre la stretta penitenza e le austere mortificazioni son diventate cose dei secoli passati e non sono più del gusto dei Cristiani dei tempi moderni. I fedeli hanno chiamata questa divozione: "Il Pane di S. Antonio."

Pane di S. Antonio

"*Beati i misericordiosi, perchè essi otterranno misericordia.*"—S. Matteo, v. 7.

LA DIVOZIONE a St. Antonio, il grande operatore di miracoli ed amico dei poveri, si è propagata negli ultimi anni con sorprendente rapidità in tutto il mondo cattolico, per mezzo di un misterioso impulso dello Spirito di Dio.

Nelle Cattedrali nelle Chiese Parrocchiali, nelle Cappelle noi troviamo la sua statua od immagine ed i fedeli fanno a gara tra di loro per propagare la divozione

che ha prodotto la Pia Opera del Pane di St. Antonio, una carità provvidenziale per la consolazione dei tribolati ed in rilievo dei poveri, contribuendo così alla soluzione della questione sociale, tanto agitata nei nostri tempi.

Il "Pane di St. Antonio" è basato sopra un contratto fatto col Santo per ottenere la sua intercessione in alcuna grazia speciale che si chiede a Dio. Il cliente promette, nella petizione scritta a St. Antonio, una certa somma di danaro per i suoi amati poverelli se, dentro un tempo stabilito, egli ottiene da Dio la grazia richiesta.

Queste petizioni possono essere non solo di carattere spirituale, ma anche temporale e possono includere richieste di successo negli affari, ricupero di salute, di ritrovare cose perdute o rubate, conversione di amici o parenti, scelta di vocazione, pace e ricupero di felicità per una conscienza tribolata dal peccato, grazia di superare tentazioni e cattivi abiti in noi e negli altri, come p. e. bestemmia, immodestia, intemperanza ecc.

Sarà bene di accompagnare tali richieste con una novena di preghiere a St. Antonio (nove giorni oppure nove Martedì) recitando il Responsorio o tredici Pater Noster, Ave Maria e Gloria Patri ed accostandosi ai Santi Sacramenti al principio od alla fine della novena, in modo che le preghiere possano ascendere al trono di Dio da un cuore puro. Pregate con confidenza e non perdete il coraggio se la grazia non è concessa dopo la prima novena. La vostra perseveranza otterrà la grazia richiesta od alcuna altra che voi non avete chiesto. Ad ogni modo assoggettate sempre la vostra richiesta alla Santa volontà di Dio; Egli sa meglio di voi se la grazia che chiedete vi conviene o no.

Le richieste scritte possono essere spedite a "St. Antony's Department—Mount St. Sepulchre, Washington, D. C., dove saranno depositate ai piedi della Statua del Santo.

Le offerte saranno devolute alla educazione dei Poveri Studenti, che sono i poveri prediletti di St. Antonio giacchè sono chiamati ad essere confratelli del Santo ed Apostoli di Cristo e che un giorno essi pure saranno al servizio dei poveri. Quanti poveri fanciulli che hanno la vocazione per lo stato religioso sono privati di questa felicità per mancanza di mezzi di fare i loro studi? "I fanciulli hanno chiesto pane e nessuno era che loro lo spezzasse." (Lamentazione di Geremia, IV, 4.) Dovranno essi piangere sulla porta del Santuario senza trovare alcun genneroso che ne faciliti ad essi l'entrata?

Date o promettete a St. Antonio una offerta per l'amore del Bambino Gesù, che nella braccia di St. Antonio rappresenta questi poveri fanciulli. In cambio voi avrete le preghiere di questi cari protetti del Santo ed avrete pure parte alle preghiere che si fanno tutti i Martedì in questo Commissariato di Terra Santa per i devoti di St. Antonio e per i Benefattori dei Poveri Studenti.

Le richieste e le offerte debbono essere indirizzate al

St. Antony's Department

Mount St. Sepulchre, Washington, D. C.

Le Buste per le richieste possono aversi al sopradetto indirizzo senza alcuna spesa.

La Pia Unione di St. Antonio

La Pia Unione, stabilita coll'approvazione della Santa Sede, è un legame formale di amicizia stabilito tra il Santo ed i suoi devoti. Essi formano una specie di comunità per promuovere il suo onore, per aiutare i suoi poveri, per ringraziare Dio del dono a lui concesso di operar miracoli e per ottenere per mezzo della preghiera grazie spirituali per se stessi e per le migliaia di fedeli che ricorrono a lui.

La Pia Unione conta miglioni di ascritti in tutte le parti del mondo ed è aperta per tutti i fedeli di ogni sesso ed età. C'è solo l'obbligo di recitare ogni giorno alcune preghiere; non si richiede spesa alcuna ed è lasciato alla generosità degli ascritti il fare qualche offerta per i poveri, tanto cari a St. Antonio.

Consacrazione dei Fanciulli a St. Antonio

I fanciulli sono cari in modo speciale al Taumaturgo di Padova e lo stesso Gesù volle posare sulle sue braccia in forma di fanciullo. Ogni madre cristiana dovrebbe consacrare i suoi pargoletti a lui ed affidarli alla sua protezione.

Per ottenere ciò ci mandino una richiesta scritta dandoci il loro indirizzo ed il nome e giorno di nascita del fanciullo che desiderano consacrare a St. Antonio. Così il piccolo sarà posto sotto la protezione del Santo, noi lo inscriveremo nei nostri registri e manderemo un certificato della sua consacrazione. Il fanciullo dovrà portare la corda di St. Antonio e la madre reciterà per lui le preghiere della Pia Unione e, potendolo, farà una offerta per i poveri.

S. Antonio e l'amor Patrio

Il tema presente colpirà forse a prima vista la mente di molti, i quali riconoscono ed onorano bensì Antonio come fervido amatore di Dio e delle anime, ma non esigono già che sia pure un caldo patriotta. Come! (dirà qualcuno) possibile che fosse acceso d'amor patrio egli che, nell'età più florida della vita, lascia la dolcezza del patrio suolo, l'agiatezza del nido paterno, le carezze dei cari parenti, e si va a nascondere lontano in un chiostro affogato da una selva di ulivi, tra il lieve fruscìo delle foglie e l'arguto cinguettìo degli uccelli?

Così parla chi non è troppo addentro nelle regioni serene del vero ascetismo cristiano. Non parla bene però, perchè il vero ascetismo cristiano non bandisce da se il sacro fuoco della carità della patria; ma invece lo seconda e l'avviva. Poichè dove abita lo spirito di Gesù, ciò che di retto e di puro à la natura non si distrugge: si nobilita invece e s'innalza. E ce ne ha dato l'esempio lo stesso Divino Maestro, il quale sospira e piange al pensiero della patria. E le anime sante che seguono più dappresso le sacre orme di Gesù, non possono essere estranee alla fiamma dell'amor patrio anzi, essendo sciolte da grovigli impacciosi di cure e di amori mondani, sentono in se più viva quest'alma scintilla. Antonio ne aveva un esempio preclaro nel Santo di Assisi, il più Santo degli Italiani ed il più Italiano dei Santi il quale, prima di volarsene al cielo, in quell'ora sublime che era portato a braccia sopra una barella a morire all'ombra della cara Porziuncola, rivolto con la faccia alla sua città prediletta e benedicendola con la mano stimmatizzata, "Sii tu benedetta dal Signore" esclamò, "o patria mia, poichè egli ti ha eletta ad esser patria e dimora di tutti quelli che in verità conoscono e magnificano Dio, e vogliono rendere onore al suo nome!"

Ed ora venendo ad Antonio, se noi ci facciamo punto punto a studiare i suoi scritti, ci avvediamo subito di questa specialità di affetto verso la patria, cui egli vuol grande e nel pieno possesso dell'ordine e della tranquillità. Ne sono indizio i passi seguenti.

Prima di tutto egli dice così: "E naturale che ciascuno ami i suoi concittadini. Eppure alcuni, vera razza di vipere, fanno tutto il contrario. Concepiti nel seno della loro madre, ossia della loro città, già prima di nascere, cioè di raggiungere al grado al quale potrebbero salire con le loro benemerenze, attaccano briga fra di loro. E non aspettano già il momento di venire naturalmente alla luce, ma vogliono con la violenza usurparsi tutti gli onori, straziando così il seno della madre e gittando nella rovina la loro città. Ma, così operando, succede bene spesso che non ottengono ciò che avrebbero facilmente potuto ottenere, se avessero aspettato l'ora opportuna." (*Serm. IV quadr.*)

Se questa testimonianza non basta, eccone subito un'altra, la quale ha un facile riscontro nel Vangelo: "Avendo il Divino Maestro cacciato un demonio muto, e vedendo gl'iniqui pensieri delle turbe meravigliate, volle confutarli con la ragione. E proruppe contro di esse così: Ogni regno diviso in contrari partiti va in perdizione, ed una casa spartita in fazioni va in rovina. E affermò cosa giusta; ogni regno sia spirituale sia temporale, qualora è diviso, è esposto alla rovina. E l'asserisce ancòra Osea: Costoro hanno il cuore diviso, e perciò andranno precipitosamente alla malora. Perocchè dovete ben notare, o fratelli, che la infermità la quale viene dal di dentro è più pericolosa assai che la esterna; e sono molto di più quelli che muoiono per malattia anzi che di ferita. Così succede nelle città per fatto delle discordie e delle guerre intestine." (*Serm. dom. III quadr.*)

E le sue parole non erano semplici espressioni di suoni, egli era capace di venire anche ai fatti, qualora ce ne fosse stato il bisogno. E l'effetto lo prova chiaro da se: restituito il mal tolto, i prigionieri liberati, gli odî deposti, mentre l'Italia lo gridava " sua nuova luce" e Padova, la seconda sua Patria, si gloriava altamente della predilezione di Antonio, e godeva di possedere in esso "un tesoro."

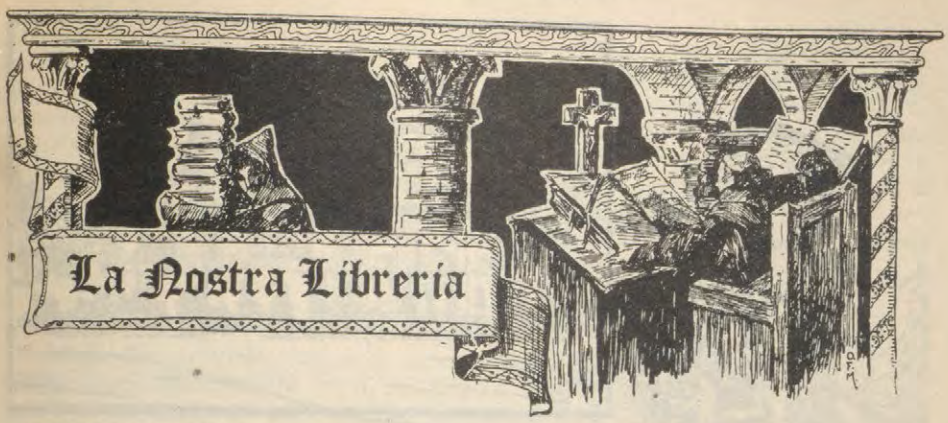
Sì, godi pure, o Padova: gaude felix Padua! e le grazie che piovono sul tuo capo, annunzino all'universo l'amore che Antonio nutre per te! Fin dai tempi di Frate Giuliano da Spira (1278-1285) risuona l'eco della grazie a pioggia cadenti: narrent hi qui sentiunt, dicant Paduani. Ed Antonio oda di continuo il grido della Liturgìa Romano-Serafica: Tu sol nitens Paduae signis claritatis. Egli è "luce d'Italia"—nova lux Italiae—e "sole splendente di Padova—sol nitens Paduae.—Espressione sublime nella sua brevità! "Luce d'Italia," per illumunare i giacenti nel buio dei vizi e nelle tenebre dell'ignoranza; e "sole splendente di Padova," per riscaldare la diletta città nell'amore del Sommo Bene: a cui sia lode ed onore per sempre.

Dalla Voce di S. Antonio—Roma. Fr. Faustino Gilardi, O.F.M.

Croci per i Membri Perpetui

Come già abbiamo avvertito per lettera i nostri Promotori, è terminata la provvista di oggetti di devozione dalla Terra Santa che avevamo prima della guerra, Agosto 1914.

E già da parecchi mesi che non mandiamo più ai Membri Perpetui l'ordinario Crocifisso ed in sua vece ne mandiamo uno di argento ossidato quasi della stessa grandezza ed arricchito delle stesse indulgenze. Speriamo perciò che i nostri Benefattori saranno soddisfatti del cambio, molto più se rifletteranno alle critiche circostanze attuali che non ci permettono di ricevere oggetti dalla Terra Santa. Appena le vie del mare saranno aperte alle navi mercantili non mancheremo di fare le nostre provviste: già abbiamo mandate istruzioni a Gerusalemme a questo proposito.

IL BIBLIOTECARIO del Commissariat of the Holy Land manda i suoi sinceri ringraziamenti a tutti i Benefattori che pel passato ci hanno favorito con doni di libri per la nostra Libreria.

Tuttavia, la nostra Libreria manca ancora dei più necessari libri e Periodici. Facciamo perciò appello ai nostri amici di ricordarsi di noi con donazioni di libri e periodici. Non è necessario che siano strettamente libri trattanti di materie religiose, basta che siano di buona letteratura e che possano servire a qualche utile scopo. Saranno graditi in modo speciale libri che trattano della Terra Santa ed ogni letteratura Francescana.

Ogni Richiesta d'informazioni e contribuzioni di libri deve essere indirizzata:

The Librarian,
Mount St. Sepulchre, Washington, D.C.

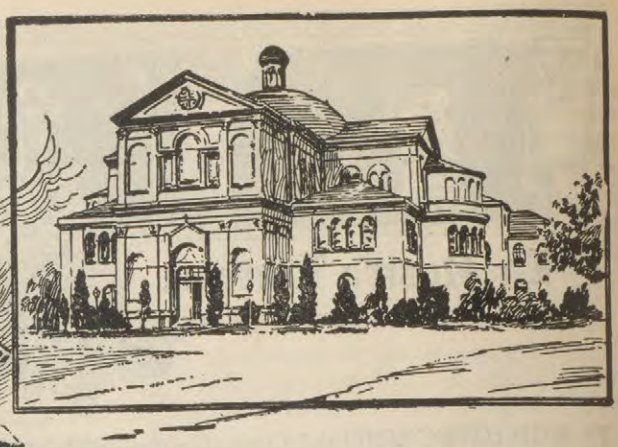
Liberty Bonds

Parecchi ci hanno chiesto ripetutamente se avremmo acettato Liberty Bonds invece della moneta per i Membri Perpetui della Crociata e per le nostre opere in generale. A tutti rispondiamo che ben volontieri accetteremo Bonds di tutti i Prestiti nel loro pieno valore.

Molti dei nostri Benefattori ce ne hanno già mandati e prendiamo questa occasione per ringraziarli nuovamente. Certo che questa è una buona occasione per fare il nostro dovere verso Dio e verso la nostra Patria di adozione, giacchè aiuteremo la Terra Santa ed anche la Patria in questa crisi universale.

Ringraziamenti a St. Antonio

Di quando in quando riceviamo lettere di divoti di St. Antonio che ci richiedono di pubblicare ringraziamenti per grazie ricevute dietro l'intercessione del Santo, essendo spesso il caso che fu promessa la pubblicazione se il favore sarebbe ottenuto. Noi siamo sempre felici che i devoti di St. Antonio ci scrivano riguardo a tali grazie ricevute e sempre, per quanto sia possibile, pubblichiamo alcuna di dette lettere. Tuttavia dobbiamo quì dichiarare che ci è assolutamente impossibile pubblicare tutte le lettere che riceviamo, giacchè occuperebbero tutto l'Almanacco non solo, ma dovremmo scrivere parecchi volumi solo a questo proposito: tante ne riceviamo! Avvertiamo pertanto i devoti del Santo che la loro promessa di *pubblicare* le grazie che ricevono è *adempita* col mandarne avviso a noi.

Echi di Monte San Sepolcro

PER venti anni gli Echi di Monte San Sepolcro hanno risuonato attorno alla nostra bella contrada e portati dal nostro, sempre benvenuto, Almanacco dei Crociati hanno echeggiato oltre i nostri confini sino a raggiungere quasi ogni angolo della terra. Spesso i nostri Echi furono messaggieri di lieti avvenimenti, ma mai ebbero essi il privilegio di essere apportatori di così buone notizie come quelle che quest'anno affidiamo alla loro custodia. Noi alludiamo alla liberazione di Gerusalemme dalla centenaria schiavitù dei Turchi. Questo grande evento fu convenientemente celebrato nella nostra chiesa il giorno di Pasqua essendo stata riservata questa solennità per la chiusura della funzioni della Settimana Santa. Queste funzioni, che cominciano la Domenica della Palme, furono questo anno frequentate dai fedeli in modo speciale, ma il giorno di Pasqua vide un'ancor più grande folla dentro le sacre mura della Chiesa Votiva di Terra Santa. Nel mattino vi fu la Messa solenne cantata dal Rev. Padre Matteo O. F. M. di Trois Rivieres, Quebec, Commissario di Terra Santa per il Canada. assistito dai membri della nostra Communità. Avvicinandosi il tempo della funzione pomeridiana, il popolo cominciò ad accorrere alla chiesa in tale numero che i nostri Knights doveterro prendere misure speciali per lasciare il posto necessario al clero per recarsi allo Altare Centrale. Dopo il canto di Compieta

fu impartita la solenne Benedizione col Santissimo Sacramento dallo stesso Rev. Padre Commissario del Canada, dopo la quale, preceduto dalla intera comunità, portò in processione attorno alla chiesa la Reliquia della Vera Croce mentre attraverso le arcate risuonavano le armonie del "*Vexilla Regis*" cantato dalla comunità. Giunti nuovamente alla'altare centrale fu cantato un solenne *Te Deum* in ringraziamento a Dio per la liberazione dei Luoghi Santi e nel frattempo le nostre campane squillavano a festa cantando anch'esse nel loro linguaggio l'inno di grazie. Col bacio della Santa Reliquia fu data chiusura a queste grande celebrazione, così appropriata alla festa di Risurrezione di Nostro Signore.

Festa di San Francesco

Il quattro Ottobre dell'anno scorso (1917) fu testimone di una delle più solenni celebrazioni della festa del nostro Serafico Patriarca San Francesco. Egli è certamente convenientissimo che questa festa sia sempre celebrata con la più grande solennità nella nostra chiesa commemorativa di Terra Santa, giacchè si fu a S. Francesco ed ai suoi confratelli che fu affidata la custodia dei Luoghi Santi dagli stessi musulmani sette secoli fa, e sin da quel tempo li han sempre custoditi in nome della Santa Madre Chiesa.

Come nella occasione precedente, Sua Eminenza il Cardinale Gibbons si degnò onorare i Francescani con la Sua presenza. Il venerando Cardinale venne al Monastero la vigilia della festa e rimase con noi durante la notte. Nel Mattino seguente celebrò la sua Messa privata di buon ora ed alle 10, vestito della Sacra Porpora, occupò il Trono dove rimase durante la Messa solenne cantata dai nostri confratelli i Padri Domenicani per conservare l'antica tradizionale amicizia tra i due Ordini—amicizia che sette secoli han servito solo a rinforzare.

Durante la Messa solenne il Rev. Dr. William L. Turner, professore di Filosofia all'Università Cattolica, tenne un interessante e commovente discorso dimostrando come il mondo abbia bisogno di ritornare agli ideali di San Francesco se vogliamo avere una pace duratura, giacchè è esenziale essere prima in pace con Dio per essere in pace con gli uomini.

Nel pomeriggio ebbe luogo la solita processione con la Reliquia di San Francesco e poscia la commovente cerimonia del *Transito* del Santo. Oltre un gran numero di Ecclesiastici presenti alla commovente funzione, vi fu anche uno straordinario numero di devoti ed ammiratori del Santo e speriamo che tutti ne abbiano riportato copiosi frutti spirituali e cresca in loro sempre più l'affetto al Serafico Patriarca ed ai Suoi figli—i Frati Minori.

Natale

Gli Echi di Monte San Sepolcro risuonano sempre con speciali note di contentezza e di gioia per la dolce festa del Santo Natale, per dare il *benvenuto* al Divino Infante, che scese dal Cielo per venire su questa misera terra a benedirci e redimerci!

Come l'ora della funzione si avvicinava il chiaro lume di luna mostrava una costante corrente di popolo che saliva il colle che conduce al Monastero e già alle 11, quando la Comunità si reca al luogo stabilito per la recitazione del Divino Ufficio, la chiesa era piena.

La Messa solenne fu cantata all'Altare centrale durante la quale parecchie centinaia di fedeli ricevettero nel loro cuore il Re Infante nella Santa Comunione. Ma uno spettacolo veramente commovente si fu quando un centinaio di Soldati, e Marinai in uniforme si accostarono uniti all'Altare per ricevere il Pane di Vita, con una devozione veramente da Novizi. Questa non fu che una delle tante

occasioni in cui i nostri giovani in uniforme hanno mostrato una pietà veramente ammirevole.

Come in Betlemme, dopo la Messa ebbe luogo la processione col simulacro del Divino Infante alla Grotta, metre le dolci armonìe dell' "*Adeste Fideles*" fecero spargere lacrime di ineffabile commozione a parecchi dei fedeli. Dopo la semplice e commovente funzione nella Grotta, furono celebrate parecchie Messe basse e molti rimasero in chiesa sino alle tre del mattino per assistere alle ultime. Veramente Natale a Monte S. Sepolcro sembra avere un significato tutto particolare e che riempia le anime di speciali benedizioni.

La Festa di St. Antonio

Per conservare la tradizione esistente sin dalla fondazione del nostro monastero, la festa di St. Antonio, il 13 Giugno, fu celebrata con speciale solennità. Durante le prime ore del mattino furono celebrate parecchie Messe all'altare del Santo, alle quali numerosi fedeli si accostarono alla Santa Comunione. Alle 10 ebbe luogo la funzione solenne; il clero andò processionalmente all'altare di St. Antonio dove il Revmo Vescovo Shahan, Rettore della Università, benedisse e distribuì i Gigli di S. Antonio. Fu poscia formata la processione attorno alla chiesa ed arrivati all 'altare centrale, il Vescovo, vestito dei Sacri Indumenti, salì al trono per assistere alla Santa Messa. Immediatamente dopo la Messa lo stesso Vescovo andò all'altare da dove impartì la benedizione col Santissimo Sacramento. Come negli anni passati, vi fu grande concorso di fedeli provenienti da tutte le parti della città e dai paesi vicini per onorare il Taumaturgo di Padova, a chiedere la sua potente intercessione presso Dio e per rendergli grazie per favori già ottenuti.

Un Pellegrinaggio Speciale

Pelligrini dell' Università di Georgetown

Stante le condizioni esistenti a causa della guerra, già da parecchi mesi non è stato possibile avere speciali escursioni a Washington, per la qual cosa molti progettati pellegrinaggi a Monte San Sepolcro han devuto essere rimandati. Tuttavia si fu il Sodalizio della Beata Vergine dei giovani Studenti dell'Università di Georgetown che ebbe l'onore e la fortuna di condurre quest'anno uno dei due Pellegrinaggi alla Chiesa Commemorativa di Terra Santa. Il 16 Maggio, sotto la direzione del Rev. Herman I. Storck, S. J. che ha cura del Sodalizio, i giovani studenti in numero di 130 vennero al Monastero dove tutti si accostarono

alla Sacra Mensa durante la Messa celebrata dal loro Rev. Direttore. Dopo il ringraziamento furono trattenuti a colazione nel refettorio della Comunità, la qual cosa fu in se stessa una festa per molti di loro. Dopo un breve intervallo si formò la processione e con la Croce avanti i giovani pellegrini fecero divotamente la Via Crucis. Si fu vermente uno spettacolo commovente ed edificante il vedere questi baldi giovani marciare a quattro a quattro da stazione a stazione cantando lo *Stabat Mater* e pregando per i loro compagni di scuola che trovansi in guerra e specialmente per i 19 che hanno già data la loro giovane vita per la difesa della Patria!

Speso ancora un po'di tempo in preghiera privata, i bravi giovani lasciarono il Monastero promettendo che questo sarà il primo di una serie di pellegrinaggi annui che il Sodalizio della Beata Vergine di Georgetown farà a nostri Santuari.

Messe Novelle

La nostra chiesa fu scena di una commovente solennità quando, la Domenica 12 Maggio, il Novello Sacerdote Padre Vincenzo-Ferrer K enberger dell'Ordine di San Domenico, celebrò la sua Prima Messa Solenne, assistito all'altare dai suoi Confratelli Domenicani e da altri amici ecclesiastici. Il Padre O'Callaghan C.S.P., superiore della Mission House, tenne un commovente discorso sulle glorie e responsabilità dello stato sacerdotale. Finita la Messa, il giovane Sacerdote si assise nel santuario ed il clero venne ad inginocchiarsi davanti a lui per il bacio della mano. Ma veramente commovente fu la scena quando la madre del Novello Sacerdote fu condotta dal Maestro delle Cerimonie all'Altare per baciare la mano di colui che fù una volta suo, ma che ora appartiene a Dio.

Nella stessa giornata, di buon ora ed appena dopo l'Ordinazione, un'altro Figlio di San Domenico, Padre Benedetto Allen, aveva celebrata la sua Prima Messa privatamente nella nostra Grotta di Lourdes alla quale solo i più stretti parenti assistettero.

Nella Domenica di Pentecoste, 19 Maggio, il Rev. Padre W. Baldus, uno dei nostri vicini, cantò la sua Prima Messa solenne al nostro Monastero assistito all'Altare dai membri della Comunità. Il Padre, la madre ed il fratello del Rev. Baldus, con alcuni amici, presenziarono la festa.

Pellegrinaggio Polacco

Neanche gli orrori della guerra han potuto affievolire il fervore dei buoni Polacchi che nel passato vennero quì diverse volte in pio pellegrinaggio. Nella Domenica 21 Ottobre dell'anno scorso, più di 300 di questi pellegrini arrivarono di buon mattino da Baltimore, Md. Dopo aver assistito a due Messe visitarono i diversi Santuari edificando tutti col loro sincero spirito di devozione, di pietà, e di preghiera.

Necrologio

Per la prima volta, dacchè furono instituiti, *Sorella Morte* richiese il tributo dai nostri Knights of Mt. St. Sepulchre. Harry James Strong fu il primo a rispondere alla chiamata di comparire davanti a Dio. Impiegato governativo quì in Washington e fervente Terziario Francescano entrò a far parte della squadra eletta dei nostri Knights ed a dividere con essi l'arduo lavoro al Monastero. Già un anno prima della sua morte la salute sua cominciò a declinare e per quasi tre mesi fu nostro ospite graditissimo per riposare un po'e cercare nella quiete del chiostro e nella purezza dell'aria del nostro colle rimettersi in salute: ma invano! Mandato dai medici all'Ospedale di S. Giuseppe in New York ivi rendeva la bella

anima a Dio il 28 Aprile 1918. Sempre ilare e rassegnato alla Santa volontà di Dio fu modello di pazienza e cristiana rassegnazione a quanti lo conobbero.

I subi resti mortali furono portati qui al Monastero dove fu cantata una Messa solenne per il riposo dell'anima sua alla quale attesero quasi tutti i Knights del Capitolo di Washington ed una rappresentanza di quello di New York. Dopo le Esequie il corpo fu mandato a New Orleans per essere deposto nel sepolcro della famiglia.

Invitiamo tutti i nostri lettori a ricordarsi di lui nelle loro preghiere.

Professioni e Vestizioni

L'Onnipotente Iddio si è degnato benedire il nostro Monastero con parecchie vocazioni allo stato religioso, e gli è per sincera gratitudine a Lui che ricordiamo quest'anno la Professione e Vestizione dei nostri nuovi Confratelli.

Il 27 Giugno in Teutopolis, Ill. il Rev. Padre Gregorio O.F.M. Maestro dei Novizi e Delegato speciale del M.R.P. Provinciale, ricevette la Professione dei seguenti Religiosi:

Chierici: Fr. Alfonso O'Hanlon, Fr. Goffredo Widmeyer, Fr. Bonaventura Simon;—Laici: Fr. Diego Bernhart e Fr. Casimiro Timko.

Alcuni giorni prima erano stati ammessi al santo abito e cominciarono il Noviziato i seguenti:

Chierico Fr. Bernardino Brzezinski;—Laici: Fr. Bonifacio Becker, Fr. Giacinto Polec e Fr. Giovanni-Forest Fiedeldey.

Facciamo le nostre congratulazioni con questi neofiti e speriamo che i nostri lettori pregheranno per loro affinche Dio li benedica nel loro studio e nel loro lavoro e gli conceda le grazie necessarie per adempiere i loro obblighi e perseverare sino alla morte nella nuova vita da essi scelta.

Nuove Cartoline a colori

Dopo tanta cura e consumo di tempo, siamo finalmente riusciti a fare una edizione di una artistica serie di cartoline a colori del Monastero e dei nostri Santuari. Noi possiamo vendere queste cartoline ad un prezzo veramente basso e le abbiamo pronte in collezioni di 25 che saranno spedite, franco di posta, dietro l'offerta di 30 soldi.

La devozione a St. Antonio in mezzo ai nostri Soldati

Il simpatico Santo Francescano, Antonio da Padova, che, durante la sua vita mortale, con la sua mistica voce, scosse le più recondite fibre dei cuori a Gorizia ed a Trieste, anche oggi fa sentire la sua celeste protezione ai nostri baldi giovani, che gloriosi combattoni per una più grande Italia. Bene sperimentarono tale protezione i soldati della Sesta Compagnia del 233 Regg. Fant., che nella vittoriosa avanzata del 25 Maggio 1917 occuparono delle posizioni di fronte allo Hermada.

Per ringraziare il Santo Padovano di tanto beneficio, decisero di offrire un candelabro al suo altare nella chiesa Francescana di Tropea, e di far celebrare una Messa solenne di ringraziamento; e a tal fine promossero tra i soldati della loro Compagnia e di altre una sottoscrizione, che fruttò la bella somma di L. 80,00. Questa trovasi ora presso il Superiore del Convento: egli sta facendo pratiche con la Casa Bertarelli di Milano per l'acquisto del Candelabro.

O valorosi soldati! Quando su quel Candelabro, davanti al nostro Santo, le candele arderanno, simbolo della vostra fede, tante madri, tante spose, tante sorelle, tanti figli pregheranno per voi; e voi vincerete!

Privilegi concessi ai Crociati ed ai Benefattori di Terra Santa

ESSI hanno parte a più di 25,000 Messe che sono celebrate annualmente secondo la loro intenzione dai Padri Francescani sui luoghi più santi del mondo, cioè: sul Calvario, nel Getsemani, nelle Grotte di Betlemme e di Nazareth ed in tutti gli altri Santuari della Palestina.

Essi prendono parte alle buone opere, preghiere, digiuni, mortificazioni e pellegrinaggi che sono offerti continuamente in Terra Santa dai Padri Francescani, dai Pellegrini e dai Cristiani indigeni.

Essi partecipano al gran tesoro delle Indulgenze che sono state concesse ai Luoghi Santi e che possono anche applicarsi alle Anime Sante del Purgatorio.

Possono lucrare Indulgenza Plenaria: 1—Nel giorno di Natale di Nostro Signore Gesù Cristo. 2—Nella festa di Pasqua, se contriti e confortati della Santa Communione, visiteranno una chiesa od Oratorio Pubblico ed ivi si tratterranno alqualto a pregare secondo le intenzioni di Sua Santità. 3—E concessa Indulgenza Plenaria ai Crociati e Promotori della Pia Opera in punto di morte, se essi riceveranno i Sacramenti, oppure, in caso che non potessero, se almeno invocheranno il Santissimo Nome di Gesù verbalmente o mentalmente, accettando la morte con pazienza e rassegnazione alla Santa Volontà di Dio e come pena dovuta al peccato. 4—A tutti i Promotori della Crociata che attendono a raccogliere elemosine per la Terra Santa, è concessa Indulgenza Plenaria: (*a*) nella festa della Circoncisione, (*b*) nella festa dell'Assunzione della Beata Vergine Maria, se riceveranno i Santi Sacramenti e spenderanno alcun tempo in preghiera come è prescritto.

Indulgenze Parziali—E concessa indulgenza di sette anni e di sette quarantene a tutti i fedeli che appartengono alla Crociata ogni volta che devoti e contriti reciteranno cinque *Pater Noster, Ave Maria e Gloria Patri*, in onore delle cinque Piaghe di Nostro Signore.

Alle Loro Eccelenze i Vescovi, che ordinano nella loro Diocesi la Colletta del Venerdì Santo a beneficio dei Luoghi Santi, ed ai Sacerdoti che raccomandano la Pia Opera ai fedeli commessi alla loro cura e che raccolgono le elemosine e le trasmettono ai Commissariati di Terra Santa, si concede la facoltà di benedire i Crocifissi colle Indulgenze della Via Crucis ed anche di benedire la Corda di San Francesco con le annesse indulgenze secondo la formula approvata. (Sacra Congregazione delle Indulgenze, 26 Giugno 1894.)

Per il Vostro "Soldier Boy"

Indubbiamente, molti dei nostri lettori hanno l'onore ed il privilegio di aver dato uno dei loro cari al servizio del loro paese, uno che, moderno cavagliere, va a combattere per la terra natìa. E probabilmente quelli rimasti a casa hanno molte volte pensato di alcuna cosa durevole e buona che potessero dare a questi giovani come pegno del loro amore. D'altra parte essi sanno che i Knights of Columbus, la Croce Rossa ed altre provvide organizzazioni lo hanno provveduto di ogni necessario ed anche di molte piccole cose di lusso. Cosa dunque possono *essi* dargli?

A questi tali noi proponiamo che ascrivano i loro giovani soldati quali Membri Perpetui della Crociata. Qual regalo potrebbe essere più appropriato per un cattolico e quale più duraturo? Come Membri Perpetui essi parteciperanno in vita e dopo morte a tutti i grandi benefici spirituali concessi dai Sommi Pontefici e dei quali diamo tutti i dettagli nell'articolo intitolato: "Una parola

attorno al Perpetuo Membro della Crociata." Noi abbiamo preparato splendidi piccoli certificati che manderemo unitamente al grande Diploma ordinario. Questo Certificato è abbastanza piccolo per essere conservato in un libro ordinario di preghiere e può essere mandato al giovane soldato, mentre il Diploma grande può ritenersi in casa come ricordo del caro assente. Per quelli che lo desiderano possiamo inscrivere nel Certificato e nel Diploma, oltre al nome, anche le iniziali "U. S. A." (United States Army) oppure "U. S. N." (United States Navy).

Quelli che non possono fare l'offerta per inscrivere i loro cari quali Membri Perpetui della Crociata ($12—) possono inscriverli quali Membri annui ($0.25) oppure possono fare uso del foglietto e pagare un dollaro al mese sino a che sia raggiunta la somma totale di dodici dollari.

Ultime Notizie

Mentre stiamo stampando gli ultimi fogli del nostro Almanacco i giornali annunciano la lieta notizia della conquista di Nazareth e Tiberiade da parte delle truppe alleate.

Con questo colpo maestro tutta la Terra Santa è ora in mani cristiane e speriamo che la Mezzaluna sia davvero tramontata per sempre e non torni mai più a risplendere sulla cara Terra Santa.

Dio solo sa le tribolazioni e persecuzioni che i nostri cari Confratelli avranno sofferte e sostenute in questi ultimi tempi da parte dei Turchi in fuga: è da molto tempo, quasi sin dal principio della guerra, che noi siamo senza notizie di quei poverini. Sappiamo che erano alla custodia di diversi Santuari: Nazareth, il Tabor, Cana, Tiberiade, Cafarnao ecc, ma quel che di loro sia successo nulla sappiamo. Mentre invitiamo i nostri lettori ad unirsi con noi per ringraziare Dio della grazia concedutaci col liberare questi altri Santuari della Palestina dalle mani dei Turchi, li invitiamo anche a pregarlo affinchè se alcuno dei nostri Confratelli si trova in schiavitù, renda leggere le loro catene e li conforti e sostenga con la Sua grazia.

E la prima volta che l'Almanacco dei Crociati esce in edizione Italiana e già deve avere la pagina listata a nero, deve registrare cioè Benefattori di Terra Santa defunti nello scorso anno.

Sono due pie donne che noi stessi abbiamo conosciute: due anime elette che il Signore chiamò alla eterna ricompensa

Sarracino Antonia

Giovanniello Carolina

Molti del Bronx (N. Y. C.) che le conobbero possono attestare della loro profonda pietà, della loro frequenza alla chiesa ed ai Santi Sacramenti e della loro vita esemplare. Erano entrambe ascritte alla Crociata di Terra Santa quali Membri Perpetui solo da poco tempo e si erano così assicurati perpetui suffragi.

Mentre raccomandiamo quì le loro anime benedette alla preghiere dei nostri Associati, presentiamo le nostre condoglianze alle famiglie Sarracino e Giovanniello ricordando loro che mentre piangiamo la perdita dei nostri cari ci deve essere di conforto il pensiero che un giorno ci riuniremo a loro nella beata eternità.

Santuari della Terra Santa

Dove sono celebrate le Sante Messe per i Benefattori e Crociati della Terra Santa

Gerusalemme.—Al Santo Sepolcro di Nostro Signore—Sul Monte Calvario all'Altare della Crocifissione—All'Altare della Beata Vergine Addolorata—Nella Cappella dei Franchi, vicina al Calvario—All'Altare dell'Apparizione di Nostro Signore alla Sua Benedetta Madre—All'Altare della Sua apparizione a Maria Maddalena—Nella Cappella di S. Elena, dove fu trovata la Santa Croce—Nella Chiesa della Flagellazione—Nella Grotta dell'Agonia al Getsemani—Nel luogo dove Gesù pianse sopra Gerusalemme—Nel Santuario dell' Ascensione sul Monte Oliveto—Nella Tomba di Lazzaro a Bethania—Agli Altari dello Spirito Santo, della Santa Eucharistia e di S. Tommaso Apostolo nella Chiesa di San Salvatore.

Betlemme.—All'Altare dei Magi nella Grotta della Natività—All'Altare di S. Giuseppe, dei Santi Innocenti, di S. Eusebio, di S. Paola e di S. Eustochio —Nell'Oratorio di S. Girolamo—Nella Grotta del Latte.

S. Giovanni in Montana.—All'Altare della Natività di S. Giovanni Battista—Nel Santuario della Visitazione di Maria Vergine—Nel Deserto di San Giovanni.

Nazareth.—Ai quattro Altari nella Grotta della Annunziata—Nella Bottega di S. Giuseppe—Nella Capella chiamata. Tavola di Cristo—Nella Cappella chiamata Nostra Signora dello Spasimo.

Naim.—Nella Capella commemorativa del miracolo che operò Gesù risuscitando il figlio unico di una madre vedova.

Monte Tabor.—Sul luogo della Trasfigurazione.

Cana.—Sul luogo dove Gesù cambiò l'acqua in vino—Nelle Casa di San Bartolomeo.

Sephoris.—Nella Casa di S. Gioacchino ed Anna.

Tiberiade.—Sul luogo dove Gesù diede a Pietro il potere di governare la Sua Chiesa.

Cafarnao.—Sul luogo dove Gesù curò la suocera di S. Pietro.

Giaffa in Galilea.—Nella Casa di S. Giacomo il Maggiore.

Ramleh.—Nel Santuario di S. Giuseppe d'Arimatea—Nella Bottega di San Nicodemo.

Emmaus.—Nella casa di San Cleofa, dove i Discepoli riconobbero Gesù allo spezzar del pane—In parecchie altre Chiese della Terra Santa.

I Crociati e Benefattori della Terra Santa sono anche ricordati ogni giorno nelle Sante Messe e preghiere della Comunità di Mount St. Sepulchre. Washington, D. C.

Chiesa Commemorativa della Terra Santa in Washington, D. C.

LA popolarità sempre crescente del movimento "Veder prima l'America" (Seeing America First) è sentita ogni anno sempre più nella Città Capitale degli Stati Uniti. Ogni facilità è offerta dalle diverse Società ferroviarie alle popolazioni di tutti gli Stati e migliaia e migliaia di persone prendono vantaggio dei prezzi eccezionalmente bassi delle escursioni, senza di che sarebbe ad essi quasi impossibile visitare Washington. Tra gli innumerevoli visitatori che vengono a questa Città moltissimi sono Cattolici, e forse molti sono Promotori o Membri della Crociata di Terra Santa. Noi sappiamo che molti di essi ritornano alle loro case senza aver potuto vedere la nostra splendida Chiesa Commemorativa della Terra Santa.

Noi richiamiamo l'attenzione di tali visitatori al Convento Francescano (Franciscan Monastery) che può a diritto essere incluso tra i monumenti memorabili che adornano la Città Capitale. Questo edificio è uno dei più interessanti, ed i visitatori che fanno Washington l'oggetto delle loro escursioni estive non dovrebbero mancare di visitare la copia fedele dei principali Santuari della Terra Santa, quali: Il Santo Sepolcro, le Grotte di Betlemme e Nazareth, l'Altare del Monte Calvario ed anche le Catacombe di Roma e la magnifica Grotta di Lourdes, la Grotta del Getsemani, la Tomba della Beata Vergine, la Cappella di S. Anna e la Casa della Sacra Famiglia in Egitto. Questa Chiesa Commemorativa è unica del suo genere in tutto il mondo, e la splendida posizione, la bellezza dell'Architettura come pure la singolarità della sua disposizione, saranno per il forastiero una delle più rimarchevoli impressioni della sua visita in Washington.

Cattolici, che, animati dal puro spirito della pietà cristiana, pregano tra queste sacre mura, si sentiranno profondamente impressionati facendo il loro pellegrinaggio spirituale ai Luoghi Santi che sono rappresentati ai loro occhi nella vera realtà e proveranno una soddisfazione a coloro solo seconda che hanno avuto la fortuna di visitare la stessa Terra Santa.

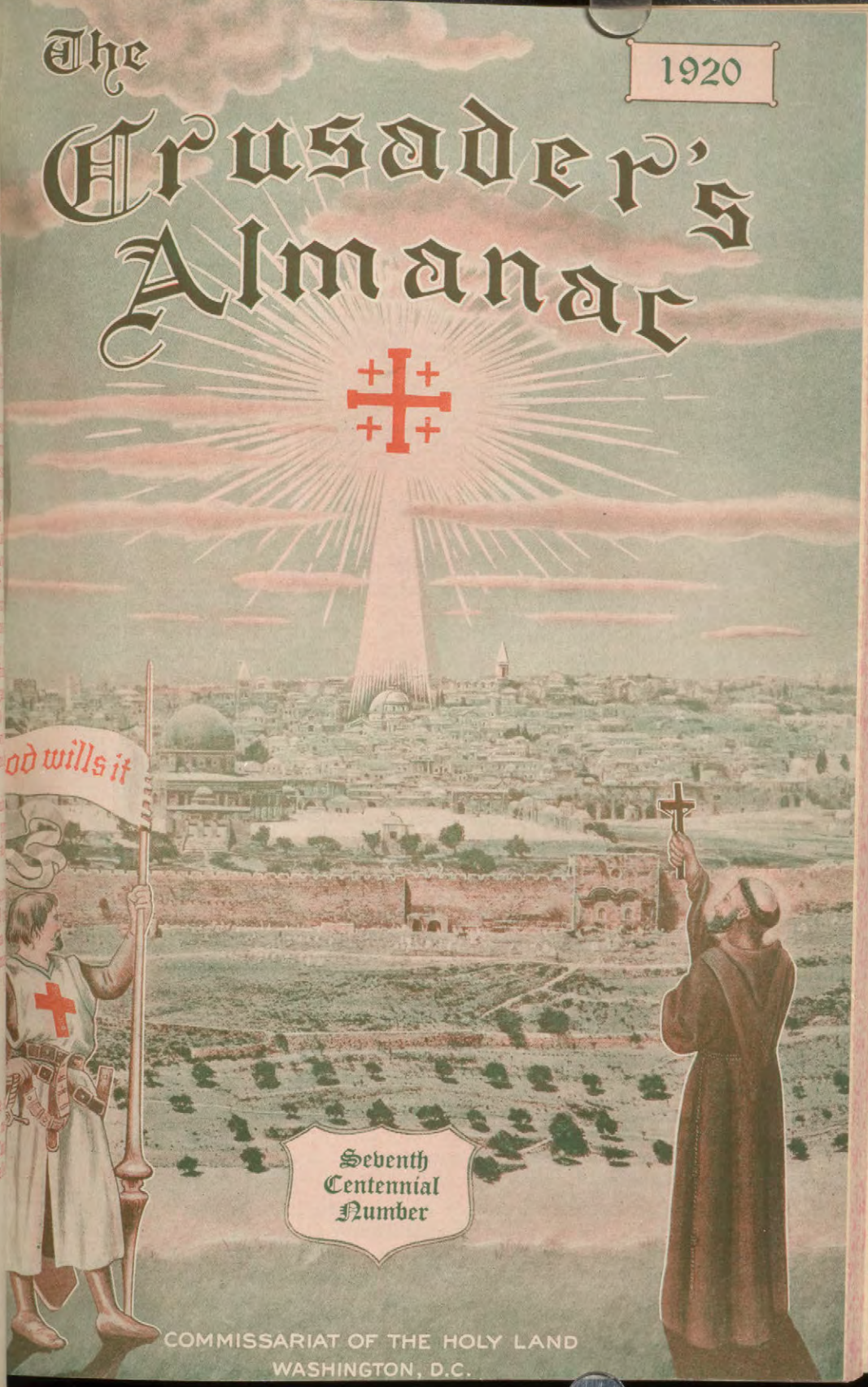
Il Monastero è la sede della Pia Opera di Terra Santa negli Stati Uniti, dove i fedeli possono essere ascritti nell'Associazione per la Terra Santa e prendere parte al mantenimento dei monumenti della nostra santa Religione ed ai grandi favori spirituali concessi ai Benefattori della Terra Santa.

Il Monastero Francescano è facilmente accessibile e vi si può giungere dalla Stazione ferroviaria, o da ogni altra parte della Città, per mezzo del tramvia connettendo col "Brookland car line" che giunge sino alla distanza di due blocks dal Monastero. Il Monastero è aperto ai visitatori dalle 8 antimeridiane sino alle 6 pomeridiane. Ognuno è il benvenuto senza spesa alcuna. Quando sarete in Washington chiedete del "The Monastery."

Per gli Italiani poi il "Franciscan Monastery" ha un interesse speciale, perchè Italiano è l'Architetto che disegnò la Chiesa ed il Convento e ne diresse la costruzione; Italiano è il pittore che decorò tanto genialmente le Catacombe, come pure Italiani furono in maggioranza gli operai che lavorarono nelle diverse costruzioni.

The Crusader's Almanac

1920

Seventh Centennial Number

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND
WASHINGTON, D.C.

The Crusader's Almanac

PUBLISHED QUARTERLY FOR THE BENEFIT OF THE HOLY LAND

BY THE

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND

MOUNT SAINT SEPULCHRE WASHINGTON, D. C.

Entered as second class matter May 29, 1905, at the Post Office at Washington, D. C., under the Act of Congress of March 3, 1879. Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on July 1, 1918.

Vol. XXVIII, No. 1 OCTOBER 1, 1919 Price, 25 Cents Yearly

General Information

The Crusader's Almanac is published in the interests of the Sacred Shrines in Palestine. Subscription funds of this magazine are transmitted to the Custos of the Holy Land in Jerusalem, where, like the Good Friday Collection, same is used for the maintenance of the Holy Places and for the spread of Christianity throughout the missions of the Holy Land, which comprise not only Palestine, but also Egypt, Asia Minor, Armenia and the Island of Cyprus.

The Commissariat of the Holy Land is a legally organized corporation existing under the laws of the District of Columbia, and situated at Brookland, Washington, D. C. The legal title is "The Commissariat of the Holy Land for the United States of America." The corporation is entitled by law to receive bequests and donations of all kinds; and the above legal title should be used in wills and bequests towards this great work of the Holy Land.

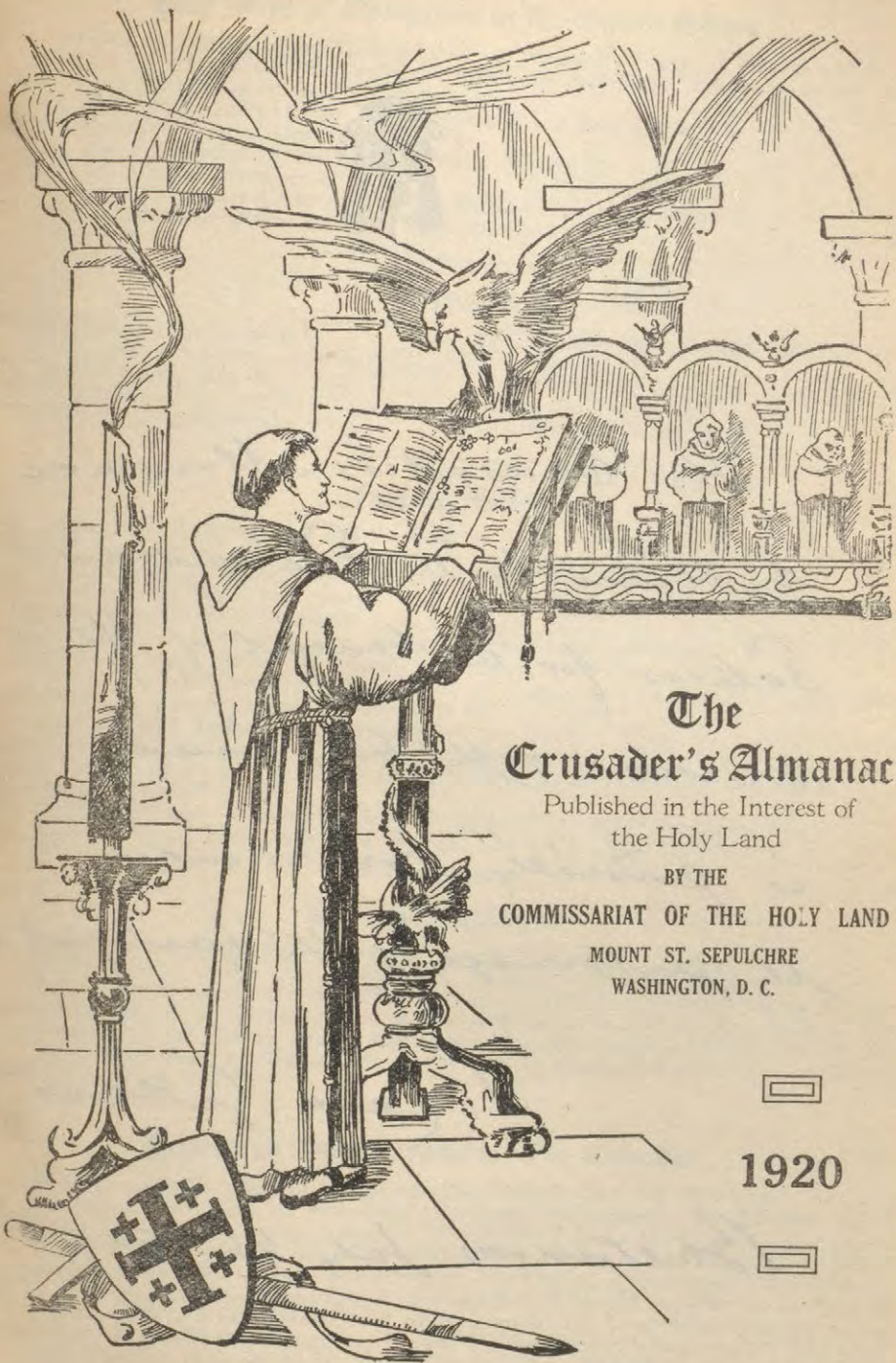
Persons corresponding with us are requested *always* to sign their full name and address to their letters. Changes of address should always be promptly reported, giving both *old* and *new* addresses.

Remittances should be sent by Money Order or Check. Do not enclose bills or coins in unregistered letters. Such remittances are liable to be lost. All Money Orders or Checks should be made payable to the "Commissariat of the Holy Land, Washington, D. C."

Perpetual Members of the Crusade who do not receive the Crusader's Almanac should inform us of this fact, giving their full name and address, and the year of their enrollment, so that we may send them the Almanac in the future.

The Crusader's Almanac is published four times a year in English, German and Polish. The annual number is for all members of the Crusade of the Holy Land. The three quarterly issues are sent free of charge to Promoters and their assistants.

All Correspondents outside of the United States are requested to make remittances by International Postal Money Order. Do not send stamps, bills or coins or "Postal Notes."

The Crusader's Almanac

Published in the Interest of the Holy Land

BY THE

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND

MOUNT ST. SEPULCHRE

WASHINGTON, D. C.

1920

The Crusaders' Almanac published by the Franciscan Fathers for the benefit of the Missions of the Holy Land is cordially commended to the patronage of the faithful.

J. Card. Gibbons

Baltimore July 25, 1902.

Holy Days of Obligation in the United States

Besides on Sunday, every Catholic who has attained the age of reason, and is not prevented by sickness or other sufficient causes, is obliged to rest from servile work and attend Holy Mass on the following days:

1. The Circumcision of Our Lord, or New Year's Day, January 1.
2. The Ascension of Our Lord, May 13.
3. The Assumption of the Blessed Virgin, August 15.
4. All Saints', November 1.
5. The Immaculate Conception of the Blessed Virgin, December 8.
6. Christmas, the Nativity of Our Lord, December 25.

Civil Holidays

1. New Year's Day, January 1.
2. Washington's Birthday, February 22.
3. Memorial Day, May 30.
4. Independence Day, July 4.
5. Labor Day, September 1.
6. Columbus Day, October 12 (in many States).
7. Thanksgiving Day, the fourth Thursday in November (25)
8. Christmas, December 25.

Fasting Days

on which every Catholic who has reached the age of twenty-one, and is not lawfully excused, may take but one *full* meal (besides a collation):

1. All the week-days of Lent, beginning on Ash Wednesday, February 18.
2. The Ember Days, four times a year, viz., the Wednesdays, Fridays and Saturdays (*a*) next after the first Sunday in Lent (February 25, 27, 28); (*b*) in Pentecost week (May 26, 28, 29); (*c*) next after the 14th of September (September 15, 17, 18); (*d*) next after the third Sunday of Advent (December 15, 17, 18).
3. The Vigils of Pentecost (May 22), of the Assumption (August 14), of All Saints (October 31), and of Christmas (December 24).

Soldiers and Sailors in active service are exempt from the rule of Fasting and Abstinence throughout the year, excepting on Ash Wednesday (February 18), Good Friday (April 2), the forenoon of Holy Saturday (April 3), and the Vigil of Christmas (December 24).

Military Nurses in active service are included in the above dispensation.

NOTE.—When a Feast falls on a Monday, the Vigil is *not* observed.

Days of Abstinence

on which Catholics are not allowed to eat flesh meat:

1. All Fridays in the year, except they be Holy Days of Obligation.
2. Ash Wednesday; the Saturdays of Lent (for which the Wednesdays are substituted in most dioceses); the Ember Days, the Vigils of Pentecost, of the Assumption, of All Saints, and of Christmas; and the forenoon of Holy Saturday.

N. B.—The time for fulfilling the Easter duty of Confession and Holy Communion ends this year on May 30.

Signs and Abbreviations in Our Calendar

✠Sundays and Holydays of Obligation; ✠—Days of Fast and Abstinence; ✠—Days of Abstinence; ★—Days of Devotion; S.—Saint; SS.—Saints; B.—Blessed; BB.—Blesseds; Ap.—Apostle; App.—Apostles; M.—Martyr; MM.—Martyrs; C.—Confessor; CC.—Confessors; P.—Pope; Abp.—Archbishop; Bp.—Bishop; Bpp.—Bishops; D.—Doctor of the Church; Ab.—Abbot; F.—Founder; V.—Virgin; VV.—Virgins; W.—Widow; WW.—Widows; Comp.—Companion or Companions; 1 O.—First Order of S. Francis; 2 O.—Poor Clares; 3 O.—Third Order of S. Francis; G. A.—General Absolution (for Tertiaries); P. I.—Plenary Indulgence for all; P. I.*—Plenary Indulgence for Tertiaries; †—Every Tuesday, Devotion to St. Anthony at Mount St. Sepulchre. (Franciscan Feasts and Franciscan Saints and Blessed are printed in *italic type*.)

1	Th	✠ **New Year—The Circumcision**—(G. A., P. I.*) *Gospel: The Circumcision of our Lord. Luke ii, 21-22.* Plenary Indulgence for all Promoters of the Crusade.
2	F	➽ ★ FIRST FRIDAY. — *BB. Bentivolio and Gerard, CC. 1 O.*
3	S	Octave of S. John, Ap., Evang. — S. Daniel, M.
4	S	✠ **Sunday within Octave of Circumcision**—Feast of the Holy Name. (P. I.) *Gospel: The Return from Egypt. Matt. ii, 19-23.*
5	M	*Vigil of Epiphany.* — S. Simon the Stylite, C.
6	†T	★ EPIPHANY.—The Three Kings. (G. A., P. I.*) Plenary Indulgence for all Crusaders.
7	W	S. Lucian, P., M. — S. Crispin, Bp., C.
8	Th	S. Apollinaris, Bp., C. — S. Severin, Bp., C.
9	F	➽ SS. Julian and Basilissa, MM. — S. Marciana, V., M.
10	S	S. Agatho, P., M. — *B. Giles, C. 1 O.*
11	S	✠ **1st Sunday after Epiphany** — S. Hyginus, P., M. *Gospel: Jesus found in the Temple. Luke ii, 42-52.*
12	M	S. Arcadius, M. — S. Tatiana, M.
13	†T	Octave of Epiphany. — S. Leontius, Bp., C.
14	W	S. Hilary, Bp., C., D. — S. Malachy, Prophet.
15	Th	S. Paul the First Hermit. — S. Maurus, Ab., C.
16	F	➽ S. Marcellus I, P., M. — *SS. Berard and Comp., First Franciscan Martyrs.* (P. I.)
17	S	S. Antony, Ab., C. — S. Sulpicius, Bp., C.
18	S	✠ **2nd Sunday after Epiphany** — S. Peter's See at Rome. *Gospel: The marriage at Cana. John ii, 1-11.*
19	M	S. Canute, K., M. — S. Wulstan, Bp., C.
20	†T	SS. Fabian and Sebastian, MM. — S. Maurus, Bp., C.
21	W	S. Agnes, V., M. — S. Publius, Bp., C.
22	Th	SS. Vincent and Anastasia, MM. — S. Gaudentius, Bp., C.
23	F	➽ Espousal of the B. V. M. — S. Clement, Bp., M.
24	S	S. Timothy, Bp., M. — S. Felician, Bp., M.
25	S	✠ **3rd Sunday after Epiphany** — Conversion of S. Paul. *Gospel: Cure of the leper and the servant. Matt. viii, 1-13.*
26	M	S. Polycarp, Bp., M. — S. Paula, W.
27	†T	S. John Chrysostom, Bp., C., D. — S. Julian, M.
28	W	S. Agnes, V., M. (second) — *B. Matthew of Agrigento, Bp., C. 1 O.*
29	Th	S. Francis de Sales, Bp., C., D., F. — S. Valerius, Bp., C.
30	F	➽ S. Martina, V., M. — *S. Hyacintha, V. 3 O.* (P. I.)
31	S	S. Peter Nolasco, C. — *B. Louise, W. 3 O.* (P. I.)

The Crusade for the Holy Land

Aim.—The Crusade is an Association for the rescue and preservation of the Holy Shrines of Palestine, which are entrusted to the guardianship of the Franciscan Order.

Admissions.—Persons desiring to be enrolled may obtain admission at any time of the year at the Commissariat of the Holy Land or through the Promoters of the Crusade. Children, living and deceased parents and relatives, can be made members of the Crusade, and will enjoy the spiritual benefits thereof. Every person receives at his admission a copy of The Crusader's Almanac, a certificate of membership, and a medal enriched with the indulgences of the Holy Land, and of the fivefold Scapular.

Fees.—The Crusaders contribute 25 cents annually toward the rescue and preservation of the Holy Shrines. Promoters and Crusaders are cautioned not to enclose money (coin or bills) in letters not registered, but to make remittances by postal money order or check. Stamps will be received for small amounts.

Deceased Members.—Remember to have your deceased parents, relatives, and friends enrolled in the Crusade. They will thus participate in the many thousand Holy Masses said for them at the Sacred Shrines. How grateful will these poor souls be to you if by your charity you help to release them from the pains of Purgatory.

Perpetual Membership.—Perpetual Members of the Crusade for the Holy Land and enrolled as Benefactors of the Holy Land are those who contribute a larger amount for the benefit of the Holy Places in Palestine. These Perpetual Members partake during life and after death of all the spiritual advantages of the Crusade. Absent or deceased persons, as well as families and Religious Communities, may be enrolled as perpetual members. Persons contributing $12.00 for the Holy Shrines are enrolled as Perpetual Members of the Crusade, while a contribution of $100.00 entitles them to the enrollment of an entire family or Religious Community, both living and deceased members. A family enrollment includes husband and wife, their living and deceased children, their parents, brothers and sisters. A diploma for a community includes all the present and deceased members. As a certificate of Perpetual Membership, diplomas are issued by the Commissariat of the Holy Land.

Spiritual Benefits.—The Crusaders partake in many thousand Holy Masses offered annually for the Benefactors by the Franciscan Fathers at the Sacred Shrines; 2d.–By a brief of Pope Pius VI—*Inter Caetera*—dated July 13, 1778, they partake of all the good works, prayers, fastings, penances, mortifications, and pilgrimages performed in the Holy Land by the Franciscan Friars, the Pilgrims, and the Faithful. 3d.–They share in the innumerable indulgences attached to the Holy Shrines, all of which are applicable to the souls of the faithful departed. 4th.–His Holiness Leo XIII granted a Plenary Indulgence to the Crusaders on the Feasts of Christmas and Easter and in the hour of death, and a partial one every Friday.

Promoters.—We invite all those who love the Holy Land and the dear places of our Redemption to become Promoters of the Crusade. Upon application, we shall provide them with the necessary supplies.

Special Favors to Promoters.—Besides the favors accorded to the members of the Crusade, Pope Leo XIII, by Rescript, June 26, 1894, granted to the Promoters a Plenary Indulgence; (a) on New Year's Day; (b) on the Feast of the Assumption of the Blessed Virgin. They have, moreover, the benefit of special Masses said every week for their intention in the Holy Sepulchre, on Calvary, in the Church of St. Saviour in Jerusalem, in the Sanctuary of the Annunciation at Nazareth, in the Holy Grotto of Bethlehem, and in the Sanctuary of St. John the Baptist at Ain Karim. As a mark of gratitude, we occasionally present the Promoters with a blessed souvenir.

Approbation.—The Good Work of the Holy Land has been approved and recommended by over forty Popes in more than sixty Pontifical Bulls and Briefs, and it has the special blessing of Popes Pius IX, Leo XIII, Pius X and Benedict XV; also of Cardinals McCloskey, Falconio, Farley and Gibbons, His Excellency Most Rev. John Bonzano, Apostolic Delegate, and of many other Prelates.

All communications should be addressed to the

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND

Mount St. Sepulchre, Washington, D. C.

WITH ECCLESIASTICAL APPROBATION

1	**S**	✠ **Septuagesima Sunday** *Gospel: The laborers in the vineyard. Matt. xx, 1-16.*	S. Ignatius, Bp., M. (P. I.)
2	M	★ PURIFICATION OF THE B. V. M.—CANDLEMAS. Blessing of Candles.	(G. A., P. I.*)
3	†T	S. Blase, Bp., M. Blessing of Throats.	*B. Odoric, C. 1 O.* (P. I.)
4	W	S. Andrew Corsini, Bp., C.	*S. Joseph of Leonissa, C. 1 O.* (P. I.)
5	Th	S. Agatha, V., M.	*SS. Peter Baptist and Comp., MM. 1 and 3 OO.* (P. I.)
6	F	★ FIRST FRIDAY.—S. Dorothy, V., M.	S. Silvanus, Bp., M.
7	S	S. Romuald, Ab., C.	*B. Antony of Stronconio, C. 1 O.*
8	**S**	✠ **Sexagesima Sunday** *Gospel: The parable of the sower. Luke viii, 4-16.*	S. John of Matha, C., F.
9	M	S. Appolonia, V., M.	SS. Alexander and Comp., MM.
10	†T	S. Scholastica, V.	Ten Soldier Martyrs of Rome.
11	W	Our Lady of Lourdes.	S. Lazarus, Bp., C.
12	Th	Seven FF. of Servite Order, CC.	*B. Giles of S. Joseph, C.*
13	F	S. Benignus, M.	*B. Jane of Valois, W., Queen.*
14	S	S. Valentine, Bp., M.	S. Andrew, Bp., C.
15	**S**	✠ **Quinquagesima Sunday** *Gospel: Jesus gives sight to the blind man. Luke xviii, 31-43.*	SS. Faustin and Jovita, MM.
16	M	S. Gregory X, P., C.	*B. Philippa, V. 2 O.*
17	†T	S. Fintan, C.	SS. Faustin and Comp., MM.
18	W	★ ASH WEDNESDAY. Blessing of Ashes. Lent begins today.	S. Simeon, Bp., C.
19	Th	S. Mansuetus, Bp., C.	*S. Conrad, C. 3 O.* (P. I.)
20	F	S. Leo, Bp., M.	S. Eucherius, Bp., C.
21	S	S. Severian, Bp., M.	*S. Angela Merici, V. 3 O., F.* (P. I.)
22	**S**	✠ **1st Sunday in Lent**—S. Peter's See at Antioch. *Gospel: Jesus tempted by Satan. Matt. iv, 1-11.*	*S. Margaret Cortona, Penitent, 3 O.* (P. I.)
23	M	S. Peter Damian, Card., Bp., C.	S. Martha, V., M.
24	†T	S. Sergius, M.	
25	W	EMBER DAY.—S. Mathias, Ap.	S. Primitiva, M.
26	Th	S. Felix III, P., C.	*B. Sebastian of Apparition, C. 1 O.*
27	F	EMBER DAY.—S. Ignatius, Bp., M.	S. Alexander, Bp., C.
28	S	EMBER DAY.—S. Leander, Bp., C.	*B. John of Triora, M. 1 O.*
29	**S**	✠ **2nd Sunday in Lent** *Gospel: The Transfiguration of our Lord. Matt. xvii, 1-9.*	*B. Thomas of Cora, C. 1 O.*

Letter of Approbation

Apostolic Delegation,
United States of America

1811 Biltmore St., Washington, D. C.,
August 10, 1912.

Very Rev. and Dear Father:

It pleased me very much on my arrival here in Washington to learn that the work of the Holy Land was established in this country. But I was more pleased still on visiting your monastery, to find there so many and interesting souvenirs of the places where the work of our Redemption was accomplished. Your work for the Holy Land is well known, being approved by many Pontiffs, and enriched with many indulgences. On this work I also bestow my blessing; and I recommend in an especial manner the periodical known as "The Crusader's Almanac." I earnestly hope that in your efforts you will be supported by the faithful of the United States.

With best wishes, I am,

Sincerely yours in Xto.,

+ John Bonzano
Archbishop of Melitene

Apostolic Delegate.

To Very Rev. Godfrey Schilling, O.F.M.,
College of the Holy Land, Brookland, D. C.

Decree of the Sacred Congregation for Religious

In Regard to the Collection of Alms for the Benefit of the Holy Land

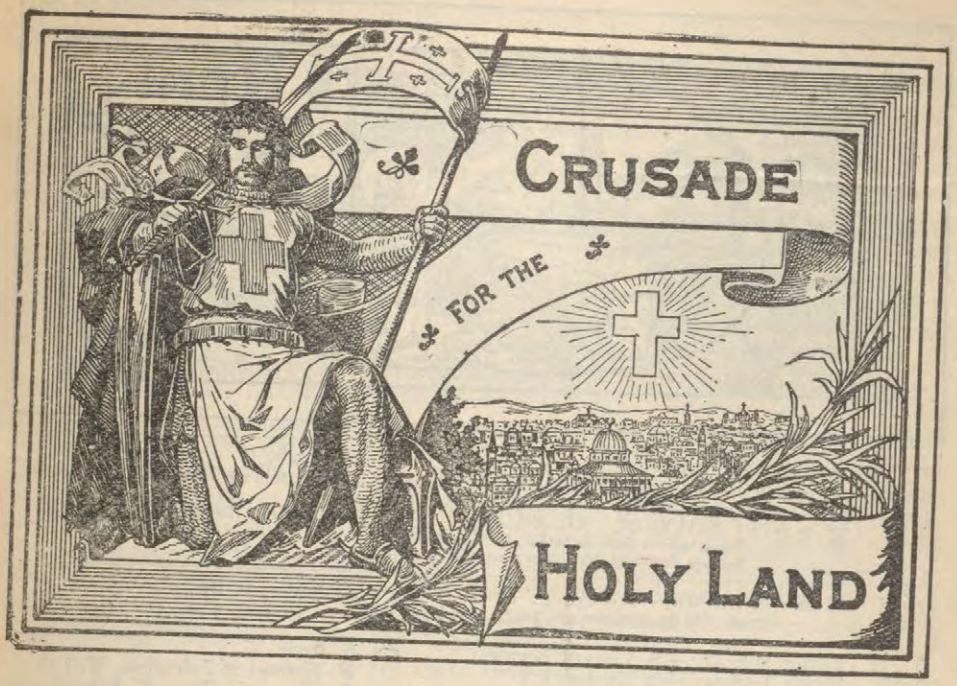
The Sacred Congregation charged with the concerns of Religious, for the setting at rest divers doubts that have sprung up, and obviating possible doubts in the future, has determined to declare, and hereby declares, that in the Decree on Questing Institutes, the Good Work of the Holy Land entrusted to the Order of Friars Minor, was not and is not in the least included; because that work far exceeds the particular needs and individual interests of the said Order and has been most fully approved, enriched with privileges and strongly recommended by the Apostolic See. Wherefore, the said Congregation, animated with the desire not only of not impairing but rather of promoting the aforesaid good work, decrees and commands that the collections in favor of the Holy Land, hitherto wont to be made on Good Friday or on other days during the year by the Friars Minor, either in person or through the medium of other trustworthy people, following the rules and customs duly observed in this matter, must still be made everywhere in future, the above-mentioned Decree of November 21, 1908, notwithstanding.

On our Most Holy Lord Piux X being informed of these decisions by the undersigned Cardinal Prefect, His Holiness deigned to ratify and confirm them on October 1, 1909.

FR. J. C. CARD. VIVES,
Prefect.

1	M	S. Antonina, M.	*B. Mathia, V. 3 O.*
2	†T	SS. Paul and Comp., MM.	*B. Agnes of Prague, V. 2 O.*
3	W	S. Titus, Bp., C.	S. Cunegundis, Queen, V.
4	Th	S. Casimir, K., C.	S. Lucius, P., M.
5	F	★ FIRST FRIDAY.—*Mysteries of the Way of the Cross.* (G. A., P. I.)	*S. John of the Cross, C. 1 O.*
6	S	SS. Perpetua and Felicitas, MM.	*S. Coletta, V. 2 O.* (P. I.)
7	S	✠ **3rd Sunday in Lent** *Gospel: Jesus casts out devil. Luke xi, 14-28.*	S. Thomas Aquinas, C., D.
8	M	S. John of God, C., F.	S. Pontius, Deacon, C.
9	†T	SS. Cyril and Methodius, CC.	*S. Catherine of Bologna, V. 2 O.* (P. I.)
10	W	Forty Martyrs of Sebaste. Novena in honor of St. Joseph begins today.	S. Victor, M.
11	Th	S. Constantine, C.	S. Frances of Rome, W.
12	F	S. Gregory I, P., C., D.	S. Mamilian, M.
13	S	S. Christina, V., M.	*B. Roger, C. 1 O.*
14	S	✠ **4th Sunday in Lent**—(Laetare Sunday) *Gospel: The miracle of the loaves and fishes. John vi, 1-15.*	*B. Peter of Treja, C. 1 O.*
15	M	S. Longius the Centurion, M. Thirteen Tuesdays in honor of S. Antony begin tomorrow.	S. Zachary, P., C.
16	†T	S. Abraham, Hermit.	*B. Peter of Siena, C. 3 O.*
17	W	S. Patrick, Bp., C., Ap. of Ireland.	S. Joseph of Arimathea, C.
18	Th	S. Cyril of Jerusalem, Bp., C., D.	*B. Salvator, C. 1 O.*
19	F	★ S. JOSEPH, SPOUSE OF THE B. V. M. (G. A., P. I.)	*B. John of Parma, C. 1 O.*
20	S	S. Cuthbert, Bp., C.	
21	S	✠ **Passion Sunday** *Gospel: The Jews try to stone Jesus. John viii, 46-59.*	S. Benedict, Ab., C., F. of Benedictines.
22	M	S. Catherine of Sweden, V.	*S. Benvenute, Bp., C. 1 O.* (P. I.)
23	†T	S. Fidelis, M.	S. Benedict, Monk.
24	W	S. Simeon, Boy Martyr.	*B. Didacus Joseph, C. 1 O.*
25	Th	★ ANNUNCIATION OF THE B. V. M. (P. I.*)	S. Quirinus, M.
26	F	Seven Sorrows of the B. V. M.	*B. Rizzerius, C. 1 O.*
27	S	S. John Damascene, C., D.	*B. Peregrine, C. 1 O.*
28	S	✠ **Palm Sunday**—(G. A.) *Gospel: Triumphant entry of Jesus into Jerusalem. Matt. xxi, 1-9.* Blessing of Palms.	*B. Mark of Monte Gallo, C. 1 O.*
29	M	S. Cyril, Deacon, M. (G. A.)	*B. Paula, W. 3 O.*
30	†T	S. John Climacus, Ab., C. (G. A.)	*B. Angela, W. 3 O.*
31	W	★ S. Benjamin, Deacon, M., Patron of Deacons. (G. A.)	*B. Mark of Bologna, C. 1 O.*

The Crusader's Prayer

O Divine Eternal Father! I offer Thee the Precious Blood of Jesus Christ, in reparation for my sins, for the wants of the Holy Church, for the wants of the Holy Land, for the conversion of poor sinners and for the release of the suffering souls in Purgatory.

(To be said morning, noon and night)

The Good Work of the Holy Land

IT WOULD be difficult indeed to find a word which brings sweeter memories to the mind of man than the magic word "Home," for associated with it are all the joyful recollections of childhood, of fond parents, of the love they lavished upon us, and the many sacrifices that they made for us during long years, having no other thought or motive that that of the affection they bore us.

But there is another word which awakens in the breast of every God-loving soul tender memories—memories that oft dim our eyes with tears of love. It is a word which calls to mind a Supreme Sacrifice made for us by One Who loved us even unto death—One Whose path of life from Manger to Cross was of bitter suffering and privation because of the love He bore us. That sacred word is "Palestine"—the Home of Jesus.

All the tender emotions conveyed by the mere mention of "Home" are contained a thousand-fold in that name which symbolizes God's infinite love

1	Th	★ HOLY THURSDAY. (G. A.)	S. Hugh, C.
2	F	★ GOOD FRIDAY. (G. A.)—FIRST FRIDAY. Funeral of Christ—Jerusalem and Mt. St. Sepulchre.	S. Francis de Paul, C., F.
3	S	★ HOLY SATURDAY. (G. A.) Resurrection Service at Mt. St. Sepulchre. Lenten Fast and Abstinence ends at *noon* today.	*S. Benedict the Moor, C. 1 O.* (P. I.)
4	**S**	✠ **Easter Sunday**—(G. A., P. I.) *Gospel: The Resurrection of Christ. Mark xvi, 1-7.*	S. Ambrose, Bp., C.
5	M	Easter Monday.—S. Vincent Ferrer, C.	S. Irene, V.
6	†T	Easter Tuesday.—S. Xystus, P., C.	*B. Thomas of Tolentino, M. 1 O.*
7	W	S. Celestine, P., C.	*B. Crescentia Höss, V. 3 O.*
8	Th	S. Denis, Bp., C.	*B. Julian of S. Augustine, C. 1 O.*
9	F	S. Mary, wife of Cleophas.	*B. Archangelus, C. 1 O.*
10	S	S. Ezechiel, Prophet.	*B. Charles of Sezze, C. 1 O.*
11	**S**	✠ **Low Sunday** *Gospel: Jesus appears to His Disciples. John xx, 19-31.*	S. Leo I, P., C., D.
12	M	S. Victor, M. Nine Tuesdays in honor of S. Antony begin tomorrow.	*B. Angelus, C. 1 O.*
13	†T	S. Herminigeld, Prince, M.	*S. Justin, Philosopher, M.*
14	W	S. Lambert, Bp., C.	SS. Tiburtius and Comp., MM.
15	Th	SS. Basilissa and Anastasia, MM.	S. Eustace, M.
16	F	*S. Raphael the Archangel.* (P. I.) Renewal of Profession for Tertiaries.	*S. Benedict Labre, the Beggar, C.*
17	S	S. Innocent, Bp., C.	S. Robert, Ab., C.
18	**S**	✠ **2nd Sunday after Easter** *Gospel: The Good Shepherd. John x, 11-16.*	*B. Andrew, C. 1 O.*
19	M	S. Leo IX, P., C.	*B. Conrad, C. 1 O.*
20	†T	S. Marcellinus, Bp., C.	*B. Leopold, C. 1 O.*
21	W	S. Anselm, Bp., C.	S. Simeon, Bp., M.
22	Th	S. Soter, P., M.	S. Cajus, P., M.
23	F	S. George, M., Patron of England.	*B. Giles of Assisi, C. 1 O.*
24	S	*S. Fidelis, M. 1 O.* (P. I.)	S. Alexander, M.
25	**S**	✠ **3rd Sunday after Easter** *Gospel: Joy after Sorrow. John xvi, 16-22.* Procession and Litany of the Saints.	S. Mark, Evangelist.
26	M	Our Lady of Good Counsel.	S. Cletus, P., M.
27	†T	S. Anastasius, P., C.	S. Tertullian, Bp., C.
28	W	S. Paul of the Cross, C., F. of Passionists.	*B. Luchesuis, C. 3 O., First Tertiary.* (P. I.)
29	Th	S. Peter, M.	S. Hugh, Ab., C.
30	F	S. Catherine of Siena, V.	S. Sophia, V., M.

for us as exemplified by the Birth, Life, Death and Resurrection of His only begotten Son, Our Lord Jesus Christ.

Even as children we often thought of that first Christmas night in the chill Stable of Bethlehem, and our little hearts longed to warm within our own arms that tiny form of the New-Born Redeemer. Later we came to consider with loving admiration those years of quiet spent at Nazareth, when we watched Jesus grow to boyhood and then to young manhood. Often indeed would we have joyfully rested by that fireside and listened to the conversation of Jesus, Mary and Joseph. And as the years rolled by and sorrow followed sorrow in our lives, we came to understand better the agony in Gethsemani's Garden, and even to find sweet consolation in the bitter hours on Calvary. How ardently we longed to go to the Holy City and shed bitter tears of sorrow and repentance on that self-same ground bedewed by the Saviour's Blood.

It is not hard for us, then, to understand why Holy Mother Church regards with such loving devotion those thrice-holy Shrines which mark the places sanctified by the earthly presence of her Divine Founder. Repeatedly throughout the ages the Supreme Shepherds of Christendom have raised their voices in pleading for the Holy Places. Repeatedly have they urged the Faithful to aid generously in their upkeep and preservation. With all the solicitude of a Father's heart have they entrusted the guardianship of the Sacred Shrines to the Sons of St. Francis and encouraged them from time to time in their task by confirming the sacred trust and commending them for their faithful stewardship—a stewardship which through seven centuries has entailed suffering, persecution and martyrdom.

Nor have Catholics been reluctant in assisting to the best of their means the Good Work of the Holy Land. The mighty and the lowly gladly have joined their efforts and sacrifices for the Sacred Places. Armies of fearless men left their homes and dear ones in the Middle Ages to battle for the liberation of the Holy Land, and only the Recording Angel knows how many there laid down their lives for the land where their Saviour offered His for us.

In our present day we are not called upon to leave our homes and fight for the Holy Shrines. The force of arms has given way to a peaceful Crusade, approved by the Sovereign Pontiffs. We are no longer asked to give our lives for that land dear to every Christian's heart, but we are asked only to give a mite of our world's goods to assist the Church in her great work in Palestine. As Crusaders, we help to build up the Sacred Shrines now wrested from the hands of the Turks; we help the Missionary in his apostolic work to bring souls to Christ in the land where He first preached the Gospel of Salvation; we assist in the education and training of the young; we aid in caring for the sick, the aged and the orphan; and we offer hospitality to the pilgrim in the name of Him Who promised that one cup of water given in His name would not go unrewarded.

Truly, all will admit that these are glorious privileges and worthy of our best efforts. And now that the Holy Land is under the rule of a Christian nation, and the Church is permitted at last to reconstruct the ancient Basilicas that mark the memorable spots of Our Lord's life, and to repair those others so sadly in need of care, we have the double consolation of seeing the great work being accomplished, and in which we participate by becoming Benefactors and Crusaders of the Holy Land.

It was with these things in mind that our Holy Father Pope Benedict XV addressed a letter to the Catholics of the entire world, asking them to come to the assistance of the Sacred Places, more than ever in need as a result of the great war during which the Christians were reduced to utter destitution by the

1	S	SS. Philip and James, App.	S. Jeremias, Prophet.
2	**S**	✠ **4th Sunday after Easter** *Gospel: Christ promises the Comforter. John xvi, 5-14.*	S. Athanasius, Bp., C., D.
3	M	Finding of the Holy Cross.	S. Secundus, Bp., C.
4	†T	S. Monica, W.	S. Antonia, M.
5	W	S. Pius V, P., C.	S. Angelus, C.
6	Th	S. John's Sufferings before the Latin Gate.	S. Benedicta, V.
7	F	✠ ★ FIRST FRIDAY.—SOLEMNITY OF S. JOSEPH,	PATRON OF THE CHURCH. (P. I.)
8	S	Apparition of S. Michael, Archangel.	S. Denis, Bp., C.
9	**S**	✠ **5th Sunday after Easter** *Gospel: Ask in the Name of Jesus. John xvi, 22-30.*	S. Gregory Nazianzen, Bp., C., D.
10	M	ROGATION DAY.—S. Antoninus, Bp., C.	S. Job, Prophet.
		Procession and Litany of the Saints today, tomorrow and Wednesday.	
11	†T	ROGATION DAY.—S. Evellius, M.	*B. Benedict, C. 1 O.*
12	W	ROGATION DAY.—SS. Denis & Pancratius, MM.	S. Philip, C.
13	**Th**	✠ **Ascension of Our Lord.**—(G. A., P. I.) *Gospel: The Ascension of Christ. Mark xvi, 14-20.*	*S. Peter Regalatus, C. 1 O.*
14	F	✠ S. Boniface, M.	*B. Francis of Fabriano, C. 1 O.*
		Novena in honor of the Holy Ghost begins today.	
15	S	S. John Baptist de la Salle, C., F.	S. Isidore, M.
16	**S**	✠ **Sunday after Ascension** *Gospel: The testimony of the Holy Ghost. John xvi, 1-4.*	S. John Nepomucene, M.
17	M	*S. Paschal Baylon, C. 1 O., Patron of Eucharistic Societies and Congresses.*	(P. I.)
18	†T	*S. Felix, C. 1 O.* (P. I.)	S. Venantius, M.
19	W	*S. Ives, C. 3 O., Patron of Lawyers.* (P. I.)	S. Peter Celestine, P., C.
20	Th	*S. Bernardine of Siena, C. 1 O.* (P. I.)	S. Basilla, V.
21	F	✠ SS. Timothy and Comp., MM.	S. Secundinus, M.
22	S	✠ VIGIL OF PENTECOST.	*B. John Forest, M. 1 O.* (P. I.)
23	**S**	✠ **Pentecost Sunday**—(G. A., P. I.) *Gospel: The Coming of the Holy Ghost. John xiv, 23-31.*	S. Michael, Bp., C.
24	M	Our Lady Help of Christians.	S. Vincent, M.
25	†T	S. Gregory VII, P., C.	*Removal of Relics of S. Francis.*
26	W	✠ EMBER DAY.—S. Philip Neri, C., F.	S. Zachary, Bp., M.
27	Th	S. Bede the Venerable, C., D.	S. John, P., M.
28	F	✠ EMBER DAY.—SS. Emil and Comp., MM.	S. Senator, Bp., C.
29	S	✠ EMBER DAY.—S. Maximinus, Bp., C.	*B. John of Prado, M. 1 O.*
30	**S**	✠ **Trinity Sunday**—(P. I.) *Gospel: Jesus Commissions His Disciples. Matt. xxviii, 18-20.* Time for fulfilling the Easter Duty ends today.	*S. Ferdinand, King, C. 3 O.*
31	M	S. Petronilla, V.	*B. Gerard, C. 3 O.* (P. I.)

Turks, and also to build up and extend the missionary activities of the Church now that she may act untrammeled by infidel masters. In the Encyclical of the Holy Father (which is printed elsewhere in this issue, and which we beg our friends to read carefully) is said: "The Friars Minor (the Franciscans) have to safeguard the divine worship in the Sanctuaries of Jerusalem, Bethlehem, Nazareth, and elsewhere; to entertain and shelter, without charge, pious pilgrims from all over the world; to exercise the care of souls for the Latin Catholics of Judea, Galilee, Syria, and Cyprus, establishing schools, orphanages and other institutions of like nature; to undertake missions among infidels and non-Catholics, particularly those in Upper Syria and Armenia. In the exercise of these arduous duties during so many centuries one can hardly conceive of the number of trials and sufferings of every kind which the Friars have undergone. Very many of them have laid down their lives for the Catholic Faith; many others became plague-stricken while performing their ministry, and died martyrs of charity."

Continuing, the Holy Father says in another place: "Since then, they who guard the Holy Places, the Franciscans, have in hand a work entailing very great expense which they in their poverty cannot support, one needs must admire the goodness of Divine Providence which has never ceased to excite the generosity of Catholics and bring them to the help of the Friars. In this work the Roman Pontiffs themselves have led the way, not only by large sums of money which they donated, but also, either by prescribing that in each and every diocese of the Catholic world certain collections should be made for the needs of the Holy Land, or by adding incentives to the piety of the Faithful with generous grants of Pontifical Indulgences. . . . Therefore, declaring that their holy and salutary work is most dear to Us, it is with the greatest happiness that We confirm the charge entrusted to them by Our predecessors of the Custody of the Holy Places with all the rights, privileges and indulgences that they have enjoyed up to now."

It cannot be that anyone deserving the name Catholic can remain unmoved by these words of the Holy Father. Indeed, it seems almost unnecessary that an appeal be made for assistance for the Home of the Saviour, when such an object is essentially so dear to the heart of every true follower of Christ, and when the means of helping the Great Work of the Holy Land are so surely within the reach of each of us. The amount—twenty-five cents—required for a year's membership in the Crusade is so little, and the benefits of membership so great, that *every Catholic* ought to become a member, and even to enroll relatives and friends, whether living or deceased.

Let all our Promoters and friends take new courage in the Good Work now that the Holy Land is free; let them hasten with renewed energy to recruit as many new Crusaders as they can in response to the plea of the Holy Father. Let them gladly make the little sacrifices that the cause entails for the love of Him Who sacrificed Himself in that same Holy Land for each one of us!

God Wills It!

1	†T	S. Juventius, M.	*B. James, Abp., C. 1 O.*
2	W	SS. Marcellinus and Comp., MM.	*B. Baptista, V. 2 O.*
3	Th	★ CORPUS CHRISTI. (G. A., P. I.)	*B. Andrew, C. 1 O.*
		Procession of the Blessed Sacrament.	
		Novena in honor of the Sacred Heart begins today.	
4	F	✠ ★ FIRST FRIDAY.—S. Quirinus, Bp., M.	S. Francis Caracciolo, C., F.
5	S	S. Boniface, Bp., M.	*B. Pacificus, C. 1 O.*
6	**S**	✠ **2nd Sunday after Pentecost**	S. Norbert, C., F.
		Gospel: The parable of the supper. Luke xiv, 16-24.	
7	M	S. Paul, Bp., M.	*BB. Stephan and Comp., MM. 1 O.*
8	†T	S. Maximinus, Bp., C.	S. Medard, Bp., C.
9	W	S. Richard, Bp., C.	S. Columban, Bp., C.
10	Th	S. Margaret of Scotland, Queen.	*B. Jolenta, W. 2 O.*
11	F	✠ ★ FEAST OF THE SACRED HEART. (P. I.)	S. Barnabas, Ap.
		Act of Consecration to the Sacred Heart.	
12	S	S. John of S. Facundo, C.	*B. Guido (or Guy), C., 1 O.*
13	**S**	✠ **3rd Sunday after Pentecost**— ★ S. ANTONY OF PADUA, *C. 1 O.* (P. I.)	
		Gospel: The parable of the lost sheep. Luke xv, 1-10.	
		Blessing of Lilies and Solemn High Mass at Mt. St. Sepulchre.	
14	M	S. Basil the Great, Bp., C., D.	S. Eliseus, Prophet.
15	†T	SS. Vitus and Comp., MM.	S. Bernard, C.
16	W	Our Lady of Perpetual Help.	S. Aurelian, Bp., C.
17	Th	S. Montan, Soldier-M.	S. Gundolph, Bp., C.
18	F	✠ SS. Mark and Marcellian, MM.	S. Elizabeth, V.
19	S	S. Juliana Falconeri, V., F.	*B. Michelina, W. 3 O.* (P. I.)
20	**S**	✠ **4th Sunday after Pentecost**	S. Macarius, Bp., M.
		Gospel: The miraculous draught of fishes. Luke v, 1-11.	
21	M	S. Aloysius, C., Patron of Youth.	S. Alban, M.
22	†T	S. Paulinus, Bp., C.	S. Innocent V, P., C.
23	W	S. Agrippina, V., M.	S. Ediltrude, V., Queen.
24	Th	★ NATIVITY OF S. JOHN THE BAPTIST. (P. I.*)	SS. Faust and Comp., M.
25	F	✠ S. William, Ab., C.	SS. Lucy and Comp., VV., MM.
26	S	SS. John and Paul, MM.	S. David, Hermit, C.
27	**S**	✠ **5th Sunday after Pentecost**	*B. Benvenute, C. 1 O.*
		Gospel: The justice of the Pharisees. Matt. v, 20-24.	
28	M	S. Leo II, P., C.	S. Ireneus, Bp., M.
29	†T	★ SS. PETER AND PAUL, APP. (G. A., P. I.*)	S. Marcellus, M.
30	W	Commemoration of S. Paul, Ap.	SS. Cajus and Leo, MM.

The Coming of St. Francis to the Holy Land

IT WAS in the year 1219, probably on June the 24th, that thirteen poor passengers boarded a ship at Ancona which was ready to sail for the Orient. Their heads were shaved, their feet bare, and a rough cord girded their loins. They carried no money, no baggage, and no provisions for the journey. They were not attracted by the novelty of sight-seeing, nor by gain, neither by the pursuit of science, nor by the glory of arms. They had higher ideas in view. Who, then, were these strange travelers, and what was the motive of their journey?

It was St. Francis with his companions who were setting out for the conquest of the Orient. St. Francis had held the famous Chapter of the Mats, where he had distributed the world among his followers, commanding them to go out and preach the Gospel to mankind. He had reserved for himself Egypt and Syria. Followed by a number of his companions, he made for the port of Ancona without delay, where he arrived just in time to reach a ship which was sailing for the East. This happy coincidence seemed to him a manifest sign of the Holy Will of God. Reviewing the large number of his companions, he found that it was impossible to take them all with him. On the other hand, however, he feared to act rashly in making the selection himself, as he might keep back those whom God had destined to go and conduct with him those who were to labor at home. He therefore gathered them around him, and, seeing a child that had come to the port out of curiosity, he said to them: "My dearly beloved Brethren, God is witness to my desire to satisfy your thirst for martyrdom, but as you see the ship cannot receive us all, therefore we must try to find out the Will of God. Those whom the Lord has selected will come with me. As to the others, they will remain here in the peace of their souls. Here is a simple and innocent child, and God has often manifested His will through the mouth of little ones. This child does not know us, and if it is your good will, we shall ask it to make the choice himself."

All consented to the proposal of their holy Father, who then called the child and said to him: "My son, is it the will of God that all these Friars come with me to the Land of the Saracens?" "No," answered the child without hesitation. "Who, then, my son, are those whom God has chosen?" Inspired from above, the child pointed out at once Brother Peter of Catania, Brother Barbarus, Brother Sabatinus, Brother Leonard—all three from Assisi—Brother Illuminatus of Rieti, and seven others whose names history has not handed down to us.

We do not know exactly what route these Apostles of God took. Probably the ship called at the islands of Candia and Cyprus, and landed at Acco, the St. Jean-d'Acre of the Crusaders, where, as Victor Guerin says, "St. Francis founded his first house in Palestine in the year 1219."

From here St. Francis undertook his journey to Egypt, accompanied by Brother Illuminatus, with the object of converting the Sultan. His sojourn at Damietta is referred to by d'Ernoul in his Chronicles, where he says: "Two clerics (without doubt St. Francis and Brother Illuminatus) were in the camp of Damietta. One day they presented themselves to the Cardinal Legate Pelagius and told him that they wished to go to the Sultan, but that before going they wished to receive his consent. The Cardinal Legate told them that they would never go; neither with his permission nor by his orders, because he would not expose them to certain death, knowing well that they

1	Th	Feast of the Precious Blood.	S. Romuald, Bp., M.
2	F	✠ ★ FIRST FRIDAY.—Visitation of the B. V. M.	(G. A.)
3	S	S. Hyacinth, M.	SS. Eulogius and Comp., MM.
4	S	✠ **6th Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus feeds the multitude. Mark viii, 1-9.*	S. Theodore, Bp., C.
5	M	S. Antony Zaccaria, C.	S. Philomena, V.
6	†T	S. Romulus, Bp., M.	S. Dominica, V., M.
7	W	*S. Lawrence of Brindisi, C. 1 O.* (P. I.)	S. Edilburga, V.
8	Th	*S. Elizabeth of Portugal, Queen, W. 3 O.* (P. I.)	S. Eugene, P., C.
9	F	✠ *SS. Nicholas, Godfrey and Comp., MM.* (P. I.)	S. Cyril, Bp., M.
10	S	Seven Brothers, MM.	SS. Rufina and Secunda, VV., MM.
11	S	✠ **7th Sunday after Pentecost** *Gospel: The false prophets. Matt. vii, 15-21.*	*S. Veronica of Juliana, V.* (P. I.)
12	M	S. John Gualbert, Ab., C., F.	SS. Nabor and Felix, MM.
13	†T	S. Anaclete, P., M.	S. Turian, Bp., C.
14	W	*S. Bonaventure, Card., C., D., 1 O.* (P. I.)	S. Marcellinus, C.
15	Th	FEAST OF THE HOLY SEPULCHRE. (P. I.) Titular Feast of Mt. St. Sepulchre.	S. Henry, King, C.
16	F	✠ Our Lady of Mt. Carmel.	S. Faust, M.
17	S	S. Alexius, C.	S. Leo III, P., C.
18	S	✠ **8th Sunday after Pentecost** *Gospel: The unjust steward. Luke xiv, 1-9.*	S. Camillus of Lellis, C., F.
19	M	S. Vincent de Paul, C., F.	*B. John of Dukla, C. 1 O.*
20	†T	S. Jerome Emilian, C.	S. Margaret, V., M.
21	W	S. Praxedis, V.	S. Daniel, Prophet.
22	Th	S. Mary Magdalene, Penitent.	S. Plato, M.
23	F	✠ S. Apollinaris, Bp., M.	S. Liborius, Bp., M.
24	S	*S. Francis Solanus, C. 1 O., Ap. of Peru.* (P. I.)	S. Christina, V., M.
25	S	✠ **9th Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus weeps over Jerusalem. Luke xix, 41-47.*	S. James, Ap.
26	M	S. Anne, Mother of the B. V. M. (P. I.)	S. Pastor, C.
27	†T	S. Panteleon, Physician, M.	*B. Cunegundis, V. 2 O.* (P. I.)
28	W	SS. Nazarius and Comp., MM.	S. Innocent I, P., C.
29	Th	S. Martha, V.	S. Felix II, P., C.
30	F	✠ SS. Abdon and Sennen, MM.	SS. Maxima and Comp., VV., MM.
31	S	S. Ignatius, C., F. of Society of Jesus.	S. John Columbinus, C., F.

would not come back alive. St. Francis and Brother Illuminatus told the Cardinal that if they were to meet death he would not have any responsibility. Finally the Cardinal consented to let them go, saying, 'Gentlemen, I do not know what you have in your minds, nor what your intentions are; but if you wish to go, see that your hearts and minds are always turned to God.'"

The two Apostles therefore left for the Saracens' camp and were brought before the Sultan, whose name was Malek-el-Kamel. He asked them whether they were messengers of peace, and if they desired to become Mohammedans. St. Francis answered the Sultan that they would never become Saracens, but that they had come as messengers on the part of God for the welfare of his soul. "And if you will listen to us, we will save your soul, because if you die in the law which you profess, you would surely be lost," added the Saint. The Sultan said that he had among his clergy many wise and learned men, and that without them he could not discuss matters of religion. The Sultan then sent for all his famous doctors, and the prominent men of his kingdom, and told them why he had called them together. "Sire," they said to him, when they had learned the object of their convocation, "you are the sword of the law, therefore it is up to you to keep it and to defend it. We therefore command you in the name of God, and of Mohammed who gave us the law, to have these men at once decapitated, because the law forbids us to lend ear to preachers of another law." With these words they left the Sultan with the two Religious.

The Sultan turned to St. Francis and Brother Illuminatus and said, "The wise men of our law have commanded me to put off your heads, but for this time I will act against the law, because it would be a wicked reward to condemn you to death, while you have exposed your lives for the welfare of my soul." Then he offered them great treasures and possessions, if they would remain with him at his court. But St. Francis said it was impossible for them to do so, since they could not save his soul, and that they preferred to go back to the army of the Christians if he would allow it. The Sultan agreed to this, and after having served them an abundant meal, he gave them safe conduct to the Christian camp.

The visit of St. Francis was not in vain, because an old legend tells us that the Sultan was converted and baptized on the point of death by two Friars Minor who were sent by St. Francis through divine inspiration to the death-bed of the dying monarch.

Having returned to the Christian camp, St. Francis was present when Damietta fell into the hands of the Crusaders and at their solemn entry into the city. He then left Egypt for Syria and Palestine, where, according to a historian of the Crusades, he remained for a considerable time, probably about one year.

During this time (1220 to 1221) St. Francis, with a few of his companions, visited Syria as far as Antioch, where in the Black Mountains he received into his Order a whole monastery of monks who professed the Rule of St. Benedict. Before taking this excursion to Antioch, it is reasonable to believe that he undertook a pilgrimage through Palestine, the Blessed Land of Christ and the coveted aim of all Christians of that time. Although St. Bonaventure, Celano, Spira and others do not mention the fact of his pilgrimage to the Holy Places, we have a number of historians who mention explicitly that he and his brethren were at liberty to visit the Holy Shrines, and consequently they did so. Thus we read in an old Code of the Vatican called "The old Legend" that the Sultan commanded that he (St. Francis) and all his brethren might go to the Holy Sepulchre without paying any tribute. And

1	**S**	✠ **10th Sunday after Pentecost**—(P. I.) *Gospel: The pharisee and the publican. Luke xviii, 9-14.* The great Portiuncula Indulgence begins today at noon and lasts until midnight of tomorrow.	S. Peter's Chains.
2	M	★ DEDICATION OF OUR LADY OF THE ANGELS. (P. I.)	S. Alphonsus, Bp., C., D., F. of Redemptorists.
3	†T	Finding of Relics of S. Stephen, M.	S. Peter, Bp., C.
4	W	S. Dominic, C., F. of Dominicans.	S. Tertullian, M.
5	Th	Dedication of Our Lady of the Snow.	*B. Cichus, C. 3 O.*
6	F	✒ ★ FIRST FRIDAY.—Transfiguration of Christ.	S. Agapitus, M.
7	S	S. Cajetan, C., F.	*B. Agathangelus, M. 1 O.*
8	**S**	✠ **11th Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus cures the dumb man. Mark vii, 31-37.*	SS. Cyriac and Comp., MM.
9	M	S. Roman, Soldier-M.	*B. John of Alverna, C. 1 O.*
10	†T	S. Lawrence, Deacon, M.	S. Asteria, V., M.
11	W	S. Tiburtius, M.	S. Susanna, V., M.
12	Th	*S. Clare, V. 2 O., F. of Poor Clares.* (G. A., P. I.)	S. Hilaria, W., M.
13	F	✒ S. Hippolytus, M.	*B. Peter of Mogliano, C. 1 O.*
14	S	✒ VIGIL.—S. Marcellus, Bp., M.	*B. Sanctes, C. 1 O.*
15	**S**	✠ **12th Sunday after Pentecost—Assumption of the B. V. M.**—(G. A., P. I.*) *Gospel: Mary and Martha. Luke xx, 38-42.* Plenary Indulgence for Members of the Crusade.	
16	M	S. Joachim, Father of the B. V. M. (P. I.)	S. Titus, Deacon, M.
17	†T	Five Sundays in honor of *Stigmata of S. Francis* begin tomorrow. (P. I. on each one.) *S. Roch, C. 3 O.* (P. I.)	SS. Liberatus and Comp., MM.
18	W	S. Helena, Empress, W., Benefactress of the Holy Land.	
19	Th	*S. Louis, Bp., C. 1 O.* (P. I.)	S. Julius, M.
20	F	✒ S. Bernard, Ab., C., D.	S. Samuel, Prophet.
21	S	S. Jane Frances de Chantal, W., F.	S. Cyriaca, W., M.
22	**S**	✠ **13th Sunday after Pentecost** (G. A., P. I.) *Gospel: Jesus heals the ten lepers. Luke xvii, 11-19.*	Seven Joys of the B. V. M.
23	M	S. Philip Benice, C.	SS. Claud and Comp., MM.
24	†T	S. Bartholomew, Ap.	S. Aurea, V., M.
25	W	*S. Louis IX, King, C. 3 O., Patron of Tertiaries.*	(G. A., P. I.)
26	Th	S. Zephyrin, P., M.	S. Hadrian, M.
27	F	✒ S. Joseph Calasanctius, C., F.	*B. Timothy, C. 1 O.*
28	S	S. Augustine, Bp., C., D.	S. Julian, M.
29	**S**	✠ **14th Sunday after Pentecost** *Gospel: The lilies of the field. Matt. vi, 24-33.*	Beheading of S. John the Baptist.
30	M	S. Rose of Lima, V.	S. Gaudentia, V., M.
31	†T	S. Raymond, Card., C.	S. Aristides, C.

the famous Fra Angelo Clareno mentions the pilgrimage of St. Francis to the Holy Places when speaking of the reception of St. Francis by the Sultan, saying that the Sultan gave orders that he (St. Francis) and all his brethren might freely go to the Holy Sepulchre of Our Lord without paying any tribute, and further on, when Clareno refers to dissensions that broke out among the Friars in Italy, he says that they happened after the pilgrimage of St. Francis which he undertook beyond the seas to visit the Holy Places and to preach the Faith of Christ to the infidels. Finally, in speaking of the visit to the Sultan, he adds that the Saint, after visiting the Sepulchre of Our Lord, hastily returned to the land of the Christians. These two witnesses corroborate the authority of another historical source handed down to us by "The Little Flowers of St. Francis." There the author asserts that St. Francis received from the Sultan a rescript, or imperial firman, by which he granted to him and his brethren free passage and domicile within the Saracen dominions. Our Holy Father Benedict XV did not hesitate to say: "That the glorious Founder of the Friars Minor, St. Francis of Assisi, journeyed to Palestine and there visited the Sepulchre of Our Lord is a fact proven by such strong and clear arguments that it may no longer be called in doubt." (*Papal Decree, October* 4, 1918.)

Who can imagine the transports of love which animated the Sepahic Saint when he visited the Holy House of Nazareth, when he knelt at the Crib of Bethlehem, when he embraced his dying Saviour on Calvary, and when he adored his God and his All in the Holy Sepulchre. There he obtained from Our Lord the privilege for his Order to keep the watch at the Holy Shrines. And after seven centuries Our Holy Father Benedict XV has again confirmed this privilege to the Order of Friars Minor, at the glorious event of the Deliverance of the Holy Land from the hands of the infidels.

With all truth, then, may we say that the departure of that little band of brown-clad Apostles from Ancona on that summer day of 1219 was one of momentous importance to the Church and to Christianity, for dependent upon it, according to the designs of Almighty God, rested the welfare of the Sacred Places of Palestine. They and their successors were the chosen ones of Divine Providence into whose keeping was to be given the care and guardianship of the Tomb of Christ and the other hallowed places connected with His earthly life and our Redemption.

Today we pause in our course and look back over the intervening seven centuries that separate us from that first band of missionaries to the Sacred Land of Palestine. A blaze of glory greets our vision when we behold the Martyrs that that glorious mission has since given to Holy Church, and when we witness the sufferings and privations of those heroes who struggled there and gave their all for the cause of our blessed religion—not only in the past centuries but in our own very day.

We then thank God, Who has so mercifully sustained His children during the trying ages of their stewardship, and we pray Him to continue His Divine support in the time to come, and especially in these momentous and trying times following upon the delivery of the Holy Land from Turkish rule and domination. May He bless us ever and those faithful souls—our Crusaders—who share with us the heat and burden of the day!

1	W	S. Giles, Ab., C.	*B. Isabelle, V. 2 O.*
2	Th	S. Stephen, King, C.	S. Justus, Bp., C.
3	F	✠ ★ FIRST FRIDAY.—S. Serapia, V., M.	*BB. John and Peter, MM. 1 O.*
4	S	*S. Rose of Viterbo, V. 3 O.* (P. I.)	S. Moses, Prophet.
5	**S**	✠ **15th Sunday after Pentecost** *Gospel: The widow of Naim. Luke vii, 11-16.*	S. Lawrence Justinian, Bp., C.
6	M	S. Zachary, Prophet.	*B. Vincent, C. 1 O.*
7	†T	S. John, M.	S. Anastasius, M.
8	W	Nativity of the B. V. M. (G. A., P. I.)	SS. Hadrian and Comp., MM.
9	Th	SS. Dorotheus and Gorgonius, MM.	*B. Seraphina, W. 2 O.*
10	F	✠ S. Nicholas of Tolentino, C.	S. Hilary, P., C.
11	S	SS. Protus and Hyacinth, MM.	*B. Bonaventure of Barcelona, C. 1 O.*
12	**S**	✠ **16th Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus heals the dropsical man. Luke xiv, 1-11.*	Holy Name of Mary.
13	M	S. Philip, M.	*BB. Apollinaris and Comp., MM. 1. and 3 OO.*
14	†T	Exaltation of the Holy Cross.	S. Cornelius, P., M.
15	W	✠ EMBER DAY.—Seven Sorrows of the B. V. M. (P. I.)	S. Valerian, M.
16	Th	SS. Cornelius, P., and Cyprian, Bp., MM.	S. Edith, V.
17	F	✠ EMBER DAY.—*Stigmata of S. Francis of Assisi.* (G. A., P. I.)	
18	S	✠ EMBER DAY.—*S. Joseph of Cupertino, C. 1 O.* (P. I.)	SS. Sophia and Irene, MM.
19	**S**	✠ **17th Sunday after Pentecost** *Gospel: The Great Commandment. Matt. xxii, 35-46.*	SS. Januarius and Comp., MM.
20	M	SS. Eustace and Comp., MM.	S. Candida, V., M.
21	†T	S. Matthew, Ap., Evangelist.	S. Meletius, Bp., M.
22	W	S. Thomas of Villanova, Abp., C.	SS. Maurice and Comp., MM.
23	Th	S. Linus, P., M.	*Finding of the Body of S. Clare.*
24	F	✠ Our Lady of Mercy.	*S. Pacificus, C. 1 O.* (P. I.)
25	S	S. Cleophas, Disciple of Our Lord.	S. Herculan, Soldier-M.
26	**S**	✠ **18th Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus heals the paralytic. Matt. ix, 1-8.*	SS. Cyprian and Justina, MM.
27	M	*S. Elzear, C. 3 O.* (P. I.)	SS. Cosmas and Damian, MM.
28	†T	S. Wenceslaus, M.	*B. Bernardine of Feltre, C. 1 O.*
29	W	S. Michael the Archangel. (P. I.*)	SS. Eustychius and Comp., MM.
30	Th	S. Jerome, C., D.	S. Honorius, Bp., C.

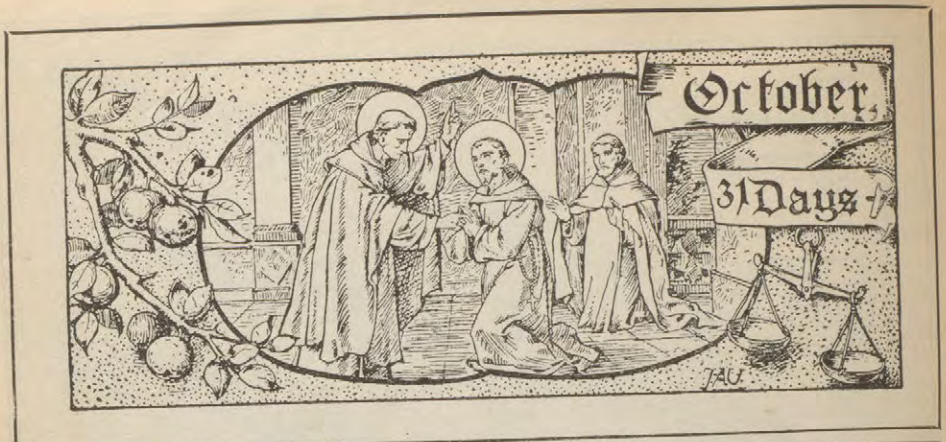
Exterior of Proposed Basilica

The New Basilica of the Transfiguration

Magnificent Edifice To Be Erected by Catholics of America on Mount Thabor

LIKE a majestic altar that the Creator has built Himself, Mount Thabor rises from the western end of the Plain of Esdrelon to a height of 1,986 feet above the Mediterranean Sea. On account of its graceful shape, its picturesque site, its abundant vegetation and the entrancing splendor of its panorama, it stands out among all the mountains of Palestine. Like a golden thread, there runs zigzag along its verdant sides a roadway leading to the top of the Holy Mount. According to Epiphanius the Hagiopolite of the ninth century, and other ancient writers, a flight of 4,340 steps led the pilgrims of old to the top of the mountain, and even today the road we follow in many places is cut in the rock and seems to have formed a part of this monumental staircase.

According to a venerable tradition that is handed down to us from the days of the Apostles, and which is admitted on all sides as an indisputable historical fact, it was upon Mount Thabor that our Blessed Lord was transfigured. The Evangelists do not mention the name of the mountain of the Transfiguration, but they are precise as to the lapse of time which intervened between the last discourse of the Saviour at Cæsarea Philippi and His going up into the holy mountain with three of His disciples. "About eight days after these words," says St. Luke, "He took Peter, James and

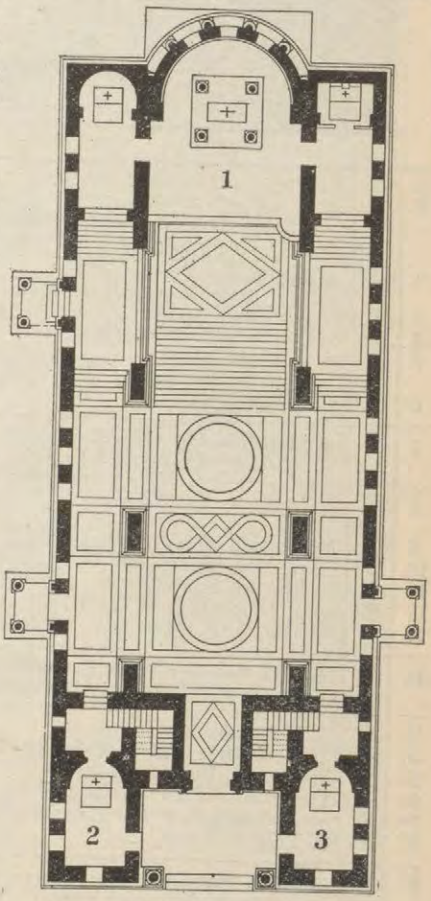

1	F	✠ ★ FIRST FRIDAY.—S. Remigius, Bp., C.	*B. Louisa, W. 2 O.*
2	S	Holy Guardian Angels. (P. I.*)	S. Thomas, Bp., C.
3	**S**	✠ **19th Sunday after Pentecost** *Gospel: The parable of the marriage feast. Matt. xxii, 1-14.*	S. Candidus, M.
4	M	*S. Francis of Assisi, C., F. of the Three Franciscan Orders.* (G. A., P. I.)	
5	†T	SS. Placidus and Comp., MM.	*B. John of Pinna, C. 1 O.*
6	W	*S. Mary of the Five Wounds, V. 3 O.* (P. I.)	S. Bruno, C., F.
7	Th	Feast of the Holy Rosary.	S. Mark, P., C.
8	F	✠ *S. Bridget of Sweden, W. 3 O.*	S. Demetrius, M.
9	S	SS. Denis and Comp., MM.	S. Abraham, Patriarch.
10	**S**	✠ **20th Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus heals the ruler's son. John iv, 46-53.*	S. Francis Borgia, C.
11	M	S. Emil, C. (P. I.)	S. Placida, V.
12	†T	*S. Seraphin, C. 1 O.* (P. I.)	S. Walfred, Bp., C.
13	W	*SS. Daniel and Comp., MM. 1 and 3 OO.* (P. I.)	S. Edward, King, C.
14	Th	S. Callixtus, P., M.	S. Gaudentius, Bp., M.
15	F	✠ S. Teresa, V.	S. Gall, Ab., C.
16	S	S. Wenceslaus, King, M.	S. Lullus, Bp., C.
17	**S**	✠ **21st Sunday after Pentecost** *Gospel: The unjust steward. Matt. xviii, 23-35.*	S. Hedwig, W.
18	M	S. Luke, Evangelist.	S. Julian, Hermit, C.
19	†T	*S. Peter of Alcantara, C. 1 O.* (P. I.)	S. Aquilinus, Bp., C.
20	W	S. John Kantius, C.	S. Irene, V., M.
21	Th	SS. Ursula and Comp., VV., MM.	S. Malchus, Monk, C.
22	F	✠ S. Mark, Bp., C.	*B. Ladislaus, C. 1 O.*
23	S	*S. John Capistran, C. 1 O.* (P. I.)	S. Ignatius, Bp., C.
24	**S**	✠ **22nd Sunday after Pentecost** *Gospel: The coin of tribute. Matt. xxii, 15-21.*	S. Martin, Ab., C.
25	M	SS. Chrysanthus and Daria, MM.	*B. Francis of Calderola, C. 1 O.*
26	†T	S. Evarist, P., M.	*B. Bonaventure, C. 1 O.*
27	W	SS. Vincent and Comp., MM.	S. Florentius, M.
28	Th	SS. Simon and Jude, App.	S. Honoratus, Bp., C.
29	F	✠ S. Narcissus, Bp., C.	*B. Paula, V. 2 O.*
30	S	S. Marcellus, M.	*B. Theophilus, C. 1 O.* (P. I.)
31	**S**	✠ **23rd Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus raises the ruler's daughter. Matt. ix, 18-26.*	S. Wolfgang, Bp., C. (P. I.)

John and went up into a mountain to pray." The apocryphal Gospel of the Twelve Apostles, composed about the end of the first—or at the beginning of the second—century, relates that Jesus was led by the Holy Spirit to the Mountain of Great Thabor. Origin, who lived from A. D. 185 to 254, says: "Thabor is the mountain of Galilee on which Christ was transfigured." To these venerable witnesses many others throughout the centuries might be added.

This beautiful mountain became the theme of poetical comparisons by the prophets. Jeremias, announcing the arrival of the powerful King Nebuchodonosor, says, "He shall come like Thabor among the mountains." The Psalmist prophesies that "Thabor shall leap for joy at the Name of the Lord," and again, "Thabor and Herman shall exult in Thy Name." Both Eusebius and St. Jerome see in these words an allusion to the Transfiguration of Christ.

From earliest times the Christians held in great veneration the spot where Our Lord was transfigured and where He gave His chosen Apostles a glimpse of His celestial glory. Mention is made of the Basilica of the Transfiguration on Mount Thabor as early as the fourth century by Peter of Sebaste, the brother of St. Basil. It was without doubt in that Basilica that St. Jerome, St. Paula and St. Silvia came to pray about the same time. Antonin of Picenza in the year 570 found three churches on the spot where Peter had said to His Lord, "Master, it is good for us to be here; let us build three tabernacles—one for Thee, one for Moses and one for Elias."

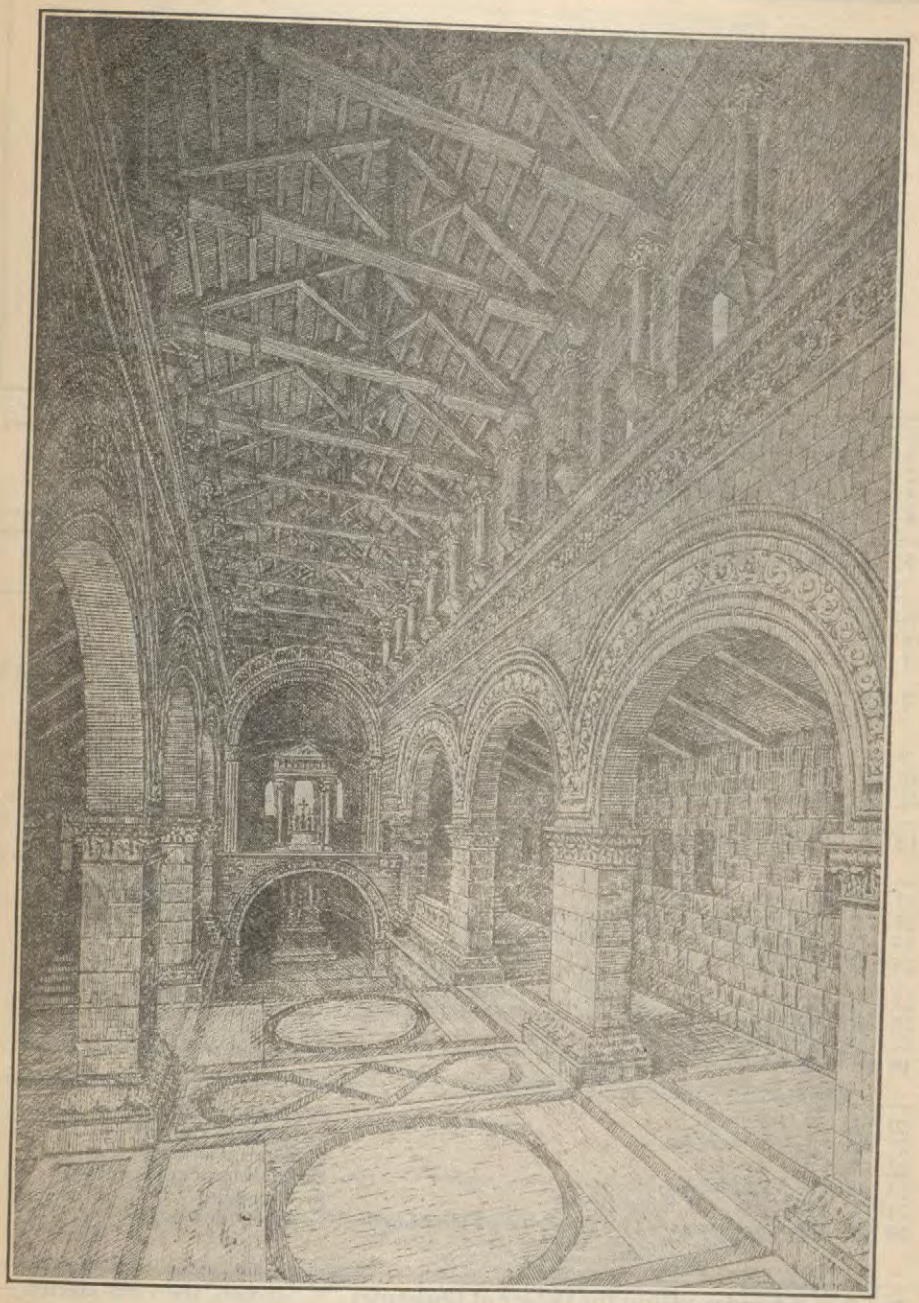
Ground Plan of the Basilica

In the year 1101 Mount Thabor was entrusted to the care of the Benedictine Monks, who were succeeded in 1255 by the Order of the Hospitalers of St. John. But in 1263 Bibars el Ben Doukdar came with a formidable army from Egypt and caused the entire destruction of all the sacred edifices on the holy mountain. Since then the venerable Basilica of the Transfiguration lay in ruins, even to this day. It was in 1631 that the hallowed place was confided to the Friars Minor, who hastened to build a small chapel on ruins of the once glorious temple that commemorated Christ's Transfiguration. They also instituted an annual Pilgrimage from Nazareth to Mount Thabor to take place on August 6, the Feast of the Transfiguration.

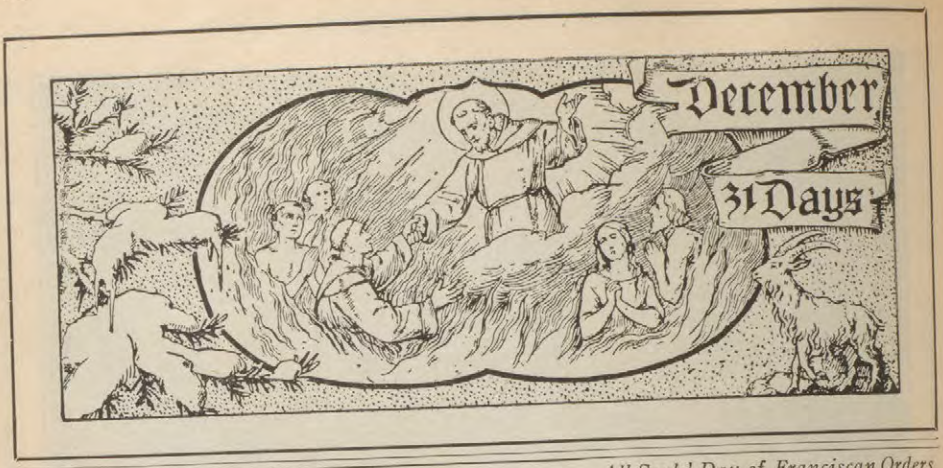
It is indeed a wonderful panorama that greets the eye of the Pilgrim standing among the ruins of the ancient Basilica. Instinctively the gaze is drawn to the north where the gigantic masses of the Great Hermon—nearly always covered with snow—rise from the mountain range of the Lebanon. To the east is beheld the vast Plain of the Hauran; to the south the hills

1	M	✠ **Feast of All Saints**—(G. A., P. I.) *Gospel: The Eight Beatitudes. Matt. v, 1-12.* Plenary Indulgence applicable to the Poor Souls may be gained for each visit to a Church from noon today until midnight tomorrow. Confession and Communion required.	S. Caesar, Deacon, M.
2	†T	★ ALL SOULS' DAY. (P. I.) Solemn Requiem Mass for our deceased Benefactors and Crusaders at Mt. St. Sepulchre.	S. George, Bp., C. *B. Raynerius, C. 1 O.*
3	W	S. Winifred, V., M.	SS. Vitalis and Agricola, MM.
4	Th	S. Charles Borromeo, Card., C.	*All Saints whose Relics are in Franciscan Churches.*
5	F	✠ ★ FIRST FRIDAY.—S. Zachary, Father of S. John the Baptist.	*B. Felix, V. 2 O.*
6	S	S. Leonard, C.	
7	S	✠ **24th Sunday after Pentecost** *Gospel: The parable of the seed. Matt. xiii, 24-31.*	*B. Bernardine of Fosse, C. 1 O.*
8	M	S. Godfrey, Bp., C.	*B. John Duns Scotus, C. 1 O., Champion of the Immaculate Conception.*
9	†T	Dedication of S. John Lateran.	S. Theodore, Soldier-M.
10	W	S. Andrew of Avellino, C.	SS. Tryphon and Comp., MM.
11	Th	S. Martin, Bp., C.	S. Mennas, Soldier-M.
12	F	✠ *S. Didacus, C. 1 O.* (P. I.)	*B. John of Peace, C. 3 O.*
13	S	S. Martin, P., M.	S. Nicholas, P., C.
14	S	✠ **25th Sunday after Pentecost** *Gospel: The parable of the mustard seed. Matt. xiii, 31-35.*	*B. Gabriel, C. 1 O.*
15	M	S. Gertrude, V.	S. Eugene, Bp., M.
16	†T	*S. Agnes of Assisi, V. 2 O.* (P. I.)	S. Edmund, Bp., C. *B. Salome, V. 2 O.*
17	W	S. George, Bp., C.	
18	Th	Dedication of the Basilicas of SS. Peter and Paul at Rome.	
19	F	✠ *S. Elizabeth of Hungary, W. 3 O.* (G. A., P. I.)	S. Pontian, P., M.
20	S	S. Felix of Valois, C.	S. Edmund, King, M.
21	S	✠ **26th Sunday after Pentecost** *Gospel: Signs of the coming of Christ. Matt. xxiv, 15-35.*	Presentation of the B. V. M. (G. A.)
22	M	S. Cecilia, V., M., Patroness of Musicians.	SS. Mark and Stephen, MM.
23	†T	S. Clement, P., M.	S. Felicitas, W., M.
24	W	S. John of the Cross, C.	S. Chrysogonus, M.
25	Th	S. Catherine, V., M. (G. A.)	*B. Elizabeth, V. 3 O.*
26	F	✠ *S. Leonard of Port Maurice, C. 1 O.* (P. I.)	*B. Humble, C. 1 O.*
27	S	S. Silvester, C., F.	*B. Delphine, V. 3 O.* (P. I.)
28	S	✠ **1st Sunday in Advent** (P. I.) *Gospel: Signs of the destruction of the world. Luke xxi, 25-34.*	*S. James of the Marches, C. 1 O.*
29	M	S. Saturninus, Bp., M. (P. I.) Novena in honor of the Immaculate Conception begins today.	*All Saints of the Franciscan Orders.*
30	†T	S. Andrew, Ap., Patron of Scotland.	S. Constantius, C.

Interior of Future Basilica

1	W	S. Ananias, M.	*All Souls' Day of Franciscan Orders.*
2	Th	S. Bibiana, V., M.	S. Sevanus, Bp., C.
3	F	✠ ★ FIRST FRIDAY.—S. Francis Xavier, C.	S. Sophonias, Prophet.
4	S	S. Peter Chrysologus, Bp., C., D.	S. Barbara, V., M.
5	**S**	✠ **2nd Sunday in Advent** *Gospel: John sends his disciples to Jesus. Matt. xi, 2-10,*	*B. Nicholas of Tavilei, 1 O., Martyr of the Holy Land.*
6	M	S. Nicholas, Bp., C.	S. Asella, V.
7	†T	VIGIL.—S. Ambrose, Bp., C. Vigil of Fast and Abstinence for Tertiaries.	S. Agatho, M.
8	**W**	✠ **Immaculate Conception of the B. V. M.**—Patronal Feast of the U. S. and of the Franciscan Order. (G. A., P. I.) *Gospel: The Angelical Salutation. Luke i, 26-28.*	
9	Th	S. Silvester, Ab., C.	*B. Jane, V. 3 O.*
10	F	Removal of the Holy House of Loretto.	*B. Peter of Siena, C. 3 O.*
11	S	S. Damasus, P., C.	*B. Hugoline, C. 3 O.*
12	**S**	✠ **3rd Sunday in Advent**—(Gaudete Sunday) *Gospel: John bears witness to Christ. John i, 19-28.* (P.I.)	*Finding of Body of S. Francis.* (P.I.)
13	M	S. Lucy, V., M.	S. Authbert, Bp., C.
14	†T	S. Gregory the Wonderworker, Bp., C.	S. Spiridion, Bp., M.
15	W	EMBER DAY.—S. Valerian, Bp., C.	S. Christina, V.
16	Th	S. Eusebius, Bp., M. Novena for Christmas begins today.	The Three Youths.
17	F	EMBER DAY.—SS. Florian and Comp., MM.	*B. Margaret, V. 2 O.*
18	S	EMBER DAY.—Expectation of the B. V. M.	S. Gratian, Bp., C.
19	**S**	✠ **4th Sunday in Advent** *Gospel: John's mission and preaching. Luke iii, -6.*	*B. Conrad of Ophyda, C. 1 O.*
20	M	S. Julius, M.	S. Dominic, Bp., C.
21	†T	S. Thomas, Ap.	S. Severin, Bp., C.
22	W	S. Flavian, C.	S. Zeno, Soldier-M.
23	Th	S. Victoria, V., M.	*B. Nicholas Factor, C. 1 O.*
24	F	VIGIL.—S. Gregory, M.	S. Tharsilla, V.
25	**S**	✠ **Christmas—The Nativity of Our Lord**—(G. A.) *Gospel: The Birth of Christ. Luke ii, 1-15.* Plenary Indulgence for Crusaders.	
26	**S**	✠ **Sunday within the Octave of Christmas** *Gospel: The prophecy of Simon. Luke ii, 33-40.*	S. Stephen, the First Martyr.
27	M	S. John, Ap. and Evangelist.	S. Maximus, Bp., C.
28	†T	The Holy Innocents.	S. Caesar, M.
29	W	S. Thomas of Caterbury, Bp., M.	S. David, King and Prophet.
30	Th	S. Liberius, Bp., C.	*B. Mathia, V. 2 O.*
31	F	S. Silvester I, P., C.	S. Melania, V.

Beatissimo Padre

Il P. Ferdinando Diotallevi Custode di Terra Santa prostrato al bacio del S. Piede, implora umilmente dalla Santità Vostra una speciale benedizione per l'Associazione dei Crociati e loro Famiglie esistente nel Commissariato di Terra Santa in Washington (Stati Uniti), incaricatisi della ricostruzione della Basilica nel Tabor.

Concediamo di cuore la implorata benedizione apostolica.

Dal Vaticano 4 Maggio 1919

Benedictus PP. XV

of Samarai, with Mount Ebal and Garizim; to the west one descries Mount Carmel and the Mediterranean Sea.

On this enchanting spot stood a group of Pilgrims in the year 1889. They had come from the Land of the Setting Sun to pay their homage to Our Saviour in the land He so loved while on earth. They were representatives of the Catholics of the New World, having come from far-off America to lay the Star Spangled Banner on the Tomb of the Redeemer. Charmed with Thabor's glory, these good people, constituting the First American Pilgrimage to the Holy Land, cried out with the Apostles of old: "It is good for us to be here. Let us build up the Temple of God which lies about us in ruins, in memory of our glorious Republic across the seas!" This proposition was received by all with enthusiasm, and a subscription list was opened then and there. All present gladly availed themselves of the opportunity to assist by their means in the erection of so holy a Shrine. But, alas! their pious undertaking and their ardent wishes were doomed to failure and bitter disappointment. As often and often in the past, the Turkish government would not grant permission for the erection of the Basilica, and thus were the plans of America's First Pilgrims brought to nought by the infidel government.

Thirty years went by. The domination of the Turk has vanished. A Christian Power now rules over the Holy Places of Palestine. One of the greatest difficulties in the way of building up the Holy Shrines has thus disappeared. Therefore the Right Rev. Custos of the Holy Land has taken up the project abandoned more than a quarter of a century ago and has assigned the rebuilding of the Basilica of the Transfiguration on Mount Thabor to the Catholics of America as a fulfillment of their promise and, as it were, as a National Shrine on one of the holiest spots on God's earth.

During the recent visit of the Right Rev. Custos to Rome in the interests of the Holy Land, he broached the subject to the Holy Father, as he relates in the following letter addressed to Very Rev. Fr. Godfrey Schilling, O.F.M., Commissary of the Holy Land:

"I am happy to give you the glad news that in a private audience which I had with the Holy Father, I spoke to him of the reconstruction of the Basilica of Mount Thabor which is to be undertaken exclusively by the good Crusaders of the United States. The Holy Father highly praised this project and grants a special blessing to the Members of the Good Work of the Holy Land, and to all that contribute towards this undertaking. To these august words of the Sovereign Pontiff, I add my warmest approbation, invoking the Lord and our holy Father St. Francis to bless the well-deserving Crusaders who will lend their assistance to this work for the glory of God.

"Fr. Ferdinand Diotallevi, O.F.M., Custos of the Holy Land."

It is hoped that work on the new Basilica may be inaugurated in the autumn of 1919. The new edifice will be built on the lines of the ancient ruins themselves, in the Syrian basilica style of the fourth and fifth centuries. It will contain an open crypt like that of St. Peter's in Rome, except that it will be much longer. On both sides of the entrance to the church there will be a chapel—one dedicated to Moses and the other to Elias, whilst the great Crypt is to be dedicated to the Transfigured Saviour.

Together with the Basilicia on Mount Thabor, the Custos of the Holy Land has decided to build up also the Basilica of the Prayer of Our Lord in Gethsemani. While this latter will be the hallowed Shrine built where the Lord sent up His supplications amid sighs and tears at the beginning of His Passion, the Basilica of Mount Thabor will be the Temple of glory of the

Divine Saviour on that spot where He was transfigured before His disciples and where He showed them a ray of that glory which He has reserved for His elect.

It is our fond expectation and hope that a Catholic Pilgrimage under the direction of the Knights of Mount Saint Sepulchre will be arranged in such time as to be present at the dedication of the great Basilica on its completion, again bringing America's testimony of her fidelity to the Lord, and witnessing the fulfillment of her promise of 1889.

We earnestly ask our Crusaders, Benefactors and readers to take a real interest in the erection of these two splendid Basilicas in the Holy Land. It is truly a great privilege for us to be permitted at last to construct such holy Shrines. We recommend in a special manner the Basilica of the Transfiguration to all our readers, since it is to be exclusively the work of the Catholics of America.

We have reproduced in this issue the document which the Holy Father himself signed, bestowing upon all Benefactors of the Transfiguration Basilica his Apostolic Blessing. It is surely a memento which we are happy and proud to possess, and in order to aid in the collection of offerings for this Temple we have arranged to have beautiful reproductions made of the original document, size to be about three-and-a-half by six inches. These are to be lithographed on fine paper and with gold edges. The front will contain the portrait of Pope Benedict, together with his signature, while the reverse will bear a translation of the wording on the front and an appropriate inscription testifying that it is given to the owner in recognition of his or her aid in the building of the Basilica of Mount Thabor. We know that every Catholic and every lover of the Holy Land will be glad to have one of these copies of the Papal Blessing, and therefore we will give to each person making a contribution of at least twenty-five cents one of these artistic souvenirs of this great work. Those who, inspired by a love of their Saviour and of those Sacred Places which He deigned to sanctify by His earthly presence, contribute a dollar or more will be presented with other blessed articles besides the above-mentioned memento.

In addition to this it must be borne in mind that contributors for this pious object also participate in the great spiritual benefits granted by the Church to the Benefactors of the Holy Land. In this manner will their mite accomplish much, and bring upon the generous donors the choice blessings of God.

Translation of the Papal Blessing

Most Holy Father

Fr. Ferdinand Diotellevi, Custos of the Holy Land, prostrate at the feet of Your Holiness, humbly asks a special Blessing for the Members of the Association of the Crusaders, together with their Families, established at the Commissariat of the Hold Land at Washington, D. C., in the United States, who have taken upon themselves the restoration of the Basilica of Mount Thabor.

✠

We grant from Our Heart the implored Apostolic Blessing.

From the Vatican, May the Seventh, 1919.

Pope Benedict XV.

Procession to Church Entrance
Most Rev. Fr. General (Center) in cope; in rear, Most Rev. Archbishop Daeger, O.F.M.

Visit of Most Rev. Fr. General

FOR the second time in its history, Mt. St. Sepulchre was privileged to offer shelter to a General of the Franciscan Order. As in 1909 when Fr. Denis Schuler, O.F.M., then Minister General, visited the Mount, the Friars of the Commissariat Community looked forward with joyful anticipation to the coming of their spiritual Father, the Most Rev. Seraphin Cimino, O.F.M. Fr. General arrived on the morning of September 23, 1919, at which time the splendid ceremonial of his formal reception took place in the beautiful Memorial Church of the Holy Land. It must have brought back tender memories indeed to him who was at one time Custos of the Holy Land, at finding himself surrounded by the faithful replicas of Calvary, the Holy Sepulchre and other Shrines as he knelt in prayer in the sanctuary of the spacious edifice.

Fr. General honored our Community with his presence for an entire week. During this time he conducted the canonical visitation of the Commissariat, as well as arranging matters of great importance for the persecuted provinces of Mexico and other affairs of the Order in this country. On Sunday, the 28th, Fr. General officiated at a noteworthy ceremony when he celebrated Solemn High Mass, with the quasi-pontifical privileges enjoyed by him as Minister General of the largest Order in the Church. Present and occupying the Throne was another son of St. Francis, Most Rev. Archbishop Daeger, O.F.M., of Santa

Fe, N. M., who was not long ago raised to the archiepiscopal dignity after many years of strenuous labor as a Franciscan Missionary in the southwest.

In his farewell address to the Community, Fr. General expressed greatest approval and appreciation of the immense work being done here for the Holy Land. He rightly characterized it a missionary labor in its truest sense, and urged all to renewed zeal in their sublime vocation as Franciscans of the Holy Land. Few know better than he the needs of the Sacred Places and the important part to be played in their restoration by the pious and ever-generous Catholics of America. During his stay at the cherished Mount, he endeared himself to us all by his truly lovable character, and impressed everybody by his thorough Franciscan spirit and as one eminently fitted for the place of successor of the Seraphic St. Francis.

Before leaving, Fr. General was pleased to appoint to the office of Vice-Commissary Rev. Fr. Bernardin Bidinger, O.F.M., who is thoroughly familiar with the Good Work and embued with zeal for the missions of Palestine, having already held this post several years ago.

We bespeak the pious prayers of our readers for the Most Rev. General who has yet to travel many weary miles in his visitation of the Order—a task which will take him to Cuba, South and Central America, and even to our numerous missions and dioceses in China.

Franciscans and the Poor in Palestine

WHEN St. Francis set out for the spiritual conquest of Palestine, he was animated by a two-fold sentiment of love: that of God and that of his neighbor, whom he would assist in both spiritual and temporal needs. He realized his great affection towards God by recovering the Holy Places which he restored to the dominion of the Catholic Church; he looked after the welfare of his neighbors by showing them the way to eternal happiness, intrusting them to the care of his sons in all temporal needs. And the Franciscans held sacred the trust of their Father, by preserving for the Catholic Church the Holy Places at the price of their lives, and by taking in their embrace the poor who were to be the inheritance left to them by their Seraphic Father. This was their mission during seven centuries, which merited the admiration even of the Mussulmans, who reverently bowed to these heroes whom they called by the distinctive name: the Brothers of the Cord.

Up to the beginning of the great world war, the Franciscans maintained fifty-nine flourishing free Parochial Schools. They had five Orphan Asylums for the poor waifs of both sexes. They furnished free of charge medicines to the poor and sick, who were attended by a special physician paid by the Friars. At the door of their convents bread and food were distributed to all those who had recourse to them, without distinction of religious denomination. They opened trade schools and workshops in order to give occupation to the youth and to the men of their parishes. They furnished lodging to the poor of the Holy City at the cost of enormous expenditures. On festive occasions or in times of mourning the Franciscans again furnished them with clothes and the means of decent burial.

During the whole period of the war the Franciscans did not abandon their charge, although they were deprived for the time being of the alms by which the Catholic world was wont to assist them in their work of charity. In their loving care their charitable hearts could not bear to see their dear

poor abandoned and in misery. The number of these poor increased rapidly every day. But the Friars persisted in a charity that doubts of nothing and confides in God and in the charity of benefactors. Trusting in Providence, they were sure that God would help them and in this assurance they even contracted debts, submitting to the most shameful extortions of Jewish usurers. They had the courage to stretch out their hands in order to receive from these extortioners the money which later on they would have to pay back with 500 per cent interest. They knew they were contracting a heavy debt, but they would not abandon their cherished poor. Indeed, wherever there were Franciscans, no one died of hunger, and all had bread and shelter, of which the Friars denied themselves.

It was a wonderful sight to see the continuous procession of the poor, passing through the convent gate of the Franciscans in Jerusalem, carrying a bowl of soup in their hands and a loaf of bread under their arms. Over fifteen hundred rations of food and fourteen hundred loaves of bread were distributed daily in the convent of St. Saviour alone; the same was done, in proportion, to the poor in all the other convents of the Holy Land, especially at Bethlehem, St. John-in-the-Mountains, and at Nazareth. All this charity was practiced not only for one month, nor for one year, but during the whole period of the war. It was a sublime spectacle which, if our Benefactors could have witnessed, they would gladly help us to pay the debts of the Holy Land, incurred through purest charity.

The usurers beheld this wonderful spectacle and they rejoiced, not because they saw the needs of so many poor were relieved, but because the Franciscans would have to come soon to them to apply for help, by taking up loans at conditions of ever-increasing usury.

When the Patriarch of Jerusalem had to go into exile, the gates of the Franciscan Convent at Nazareth opened wide to receive him and to give him glad hospitality during the whole time of his banishment, until he was allowed to return to his Patriarchal See in Jerusalem.

During the whole period of the war, all without exception admired and appreciated the hospitality and charity of the Franciscans which is always given with a generous heart, because St. Francis enjoined it upon his Sons and told them, when he left Palestine: "Do not fail to love and assist the poor, especially in the land where Christ has become poor Himself for our sake."

Consoling, indeed, must be the thought to our Crusaders and Benefactors that the mite that they gave to the Holy Places has been the means of accomplishing the great good here outlined. It would be difficult to find a good work where less is required from each individual than the Good Work of the Holy Land, and where more is accomplished and greater privileges extended to its benefactors.

Thanksgivings to St. Antony

From time to time we receive letters requesting us to publish a thanksgiving for some favor received through the intercession of St. Antony, it often being the case that a promise of publication was made if the favor was received. We are always glad to have clients of St. Antony write us about such favors, and whenever possible we publish a few of these letters. However, this is not always possible and we wish to state that the sending in of the notice to us *fulfills the promise* of publication on the part of the persons concerned.

Pope Benedict XV

In Perpetual Remembrance of the Event

THAT the glorious Founder of the Friars Minor, St. Francis of Assisi, journeyed to Palestine and there visited the Sepulchre of Our Lord is a fact proven by such strong and clear arguments that it may no longer be called in doubt. Historians are no less unanimous in stating that he made this journey in the year 1219, although nearly two years before St. Francis had sent some of his disciples into Syria, there to preach and propagate the Gospel of Jesus Christ where first its message had been heard. From that time on until the present day the Friars Minor have remained there uninterruptedly. They formed the Province of the Holy Land, the most glorious of all Provinces in the Franciscian Order, founded by the holy Patriarch St. Francis himself.

By Providential guidance of the Most High, it happened that the venerable monuments of religion in Palestine, hallowed by the divine Author of Christianity, both passed into the hands of the Catholic Church with the right of dominion and of possession over them, and that the Church, in turn, committed them to the Friars Minor for their custody and preservation. Thus a great good-will towards the Friars laboring in Palestine has ever been shown by the Holy See. For instance, Gregory IX declares it in his Apostolic Letter of 1230: *"Si Ordinis Fratrum Minorum,"* in which he recommends the Friars to the Patriarchs of Jerusalem and Antioch. Again, no small proof of it is found in the fact that the Friars have frequently been chosen as special Legates sent to plead for the defense of Christians before the Sultans of Egypt. By the same benevolence, the Friars eventually obtained possession of the Holy Places, and, from that time on, whenever the occasion presented itself, the Roman Pontiffs confirmed the privilege of keeping the said Places. Thus Clement VI in his Constitution *"Gratias agimus"* of November 21, 1342; Martin V in his Constitution: *"Ad assiduum"* of July 7, 1420; and Innocent XI, who, in his Constitution: *"Exponi nobis"* issued in the year 1686, says: "As up to now by special concession of the Apostolic See the Holy Places of Palestine or of the Holy Land, and especially the Most Holy Sepulchre of Our Lord Jesus Christ, have been guarded by the Friars Minor, so shall it be in the future: by Our Apostolic authority and in virtue of the present letters, We declare and ordain that by the same Friars, the Holy Places shall still be guarded, ruled and governed."

Everyone knows the varied and many-sided nature of this charge: the labors and expense it entails. The Friars Minor have to safeguard the divine

worship in the Sanctuaries of Jerusalem, Bethlehem, Nazareth, and elsewhere; to entertain and shelter, without charge, pious pilgrims from all over the world; to exercise the care of souls for the Latin Catholics of Judea, Galilee, Syria, and Cyprus, establishing schools, orphanages, and other institutions of like nature; to undertake missions among infidels and non-Catholics, particularly those in Upper Syria and Armenia. In the exercise of these arduous duties during so many centuries one can hardly conceive of the number of trials and the sufferings of every kind which the Friars have undergone. Very many of them have laid down their lives for the Catholic Faith; many others became plague-stricken while performing their ministry, and died martyrs of charity. Deservedly, then, does Pius IX in his Apostolic Letter *"Romani Pontifices"* of 1846 thus praise them: "The children of St. Francis have responded gloriously to the requests of the Roman Pontiffs, for they have stopped at nothing, neither labors, nor sufferings, nor loss of life itself in the satisfactory fulfillment of their duties." Similarly Leo XIII in his Apostolic Letter: *"Salvatoris ac Domini"* of December 26, 1887, says: "The Roman Pontiffs, even from earliest times, turning their eyes to those Sacred Places made crimson by the Blood of the Word-Made-Flesh, ever exhorted Catholic Nations to strive to recover the Tomb of Christ, and when afterwards this sacred Tomb fell again into the hands of the infidels and the Friars Minor alone were allowed to guard it, the same Pontiffs never ceased to give all the aid they could in order that this custody might be kept up; they even provided, as far as time and means allowed, for the actual needs of the Friars, who were never deterred from their arduous task, neither by persecutions, nor by vexations, nor by soul-searching sufferings of torture."

Since, then, they who guard the Holy Places, the Franciscans, have in hand a work entailing very great expense which they in their poverty cannot support, one needs must admire the goodness of Divine Providence which has never ceased to excite the generosity of Catholics and bring them to the help of the Friars. In this work the Roman Pontiffs themselves have led the way, not only by the large sums which they donated, but also, either by prescribing that in each and every diocese of the Catholic World certain collections should be made for the needs of the Holy Land, or by adding incentives to the Piety of the Faithful with generous grants of Pontificial Indulgences.

These things We wish to call to mind on the occasion of the Seven-hundredth Anniversary of the visit of St. Francis to Palestine; and we have done it all the more so because, considering in what manner the Friars Minor have borne themselves in the custody of the Holy Land during these difficult times, they seem to Us to be worthy, in every way, of the praises lavished on their predecessors.

Therefore, declaring that their holy and salutary work is most dear to Us, it is with the greatest happiness that We confirm the charge entrusted to them by Our Predecessors of the custody of the Holy Places with all the rights, privileges, and indulgences that they have enjoyed up to now. Lastly, following exclusively the regulation laid down by Leo XIII for the upkeep of the Holy Places, in the Letter already quoted *"Salvatoris ac Domini,"* what he there declared, We now with Our Apostolic authority decree: *"That Our Venerable Brothers, the Patriarchs, Archbishops, Bishops, and other Ordinaries of the whole Catholic world are bound under holy obedience to see that in every parish church in the diocese at least once a year—that is, on Good Friday or other day to be chosen by the Ordinary—the needs of the Holy Places be explained and proposed to the charity of the people. By*

the same authority We expressly prohibit and forbid that anyone should dare or presume to convert or change into other uses the alms gathered, in any way soever, for the Holy Land. Wherefore, We ordain, that the alms collected as was said above, shall be handed by the parish priest to the Bishop, and by the Bishop to the nearest Franciscan Commissary of the Holy Land; he, in turn, shall take care that they be transmitted, as soon as possible, to Jerusalem to the Custos of the Holy Land, as is the custom."

These present Letters We desire and ordain shall be held as valid and authentic, all other things to the contrary notwithstanding.

Given at Rome, at St. Peter's, under the seal of the Fisherman, on the 4th day of October, the Feast of St. Francis of Assisi, in the year 1918, the fifth of our Pontificate.

P. CARD GASPARRI,
Secretary of State.

The Gregorian Masses

The so-called Gregorian Masses date from St. Gregory the Great, who governed the Church from 590 until 604, and affected the conversion of the English nation. While Abbot of St. Andrew in Rome, Justus, one of the monks of the monastery, died, and St. Gregory had thirty holy Masses offered for the deceased monk, on thirty consecutive days. On the last day Justus appeared to his brother Copiosus and assured him that he had been in torments, but that he was now released.

In consequence of this fact, and on account of the great veneration which St. Gregory obtained in the whole Church, he was looked on as a special protector of the souls in Purgatory, and the pious custom of the thirty Gregorian Masses for the deceased spread all over Europe, the faithful imitating the saint in having thirty Masses said in succession for their deceased relatives and friends in order to deliver their souls from the purifying flames. Pope Benedict XIV commended this pious usage highly, and the Sacred Congregation of Indulgences declared that the confidence of the faithful, which holds that the offering of the thirty Gregorian Masses have special effect in delivering a certain soul from Purgatory, is pious and reasonable and that the custom is approved by the Church.

It is, therefore, commendable that the faithful have the Gregorian Masses said for those whom they wish to deliver from the pains of Purgatory. It is not necessary that the thirty Masses be said by the same priest nor at the same altar, nor must they be Masses of Requiem. They can be said at any time of the year, but they must be said thirty days in succession, without interruption.

Our Library

The Librarian of the Commissariat of the Holy Land extends sincere thanks to all Benefactors who have in the past favored us with contributions for our Library.

However, our Library still lacks even the most necessary books and periodicals. We therefore appeal to our friends to remember us with donations of books and magazines. They need not necessarily be religious, provided they be of sound literary character they will serve a useful purpose. Books about the Holy Land and all Franciscan literature will be most welcome.

Requests for further information, and contributions of books should be addressed to

THE LIBRARIAN, MT. ST. SEPULCHRE, WASHINGTON, D. C.

Your Vocation, Young Man!

DEAR young man or boy reading these lines, have you not often wondered whether you were destined by God to serve him as a Priest or in a Religious Order? Have you not frequently pondered over the matter, not knowing what to decide and embarrassed about speaking of it and your doubts even to your parents or your Confessor? If you have experienced all this, you are no different than thousands of other young souls who seem to hear the Divine Voice whisper, "Come and follow Me" when at prayer, at work, and even at play.

Perhaps one of the things that made you hesitate more than anything else was the uncertainty of the call. "Am I *really* called?" "Have I *actually* a Vocation to the Religious Life—to the Priesthood?" "If I were sure, I would gladly obey." Dear young soul, do not wait for an Angel to come down from Heaven to announce to you that Our Blessed Lord longs to have you offer Him your generous heart and to consecrate yourself to His holy service. The Master speaks to you in the quiet sanctuary of your soul and there with loving patience repeats His Divine invitation. Sometimes it takes the form of a love for the service of the Altar, perhaps as an altar-boy; again it takes the form of a longing to get away from the fading things of life and of worldly ambition, to experience the real things of life in the blessed peace of the Cloister; or again, it is the desire to do penance for the past or to surely save one's soul that attracts.

Whatever be the form of the Call, young man, do not hesitate. Many a failure in life—many an unhappy soul—many a sinner—owes his unhappiness to his delay in obeying the Divine Voice calling him, and to his subsequent loss of Vocation and of God's grace. Do not delay—talk with some Priest or Religious about your sentiments and doubts. On our part, we will be glad to assist any who may write to us about this all-important matter. We have a little book for free distribution called "My Vocation," which we will gladly send to all who ask for it, either for themselves or for some friend.

For to those who yearn to obey Our Lord's invitation to serve Him, we have a special message. It concerns the Holy Land—the Saviour's Home. Could there be anything more sublime, noble young soul, than the service of the Master in giving ourselves to Him in the service of those Places which He made holy by His Life here upon earth? As a Franciscan of the Holy Land one may give his life to God, consecrated to working for the Sacred Places either in Palestine itself or in the Commissariats that provide for their needs. And, too, it is not necessary that one be a Priest. Many make the mistake of thinking that a young man cannot give himself to God otherwise, and are discouraged and disheartened. The Franciscan Order needs young men both as Priests and Brothers. St. Francis himself was not a Priest, deeming himself unworthy of that sublime station—a thought that has inspired many a Brother since his day.

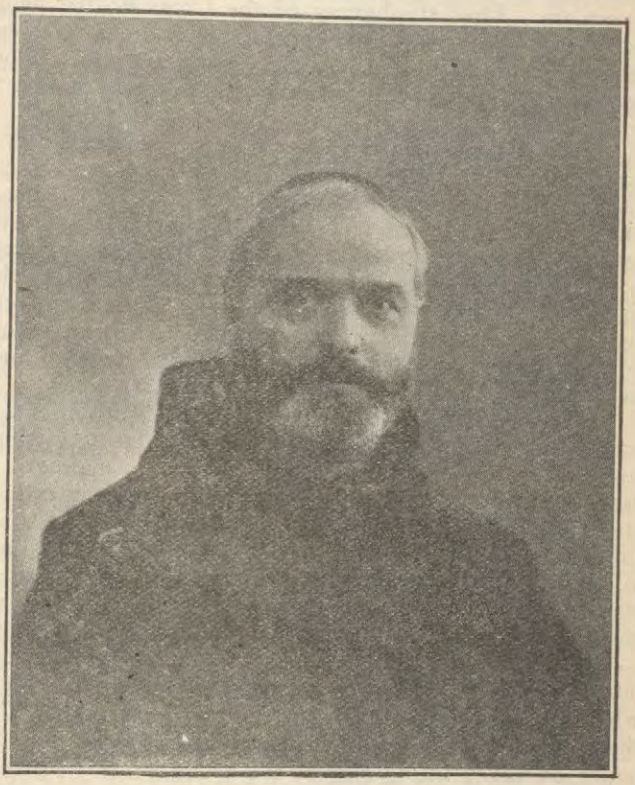
The requirements for admission to the Order for students is five years of Latin, or a high-school and one year of college education. Those who have not finished this schooling may make arrangements with us for the completion of their classical course, provided their record is good as far as they have gone. Those desiring to become Brothers are admitted with whatever education they already have, provided they are in good health and can give good testimonials from Pastor or Confessor. The ordinary ages for admission are from 16 to 30 years. Do not hesitate longer, but write to us today for our booklet and any information you may desire. Address:

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND,
MOUNT ST. SEPULCHRE, WASHINGTON, D. C.

The Holy Land During the War

Extract from the Report Received from the Rt. Rev. Custos of the Holy Land

GOD willed it! Jerusalem finally cast off the yoke of the Islam under which she had been sighing through thirteen centuries. Jerusalem is free, and, we hope, free forever. The reign of the Latin Kingdom of the Crusaders, which had passed over the Holy City like a meteor, was of too short a duration to leave beneficial traces of its existence. The Christians, through the ambition and discord of their leaders, lost the precious jewel which they had conquered through immense sacrifices. The "Daughter of Sion" fell back into slavery, and was made to feel the shame and disgrace of the dominion which the infidels exercised over the city consecrated by the Blood of the Man-God.

The Rt. Rev. Custos of the Holy Land, Fr. Ferdinand Diotellevi, O. F. M.

But God had not abandoned entirely the Holy Places of our Redemption. In the beginning of the thirteenth century, the Sons of St. Francis rallied at the foot of Calvary, near the Tomb of Christ, glorious by His Resurrection, but overshadowed by the nefarious Crescent. From there they sent up to God their sighs, praying that the Land hallowed by the Life and Death of Christ be given back again into the hands of the Christians. Thus it was that the little ones of God accomplished what the mighty ones of the earth had long since neglected: the enthusiasm of the Crusaders, that great spirit of bravery and faith, when their forefathers had undertaken to drive back the followers of Mohammed into the deserts from whence they had come forth, and to free the Holy Sepulchre. The Christians in the meanwhile had become resigned to seeing the Monuments of their Redemption in the power of the unbeliever, and, humanly speaking, every hope of their recovery had been lost.

It was then, at a time when it seemed most improbable to men, on the day consecrated to the Mystery of the Immaculate Conception, that God put dismay into the hearts of the Turks. Although the latter had sworn rather to reduce the city to a heap of ruins than to surrender the place into the hands of the Christians, they withdrew without serious combat, and the following morning the Christian army took possession of Bethlehem and Jerusalem. Thus the banner of the Cross floated again over the Cradle and the Tomb of Christ. All seemed like a dream. There, where a few hours before the Turkish sentinel had been standing, a blond son of Albion now mounted the guard with the quiet indifference of one who is long since wont to be there.

The Christian population which the evening before hardly dared to show itself, being still under fear of Turkish cruelty and vexation, now burst forth into a jubilee and wished each other a "Happy Feast" as on Easter Day. Even the Mussulmans were glad to be rid of the Turkish yoke, which had never been more intolerable to them than during the last three years.

To recount everything that happened during this time would not be an easy task and would take too long. We therefore will give only a few instances of what the Franciscans had to suffer, in order to remain faithful to their duties as "Guardians of the Holy Places," and how God visibly protected them.

Even before the abolition of the Capitulations, which granted special privileges to European subjects living in Turkey, went into effect, the Turks began to annoy the Franciscans in various manners. At the most inopportune hours of the day or night they would intrude in our Convents, now under the pretext of assuring themselves that no suspicious person, or none subject to military service, had hidden there; and then again for the reason of investigating the amount of our provisions. And at all these unpleasant visits they never failed to appropriate to themselves whatever they could lay hands on—all this in the name of "the welfare of the country."

From the very beginning of the war the Turks had taken posession of our workshops and had converted a great part of the Convent into an arsenal where they worked feverishly by day and night. In order to provide for these workshops they deprived the Religious of all their previsions: the paper of the printing-offices, the wood of the carpenter shop, the iron and steel of the blacksmith shop; in short, everything they could make use of. They carried away the coal and looted the granary which they destined to feed the soldiers and the people. In order to obtain fuel they cut down hundreds of our olive-trees, which the piety of the Christian natives had assigned to feed the lamps burning at the Holy Shrines.

An inquest made by the English and Italian officers after the deliverance of the city gave evidence that the Convent of St. Saviour and the Casa Nova had suffered damages amounting to one million four hundred thousand francs—about $300,000.00.

Neither did the Turks spare the awe-stricken population of Jerusalem. Perquisitions of the government, perquisitions on their own account, of the Turkish officers, as well as of the soldiers were frequent. They spared nothing: food, furniture, clothing, lamps, horses and carriages, even children's toys—in one word, everything that the government or the greed of the officers and men would covet was taken with cruel, brutal force.

Festive banquets were given by the notorious Gemal Pasha at different hotels of the Holy City. He paid with "Thanks" and the solemn declaration

that the hotelkeeper was "well deserving of the country." When a policeman or anyone wearing the uniform of the government would present himself at our Convent, his demands had always to be promptly complied with.

According to Turkish system the officers received very little or no pay. In order to compensate themselves they reduced the salary and the rations of the soldiers. These in their turn had recourse to looting and plunder. Nor did the greed of the officers stop here. One day they gave an entertainment with moving pictures, the proceeds being destined for the war-fund. They sold great numbers of tickets at the price of a mejidieh, or about one dollar apiece. The Franciscans received a number of them and, excusing themselves for not being able to attend the show, they returned the tickets together with the requested amount. The result of their non-appearance was that they were considered as disloyal to the country, an accusation which merited death. The Friars, however, cleared themselves of this charge by sending ten times the amount of the tickets. This convinced the officers of their patriotism.

In Bethlehem also molestations by the military commander were not seldom. One day, just at dinner time, all the French Friars were summoned to betake themselves in a great hurry to Jerusalem escorted by a picket of soldiers with raised bayonets. At the Jaffa Gate they were halted, and, after many hours of waiting, during which they were made the laughing-stock of the children, and, exposed to the ridicule of the rabble which had gathered around them, they were told at last that all was a mistake. They were again marched back to Bethlehem, where they arrived late in the night, foot-sore, hungry and tired.

When Italy declared war, the Italian Religious in their turn had to feel the deadly hatred of the Turks. They were forced repeatedly to report at the government palace, were submitted to registrations, interrogations and investigations, each at different days and hours. One day they all received orders to be ready next morning to be deported to the concentration camp of Angora in Asia Minor, but this order was never enforced. Later the Friars found out that the Holy Father had interceded with the Sultan in their behalf, and that His Holiness had assured the Sublime Porte of the loyalty of the Guardians of the Holy Places. Later the Friars again received decisive orders to leave the next morning for Angora unless they at once acquired Ottoman citizenship. They appealed, however, to the Consul of the United States, who had charge of the Italian interests. At their request the Consul telegraphed to his Ambassador in Constantinople, from whom they learned that all these orders emanated from the Pasha of Jerusalem, as a means of extorting money from the Friars.

A few months after this incident an order was issued placing all orphans under government control and under Moslem influence. The Friars hastened to bring their orphans in safety, placing them with their relations or with some Christian families, providing, however, as before, for their maintenance. But not all institutions were equally fortunate in safeguarding their children. Their orphans were taken away and placed in care of Mussulman teachers and imbued with the teachings of Mohammed. Attempts were even made to make them all Mussulmans. The deliverance of Jerusalem by the English set them all free, after which all these poor children returned, of their own accord, to their old teachers, whom they had learned to appreciate and whom they now esteemed more than ever.

In Bethlehem, where the Friars have their college for their own students, the Turks sacked the well-furnished laboratory of physics, even carrying away

a small aeroplane, only 3 feet long. The damages done amount to about 20,000 francs, or $4,000.00. The two drug stores in the Convents of Jerusalem and Bethlehem, which furnished the medicines to the poor free of charge and without distinction of religion or nationality, were at first closed and sealed, but later on robbed of all their medicines.

In Nazareth the Friars had to face the hatred of the Military Governor. They were expelled from the Convent of the Annunciation and had to seek shelter in a private house, being, however, allowed to continue the services at the various Shrines. One day the Pasha came to visit the Sanctuary, and, yielding to the request of the Friars, he permitted them to return to their Convent.

All these woes and sufferings are now things of the past. The English occupation freed the Holy Sepulchre and the Christian population. God has finally heard our prayers and has vouchsafed to give back to the Christian world the Shrines hallowed by the Life, the Passion and the Resurrection of Our Lord. The Franciscans, who for seven hundred years had carried on in a peaceful manner the work which the Crusaders had not been able to accomplish with their arms, now see opened before them a vast field of apostolic labor, to which they are anxious to dedicate themselves with new zeal. The storm which has passed over their heads has shown them how much God loves the Sons of the Seraphic Father. They were given to the world, as St. Francis says, for the welfare of the world and therefore have never lost sight of the task which God has assigned to them. In the past centuries God had exacted from them the toll of blood which seemingly had been shed in vain. Lately, however, during the war He asked from them the anguish or moral sufferings, allowing the ruin of their labors and the destruction of their flourishing missions.

Thus they are compelled to begin all over again. The missions of Syria and Armenia have been ruined and the Faithful killed or scattered. The survivors will return to their homes poor and miserable. They will knock again at the door of St. Francis with the certainty of being received with compassionate generosity as in the past. The Convents have been looted and the pilgrim-houses are at present unable to give hospitality to the devout Pilgrims, because nothing is left of them but the naked walls.

The Custody of the Holy Land has been burdened with enormous debts, all of which are not yet known. The money sent by the generous Benefactors of America and elsewhere was only redeemed with great loss, as the Turkish paper money had been depreciated so much in public confidence that it was hardly worth 12 per cent of face value. The Custody of the Holy Land had therefore recourse to money-lenders in order to maintain the poor, the pilgrims and the refugees coming from all parts, and who on account of the war had become most numerous. Many Catholics, indeed, who had been expelled from other towns, had fled to Jerusalem without being able to take anything along except the clothes they actually wore.

But we are confident that the generosity of the Christians of the Western World will undoubtedly come to the relief of the poor Franciscan Friars and the needy Christians of the Holy Land, who will pray for their Benefactors, recommending them fervently to the God of Mercy and of Love.

St. Antony's Messenger is the title of a very up-to-date monthly magazine published by the Franciscan Province of St. John the Baptist at 2526 Scioto St., Cincinnati, O. The profits derived from the subscription price of $1.00 a year are used for the support of students for the priesthood.

The Patriarch of Jerusalem

On May the 27th, His Excellency, Msgr. Phillip Cammassei, Latin Patriarch of Jerusalem, arrived at Naples on his way to Rome, where he reported to the Holy Father the happenings in Jerusalem during the war. A friend of the Commissariat had the privilege of an interview with His Excellency, who was in good health in spite of the privations and tribulations which he had to undergo during the last few years. Regarding his exile from Jerusalem he related the following: When it became known that all the Patriarchs and Bishops of the various denominations were to be sent into exile on account of the approach of the English army, he betook himself to the Military Commander of the Turkish army, by whom he was received with great courtesy. He explained to him that, as the Consuls of the different nations were always allowed to stay at their posts as long as their government was not engaged in direct warfare, thus he, as the head of the Catholic Religion and the representative of the Holy Father, should likewise be exempt from any hostile measures. The Commander answered him that he was only obeying orders, and that personally he would be glad to have him remain in his place. He promised to let him know what he could do for him. The Patriarch anxiously awaited the decision, when in the evening a messenger arrived at the Patriarchate with the order to hold himself in readiness to leave the next morning for Damascus. As his companion, he was allowed to take along his secretary, but no servant.

At the starting place His Excellency found the other Patriarchs and Bishops waiting, and all left for Ramallah, the first stopping place, about 10 miles north of Jerusalem. There they camped under trees outside the town. While they were resting an automobile drove up, and a German officer asked for the Latin Patriarch of Jerusalem. He was introduced to His Excellency, whom he told that he had orders from General Falkenheim to convey him in his automobile which, at the same time, he placed at his disposal. The Patriarch thanked the officer very kindly, but remarked that he could not accept the offer, as he was under Turkish escort, unless there was an understanding with the Turkish authorities. After a long parley it was agreed upon that the Patriarch should accept the offer of the automobile, but that a Turkish escort also should take a seat in the vehicle.

Afer a night's rest in Naplus, the Patriarch arrived late in the evening at Nazareth, where he reported at once at headquarters. He was told that there were no accommodations for him there, wherefore he asked to see the Guardian of the Franciscans. The latter told the Patriarch that the Convent

was occupied by German troops. He could only offer him a corner in a little room which was already occupied by two Friars, and that he must content himself to sleep on a strawsack on the floor. The Patriarch was only too glad to accept and went with Fr. Guardian to the Convent, where he enjoyed the poor though cordial hospitality of the Franciscans.

The following morning the rumor spread among the German soldiers, who occupied the convent, that the Patriarch of Jerusalem was in their midst. At once a few German officers waited upon His Excellency and offered him a spacious room which they had cleaned up for that purpose. The Patriarch thanked them very kindly for their courteous offer, saying that he was well contented with the accommodations offered by the Friars. But the officers insisted, saying that they could not tolerate that a man of his rank and dignity be crowded into a small corner. Thus the Patriarch had to yield and move into the comfortable room, where he stayed nearly a whole year, sharing the poor life of his Franciscan hosts.

After about ten months' sojourn in Nazareth, His Excellency obtained permission to go to Haifa, as he was suffering from malaria. There he stopped with the Carmelite Fathers at their Rectory. One afternoon the telephone rang furiously and conveyed to the Patriarch the message to betake himself at once to Nazareth. It was an order from the commander of the Turkish troops. The Patriarch, who was in all things as obedient as a child, tried to get a vehicle, as he could not walk the distance of 25 miles that night. But his efforts were in vain, and it was impossible to get transportation. Thus he had to remain at Haifa. It was providential, for the next morning the English forces occupied Nazareth. If the Patriarch had been able to reach Nazareth before the arrival of the English he would have been carried away to Damascus by the Turks.

In speaking of his relations with officials of the various nationalities, he declared that he was treated by all of them with the greatest courtesy. He also declared that he owed a life-long debt of gratitude to the Franciscan Fathers, who did all that was in their power to render his exile as tolerable as possible.

The Church of Our Lord's Prayer

As early as the year 385 the Christians had erected a church "in the place where Our Lord prayed before His Passion." Destroyed by the Persians, this Sanctuary rose again. After the departure of the Crusaders in the year 1219 it was again destroyed, and by the fifteenth century no trace of it was left.

In 1905, however, excavations were made and the foundations, mosaics, etc., of an ancient church were unearthed. The Custody of the Holy Land intends to rebuild this monument, which will proclaim anew the immensity of the love of the Sacred Heart of Jesus in His Agony.

In order to be able to build, a horseshoe-like wall erected by the Greeks just above the main apse of the church had to be removed. Thanks to the initiative of the English Military Governor this wall has disappeared, thus eliminating the obstacle.

In a private audience which was granted by the Holy Father to the Rt. Rev. Custos of the Holy Land in the month of April, 1919, the Custos announced to the Sovereign Pontiff his intention of rebuilding the Church of the Prayer in the Garden of Gethsemane, where Our Lord suffered His Agony. The Holy Father was very much interested in the project and offered to give as a contribution to the new Shrine a valuable mosaic picture representing Our Lord in Agony. We hope that the Faithful will imitate

this generous example of the Sovereign Pontiff by contributing their share for the erection of this memorable Shrine.

A New Railway in Palestine

The landing at the Port of Jaffa in Palestine was always looked upon by pilgrims with terror on account of the rocky cliffs which prevented the ships from approaching the shore and made the disembarkation very dangerous, especially during stormy weather. Indeed, many a pilgrim perished in the waves at the very gates of the Holy Land and in sight of the inhabitants of Jaffa. Some fifty years ago three Franciscans were shipwrecked right below the Hospice of the Holy Land, whence their Brethren viewed the disaster.

A Belgian company proposed to build a railway from Egypt to Palestine, and another company proposed to construct a harbor at Jaffa. Both projects failed, however, owing to the obstinacy of the Turkish government, which regarded with suspicion these facilities for strangers to enter their country.

During the war with Turkey, the English government made it a point to back up their advance with a railroad, which was necessary for the transportation of troops and provisions. The starting point is Alcantara on the Suez Canal, from which the line runs due north to Gaza, from there to Ramleh, where it connects with the Jaffa-Jerusalem line.

This railway, which at the beginning was only intended for military purposes, is now also opened to the public, although, owing to the political circumstances, passengers need a special permission to travel on the line. Trains leave Cairo in the afternoon and arrive at Jerusalem the following morning. Thus the dream of many years has been realized, and the nightmare of landing at Jaffa has vanished forever.

An Important Event

The Holy Father during the past summer named as his special Legate the Protector of the Franciscan Order, His Eminence Cardinal Giustini, to represent him in officiating at the celebration of the Seventh Centennial of the founding of the Custody of the Holy Land, which function took place in Jerusalem on the Feast of St. Francis, October 4 of this year. His Eminence traveled from Italy to the port of Jaffa on an Italian warship which had been placed at his disposal. During his stay in Palestine, Cardinal Giustini laid the corner stone of the new Basilica of the Transfiguration on Mount Thabor, to be built by the Catholics of America, thereby again demonstrating the gratitude of the Holy Father in thus having his own special representative to begin this magnificent project undertaken by the Catholics of the New World.

The Way of the Cross in Jerusalem

Every Friday in the year, even during the war, the Franciscans of Jerusalem kept up the pious practice of making the Way of the Cross in the streets of the Holy City. With undaunted courage they visited in public procession the sacred sites between the Palace of Pilate, Calvary and the Holy Sepulchre, praying at the very places where the great mysteries of our Redemption were accomplished.

The Patriarch of Jerusalem has now ordered that in future representatives of the other religious institutions residing in Jerusalem take part in this great devotional manifestation.

St. John-in-the-Desert

The Rt. Rev. Custos, of the Holy Land, in a circular letter addressed to the Commissary of the Holy Land at Genoa, has intrusted the Faithful of

Genoa with the erection of a chapel and hospice in the desert where St. John the Baptist preached and where the Grotto is still to be seen in which the Saint had lived and did penance.

The ancient Church of the Visitation also, on the spot where the Blessed Virgin first voiced that beautiful Canticle of the Magnificat and pronounced the prophetic words: "All generations shall henceforth call me blessed," will also be rebuilt in the near future, as soon as the alms of the Faithful will make it possible.

Perhaps some generous admirer of the Blessed Virgin will rebuild this Shrine as a tribute of his filial love for the Queen of Heaven.

An Interesting Pilgrimage

Jacob Walsh, a young convert from Judaism, who was miraculously cured and became the means of converting his whole family, has expressed the wish to form a league of devout Israelite converts. The intention most cherished by the first converts of this league is a pilgrimage to Jerusalem, which shall include visits to Paray le Monial, Lourdes and Rome. The Associates of the Arch-Confraternity of Prayer for the Conversion of Israel, established at the Convent of Notre Dame de Sion, Bayswater, England, are invited to increase the members of this league by making it known to convert Jews of their acquaintance. The names of these converts will form a list which will be framed and placed in the Basilica of the Ecce Homo in Jerusalem.

Dedication of the Italian Hospital in Jerusalem

In the month of April took place the solemn dedication of the Italian Hospital in Jerusalem, located to the north and at the short distance of the city walls. A splendid gathering assisted at this memorable function. Msgr. Louis Barlassina, Auxiliary Bishop of Jerusalem, blessed the new building, and several speakers called to mind the great work which the hospital was to perform for the benefit of suffering mankind. The hospital is constructed in the Siena style of the thirteenth century and is without doubt the most handsome building in the Holy City.

A New Church at Suez

The Custody of the Holy Land has decreed the erection of a church near the railway station in the new quarters of the city of Suez. Before the opening of the Suez Canal, Suez was a miserable village with only a few hundred inhabitants. As the Christians were few and far between, they had but a little church at the far end of the town. This, however, became totally inadequate when the town began to develop owing to the commercial traffic through the Suez Canel. The new church will be beautifully located and will do honor to the Catholic religion.

A Benefactor of the Holy Land

His Grace, Mgr. Soldevilla y Romero, Archbishop of Saragossa, has donated the sum of 10,000 pesetos (about $2,000) towards the Good Work of the Holy Land. This generous donation is most appropriate, especially now, since the Holy Land has been freed from the domination of the Turks and the needs of the Holy Shrines have increased. We hope that our Catholics whom the Lord has blessed with temporal goods will follow this good example as far as they may.

"Friends of the Holy Land"

Such is the title of an association established in Paris under the presidency of Cardinal Mercier, Archbishop of Malines in Belgium. Its scope is to counteract all endeavors to make Palestine a denominational state, and to foster a lively interest in all things concerning the Holy Land. Let us pray that so noble an object may be crowned with success.

Restrictions on Palestine Travel

In order to enter or to leave the Holy Land, the British government requires a permit from the Governor of Jerusalem. This permit is obtained only with great difficulty. The recent uprisings in Egypt will make the access to Palestine more difficult.

Wills and Bequests

Provide for your soul while you are alive and do for yourself what you would wish your heirs to do for you. How soon are the dead forgotten by the living! Their heirs enjoy their fortune, while the deceased suffers in Purgatory and vainly exclaims: "Have pity on me, have pity on me, at least you, my friends, because the hand of the Lord hath touched me." If you wish never to be forgotten and to have prayers and Holy Masses offered for the repose of your soul, embrace the opportunity the Good Work of the Holy Land offer and join the Crusade as a perpetual member, or, in accordance with the admonition of Pope Pius VI, make a bequest in your last will in favor of the Holy Land. By doing so you will be remembered daily at the Holy Sepulchre, on Calvary, at the place of Christ's birth in Bethlehem, in the Holy House of Nazareth, and you will have a part in more than 25,000 Holy Masses said every year in the principal Sanctuaries throughout the Holy Land. In order to assure their validity, all bequests should be worded strictly according to the subjoined formula:

I give and bequeath the sum of ..... dollars to "The Commissariat of the Holy Land for the United States of America," a corporation duly organized under and existing by virtue of the laws of the District of Columbia, and situated at Mount St. Sepulchre, Brookland, near Washington, D. C.

Tertiaries and other interested in the Franciscan Order and its many activities will find in *The Franciscan Herald*, published monthly at Teutopolis, Ill., a most interesting and up-to-date magazine. The subscription price is $2.00 a year ($2.25 foreign).

St. Antony's Almanac for 1919, published by the Franciscan Fathers, 174 Ramsey St., Paterson, N. J., has just been issued. The present number is in perfect keeping with the very high standard it has set itself from the beginning. Price, 25 cents.

About Perpetual Membership

Trust not in thy friends and relatives, nor put off the welfare of thy soul to hereafter; for men will sooner forget thee than thou imaginest. It is better now to provide in time and send some good before thee than to trust to the help of others after thy death. If thou art not now careful for thyself, who will be careful for thee hereafter?

So wrote Thomas à Kempis more than five hundred years ago, and surely men have not changed greatly since his day. It is a part of human nature to be careless about even the most important things of life when they do not concern our immediate welfare. Many persons desire to perform good works, to help religious causes and enjoy a share in the spiritual benefits thus conferred, but because they are careless or neglect opportunities, they do not do so, and the day at last comes when they can neither pray for themselves nor offer up acceptable works of charity. Of these unthinking ones, many often become Crusaders, sometimes for a few years, and then, neglecting to renew their membership, they lose the benefit of the innumerable prayers and Holy Sacrifices.

They do not intend to let their membership lapse, but often worldly cares and distractions intervene and the matter fails to receive their attention. To these, as all others of our Crusaders, we would recommend a Perpetual Membership, by which the great treasure of good works performed in behalf of those who aid the Holy Shrines become theirs forever.

For them the Holy Sacrifice of the Mass is daily offered up at the places sanctified by the life of our Saviour, the spots that witnessed His Birth, His labors, His death and His Resurrection and Ascension. In the time of their earthly existence they have the consolation of being remembered in prayer as Benefactors of the Holy Land, and during their detention in Purgatory, how many sins may be atoned for and pangs lessened by the Precious Blood of Our Lord applied in their behalf!

This great privilege may also be procured for living or deceased parents, brothers, sisters and friends. And those who have been blessed with worldly riches, what better use can they put their goods to than to devote a part of them for the preservation of the Holy Sepulchre of Christ. They will be remembered in Masses at the Manger in the Stable of Bethlehem, at the Holy Sepulchre, in the House of the Holy Family in Nazareth and on Mt. Calvary. There are more than 25,000 Masses so offered every year throughout the Holy Land, and the Perpetual Members of the Crusade will never be forgotten in prayers, even after their friends and relatives have ceased to remember them.

In order to become a Perpetual Member of the Crusade, one has only to make an offering of $12.00 for its work. Or for the same sum they can have one of their parents, relatives or friends enrolled. Whole families or Communities can be admitted to membership and enrolled by making an offering of $100 for the benefit of the Holy Land. A family diploma includes husband and wife, their living and deceased children, their parents, brothers and sisters. A diploma for a Community includes all the present and deceased members.

In order that this great benefit may be placed within the reach of everyone, especially those who do not feel that they can afford to make a donation of $12.00 at one time, we have made an arrangement whereby they can become Perpetual Members by making the required offering in instalments of fifty cents or $1.00 a month. This may be made through the Promoters of the Crusade or by forwarding the amount directly to the Commissariat. When the offering has been made in full, we will forward to them a handsome diploma setting forth the fact of their membership.

The Holy Places at the Peace Conference

EVER since the unfortunate defeat of the Crusaders in the fourteenth century and the subsequent reestablishment of the Turkish dominion in the East, the question of the Holy Places has always been of great interest to the Christian nations, often occupying the diplomacy of the western powers. Monarchies and republics rivaled with each other to establish their respective protectorates over the Shrines of Christianity. Venice, Genoa, Naples, France, Austria, Poland, Spain, England and Holland considered it a task of honor to protect the Holy Places and the Catholic Religious who had charge of them, to assure them the free exercise of the Catholic Religion and to watch over the safety of the pilgrims that visited the Land of Jesus.

As early as the year 1313 the sovereigns of Naples, Robert of Anjou and his wife Sancha, obtained after long and difficult negotiations and at the cost of enormous sums, from the Sultan Malek-en-Nassar Mohammed, the exclusive property of the Cenacle in favor of the Friars Minor, and also the right to dwell permanently in the Church of the Holy Sepulchre and to celebrate there the Divine Offices.

About this same time, the Franciscans obtained possession of the Basilica of the Nativity at Bethlehem, as well as of the Grotto of the Manger beneath the same. A little later they were also blessed in securing possession of the Tomb of the Blessed Virgin in the Valley of Josaphat.

The Franciscans enjoyed the peaceful possession of the Holy Shrines until 1633—the year of the first serious usurpation on the part of the dissenting denominations—which was soon followed by others. The European Powers protested at every one of these encroachments, but in vain.

The question of the Holy Places was treated several times in the first half of the nineteenth century, and was taken up again with more energy in the year 1850, when the governments of France, Spain, Belgium, Sardinia and Austria made united efforts to exact from the Turkish Sublime Court that the rights and property of the Franciscan Custody of the Holy Land be reestablished. The intervention of Russia, however, frustrated all these efforts.

On the occasion of the great Peace Conference at Versailles, the Custody of the Holy Land had recourse to the Supreme Tribunal of the Nations to obtain justice. The Franciscan authorities of the Holy Land only asked that the question of the Holy Places be examined once for all, and that their rights be definitely established according to the *status quo* existing before the usurpation committed by the Greeks in 1757—which means the return of the "state of things" legally established in the course of the fourteenth century after the downfall of the Latin Kingdom of Jerusalem.

We herewith give a list of the actual restorations which the Church demands, all of which rights she has been deprived of unjustly by the dissenting denominations:

IN JERUSALEM

1. The Holy Sepulchre, that is the large cupola and the small cupola situated under the larger one, covering the Tomb of Christ itself; the whole flooring which surrounds the Tomb, as well as the circular space between the dome and the wall, which space is now occupied by rooms built by the Greeks after the fire in 1808.

2. The Great Arch which separates the Church of the Greeks from the dome and which serves as the Choir for the Catholics when they perform their ceremonies before the Tomb of Our Lord.

3. The Stone of the Anointing, or Unction, and the surrounding flooring as far as the portal of the Basilica, and the room actually occupied by the Greeks.

4. The four small arches which form the Chapel of Adam, before which formerly existed the Tombs of Godfrey of Boullion and of Baldwin, destroyed in 1810, together with five other royal tombs which had been placed at the foot of the wall along the Greek Choir; likewise the room adjoining the Chapel of Adam.

5. The seven consecutive arches called the "Arches of the Blessed Virgin," including flooring and ceiling, together with superstructures.

6. The Chapel called the "Prison of Christ."

7. The whole space in front of the Portals of the Basilica.

8. The Cenacle on Mount Sion, which is the Mother-Church of all Christianity, since it was there that the Last Supper and Institution of the Blessed Eucharist took place.

OUTSIDE OF JERUSALEM

9. The Tomb of the Blessed Virgin, with the Altars of St. Joseph, St. Joachim and St. Anne.

10. The entire Basilica of the Nativity in Bethlehem.

11. The Grotto of the Manger, as well as the two staircases leading down to it.

12. The place in front of the Basilica, including the entire cemetery there.

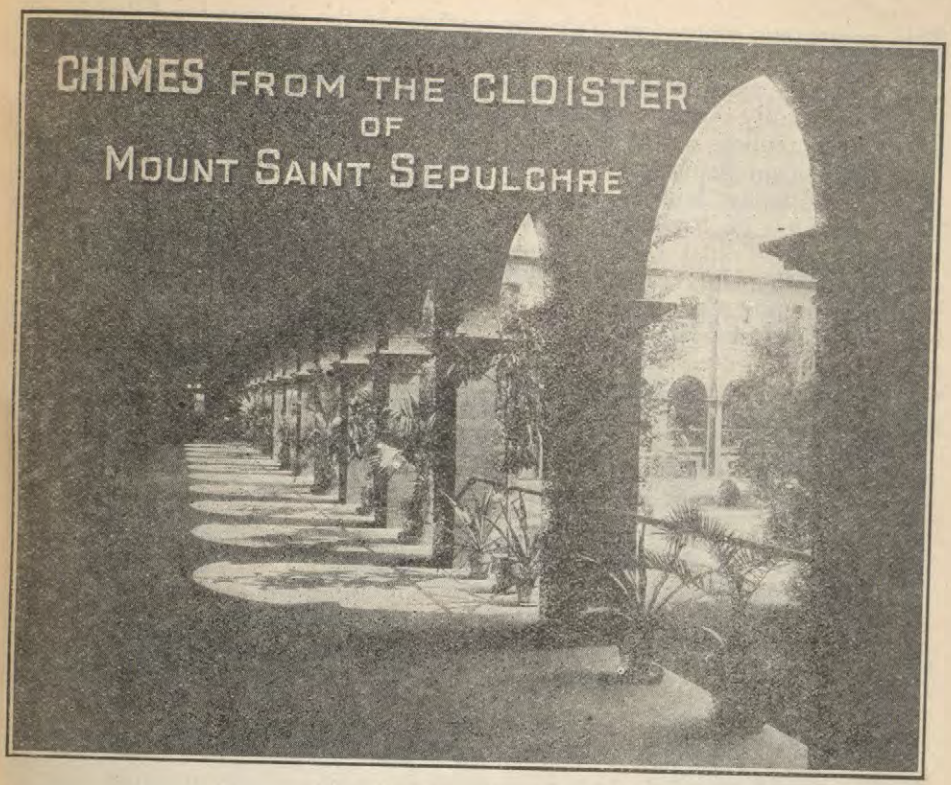
13. The Grotto of the Shepherds and the surrounding grounds.

Together with these reinstatements, the Custody of the Holy Land also claims the ancient right of precedence in all sacred ceremonies, as well as the right to restore the Holy Shrines belonging to her, which privilege she held up to 1757. Likewise, it is requested that precise and detailed regulations be made governing the different rights of celebrating religious functions at the Holy Places.

The Franciscans who, during seven full centuries, have shed their blood at the threshold of the Holy Sepulchre, confidently hope that now that the Holy Land is free of the galling yoke of the Turk, the Tribunal of the Nations will hold out its protecting hands over the Religious of St. Francis who, day and night, throughout the dreary past, have watched—and do still watch—in defense of the Sacred Monuments of the Land of the Redeemer.

Liberty Bonds

We have received a number of inquiries as to whether or not we would accept Liberty Bonds, in payment for Perpetual Membership and other dues for the Holy Land, and our work in general. To all of these we reply that Liberty Bonds of all the loans will be gladly accepted by us at full value. A number of our Benefactors have already donated Bonds to our work, and we take this occasion to thank them again. This is indeed an excellent opportunity to do our duty toward "God and Cæsar": we help our country and materially assist the Holy Land by such donations to the Crusade.

SELDOM have our Cloister Chimes rung out with greater joy and frequency than during the year now drawing to a close. Again and again did they peal out, sending their notes of gladness which, like the sweet mist of dawn, settled on hill and dale of the surrounding country-side.

Indeed, it may be said with all truth, that some of the most memorable days of Mount Saint Sepulchre since its inauguration just twenty years ago have written in golden letters their history on the pages of the year of grace 1919, thus crowning, as it were, with a diadem of glory the close of the Mount's first score of years.

The Great Indulgenced Shrines

The tidings of the great privileges attached to the Shrines of our Memorial Church of the Holy Land were spread over the country by the Catholic and daily press early in the year. And justly so, for it is of tremendous importance to the Catholics of America that the Holy See has granted to the reproductions of the Holy Shrines of Palestine here at the National Capital the very same Indulgences that for centuries were gained by the Faithful who were happy enough to go in pilgrimage to the Holy Land itself. Now in virtue of an Apostolic Rescript issued at Rome on August 16, 1918, the Faithful who are in a state of grace may gain a Plenary Indulgence at each of the nine Holy Land Shines here, the only requirement being that they recite at each such Shrine one Our Father and Hail Mary for the intention of the Holy Father.

This momentous concession is too far-reaching in the obvious good that it will accomplish to require any further explanation on our part. Henceforth the various Pilgrimages coming to Mount St. Sepulchre will be attracted by this great opportunity open to the Faithful in addition to the happiness of praying at the mere replicas of the Sacred Places.

The solemn inauguration of the foregoing privilege took place in our church on Sunday, January 5, 1919. On that occasion Pontifical High Mass was celebrated by Right Rev. Bishop Shahan, Rector of the Catholic University, whose Titular Diocese in Armenia lies within the jurisdiction of the Custody of the Holy Land. Following the Mass, an eloquent sermon was preached on the Coming of the First Franciscans to the Holy Land, the occasion also celebrating the Seventh Centennial of that glorious event. Thereupon a solemn procession visited each of the Shrines, which were then blessed and the prayers for gaining the Indulgence recited. In the afternoon of that day, it being the Eve of the Feast of the Epiphany, the annual Procession from the Grotto of Bethlehem took place in commemoration of the Adoration of the Magi, or Three Kings. Immense crowds availed themselves of the opportunity to be present at both of these memorable services.

Cardinal Gibbons' Jubilee Celebration

Hardly had the echoes of the foregoing occasion died away than the Memorial Church of the Holy Land again, on February 20, became the scene of what has been justly termed the most magnificent ecclesiastical function that has ever taken place in America. It was with a special feeling of joy that we received the news that our church had been the one chosen for the celebration of the Golden Jubilee of the Episcopal Consecration of His Eminence Cardinal Gibbons. Aside from the honor thus done us, it meant that we were to be privileged to show to some extent, at least, the gratitude that we feel for "our Cardinal" and for the fatherly affection that he has ever shown us.

The procession of the clergy from the Monastery Cloister to the entrance of the church constituted a never-to-be-forgotten pageant. Never in the history of the Catholic Church in the Western World has there assembled a greater gathering of the members of the Hierarchy than was present on this occasion. The line, consisting of more than 400 Religious, Priests and Prelates, wended its way through the Monastery grounds to the church, being led by the members of the Religious Orders and Congregations in their distinctive habits of white, brown, gray and black according to the respective Institutes represented. Next came the Diocesan Clergy in cassock and surplice. These were followed by purple-clad Monsignori and by the Abbots who were present. Then came the seventy or more Bishops of the United States, Canada, Alaska and Porto Rico, who were in turn followed by twelve Archbishops of America, Canada and Mexico. Lastly, in the places of honor walked the five great Prelates who graced the occasion, each being accompanied by two Deacons of Honor, Guard of Honor and little train-bearers. The first of these was His Excellency Archbishop Bonzano, Apostolic Delegate to the United States, vested in *Cappa Magna* of purple and ermine. He was followed by His Excellency Archbishop Cerretti, special representative of the Holy Father at the celebration, similarly attired. Then came His Eminence Cardinal Bégin, Archbishop of Quebec, and His Eminence Cardinal O'Connell, Archbishop of Boston, both wearing the cardinalitial scarlet. Lastly came the grand old Prelate in whose honor this distinguished gathering had come together—Cardinal Gibbons. The crowds lining the route of the procession could not refrain from greeting the

beloved Prince of the Church with applause and cheers, which he graciously acknowledged.

Entering the church the majestic tones of the hymn *Ecce Sacerdos Magnus* rang out, during which the multitude knelt in silent prayer to Him into Whose presence they had come. The beautifully decorated church presented the unusual spectacle of five Thrones erected about the High Altar, the same being occupied by the two Papal Delegates and the three Cardinals present. Cardinal Gibbons, who was to celebrate the Mass, being vested in full Pontifical robes, went to the Altar, surrounded by his Assistant Priest, Deacons and other Sacred Ministers, there to offer to his Creator the Eucharistic Sacrifice in thanksgiving for the graces that had been poured upon him and his flock during the half-century of his pastoral solicitude and labors. Those

Copyright by Harris & Ewing

Cardinal Gibbons Leaving Church at End of Mass

who were happy enough to catch a glimpse of the aged Prelate, in the flowing ed vestments of the Mass and with golden Mitre and Crosier, will never orget the picture their eyes beheld. Truly was it said that it seemed not as hough we were in the twentieth century, but rather in some medieval cathedral where a Pontiff of long ago ministered at God's Altar.

During the Mass, Right Rev. Bishop Shahan read from the Altar the etter of Pope Benedict congratulating His Eminence on the occasion of the appy event then being celebrated, and imparting to him, his clergy and people he Apostolic Blessing. Most Rev. Archbishop Mundelein of Chicago then elivered the sermon. In simple, powerful language His Grace traced the areer of the venerable Cardinal from his missionary activities as a young riest in the South down through his successive trial and triumphs to the resent day when the American Hierarchy, at the bidding of the Pope's own pecial representative, had gathered to pay him homage—a homage which he

had well earned and which was indeed one of cordial love and true filial respect.

Following the *Te Deum* at the end of the Mass, the guests were taken to the dining hall of the Catholic University, at which time a number of the dignitaries present made appropriate addresses, to which His Eminence responded in his usual gracious manner.

The lingering rays of the setting sun that day seemed to caress just a little longer the sacred walls of Mt. Saint Sepulchre as though to testify to the honor that had been hers that day. Oh may the Good Shepherd continue to bless and guide His faithful servant during the remaining years of his earthly labors, and may He instill in the hearts of the Shepherds and Flocks of this glorious land the lessons of unselfish and untiring fidelity to God and country so well exemplified in the life of His Eminence James Cardinal Gibbons, Archbishop of Baltimore!

Consecration of Bishop Turner of Buffalo

The Cloister Chimes rang out another song of glad rejoicing on Sunday, March 30, to announce the Episcopal Consecration of our long-time friend and neighbor, Rev. Dr. William Turner, Professor of Philosophy at the Catholic University, and the author of several books, and editor of important church reviews.

The members of our community were made happy by the announcement of his appointment to the Diocese of Buffalo, although grieved to lose the association with one whom they had come to regard with a brotherly affection. Still more pleasing was the news that the Bishop-elect had chosen Mount St. Sepulchre as the scene of his Consecration as Bishop.

This splendid ceremony took place on Laetare Sunday, March 30, His Eminence Cardinal Gibbons being the consecrating Prelate, assisted by Right Rev. Bishop O'Connell of Richmond, Va., and Right Rev. Bishop Curley of St. Augustine, Fla., as co-consecrating Bishops. The other Ministers of the Mass were priests of the Buffalo Diocese, with Right Rev. Msgr. Nelson Baker, Administrator, as Assistant Priest. Next to the Coronation of a Pope, there is no ceremony in the whole Catholic Liturgy more solemn and beautiful than that of the Consecration of a Bishop, and an additional touch of splendor was imparted by the beautiful rose-colored Gothic vestments which are worn on Laetare, or mid-Lent Sunday.

Step by step proceeded the different ceremonies conferring the plenitude of the Apostolic Succession, and finally, fully attired in the Pontifical insignia and with Crosier in hand, the new Bishop, accompanied by the co-consecrating Bishops, went through the spacious church imparting his first episcopal blessing, first to his happy relatives present, then to the clergy and the faithful.

In the afternoon of the same day, Bishop Turner graciously consented to perform his first Pontifical function in our church. In the presence of an immense concourse of people he ascended the Throne and vested for Pontifical Benediction with the Blessed Sacrament. The image of the Bishop blessing with the Eucharistic Saviour his vested Ministers kneeling about the Altar and hundreds of the Faithful filling the large edifice was most impressive and brought tears of emotion to the eyes of many.

We cannot close this description without here voicing again our earnest good wishes and congratulations to Buffalo's new Bishop. May the Seraphic Saint Francis obtain for his Tertiary-Son a multitude of Heaven's choicest blessings to aid him in the fulfillment of his sublime office of Shepherd of souls!

Copyright by Bachrach

Consecration of Bishop Turner
(Cardinal Gibbons on Throne; Bishop Turner in White Vestment at Left)

The Feasts of the Past Year

The various Feasts of the Church are ever red-letter days in the history of Mt. St. Sepulchre, where the sacred liturgy is carried out with all solemnity. The good people of Washington—Protestant as well as Catholic—seem to look forward to these occasions, and the presence of large numbers is always edifying to us.

The Feast of sweet St. Francis of Assisi last 4th of October was again a most successful celebration. As during the past few years, our beloved Cardinal Gibbons honored us with his presence, coming to the Monastery the day before the Feast. On the evening of his arrival he spoke to the Community of the true greatness of Saint Francis and the sublimity of the vocation of a Franciscan. The celebration of the Feast itself consisted of a Solemn High Mass celebrated by the Dominican Fathers, at which His Eminence the Cardinal presided in *Cappa Magna* at the Throne. The sermon for the occasion was preached by Right Rev. Msgr. Thomas, Rector of St. Patrick's Church of Washington.

The Christmas Chimes rang out from the Mount announcing to the world the glad tidings of the *Gloria in excelsis Deo,* and inviting all to come and

adore the Infant Saviour. The usual large throng hastened through the crisp midnight air to be present at the Divine Office and Solemn High Mass. Many of those present received Holy Communion, some of whom had no thought of it when they came, but touched by Divine grace, they sought the Tribunal of Penance and pledged anew their allegiance to the New-Born King.

The impressive days of Holy Week were, as ever, the attraction that drew many from the cares of the city in order to be present at the dramatic representations of the last days of Our Lord upon earth, as interpreted in the ceremonies of the Church. As a fitting climax of Holy Week, Pontifical Vespers and Benediction were celebrated on Easter Sunday afternoon by His Excellency Archbishop Bonzano, the Apostolic Delegate, who during the week had made his annual retreat in our Cloister.

St. Antony's Feast, on June 13, was again the occasion of a solemn festival. Early in the morning of the day the pious Faithful began to arrive at the church, many attending the low Masses at the Saint's Altar and receiving Holy Communion. At 10 o'clock took place the Blessing and Procession of the Lilies, at which Bishop Shahan officiated. The Procession was followed by Solemn High Mass celebrated for our Benefactors and the clients of St. Antony, in the presence of the Right Rev. Bishop, who assisted at the Throne in Cope and Mitre. As soon as the ceremonies were ended the people thronged the Sacristy where the Blessed Lilies were being distributed, each anxious to carry home one of these precious souvenirs of the Feast Day of their Heavenly Patron.

Privileged indeed are those who are fortunate enough to live near to the Monastery so that they can witness and take part in the solemn services here, all of which serve to make them realize more and more the inestimable treasure that they possess in the Catholic Faith. However, those who live far away and, of course, cannot be present, are remembered in our prayers and at God's Altar, just as much as those who are actually present, begging Our Lord to shower down His Blessings upon all our friends and Benefactors.

The Pilgrimages of 1919

With the return of the normal conditions attendant upon the restoration of peace, arrangements were again taken up by the Knights of Mt. St. Sepulchre and others towards the reestablishment of the Pilgrimages which had been temporarily discontinued during the war. The result was that more Pilgrimages have wended their way to the Mount than ever before, each one being a distinct success, thanks being due in no small measure to the untiring efforts of the Knights. The following list gives the Pilgrimages thus far this year:

250 Pilgrims from New York and vicinity on April 27, 1919.
425 Polish Pilgrims from Baltimore on May 4.
250 Pilgrims from New York, etc., on May 11.
500 Members of the Third Order of St. Francis in Baltimore on May 18.
100 Pilgrims from New York and Philadelphia on May 25.
200 young men, members of the Blessed Virgin Sodality from Georgetown University, Washington, on May 30.
375 Pilgrims from New York and vicinity on June 1.
650 Polish Pilgrims from New York, etc., on June 8.
150 Pilgrims from Philadelphia on June 22.
700 Pilgrims from New York and vicinity on June 29.
50 Pilgrims from New York, etc., on three-day Pilgrimage on August 30, 31, and September 1.
100 Pilgrims from New York, etc., on September 21.

We rejoice in the fact that these various Pilgrimages have been the source of much good, the conduct of the pious people who make them up being very edifying and the number of Holy Communions most satisfactory.

An extract from a letter received some time ago from a prominent Jesuit Father in this country will interest our readers, we feel sure. The Rev. Father writes: "Let me congratulate you on the restoration of your Pilgrimages, which, I trust, will grow in popularity among our Americans. We shall then feel that we too possess some of the fine Catholic sentiment of Europe—alas, I fear, of former years more than the present."

Profession of Our Novices

Though unable to be present actually, we knelt in spirit beside our confréres in the Novitiate Church in Teutopolis, Ill., when on June 19, the glorious Feast of Corpus Christi, they made Profession of the Rule of the Franciscan Order. The celebrant of the Solemn High Mass received the vows of the young men who had just completed the happy year of the Novitiate. Following the pronouncing of the vows on the part of the eight members of the St. Louis Province, Frater Bernardine Brzezinski, Brother Boniface Becker, Brother Hyacinth Polec and Brother John Forest Fiedeldey made Profession for the Custody of the Holy Land.

Three days previous, on June 16, following the reception of Novices for the Province, Brother Roch Calà was invested with the Habit of the First Order and thereupon entered upon his year of Novitiate.

May God bless these young men now on the threshold of their career which they have consecrated to the service of the Master in the chosen vineyard of the Holy Land; and may their noble example inspire others too to hearken to the Divine Call!

✠ Brother Bonaventure, O.F.M.

Brother Bonaventure

The Chimes of Mt. St. Sepulchre paused in their festive ringing to announce in mournful tones the death of one of the members of our Community. On Saturday, August 16, one of our confréres, Brother Bonaventure Leber, answered the call of the Angel of Death and went before his Maker to give an account of his stewardship. There was almost a note of tragedy in that call—the first one to visit our Community since the death of the veteran Brother Isidore Germiat in 1913. Brother Bonaventure had only been invested in the Holy Habit of the Order on the 6th of June previous, and shortly afterward fell ill. Throughout his illness, as before, he edified all by his patience, and when told that he had not long to live, he displayed the utmost resignation to the Will of God. At the suggestion of the doctors, the sick Brother was sent to St. Louis, Mo., his native city, where he died within a few days, in his thirty-second year.

Our Divine Lord had accepted the offering he made to Him of himself and chose to call him Home in the very infancy of his Religious Life. Blessed indeed are they who die in the Lord! R. I. P.

Our Returned Soldiers

Last year's ALMANAC related the story of the members of our Community who were serving the country's flag in the world war. When on November 11 the news of the armistice came to them, their first thought was one of gratitude that at last they might begin to look forward to the day when they would rejoin their Brethren in the blessed peace of the Cloister. Like faithful servants they had donned the armor of warfare at the nation's call, throughout the dark days of strife they had done their difficult duty with willing hearts, and when peace came they hastened back with eager joy to their Brothers whose prayers had accompanied them through the perils of war and safe back to their Father's House.

The following are those who were in the service: Father Godfrey Hunt, O.F.M., former Vice-Commissary, who became a Chaplain with our forces in Italy at the expiration of his appointment at the Commissariat; Father Vincent Mignani, O.F.M., who, as Chaplain, held the rank

of captain at various posts in this country; Brother Pacificus Mitchell, O.F.M., who was a National Guard reservist and held the rank of sergeant. Brother Pacificus was one of the early arrivals in France and saw much severe action there, being gassed three times and shell-shocked during the fighting at the Marne. He was returned to the States as an invalid, but now is well enough again to fulfill the duties of his calling. Brother Aloysius Cuskelly, O.F.M., was called to the colors but a few days after his entering Religious Life, and saw much active service in France. Besides the above, Lieut. James McCormack, also a National Guard reservist, and one of our students, was in the midst of much heavy fighting at the front.

We ask our readers to join us in giving thanks to God for the preservation of His chosen ones amidst the perils of battle, and for having brought them safely back to continue His service during the years to come.

Washington and New York Knights

The Knights of Mt. St. Sepulchre

The past year has been a successful one for the Knights, and also a busy one. As soon as conditions permitted, they undertook arrangements for the coming series of Pilgrimages, which were more numerous during 1919 than ever before. Both Washington and New York Chapters have grown in numbers and have extended the sphere of their activity, among other things becoming a corporation. During the time of Cardinal Gibbons' Jubilee and Bishop Turner's Consecration the Knights won the admiration of many members of the Hierarchy by their courteous and ready services whenever required.

The Feast of the Holy Sepulchre, which falls on July 15, was solemnized on the following Sunday, at which time the formal reception of three new Knights took place at the close of the Solemn High Mass. The ancient order of the investiture of Knights in the Roman Pontifical was followed in its entirety and was of unique interest to the hundreds who witnessed the ceremony.

Rev. Paschal Robinson, O.F.M.

It is with special pleasure that we relate the honors that have been conferred upon our esteemed confére, Rev. Dr. Paschal Robinson, O.F.M., Professor of Medieval History at the Catholic University and a member of our Community. Fr. Paschal was sent abroad as a member of an educational committee under the auspices of the United States Government. At the same time he was asked to act as the representative of Cardinal Gibbons in thanking the Primates of the Catholic Hierarchy of Europe for their felicitations on the occasion of his Golden Jubilee. He also accompanied His Excellency Archbishop Cerretti, Papal Legate, on his return to Europe.

Of especial interest to our readers is the fact that Fr. Paschal was chosen soon after his arrival to accompany the Right Rev. Custos of the Holy Land to Paris and London. While in Paris the claims of the Church with regard to the Sacred Places were laid before the Peace Conference in order that the harm done by the usurpations of the schismatic Oriental denominations might be remedied at last. In all probability circumstances will require Fr. Paschal's going to the Holy Land. He is eminently fitted for this important mission, having been in Palestine in former years and being well acquainted with the difficult problems that face the Guardians of the Holy Places. We earnestly hope and pray that his efforts in the interests of the Holy Land will be crowned with success in these critical times.

Return of Father Godfrey From Europe

Wednesday, September 10th, was a happy day at Mt. St. Sepulchre, for it marked the return of our beloved Superior, Father Godfrey Schilling, Commissary of the Holy Land. Father Godfrey had been absent from the Mount for some months, having gone to Italy for treatment in an effort to regain his health, during which time he lived at the Commissariat of the Holy Land in Naples, the guest of Rt. Rev. Bishop Honoratus, O.F.M.

As the automobile bearing Father Godfrey and Brother Placidus, his companion, approached the Monastery, the Chimes and the great organ vied with each other in singing out the hearty welcome of the Community to its Superior. In the evening an informal entertainment took place, at which the returned Father spoke feelingly of the joy he experienced at being home once more, and also communicated to all the message of both the General of the Order and the Custos of the Holy Land urging all the members of the Commissariat to labor with renewed fervor since the Commissariat of America meant more to the Holy Land now than ever before in its glorious history.

Gladly do we continue our sweet mission under the leadership of one who so well knows the needs of the Sacred Places and whose love for them has accomplished untold good. *Ad multos annos,* Father Godfrey—for many years!

The Arcade of the Saints

PROBABLY every good Catholic has a particular devotion to some one of the Saints in Heaven. It may be that one's favorite Saint is the one whose name was given them in Baptism or Confirmation, or it may be that it is some Saint, such as St. Antony, whom they have come to look upon as a special Friend and Intercessor in their needs here below. However it may be, such a Saint is one's "Patron Saint" and as such we ought to show our devotion in other ways than merely asking for favors as we may want them.

There is to be built at our Monastery in Washington a large Protico—perhaps something like that of St. Peter's in Rome—which will be called the "Arcade of the Saints." Each arch which will compose this beautiful finishing-touch to the Memorial Church of the Holy Land will be dedicated to some particular Saint or Sacred Mystery. But such a grand undertaking requires considerable money. This does not mean, however, that considerable money is expected or requested of individuals. Indeed, it would be difficult to think of a less burdening plan for the raising of this fund than ours is. We only ask for "a nickel"—for FIVE CENTS. How often and often is a nickel practically thrown away; and now in these days of high prices many have come to look upon a five-cent piece as having lost its purchasing power. However, we do not share that opinion—we ask you to bestow upon us one or two or three or more of your spare nickels and with them we will build a grand monument to Almighty God and His Saints and Angels.

Naturally the undertaking being so large and the standard contribution so very small, many a one will have to give his or her mite before the required sum is gathered. It *can* be done, though. In the United States alone there are about twenty million Catholics; of these probably four million are children and very old people, leaving more than fifteen million able grown-ups. If each of these were to give but *one cent* for this object it would yield the great sum of $150,000.00! We do not even dream of receiving such an amount, but we do wish that all who read these pages would contribute a nickel at least in honor of their Patron Saint toward the building of the "Arcade of the Saints." None will miss that trifling amount, and it will at the same time glorify God and draw down His Heavenly blessings upon the givers.

We respectfully ask each and every one to assist in collecting alms for the Arcade, or to give thereto. We will gladly send any desired number of attractive Memorial Contribution Cards on request, and we give a beautiful St. Antony Cross, blessed and touched to the Relic of the Saint, to each one collecting one dollar for this purpose. Those who can give, but are unable to collect, may give their donation to a Promoter of the Crusade, who is authorized to receive same and will forward to us to be used toward the erection of the Arcade of the special Saint or Mystery of the choice of the donor. Blessed Crosses are also sent to those who contribute a dollar.

Address donations, inquiries for further information, and requests for Memorial Cards to

MEMORIAL DEPARTMENT COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND,
MOUNT ST. SEPULCHRE,
WASHINGTON, D. C.

The Commissariat of the Holy Land will gladly receive Thrift and War Savings Stamps for its work. Send us those you can spare, designating for what purpose they are intended.

St. Antony's Department.

The Devotion to St. Antony

IN recent times there has grown up in the Catholic Church a wonderful Devotion that has spread to every country where the Church is established. By this we refer to the Devotion of St. Anthony, "the Wonderworker of Padua." It is the fulfillment of a prophecy of Pope Leo XIII, who declared that St. Antony was not the Saint of his native city only, but "of the whole world."

St. Antony's Bread

A special form of this Devotion has been expressed in a charity which bears the name of "St. Antony's Bread." It is a commendable method of seeking favors through the Saint's intercession and aids one of the most important works of the Church—the education of the poor students for the priesthood and the giving of alms to the needy. Those who desire to invoke the prayers of St. Antony should write their requests, together with the promise to give a certain sum of money if the Saint should secure for them a favorable answer to their prayers. This money is given for the poor and, among these, the poor students who are aspiring to the priesthood may justly be numbered. Any one who desires to make a request of St. Antony has only to fulfill these requirements and forward the petition to St. Antony's Department, Mt. St. Sepulchre, Washington, D. C., where such requests will be placed at the foot of the Saint's statue at his Shrine here.

The Pious Union

Another one of the many Devotions to this Saint who has secured favors for so many of his clients is the Pious Union of St. Antony. The National Center of the Union has been established at the Commissariat of the Holy Land at Washington for many years. Its objects are to give thanks to God for the miraculous powers granted to St. Antony—to implore his intercession—to propagate his Devotions—and to help the poor. There are three Degrees of the Pious Union, the members of which practice special works of prayer, none of which may be termed difficult.

St. Antony's Militia

For young men and boys there is St. Antony's Militia, so that the young may place themselves under the powerful protection of the great Saint and, under his banner of purity, wage eternal warfare against evil. For this reason the name Militia is chosen, and no greater Patron could young men seek in their fight against temptation than the one who had such great love for youth and who was himself a model of purity.

To become a faithful member of the Militia, one should seek a pure mind and heart and be fervently devoted to the Blessed Virgin. They gain the same indulgences as the members of the Pious Union. Young men and boys, in whatever walk of life, are exhorted to join the Militia and to spread it among their companions. A special badge may be obtained, to be worn by the members of the Militia.

The Consecration of Children

St. Antony has ever been known for his love of children. Indeed, the Divine Infant Who reposes so sweetly in his arms seems to speak continually of this most beautiful and most lovable trait in his character. Because of this love and his tender care and solicitude for little ones, it has long been a custom of Catholic mothers to consecrate their children to this Saint.

To do this mothers will send to us the full name of the child they desire consecrated, and also the day on which they desire the consecration to take place. The child will then be placed under the loving care of St. Antony and will receive a Certificate of this fact. Children so consecrated will wear the Cord of St. Antony, and their parents, in their behalf, will recite the prayers of the Pious Union.

Conclusion

We earnestly advise our friends to practice the Devotion to St. Antony and to spread it among their friends and acquaintances, in their own interest as well as for the welfare of the poor and distressed. We shall recommend their intentions to the great Wonder-worker in our daily Mass and at the Solemn Novena which is said every Tuesday at 9 a. m. in our Church of Mount St. Sepulchre at Washington, D. C., for the clients of the great Saint, the members of the Pious Union, the Benefactors of St. Antony's Bread, and all the poor, sick, troubled and afflicted, who in their distress have recourse to the powerful intercession of this great celestial Protector of the Poor and Afflicted here below.

Obituary

This list contains only the names of those who departed this life during the year either as Promoters or Crusaders.

Promoters

Allair, Mrs. Charles W.
Allmein, Miss Rebeca M.
Arentz, George R.
Bannan, Thomas E.
Bolds, Mrs. Travis Eliz.
Borgel, Mrs. Louisa
Boyle, Mrs. Mary
Bradley, Hugh J.
Buckley, Mary
Cambers, Daniel T.
Carney, Mrs. Mary
Coleman, Elizabeth A.
Collins, Mrs. Bridget
Connor, Miss Sarah
Corey, Agnes
Costello, Bridget T.
Crowley, J. A.
Daley, Mrs. Mary
De Noyer, Mrs. Helen
Diersing, Mrs. Bernadina
Donohoe, Helen
Dore, Mary
Gardner, Mrs. M.
Gartner, Louisa M.
Gartner, Mrs. Teresa
Gastreich, Mrs. Katharine
Geary, Michael
Golden, Thos. F. J.
Gross, Mrs. Catherine
Hanson, Mrs. Joseph
Hart, Mrs. Mary
Hayden, Mrs. Jessie
Hildebrand, John
Hughes, Mrs. Catherine
Horrer, Ludwig
Houlihan, Miss Kate
Johnson, Peter S.
Junius, John
Kalinska, Mrs. Josefapro
Ker, Joellhn
Kennedy, Mary
Kennedy, Patrick
Kleinundt, Marie Magdalina
Klohe, Martin
Knollman, Miss Lillie
Koslonski, Rosali
Krauss, Mrs. Barbara
Krug, Michael
Krypsper, Joseph
Lodne, Marie E.
Lamb, Mrs. M. C.
Langan, Miss Margaret
Lawless, Catherine
Lawrence, Anna
Logan, Annie
Loonam, Mrs. Elizabeth
Lynch, Catherine
McCann, Miss Jeannette
McCartin, Miss Elizabeth
McDonald, Mrs. M.
McIntyre, Robt. A.
McSherry, Miss Ann
Mansbury, Miss M.
Meany, Frank
Meier, Mrs. Mary
Metz, Rev. Ambrose
Mineault, Jean Baptiste
Moran, Miss Mary
Mullins, Mrs. Alice
Nailer, William
Neuberger, Mrs. Bertha
Newell, Joseph M.
Nordmann, Mrs. Elizabeth
Norris, Mrs. John L.
O'Hara, Mrs. Catherine
O'Leary, Mrs. Margaret
Paptistella, Mrs. Theresa
Poitras, Maria
Ready, Mrs. Annie

Obituary (Continued)

Recker, Magdalena
Reilly, Mrs. M. A.
Reinhart, Mrs. George
Rohan, Mrs. Georgianna
Rozmus, Rev. Fr. Cantius O.F.M.
Ruggaher, Mrs. Eugene
Schaller, Elizabeth
Scherer, Mrs. Caroline
Schildknicht, Miss Mary
Schnabel, Mary M.
Schnelker, Mrs. A. A.
Schottler, Mrs. Julia
Seery, Elizabeth
Serventi, Mary M.
Shannon, Winifred K.
Sheedy, McMahon Bridget
Spanbauer, Catherine
Stapf, Mrs. Mary
Stehle, Mrs. Maria
Sullivan, Margaret
Trangan, Margaret
Toole, Elizabeth
Tucker, Mrs. Anna
Wasburg, Mary L.
Wausburg, Miss M.
Weingartner, Anna.
Zeiner, Mrs. Mary Walburga.

Crusaders

Rev. Father Boyd, O.P.
Rt. Rev. Msgr. John F. Brady
Rev. Michael Byrne, O. P.
Rev. J. P. Cleary, O.F.M.
Rev. Cletus, O.F.M.
Rev. Father Condon
Rev. James Connors
Rev. J.R. Cooney, O.F.M.
Rev. Brother Cotter, O.C.
Rev. Father Coveney, O.P.
Rev. Brother Delaney, O.C.
Rev. Arsemius Fahle, O.F.M.
Rev. John Fenlon
Rev. Dr. Michael Flood, O.P.
Rev. John J. Galligan
Rev. M. Gaynor, O.F.M.
Rev. Gelineau, Wilfred A., S.S.E.
Rev. Richard Granfield, O.P.
Rev. Guido, O.F.M.
Rev. Father Hammerly, O.P.
Rev. John Harper, S.J.
Rev. Angles Hickey, O.P.
Rev. A. Hoffmans
Rev. Dr. M. Hyland, O.P.
Rev. Dr. M. Leahy, O.P.
Rev. John Loney, O.P.
Rev. John Lyons, O.P.
Rev. Thomas McCarter
Rev. Michael McConville
Rev. Francis M. McEntee, S.J.
Rev. F. Mitchell
Rev. James Molyneux
Most Rev. H. O'Neill
Rev. Father O'Dwyer, O.P.
Rev. Agnelus Psom, O.F.M.
Rev. Thomas Reilly
Rev. P. M. J. Ring, O.M.I.
Rev. Andrew Rooney
Rev. Father Smith, O.P.
Rev. Michael Smith, O.C.
Rev. Aug. Stephens, S.J.
Brother Juniper, O.F.M.
Brother Marcus, O.F.M.
Brother Winifred Shoo, O.F.M.
Brother Vitus Bonibect, O.F.M.
Brother Blasius, O.F.M.
Brother Dionysius, O.F.M.

Sr. M. Agatha
Sr. M. Agnes
Sr. Agnes Aloysia
Sr. Aldonza, O.S.F.
Sr. Aloysius
Sr. Anna of Mercy
Sr. M. Annette
Sr. Antonetta
Sr. Mary Antonia
Sr. Antony Dauley
Sr. Anysia, O.S.F.
Sr. M. Baptist
Sr. M. Bede
Mother Bernard
Sr. M. Bonaventure
Sr. M. Calasanza
Sr. M. Carmel
Sr. M. Cecilia
Sr. M. Cecilia
Sr. M. Christina
Sr. Christina, O.S.F.
Sr. M. Concepta
Sr. Concilia, O.S.F.
Sr. Cypriana, O.S.F.
Mother Dolores
Sr. K. Emerentia
Mother Mary Fantsell
Sr. Firmina, O.S.F.
Sr. Florentine Craven
Sr. Joachim, O.S.F.
Sr. M. Kathleen
Sr. M. Lavina
Sr. Mary
Sr. M. Maure
Sr. M. Nathanal
Sr. M. Raphael
Sr. Rodier
Sr. M. Rose Columba
Sr. M. Ruth
Sr. M. Smaragda, O.S.F.
Sr. M. Stanislaus
Sr. M. Teresa
Sr. M. Vincent

Abel, Mrs. Miara
Ackerman, Maximilian
Adams, Mr. Henry
Albers, M.
Albrecht, Estella C
Alcorn, Joseph
Aleding, Andrew
Alpes, Elizabeth
Amen, Francis
Amman, Elisabeth
Amend, Mrs. Maria
Anderson, Mrs. Annie
Ange, Asheda and Ida
Antons, Anna
Archer, Joseph D.
Archer, Mrs. Mary
Arentz, Hannah
Armstrong, Tommy
Armstrong, Catherine
Armstrong, Thomas
Ashe, Thomas
Assman, Maria
Assman, Ursula
Atherton, Edward
Atherton, Edward Joseph

Backer, Margareth
Badman, Victor
Baginski, Mrs. Mary
Bahr, Andrew
Bailer, Mary
Baker, Albert
Baker, Mrs. C. M.
Baker, Paul V.
Bame, Mrs. Katie
Barber, Emma
Barry, Margaret
Bastubi, Antoni
Batts, Miss Mary
Baum, Fred Jos.
Beaton, Finlay
Beahan, Sabina
Behean, Joseph Gordon
Becher, Henry J.
Becker, Oliva
Bechtel, Anthony
Beehler, Emina
Behan, Anne
Belfeulle, Mrs.
Belfont, John
Bender, Miss Cecilia
Bender, Martha
Berchel, Catherine
Bergin, Mrs. Ellen
Berling, Maria
Be:ning, Henry
Behsel, Catherine
Bettiga, John
Betz, Peter
Bevans, Miss Mary A. C.
Bickhardt, M.
Bildstin, Fred
Birkenbach, Leo
Birkenbach, Maria
Birner, Alois
Bittenbinder, Hilda
Bittenbinder, Henry
Black, Jos.
Black, Dorothea
Blanchfield, Anne
Blue, Dorothy A.
Boeckmann, Joseph
Boerste, Mrs. Elizabeth
Boerste, Mr. Gerhard
Bogan, Mrs. Anna
Bonnemann, Mrs. Bridget
Bonnet, Julia
Borgel, Mrs.
Borring, Mrs. Louise
Bortosheke, Anna
Bortosheke, Frank
Bour, Mrs. Elizabeth
Boutilier, Napoleon T.
Bowles, J. J. M.
Boyd, Mrs. Mary
Boyle, Patrick
Boyle, John C.
Bradley, Bridget
Bradley, Catherine
Bradley, Daniel
Bradley, John
Bradley, Mrs.
Bradbury, Vincent
Brady, Anne
Brady, Miss Anna F.
Brady, Charles
Brady, Eileen
Brady, John
Brady, Mrs.
Brady, Peter
Braun, A. F.
Braun, Paulina
Braunnigan, Peter
Brennan, Anna V.
Brennan, Margaret
Brennan, Michael
Breton, Mr. Dave
Britt, Mrs. Mary
Brierton, Mrs. Mathilda
Brocard, Mrs. Bertha
Brock, Francis
Brod, John
Brodie, Mrs. Catherine
Brogan, Margaret
Brogan, Patrick
Brokmayer, John
Bronneman, Mrs. Delia
Bronmacker, Francis
Bropley, John
Brucker, William
Brunner, Mrs. Mary
Brunning, Mrs.
Brun, Tom
Brusher, Mrs. Winifred
Brosche, Joseph
Brzozowska, Veronika
Bryan, Gertrud
Bryan, William
Buchl, Mrs. M. J.
Buchness, Mrs. A.
Buckley, James
Buckley, Mary
Bunning, Mrs.
Bunning, Mrs. Mary
Burke, John
Burke, Thomas
Burns, Leonard
Burns, Maria
Burns, Mrs. Nellie
Burns, Nellie Elizabeth
Burns, Patrick
Busby, Wm. R.
Butler, Miss Mary
Butt, Lewis
Byrne, Mrs. John J.
Byrne, Mary
Byrne, Mrs. Patrick

Cabel, Mrs.
Caddon, Joseph F.
Cahalan, Cornelia
Calahan, Elizabeth
Callahan, Bridget
Callahan, Elizabeth
Callinan, Miss Lilian
Callista, Ven. Sis. M.
Campbell, Edward
Campbell, Matilda, Mrs.
Campbell, Miss R.
Cannon, Anne
Cantwell, James
Cardaneo, Fernando
Carenvale, Bessie
Carney, Sara
Carpenter, Norbert
Carr, Miss Catherine
Carroll, Margareth
Carroll, Mary
Carroll, Mrs. Laura
Carroll, Thomas
Carroll, Timothy
Carron, Alfred
Carry, Michael
Cashman, Mary
Cassett, Maria B.

Obituary (Continued)

Cassutt, Mrs. Barla
Cavanagh, Dominic
Cavanagh, Patrick
Cavanagh, Peter F.
Cavanaugh, Hugh C.
Cawley, Mrs. Bridget
Cepley, Mrs. Josephine
Chaddock, Mrs. Martha
Charles, Margaret
Charpentier, Ursule
Chartier, Etienne
Chatiquay, Julia
Chissel, Joseph
Christoph, Edward W.
Chrone, Mrs. Mary A.
Chrosniak, Mary
Clarke, Mrs. Mary Bradley
Clements, Emma
Clements, Michael
Clifford, Miss Frances
Clynes, Mary
Cready, Thomas
Cody, John
Coffey, Ellen
Cole, Miss Gladys F.
Coleman, Richard
Colfer, Martha
Collier, Beulah
Collier, George W.
Collins, Mrs. Mary
Colton, William
Comerford, Mrs. Teresa
Comoford, Micheal
Conalty, Mrs. Margaret
Conboy, Lester
Condron, Elizabeth
Conerty, Margaaret
Conlin, Frank
Connel, Mrs. Catherine
Conroy, Mrs. Hannah
Convery, Mrs Patrick
Constant, Henry
Conway, Alice
Conway, John
Cook, Patrick
Coomer, Miss Robina
Corbeil, Mary
Corey, Joseph
Corney, Mrs. Catherine V. L.
Corr, Mrs.
Corrigan, Denis
Coston, Mrs. E.
Coyle, Catherine
Coyle, Mrs. Margaret
Coyne, Richard W.
Crain, Mrs. Sarah
Cranford, John D.
Cranford, Mrs. J. D.
Crimmion, Edward P.
Cuaz, Daurian
Cuaz, Francis
Cuaz, Mary
Cullen, Mrs.
Cullen, Paul
Culliname, Mrs. Bridget
Cunningham, Alice
Cuningham, Eleanor
Cunningham, John P.
Cunningham, Mrs. Regina
Curley, Thomas
Czaika, E.

Daley, Mrs. Mary
Dalton, James
Dalton, John
Dalton, Peter
Daly, Bernard
Daly, Bridget
Daly, Eugene
Daly, John
Daly, Rose
Daly, Susan
Daly, William
Dandran, George
Dankhof, Mrs. John
Dargan, Emma
Darling, Mrs. Sarah
Daum, Mary Cecilia
Davidson, Catherine
Davis, Henry
Davis, Mary
Davis, Mrs. Margaret
Dawson, John
Day, Mrs. Jennie
Dennis, John
Deveraux, Julia
Devine, Julia
Doherty, Thomas
Dolan, Mrs. Margaret
Donahoe, Bartholomew
Donahue, Miss Hannah
Donegan, Sergt. John J.
Donnelly, Mary Anne
Donghe, Mrs. Annie
Donovan, John
Donze, Justina
Dooly, Thomas
Doorley, Anastasia
Doran. Mary E,
Doran, Thomas
Doris, Edwin L.
Dorsani, Adam
Dorsani, Mary
Dougher, Miss, Tessie
Dougher, William
Dougherty, Ellen
Dowling, Mrs. Thos.
Downey, Frank
Doyle, John
Doyle, Miss Mary
Doyle, Mrs. Mary
Doyle, Mrs. Mary Rita Sweetland
Doyle, Patrick
Drayer, Mary
Drews, Mary
Drexler, George
Dreyer, Miss Mary
Driscoll, Cornelius
Driscoll, Mrs. Alice M.
Ducellier, Mrs. Jennie
Duffy, Corneilus
Duffy, John
Duffy, Patrick
Duffy, Peter J.
Dufner, Ambrois
Dufner, Ambrose Nicklas
Dufner, Lucas
Dufraine, Dora
Dumphy, Mrs. Dora
Dunbar, Jos. H.
Dunn, Samuel
Duppner, Alphonse
Durkin, Bartholomew
Dusch, William George
Dwyer, Miss Mary
Dwyer, Nellie

Eagen, Mary
Earley, Mary
Eble, Mr.
Eberlein, Cunigunde
Eberlein, John
Edelman, Agnes
Edel, Mrs. Annie
Edmonds, Miss I.
Egan, Mary
Eggan, Michael
Egloff, Frank Xavier
Elder, Robert
Emmett, Veronica
Engel, Mrs. Francis
English, John
Ennis, Richard
Ennis, Mrs. Mary
Enright, James
Ersler, Mrs. Cressantia
Erring, Miss
Evans Catherine McDonald.

Faber, Mrs. E.
Fagan, Anna Mrs.
Fahmeyer, Magdalena
Fairbrother, Mrs. Margaret
Fanley, Anne
Farrelly, Anne
Farrell, Catherine
Farrell, Thomas
Farrel, James
Fauth, Ferdinand
Fax, John
Fay, Mary
Fedley, Mrs. Ellen
Fee, Patrick
Felker, Joseph
Ferrill, Miss
Ferrill, Mrs.
Feltz, Lawrence
Feurtado, Mrs.
Fibeua, Madame S. B.
Fichter, Mrs. Hubert
Finan, Michael
Finnagan, David
Fisher, Mrs. Magdalina
Fisher, Mrs. Magdaline
Fitzgerald, Denis J.
Fitzgerald, James
Fitzgerald, James
Fitzgerald, Thomas
Fitzpatrick, Ellen
Fitzpatrick, Margaret
Fitzpatrick, Miss Mary
Flanagan, Michael
Flanagan, John C.
Flanigan, Mrs. Bessie
Flavin, Timothy Joseph
Fletcher, Anne
Fleck, Augustin
Flec enstein, Agnes
Fleischert, William
Fleming, Thomas Harold
Fleming, Thos. Harold
Flood, Anne Mary
Flood, Mrs. Maggie
Flood, Susan
Flynn, Mrs. Catharine
Flynn, John
Flynn, Mrs. John
Flynn, John Robert
Flynn, Jerry
Flynn, Lieut. Vincent J.
Flynn, Mrs. John
Fogarty, Ella I.
Fogerty, John J.
Foley, Mrs. Aggie C.
Foley, James A.
Foley, Johanna
Fox, Catherine
Fox, George
Fox, Mary
Fox, Michael
Franz, Andrews
Franz, Franciska
Frayn, John
Frederico, Vincent
French, Mrs.
Frew, Alexander
Frew, Thomas
Friedl, Mathias
Friel, Anne
Friel, Arthur
Friel, Edward
Fries, Dr. C. J.
Friola, Higenic
Fritton, Mrs. Aloysius
Fry, Burney

Gagna, Edward
Gagna, Louis
Gallagher, Agnes E.
Gallagher, Margaret
Gallahan, James, Sr.
Gallahan, Mrs. Lulu S.
Gallaher, Mrs. Katherine
Galligan, Frances
Galvin, Mrs. Mary
Ganion, Mrs. Jane
Gannon, Mrs. Emma
Gantner, Ignas Benedict
Gantner, Mrs. Theresa
Gardiner, Thomas
Garland, Hugh
Garigan, Margaret
Garrigan, Edmund Leo
Garritt, Mary
Ga ck, Mrs. Clara M.
Gauss, Anna R.
Gaylord, Clinton Joseph
Geblin, Bridget
Gehetz, Dorothy
Gehring, Anna Helen
Geifer, Theresa
Geiger, Mrs. Mary Ann
Geiger, Mary
Geir, Mrs. Catherine
Geiszel, Mary
Gelmore, Catherine
Gent, Joseph P.
Geohigen, Thomas
George, Agnes
Gerhard, Arthur
Gerstner, Carl
Ghuhm, Mrs. Elizabeth
Gibbons, Patrick J.
Gibbons, Sarah
Giblin, Bridget
Gies, William
Gigante, Maria A.
Gilespie, Charles
Gittemeier, Elisabeth
Gillespie, William
Girard, Francis Xavier
Gleason, Miss Kate
Gladieux, Edward
Glines, Mrs. Elizabeth
Gluba, Margaret
Giblin, Bridget
Goetz, Elizabeth
Goellner, Josephine
Gordon, John
Gordon, Joseph Bebeau
Gormley, Bernard
Gormley, Bridget
Goth, Theresa
Gottscall, Louisa
Govern, Joseph M.
Grady, Mrs. Johanna
Grady, Mary
Graemer, Catharina
Griebs, Jakob
Greely, Miss Mary
Green, Mrs. Annie M.
Green, Daniel H.
Green, Mrs. J. J.
Greene, Elizabeth
Greenwood, Raymond
Greerin, Ellen

Obituary (Continued)

Gregorovich, Dorothy
Grier, John J.
Grieshaher, Mrs, Mary
Griffin, Michael
Grimer, Veronica
Griorg, Catherine
Groetsch, George
Groh, John
Groslephan, Barbara
Gross, Catherine
Gross, John
Gross, Mary
Grostephan, Barbara
Grovelle, Lucy
Gubernator, Mrs. Catherine
Guertin, Philip
Guitman, Mrs. J. M.
Gunther, Dorothe
Gutgesel, Teresa
Guth, George
Guylfoyle, Mrs. Ann

Habriecht, Lawrence
Hacke, Tressia
Hackett, Mary
Heager, Anna
Haescher, Miss Josephine
Hafreihter, Mrs.
Hagan, Hugh
Haggerty, Gertrude
Hahn, Mrs. Louisa
Haid, Joseph
Halfman, Carl
Hall, Mrs. Nora
Halligan, Delia
Hamm, Andrew
Hammas, Mrs. Mary
Hanifel, Mr. Joseph
Hanley, Joseph
Hanley, Mathew
Hanlon, Bridget
Hanlon, Joseph
Hanlon, M. Matthew
Hanlon, William
Hannes, Antonio
Hannes, John
Hannes, John
Hans, John
Hare, Nicholas
Harkins, Miss Margaret
Harrington, Mrs. Geo. E.
Harrington, John C.
Harrington, Mary
Hart, Bridget
Harvey, Francis
Harvey, Patrick
Hassett, Mrs. Bridget
Hayden, Michael K.
Haynes, Patrick
Heagarty, Barbara
Healy, James
Healy, Patrick
Heier, Caroline
Heilker, John
Heintz, Mrs.
Heffernan, Mrs. Mary A.
Heley, Mrs.
Helfer, Henry
Helfrich, Mrs. Mary
Heman, Miss K.
Hemerly, Mary
Hemmer, Margaret
Henke, Miss Irene
Henny, Mary Clump
Henry, Patrick
Hentges, Henry
Herbenger, Katherine
Herbert, Henry J.
Herbst, Elisabeth
Herebout, Henry
Hermann, Mary
Herns, John
Herman, Mrs. Cathrene
Hess, Mrs. Fanny
Hester, Matthias
Hester, Matthias, A. J.
Hickey, David Richard
Hickey, Mrs. Nellie
Hiegert, Henry, soldier
Higgins, Bridget
Hildebrand, John
Hill, Charles Thomas
Hinkle, Johanna
Hirschfeld, Anne
Hobbs, Mary A.
Hobrecht, Lawrence
Hoermung, Charles
Hoey, Mary
Hoffman, Lena
Hoffman, Bernadine
Hogan, Elizabeth
Hogan, Hugh
Hogan, James A.
Hogarty, John
Holaling, Catherine
Holligan, Miss Delia
Hollister, Lydia
Hollohan, Miss Mary C.
Hommer, Helena
Hoorman, Conrad
Hoorman, John
Hoover, Margaret
Hopher, Mr. Herber
Hornert, Agatha
Hornmuth, Mrs. Helen
Houlihan, James
Houston, Mrs. B. M.
Howe, George
Hubbard, Mrs. Mary
Heutler, John T.
Hughes, Mrs. Elizabeth
Hughes, Mrs. Frances
Hughes, John A.
Hughes, Michael A.
Hughes, Patrick
Huntley, Mrs. H. J.
Hurley, John
Hutzler, Frederick
Hyner, Mrs. Mary F.
Hynes, Mrs. Anna
Hynes, Mrs. Anna

Igel, Mr. Bernard
Ives, Mrs. Helen

Jackson, Miss
Jacobs, Elizabeth
Jager, Lena
Jenkins, Miss Maggie
Jantzen, John
Janockover, Mrs. Josephine
Jaspers, Caroline
Jaeka, Frances
Jirtle, Ignatius
Johanes, Michael
Johanson, Charles
Johnson, Christopher
Johnson, Mrs. Genevieve
Johnston, Mrs. Mary
Jonakin, Mrs. Margaret
John, Raymond
Joster, Johan
Jorganigg, Henry
Joyce, John
Joyce, Mrs. Jus.
Joyce, J.
Judge, Mrs. James
Judge, Mary
Jutras, Melle Georgianna
Jurmonville, Mrs. Ludivine

Kaiser, Catherine
Kaiser, Elizabetha
Kaiser, Peter
Kammer, Mrs. Joseph
Kane, Patrick
Karl, Joseph
Karnai, Peter W.
Karoli, Joseph
Kaub, Johana
Kaufman, Joseph
Kazieckewicz, Maciej
Kearney, Elizabeth
Kearney, Hannah
Kearney, Mr. James
Kearney, Mrs. Nora
Keatings, Bessie
Keating, Mary
Keeffe, Thomas
Keelan, Julia
Kehrer, Mrs. Joseph
Keintz, Mrs. Elizabeth
Keitz, Mrs. Regina
Kelleher, Joseph
Kelleher, Patrick
Keller, Mary
Kelliher, John
Kelly, Alice,
Kelly, Anna
Kelly, Arthur
Kelly, Bernard
Kelly, Catherine
Kelly, Catherine
Kelly, Daniel
Kelly, Francis M.
Kelly, Mrs. Henry
Kelly, Hester
Kelly, John
Kelly, Kate
Kelly, Mary
Kelly, Peter
Kelly, Rose H.
Kelly, Robert
Kenu, Peter
Kennedy, Bridget
Kennedy, Mrs. B.
Kennedy, Miss Margaret
Kennedy, Robert
Kenney, Daniel T.
Kenney, Helen
Kenny, Johanna
Kenny, John
Kerber, Joseph
Kerb, Mrs. Edward
Kern, Mary
Kershing, Mary
Kervin, Mrs. James
Kiefer, Catherine
Kiefer, Katherine
Kiely, Mary
Kienly, Mrs. Nellie
Killroe, Bernard
King, William
Kinney, Mary
Kinsella, Anne
Kinsella, Caroline
Kirby, Mrs. Margaret
Kirby, James
Kirby, John
Kirchner, Elizabeth
Klegin, Lawrence F.
Klinger, Joseph
Klas, Alois
Knartzer, Carrie
Knauer, Katherine
Knostzer, Carrie
Koach, Mary
Koch, Mrs. Henry
Kohler, Mrs. Frank
Kohorst, Mrs. Anna
Kohnt, Mary A.
Kohrman, Mary
Kommyer, Miss Amelia
Kour e, Christopher
Krause, Mrs. Margaret
Kreim, Charles B.
Kremer, Esther
Krichton, Mr. T. J. J.
Krider, Charles C.
Kriger, Mrs. Jennie
Kropp, Mrs. Ellen
Krug, John
Kubiciek, Mrs. Mary
Kuhl, Gebena
Kummel, Mrs. Carrie
Kumpel, Miss Emily
Kune, Mrs. Ellen
Kuntz, Barbara
Kurzana, Frank

Labarre, Marcel
Labenski, Catherine
Lace, Miss Matilda
Lamb, Nicholas
Lambert, Mannie R.
Lambert, Mary Rose
Lamless, Mrs. Alice M.
Lamothe, Severine
Lanagan, Edward M.
Lanagan, Kate
Lanagan, Mrs. Catherine
Landers, Frank
Langan, Mrs. Elizabeth
Langan, Kate
Langan, Mrs. Katherine
Langan, Miss Margaret
Langdon, Edward
Langdon, John
Langdon, Mary
Langenfeld, Paul W.
Langton, Dominic
Langton, William
Lannity, Mary
Lanigton, Dominic
Lap e, Mr.
Laroque, Cornelia
Lauer, Philomen
Laughlin, Howard
Laymyer, Mrs. John
Lawless, Catherine
Laurent, Mr. St. Patrick
Lavalley, Edward
Lazala, Annie
Lear, Mary
Lee, Alice
Lee, Mary
Lehr, Annie
Leurtz, Frank
Lensing, Aloysius
Lentz, George
Lentz, Henry Edgar
Lentz, Lizetta
Leonard, Catherine T.
Leonard, Mrs. Johanna
Leonard, J. William
Leonard, Patrick
Leonard, William
Leskansckas, Joseph
Leskansckas, Mrs. Veronica
Levesque, Melle, Joe
Lidral, Frank
Lidral, Mary
Lieb, Casper
Liebert, Louis
Lockhart, Mrs. Mary
Loesch, Mrs. Eugene
Loeschle, Mrs. Mary
Loftus, Francis
Lombard, Stephen J.
Long, Grace
Losse, Mrs. E.
Loughlin, Joseph

Obituary (Continued)

Loutloff, Julia
Loughram, Alice
Loughram, Victoria
Loy, Alice Kate
L chetti, Miss Margaret
Lundy, John
L tty, William
Lydon, Margaret
Lynch, Anne
Lynch, James
Lynch, John J.

McAleer, James
McAleer, Michael
McAleer, Peter
McAleer, Sarah
McAlister, John
McAlister, Mary
McAndrew, Peter
McAnoye, Miss Sarah
McAree, Terena
McAtier, Joseph
McCabe, Anne
McCabe, Charles
McCabe, James
McCabe, Michael, Jas.
McCabe, William
McCann, Aloisius
McCann, Anna
McCann, John T.
McCann, Patrick
McCann, Pierce
McCann, Sarah
McCarren, Mrs. Elizabeth
McCarren, Helen
McCarren, Joseph G.
McCartan, Leonard
McCarthy, Edwin
McCarthy, John
McCarthy, Mary
McCarthy, Michael
McCloud, Helena
McClay, Rose
McClory, Norbert
McColgan, James
McColgum, James
McCollins, Corp.
McCourt, Michael
McCormick, Michael
McCreary, William
McCrory, Elizabeth
McDade, John
McDermott, Elisabeth
McDevitt, Edward
McDonald, Miss Mary A.
McDonell, Mrs. William
McDonnell, Mrs. Anne
McDonnell, Bridget
McDonnell, Mary
McDonough, John
McDonough, M.
McEnnis, Mrs. M. E.
McEntee, Joseph Leonard
McGame, James
McGarity, Jane
McGarity, Mary
McGarrity, Jane
McGarrity, John
McGarrity, Mary
McGarrity, Michael
McGee, Thomas
McGivern, Maria
McGlone, Mrs.
McGonigle, Hugh
McGrorey, Anna M.
McGrory, Anna
McGuinness, Mrs.
McGurran, Ellen
McGuire, Agnes
McHale, Thomas
McHugh, Mary
McHugh, Owen
McIntyre, Robert A.
McIntyre, Leo.
McIver, Mrs. Elizabeth
McKenna, Mrs. William
McKernan, Bridget
McKevitt, John
McLaughlin, Miss Anne
McLaughlin, Edward
McLaughlin, Helen
McLaughlin, Mary
McLaughlin, Martha Elan
McLaughlin, Patrick
McLaughlin, Thomas
McMahan, Mary
McMahon, Annie
McMahon, Bridget
McMahon, Mrs. Mary
McMahon, Mrs. Susan
McMullan, John
McNally, Leo.
McNichols, Richard
McNulty, Margaret
McSorley, Edward
McVeigh, Miss Maria
MacMeikin, Mrs. Susan
Macranon, Isabella
Macranon, John
Maddox, Thomas
Madigan, James
Madigan, Thomas
Madin, Tressie Dierkin
Madison, Miss Mary
Magee, Mary E.
Magner, Mrs. E.
Magner, Mrs. E. Marie
Maguire, Ellen
Maguire, Margaret
Maguire, Miss Margaret
Maguire, R. A. C.
Mahoney, Ellen Mary
Mahoney, Mrs. Daniel
Mahoney, Mrs. James
Mahr, Mary
Malia, Martin
Maloney, Mr. Michael
Mangan, Margaret
Martin, Delia A.
Martin, Edward F. Jr.
Marzolla, Theresa
Mathieson, Donald
Mathieson, Sarah
Mathos, Miss
Maurer, Rose
Maurer, William
Maybery, Miss Mary E.
Mayer, Charles
Mayer, Jesse
Mazenks, Henerietta
Meenan, Daniel
Meenagh, Catherine
Meenagh, Catherine
Meier, Mrs. Frank
Meier, Lawrence
Meila, Anastasia
Meila, John
Meilleur, Mrs. Noemie
Meilo, John
Meites, Rose
Melewski, Mrs. Elizabeth
Menegay, Paul V.
Merrick, James F.
Merriman, Maglena
Merro, Mr., Soldier
Mero, Mr., Soldier
Metz, Mrs. Barbara
Metz, Edward
Meyer, Bertha
Meyer, Verena
Mickels, Mrs. Bernardine
Millar, Sarah
Milligan, Margaret
Miller, Anne
Miller, Arnold
Miller, Bridget
Miller, Elizabeth
Miller, Frank
Miller, Mabel
Miller, Mrs.
Miller, Mrs. C.
Miller, Rose
Miller, Sarah
Miller, William B.
Millerneck, Mrs.
Millner, Frances
Miskofosky, Elizabeth
Mitchell, Josephine
Mitchell, Kate
Mitchell, Mrs. Kate
Mitchell, Mrs. Robert
Mitko, Lillian
Moan, Mary
Moehlenkamp Anthony,
Moeller, Alice
Moeska, Katharine
Molloy, Mrs. Mary
Moliter, Rev. John
Montagne, Alice
Montagne, Mary
Montagne, Patrick
Mooney, Alice E.
Mooney, Daniel
Mooney, Miss Ella
Moore, Catherine
Moosman, Casimer
Moran, Agnes M.
Moran, Emily
Moran, James
Moran, John
Moran, Mrs. John
Moran, Margaret
Moran, Mrs. Mary
Moran, Sophie
Mori, Mary
Morgan, Anne
Morgan, Mary
Moriarity, Michael
Moriarity, Roy
Morron, Florence
Morrow, Mary
Mosby, Mary
Mueller, Theresia
Muernier, John
Muernier, Mary
Muessel, Peter
Mulcahy, Mary
Mulhearn, Margaret
Muller, Mrs. Anna
Muller, Elizabeth
Muller, Miss Margaret
Murphy, Frances E.
Murphy, Edward
Murphy, John
Murphy, Michael
Murphy, Mrs. Mary J.
Murphy, Miss
Murphy, William
Myelot, Mrs. Bridget

Nachtmann, Catherine
Nachtmann, Katharina
Nadler, Miss S.
Needham, Mrs. Margaret
Neidert, Louisa A.
Nelesen, Mary
Nelligan, John T.
Newfield, Frank
Nie ermeyer, Katherine
Nies, Nickolas
Nimon, Mrs. Eliza
Noel, Mary
Noel, Wm.
Nolan, Charles
Nolan, Mrs. M. N.
Nolte, Mrs. Eleanore
Nolte, Mrs. Margaret
Noonan, John
Noone, Joseph J.
Norris, Mrs. Helen
Nosten, Mary
Nuber, Mrs. Mary
Nugent, Rose
Nugent, Thomas and May
Nunes, Mrs. Louisa
Nunn, Mrs. Rosa
O'Brien, John
O'Brien, Sarah Gale
O'Bryan, Mrs. Miranda
O'Carroll, Mary
O'Connell, Edmund
O'Connell, Louis
O'Connell, Mrs. Mary
O'Connell, Mrs.
O'Connell, Wm. T.
O'Connor, Catherine
O'Connor, Christopher
O'Connor, Mary
O'Connor, Thomas
O'Connor, William
O'Day, Mrs.
O'Donell, Bernard
O'Donnell, Elizabeth
O'Donnell, Annie
O'Grady, David
O'Hara, Catherine
Oherene, Mrs.
O'Hern, Anna Werkhoff
Oken, Antonette
Oldenburg, Miss M. G.
O'Leary, Mrs. Ann
O'Loughlin Jolin
Olwell, Hugh
Omearra, Dennis
O'Neil, Miss Anna
O'Neill, Annie
O'Neill, Miss Cecilia
O'Neil, Hugh
O'Neil. John
O'Neill, Kate
O'Neill, Michael
O'Reilly, Andrew
O'Rourke, Frank
O'Shaughnessy, Julia
Oswald, Anna
Osstriech, Mrs.
Overheck, Antonet

Panella, Mrs. Maria
Park, Mrs. Matilda
Parker, Mrs. Martha B.
Papczrun, Mary
Pass, Mrs. Martha
Passed, Edward, U. S. A.
Passek, Edward
Perez, Peter
Perry, Frank T.
Perry, Leone
Pfaff, William
Pffaffman, Michael
Phillippe, A. M.
Phillips, Elizabeth
Phillips, John
Phillips, Wallace Edward
Philip, Joseph
Piehler, Andrew
Pierson, Mrs. Mary
Pi e, Mrs. A. M.
Pollock, Mrs. Florence
Porea, Mrs. Louise
Porocmeyer, Joseph
Potthoff, William
Prendergast, John
Priei, Mary
Purcell, Margaret
Pyl, Robert

Quinn, Alice
Quinn, John
Quinn, James
Quinn, Patrick

Rach, Mrs. Margaretha
Radford, Joseph
Railing, John
Raker, Louise
Rambsberger, Mrs. Kunigunda
Rauger, Eleanor W.
Ratermann, Mary
Rawleugs, Miss Mary
Recker, John
Redding, Michael J

Obituary (Continued)

Regan, Hermann Joseph
Regan, Michael
Reh, Richard U.
Rehkamp, Mary
Rehling, Henry
Reidinger, Mrs. Frank M.
Reilly, Mrs. Florence
Reilly, Mrs. Jane
Reilly, Jennie
Reilly, Mrs. Mary A.
Reinersman, Elizab t
Renard, Rita
Reitermeyer, Raymond
Reordan, Dennis
Reynolds, Bert W.
Rice, Alice
Rice, Thomas
Richmond, Anna
Reilly, Miss Lulu
Rigney, Mrs. Bridget
Riley, Charles I.
Ringwood, John
Ringwood, Peter
Ringwood, Sarah
Ringwood, Thomas
Ringwood, William
Riordan, Morris
Rivers, Joseph
Rivers, Margaret
Rivet, Mrs. Emma
Robinson, Elenora
Roche, Johanna
Roche, William J.
Rodack, Felix
Roddy, William J.
Rodefeld, Mrs.
Roe, Elizabeth
Roelle, Vincent
Roger, Thomas
Rondy, Alexine
Rooney, Michael W.
Rooney, Mike
Rorks, John
Roth, Mrs. C.
Rothinghans, John
Rothman, George L.
Roumpz, Anthony
Roup, Pauline
Rourke, Girty
Rowe, Mr.
Ruggaber, Mrs. Mary M.
Rguwein, Ellen
Ruh, Monica
Ryan, Leo
Ryan, Mrs. Mary
Ryan, Thomas

Saale, Maymie
Sack, Mrs. Regina
Sandman, Josephine
Saufleet, William
Sauford, Mrs. Mary Eugenia
Santos, Mary M.
Sauer, Maria
Saum, Anna
Sawyer, Michael
Scallion, Eva
Scallion, John
Scannel, Philip
Schat, Mr. Fred
Scheid, Catherine
Schemmert, Frank
Scherer, Louisa
Schick, Elisabeth
Schiefeu, Ida
Schmalhofer, Frank, Jr.
Schmidt, Albert
Schmidt, August
Schmitt, George
Schmidt, Henry
Schmidt, Joseph
Schmitt, Jules
Schmitt, Kilian
Schmitz, Barbara
Shneider, Regina
Schnell, Paul
Schneneman, Katharine
Schmidgen, Conrad
Scholl, Adam
Scholz, Maria
Schonweiler, Emma
Schomer, Mrs. Rosa
Schowers, Mrs. Virginia Kimball
Schubert, Charles
Schuck, Mrs. Mary
Schultz, Mr. Peter
Schuler, Elizabeth
Schulkamp, H. J.
Schulting, Peter
Schultz, Juliana
Schumacher, Mrs. Maria
Schwan, Aloysius
Schweickert, Emiehl
Schweitzer, Anton
Schwenger, Elizabeth
Scott, Augustin
Scott, Daniel
Scott, Mrs. Herbert
Scott, James W.
Scott, Mary
Scullion, Bell
Scullion, Betty
Scullion, Ellen
Scullion, Henry
Scullion, Jane
Scullion, John
Scullion, Mary
Scullion, Sally
Scullion, William
Scully, Mrs. Elizabeth
Scully, J. T.
Sears, Robert
Sebald, Barbar
Sebald, Christopher
Seeniger, George
Seguin, Camille
Seibold, Josephine
Seiler, Andrew
Senn, Eleonore S.
Seybert, Frank D.
Sexton, Richard
Shakelton, Harry
Shanks, Mrs. Veronica
Shannon, Mary
Shea, Nicholos H.
Shea, N. H.
Sheffington, Mrs.
Sheridan, Philip
Shieldnieyer, Mrs. John
Simon, Annae
Sinclais, Isaac
Sirian, Mrs. Ellen
Slane, Bridget
Slane, John
Small, A. D.
Smith, Adam
Smith, Mrs. Edward
Smith, Nicholas
Smith, Robert
Smyth, James
Sneper, Bernard
Soden, F. J.
Somers, Mrs. Michael
Somers, Michael
Somers, Philipa
Sommers, Mary
Sommers, Michael
Songg, Alfred
Sotak, Anna
Spahs, Serephine
Spangler, Guy
Specht, Seraphina
Spemier, Conrad
Spies, Nicholas
Stoab, Antony
Stabb, Anna
Stack, Mrs. Mary
Stadtherr, Wenzel
Stahle, Josephine
Stamm, Andrew
Stapleton, Miss Mary
Stauss, Max
Steckle, Teresa
Steckler, Elizabeth
Steckler, Joseph
Steele, George
Steele, Henry M.
Stein, Mrs.
Steinacher, Mrs.
Steinhauser, Crescentia
Stenger, Vincent
Stengerwald, Anthony
Stengerwald, Barbara
Stengerwald, Thomas
Stephenson, Mrs. Margaret
Stevenson, Frank J.
Stewart, Annie
Stickland, Esther
Storms, Mary
Stuncok, Anton
Stutz, Mrs. Mary
Sullivan, Mrs. B. J.
Sullivan, Cornelius J.
Sullivan Julia
Sullivan, Mathew
Sullivan, Mrs. Mary
Sullivan, Mary
Sullivan, Miss May
Sullivan, Mr. M. E.
Sweeney, Barbara
Sweeney, Daniel
Sweeny, Miss Ellen
Sweetland, Mrs. Mary Rita Doyle

Tait, Mrs. Bridget and Margaret
Tanner, Joseph
Tarleton, Elizabeth J.
Taylor, Mrs. Joanna M.
Teat, Arthur
Tender, Mrs.
Tenner, Josephine
Theman, Will
Therien, Alfred
Thiel, Laurina
Thien, Nellie
Tierney, William
Tobey, Frank
Tobin, Mrs. Elizabeth
Tolan, Helen
Tomilty, James
Toomer, Michael
Tosque, A. T.
Tracey, Sarah
Trapp, Edward
Trapp, Philip
Trolhus, Agnes
Tuchek, Marie
Tuttle, John

Urben, Hannah
Uhling, Mary
Ulrich, Eva
Upton, Mrs. Lena

Valentine, Mrs. Mary
Valin, James A.
Vanek, Agnes
Vaughan, Ray
Veith, Louis
Vierling, John
Vies, Nicholas
Vodde, Mrs. Magdalene
Voelker, George
Voelker, Wilhelmina
Vogel, Lena A.
Vorndran, Joseph
Vow, Henry

Wachter, Frances Cunnegunda
Wade, John
Wagner, Mrs.
Wagner, Stephen
Wahl, Mrs. Magd.
Wall, Leo
Wall, Margaret
Wall, Marie
Wallace, Mrs.
Wallace, Mrs. Rose
Wallace, Stephen
Walker, Katherine J.
Walsh, Bridget
Walsh, T. Francis
Walsh, Richard
Walters, Mrs. R.
Ward, Frank C.
Ward, Joseph
Ward, Katherine
Wassmutt, Mrs. Mary
Waterman, Mrs. Ellen
Waters, Miss Mary
Weber, Miss Anna
Weber, Mrs. Anna
Weber, Barney
Weber, Jack
Weber, John
Weber, Mick
Weber, Mrs. Mary
Weber, Philomena
Wegmann, Catherine Cooney
Wehinger, Theresa
Wehrle, Edward
Weisenbach, Anthony
Weisenbach, Katharina
Wellman, Elisabeth
Welsh, Mrs. Michael
Welsh, Thomas
Wen, Henry
Werla, Mary
Wernecke, Christian
Werner, Phillipp
Wessel, Maria
Wessels, Florence
Westermeier, Richard
Wheeler, Sarah
Whelan, Mary
Whelttе, Clara
Whibbs, John
Whines, Norah
Wick, Theresa
Wieb, Miss Albrecht
Williams, Franklin
Willing, Daniel
Wilsken, Joseph
Wilt, Joseph
Winger, Mrs. Lena
Winter, Mary
Winter, Peter
Wise, Mrs. Anna
Wise, Mrs. Annie
Wise, John
Withers, Sarah
Wittman, Phillipine
Wolf, Mrs. Emma
Wolf, George J.
Wood, George
Woods, Harry F.
Woods, James
Woods, R. Edmund
Woolf, Henry
Wunderly, Louis

Yancik, Rosilia
Yenor, Rosa
Yost, Mrs. Katherine
Young, Mrs. S.

Zeik, Ann J.
Zeitz, Ottilia
Zenon, Wilhelm
Zerbe, Mary
Zewe, William
Zimmermann, Joseph
Zinkand, Joseph
Ziveier, Agnes
Zinneth, George
Zinicolo, Nicholas

1920

Kalendarz Krzyżowca

NUMER "SIEDMSETNEJ ROCZNICY"

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND
WASHINGTON, D.C.

Published and distributed under permit No. 668 authorized by the Act of October 6, 1917, on file at the Post Office of Washington, D. C. By order of the President.—A. S. Burleson, Postmaster General.

Kalendarz • Krzyżowca

Wydawany kwartalnie na korzyść Ziemi Świętej

przez

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND

MOUNT ST. SEPULCHRE WASHINGTON, D. C.

Entered as second-class matter, October 18, 1915, at the Post Office at Washington, D. C., under the Act of Congress of March 3, 1879. Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Sec. 1103, Act of October 3, 1917, authorized on July 1, 1918.

Vol. XXVII, No. 1. OCTOBER 1, 1919 25 Cents Yearly

Ogólne Informacye

Kalendarz Krzyżowca jest wydawany na korzyść Miejsc św. w. Palestynie Wszelkie dochody z niego bywają odsyłane do Kustosza Ziemi św. w. Jerozolimie, gdzie, jako i Kolekty z Wielkiego Piątku, są obrócone na utrzymanie Miejsc św. i na rozpowszechnienie Chrześcijaństwa po Misjach Ziemi św., do których nie tylko zalicza się Palestyna, ale też i Egypt, Azya Mniejsza, Armenia i Wyspa Cypr.

Komisaryat Ziemi św. jest legalnie zorganizowaną korporacyą, itsniejącą pod prawami Dystryktu Kolumbijskiego, i osiadłą w Brookland, blisko Washington, D. C. Legalna jego nazwa brzmi: "The Commissariat of the Holy Land for the United States."—(Komisaryat Ziemi św. dla Stanów Zjednoczonych Ameryki). Organizacya ta jest prawnie upoważniona do odbierania legatów i darowizn wszelkiego rodzaju; i wyżej wspomniana legalna nazwa Komisaryatu musi być użyta w wyrabianiu legatów i darowizn wszelkiego rodzaju na korzyść Ziemi św.

Krzyżowcy i wszyscy w ogóle korespondujący z nami powinni podpisywać zupełnie nazwiska i adresa swoje.

Przesyłanie pieniędzy może być przez "Money Order" lub czek. Nie należy przesyłać gotówki w listach nie regestrowanych. Przesyłki takie zwykle giną. Należy się zawsze posługiwać czekiem, money orderem lub listem regestrowanym. Wszelkie przekazy pocztowe lub bankowe wystawione być powinny na Komisaryat Ziemi św., w Waszyngtonie, D. C., albo na Departament św. Antoniego, w. Waszyngtonie, D. C.

Wieczni Członkowie, którzyby czasami nie otrzymywali darmo Kalendazra Krzyżowca od Promotora, u którego się dali zapisać, niechaj nas o tem zaraz zawiadomią, podając wyraźnie swe nazwisko i adres, i nadmieniając rok, w którym byli przyjęci jako Wieczni Członkowie; tak niezwłocznie, będzie im posyłany Kalendarz Krzyżowca rok rocznie.

Kalendarz Krzyzowca jest wydawany cztery razy do roku w czterech językach: angielskim, polskim niemieckim i włoskim. Kalendarz roczny jest dla wszystkich Członków Pobożnej Krucyaty dla Ziemi św. Kwartalniki zaś wychodzące co trzy miesiące, bywają posyłane darmo tylko Promotorom i ich Asystentom.

Kalendraz Krzyżowca

wydany na korzyść
Ziemi Św.

przez

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND
MOUNT ST. SEPULCHRE
WASHINGTON, D. C.

1920

The Crusaders Almanac published by the Franciscan Fathers for the benefit of the Missions of the Holy Land is cordially commended to the patronage of the faithful.

J. Card. Gibbons

Baltimore July 25, 1902.

Kalendarz Krzyżowca wydawany przez Ojców Franciszkanów dla korzyści Misji Ziem św. jest z całego serca polecony popieraniu Wiernych.
Baltymore dnia 26-go Lipca, 1902 r. J. Cardynał Gibbons.

Kalendarz Krzyżowca

wydany na korzyść Ziemi św. przez Komisaryat Ziemi św.
w Washington, D. C.

Święta obowiązujące w Stanach Zjednoczonych:

Oprócz niedzieli, każdy katolik, który doszedł do rozumu, i chyba, że uwalnia go od tego choroba lub inna poważna przeszkoda, obowiązany jest do wstrzymania się od pracy i do wysłuchania Mszy św. w dniach następujących:

1. Obrzezanie Pana Jezusa, czyli Dzień Nowego Roku, 1-go stycznia.
2. Wniebowstąpienie Pańskie, 23-go maja.
3. Wnebowzięcie Najśw. Maryi Panny, 15-go sierpnia.
4. Dzień Wszystkich Świętych, 1-go listopada.
5. Niepokalane Poczęcie Najśw. Maryi Panny, 8-go grudnia.
6. Boże Narodzenie, 25-go grudnia.

Świeta państwowe:

1. Dzień Nowego Roku, 1-go stycznia.
2. Urodziny Waszyngtona, 22-go lutego.
3. Dzień Wieńczenia Grobów, 30-go maja.
4. Święto Wolności, 4-go lipca.
5. Święto Robotników, 1 poniedz. września.
6. Dzień Krzysztofa Kolumba w wielu Stanach. 12 paźdz.
7. Dzień Dziękczynienia, 4-ty czwartek w listopadzie. (29).
8. Boże Narodzenie, 25-go grudnia.

Dni postu

Obowiązujące każdego katolika, który skończył rok dwudziesty pierwszy i nie jest prawnie od postu zwolniony:

1. Wszytkie dni powszednie Wielkiego Postu, począwszy od Środy Popielcowej, 18-go Lutego.

2. Suche dni, cztery razy do roku, mianowicie: Środy, Piątki i Soboty;—(a) Po pierwszej niedzieli Wielkiego Postu (25, 27, 28 Lutego); (b) Po Zielonych Świątkach (26, 28, 29 Maja); (c) Po 14-tym września (15, 17, 18 września); (d) Po 3-ej niedzieli Adwentu (15, 17, 18 grudnia).

3. Wigilie: Zielonych Świątek, 3-go czerwca;—Wniebowzięcie N. P. M., 14-go sierpnia;—Wszystkich Świętych, 31-go Października;—Bożego Narodzenia, 24-go grudnia.

Dni postu

W. których nie wolno używać mięsa:

1. Wszystkie Piąki w roku, z wyjątkiem świątecznych.

2. Wszystkie dni postu, z wyjątkiem tych, w których używanie mięsnych potraw jet wyraźnie dozwolonem przez władzę duchowną.

N. B.—Czas spełnienia obowiązku Wielkanocnego, Spowiedzi i Komunii św. kończy się tego roku z dniem 30-go Maja.

Zołnierze i marynarze, będący w czynnej służbie Stanów Zjednoczonych, nie są zobowiązani do zachowania postu mięsnego, z wyjątkiem Środy Popielcowej, Czwartku, Piątku i Soboty Wielkiego Tygodnia i w wigilię Wniebowzięcia N. M. P. i Bożego Narodzenia.

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND,

Mount St. Sepulchre, Washington, D. C.

Z upoważnieniem i poleceniem władzy Kościelnej.

1	C	✠ **Nowy Rok-Obrzezanie Pana Jezusa** (G. A., O. Z.*) *Ewangelia: Obrzezanie Pana Jezusa. Luk ii, 21–22.* Zupełny Odpust dla Promotorów Krucyaty.
2	P	★ PIERWSZY PIATEK—Święto Najświętszego Imienia Jezus. (O. Z.) — *Św. Franciszka, W. 1 Zak.*
3	S	Oktawa św. Jana, Apostoła, Ewangelisty. — Św. Daniela, M.
4	N	✠ **Niedziela wsród Oktawy Obrzezania P. Jezusa** — Św. Tytusa, Bp., W. *Ewangelia: Powrot z Egiptu. Mat. ii, 19–23.*
5	P	*Św. Szymona Stylity, W.*
6	†W	★ OBJAWIENIE—Trzech Króli. (G. A., O. Z.*) Zupełny Odpust dla Krzyżowców.
7	Ś	Św. Lucyana, M. — Św. Kryspina, B.
8	C	Św. Apolinarego, B., W. — Św. Seweryna, B.
9	P	ŚŚ. Juliana i Bazylisy, MM. — Św. Marcyanny, W., M.
10	S	Św. Idziego, W. O., F., M.
11	N	✠ **Pierwsza Niedziela po Trzech Królach** — Św. Salwiusza, M. *Ewangelia: Jezus znaleziony w Świątyni. Luk ii, 42–52.*
12	P	Św. Arkadyusza, M.
13	†W	Oktawa Trzech Króli. — Św. Leoncyusza, B., W.
14	Ś	Św. Hilarego, B., Dokt. — Św. Malachiusza, Pror.
15	C	Św. Pawla, Pierwszego Pustelnika. — Św. Maura, Op., W.
16	P	Św. Marcelego, Pap. — *ŚŚ. Bernarda i Towarzyszy.*
17	S	Św. Antoniego, Op., W. — Św. Sulpicyusza, B., W.
18	N	✠ **2-ga Niedziela po Trzech Krolach** — Św. Wawrzynca, M. *Ewangelia: Gody weselne w Kanie. Jan. ii, 1–11.*
19	P	Św. Kanuta, Kr., M.
20	†W	ŚŚ. Fabiana i Sebastyana, MM. — Św. Maura, B., W.
21	Ś	Św. Agnieszki, P., M. — Św. Publiusza, B., W.
22	C	ŚŚ. Wincentego i Anastazego, MM. — Św. Gaudencyusza, B., W.
23	P	Zaślubiny Najśw.Maryi Panny. — Św. Klementa, B., M.
24	S	Św. Tymoteusza, B., M. — Św. Felicyana, B., M.
25	N	✠ **3-cia Niedziela po Trzech Królach** *Ewangelia: Uzdrowienie trędowatego i służccego. Mat. viii, 1–13.*
26	P	Św. Polikarpa, B., M.
27	†W	Św. Jana Chryzostoma, B., Dokt. — Św. Juliana, M.
28	Ś	Św. Agnieszki, P., M. — *Św. Mateusza z Agrigento, B., W.*
29	C	Św. Franciszka de Sales, B., D., Patrona prasy katolickiej.
30	P	Św. Martyny, P., M. — *Św. Jacenty, P. 2-go Zakonu.*
31	S	Św. Piotra z Nolasco, W. — *Bł. Luizy, W. 3-go Zakonu.*

Krucyata o Ziemię Swiętą

Cel.—Krucyata niniejsza jest to Stowarzyszenie mające na celu oswobodzenie i zachowanie Miejsc Świętych w Palestynie, znajdujących się pod opieką 00. Franciszkanów.

Wstępne.—Osoby chcące przynależeć do krucyaty mogą być przyjęte każdego czasu przez Komisaryat Ziemi Świętej, albo przez Promotorów Krucyaty. Dzieci, osoby zagraniczne i zmarłe mogą zostać członkami Krucyaty i korzystać z duchownych dobrodziejstw tejże. Każdy członek przyjęty odbiera egzemplarz *Kalendarza Krzyżowca*, certyfikat członkostwa i medal wzbogacony odpustami Ziemi Swiętej.

Modlitwa.—Modlitwa dla Krzyżowców (podana na 9-ej stronicy) *nie* jest obowiązkową, i chociażby członkowie ją pominęli, mimo to korzystają z wszelkich dobrodziejstw Stowarzyszenia.

Opłata.—Krzyżowcy wnoszą rocznej opłaty 25 centów na oswobodzenie i zachowanie Miejsc Świętych. Promotorzy i Krzyżowcy ostrzeżeni są niniejszem, aby nie przesyłali pieniędzy (monet lub banknotów) w listach, tylko posyłali takowe przez pocztowy "money order" lub "check." Znaczki pocztowe amerykanskie przyjmuje się na sumy nie przenoszące jednego dolara.

Zmarli Członkowie.—Nie omieszkaj zapisać zmarłych rodziców twoich, krewnych lub przyjaciół do Krucyaty. Tym sposobem uczestniczyć będą w niezliczonych Mszach Świętych, ofiarowanych za nich u Świętych Ołtarzy. Oh jaką wdzięcznością pałać ku tobie będą te biedne dusze, jeżeli przez miłosierność twoją wybawisz je z mąk czyścowych.

Członkowie Wieczyści.—Ktokolwiek złoży w ofierze $12.00 jest zapisany, jako Wieczysty Członek Krucyaty, korzysta z benefisów tejże na zawsze i otrzymuje prześliczny dyplom. Zmarłe osoby mogą być podobnie zapisane. *Familie i Religijne Stowarzyszenia* mogą dostąpić wieczystego członkostwa za złożeniem ofiary $100.00. Ofiary na wieczyste członkostwo mogą być spłacane ratami po 50 centów lub po dolarze miesięcznie Komisaryatowi lub jakiemubądź Promotorowi.

Korzyści Duchowne.—(1) Krzyżowcy biorą udział w 25,000 Mszach Świętych ofiarowanych rocznie za dobrodziejów przez Ojców Franciszkanów u Świętych Ołtarzy. (2) Mocą brewu Papieża Piusa VI—Inter caetera—z dnia 13-go lipca, 1778 roku, mają udział we wszelkich dobrych uczynkach, modlitwach, postach, pokutach, umartwieniach i pielgrzymkach spełnianych w Ziemi Świętej przez Ojców Franciszkanów, pielgrzymów i wiernych. (3) Uczestniczą w niezliczonych odpustach przywiązanych do Miejsc Świętych, wszystkie odpusty można ofiarować za dusze wiernych zmarłych. (4) Ojciec Święty, Leon XIII, udzielił Odpustu Zupełnego Krzyżowcom w uroczystość Bożego Narodzenia i Wielkanocy oraz w godzinę śmierci, a odpust częściowy każdego Piątku.

Promotorzy.—Wzywamy wszystkich, którym drogą jest Ziemia Święta i drogimi miejsca naszego odkupienia, aby zostali Promotorami Krucyaty. Skoro się zgłoszą, zaopatrzymy ich we wszelkie potrzebne rekwizyta. Ktokolwiek zwerbuje co najmniej dwudziestu-pięciu Krzyżowców w roku, policzony zostanie w poczet Promotorów.

Specyalne Przywileje Promotorów.—Oprócz korzyści jakie odbierają członkowie Krucyaty, Ojciec Święty, Leon XIII, reskryptem z dnia 26-go czerwca, 1894, udzielił dla Promotorów odpust zupełny: (*a*) w Dzień Nowego Roku; (*b*) w uroczystość Wniebowzięcia Najśw. Maryi Panny. Nadto, korzystają oni ze szczególnych Mszy Świętych, ofiarowanych co tydzień na ich intencyę u Grobu Świętego, na Kalwaryi, w kościele Zbawiciela, w Jerozolimie, w Sanktuaryum Zwiastowania, w Nazarecie, w Świętej Grocie Betleemskiej i w Sanktuaryum św. Jana Chrzciciela w Ain Karem. Jako wyraz wdzięczności, od czasu do czasu obdarzamy Promotorów jakimś drobnym upominkiem z Ziemi Świętej i nazwiska ich składane są corocznie do Grobu Świętego.

Aprobata.—Pożyteczna działalność w Ziemi Świętej została potwierdzona i polecona przez czterdziestu Papieży w sześćdziesięciu bullach pontyfikalnych i brewach i obdarzona jest szczególnem błogosławieństwem Ojca Świętego, Leona XIII, niedawno zgasłego Ks. Kardynała McCloskey 1 Jego Eminencyi Najprzew, Ks. M. A. Corrigana, Ich Eminencyi Kardynałow Farley i Falconio i Jego Excellencyi, Najprzew. Jana Bonzano, Delegata Apostolskiego. Wszelkie komunikacye należy adresować do:

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND

Mount St. Sepulchre **Washington, D. C.**

1	**N**	✠ **Niedziela Starozapustna**	Św. Ignacego, Bp., M.
		Ewangelia: Robotnicy we winnicy. Mat. xx, 1–16.	
2	P	★ OCZYSZCZENIE NAJŚWIETSZEJ MARYI PANNY.	(G. A., O. Z.*)
3	†W	Św. Błażeja, B., M.	*Bł. Odoryka, W. 1-go Zak.*
4	Ś	Św. Andrzeja Corsini, Bp., M.	*Św. Jozefa z Leonissa, W.*
5	C	Św. Agaty, P., M.	*Św. Piotra i Towarzyszy Męczenników 1-go i 3-go Zakonu.*
6	P	★ PIERWSZY PIATEK—Św. Doroty, P., M.	Św. Silwana, Bp., M.
7	S	Św. Romualda, Op., M.	*Św. Antoniego ze Stronconio, W.*
8	**N**	✠ **Mięsopustna**	Św. Jana z Maty, W.
		Ewangelia: Przypowieść o nasieniu. Luk viii, 4–16.	
9	P	Św. Apolonii, P., M.	
10	†W	Św. Skolastyki, ksieni.	Dziesięciu Zołnierzy Męczenników Rzymskich.
11	Ś	Objawienie się Najśw. Maryi Panny w Lourdes.	Św. Lazarza, Bp., W.
12	C	Siedmiu Braci Zakonu Serwitów WW.	
13	P	Św. Benignusa, M.	*Św. Joanny z Vaois, W.*
14	S	Św. Walentyna, Bp., M.	Św. Andrzeja, Bp., W.
15	**N**	✠ **Niedziela Zapustna**	*Przeniesienie Relikwii św. Antoniego*
		Ewangelia: Jezus przywraca wzrok ślepemu. Luk xviii, 31–43.	
16	P	Bł. Filippy, P. 2-go Zakonu.	
17	†W	ŚŚ. Faustyna i Towarzyszy, MM.	
18	Ś	★ POPIELEC.	Św. Symeona, Biskupa Jerozolimskiego.
19	C	Św. Mansueta, Bp.	*Św. Konrada z Piacencyi, W.*
20	P	Św. Leona, Bp., M.	Św. Eucheryusza, Bp., W.
21	S	Św. Seweryna, Bp., M.	*Św. Anieli Merici, P. 3-go Zak.*
22	**N**	✠ **Pierwsza Niedziela Postu**	*Św. Małgorzaty z Kortony, Pokut.*
		Ewangelia: Jezus kuszony od czarta. Mat. iv, 1–11.	
23	P	Św. Piotra Damiana, Bp., M.	
24	†W	Św. Segiusza, M.	
25	Ś	SUCHE DNI.—Św. Macieja, Apostoła.	
26	C	Św. Feliksa iii, Pap., W.	*Bł. Sebastyana, W. 2-go Zak.*
27	P	SUCHE DNI.— Św. Nestora, Bp., M.	Św. Aleksandra, Bp., M.
28	S	SUCHE DNI.—Św. Leandra, Bp., W.	*Bł. Jana z Troi, W.*
29	**N**	✠ **2-ga Niedziela Postu**	*Bł. Tomasza z Kory, W.*
		Ewangelia: Przemienienie Pańskie. Mat. xviii, 1–9.	

List Aprobacyiny

Delegacya Apostolska,
Stany Zjednoczone Ameryki
No. 12061

1811 BILTMORE ST.,
Washington, D. C.
10-go sierpnia 1912 r.

Przew. i drogi Ojcze!

Z wielką przyjemnością dowiedziałem się po przybyciu do Washingtonu, że praca dla Ziemi św. jest założona w tym kraju. Ale doznałem jeszcze większej przyjemności zwiedzając Wasz klasztór, znalazłszy tam tak liczne i ważne pamiątki Miejsc, na których było dokonane dzieło naszego Odkupienia. Wasza praca dla Ziemi św. jest dobrze znana, będąc potwierdzoną przez wielu Papieży i wzbogaconą licznymi odpustami. Tej pracy Ja także udzielam swego błogosławieństwa, i w szczególny sposób polecam czasopismo, znane jako "Kalendarz Krzyżowca." Mam żywą nadzieję, że wasze usiłowania znajdą poparcie u wiernych Stanów Zjednoczonych.

Pozostaję z największą życzliwością,

Szczerze Wasz w Chrystusie.

+ John Bonzano
Archbishop of Melitene

Delegat Apostolski.

Do Przew. O. Godfryda Schilling, O.F. M.
Kollegium Ziemi św., Brookland, D. C.

Dekret Św. Kongregacyi Zakonnikòw

O Kolektach jałmużn na Korzyść Ziemi Świętei

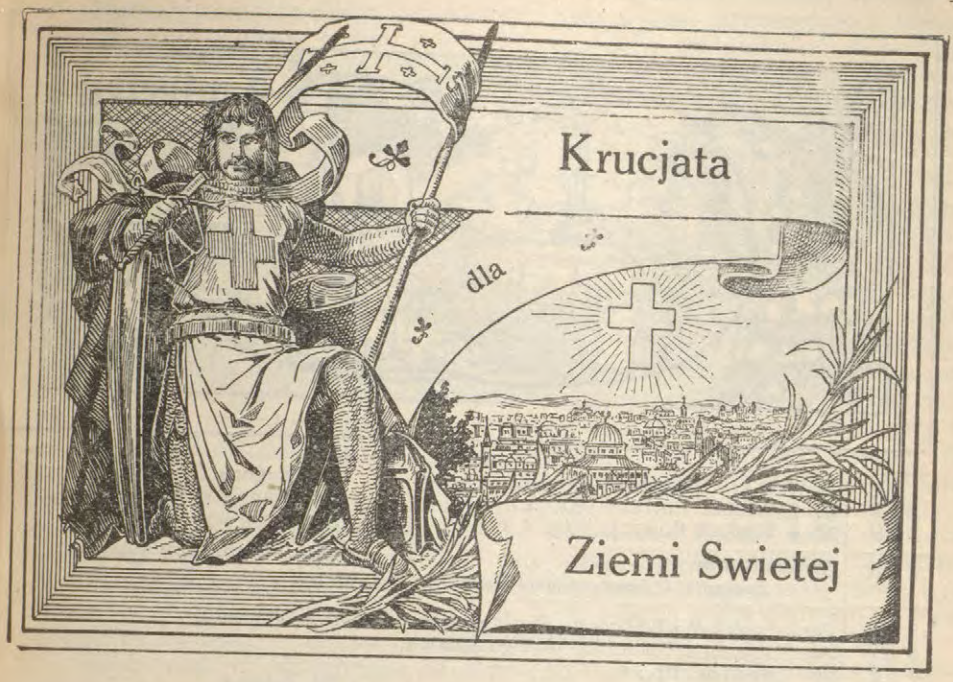
Św. Kongregacja od spraw Zakonnych, aby rozstrzygnąć różne wątpliwości, jakie wynikły i zapobiedz możliwym w przyszłości, postanowiła oświadczyć i niniejszem oświadcza, że w Dekrecie o Instytutach Żebrzących, chwalebne dzieło dla Ziemi świętej polecone Zakonowi Br. Mniejszych nie było i nie jest wkluczone; bo to dzieło, o wiele przewyższające szczególne potrzeby i indywidualne interesy powiedzianego Zakonu, było jak najpełniej potwierdzone, wzbogacone przywilejami i usilnie polecone przez Stolicę Apostolską. Z tego powodu ta Kongregacya, ożywiona pragnieniem nie tylko nie szkodzenia, ale raczej popierania tego dzieła, ustanawia i nakazuje że kolekty na korzyść Ziemi świętej, które dotychczas odbywały się w Wielki Piątek i w innych dniach w ciągu roku przez Br. Mniejszych, czy to osobiście czy to za pośrednictwem innych osób godnych zaufania, według ustaw i zwyczajów prawnie zachowanych w tej rzeczy, mają odbywać się wszędzie i w przyszłości, pomimo wyżej wspomnianego Dekretu z dnia 21 listopada 1908 roku.

Po podaniu do wiadomości Ojca św. Piusa X tych postanowień przez niżej podpisanego Kardynała Prefekta, Jego Świętobliwość raczył je upoważnić dnia 1-go Października 1909 r.

"FR. J. C. VIVES,
Prefekt.

1	P	Św. Antonina, M.	*Bł. Mathei z Nazar., P.*
2	†W	Bł. Agnieszki z Pragi, P. 2-go Zakonu.	*Św. Kunegundy, P.*
3	Ś	Św. Tytusa, Bp.	Św. Lucyusza, Bp., M.
4	C	Św. Kazimierza Królewicza.	Św. Kazimierza.
5	P	★ PIERWSZY PIATEK.—*Tajemnice Drogi Krzyzowej.*	*Św. Jana od Krzyza, W. 2-go Zak.*
6	S	ŚŚ. Perpetui i Felicity, MM.	*Św. Kolety, P. 1-go Zakonu.*
7	**N**	✠ **3-cia Niedziela Postu** *Ewangelia: Jezus wypędza czarta. Luk. xi, 14–28.*	Św. Tomasza z Akwinu.
8	P	Św. Jana Bozego.	Św. Poncyunsza, Dyakona.
9	†W	*Św. Katarzyny z Bologni, P. 2-go Zakonu.* (O. Z.)	
10	Ś	Czterdziestu Męczennikow z Sebasty. Rozpoczyna się Nowenna na cześć św. Józefa.	Św. Wiktora, M.
11	C	Św. Konstantego, W.	*Św. Franciszki z Rzymu.*
12	P	Św. Grzegorza Wielkiego, P., Dr., Kościoła.	
13	S	Św. Krystyny, P., M.	*Św. Rogiera, W. 1-go Zakonu.*
14	**N**	✠ **4-ta Niedziela Postu** *Ewangeliz: Cudowne rozmnożenie chleba i ryb. Jan. vi, 1–15.*	*Św. Piotra z Treja, W.*
15	P	Św. Longina zoln. i mecz.	Wszystkich Swietych, ktorych Relikwie sa po kosciolach Franciszkanskich.
16	†W	Bł. Piotra ze Sieny, W. 3-go Zakonu.	
17	Ś	Św. Patrycjusza Bp. Apostoła Irlandyi.	
18	C	Św. Cyryla, Biskupa Jerozolimskiego.	*Św. Salwatora, W. 1-go Zakonu.*
19	P	★ ŚW. JOZEFA, OBLUBIENCA NAJŚWIETSZEJ MARYI PANNY. (G. A., O. Z.)	
20	S	Św. Kutberta, Bp., W.	*Św. Jana z Parmy, W. 1-go Zak.*
21	**N**	✠ **Niedziela Pasyjna** *Ewangelia: Żydzi chcą Jezusa ukamienowac. Jan. viii, 46–59.*	Św. Benedykta, Op.
22	P	Św. Katarzyny ze Szwecyi, P.	*Św. Benwenuta, Bp., W. 1-go Zak*
23	†W	Św. Fidelisa, Kap.	
24	Ś	Św. Szymona Gabryela.	*Bł. Dydaka, W. 1-go Zakonu.*
25	C	★ ZWIASTOWANIE NAJŚW. MARYI PANNY. (O. Z.)	
26	P	Siedm Boleści Najśw. Maryi Panny.	*Bł. Rizzeryusza, W. 1-go Zak.*
27	S	Św. Jana Damascena, Bp., W., D.	*Bł. Peregrina.*
28	**N**	✠ **Niedziela Palmowa** *Ewangelica: Solenny wjazd Pana Jezusa do Jerozolimy. Mat. xxi, 1–9.*	
29	P	Św. Cyrylla, Dyakona.	*Bł. Pauli, W. 3-go Zakonu.*
30	†W	Bł. Anieli, W. 3-go Zakonu.	
31	Ś	Wielka Środa. (G. A.)	*Św. Benjamina, M. Dyakona*

Modlitwa Krzyżowca

Ojcze nasz i Wiekuisty Boże! Ofiaruję Ci Najdroższą Krew Jezusa Chrystusa w zadosyćuczynieniu za grzechy moje; za potrzeby Kościoła Świętego; za potrzeby Ziemi Świętej; za nawrócenie biednych grzeszników i za wybawienie dusz z mąk czyścowych.

(Ma być odmawiana rano, w południe i wieczorem)

Dobre Dzieło dla Ziemi św.

TRUDNOBY znaleść wyraz, któryby milsze w naszych sercach wzbudził uczucia, jak to słowo "dom rodzinny," albowiem zamyka ono w sobie wszystkie radosne wspomnienia z naszych lat dziecinnych, przypomina nam drogich naszych rodziców, miłość którą ku nam żywili i wielkie ich poświęcenia około naszego wychowania, a to wszystko jedynie tylko z wielkiej ku nam miłości.

Lecz jest jeszcze drugi wyraz, który w sercu człowieka, prawdziwie Boga miłującego, budzi miłe wspomnienia-wspomnienia które mogą nas częstokroć do łez poruszyć. Jest to wyraz, który nam przypomina Najwyższe Poświęcenie uczynione przez Tego, Który nas ukochał aż do śmierci.—Którego żywot od Żłobka do Krzyża był nieustannem cierpieniem i poświęceniem, a to wszystko jedynie z miłości ku nam. Ten święty wyraz to jest "Palestyna"—Kraj rodzinny Jezusa Chrystusa.

1	C	★ WIELKI CZWARTEK. (G. A.)	Św. Hugona, Teodora.
2	P	★ WIELKI PIĄTEK. (G. A.)	Św. Franciszka z Paulo, W.
3	S	★ WIELKA SOBOTA. (G. A.)	*Św. Pankracyusza, Bp., M.*
4	**N**	✠ **Wielkanoc** *Ewangelia: Ō Zmartwywstaniu Pańskiem. Mar. xvi, 1–7.*	Św. Izydora i Ambrozego.
5	P	Poniedziałek Wielkanocny—Św. Anzelma.	Św. Wincentego.
6	†W	Św. Tomasza z Tolentino, W. 1-go Zakonu.	
7	Ś	Św. Celestyna, Bp., W.	
8	C	Św. Dyonizego, Bp.	*Bł. Juliana.*
9	P	Św. Maryi Kleofaszowej.	
10	S	Św. Ezechiela, Proroka.	*Bł. Karola z Sezze, W.*
11	**N**	✠ **Niedziela Przewodnia** *Ewangelia: Jezus objawia się swoim Uczniom. Jan. xx, 19–31.*	Św. Leona I, Pap. i Dokt.
12	P	Św. Wiktora, M.	*Bł. Aniola z Klawase.*
13	†W	Św. Hermenegilda, M.	
14	Ś	Św. Justyna i Waleryana, MM.	
15	C	ŚŚ. Basylissy i Anastazyi, MM. (G. A.)	
16	P	*Św. Benddykta Labre, Zebraka., W.*	
17	S	Św. Innocentego, Bp., W.	
18	**N**	✠ **2-ga Niedziela po Wielkanocy** *Ewangelia: Ō Dobrym Pasterzu. Jan. x, 11–16.*	*Bł. Andrzeja, W. 1-go Zakonu.*
19	P	*Bł. Konrada, W. 1-go Zakonu.*	
20	†W	*Bł. Leōpolda, W. 1-go Zakonu.*	
21	Ś	Św. Anselma, Lotar., Bp., W.	
22	C	ŚŚ. Sotera i Kajusza, PP., MM.	
23	P	Św. Jerzego, M. Patrona Anglii.	*Bł. Idziego z Asyzu, W.*
24	S	*Św. Fidelisa, M. 1-go Zakonu.*	
25	**N**	✠ **3-cia Niedziela po Wielkanocy** *Ewangelia: Radość po smutkach. Jan. xvi, 16–22.*	Św. Marka Ewangelisty.
26	P	Matki Boskiej Dobrej Rady.	ŚŚ. Kleta i Marcelina.
27	†W	Św. Anastazego, Pap., M.	
28	Ś	Św. Pawła od Krzyża, Założyciela Pasyonistów.	
29	C	Św. Piotra, M.	Św. Roberta, Op., W.
30	P	Św. Katarzyny ze Sieny, P.	Św. Zofii, P., M.

Wszystkie błogie i radosne uczucia, które skupiają się w wyrazie "*dom rodzinny*" stokroć mieszczą sie też w tym wyrazie, który jest symbolem nieskończonej Boga ku nam miłości-okazanej w narodzeniu, życiu, śmierci i zmartwychwstaniu Jednorodzonego Syna Bożego, Pana Naszego Jezusa Chrystusa.

Będąc jeszcze dzieckiem, myśleliśmy często o onej pierwszej nocy Bożego Narodzenia w biednej i zimnej grocie Betleemskiej i serduszka nasze pragnęły w objęciach swoich ogrzać to nowonarodzone Dzieciątko Jezus. A potem widzieliśmy w mysli z pełnej miłości podziwieniem te trzydzieści lat spędzonych przez Jezusa w cichości w Nazarecie. O jakżebyśmy pragnęli spocząć przy tem samem ognisku i przysłuchać się rozmowie Jezusa z Maryą i Józefem. A kiedyśmy doszli do dojrzałego wieku i troski jedna za drugą nawiedzać nas zaczęły, wtedyśmy poznali lepiej Konanie w Ogrodzie Getsemańskim i zaczęliśmy odczuwać słodką pociechę w gorzkich godzinach na Kalwaryi. Z jak wielkim zapałem pragnęliśmy udać się do Świętego Miasta i rozlać gorzkie łzy smutku i żalu za grzechy na tem samem miejscu zroszonem Krwią Zbawiciela! Łatwo więc możemy zrozumieć dlaczego Matka Nasza Kościół Święty z tak wielką pieczołowitością zajmuje się temi Miejscami Świętemi, które były świadkami życia, śmierci i zmartwychwstania Boskiego naszego Zbawiciela. Wiele razy w ciągu wieków Papieże podnosili swój głos w sprawie Ziemi św. Wiele razy zachęcali wiernych do składek dla zachowania i utrzymanie Miejsc sw. w. Palestynie. Z ojcowską troskliwością powierzyli oni Miesca św. opiece Synów św. Franciszka z Asyżu i od czasu do czasu dodawali im ducha w tem ich przedsięwzięciu potwierdzając dane im przywileje i pochwalając ich zarząd.

Gorliwi katolicy poparli też chętnie to pobożne Dzieło Ziemi św. Tak bogaci jak i ubodzy z ochotą dokładali swej pracy i poświęcenia dla Miejsc św. W średnich wiekach całe armje walecznych Krzyżowców opuszczały domy i rodziny, by walczyć o odzyskanie Ziemi św. i Panu Bogu tylko wiadomo ilu z nich poległo na tej ziemi, gdzie Zbawiciel ofiarował swe życie dla nas.

Za dni naszych nie wymaga się od nas, byśmy opuścili nasze domy i rodziny i walczyli o wyzwolenie Miejsc św. w Palestynie. Owa zbrojna Krucyata zamieniła się na spokojną Krucyatę, potwierdzoną przez Papieży. Nie wymaga się już od nas poświęcenia życia naszego za tę Ziemię tak każdemu z nas drogą, ale wymaga się tylko, byśmy poświęcili malutką okruszynę naszych doczesnych dóbr, by dopomòdz Kościołowi Świętemu w utrzymaniu tejżesamej Ziemi św. Jako Krzyżowcy, my pomagamy odbudowywać Miejsca św. wyrwane z rąk Tureckich; pomagamy Misyonarzom w ich apostolskim dziele przywrócenia dusz do wiary Chrystusa w tej samej Ziemi, gdzie On poraz pierwszy głosił Ewangelię Zbawienia; dopomagamy do wykształcenia i oświecenia młodzieży; przychodzimy z pomocą chorym i starcom i przyjmujemy gościnnie Pielgrzymów w imieniu Tego, który przyrzekł, że nawet szklanka wody dana w Jego imieniu nie zostałaby bez nagrody.

Zaprawdę, wszyscy przyznać muszą, że chwalebne to są dzieła i zasługują na nasze najtęższe wysiłki. Teraz więc, kiedy Ziemia św. jest już w Chrześcijańskich rękach i Kościół św. może w końcu odbudować starodawne Bazyliki i upamiętnić miejsca życia naszego Zbawiciela, i odnowić niektore inne miejsca św., w części zniszczone, mamy podwójną pociechę, że widzieć możemy jeszcze za życia wykończone te dzieła, których staliśmy się uczestnikami, przez zapisanie się do Pobożnej Krucyaty, Ziemi św., a nadto przyjmując na się obowiązek Promotorow tejże samej pobożnej Krucyaty.

Te rzeczy własnie miał na myśli Ojciec nasz Święty Benedykt XV, kiedy swoim listem zwrócił się do Katolików świata całego, prosząc ich by przyszli z pomocą Miejscom Świętym, znajdującym się, jak nigdy przedtem, w wielkich potrzebach po tej wojnie, w czasie której Chrześcijanie do ostatniej byli dopro-

1	S	ŚŚ. Filipa i Jakóba, Apostołów.	
2	N	✠ **4-ta Niedziela po Wielkanocy** *Ewangelia: Chrystus obiecuje Pocieszyciela. Jan. xvi,* 5–14.	Św. Anastazego, Bp., W., Dr.
3	P	Znalezienie Krzyża Świętego.	
4	†W	Św. Moniki, matki św. Agustyna.	
5	Ś	Św. Piusa V. Papieża.	Św. Anioła, W.
6	C	Św. Jana Laterańskiego.	Św. Benedykty, P.
7	P	★ PIERWSZY PIATEK—UROCZYSTOŚC ŚW. JOZEFA, PATRONA ŚW. MATKI KOSCIOLA. (O. Z.)	Św. Stanisława, Bp., M.
8	S	Zjawienie się św. Michała.	Św. Dyonizego, Bp., W.
9	N	✠ **5-ta Niedziela po Wielkanocy** *Ewangelia: Proście w Imię Jezusowe. Jan. xvi,* 22–30.	Św. Grzegorza Naz., Bp., i Dr.
10	P	DNI KRZYZOWE.—Św. Antonia, Bp.	Św. Joba, Proroka.
11	†W	DNI KRZYZOWE.—Św. Benedykta, W. 1-go Zakonu.	
12	Ś	DNI KRZYZOWE.—ŚŚ. Nereusza i Pankracjusza, MM.	
13	C	✠ **Wniebowstąpienia Pańskie** *Ewangelia: Wniebowstąpienia Pana Jezusa. Mar. xvi,* 14–20.	Św. Piotra Regalata, W.
14	P	Św. Bonifacego, M.	Św. Franciszka z Babriano.
15	S	Św. Jana Baptysty de la Salle, W.	Św. Izydora, M.
16	N	✠ **Niedziela po Wniebowstąpieniu Pańskiem** *Ewangelia: Swiadectwo Ducha Swiętego. Jan. xv,* 1–4.	Św. Jana Nepomucena.
17	P	*Św. Paschalisa Baylon, W. 1-go Zakonu.*	
18	†W	*Św. Feliksa, W. 1-go Zak.* (O. Z.)	
19	Ś	*Św. Iwona, W. 3-go Zak.*	Św. Piotra Cel.
20	C	*Św. Bernardyna ze Sieny, W. 1-go Zakonu.*	
21	P	ŚŚ. Tymoteusza i Tow., MM.	Św. Sekundyna, M.
22	S	Św. JULII, P.	*Św. Jana Forest, M.* (O. Z.)
23	N	✠ **Zielone Swiątki** *Ewangelia: Zeslanie Ducha Swiętego. Jan. xiv,* 23–31.	Św. Dezyderjusza, Bp., M.
24	P	Najśw. Maryi Panny Wspom. wiernych.	Św. Wincentego, M.
25	†W	*Przeniesienie Relikwii św. Franciszka.*	
26	Ś	SUCHE DNI.—Św. Filipa Nereusza, W.	Św. Zacharyusza, Bp., M.
27	C	Św. Bedy, Wyzn. i Dokt. Kosciola.	Poświęcenie Bazyliki św. Franciszka Seraf.
28	P	SUCHE DNI.—Św. Grzegorza VII, Pap., W.	ŚŚ. Emila i Tow., MM.
29	S	SUCHE DNI.—Bł. Jana z Prado, W. 1-go Zakonu.	
30	N	✠ **Niedziela Św. Trójcy** *Ewangelią: Uczniowie otrzymują posłannictwo nauczania. Mat. xxxviii,* 18–20. Zakończa się okres odprawienia Wielkanocnej Spowiedzi.	
31	P	Św. Petroneli, P.	*Bł. Gerarda, W. 1-go Zak.*

wadzeni nędzy przez Turków, jakoteż i dlatego, by odbudować i rozpowszechnić misyonarskie działalności Kościoła św. teraz, kiedy nie ma w tem żadnej przeszkody ze strony Turków. W Encyklice Ojca św. (która jest umieszczona na stronicach 13-15 i którą prosimy starannie przeczytać) jest napisano: "Każdy wie jak różne i wielorakie są obowiązki Braci Mniejszych, stróży Ziemi św. Oni odprawiają nabożeństwo po świątyniach Jerozolimy, Betleemu, Nazaretu i w innych miejscach. Oni przyjmują z bezinteresowną gościnnością napływających zewsząd pobożnych pielgrzymów. Im powierzona jest praca duszpasterska nad Katolikami obrządku łacińskiego w Judei, Galilei, Syryi, Egipcie i na Cyprze, przytem otaczają swoją pieczołowitością sierocince i inne tego rodzaju zakłady. Pod ich kierownictwem są misye św. wśród niewiernych i akatolików, przedewszystkiem najbardziej ożywione w Syryi i Armenji. Jak oni umieją znieść tak wielkie trudy i niewygody nie łatwo zrozumieć. Wielu z nich za wiarę katolicką przypłaciło życiem, a wielu obsługując zaraźliwie chorych padło ofiarą męczenników miłości."

W drugim zaś miejscu tejże samej Encykliki, tak piszę Ojciec św.: "Ponieważ zaś Franciszkanie, Stróże Miejsc Świętych, mają pieczę nad dziełem wymagającem funduszy, na które, sami z siebie ubodzy zdobyć się w żaden sposób nie mogą, podziwu zaprawdę godna jest dobroć Boża, która nigdy nie zaprzestała pobudzać wszystkie warstwy Katolików do ofiarności na korzyść tychże Miejsc Świętych. W tym względzie stoją na czele Rzymscy Papieże, nakazując, by każda dyecezya całego świata Katolickiego zbierała pewne ofiary na Ziemię świętą, obdarzając pobożnych ofiarodawców specyalnymi odpustami."

To chcieliśmy przypomnieć przy upływie siódmego stulecia od czasu, gdy Seraficki Patryarcha zwiedził Palestynę, tem bardziej, że w tych najtrudniejszych czasach w strzeżeniu Ziemi Świętej Bracia Mniejsi okazali się najbardziej godnymi uznania."

"To co otrzymali od poprzednikow naszych, by w świętej i zbawiennej pracy strzegli Miejsca Święte, najchętniej potwierdzamy łącznie ze wszystkiemi prawami, przywilejami i odpustami, którymi dotąd byli obdarzeni."

Nie można nawet przypuścic, aby którego z Katolików słowa te Ojca św. nie miały nie poruszyć. Owszem zdaje się prawie zbytecznem prosić i błagać o jałmużnę na utrzymanie Ziemi św.—Ojczyzny i Domu Zbawiciela naszego kiedy każdemu leży to bardzo na sercu i każdego stać na to. Ofiarowanie bowiem na roczną Krucyatę 25 centów jest małą rzeczą, a dostępuje się przeto tak wielkich łask, że *każdy Katolik* powinienby stać się członkiem tej pobożnej Krucyaty dla Ziemi św., jakoteż starać się zapisać i swoich krewnych tak żywych jak i zmarłych.

Niechaj wszyscy nasi Promotorzy i przyjaciele nabiorą świeżej odwagi w Pobożnem Dziele Ziemi św., która już jest wybawiona z rąk tureckich; niechaj się starają zachęcic czem więcej mogą nowych członków do tej pobożnej Krucyaty, zadośćczyniąc prośbie Ojca św. Niechaj chętnie zrobią te małe poświęcenia, jakich zajmowanie się pobożną Krucyatą wymaga, a to z miłości dla Boskiego naszego Zbawiciela, który w tejże Ziemi samego siebie dla każdego z nas poświęcił.

Bóg tego chce.

1	†W	*Bł. Jakóba, Op., W.* (O. Z.)
2	S	ŚŚ. Marcelina i Tow., MM. — *Bł. Baptisty Warani, Kap.*
3	C	★ BOŻE CIALO. (G. A., O. Z.) — Św. Klotyldy, Krolowej.
		Dzisiaj się rozpoczyna Nowenna do Najstodszego Serca Pana Jezusa.
4	P	★ PIERWSZY PIATEK.
5	S	Św. Bonifacego, Bp., M. — *Bł. Pıcyfika z Cerano, W.*
6	**N**	✠ **2-ga Niedziela po Zielonych Świątkach** — Św. Norberta, Bp., W.
		Ewangelia: Przypowieść o wieczerzy. Luk xiv, 16–24.
7	P	*Bł. Stefana i Tow., MM.*
8	†W	*Św. Magdaleny de Pazzi, P. 2-go Zakonu.*
9	Ś	Św. Ryszarda, Bp., W.
10	C	Św. Małgorzaty, Królowej. — *Bł. Jolenty, W. 3-go Zak.*
11	P	★ ŚWIETO NAJSLODSZEGO SERCA JEZUSA. — Św. Narnaby, Apost.
12	S	Św. Jana z Santo Facundo, W.
13	**N**	✠ **3-cia Niedziela po Zielonych Świątkach** — Św. Antoniego z Padwy. (O. Z.)
		Ewangelia: Przypowieść o zgubionej owieczce. Luk xv, 1–10.
		Błogosławienie Lilii i uroczysta Msza św. na Wzgórzu Grobu św. w Waszyngtonie.
14	P	Św. Bazylego Wielkiego, Bp., W., Dr.
15	†W	Św. Wita, Modesta i Kresc.
16	Ś	Matki Boskiej Nieustającej Pomocy. — *Bł. Andrzeja z Burgio, W.*
17	C	Św. Montana, żołnierza, M. — Św. Gundolfa, Bp., W.
18	P	ŚŚ. Marka i Marceliana, MM. — Św. Elżbiety, P.
19	S	*Bł. Michaliny, W. 3-go Zakonu.*
20	**N**	✠ **4-ta Niedziela po Zielonych Świątkach** — Oktawa św. Antoniego.
		Ewangelia: O cudownym połowie ryb. Luk v, 1–11.
21	P	Św. Alojzego Konzagi, Patrona młodziezy.
22	†W	Św. Paulina, Bp., M.
23	Ś	Św. Agrippiny, P., M.
24	C	★ Św. JANA CHRZCICIELA. (O. Z.*) — ŚŚ. Fausta i Tow., MM.
25	P	Św. Wilhelma, *Op.*, W. — ŚŚ. Lucyana i Tow., MM.
26	S	ŚŚ. Jana i Pawła, MM.
27	**N**	✠ **5-ta Niedziela po Zielonych Świątkach** — *Św. Benwenuta, W.*
		Ewangelia: O sprawiedliwości Faryzeuszów. Mat. v, 20–24.
28	P	Św. Leona II, Pap.
29	†W	★ ŚŚ. PIOTRA I PAWLA, APOSTOLÓW. (G. A., O. Z.*)
30	Ś	Wspomnienie św. Pawła Apostoła.

Dekret Papieski

W siedmsetną rocznice od chwili gdy św. Franciszek z Asyżu Palestynę odwiedził, zasługi Braci Mniejszych, stróży Miejsc Świętych są godne najwyższego uznania, a Stolica Apostolska potwierdza wszytskie nadane im prawa, odpusty i przywileje.

Benedykt Papież XV

Argumenta pewne i światłe, nie podpadające żadnym wątpliwościom powiadają że wsławiony założyciel Braci Mniejszych św. Frańciszek z Asyżu odwiedził Palestyne i oglądał Grób Pański. Nie mniej twierdzą historycy, że podróż tę odbył 1219 roku, dwa lata zaś przedtem, wysłał pewnych uczniów swych do Syryi, by przepowiadając rozszerzali Ewangelię Jezusa Chrystusa tam, gdzie pierwotnie była ogłaszana. Najwyższe pomniki Palestyńskie, które Boski Założycieł Chrystjanizmu uświęcił, z opatrzności Bożej przypadły w posiadanie i na własność Kościoła Katolickiego, a zakonowi Braci Mniejszych zostały powierzone do zachowywania i pielęgnowania. Odtąd Stolica święta otaczała Braci Mniejszych, którzy pracowali dla chwały Chrystusa w Palestynie, wielką przychylnoscią. Tę przychylność głoszą listy Grzegorza IX "Si Ordinis Fratrum Minorum," w roku 1230, w których polecał ich Patryarchom Jerozolimskiemu i Antjochenskiemu. Nie mniej jasno przemawiają też o tem fakta, że oni wielekroć do Sułtanów Egiptu w obronie Chrześcijan poselstwa apostolskie sprawowali. Z tej przyczyny wzięli rychto w posiadanie Miejsca Święte, a Rzymscy Papieże przy każdej, nadarzającej się sposobności ten przywilej Braci Mniejszych potwierdzali. Klemens IV w Konstytucyi "Gratias agimus" dnia 21 Listopada 1342; Marcin V w Konstytucyi "Ad assiduum" 7-go Lipca 1420 roku. Innocenty XI w Konstytucyi "Exponi nobis" 1686 roku, tak powiada: "Miejsca Święte Palestyny, czyli Ziemi Świętej, a przedewszystkiem najświętszy Grób Pana naszego Jezusa Chrystusa strzeżone przez Braci Mniejszych na mocy pozwolenia Stolicy Apostolskiej, na przyszłość niniejszem ustanawiamy i rozporządzamy, by przez tych samych Braci były strzeżone, rządzone i kierowane." Każdy wie jak różne i wielorakie są obowiązki Braci Mniejszych, stróży Ziemi Świętej. Oni odprawiają nabożenstwo po świątyniach Jerozolimy, Betleemu, Nazaretu i w innych miejscach. Oni przyjmują z bezinteresowną gościnnością napływających zewsząd pobożnych pielgrzymów. Im powierzoną jest praca duszpasterska nad Katolikami obrządku łacińskiego w Judei, Galilei, Syryi, Egipcie i na Cyprze, przytem otaczają swoją pieczołowitością sierocińce i inne tego rodzaju zakłady. Pod ich kierownictwem są misye święte wsród niewiernych i akatolików, przedewszystkiem najbardziej ożywione w Syryi i Armenji. Jak oni umieją znieść tak wielkie trudy i niewygody nie łatwo zrozumieć. Wielu z

1	C	Święto Najświętszej Krwi Pana Jezusa.	Św. Romualda, Bp., M.
2	P	✠ ★ PIERWSZY PIATEK.—Nawiedzenie Najśw. Maryi Panny. (G. A.)	
3	S	Św. Jacentego, M.	Św. Julianny Falkonerii.
4	**N**	✠ **6-sta Niedziela po Zielonych Świątkach** *Ewangelia: Jezus nakarmia rzeszę. Mar. viii,* 1–9.	Św. Teodora, Bp.
5	P	Św. Antoniego M. Zaccaria.	Św. Filomeny, P.
6	†W	Św. Izajasza, Proroka.	
7	Ś	*Św. Wawrzyńca z Brindisi, W. 1-go Zakonu.*	
8	C	*Św. Elżbiety Krolowej Portugalii, W. 3-go Zakonu.*	
9	P	✠ *ŚŚ. Mikołaja, Gofryda i Tow., MM.* (O. Z.)	Św. Cyryla, Bp.
10	S	ŚŚ. Siedmiu Braci, MM.	*Bł. Michała Anioła, W.*
11	**N**	✠ **7-ma Niedziela po Zielonych Świątkach** *Ewangelia: O fałszywych prorokach. Mat. vii,* 15–21.	*Św. Weroniki Juliany, P.*
12	P.	Św. Jana Gualberta, Op., W.	
13	†W	Św. Anakleta, P., M.	
14	Ś	*Św. Bonawentury, Seraficzkiego, Doktora Kościoła.* (O. Z.)	
15	C	ŚWIĘTO GROBU PAŃSKIEGO. (O. Z.)	
16	P	✠ Matki Boskiej Szkaplerznej.	Św. Fausta, M.
17	S	Św. Aleksego, W.	Św. Leona IV, P., W.
18	**N**	✠ **8-ma Niedziela po Zielonych Świątkach** *Ewangelia: Przypowieść o niesprawiedliwym szafarzu. Luk xiv,* 1–9.	Św. Szymona z Lipnicy.
19	P	Św. Wincentego a Paulo, W. Założyciela Lazarystów i Sióstr Miłosierdzia.	*Św. Jana z Dukli, W.*
20	†W	Św. Hieronima Em.	
21	Ś	Św. Praksedy, P.	Św. Daniela.
22	C	Św. Maryi Magdaleny, Pen.	Św. Platona, M.
23	P	✠ Św. Apolinarego, Bp., M.	Św. Lirorjusza, Bp., M.
24	S	*Św. Franciszka z Solano, W.* (O. Z.)	Św. Krystyny, P., M.
25	**N**	✠ **9-ta Niedziela po Zielonych Świątkach** *Ewangelia: Jezus płacze nad Jerozolimą. Luk xix,* 41–47.	Św. Jakóba, Apostoła.
26	P	Św. Anny, matki Najśw. Maryi Panny. (O. Z.)	
27	†W	*Bł. Kunegundy, P. 2-go Zakonu.* (O. Z.)	
28	Ś	Św. Nazarjusza i Tow., MM.	
29	C	Św. Marty, P.	Św. Feliksa II, Pap., W.
30	P	✠ ŚŚ. Abdona i Tow., MM.	
31	S	Św. Ignacego Lojoli, W. Założyciela Ojców Jezuitów.	

nich za wiarę katolicką przypłaciło życiem, a wielu obsługując zaraźliwie chorych padło ofiarą męczenników miłości.

W swoim czasie Pius IX w Apostolskim Liście "Romani Pontifices" słusznie ich wychwalał: "Św. Franciszka synowie pragnieniom Rzymskich Papieży chwalebnie odpowiedzieli, nie gardzili nawet prostemi robotami, nie licującemi z ich godnością, by tylko powierzonym obowiązkom zadosyćuczynić" Również Leon XIII w Apostolskim Liście "Salvatoris ac Domini," dnia 26 Grudnia 1887 roku tak pisze: "Papieże od najdawniejszych czasów oczy zwracali do tych miejsc najdroższą Krwią Słowa Wcielonego skropionych, pobudzali katolików do odzyskania Grobu Pańskiego, a kiedy Miejsca Święte wpadły powtórnie w ręce niewiernych i tylko Braciom Mniejszym pozwolono tam się przy nich pozostać i mieć nad niemi pieczę i wtedy także Rzymscy Papieże nie zaprzestali nigdy dopomagać jak lepiej mogli w tej świętej sprawie Braciom Mniejszym, których ani prześladowania, ani pogróżki ani narażenie się nawet na wielkie męki nie były w stanie odstraszyć od przedsiewziętego dzieła i pieczy nad Miejscami Świętemi."

Ponieważ zaś Frańciszkanie, Stróże Miejsc Świętych, mają pieczę nad dziełem wymagającem ogromnych funduszy, na które, sami z siebie jako ubodzy zdobyć się w żaden sposób nie mogą, podziwu zaprawdę godna jest dobroć Boża, która nigdy nie zaprzestała pobudzać wszystkie warstwy Katolików do ofiarności na korzyść tychże Miejsc Świętych. W tym względzie stoją na czele Rzymscy Papieże, nakazując, by każda dyecezya całego świata Katolickiego zbierała pewne ofiary na Ziemię świętą, obdarzając pobożnych ofiarodawców specyalnymi odpustami.

To chcieliśmy przypomnieć przy upływie siódmego stulecia od czasu, gdy Seraficki Patryarcha zwiedził Palestynę, tem bardziej, że w tych najtrudniejszych czasach w strzeżeniu Ziemi Świętej Bracia Mniejsi okazali się najbardziej godnymi uznania.

To co otrzymali od poprzedników naszych, by w świętej i zbawiennej pracy strzegli Miejsca Święte, najchętniej potwierdzamy łącznie ze wszystkiemi prawami, przywilejami i odpustami, którymi dotąd byli odbarzeni. W końcu mając wyjątkową normę zakreśloną w Liscie Leona XIII, o którym już wspomnieliśmy w Konstytucyi "Salvatoris ac Domini traditam" co do zachowania Miejsc Świętych, to samo Apostolską powagą ustanawiamy: Żeby Wielebni Bracia Patryarchowie, Arcybiskupi, Biskupi i inni na całym świecie Ordynaryusze miejscowi, pod obowiązkiem ścisłego posłuszeństwa starać się zechcieli, by w każdym parafialnym kościele przynajmniej jedna kolekta rok rocznie w tym celu była zebrana, mianowicie w piątek wielkiego tygodnia, lub w inny dzień przez Ordynaryusza oznaczony, by miłosierdziu wiernych Miejsca Święte polecić. Tą samą mocą wyraźnie wzbraniamy, żeby nikt nie śmiał, ani próbował ofiary na ziemię Świetą w jakikolwiek sposób zebrane, obracać lub zamieniać na inne cele. Zebrane ofiary każdy proboszcz ma przesłać Biskupowi, a Biskup najbliższemu Komisaryatowi św. Frańciszka Ziemi Świętej, by je jaknajrychlej potem przesłano do Kustosza Miejsc Świętych w Jerozolimie."

Chcemy i rozkazujemy, aby pismo niniejsze miało moc i ważność, choćby się cokolwiek bądź temu sprzeciwiało.

Dano w Rzymie u św. Piotra, pod pieczęcią Rybaka, dnia 4 Października w uroczystość św. Frańciszka z Asyżu, roku 1918, Pontyfikatu naszego roku piątego.

P Kard. Gasparri,
Sekretarz Stanu.

1	N	✠ **10-ta Niedziela po Zielonych Świątkach** Św. Piotra w okowach. *Ewangelia: O Faryzeuszu i celniku. Łuk xviii,* 9–14. Wielki Odpust Porcyunkuli zaczyna się dzisiaj w południe i trwa aż do jutra do północy.
2	P	NAJSWIETSZEJ MARYI PANNY ANIELSKIEJ. (O. Z.) Św. Alfonsa Liguori.
3	†W	Odnalezienia ciała św. Stefana, M.
4	Ś	Św. Dominika, Założyciela Dominikanow. Św. Tertuliana, M.
5	C	Najświętszej Maryi Panny Śnieżnej.
6	P	★ PIERWSZY PIATEK.—Przemienienie Panskie.
7	S	Św. Kajetana z Afry., Św. Rozy.
8	N	✠ **11-sta Niedziela po Zielonych Świątkach** ŚŚ. Cyryaka i Tow., MM. *Ewangelia: Jezus uzdrawia głuchoniemego. Mar. vii,* 31–37.
9	P	Św. Romana, żołnierza, M. *Św. Jana z Lawerny, W.*
10	†W	Św. Wawrzyńca, M. Św. Asteryi, P. M.
11	Ś	ŚŚ. Tyburcjusza i Zuzanny, MM.
12	C	*Św. Klary z Asyżu, P. Założycielki Zakonu Klarysek.* (G. A., O. Z.)
13	P	ŚŚ. Hipolita i Kasyna, MM. *Bł. Piotra z Moleano, W.*
14	S	WIGILIA.—Św. Marcelego, Bp., M. *Bł. Sanktesa z Urbinu, W.*
15	N	✠ **12-sta Niedziela po Zielonych Świątkach** Wniebowzięcie Najśw. Maryi Panny. (G. A., O. Z.) *Ewangelia: O miłosiernym Samarytaninie. Łuk x.*
16	P	Św. Joachima Ojca Najswietszej Maryi Panny.
17	†W	*Św. Rocha, W. 3-go Zakonu.*
18	Ś	Św. Heleny Krolowej. Św. Bernarda, Op.
19	C	*Św. Ludwika z Tulusy, Bp.* (O. Z.)
20	P	Św. Bernarda, Op., W., Dokt. Św. Samuela, Pror.
21	S	Św. Joanny Franciszki z Chantal., Wd.
22	N	✠ **13-sta Niedziela po Zielonych Świątkach** *Ewangelia: O uzdrowieniu trędowatego. Łuk xvii,* 11–19.
23	P	Św. Filipa, W. *Bł. Anioła z Paz., W.*
24	†W	Św. Bartolomieja, Apostola.
25	Ś	*Św. Ludwika, W. Krola, Patrona Tercyarzy.* (G. A., O. Z.)
26	C	Św. Zefiryna. Św. Hadriana, M.
27	P	Św. Jozefa Kalasancjusza, W. *Bł. Tymoteusza, W.*
28	S	Św. Agustyna, Bp., W., Dokt. Św. Juliana, M.
29	N	✠ **14-sta Niedziela po Zielonych Świątkach** Ścięcie św. Jana Chrzciciela. *Ewangelia: O służeniu Bogu i mamonie. Mat. lx,* 24–33.
30	P	Św. Rozy z Limy, P. Św. Gaudencyi, P., M.
31	†W	Św. Rajmunda Nonnata, W.

Palestyna

Palestyna, położona nad brzegiem morza Śródziemnego, jest jednym z najpiękniejszych krajów Azyi; ale zato najsłynniejszym na świecie. Na północ graniczy z Fenicyą i górami Libanu; na wschód z górami Hermon. Jedna rzeka w Judei jest Jordan. Płynie on z północy ku południowi, przepływa jezioro Galilejskie i wpada do morza Martwego. W Ziemi św. znajduje się jeszcze kilka potoków, które płyną tylko w pewnych okresach czasu. Najbardziej znany w Ewangelji jest Cedron, którego źródło bierze początek w pobliżu Jerozolimy i wpada do morza Martwego.

Palestyna w całej swej niemal rozciągłości najeżona jest górami, które są przedłużaniem Libanu i Anty-Libanu. Góry te pokryte zielenią na północy, stają się coraz bardziej jałowemi w miarę posuwania się ku południowi.

Urodzajność tych stron była niegdyś bardzo znaczna. Galilea, a szczególnie okolice morza Tyberyadzkiego odznaczały się doskonałością swej ziemi rolnej. Niemożemy nic powiedzieć nadto co mówi już o tym kraju Pismo Święte. Czytamy w niem, że, była to kraina najpiękniejsza i najżyzniejsza na świecie; mlekiem i miodem płynąca. Dziś jednak kraj ten jest nieuprawny i jałowy. Widzi się tam całe pola niczem niepokryte oprócz stosów kamieni z pośród których wyglądają gdzieniegdzie dzikie trawy. Koza i owca z trudnością mogą się tam wyżywić. Dlaczego taka kompletna zmiana zaszła w tym kraju?—Człowiek wierzący widzi w tej wielkiej nędzy karę boską. Ten kraj tak dawniej żyzny znajduje się pod ciężarem strasznej klętwy. Paląca Krew Jezusa Chrystusa wysuszyła tę ziemię. Ta ziemia została przeklęta z powodu najokrpniejszej zbrodni-zabójstwa Chrystusa przez Żydów.

Palestyna nażywała się dawniej Ziemią Chanaana, gdyż zamieszkana była przez Chanaana, syna Chama a wnuka Noego. Zepsucie obyczajów Chananejczyków było wielkie, jak nam mówi Biblja i sprowadziło przekleństwo Wszechmocnego.

Ponieważ pojęcie prawdziwego Boga coraz bardziej zaczęło zanikać wśród ludzi i religja znajdowała się w przededniu zupełnego zniknięcia z powierzchni ziemi, wybrał Bóg Abrama, zwanego pozniej Abrahamem, aby zachował depozyt objawienia. Dla wykonania swych planów rzekł mu: "Wyjdź z kraju twego, z domu ojca twego i idź do kraju, który ci pokażę." Ta ziemia obiecana była ziemią Chananejczyków. Gdy przy wyjściu z pustyni Abraham ujrzał równiny Jordanu ożywione zródłami żywej wody, wydały mu się jak ogród Pana, piękniejsze od ziemi Egypskiej. Serce jego przepełniło się radością na myśl, że ta cała rozkoszna dolina Jordanu i otaczające je bogate wzgórza przeznaczone są dla niego i jego potomstwa.

Bóg odroczył ale nie zapomniał wykonania swej obietnicy. W tym czasie potomkowie Abrahama rozmnożyli się i stali się licznym narodem. Później zjawił się Mojzesz, by wyprowadzić lud Boga z niewoli Egipskiej. Jozue wprowadził go do Ziemi Obiecanej, która miała ujrzeć narodziny Mesyasza i która miała być nazwaną przez Chrzescijan Ziemią Świetą.

1	Ś	Św. Idziego, Op., W.	*Bł. Izabelli, P.*
2	C	Św. Stefana, Króla, W.	Św. Justa, Bp., W.
3	P	✠ ★ PIERWSZY PIĄTEK.—Św. Serapii, P.	*BB. Jana i Piotra, MM.*
4	S	*Św. Mojzesza, Proroka.*	*Św. Rózy z Witerbo, P. 3-go Zakonu.*
5	**N**	✠ **15-sta Niedziela po Zielonych Świątkach** *Ewangelia: O wskrzeszeniu syna wdowy. Luk vii, 11–16.*	*Bł. Gentilego z Matejko.*
6	P	ŚŚ. Cyryla i Metodego, BBpp., WW.	*Bł. Wincentego, W.*
7	†W	Św. Jana, M.	
8	Ś	Narodzenie Najświętszej Maryi Panny. (G. A.)	
9	C	ŚŚ. Gorgonjusza i Doroteusza, MM.	*Bł. Serafiny, P.*
10	P	✠ Św. Mikołaja z Tolentino, W.	Św. Hilarego, P., W.
11	S	ŚŚ. Piotra i Jacka, MM.	*Bł. Bonawentury z Barcinone, W.*
12	**N**	✠ **16-sta Niedziela po Zielonych Świątkach** *Ewangelia: O uzdrowieniu opuchłego. Luk xiv, 1–11.*	
13	P	Św. Filipa, M.	*BB. Apolinarego i Tow., MM.*
14	†W	Podwyższenie Krzyża Świętego.	
15	Ś	✠ SUCHE DNI.—Siedm Boleści Najświętszej Maryi Panny.	Św. Waleryana.
16	C	ŚŚ. Kornelego i Cypryana, BBpp., MM.	
17	P.	✠ SUCHE DNI.—*Stygmaty św. Franciszka z Asyzu.* (G. A., O. Z.)	
18	S	✠ SUCHE DNI.—*Św. Józefa z Kopertino, W. 1-go Zakonu.* (O. Z.)	
19	**N**	✠ **17-sta Niedziela po Zielonych Świątkach** *Ewangelia: O najprzedniejszem przykazaniu. Mat. xxii, 35–46.*	
20	P	ŚŚ. Eustachyusza i Tow., MM.	Św. Kandydy, P., M.
21	†W	Św. Mateusza, Apostoła i Ewangelisty.	
22	Ś	Św. Tomasza z Willanowa, Op., W.	Bł. Piotra Dominika, W.
23	C	Św. Linusa, Pap., M.	*Znalezienie ciała św. Klar.*
24	P	✠ Matki Boskiej Łaskawej.	*Św. Pacyfika, W.* (O. Z.)
25	S	Św. Kleofasza, Ucznia Pana Jezusa.	
26	**N**	✠ **18-sta Niedziela po Zielonych Świątkach** *Ewangelia: Pan Jezus uzdrawia paralityka. Mat. ix, 1–8.*	ŚŚ. Cypryana i Justyny.
27	P	*Św. Eleazara, W. 3-go Zakonu.*	ŚŚ. Kosma i Damiana.
28	†W	*Św. Bernardyna z Feltra, W. 1-go Zakonu.*	
29	Ś	*Bł. Benignusa, W. 1-go Zakonu.*	
30	C	Św. Hieronima, Doktora.	

nie miało żadnego znaczenia. Kto są więc [illegible]
bodziec który nimi kieruje?

Oto już czternaście lat minęło jak Franciszek zerwał z ułudą świata; dziesięć lat-jak zaślubiając mistyczną panią ubówtwa postawił podwaliny swego Zakonu i zebrał pierwszych towarzyszy swego nowego życia. A jednak w 1212 roku, pomimo widocznych znaków woli Bożej, zawahał się na swej drodze. Wezwał więc do siebie swych Braci, o których wiedział że byli więcej od innych oświeceni światłem z Góry i powiedział im o swych wątpliwościach.

Narada była trudna i zakonnicy, nie otrzymawszy odpowiedniego od Boga oświecenia, nie wiedzieli jak tę kwestyą rozstrzygnąć. Święty Franciszek więc pozostał w swojem wahaniu. Nastała dla niego prawdziwa męczarnia ducha, jedna z najcięższych prób, która trwała kilka tygodni, lecz która się wreszcie skończyła dzięki oświeceniu w tej sprawie jakie otrzymał Brat Sylwester i dziewica św. Klara.

Zaledwie umocniony w swem postanowieniu: "Idźmy, zawołał Franciszek do swych Braci—, idźmy w imie Pańskie" i oto przebiega całe Włochy, zwiedza południe Francyi i zjawia się w Hiszpanii. Wszędzie na jego drodze mnożą się owoce jego pracy: grzesznicy nawracają się, sprawiedliwi umocniają się w dobrem i jego rodzina zakonna wzrasta ciągle, zawdzięczając nowym uczniom.

Lecz temu apostolskiemu następcy wydaje się, że niczego nie dokonał, gdy tyle jeszcze dusz pozostaje w błędach ciemności. Wschód, kolebka naszej wiary, a zapadły obecnie w niewierność, zwraca jego spojrzenia i podnieca gorliwość. W roku 1213 wsiada po raz pierwszy na okręt, by rozpalić w tym kraju na nowo pochodnie zgasłej prawdy. Bóg mu przygotował ten dzień radosny, tę pociechę widzenia ziemi jednocześnie błogosławionej i wzgardzonej, lecz godzina

		✠ 20-sta Niedziela po Zielonych Świątkach *Ewangelia: O uzdrowieniu syna księcia. Jan. iv, 46–53.*
11	P	Św. Emiliana, B. — Św. Placidy, P.
12	†W	*Św. Serafina, W. 1-go Zakonu.*
13	Ś	*ŚŚ. Daniela i Tow., MM 1-go i 3-go Zakonu.* (O. Z.)
14	C	Św. Kaliksta, Pap., M. — Św. Gaudencjusza, Bp., M.
15	P	⇒ Św. Teresy, P. — *Bł. Bonawentury z Ferraria, W.*
16	S	Św. Wacława, Księcia, M.
17	N	✠ **21-sza Niedziela po Zielonych Świątkach** *Ewangelia: O słudze złośliwym. Mat. xviii, 23–35.*
18	P	Św. Łukasza Ewangelisty. — Św. Juliana, Heremity.
19	†W	*Św. Piotra z Alcantary, W. 1-go Zak nu.* (O. Z.)
20	Ś	Św. Jana Kantego, W.
21	C	Św. Urszuły i Tow., MM.
22	P	⇒ ŚŚ. Marka i Stefana, MM. — *Bł. Władysława z Gieln.*
23	S	*Św. Jana Kapistrana, W.* (O. Z.)
24	N	✠ **22-ga Niedziela po Zielonych Świątkach** *Ewangelia: O monecie czynszowej. Mat. xxii, 15–21.*
25	P	Św. Kryspina, M. — *Bł. Franciszka z Calderoli.*
26	†W	*Bł. Bonawentury z Potencyi, W. 1-go Zakonu.*
27	Ś	ŚŚ. Wincentego i Tow., MM. — *Bł. Dominika Antoniego, W.*
28	C	ŚŚ. Szymona i Tadeusza Apostołów. — Św. Honorata, Bp., W.
29	P	⇒ Św. Narcyza, Bp., M. — *Bł. Pauli, P. 2-go Zakony.*
30	S	Św. Marcelego, M. — *Bł. Teofila, W. 1-go Zakonu.*
31	N	✠ **23-cia Niedziela po Zielonych Świątkach** *Ewangelia: O wskrzeszeniu córki księcia. Mat. ix, 18–26.*

ta jeszcze nie nadeszła. Wiatr przeciwny zaniósł okręt jego ku wybrzeżu Ilyrji, skąd ten wybraniec Boga dostał się z powrotem do Włoch.

Dopiero w roku 1219 godzina ta wybiła. Słynna Kapituła w Nattes właśnie odbyła się uroczyście. Cały wówczas znany świat miał być zwiedzony przez tych następców apostolskich i Franciszek zachował dla siebie Egipt i Syryę. Bez zwłoki udał się w podróż wraz ze swemi towarzyszami i przybył do portu Ancony w chwili gdy jeden okręt miał właśnie odpłynąć na Wschód.

Ten szczęśliwy zbieg okoliczności wydał mu się widomym znakiem świętej woli Boga: lecz nie mógł zabrać z sobą wszystkich Braci, którzy mu towarzyszyli. Nie wiedząc więc jak postąpić, by nie uczynić nierozważnie wśród nich wyboru i zabrać tych, których może Bóg chce zatrzymać, a zostawić innych, których Boski Mistrz wzywa do tej Misyi, zebral ich wszystkich koło siebie i wskazukąc im małe dziecko, które ciekawość przywiodła do portu, tak się do nich odezwał: "Bracia najmilsi. Bóg jest świadkiem życzenia jakie mam, by zadośćuczynić waszemu pragnieniu męczeństwa, ale widzicie sami, że okręt nie może nas wszystkich zabrać. Musimy więc szukać woli Boga. Ci których Pan przeznaczył pojadą ze mną, a drudzy zostaną tutaj. Oto widzicie to proste niewinne dzieciątko. Często przez usta tych dzieci Bóg objawia swą wolę. Ono nas nie zna; jeżeli to uważacie za dobre zapytajmy się, niech ono wybór zrobi." Wszyscy zgodzili się natychmiast na ten projekt, i święty Franciszek zwracając się do dziecka powiedział: "Mój synu, czy to jest zgodne ze świętą wolą Boga, aby ci wszyscy Bracia udali się ze mną do Kraju Saracenów?"—Nie, odpowiedziało dziecko bez wahania.—Którzy są więc mój synu wybrani od Boga?—Natchnione wolą boską dziecko wskazało natychmiast Brata Piotra z Katany, Brata Barbaro, Brata Sabattino, Brata Leonarda, wszystkich czterech z Asyżu. Później Brata Illuminata z Rieti i siedmiu innych, których nam historya nie przechowała nazwisk.

I oto są już na morzu ci heroldowie boscy gotowi siać ziarno Ewangelii Świetej i użyzniać je rozlewem własnej krwi. Ponieważ wolni są od wszelkich trosk ludzkich, nic nie zamęca pogody ich dusz. Czy morze grożnie huczy lub jest spokojne, czy wicher wzdyma żagle okrętu lub je opuszcza, czy statek pruje spokojnie fal przestworze czy też niemi rzucany, wszystko to jest im kompletnie obojętne, gdyż są zupełnie oddani Opatrzności Boskiej. Zresztą Aniołowie sami zdają się kierować ich podróżą, która kończy się szczęśliwie u brzegów wysp Cypru.

Ztamtąd okręt skierował się w stronę Św. Jana w Akrew, dawniej *Acco* plemienia Asser, którego Ptolomeusz stając się władzcą stworzył Ptolemajde.

W roku 1219, mówi Victor Guerin, św. Franciszek założył pierwszy dom swego Zakou w Palestynie.

Przy tej sposobności czuły inspirator "Żłobka w Greccio," przyszły stygmatyzowany Alverny miał tę pociechę klęczenia w miejscach urodzenia Zbawiciela i u stóp Jego Grobu. W swoich wewnętrznych połączeniach z Bogiem lubił przeżywać myślą chwilę dzieciństwa, życia, a przedewszystkiem śmierci Chrystusa. I oto jest blizko tej ziemi szczęśliwej, która była świadkiem tych niezgłębionych tajemnic. Czyż mógł odmówic sobie szczęścia zwiedzenia tej ziemi błogosławionej, oblewania jej łzami i pokrywania płomiennymi pocałunkami boskiej miłości? O! któż potrafi odkryć nam żar uczucia jakiem pałała dusza jego pogrążona w rozmyślaniach o cudach miłości, które się w tych miejscach dokonały. Ileż tajemnic musiał mu Bog objawić w grocie Betleem, w ogrodzie Getsemańskim, na św. Górze Kalwaryi!" Bóg mój i wszystko moje" powtarzał św. Franciszek.

Podzielił on Wschód pomiędzy swych towarzyszy wysyłając ich po dwóch w

1	P	✠ **Wszystkich Świętych**	(G. A., O. Z.)
		Ewangelia: O ośmiu Błogosławieństwach. Mat. v, 1–12.	
		Dzisiaj od południa aż do jutra do północy można dostąpić Zupełnego Odpustu za każdą wizytą do Kościoła. Który Odpusto można ofiarować i za Dusze w Czyścu cierpiące. Wymaga się do tego Spowiedz i Komunia św.	
2	†W	★ DZIEN ZADUSZNY. (O. Z.)	Św. Jerzego, Bp. W.
3	Ś	Św. Huberta, W.	
4	C	Św. Karola Boromeusza, Kardynała, Bp., W.	
5	P	★ PIERWSZY PIATEK.—Św. Zacharjasza, Ojca św. Jana Chrzciciela.	*Bł. Rajnerjusza, W. 1-go Zakonu.*
6	S	Św. Leonarda, W.	*Bł. Feliksay, P. 2-go Zakonu.*
7	N	✠ **24-ta Niedziela po Zielonych Świątkach**	
		Ewangelia: Przypowieść o nasieniu. Mat. xv, 1.	
8	P	Św. Godfryda, Bp., M.	Św. Maurycego, Bp., W.
9	W	Paświecenie Bazyliki Laterańskiéj.	
10	Ś	Św. Andrzeja z Avellino, W.	ŚŚ. Tryfona i Tow., MM.
11	C	Św. Marcina z Tours, Bp., M.	Św. Manny, żołnierza, M.
12	P	*Św. Dydaka z Alkali, W. 1-go Zakonu.* (O. Z.)	
13	S	Św. Marcina, Papieża.	Św. Mikołaja, Pap.
14	N	✠ **25-ta Niedziela po Zielonych Świątkach**	
		Ewangelia: Przypowieść o kąkolu. Mar. v, 10.	
15	P	Św. Gertrudy, Ksieni.	Św. Eugenjusza, Bp., M.
16	†W	*Św. Agnieszki z Asyżu, P. 2-go Zakonu.* (O. Z.)	
17	Ś	Św. Grzegorza, Bp., M.	*Bł. Salomei, P. 2-go Zakonu.*
18	C	Poświęcenie Bazyliki św. Piotra i Pawła w Rzymie.	
19	P	*Św. Elzbiety, Królowej Węgierskiej, W. 3-go Zakonu.* (G. A., O. Z.)	
20	S	Św. Feliksa z Valois, W.	
21	N	✠ **26-sta Niedziela po Zielonych Świątkach**	
		Ewangelia: Oznaki przyjścia Chrystusa. Mat. xxiv, 15–35.	
22	P	Św. Cecylii, P., M., Patronki Muzyków.	
23	†W	Św. Klemensa, Pap., i. M.	
24	Ś	Św. Chryzogona, M.	*Bł. Franciszka, W. 1-go Zak.*
25	C	Św. Katarzyny, P., M., Patronki Filozofów. (G. A.)	
26	P	*Św. Leonarda z Porto Maurizio, W. 1-go Zakonu.*	
27	S	Św. Silwestra, Op., W.	*Bł. Delfiny, P. 3-go Zakonu.*
28	N	✠ **1-sza Niedziela Adwentu**	*Św. Jakóba z Marchii, W.*
		Ewangelia: O znakach dnia sądnego. Luk. xxi, 25–34.	
29	P	Św. Saturnina, Bp., M.	*Wszystkich Świętych Trzech Zak.*
30	†W	Św. Andrzeja, Apostoła.	

miejsca gdzie wiara słabnąć zaczęła i potrzebowała wzmocnienia, jak również tam, gdzie już zupełnie wygasła i trzeba było ją na nowo przywrócić.

Co zas do niego samego, to jak nas poinformuje Wadding, (z czyjego dzieła pożyczamy ten ustęp), ograniczył swą pracę na sąsiednie okolice, które przebiegał głosząc Ewangelię św. i gdzie w przeciągu kilku dni zebrał owoce uświęcenia dusz wielu. Stamtąd udał się do Egiptu, wraz z Bratem Illuminatem, którego jednego przy sobie zatrzymał.

Przybycie św. Franciszka do Jerozolimy

Było to południe. Gorące promienie słoneczne zalewały Jerozolimę. Wszyscy w mieście spali; Waly (gubernator) na swym dywanie, wartownik na odwachu i żebrak na zakurzonym chodniku ulicznym.

O tej godzinie dwóch podróżnych wchodziło do św. Miasta przez wyłom w murze zrobiony ostatnio przez Sultana z Damaszku El Malek'a el-Moaddem Eissa. Cicho mineli puste ulice i wkrótce niedostrzeżeni przez nikogo znaleźli się na otwartym placu przed Bazyliką Grobu Pańskiego. Byli to dwaj biedni pielgrzymi wyglądający na mnichów lub żebraków. Ogolone ich głowy pokryte były kapturem, sznur opasywał ich biodra przytrzymując biedne, proste ubranie. Szli boso podpierając się na łodydze palmowej.

Starszy z tych dwóch podróżnych, który wyglądał na kierownika tej minimalnej expedycyi silną reką zasztukał w zaryglowane drzwi Grobu Pańskiego. Wartownik rozbudzony halasem z przyjemnej drzemki zapytał ich szorskim głosem czego sobie życzą.

"Pragniemy uczcić Grób Święty naszego Pana"—odpowiedzieli. Wartownik natychmiast wyciągnął dłoń mówiąc: "Dziewięć sztuk złota od głowy, za dwie ośmnascie, płaćcie."

To była w rzeczywistości suma wygorowanej taksy, jaką chciwi Mohametanie nałożyli na pielgrzymów Chrześcijańskich pragnących złożyć hold Grobowi naszego Pana. Chateaubriand trafnie powiedzial, ze "trzeba zapłacić Mohometa by módz uczcić Chrustusa." —"My nie mamy pieniędzy" powiedział starszy mnich; w imie Jezusa, Syna Maryi pozwól nam wejść."

"Co,podły psie,niemasz pieniędzy i śmiesz przychodzić i budzić nas? Czekaj"! —mówiąc to wartownik, rzucił się na bezbronnych mnichów i popychając ich i bijąc zaprowadził do gubernatora miasta.

Ten ostatni rozbudzony z drzemki był równie w złym humorze jak jego podwładny i po wysłuchaniu raportu wartownika kazał mnichom zapłacić żądaną sumę, podwajając ją nawet za karę.

"My nie mamy ani jednego centa, Effendi" zawolał starszy mnich; "jeżeli nie wierzysz, każ nas przeszukać swej służbie. My nie przyjmujemy pieniędzy, a żyjemy tylko z chleba, ofiarowanego nam."

"I wy śmiecie żądać pozwolenia widzenia Grobu Świętego? Z pewnością wśliznęliście się do miasta nie płacąc nawet u bram zwykłej taksy wstępu?"

"Tak to prawda."

"Wezwać kata, by ściął ich głowy" zawołał w strasznym gniewie Waly.

W chwili gdy kat sięgał już rękę po miecz, by spełnić okrutny rozkaz, mnich zwracając się do Wali rzekl: "Wstrzymaj go na chwilę Emirze, a nie będziesz żałował. Każ twemu służącemu oddac Ci list, który nosze na piersi, a którego nie mogę sam wręczyć, bo mam ręce związane."

Z pogardliwym wyrazem twarzy Wali wysłuchał jego prośby i służący wydostał z sukni mnicha pergamin, który natychmiast oddał swemu panu. Był to list związany czerwonym jedwabnym sznurkiem, u którego końców wisiała duża pieczęć. Na niej arabskiem pismem wypisane było imię najwyższego i najpotężniejszego Sułtana El Malek'a el Kamel'a Egiptu. Wali natychmiast poznał

1	Ś	Św. Ananiasza, M.	*Dzień Zaduszny Zakonu Franciszkańskiego.*
2	C	Św. Bibiany, M.	Bł. Rafaela, W. 1-go Zakonu.
3	P	✠ ★ PIERWSZY PIATEK.—Św. Franciszka Ksawerego, W.	Św. Sofoniasza, Proroka.
4	S	Św. Piotra Chryzologa, Bp., W.	Św. Barbary, P., M.
5	**N**	✠ **2-ga Niedziela Adwentu** *Ewangelia: Jan posyła swych Uczniów do Jezusa. Mat. xi, 2–10.*	
6	P	Św. Mikolaja, Bp.	Św. Aselli, P.
7	†W	Św. Ambrozego, Bp., W., Dokt.	
8	**S**	✠ **Niepokalane Poczęcie Najswiętszej Maryi Panny.** (G. A., O. Z.) *Ewangelia: Zwiastowanie Anielskie. Luk i, 26–28.*	
9	C	Św. Sylwestra, Op., W.	*Bł. Joanny, P.*
10	P	✠ Najświętszej Maryi Panny Loretańskiej.	*Św. Eulalii, P., M.*
11	S	Św. Damazego, Pap.	*Bł. Innocentego, W.*
12	**N**	✠ **3-cia Niedziela Adwentu** *Ewangelia: O poselstwie Żydów do Jana. Jan. i, 19–28.*	*Znalezienie ciała św. Franciszka.*
13	P	Św. Lucyi, P., M.	*Bł. Hugolina, W. 1-go Zakonu.*
14	†W	Św. Grzegorza Cudotworcy, Bp., W.	
15	Ś	✠ SUCHE DNI.—Św. Walerego, Bp., W.	Św. Krystyny, P.
16	C	Św. Ezuzebjusza, M.	*Bł. Maryi od Krzyża, P. 3-go Zak.*
17	P	✠ SUCHE DNI.—ŚŚ. Florjana i Tow., MM.	*Bł. Małgorzaty, P. 2-go Zakonu.*
18	S	✠ SUCHE DNI.—Nadziei Najświętszej Maryi Panny.	Św. Gracjana, Bp.
19	**N**	✠ **4-ta Niedziela Adwentu** *Ewangelia: Głos wołającego na puszczy. Luk iii, 1–16.*	
20	P	Św. Juliusza, M.	Św. Dominika, Bp., W.
21	†W	Św. Tomasza, Apostoła.	
22	Ś	Św. Flawiana, M.	Św. Zenona, zolnierza., M.
23	C	Św. Wiktoryi, P., M.	*Św. Mikołaja Faktora, W.*
24	P	✠ WIGLIA.—Św. Grzegorza, M.	
25	**S**	✠ **Boze Narodzenie.** (G. A.) *Ewangelia: O narodzeniu Chrystusa Pana. Luk ii, 1–14.* Odpust Zupełny dla Krzyżowców.	
26	**N**	✠ **Niedziela podczas Oktawy Bozego Narodzenia** *Ewangelia: Proroctwo Symeona. Luk ii, 33–40.*	
27	P	Św. Jana Apostoła i Ewangelisty, ulubionego Ucznia.	
28	†W	ŚŚ. Młodzianków, MM.	
29	Ś	Św. Tomasza z Canterbury, Bp., M.	Św. Dawida, Króla i Pror.
30	C	Św. Liberjusza, Bp., M.	
31	P	✠ Św. Sylwestra, Pap., W.	*Bł. Dominika, W. 1-go Zakonu.*

pieczęć swego pana i zbladł. "Czytaj"–zawołał zdławionym głosem do swego sekretarza, który rozwinął dokument pisany złotem i karminem i w którym król królów, sułtan sułtanów, władca Górnego i Dolnego Egiptu zawiadomiał, że mnicha Franciszka, swego najlepszego i najdroższego przyjaciela, który zachwycał go swą cnotą i zadziwiał dokonywanemi cudami wziął w swą szczególną opiekę i protekcyę, polecając go, jak również jego towarzysza, swemu kuzynowi Sułtanowi Kerak'u i Damaszku i wszystkim jego urzędnikom i podwładnym. Grożąc swym gniewem i zemstą tym, którzyby skrzywdzili lub ubliżyli któremu z tych zakonników.

Tym starszym zakonnikiem był św. Franciszek z Asyżu, sługa Boży i przyjaciel ubóstwa, wielki cudotworca, głosiciel słowa Bożego na Wschodzie, Ojciec Seraficznego Zakonu, który przybył do Jerozolimy, by założyć misyę i zastąpić pokonanych rycerzy chrześcijańskich nową armją biednych zakonników, w prostem, grubem odzieniu, którzy zawsze byli gotowi i są gotowi teraz, jak ostatnie wypadki nam pokazały, rozlewać swą krew i oddać życie w obronie Grobu Chrystusowego.

"Przebacz mi—zawołał Wali pełen przerażenia—, przebacz mi zesłańcze Boży i nie ściągaj na mą głowę gniewu najpotężniejszego Sułtana Egiptu. Przyjmcie posiłek, a jako zadośćuczynienie za obelgi, któréście ucierpieli, proście mnie o co chcecie. Weźcie te sakiewkę, zawiera ona przeszło sto sztuk złota."

"Panie-rzekł św. Franciszek—jak ci już powiedziałem, my nie przyjmumjemy złota ani srebra. Nie obawiaj się naszej zemsty, gdyż my jesteśmy słudzy Chrystusa i nie będziemy ciebie oskarzać przed Sułtanem. Jeżeli chcesz wyświadczyć nam łaskę, wysłuchaj mej prośby. Gdyśmy przechodzili przez opuszczoną dzielnicę Góry Syonu, widzieliśmy między ruinami, blizko miejsca "Ostatniej Wieczerzy" które z bólem serca zobaczylismy zamienione na stajnie, ubogą, napół rozwaloną chałupę. Oddaj ją mnie i mym następcom na zawsze, abysmy mogli tam mieszkać i czcić Jezusa, Syna Maryi w miejscu, gdzie On i Jego apostołowie obchodzili wielkanocną ucztę. Aby ci cię odwdzięczyć za ten dar, polecę ciebie Sułtanowi w Kairze, aby cie wyniósł na wyższe jeszcze stanowisko."

"Prośba twoja jest wysłuchana"—radośnie zawołał Emir, który rad był, że mu tak łatwo poszło i natychmiast kazał swemu sekretarzowi sporządzić akt donacyi.

Poczem zwracając się do św. Franciszka rzekł: "Lecz ty przyjocielu Boga przebywaj stale w Jerusalem, żyj w spokoju i pilnuj Grobu Syna Maryi, który powierzam tobie i twym braciom, abyście go strzegli i czcili."

W ten sposòb św. Franciszek, nadzwyczajny cudotworca, który obcował z Bogiem, nosił Rany naszego Pana i przemawiał do ptaszków, ryzykując własnem życiem założył pierwszy dom Franciszkanskiej Misyi w Jerozolimie, skąd pochodzi bohaterska armja nieustraszonych żołnierzyChrystusowych, którzy przez siedem set lat przechowywali wśród obojętnego świata Grob Święty dla pobożnej czci wiernych.

Jak wszystkie tego rodzaju legendy, tak rownież i to opowiadanie o wejściu św. Franciszka do Jerozolimy ozdobione jest prawdopodobnie bujną fantazyą imaginacyi, lecz jego głęboka i prawdziwa miłość dla naszego boskiego Zbawiciela i Miejsc uświęconych Jego bytnością nigdy nie może być przesadzone.

Ojcowie Franciszkanie w Ziemi św. wobec wojny

BÓG Najwyższy dozwolił, że Jerozolima wyzwoliła się ostatecznie z pod jarzma Islamu, które ciężyło nad nią przez prawie trzynaście wieków. Lacińskie królestwo krzyżowców, które, nakształt meteoru niebieskiego, pojawiło się ponad świętem Miastem, za krótkie miało życie, aby błogie po sobie pozostawić mogło ślady; być może owszem, że dało powód, by Turek ostrzej się jeszcze obchodził z Miastem, uświęconem Krwią Boga Człowieka.

Siedem już upłynęło wieków, jak Synowie św. Franciszka Serafickiego z Asyżu, na Górze Kalwaryi, około Grobu Pańskiego, zawsze chwalebnego, aczkolwiek upokorzonego przez panowanie nad nim półksiężyca czyli rządu Tureckiego, każdego dnia, o godzinie, kiedy dwadzieścia wieków temu z przerażenia zaćmiło się słońce, by nie patrzyć na zbrodnie na Synu Bożym popełnioną, żałosne i błagalne podnosili do Boga modlitwy, ażeby ziemia uświęcona życiem i śmiercią Zbawiciela, powróciła znowu w ręce chrześcijańskie. Ziemscy mocarze dawno już zapomnieli entuzyazm Krzyżowców, oną epokę waleczności i wiary, kiedy ich praojcowie usilnie się starali przepędzić naśladowców Mahometa w puszcze, zkąd przybyli i wybawić Grób Pański. Zdawało się, że Chrześcijanie poddali się już temu, by widzieć pomniki naszej świętej Religii w bezbożnych rękach tureckich. Po ludzku mówiąc, wszelką stracono nadzieję odzyskania jeszcze kiedyś znowu Miejsc Świętych.

Ale właśnie wtedy, kiedy zdawało się to niemożebnem ludziom, w sam dzień, w którym Kościoł Święty obchodzi Niepokalane Poczęcie Najświętszej Maryi Panny, Bóg Wszechmocny, powtarzając w sposób przedziwny los jaki spotkał wojsko Senacheryba, zesłał przestrach i trwogę na wojska tureckie, które zaprzysięgły nie opuścić Miasta bez najzaciętszej obrony i po zostawieniu z niego tylko kamienia na kamieniu. Opuścili Miasto bez oporu i nazajutrz wojska chrześcijańskie wkraczały spokojnie do Betleemu i do Jerozolimy. Sztandar Krzyża zaczął znowu ponad kolebką i Grobem Chrystusa powiewać.

Zdawało się, że to marzenie. Gdzie chwile przedtem stał na warcie żołnierz turecki, tam w kilka chwil później widziano płowego syna Albiona, który tak obojętnie zajmował miejsce, jakby był od dawna doń przyzwyczajony.

Mieszczanie, którzy przededniem wahali się pokazać na ulicę, przejeci jeszcze trwogą z ostatniego prześladowania tureckiego, niespodziewanie zaczęli radować się, a Chrześcijanie przy spotkaniu się jeden z drugim zaczęli używać pozdrowienia Wielkanocnego. Sami nawet Muzulmani, którzy pozostali w Mieście, okazywali wielką radość ze skończonego się już raz na zawsze panowania tureckiego nad Miastem Dawidowem.

Albowiem panowanie tureckie, zawsze barbarzyńskie i tyrańskie, okazało się w ostatnich trzech latach bardziej jeszcze surowe i już nie do wytrzymania.

Za wiele byłoby i trudno wspominać o wszystkiem; a z drugiej strony pisały już napewno o tem i gazety. Wspomnimy więc tylko o cierpianiach, na jakie byli narażeni Franciszkanie, aby pozostać wiernymi w poleconej im pieczy nad Miejscami Świętemi.

Pierwsze prześladowania, chociaż odnosiły się do Franciszkanów, dążyły do tego przeważnie, by zniecierpliwić Państwa Europejskie i doprowadzić je do wydania wojny Turcyi. Były to drobnostki, szpilkowe ukłucia, które, gdyby się chciało na nie skarzyć, mogłyby, chociaż na pozór być powodem, żeby przypisano wine uskarzającym się i ściągnąć na nich jeszcze większe kłopoty. Prześladowania te jednak, mało zgadzające się z brutalnem usposobieniem Turka, kiedy się rozważy spryt wielki z jakim ich dokonywano, przez samą tę pozorną delikatność zachowania się, zdradzały ukryty wpływ kogóś, który, posiadający

na pozór więcej cywilizacyi, kierował wszystkiem. Z dnia na dzień powiększały się te prześladowania, a powiększając się, okazywały nieupamiętane barbarzyństwo Turka.

Pierwej jeszcze niż legalnie weszło w życie zniesienie Kapitulacyi, czyniono niespodziewane poszukiwania po klasztorach i to w godzinach najbardziej niewygodnych. Chciano się przekonac, mówili, czy nie ukrywano broni, i czy żadna podejrzana osoba, albo podpadająca pod służbą wojskową nie ukryła się w naszych klasztorach. Chciano się przekonać, czy nasze zapasy żywności nie przenosiły naszych potrzeb, bo coby zbywało, musiałoby iść dla wojska; i gdyby się było nie miało dosyć przezorności ukryć nieco prowiantów, nie jeden raz narazilibyśmy się byli na wymarcie z głodu i nie moglibyśmy byli napewno przyjść w pomoc nader licznym biednym, których wielka część doprowadzona była do nędzy przez Turka.

Pewnego dnia oficerowie Sztabu Głównego dowiedzieli się, że piwnica *Kaza-Nowy*-słynnego hospicjum dla Pielgrzymów—zaopatrzona była w różne wina. Zaraz im się zachciało złożyć jej wizytę i zabrali z niej parę set flaszek *dla użytku rannych żołnierzy*. Ale w parę godzin później widziano po ulicach Jerozolimy pijanych oficerów, z których kilku mizerne dało z siebie widowisko; a ponieważ wino nieubłaganym jest nieprzyjacielem sekretów, tak niektóry z nich wypowiedział rzeczy, których potem żałował, jak mu wywietrzało wino z głowy. I ta wizyta nie była ostatnia. Kiedy spostrzegli, że wino w naszej piwnicy nie było tego samego gatunku, pozostawili je, ale zaraz nałożyli nań podatek, od którego Franciszkanie zawsze byli uwolnieni.

Ogromne były straty, które ponieśli wszyscy mieszczanie przez te rabowania, dokonane w części legalnie od władz rządowych, a w części prywatnie od oficerów pod pozorem patryotyzmu. Wszystko się przydawało: nie tylko kołdry, pościel, materace, ale nawet małe drobnostki, jakoto szkarpetki, pończoszki dla dzieci i zabawki nawet, wszystko jednem słowem, co się mogło przydać oficerowi albo komu z jego rodziny, wszystko podpadało pod to poszukiwanie na korzyść Ojczyzny. Właściciele restauracyi i szynków musieli uważać się szczęśliwymi, jeżeli jakiś oficer dawał im pierwszeństwo w naciągnięciu ich na jedzeniu lub piciu; sam nawet Generalissimus wspaniałe urządzał wieczorki i uczty w ich restauracyach, które później płacił ustnem wyrażeniem dobroczynności względem Ojczyzny.

Po uwolnieniu Jerozolimy z rąk tureckich, naznaczona komisya angielska i włoska zeznała, że tylko w samym Klasztorze św. Zbawiciela w Jerozolimie (Macierzystym domu Prowincyi Ziemi św.) i w Kaza-Nowie (Domu Gościnnym dla Pielgrzymów) uczyniono szkody na milion i czterysta tysięcy franków, co znaczy po tutejszemu prawie na trzysta tysięcy dolarów. W Betleemie, gdzie młodzi Klerycy Franciszkańscy pobierają filozofię i fizykę, zrabowano na czysto gabinet fizycznych instrumentów. Zabrali nawet malutki na pokazkę areoplan, który, jeżeli nie mógł się przydać na ciskanie bomb na obozy angielskie, mógł jednak służyć za zabawkę dla dziecka dla którego z oficerów.; w rzeczy samej dopytywał się jeden z oficerów jakby się puszczało w powietrze ów mały areoplan. Szkodę tego gabinetu obliczono na 20.000 franków.

Nawet dwie apteki w klasztorach św. Zbawiciela w Jerozolimie i św. Katarzyny w Betleemie, które rozdawały darmo lekarstwa biednym jakiejbądź religii, zostały najpierw zapieczętowane i zamknięte, a potem wypróżniono z nich wszystkie lekarstwa. A toż samo spotkało prawdopodobnie i aptęke w Nazarecie.

Trzeba było przyjąć do Klasztoru dniem i nocą policyanta i żołnierza, i pozwolić im robić coby się jeno podobało, chociażby nie mieli żadnego rozkazu i pozwolenia od władzy odpowiedniej; byli bowiem przedstawicielami Rządu i nosili tegoż dywizę i trza było wierzyć ich słowom. A kiedy wnoszono skargę

do wojskowej władzy, dawano żołnierzowi naganę, skrzyczano go a nawet może i ukarano; ale za dzień lub dwa otóż nowe odwiedziny, z których nie można było się wymówić,—aczkolwiek kapitan i sam marszałek oznajmił, że bez jego pozwolenia piśmiennego żadnego nie trzeba było przyjmować i wierzyć jego słowom. Ale ten sam marszałek unikał zawsze napisać na papierze to swoje orzeczenie. A musimy czuć się szczęśliwymi, że nie dopuścili się jeszcze czego większego i gorszego.

Oficerowie, którym nie wypłacano na czasie pensyi (zwykły nałóg turecki) odpłacali się zwyczajnie z płaty i wiktu dla żołnierzy przeznaczonych; ale nawet i to nie mogło nasycić ich chciwości i wszelkich używali sposobów i podstępów, aby nagromadzic sobie pieniędzy. Pewnego dnia ogłosili wielkie przedstawienie ruchomych obrazków; cały dochód tego miał być obrócony *na korzyść wojny*. Narozsprzedawali wielką liczbę biletów wstępnych (po cenie jednego *medzida, co* na tutejszą monetę wynosi osiemdziesiąt pięc centów), rozsyłając je wszystkim tym u których przewąchywali pieniądz. Nadeslali ich pewną liczbę i Ojcom Franciszkanom, którzy się jednak wymówili, dodając że ich stan nie pozwala brać w takich rzeczach udziału i odesłali z powrotem nadesłane im bilety-z załączeniem atoli odpowiedniej należności. We wdzięczności za to dano nam jeszcze naganę, że mało miłujemy Ojczyznę-jakby Turcya była naszą ojczyzną.

Kiedy wydalono z ich własnych zakładów francuskie Zgromadzenia, większa ich część dostała schronienie w klasztorze św. Zbawiciela, a Zakonnice w Kaza-Nowie, która, z braku Pielgrzymów, nie mogła być w inny sposób lepiej użyta; i tam żyli sobie dosyć spokojnie póki nie dano im rozkazu, aby się wynieśli. Lecz Franciszkanie francuscy, pozostali po swoich klasztorach, na liczne byli narazeni cierpienia.

Często czyniono im rekwizycye, stawiano im różne zapytania, śledzono ich i wszędzie pilną na nich zwracano uwagę. Pewnego dnia tych w Betleemie, w czasie kiedy mieli siadać do obiadu, zawołał ich polizyant i zaprowadził do kazermy w pośrodku kilku innych swych kolegow policyantów. Długo tam ich zatrzymano, chociaż nikt nie wiedział poco ich wezwano. W końcu, pod strażą żołnierzy z założonemi bagnetami na fuzyi, zaprowadzono ich z wielkim pośpiechem do Jerozolimy; a ktoby się pozostawał w tyle, tego popędzano i przymuszano do pośpiechu, prawie do biegnięcia klusem, a trza pamiętać, że byli pomiędzy nimi starcy ponad sześćdziesięcioletni i niezdrowi do tego. Zatrzymano ich przybramie Jaffy, zawsze pod okiem straży, i byli tak pośmiewiskiem muzułmańskiego motłochu, aż doszła o tem wieść do Klasztoru św. Zbawiciela. A kiedy nasz Przełożony odniósł się ze skargą do komendanta fortecy, ten wymówił się zaraz, że stało się to przez omyłkę, i dał zarazem rozkaz, aby wyżejwspomnianych zakonników odstawiono zaraz znowu do Betleem. Tak musieli biedacy odrobić drugie dziewięć kilometrów z pustym żołądkiem. W przedmieściu Betleemu otrzymali nieco posiłku od dobrych Ojców Salezyanów, i dopiero późno w nocy pozwolono im powrócić do Klasztoru.

A o połowie Grudnia 1914 roku, wszyscy Zakonnicy francuscy, po doznaniu licznych utrapień, musieli opuścic swoje klasztory w nocy i o własnym koszcie i po drogach tureckich, co znaczy, wcale nie dobrze utrzymywanych, udać się do naznaczonych zbornych punktów. Poprowadzono ich do Napluzy, potem do Damaszku, a ztamtąd Zakonników przesłano do Beyrutu zkąd przewieziono ich okrętem do Egiptu, a wszelkich innych odesłano jeszcze het het dalej: podobno do Urfy w Mezopotamii.

Kiedy przystąpiły do wojny Włochy, przyszła wtedy kolej cierpień dla Zakonnikow włoskiej narodowości, którzy jednak byli łagodniej traktowani aniżeli drudzy. Mówiono, że mieli wyjechać, ale już nie do Egiptu, lecz do miejsc zbiornych dla jeńców tam gdzieś koło miasta Angora w Azyi Mniejszej. Nie

wysłano ich jednak. A kiedy chciano odgadnąć przyczynę, jeden z oficerów tureckich powiedział jednemu z niemieckich Braciszków, że rozkaz został cofnięty dlatego tylko, że Papież wstawił się przed Sułtanem za Zakonnikami Włoskimi-stróżami Miejsc św., upewniając go o ich poddaństwie. Czy to prawda była czy nie, niewiadomo, fakt jednak, że ich nie wywieziono.

Wszyscy Franciszkanie wogóle ucierpieli srogo ze strony Generała Pascia. Ile razy przybywał do Jerozolimy, tyle razy wisiało nad nimi nowe niebezpieczeństwo; albowiem chociaż napozór bardzo grzecznie się z nimi obchodził, przy odjeździe zostawiał zawsze względem nich jakieś surowe rozporządzenie.

Jeden z Zakonników w Jerozolimie przed sąd wojskowy był wezwany dlatego tylko, że w czasie wojny dowiedziano się, iż na parę miesięcy przed rozpoczęciem się wojny miał rozdać pomiędzy wiernych obrazki przedstawiające Franciszkańskich Męczennikow zamordowanych za wiarę w roku 1960 w Damaszku., i przypisać musi tylko gorliwym modłom wspólbraci, że mu się udało dowieść swą niewinność. Utrzymywał bowiem sąd wojskowy, że rozdawaniem onych obrazków chciał wszczepić w Chrześcijan nienawiść względem Turków i Muzułmanów.

Dwóch Zakonników Franciszkanów w Nazarecie, jeden Ojciec a jeden Bracisszek, poddani Ottomańscy, pojmano znienacka i wywieziono; i nie dowiedziano się nigdy dla czego to. Także jeden z naszych Ojców w Betleemie, został na prędce pojmany i wywieziony do Jerozolimy, a potem do jednego z biornych miejsc; potem się dowiedziano, że się znajduje w Brussa. Także i względem tego nie można się było nigdy dowiedzieć dlaczego był pojmany; lecz kiedy przybyli Anglicy i zaczęto publicznie okazywać za szpiegowca jednego z musułmańskich dragomanów w klasztorze greckim, po zrewidowaniu jego domu znaleziono pomiędzy innemi papierami listę osób które miały być aresztowane i traktowane jako osoby niebezpieczne; a między innymi było kilka imion Zakonników Franciszkańskich.

W Klasztorze św. Zbawiciela pozabierali Turcy wszystkie laboratorya i przerobili większą część Klasztoru na arsenał, w którym dniem i nocą ustawicznie wyrabiano różnego gantunku naboje. Ażeby zaś zaopatrzyć te pracownie, pozabierano zakonnikom wszelkie zapasy: pozabierano papier z drukarni, drzewo, żelazo, jednem słowem wszystko. Pościnali nawet na opał kilkaset drzew oliwnych, które ofiarowane nam były przez wiernych w tym celu, by dostarczyć oleju do wiecznych lamp po różnych Miejscach Świętych.

Zabrali nam Kazanowę czyli Dom Gościnny dla Pielgrzymów. Sami nie wiedzieli na co go używać i trzymali zamknięty. Lecz zrabowali go *dla potrzeb wojennych,* za tą samą wymówką wzięli nawet i to co nie mogło służyć na wojnę: firanki, dywany, lustra itd.; lecz te rzeczy przydawały się dobrze dla rodzin oficerów tureckich. Z łóżek po większej części wyrabiano gwoździe. A kiedy zaczęto zwozić rannych i Kazanowa została zamieniona na szpital wojskowy, biednych żołnierzy położono na ziemi wysłanej tylko nieco słomą. Tymczasem rabowano dalej z klasztorów łóżka i pościel pod pretekstem ojczyzny, a w rzeczywistości dla zaopatrzenia domów prywatnych.

Na początku Sierpnia 1916 roku dano znać, że Rząd miał się zająć bezpośrednio opieką nad sierotami, i przez to samo wziąłby je z pod opieki i dyrekcyi Europejczyków. Franciszkanom udało się jeszcze umieścić w bezpieczne miejsca sierotki nad któremi mieli pieczę jakoteż i sierotki polecone Siostrom Franciszkankom, rozdając je po krewnych i znajomych, lecz zaopatrując ich jak przedtem we wszystkiem. Lecz nie wszyscy mogli tegoż dokonać, i wiele sierotek tak chłopców jak i dziewcząt pozabierano z religijnych zakładów, w których byli, i umieszczono ich wszystkich razem w wielkim budynku Sióstr Szarytek pod dyrekcyą nauczycieli i nauczycielek muzułmańskich; byli więc tak połączeni

z dziećmi innego wyznania i wychowania, nie zgadzającego się z wiarą chrześcijańską. Sierotki te mogły powrócic do swoich dawnych zakładów dopiero po wkroczeniu tam Anglików, i od tej pory zapewne większe czuły przywiązanie do swoich zakładów i przełożonych, po doznaniu tak mizernego traktowania pod rządem tureckim.

Franciszkanie co przez siedem wieków prowadzili dalej spokojnie dzieło, którego Krzyżowcy nie mogli dokonać bronią, widzą że otwiera się przed nimi olbrzymie pole dla pracy apostolskiej i z niecierpliwością oczekują chwili, by przystąpić do tej pracy. I wezmą sie do niej z całem zapalem. Ta burza, która co dopiero przeszła ponad nimi, przekonała ich dobitnie, jak jeszcze kocha Bóg synów Serafickiego Franciszka z Asyżu. Przyszli oni na świat, jak powiadał św. Patryarcha, dla zbawienia świata, nie zapominają o powierzonem im przedsięwzięciu, i w krótkim czasie naprawią to wszystko co zostało uszkodzone w czasie wojny.

Wszystko trza będzie odrestaurować. Misye w Armenii i Syryi leżą zniszczone a wierni wymarli albo rozpruszeni; a kiedy powrocą ci co pozostali przy życiu, zapukają i oni do drzwi Franciszkanów w pewnej nadziei, że znajdą u nich dawną litość i hojność. Klasztory zostały obrabowane, a domy gościnne nie będą mogły dać przytułku pobożnym pielgrzymom, którzy we większej liczbie aniżeli przedtem podążą odwiedzić i uczcić Miejsca św. wybawione z niewoli muzułmańskiej.

Syrya

WIELKIE cierpienia, które przeżyła Syrya, sztucznie, chociaż na pozór niechcąco, wchodziły w podłego Paszy Ahmeda Djemela program, ogłoszony w gazecie arabskiej "Al Chark" w Damaszku 1917 roku. By przekonać wszystkich Arabów, a przeważnie ich dowódzców, że poprzysiągł wytępić Chrześcijan w Syryi, temi właśnie wyrażał się słowy: "Klęska w Syryi przez swe okropności nabiera tak olbrzymich rozmiarów, że żadna inna klęska nie będzie mogła wejść z nią w porównanie."

Słynny z popełnionych okrucieństw Djemal Pasza, wódz wojsk Turcyi i Armenii, dążył do wytępienia Chrześcijan w Syryi, lecz w sposób odmienny. Kiedy bowiem w Armenii mordowano poprostu Chrześcijan lub też wywożono ich w sposób tak barbarzyński, że większa cześć padała w drodze, Chrześcijan z Syryi nie wywożono, z wyjątkiem rzadkich wypadków, ale używano względem nich tak srogich i licznych prześladowań i katuszy, że jedni musieli padać z wycieńczenia w oczach drugich, co powiększało jeszcze ich męczeństwo. Mała była liczba wywiezionych z Syryi, ale wielka tych co byli wywiezieni z Palestyny do Syryi, i trudno jest wyobrazić sobie cierpienia, które oni musieli przeżyć.

Zmuszeni żyć tem co im udzielano od rządu tureckiego, który zrabował co jeno było po prywatnych domach, otrzymywali pare razy w tygodniu kawałek chleba. Ale jakiego chleba-mieszaninę wyki, bobu i niekiedy nawet kory drzew! Ztąd powstawały wielkie choroby: wielu puchły nogi, drudzy z wycieńczenia padali w drodze, wyrzucając z siebie ostatnie krwi potoki. Dzieci, znalezionych tak wycieńczonych przy piersiach matek, wkładano w pudła i wywożono na śmiecie, jak się zdarzyło w Tripolis w Syryi i na górze Libanie.

Widziano nieraz biednych mężczyzn staczających zażarte bitwy z psami po ulicach, by wydrzeć im z paszczy resztki skóry z pomarańczy, kawałek kości itd. znalezionych na śmieciach.

Nie można było przejść przez ulicę, aby nie obaczyć smutnych widowisk mężczyzn, niewiast i dzieci leżących na ziemi i podnoszących błagalne ręce z prośbą o kawałek chleba; lecz ta ich prośba zawsze była odrzucona, albowiem

nikt nie był w stanie jej zadośćuczynić; a ci co godzinę przedtem patrzali na nędze drugich, w godzinę potem padali jej ofiarą.

W kilku wypadkach znaleziono dzieci przyczepione do piersi matek już nieżywe i obrócone w kościotrupy.

W jednej tylko parafii katolickiej w Beyrut, z pomiędzy 5.000 dusz, przeszło 4.000 padło ofiarą głodu, nie wliczając nawet tych, którzy byli pomordowani w podziemnych więzieniach, i na których dokonano wiele różnych mąk, na jakie tylko barbarzyńska natura turecka zdobyć się mogła.

W Beyrucie wypędzono Franciszkanów z ich Klasztoru i dano im rozkaz, by znaleźli sobie inne pomieszkanie w ciągu dwudziestu czterech godzin. Nie pozwolono im zabrać z sobą nawet najuboższych habitów i bielizny. A ponieważ żaden z parafian nie mógł ich przyjąć pod swoj dach bez obawy ściągnięcia na się prześladowania ze strony podłych Turków, tak musieli kilkakrotnie zmieniać swe pomieszkanie do czasu, kiedy byli wtrąceni do więzienia, gdzie byli zostawieni sami, i nie podano im ani kawałka chleba ni źdźbło wody, tak że byliby w krótkim czasie umarli z wycieńczenia, gdyby się za nimi nie wstawił Wikaryusz i Delegat Apostolski Monsignor Frygdyan Giannini, także Franciszkanin, który w tych okropnych czasach był ojcem i pocieszycielem wszystkich, chociaż i jemu na wszystkiem zbywało, aby własnym zadośćuczynić potrzebom.

Klasztor Franciszkański w Beyrucie przerobiono na szkole dla tureckiej policyi, a suteryny obrócono na więźnie za polityczne przekroczenia. Męczono tam więźniów wszelkiemi narzędziami barbarzyńskiemi, które teraz przechowywane są przez nas w owym klasztorze, ponieważ Turcy nie mieli czasu zniszczyć ich wszystkich, kiedy naprędce opuszczali miasto przed wojskiem angielskim i aliantów.

Rabowania popełnione przez wojska tureckie w Syryi nie były dokonane z własnej potrzeby, coby ich w takim razie uniewiniało, lecz były popełnione w wściekłej nienawiści ku Chrześcijanom, albowiem większą część zrabowanych rzeczy odprzedawano potem prywatnym Arabom i udowodniono już, że po wielu domach znajdują się książki i rzeczy należące do Stróżów Miejsc św. czyli do Franciszkanów, które rzeczy były rozpsrzedane przez tureckich oficerów. Do tego stopnia doszła nędza Franciszkanów w Syryi, że z braku habitów musieli wdziać na się stare alby, które używali przedtem do odprawiania Mszy św.

Kolegium Franciszkanów w Aleppo, które słusznie uchodziło za jeden z najlepszych zakładów naukowych na Wschodzie, zostało kompletnie zrabowane. Zabrano wszystko co należało do Klasztoru, Kolegjum i kościoła. Kościół przemieniono na szpital wojskowy, a Kolegjum i Klasztor na koszary; a kiedy byli zmuszeni opuścić te miejsca, zrabowali wszystko do szczętu, a czego nie mogli zabrać to popalili, jakoto drzwi i ramy od okien.

To co opowiadają Chrześcijanie o uczynkach heroicznych Misyonarzy Ziemi św. przyrównać dobrze można do heroizmu pierwszych Chrześcijan. Tak naprzykład, jeden z Franciszkanów, aby mógł łatwiej i bez podejrzenia Przyjść w pomoc Chrześcijanom, otworzył sklepik kramarski, sprzedając zapałki i tytoń, aby tak w zamian dostać od żołnierzy tureckich nieco chleba, który potem pokryjomu rozdawał głodnym Katolikom.

Nasze Misye w Tripolis, Aleppo, Tiro, Aleksandretta, św. Jan w Akry, Knaje i niektóre inne wraz z wszystkiemi szkołami i aptekami zostały zniszczone. Wielu Zakonników wywieziono do Armenii, a innych zmuszono usługiwać żołnierzom tureckim; będąc w ten sposób wielkim ciężarem drugim zakonnikom, którzy nie mieli czem ich wykupić; więc musieli robić pożyczki na szalenie wielkie procenta, aby ich wybawić od śmierci.

Do płaczu pobudzaja listy, które piszą Misyonarze, którzy już zaczęli powracać do dawnych swoich Misyi. A chociaż tylko trzecia cześć ludności

pozostała po tych Misyach, kiedy dwie trzecie części wymarli z głodu lub zostali zamordowani, i tych niewielu jednak nie ma czem ratować. Nie mają oni domów, nie mają łóżek do spania, nie mają czem się okryć, nie mają czem głodu zaspokoić, choćby liściami z drzew, gdyż i te wszystkie zostały powycinane, popalone lub sprzedane przez podłych Turków; nie mają kościołów., w którychby się mogli zebrać na modlitwę. Jest to prawdziwa klęska-zakończę słowami Ahmeda Paszy-klęska która przez swe okropności tak wielkie przybrała rozmiary, że zadna inna klęska nie mogłaby wejść z nią w porównanie.

Męczenstwo Armenii

Kustodya Ziemi św. nietylko ma pieczę nad Miejscami św., ale ma także Misye na wyspie Cyprze, w Syryi i Armenii Mniejszej, gdzie posiada małe klasztorki i parafie w Aintab, Donkale, Jenine-Kale, Moorare, Mugiukderesig i Carf-Nazar.—Po tych miejscach założono szkoły, ochronki i pracownie dla wszystkich biednych bez żadnego względu na religijne wyznania.

Misye te założone z wielkiem poświęceniem przez Kustodyę Ziemi św. obfite już przynosiły owoce i nawracania się do wiary katolickiej były na dziennym porządku; zdarzało się nawet często, że całe wioski opuszczały schizmę i przechodziły do wiary katolickiej. Dotknięte już kilkakrotnie prześladowaniami ze strony Turków, uszkodzone i prawie zniszczone wiele razy w ciągu ostatnich dziesiątek lat, mogły się jednak zawsze podnieść za pomocą Kustodyi Ziemi św. i zanim wybuchła ta ostatnia wojna, mogły być przyrównane do chrześcijańskich stron, gdzie obok życia religijnego rozwijała się i cywilizacya.

Jak tylko rozpoczęła się wojna ostatnia, zaraz zrozumiała Turcya że to dla niej pomyślna chwila dla uskutecznienia jej podłego programu wytępienia do szczętu biednej Armenii, dlatego że chrześcijańska. To było zawsze przyczyną zdziczałej Turcyi, żeby wytępić Armejczyków, którzy przewyższali Turków wspaniałością plemienia, edukacyi i cywilizacyi.

W roku 1915 zaczęły wychodzić tyrańskie dekrety tureckie nakazujące wydalenie z Armenii Armejczyków i ich Misyonarzy, dając pozwolenie pozostania tam tylko niektórym z naszych Misyonarzy pochodzących z Państw Centralnych. Wszyscy zaś inni musieli się udać w drogę niewoli; lecz starali się zarazem zabrać z sobą ile tylko mogli sierot i przeważnie te biedne rodziny, które nie mogłyby inaczej przeżyć pierwszych ciosów tej strasznej wojny, które sieroty i biedne familie poumieszczano potem po innych miejscach Misyi w Syryi, gdzie uważano, że nie mogłaby ich tak po barbarzyńsku prześladować ręka turecka. Wielu z tych biedaków powieziono aż do Jerozolimy, gdzie umieszczono ich w części w ochronkach Ziemi św. a w części po domach naumyślnie dla nich wynajętych, dostarczając im i żywności, albo raczej dzieląc się z niemi biednem pożywieniem, którem rozporządzać mogli ubodzy Zakonnicy.

Przez całe długie trzy lata żadnej nie mieliśmy wiadomości o tych Misyach, o Zakonnikach i o Chrześcijanach pozostałych przy życiu. Niedawno dopiero po powrocie tych co byli w niewoli, doszły nas pierwsze wiadomości. A chociaż się spodziewano, że wiadomości te byłyby żałosne, nigdy się jednak nie spodziewano, żeby były tak okropne. Rzeczywistość przewyższyła wszelkie przewidzenia i imaginacye.

Nasze kościoły, szkoły, Klasztory, warsztaty zostały zniszczone do szczętu, będąc przedtem sponiewierane i profanowane w sposób, iż pióro wzdryga się to określić szczegółowo. Lasy, pola i domy, które Ziemia św. nabyła i zbudowała dla biednych rodzin, wszystko zostało haniebnie zniszczone. Wszystko było sponiewierane bez najmniejszego wstydu i z dzikoscią nieprzystojną nawet dzikim zwierzętom.

Pierwszym punktem zbiornym dla niewolników z Armenii było miasto Urfa w Mezopotamii. Tam nagromadzone były tysiące niewiast, dziewcząt, i dzieci wycieńczonych do tego stopnia, że poczytanoby ich raczej za kościotrupy chodzące. Pewien Europejczyk, także wzięty tam do niewoli, przysunął się do jednej z tych biednych niewiast i zapytał się zkąd one pochodziły: "My pochodzimy ze środka Armenii-odpowiedziała z żałosnym akcentem-Turcy pozabijali nam naszych mężów i synów od sześciu lat w górę; okradli nas z wszystkiego, nawet z naszego honoru i przywiedli nas tu przez drogi pustyni, odmawiając nam chleba i wody; większa część z nas upadła w drodze z powodu poniewierania nas, wycieńczeni z trudu podróży, z głodu, pragnienia i zimna.

I nie trzeba myśleć, że tylko tam w Urfie dopuszczano się takowych okrucieństw, albowiem miasto to było zbiornym punktem tylko dla niewiast, dziewcząt i dzieci; lecz rzeczywista rzezalnia ludzka miała miejsce po całej Armenii, o której zaczynamy się dowiadywać o szczegółach w tym lub owym mieście, ale o wielu miejscach nie dowiemy się nigdy o żadnych szczegółach, gdyż wszyscy mieszkańcy zostali wymęczeni. By dać małe wyobrażenie tej ludziej rzezi w Armenii przytoczymy następne wypadki:

W mieście Mardyn, zamordowano Biskupa katolickiego i trzynastu jego Kapłanów; osiemset dorosłych ludzi zamknięto we więzieniu przez osiem dni; a potem po czterech rzędem poprowadzono ich na stracenie; pięćset i osiemdziesiąt niewiast i panien bezwstydnie zhanbiono, zaduszono i wrzucono w ogień; a dzieci od siedmiu do szestnastu lat chowano żywcem w wielkich rowach. —Ten co pisze to widział własnemi oczyma jednego z onych nieszczęśliwych, który w dziwny sposób wymknął się od onej męczarni i schronił się do pewnego klasztoru Ojców Franciszkanów Ziemi św., i który po upływie sześciu miesięcy jeszcze nie przyszedł do siebie ze strachu i zdawał się być przygłupim.

Z Karput przepędzano wszystkich do Aleppo z Biskupem i Klerem na czele. A kiedy nie mogli już iść dalej pieszo, poduszono ich wszystkich w drodze.

W mieście Malatiah przyczepiono Biskupa katolickiego do bryczki Paszy (naczelnika) a potem zaduszono go łańcuszkiem od jego własnego biskupiego krzyża.

Męczarnia ta powiększyła się jeszcze przez tyfus, który podobno naumyślnie był wszczepiany przez podłych Turków.

I pomyślić, że ten stan męczeński trwał od początku wojny aż do dnia wybawienia, tojest od 1915 aż do września 1918.

A w miarę jak wojska alianckie posuwały się naprzód a tureckie ustępowały, okrucieństwo tureckie powiększało się jeszcze coraz bardziej, i srogie otrzymywał baty ten, ktoby się odważył wyrzec, że godzina wybawienia już się zbliża.

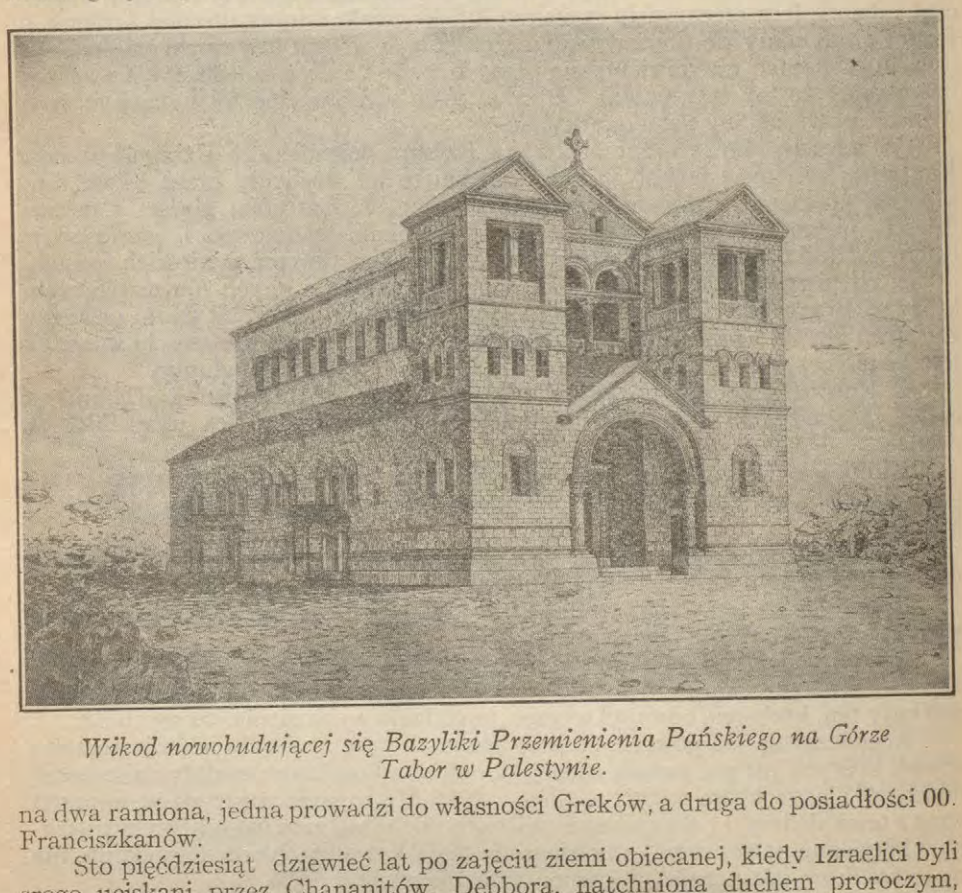
Rozpoczął się już powrót, tych co pozostali przy życiu, do ich miasteczek i wiosek których już nie znajdą więcej, do ich domków które zostały zniszczone, do ich pól i lasów które zostały spalone. Nasi Misyonarze posuwają się naprzód wraz z temi biednemi i obnażonemi owieczkami, i piszą nam listy, które wzruszyłyby kamienne nawet serca, albowiem nie mają kawałka chleba do podania, nie mają środków jak przyjść w pomoc tym biedakom.

Ale jednak wiara nasza jest wielka, pokładamy nadzieję w Bogu, że On raczy wzruszyć serca Dobroczyńców i przyjdzie z pomocą w tak wielkiej potrzebie.

Nowa Bazylika Przemienienia Pańskiego

Wspaniała Świątynia, która będzie wzniesiona na Górze Tabor przez Katolików Stanów Zjednoczonych

GÓRA Tabor była niegdyś granicą pomiędzy pokoleniem Issachar, a pokoleniem Zabulon. Wznosi się ponad dolinę Esdraelon do wysokości 1650 stóp, a ponad poziom morza śródziemnego 1986 stóp. Wierzchołek góry tworzy równinę 3900 stóp długą a 1320 stóp szeroką. Miejscowi nazywają tę górę Dżebel el Tour, co znaczy góra święta. Przybywscy na wierzchołek góry napotyka się starożytne resztki murów, poczem droga rozdziela się

Wikod nowobudującej się Bazyliki Przemienienia Pańskiego na Górze Tabor w Palestynie.

na dwa ramiona, jedna prowadzi do własności Greków, a druga do posiadłości 00. Franciszkanów.

Sto pięćdziesiąt dziewieć lat po zajęciu ziemi obiecanej, kiedy Izraelici byli srogo uciskani przez Chananitów, Debbora, natchniona duchem proroczym, odezwała się do patryotyzmu Żydów, że chwila wyzwolenia nadeszła, i zebrało się 10 tysięcy wojowników potajemnie na górze Tabor pod przewodnictwem Baraka. Na znak dany, pod wodzą Debbory, Barak uderzył gwałtownie na armję Sysara i pokonał nieprzyjaciela. Żydzi wyrazili swe uczucia wdzięczności ku Bogu przez pieśn tryumfalną znaną pod nazwą pieśni Debbory.

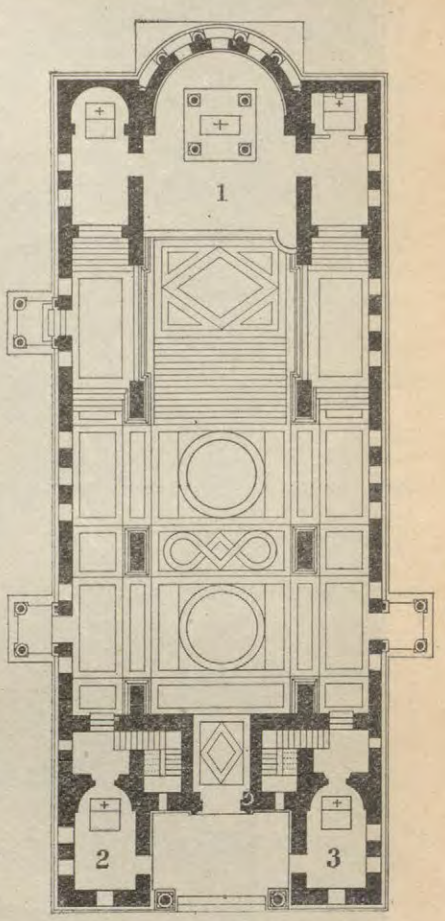
Później Madianici i Amalechici napadli Żydów i przez gwałty i morderstwa niszczyli lud Izraelski, który chroniąc się na górę Tabor, ścigany jednak przez nieprzyjaciela, znalazł na górze śmierć z braćmi Gedeona.

Na tej górze podług podania sięgającego czasów Apostolskich, Pan Jezus przemienił się w oczach Apostołów Piotra, Jakóba i Jana.

Ewangeliści nie podają nam nazwy góry Przemienienia Pańskiego, lecz nadmieniają dokładnie okres czasu, jaki upłynął od ostatniej mowy Zbawiciela w Cesarei Filippa do udania się jego z trzema Apostołami na tę Górę. Św. Łukasz pisze: "W około osiem dni po tych słowach, wziął z sobą Zbawiciel Piotra, Jakóba i Jana i udał się z nimi na górę na modlitwę."

Niekanoniczna Ewangelia, napisana z końcem 1-go wieku albo zaraz na początku 2-go, donosi że Pan Jezus był powiedziony przez Ducha Świętego na Górę Wielkiego Taboru. Orygenes, który żył od roku 185 do 254, pisze: "Tabor jest to góra w Galilei, gdzie Chrystus Pan przemienił się." A do tych czcigodnych tradycyj możnaby przytoczyć wiele innych krążycych wśrod wieków na Wschodzie.

Śliczna ta gora była przedmiotem poetycznych przyrównań ze strony Proroków Bożych. Jeremjasz, zwiastując przybycie potężnego Króla Nabukodonosa, mowi: "Przyjdzie on jako Tabor pomiędzy Górami." A Psalmista przepowiada, że "Tabor wyskakiwać będzie z radości na Imię Pana." Tak Euzebjusz jak i św. Hieronim widzą w tych słowach przymowienie do Przemienienia Pańskiego.

Plan Bazyliki

Od najdawniejszych czasów mieli Chrześcijanie we wielkiej czci to miejsce, gdzie Zbawiciel się przemienił i objawił swoim ulubionym Apostołom słabe podobieństwo chwały Swej niebieskiej. Już w IV wieku, Piotr z Sebasty, brat św. Bazylego, wspomina o Bazylice Przemienienia Pańskiego na Górze Tabor. Za tych samych czasów musiało to być, kiedy św. Hieronim, św. Paula i św. Silwia udali się do tej Bazyliki na modlitwę. W roku 570, Antonin z Piacencyi znalazł na tej górze trzy kościoły na miejscu, gdzie św. Piotr powiedział Zbawicielow: "Mistrzu, dobrze nam tu być; jeśli chcesz uczynimy tu trzy przebytki: Tobie jeden, Mojżeszowi jeden i Eljaszowi jeden.

W roku 1101 Góra Tabor została powierzona pieczy Benedyktyńskich Zakonników, którzy w roku 1255 byli zastąpieni przez Zakon Szpitalny św. Jana. Lecz w roku 1263 przybył z Egiptu z potężną armją Bibars el Ben Doukdar i poniszczył wszystkie święte przybytki na tej świętej Górze. Od onego czasu, Bazylika Przemienienia Pańskiego leży w ruinach, nawet za dni naszych. W roku 1631 przeszło to święte miejsce, w posiadłość Ojców Franciszkanów którzy postarali się zaraz na ruinach dawnej wspanialej Bazyliki postawić chociaż małą kaplicę na pamiątke Przemienienia Pańskiego. Zaprowadzili także zwyczaj odprawiania corocznej Pielgrzymki z Nazaretu na Górę Tabor, co miało zawsze miejsce dnia 6. Sierpnia, w uroczystość Przemienienia Pańskiego.

Wnetrze Bazyliki Przemienienia Panskiego.

Przecudny krajobraz przedstawia się oczom pielgrzyma, kiedy stoi pośrodku ruin tej starodawnej Bazyliki. Mimowolnie wzrok każdego zwraca się w północną stronę, gdzie olbrzymie masy Wielkiego Hermonu (prawie zawsze pokrytego śniegiem)—wznoszą się ponad pasmo gór Libanu. Na wschód widzi się rowninę Hauranu; na południe wzgórza Samaraju, z Górą Ebal i Garizim; a na zachód dostrzega się Górę Karmel i Morze Śródziemne.

Na tem przedziwnem miejscu stała grupa Pielgrzymów w roku 1899. Przybyli oni z dalekiego Zachodu złożyć hold naszemu Boskiemu Zbawicielowi na tej ziemi, którą. On tak wielce ukochał w czasie swego pobytu pomiędzy synami człowieczymi. Byli to przedstawiciele Nowego Świata, którzy przybyli tam z dalekiej Ameryki Północnej, by złożyć na Grobie Zbawiciela chwalebną Flagę Amerykańską. Zachwycona wspaniałością i chwałą Taboru, ta grupa wiernych, formująca pierwszą amerykańską Pielgrzymkę do Ziemi św., jednym prawie głosem wykrzyknęła: "Dobrze nam tu być. Wznieśmy tę Świątynię Pańską, która leży wedle nas w ruinach, na pamiątkę naszej chwalebnej Republiki poza oceanem." Przedsięwzięcie to otrzymało poparcie od wszystkich, i tu i tam poczęto robić składki na ten cel. Wszyscy obecni z ochotą korzystali z pomyślnej sposobności, aby pomódz odbudować ten święty przybytek. Lecz niestety, ich zacne przedsięwzięcie i ich gorliwe życzenia spotkały się z zawodem i niepomyślnością. Jak po wiele już razy w przeszłości, Rząd Turecki nie dałby pozwolenia na wzniesienia tej Bazyliki na Górze Tabor, i tak wszystkie chwalebne plany pierwszej Amerykańskiej Pielgrzymki musiały spełznąć na niczem z powodu podłego Rządu Tureckiego.

Upłynęło trzydzieści lat. Panowanie Turka już zniknęło, i Chrześcijańskie Państwo panuje teraz nad Świętemi Miejscami w Palestynie. W ten sposób usunięte zostały jedne z największych trudności do odbudowania tej wspaniałej Bazyliki. Dlatego też Przewielebny Kustosz Ziemi św. powziął projekt, zaniechany już przeszło od trzydziestu lat, odbudowania Bazyliki Przemienienia Pańskiego na Górze Tabor przez Katolików Stanów Zjednoczonych, jako dopełnienie danej obietnicy, i aby, jeśli tak się wyrazić można, wznieść Państwowy Pomnik na jednem z najświętszych miejsc w Palestynie.

Przewielebny Kustosz Ziemi św., w czasie swej ostatniej wizyty w Rzymie w sprawach Miejsc Świętych, przedstawił ten projekt Ojcu Świętemu, jako on sam o tem wspomina w liście do Wielebnego Ojca Komisarza Ojca Godfryda Schilling. List ów tak brzmi:

"Z wielką radością donoszę wesołą nowinę, jako na prywatnej audiencji Ojca Świętego wspomniałem Mu o odbudowaniu Bazyliki na Górze Tabor, czem żajęliby się wyłącznie pobożni Krzyżowcy w Stanach Zjednoczonych. Ojciec Święty wielce pochwalił ten projekt i udzielił nadzwyczajne błogosławieństwo Członkom Pobożnej Krucyaty Ziemi św., i wszystkim tym którzy przyczynią się do tego przedsięwzięcia. A do tych dostojnych słów Najwyższego Papieża, dodaję i ja swoją pochwałę, prosząc Pana Zastępow i św. Franciszka Serafickiego, by raczył błogosławić dobrze zasłużonych Krzyżowców, którzy przyjdą nam w pomoc w tem dziele przedsięwziętem dla chwały Bożej.

OJCIEC FERDYNAND DIOTALLEVI, O.F.M.
Kustosz Ziemi św."

Mamy nadzieję że w jesieni tego roku 1919 będzie już można zacząc pracę około tej nowej Bazyliki. Świątynia ta nowa będzie zbudowana w tym samym stylu i na fundamentach starodawnej Bazyliki, w naśladowaniu stylu Syryjskich bazylik czwartego i piątego stulecia. Zawierać będzie otwartą kryptę, na podobę krypty św. Piotra w Rzymie, z tą tylko różnicą, że będzie dłuższą. Po obydwu stronach wejścia do kościoła będą kaplice-jedna poświęcona Mojżeszowi, druga Eliaszowi, a wielka krypta będzie poświęcona Przemienieniu Pańskiemu.

Równocześnie z Bazyliką na Górze Tabor, postanowił Przewielebny Kustosz Ziemi św. pobudować też Bazylikę Modlitwy Zbawiciela w Getsemani. Kiedy ta ostatnia świątynia będzie świętem przybytkiem na miejscu, gdzie Zbawiciel nasz modlił się za nas, wzdychał i krwią się pocił na początku swej Męki, Bazylika na Górze Tabor zaś, będzie Świątynią chwały Boskiego Zbawiciela na onem miejscu, gdzie przemienił się On przed swymi uczniami i gdzie okazał im promień chwały, którą zgotował dla swoich wybranych.

Wielkiem jest naszem życzeniem i mamy nadzieję, że Katolicka Pielgrzymka do Ziemi św. będzie urządzona przez Kawalerów Grobu św. w takiej porze, że będzie mogła być obecną poświęcaniu tej wspaniałej Bazyliki, jak już będzie skończona, potwierdzając tak znowu wierność Ameryki ku Zbawicielowi i widzieć tam naocznie wypełnienie ich obietnicy w roku 1889 uczynionej.

Prosimy uprzejmie naszych Krzyżowców, Dobroczyńcow i czytelników, by zainteresowali się prawdziwie wzniesieniem tych dwóch wspaniałych Bazylik w Ziemi św. Wielkim jest to dla nas przywilejem, że możemy w końcu wznieść te dwie Świątynie. Polecamy zaś w sposób szczególny wszystkim naszym czytelnikom Bazylikę Przemienienia, gdyż ma być ona dziełem wyłącznie Katolików Stanów Zjednoczonych.

Publikujemy zarazem w tym Kalendarzu Krzyżowca zacny kokument, który Ojciec Święty podpisał, i którym udzielił swego Apostolskiego Błogosławieństwa wszystkim ofiarodawcom na Bazylikę Przemienienia Pańskiego. Jest to zaiste drogocenny dokument i cieszy nas wielce, że go posiadamy; i w celu ułatwienia zbierania ofiar na tę Świątynią, postanowiliśmy wydać piękną Pocztówkę tego dokumentu oryginalnego. Na froncie będzie fotografia Papieża z jego autografem. Z tylu zaś będzie tłumaczenie w polskim języku tego co się zawiera na froncie wraz z odpowiednim napisem, że była ofiarowa w nagrodę za złożoną ofiarę na budowę Bazyliki na Górze Tabor. Wiemy dobrze, że każdy Katolik i każdy któremu leży na sercu Ziemia św. (kolebka naszej świętej Religii) będzie się czuł szczęśliwym posiadać jedną kopję Papieskiego Błogosławieństwa. Damy więc każdemu, kto złoży na ten cel 25 centów, jedną z tych artystycznych pamiątek tego wielkiego dzieła. Ci zaś, którzy dla miłości Zbawiciela i dla Miejsc uświęconych Jego życiem, śmiercią i zmartwywstaniem, raczą ofiarowć na ten cel dolara albo wiecej, tym się pośle jeszcze jakiś poświęcony upominek oprócz wyżejwspomnianej Pocztówki z Błogosławieństwem Papieskiem.

A w końcu trzeba pamiętać na to, że ofiarodawcy na ten pobożny cel stają się też uczestnikami wielkich duchownych łask, udzielonych przez Kościół Święty Dobroczyńcom Ziemi św. W ten sposób wielkich dokona rzeczy ich drobny pieniążek i wyjedna hojnym ofiarodawcom szczególne łaski Boże.

Ojcze Święty

O. Ferdynand Diotallevi, Kustosz Ziemi Świętej, całując uniżenie stopy Twojej Świątobliwości, prosi pokornie o szczególne Błogosławieństwo dla Stowarzyszenia Krzyżowców i ich rodzin, znajdującego się w Komisaryacie Ziemi Świętej w Washingtonie w Stanach Zjednoczonych, i zajmującego się odbudowaniem Bazyliki na Taborze.

Udzielamy z serca pożądane Błogosławieństwo Apostolskie.

Z Watykanu 7 Maja 1919,

Benedykt P. P. XV

Słowo o Wieczystem Członkostwie

Nie polegaj na twoich przyjaciołach i krewnych, ani też nie okładaj zbawienia twej duszy na czas późniejszy, ponieważ ludzie zapomną o tobie prędzej, jak sobie wyobrażasz. Lepiej jest teraz się zabezpieczyć i sam zabezpieczyć sobie pomoc, jak spuszczać się na ratunek innych po twojej śmierci. Jeżeli ty teraz nie postarasz się o siebie, któż będzie się starał o ciebie potem?—Naśladowanie Chrystusa.

Tak pisał św. Tomasz przed przeszło pięciuset laty i rzeczywiście ludzie nie wiele się zmienili od tego czasu. Jest to własnością ludzkiej natury nie dbać o najważniejsze nawet sprawy, jeżeli one bezpośrednio nie dotyczą naszego interesu. Wielu ludzi pragnie spełniać dobre uczynki, popierać cele religijnie i korzystać z przywiązanych do nich dobrodziejstw duchowych, ale ponieważ są niedbałymi albo zaniedbują okoliczności po temu, więc nie czynią tego, aż w końcu nadejdzie dzień, w którym nie będą mogli ani modlić się za siebie, ani też spełniać żadnych uczynków miłosiernych. Wielu z takich niebacznych ludzi zostaje często Krzyżowcami, czasami nawet na lat kilka, poczem zapomniawszy opłacać swe wkładki, tracą owe korzyści z niezliczonych modlitw i mszy sw., odprawianych za Krzyżowców.

Nie mają oni wprawdzie zamiaru wystąpić, lecz często troski doczesne i kłopoty wchodzą im w drogę i przestają się zajmować tą sprawą. Im to jak i innym naszym Krzyżowcom zalecamy, aby zapisali się na członków wieczystych, przez co owe wielkie skarby, wypływające z dobrych uczynków, spełnionych za tych, którzy popierają sprawę miejsc świętych, staną się ich wieczną własnością.

Za nich ofiara Mszy św. odprawia się codziennie na miejscach, uświęconych życiem naszego Zbawiciela, miejscach które były świadkiami Jego narodzin, Jego prac, Jego śmierci i Jego zmartwychwstania i wniebowstąpienia. Za życia mają tę pociechę że wspominani są w modlitwach jako dobroczyńcy Ziemi św., a po śmierci, gdy znajdować się będą w czyścu, ileż grzechów ich może być zmazanych i ileż mąk skróconych przez najdroższą krew naszego Zbawiciela ofiarowaną za ich dusze. Wtedy zaprawdę—te twoje dobre uczynki przyniosą ci pożytek i pomoc, gdy doznasz ulgi w mękach czyścowych i zostaniesz z nich uwolniony.

Ten wielki przywilej uzyskać można także dla żywych lub zmarłych rodziców, braci sióstr i przyjaciół. Ci, którzy zostali obdarzemi doczesnemi dobrami, na jakiż lepszy cel mogą je obrócić, jak na sprawę utrzymania i zachowania miejsc tak drogich Kościołowi katolickiemu w ogóle—a zakonowi św. Franciszka w szczególe. Wspominani oni będą w Mszach św., przy żłóbku w Betleem, Kalwaryi, gdzie nasz Zbawiciel oddał swe życie na odkupienie rodzaju ludzkiego. Okolo 25,000 Mszy św. odprawia się w ten sposób w Ziemi św., a członkowie wieczyści są zawsze wspominani w modlitwach, wtedy nawet, kiedy ich przyjaciele i krewni już dawno o nich zapomnieli, a nawet nazwiska ich poszły w niepamięć.

Chcąc zostać wieczystym członkiem Krucyaty należy złożyć tylko ofiarę $12.00 na jej cele. Również przyjęte być mogą całe rodziny i stowarzyszenia za złożeniem $100.00 na rzecz Ziemi św. Dypłom rodzinny obejmuje męża i żonę, ich żyjących i zmarłych dzieci, ich rodziców, braci i siostry. Dyplom dla Stowarzyszenia obejmuje wszystkich obecnych i zmarłych członków.

Aby każdemu ułatwić korzystanie z tego wielkiego przywileju, szczególnie tym, którzy są przekonani, że nie będą mogli złożyć odrazu $12.00 ofiary, obmyśliliśmy sposób, za pomocą którego każdy może zostać członkeim wieczystym, opłacając wymaganą ofiarę w ratach po 50c. lub $1.00 miesięcznie.

Praktyki Dobrego Krzyżowca

Co tydzień: Bądź na nieszporach i blogoslawieństwie.—Odpraw drogę Krzyżową Piątek.—Uczcij Św. Antoniego we Wtorek.—Wykonaj jaki uczynek milosierny względem ubogich, chorych lub nieszczęśliwych.—Daj jalmużnę na twój kościół stosownie do możności.—*Co miesiąc:*—Idź do spowiedzi i komunii św.—Przygotuj się dobrze do tego i spędź przynajmniej kwadrans na dziękczynieniu.—Obchódź pierwszy Piątek i poświęć dzien ten na rozmyślanie nad stanem twojej duszy, zrób rachunek sumienia i rozważaj o zbliżającej się śmierci i wieczności.—*Co roku.*—Rozważ, czy w ubieglym roku postąpileś w cnocie lub też utraciles laski Boże.—Pamiętaj że to może byl ostatni twój rok.—Zamknij twoje duchowe i doczesne rachunki, tak abyś byl gotów złożyć twoje szafarstwo. —Zamów mszę św. w. rocznicę śmierci twoich rodziców.

Ze śmiercią nie wszystko się kończy

JEDNEGO dnia Antoni, młody robotnik, wpadł do księdza Piotra, wzywając go do swej matki, która nagle ciężko zachorowała. W kilkanaście godzin staruszka już nie żyła. Antoni był ogromnie zrozpaczony; niespodziewana, nagła śmierć matki, wstrząsnęła nim do głębi. Nic go nie mogło pocieszyć. Ks. Piotr mówił mu o nieśmiertelnej duszy, o życiu przyszłem, w którem znowu spotka matkę. W niedzielę po południu znowu zaczął mu mówic o tem samem, gdy zeszło sie zwykłe grono.

Antoni.—Moj księże, wiem i czuję doskonale, że złe gazety zabijają we mnie wiarę. Chciałbym uwierzyć w nieśmiertelność duszy; serce moje, przeczucie, mówi mi, że matka moja żyje tam, na tamtym świecie, że tylko na czas pewien rozstała się ze mną, ale połączę się z nią na zawsze. A znów czasem przychodzi mi na myśl, że to wszystko jest złudzeniem, wyobraznią, że straciłem ją na zawsze. I tak waham się pomiędzy nadzieją, a zupełną rozpaczą.

Ks. Piotr.—Mój drogi, duch umrzeć nie może, a dusza jest duchem. Śmierć rozłącza dusze z ciałem; gdy dusza nie stanie, ciało zamiera i rozskłada się. Dusza zaś jest nieśmiertelna i rozkład jej nie grozi nigdy. Zresztą i ciało, psujące się, nie ginie bez śladu, bo nic nie ginie w przyrodzie. Drzewo spalone zmienia się w popiół; popioł zmieszany z ziemią, staje się pokarmem dla roślin. Pierwiastki, z których składało się drzewo, przechodzą w inne ciała. Jakże dusza mogłaby ginąć bez śladu, skoro ciało nie ginie.

Wszyscy tęsknimy za życiem zagrobowem, ztąd to tajemne pożądanie przeżycia samych siebie, pozostawienia po sobie pamięci. Wojownik marzy o wojnie, w którejby się wsławił; uczony dziełami swemi chce zdobyć sławę; prostaczek chce żyć po śmierci w pamięci i sercu swych dzieci. Rolnik chciałby pamięć o sobie związać z chatą, w której mieszkał, z rolą, którą zasiewał, z drzewem, które zasadził. Dlaczegóżby to pragnienie tkwiło w człowieku, gdyby nie było w nim potrzeby życia niekończącego się nigdy? Człowiek pragnie żyć szczęśliwy i nic na tym świecie nie zdoła go zadowolnić. Nigdy nic go nie zadawalnia. Jeżeli zdobędzie godności i sławę, wtedy pragnie zdobyć jeszcze więcej sławy i zaszczytów. Jeśli zdobędzie majątek, wtedy pragnie posiąść jeszcze więcej bogactw. Czy widział kto kiedy zupełnie szczęśliwego człowieka? Widzieliśmy wszyscy żałobę i łzy, nawet wśród możnych tego świata, ale nikt nigdy nie spotkał zupełnego szczęścia. Salomon w pełni bogactwa i sławy, powiada: że wszystko jest marnością. Aleksander Wielki zdobył świat cały, a jednak nieraz zalewał się łzami. To zupełne szczęście istnieje tylko na tamtym świecie, w życiu zagrobowem, którego nigdy śmierć nie przerwie. Gdyby to pażądanie zupełnego szczęścia nie miało być nigdy ziszczone,

pocóżby Bóg włożył je we wszystkie dusze ludzkie? Tak, jak na całej kuli ziemskiej nie było i niema narodu, któryby nie miał religii, tak też niema i nie było narodu, któryby nie wierzył w nieśmiertelność duszy.

Dr. Werner.—Ciekawa jest nauka Egipcyan o śmierci. Po śmierci cień, czyli dusza, zstępuje do piekła, aby potem przywrócić ciału życie. Dlatego Egipcyanie taką troskliwością otaczali ciała zmarłych, robiąc z nich mumie. Najciekawszy jest sąd, czyli kładzenie duszy na wagę. Serce zmarłego kładziono na wagę, trzymaną przez bogów, najwyższych sądziów, których otaczało 42 asystentów. Człowiek sprawiedliwy, po długich próbach, wchodził do Pleronu czyli przybytku bezgranicznego szczęścia. U Greków i Rzymian sprawiedliwi przebywali na Polach Elizejskich; Germanie wyobrażali sobie raj, jako przybytek ciągłych walk, gdzie zwycięzcy piją krew z czaszek zwyciężonych wrogów. Wszystkie obrzędy pogrzebowe oparte były na wierze w nieśmiertelność duszy. Rzymianie wkładali zmarłym w usta monetę, aby dusza mogła opłacić przeprawę na tamten świat. U niektórych narodów wkładano do trumny pożywienie, aby dusza nie cierpiała głodu; zabijano konie, niewolników, żony nieboszczyka, aby mu towarzyszyły na tamten świat. W tem właśnie przejawia się wyższość człowieka ponad innemi stworzeniami, jego przeznaczenia ponad przeznaczenie innych stworzeń. Czy zwierzęta wiedzą cokolwiek o trumnach, czy się troszczą o zwłoki swych najbliższych? Tylko człowiek dba o to, troska się o to i ma religijną cześć dla zmarłych, skądże to potężne pojęcie o chwili zgonu? Wszyscy przekonani są, że śmierć jest tylko cudownem przejściem z jednego życia w drugie.

Ks. Piotr.—Skoro jest Bóg i sprawiedliwość być musi. Bóg nie może tem samem okiem patrzeć na dobrego i złego, na ojcobójcę i wdzięcznego syna, uczciwego robotnika i żydowskiego lichwiarza. A jednak najczęściej się zdarza, iż zły i niesprawiedliwy tryumfuje, a dobry i sprawiedliwy cierpi. Cnota mija niepostrzeżona, występek zdobywa zaszczyty i odznaczenia. I nieraz słyszymy zdania:—Pocóż postępować dobrze i cnotliwie, skoro Bóg dopuszcza, byśmy tyle cierpieli?—Bóg zsyła cierpienia, ponieważ jest życie zagrobowe, w którem każdy otrzyma to, na co zasłużył. Równowaga istnieje. Cierpienia na tym świecie to próby, które człowieka oczyszczają i uszlachetniają, to walki, wiodące do chwały, wskazówki Boga, który tym sposobem budzi w nas i utrzymuje poczucie obowiązku. Bóg chce, by ci, którzy cierpią, nabrali odwagi. Próby niczem nie są wobec szczęścia wiecznego. Ale to wszystko nie byłoby prawdą, nie byłoby sprawiedliwością, gdyby dusza równocześnie i razem z ciałem umierała. Pismo św. powiada: Widziałem pod słońcem nieprawość, miasto sądu i nikczemność, miasto sprawiedliwości i rzekłem w sercu swojem: Bóg osądzi sprawiedliwego i niesprawiedliwego. Mój Antoni, matka twoja była pobożną i dobrą chrześcijanką i dużo wycierpiała w swem życiu. Czy nie pojmujesz, że tam, w niebie, otrzymała nagrodę?

Antoni.—Wierzę. Mam nadzieję, ale czyż nie może być, iż czyste sumienie wystarcza, by dać szczęście temu, co wierzy?

Ks. Piotr.—Nie, mój drogi. Czyste sumienie jest koniecznem warunkiem szczęścia, ale nie wystarcza. Gdyś, będąc dzieckiem, chory był i cierpiał, matka twoja nie była szczęśliwa, boś ty cierpiał. Niema szczęścia tam, gdzie jest choćby najmniejsza troska, najmniejszy kłopot. A czy człowieka bez troski i kłopotu spotkał kto kiedy na świecie? Jest zatem zagrobowe życie, a dusza jest nieśmiertelna.

Dr. Werner.—Było to w czasach, gdy w Egypcie, nad Nilem, mieszkało wielu cnotliwych pustelników, wyznawców Chrystusowych. Jeden z nich przyszedł z pustelni swej do miasta Aleksandryi, by sprzedać na targu rogoże, które wyrabiał w swej pustelni. Na ulicy spotkał wspaniały pochód pogrzebowy

i dowiedział się, że chowano bogacza, który przez całe życie był szczęśliwy, żyw bogactwie i zaszczytach. Raz tylko w życiu chorował kilka dni przed śmiercią, a zmarł w późnym wieku, cnót nie posiadał, a był skąpy, pełen pychy i występków. Wracając do pustelni, po drodze ujrzał pustelnik-trupa swego brata, którego poszarpał dziki zwierz. W rozpaczy padł na kolana u zwłok brata i wołał: "Boże wszechmocny, mówią, że jesteś sprawiedliwy, a oto człowiek tamten był tyle lat w szczęściu, choć dzień w dzień Cię obrażał. A ja od lat 50 Ci służę w modlitwie i pokucie, a ty w nagrodzie odbierasz mi brata najukochańszego."

I usłyszał głos, mówiący mu: "Czekaj aż do dnia sądu, a wtedy poznasz mądrość i sprawiedliwość Bożą. Człowiek ten czynił wiele złego, a mało dobrego. By wynagrodzić za te nieliczne dobre uczynki. Bóg dał mu szczęście doczesne, a za grzechy karać go będzie przez całą wieczność. A ty, sługo Boży, mało czyniłeś złego, a dużo dobrego, to też Bóg zesłał na Ciebie tę próbę byś odpokutował swe drobne winy, a w nagrodzie dobrego otworzy ci niebo i jego wieczyste radości."

Pocieszony tem pustelnik, sławił sprawiedliwość i dobroć Pana nad Pany.

Ks. Piotr.—Niesforność, którą cieszą źli i grzeszni, jest najlepszym dowodem, że zycie zagrobowe istnieje. Cierpienia sprawiedliwych dają im prawo do życia wiecznego.

Pewien monarcha hiszpanski zabłądził w lesie podczas polowania. Nagle usłyszał spiew łagodny i piękny, a idąc za głosem, ujrzał człowieka strasznie zeszpeconego trądem: ciało opadało zeń kawałkami. Zdziwiony król zawołał:—"Jakto, więc ty możesz śpiewać, cierpiąc tak strasznie?"—"I dlaczegóżbym nie miał śpiewać?—odpowiedział trędowaty.—Wszak radować się muszę, patrząc, jak z każdym dniem wyzbywam się tego błota, które więzi moją duszę. Wszak wnet dusza moja wolna będzie i pójdzie do swej ojczyzny, gdzie na nią czeka ogromna armia męczenników Chrystusowych."

Michal.—Przypomina mi się chwila bardzo piękna. Byłem raz przy śmierci kobiety bardzo zacnej. Syn jej mówił do niej:

—Zobaczymy się, mamo, niedługo.

—Nie, nie zobaczymy się, synu.—odpowiedziała mu.

—Dlaczegóż?

—Czyż nie wierzysz w niebo i nieśmiertelność duszy?

—Ja wierzę, ale ty żyjesz tak, jakbyś nie wierzył. I dlatego smucę się, że ciebie na tamtym świecie nie zobaczę.

Syn do głębi wzruszony temi słowami, płacząc przyrzekł, że odtąd żyć będzie cnotliwie i dobrze. I w istocie, w tej chwili nawrócił się.

Umarli nie cierpią już; są szczęśliwi, tam, na tamtym świecie. Dobra śmierć to największa troska; spełnić ostatnią powinność i umrzeć po chrześcijańsku—to najważniejsza rzecz.

Dr. Werner.—Jeden z wielkich francuskich pisarzy, w dwa lata po śmierci swej matki, napisał te wzruszające słowa:—"Bezwątpienia, niema nic tak bolesnego, jak rozłąka na długie lata, jak długa nieobecność drogiej osoby. Niema nic tak ponuro smutnego, jak ta samotność nieustanna bez tej najukochańszej, ta próżnia, którą śmierć czyni wokoło nas. Ale potem przyszły mi inne myśli. Zacząłem przeczuwać, że nie jestem samotny i jakieś błogie uczucie przeniknęło duszę moją; uczułem, że matka nie opuściła mnie, że jest w pobliżu i choć niewidzialna, wywiera na mnie wpływ swój dobroczynny. Zdawało mi się, że dusza jej ukochana jest przy mnie i dotyka mię swemi skrzydłami. Gdy spełnię dobry uczynek, gdy dobra myśl obudzi się w mej głowie, wtedy zdaje mi się, że to ona mi tę myśl podsunęła. Gdy uczynię co dobrego dla biednych, albo gdy pomodlę się do Boga, któremu ona tak dobrze służyła,

wtedy zdaje mi się, że jej modlitwa towarzyszy moim modlitwom i że tak samo, jak dawniej wieczorem, klęczy obok mnie u stóp krzyża i odmawia pacierze. A gdy przystępuję do komunii św., gdy Pan przychodzi do mnie, wtedy zdaje mi się, że ona razem z Bogiem zstępuje do serca mojego, towarzyszy Mu tak samo, jak towarzyszyła zawsze księdzu, idącemu z Wiatykiem do chorego, i wtedy wierzę silnie, że matka moja istotnie obecna jest przy mnie i tam się znajduje.

Niechaj więc wszyscy, którzy opłakują zgon najukochańszych i najbliższych, pamiętają o tem, że ich spotkają na innym, lepszym świecie. Ze zgonem nie wszystko się kończy. Zbawiciel wyrzekł te słodkie słowa:—"Szczęśliwi, którzy płaczą, albowiem oni będą pocieszeni."—Mamy obietnicę życia wiecznego; wiemy, że lepszy świat nas czeka i dlatego odważni jesteśmy, cierpliwie i ulegle znosimy zesłane przez Boga próby i cierpienia. Zbrodnią zaś popełniają ci, którzy przewrotną nauką odbierają nadzieję biedakom, którzy cierpią.

O Świętem Prześcieradle

"PROSIŁ Piłata Jósef z Arymatei (przeto iż był uczniem Jezusowym, lecz tajnym dla bojaźni Żydow), iżby zdjął ciało Jezusowe. I pozwolił Piłat. Przyszedł tedy i zdjął ciało Jezusowe.—Przybył też i Nikodem, który był przybył w nocy do Jezusa przed tem, niosąc przyprawę mirry i aloesu, jakoby sto funtów.—Wzięli tedy ciało Jezusowe, i owiązali je prześcieradły z rzeczami wonnemi: jako jest zwyczaj Żydom grześć.—I położyli go w grobie wykowanym, w którym jeszcze żaden nie był położon—Piotr wstawszy pobieżał do grobu: a nachyliwszy się ujrzał same prześcieradła . . ."

W ten sposób Ewangeliści Święci opisują nam szczegołowo świętą historyą pogrzebu i Zmartwychwstania Boskiego naszego Zbawiciela. Możemy łatwo uwierzyć, że Józef, bogaty człowiek, i Magdalena, rozgrzeszona pokutnica, po daremnem poszukiwaniu ciała Zbawiciela na miejscu gdzie On zmartwychpowstał, pozbierali ze czcią i z uszanowaniem one krwią najświętszą przesiąknięte prześcieradła i ponieśli je do domu, by je w pobożnem milczeniu przechować.

Prawdopodobną jest rzeczą, owszem prawie pewną, że te Święte Prześcieradła zaliczone były do "Świętych Relikwii Męki Pańskiej," i starannie przechowywane przez wiernych, trzymane były pod dozorem Patryarchy Jerozolimskiego przez pierwsze pare wieków. W VII wieku św. Jan Damascenski wyraź-

nie wspomina o tem Świętem Prześcieradle, kiedy wylicza narzędzia Męki Pańskiej: "Święte drzewo krzyża, gwoździe, gąbkę, prześcieradła i szaty." Możemy tu nadmienić, że św. Jan Damascenski wspomina tu o więcej aniżeli o jednem prześcieradle, w ten sam sposob jak Ewangelia św. opowiada. Tak więc możnaby usprawiedliwić cześć tej Relikwii w kilku świętych miejscach. Jedno wszelako tylko jest prześcieradło czczone jako to, na którem pozostały ślady najświętszego ciała i Krwi Zbawiciela.

Z biegiem czasu, ta święta Relikwia przeszła w posiadanie Królewskiej Familii Sabaudzkiej. Jej książęta mieli nad nią pieczę i czcili ją; zbudowaldla niej specyalną kaplicę obok książęcego pałacu w Chambery, kiedy jedno cześnie na cześć tej świętej relikwii zakładały się bractwa, odbywały się pielgrzymki i odbijano medale. W nocy 4. Grudnia r. 1532, niewiadomo czy przypadkiem czyli też naumyślnie pożar powstał w kaplicy. Kanclerz książęcy i dwóch Franciszkanów z narażeniem własnego życia, wpadli zaraz w ogień i ledwie zdążyli wyratować to Święte Prześcieradło, które już poczerniało i straciło kolor w ogniu i w dwóch miejscach wypaliło się nawet. Zakonnice Klasztoru św. Klary, do którego przeniesiono dla bezpieczeństwa onej nocy tę świętą relikwię postarały się, o ile mogły, usunąć czarne plamy pożaru i dymu, które je zeszpeciły; a potem relikwia ta była przeniesiona znowu do pierwotnego świętego miejsca.

W szestnastym wieku to Święte Prześcieradło zostało przeniesione do Turynu, stolicy Piedmontu, we Włoszech, gdzie pozostaje do dnia dzisiejszego, umieszczone w wspaniałym ołtarzu w katedralnym kościele. Prześcieradło to jest z najlepszego jedwabiu, utkane na starodawny sposób Damaszku i liczy około trzynaście i poł stóp długości a cztery i pół szerokości. Nie jest wcale zniszczone, z wyjątkiem obrąbków które były nieco zmarszczone i zniszczone, a zostały naprawione rękoma Błogosławionego Sebastyana Valfré, który umarł w Turynie w 1710 roku. Jedwab Świętego Prześcieradła stracił znacznie swój kolor-w części ze starości a w części z powodu pożaru w r. 1532, kiedy Relikwia ta cudownym sposobem została ocalona, albowiem srebrna skrzynka, w krórej była zachowana, nabrała czerwonego koloru i roztopiła się w części od gorąca pożaru.

Godnem podziwienia jest to, że kiedy to Święte Prześcieradło trzyma się na ukos pod słońce, albo zdejmuje się zeń fotografię, to widać w niem wyraźnie wszelkie zarysy Ciała naszego Zbawiciela. Następujący ustęp z oficyalnego raportu o tym przedmiocie jest bardzo ciekawy: "Zarysy tak frontowe jak tylne Ciała Zbawiciela są nader wyraźne, przeważnie uda i stopy są cudownie obdite. W tylnej części okazuje się odbitka trzech ogniw łańcucha, krwawego koloru, jako tez i zarysy Cierniowej Korony. Smuga krwi zdaje się spływać ze środka obu rąk na ciało. W końcu twarz jest bardzo wyraźna, aczkolwiek nieco nabrzmiała, krwawego koloru, i z nieco poplątanym włosem i zarostem.

To zgadza się dokładnie ze Świętym Wizerunkiem przechowywanym u św Piotra w Rzymie."

Testamenty i Zapisy

"*Skarbcie sobie skarby w niebiesiech.*"—Mar. VI, 20.

Miej staranie o duszę swoją za życia i zrób sam dla siebie to cobyś chciał, aby twoi spadkobiercy dla ciebie uczynili. Jakże prędko zmarli zapominani są przez żywych! Spadkobiercy cieszą się ich majątkiem, gdy tamczasem umarli cierpią w czyścu i napróżno wołaja: "Zmiłujcie się nademną, zmiłujcie się nademną, przynajmniej wy, przyjaciele moi, albowiem ręka Pańska mię dotknęła." Jeżeli nie chcesz zostać nigdy zapomnianym i pragniesz, by modlitwy i msze święte ofiarowywane były za spokój duszy twojej, korzystaj ze sposobności jaką ci daje sprawa Ziemi Świętej i wstąp do Krucyaty jako członek wieczysty, albo też zgodnie z zaleceniem Papieża Piusa VI, zrób zapis w swoim testamencie na korzyść Ziemi Świętej. Uczyniwszy to, wspomnianym będziesz codziennie u Grobu Świętego, na Kalwaryi, na miejscu narodzenia się Pana Jezusa w Betlejem, w Domku Świętym w Nazarecie i będziesz miał udziat w przeszło 25,000 Mszach

Świętych, odprawianych corocznie w głównych kaplicach po całej Ziemi Świętej.

Apy zapewnić prawnomocność tychże, wszelkie zapisy muszą być wysłowione ściśle podług załączonej tu formuły:

Niniejszem daję, przeznaczam i zapisuję sumę..... dolarów dla "Komisaryatu Ziemi Świętej," korporacyi legalnie założonej i istniejącej mocą Praw Dystryktu Kolumbijskiego i osiadłej na Wzgórzu Grobu Świętego, w Brookland, blizko Washingtonu, D. C.

Przetłomaczenie na język angielski:

I give, devise and bequeath the sum of.....dollars to "The Commissariat of the Holy Land," a corporation duly organized under and existing by virtue of the Laws of the District of Columbia, and situated at Mount St. Sepulchre, Brookland, near Washington, D. C.

Cudowny Przywilej

Kościół nasz w Waszyngtonie zaszczycony w szczególny sposób przez Stolicę Apostolską

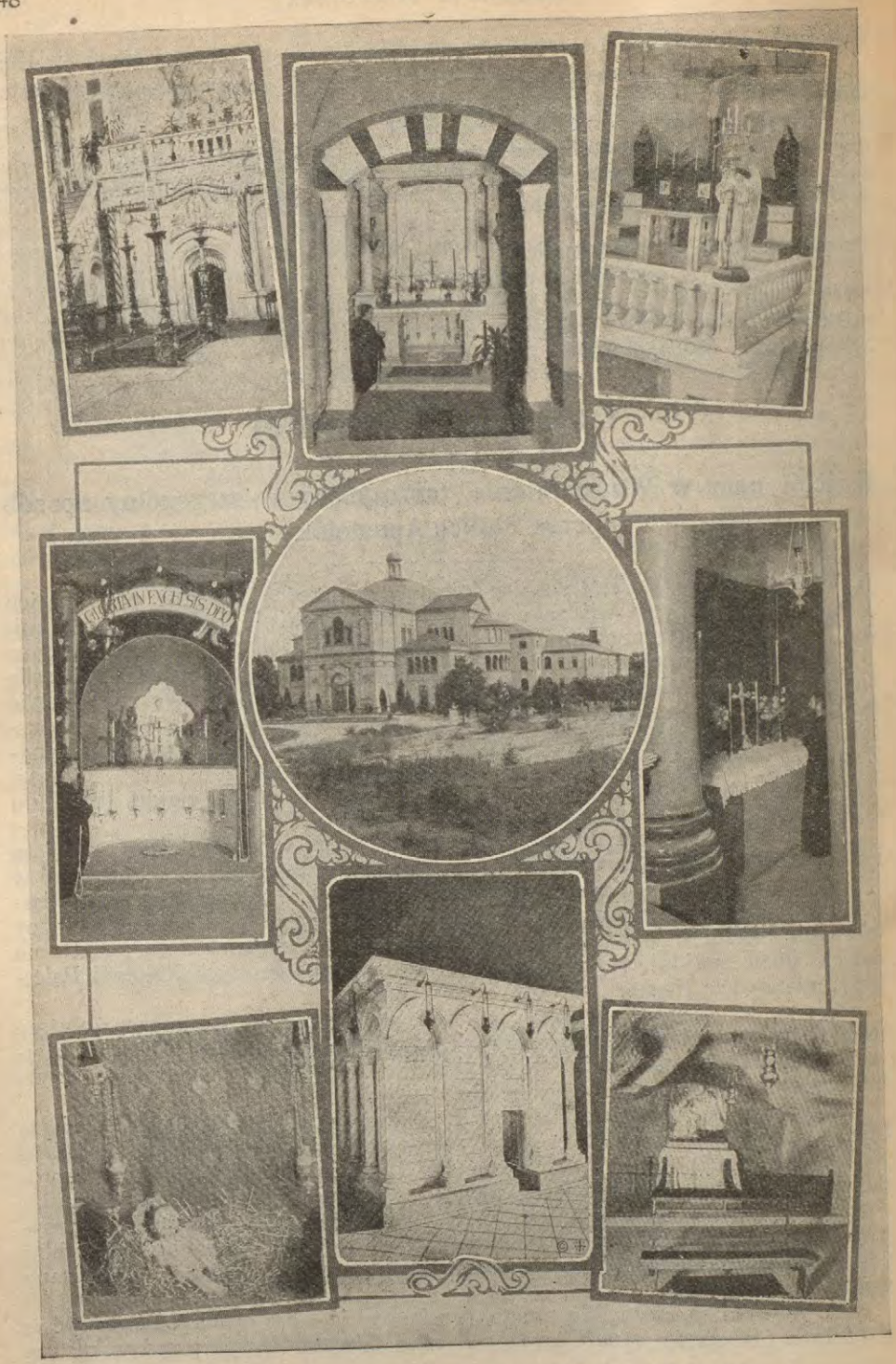
NASZ Święty Kościół zawsze śpieszący z pomocą dzieciom swym w ich walce zdobycia wiecznej nagrody Niebios stawia ze zwykłą swą hojnością przed zmęczonymi pielgrzymami tej Doliny Łez niewyczerpane bogactwo duchowych skarbów zapraszając ich, by czerpali z nich siłę na dalszą walkę i naprawili spustoszenia jakie w nich burze życiowe sprawić mogły. Dlatego też nasi najwyżsi Arcykapłani obdarzają ogromnymi odpustami tych wszystkich którzy odwiedzają i czczą Święte Relikwie Palestyny-Ziemi tej deptanej przez Boskie stopy Zbawiciela i zroszonej Jego Przenajdroższą Krwią. Ziemia ta jest najświętszem niejscem na świecie dla Jego ludu gdyż bogatą jest w pamiątki po boskim Odkupicielu.

Ale niestety jakże mało jest takich którzy mogą zwiedzić tę Ziemię Świętą i modląc się ze skruszonem sercem przy tych świętych Relikwiach korzystać w ten sposób z łask udzielonych nam przez Kościół św. Wszelako Bóg w miłosierdziu swojem pozwolił Synom św. Franciszka zbudować przy szlachetnej pomocy wiernych kościół w Waszyngtonie, stolicy jednego z największych państw na świecie, gdzie znajdują się wierne kopje najbardziej czczonych Relikwji Palestyny, mianowicie Nazaret, Betleem i Jerozolimy.

Ale co jest jeszcze większem i o wiele przewyższającem nasze najwyższe nadzieje to ostatnia łaska udzielona przez Stolicę Apostolską naszemu tutejszemu Pamiątkowemu Kościołowi Ziemi Świętej. Ogłaszamy z radością wszystkim naszym czytelnikom i wiernym że:

Na mocy Apostolskiego Reskryptu z dnia 6-go Sierpnia 1918 r. wierni którzy nabożnie odwiedzają Relikwie związane z Franciszkańskim Kościołem na Wzgórzu Grobu św. w Washington, D. C., gdzie znajdują się wierne reprodukcye Sanktuarji Ziemi Świętej, mogą, jeżeli wypełnią przepisane warunki, dostąpić za pozwoleniem najwyższego Arcykapłana wszystkich Odpustów przywiązanych do Świętych Miejsc Palestyny., tych samych odpustów, którychby dostąpili zwiedzając osobiście Święte Miejsca i tam wypełniając przepisane warunki.

Te warunki są niezwykle proste, a mianowicie *dana osoba powinna być w stanie łaski i odmòwić jedno Ojczenasz i jedno Zdrowaś Marya* przed wskazaną

Miejsca wzbogacone Odpustami na Wzgórzu Grobu św.

1. Kamień Namaszczenia i Grób Pański; 2. Grota Nazaret; 3. Ołtarz Kalwaryi; 3. Grota Narodzenia; 5. Ołtarz Mędrców; 6. Żłobek; 7. Grób Najśw. Maryi Panny; 9. Grota Konania P. Jezusa.

Relikwią. Przed każdą z tych Relikwji *Zupełny Odpust* może być w tych warunkach otrzymany jak również ofiarowany za dusze w czyścu cierpiące.

Te odpustowe miejsca w naszym kościele będą zawierać następujące Sanktuarja: Nazaret, Betleem, Kalwaryę, Kamień Namaszczenia, Święty, Grób, Grotę Konania i Grób Najświętszej Maryi Panny. Te dwa ostatnie znajdują się w Dolinie Getsemani zaraz za Klasztorem.

Ten wielki przywilej, jakim został zaszczycony nasz kościół będzie źródłem niezliczonych błogosławieństw dla wielkiej liczby pielgrzymów i odwiedzających Wzgórze św. Grobu, gdzie te wielkie duchowe przywileje mogą być zdobywane bezustannie. Prawdziwie możemy się teraz spodziewać, że nasz Pamiątkowy Kościół Ziemi Świętej będąc zamienionym w rzeczywistą Ziemię Świętą przez Święty Kościół stanie się jedną z najcenniejszych relikwji naszego kochanego kraju. Z nastaniem na nowo pielgrzymek, które były przerwane z powodu wojny, spodziewamy się ujrzeć liczne rzesze wiernych idących z gorliwą modlitwą na ustach od jednej relikwji do drugiej i zmazujących przenajdroższą Krwią Chrustysową swoje własne winy lub będąc środkiem wyzwalającym z cierpień Czyścowych niejedną wdzięczną duszę.

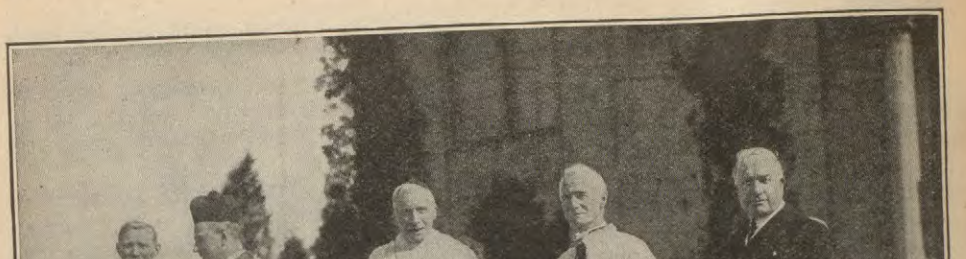
Na zakończenie prosimy naszych czytelników, którzy z pewnością radują się wraz z nami, by odmówili modlitwę dziękczynną do Wszechmocnego Boga za ten wielki dar i prosili Go, by stał się on środkiem spełnienia niewypowiedzianego dobra.

O niezbędnie potrzebnej książce w każdej rodzinie polskiej

NAJWAŻNIEJSZĄ sprawą w życiu ludzkim jest niezawodnie wybór stanu życia; od szczęśliwego bowiem rozwiązania tej sprawy zależy szczęście dzieci, rodziców i całej rodziny, a więc i całego społeczeństwa, które niczem innem nie jest jak zbiorem wszystkich rodzin w jedno.

Kościół Boży interesował się i interesuje się zawsze tą sprawą wyboru stanui przypomina zawsze rodzicom i Pasterzom dusz o ich powinności wpajania w młodzież pragnienia stanu duchownego i zakonnego.

Lecz jakżeż chłopiec lub dziewczynka pozna czy ma powołanie? Jakżeż pozna czy powołanie, które czuje w sobie, jest prawdziwem powołaniem, a nie raczej popędem chwilowem i przywidzeniem?—A jak poznają i rodzice jaki udział brać mają w wyborze stanu ich dziecka?—Otóż na to wszystko jest potrzebny odpowiedni podręcznik, w którym daje się na te pytania odpowiedź. Podręczników takich w angielskim języku jest wiele, ale w polskim nie było jeszcze żadnego, któryby omawiał obszernie i szczegółowo kwestye powołania. Pierwszy dopiero podręcznik w polskim języku wyszedł tego roku na Wielkanoc, któremu tytuł "Czem ja będę?" Podręcznik ten liczy stronic 174 z 180. ilustracyami.

Copyright by Harris & Ewing

Kardynal Gibbons opuszcza Kościol po Mszy św.

Pamiątkowa Uroczystość

Złoty Jubileusz Kardynała Gibbons'a czczony na Wzgórzu Grobu św.

PAMIĄTKOWY Kościół Ziemi św. w Waszyngtonie był widownią kościelnej uroczystości, jaka miała miejsce w czwartek 20-go Lutego 1919 r. Wspaniałością obchodu przewyższyła ona wszystkie inne uroczystości Kościoła Katolickiego w Stanach Zjednoczonych. Jak wielu z naszych Promotorów i Krzyżowców dowiedziało się z dzienników, Kościół nasz był wybrany na oficyalnę uroczystość Złotego Jubileuszu Biskupiego Jego Eminencji Kardynała Gibbons'a.

Poprzednio raz tylko jeden w Stanach Zjednoczonych była obchodzona pięćdziesięcioletnia rocznica konsekracyi Biskupa. Niezwykłym więc to jest zaszczytem dla Kościoła Wzgórza Grobu św., że teraz właśnie był on wybrany na tak rzadką uroczystość.

Obecnymi na Jubileuszu byli: Ich Eminencye Kardynałowie Bégin z Quebec i O'Connell z Bostonu; Ich Ekscelencje Arcybiskup Cerretti, osobisty przedstawiciel Ojca Św. i Arcybiskup Bonzano, Delegat Apostolski w Stanach Zjednoczonych; dwunastu Arcybiskupów z Ameryki, Kanady i Meksyku; i około siedmdziesięciu Biskupów, włącznie z tymi z Alaski i Porto Rico. Poza tymi członkami Episkopatu byli obecni liczni Opaci, Monsignor'owie i Prałaci Religijnych Zgromadzeń jak również kilkaset księży z rozmaitych dyecezyi i Fakultetów wielkiego Katolickiego Uniwersytetu.

Najważniejszą chwilą uroczystości była Solenna, Pontyfikalna Msza do Ducha Świętego ofiarowana przez staruszka Kardynała, który przez poł wieku

był prawdziwym pasterzem owczarni Mu powierzonej. Jego Eminencja celebrował w asystencyi znakomitych duchownych osób. Niezwykłym widokiem w czasie nabożeństwa było pięć tronów zajętych przez trzech Kardynałów i dwóch Delegatów Apotolskich, jak również piękne chociaż proste przyozdobienie Kościoła i Ołtarza. Wszystko to razem tworzyło obraz nigdy niezapomniany.

Gdy oznaczona godzina dziesiąta zbliżać się zaczęła, Klasztor stał się widownię niezwykłego ożywienia, gdyż rozmaite grupy, mające brać udział w ceremonji, zaczęły ustawiać się przygotowując się do procesyi. Wkrótce na dany znak wspaniała linja składająca się z przeszlo 400 Prałatów, Księży i Zakonników rozwinęła się od Drzwi Klasztoru, kierując się przez grunta otaczające Kóscioł do głównego wejścia. Ci, którzy mieli przywilej widzieć procesyą nieprędko zapomną widok jaki się im przesunął przed oczami. Byli tam duchowni z dyecezyi i członkowie rozmaitych Kongregacyi w swych sutannach i komżach, bronzowo ubrani Franciszkanie i Kapucyni, malowniczy Karmelici i Augustyanie, Benedyktyni, Konwentuali i w białych szatach Dominikanie. Następnie szło osiemdziesiąt członków rozmaitych Fakultetów Katolickiego Uniwersytetu w akademickich sukniach. Za nimi szli przewielebni Monsignor'owie w powłoczystych fioletach, Biskupi i Arcybiskupi, którzy przybyli z Wschodu i Zachodu, Północy i Południa, by złożyć hold swemu starszemu dostojnemu Bratu w Amerykanskim Episkopacie. Na końcu postępowali główni Dygnitarze Kościoła, każdy w towarzystwie swych Dyakonów Honorowych, gwardyi honorowej i dwóch małych paziów, niosących tren. Jego Ekscelencja Arcybiskup Bonzano w spaniałej fioletowej "Cappa Magna" i gronostajach szedł przed osobistym Ojca św. przedstawicielem na Jubileuszu, Arcybiskupem Cerretti, który był podobnie ubrany. Następnie honorowe miejsca w procesyi zajmowali Jego Eminencja Kardynał Bégin i Jego Eminencja Kardynał O'Connell, obydwaj w kardynalskiej purpurze. Na samym zaś końcu szedł czcigodny i przez wszystkich kochany Kardynal Gibbons. Jak tylko podeszły w lata Książe Kościoła pojawił się, tłumy zaczęły natychmiast wiwatować i klaskać, by okazać swe radość i złożyć w ten sposób powinszowania i życzenia najlepsze, które Kardynał przyjął z uprzejmym uśmiechem. W miarę jak wielka procesya przechodziła, aparaty fotograaficzne i kinematograficzne robiły zdjęcia, by uwiecznić na kliszach ten niezwykły, pamiętny widok.

Gdy cała procesya weszła do wspaniałego Kościoła i Dygnitarze zajęli wskazane miejsca, tryumfalne i majestatyczne tony "*Ecce Sacerdos Magnus*" rozbrzmiały pod sklepieniami i łukami gmachu. Po adoracyi Przenajświętszego Sakramentu, Kardynałowie i Delegaci wstąpili na swe trony, podczas gdy Jubilata ubierano do odprawienia tej najbardziej uroczystej części świętej liturgji Kościoła-Mszy Pontyfikalnej. Gdy wreszcie ubrany w purpurową gotycką szatę, ze złotą mitrą na głowie i pastorałem w dłoni czcigodny Kardynał zbliżył się do Ołtarza, by złożyć swemu Stwórcy tę najwyższą Ofiarę Eucharystyi, obraz, jaki się przedstawił wówczas wszystkim zebranym, zdawał się ich przenosić z naszego dwudziestego wieku przez ubiegłe stulecia do jakiejś starożytnej świątyni, gdzie dawny Papież stał przed Boga Ołtarzem. Rzeczywiście scena ta jak również i następna, gdy Kardynał siedział na wspaniałym marmurowym tronie, pozostanie zawsze w pamięci widzów, gdyż-jak wyraził się trafnie redaktor "Dublin Review" przypominała onego obrońce Wiary-Św. Tomasza z Canterbury.

Gdy odśpiewano Ewangelię świętą, Przewielebny Biskup Shahan, Rektor Katolickiego Uniwersytetu, odczytał przy ołtarzu List Papieża Benedykta, w którym Ojciec św. winszował znakomitemu Jubilatowi szczęśliwej uroczystości właśnie obchodzonej i udzielał jemu, jego duchowieństwu, narodowi i wszystkim obecnym Apostolskiego Błogosławieństwa. Najprzewielebniejszy Arcybiskup

Mundelein z Chicago miał potem kazanie. W prostych, silnych słowach kaznodzieja skreślił życie kapłańskie czcigodnego Kardynała począwszy od jego pionerskich dni jako misyonarza na południu, jego rozliczne próby i zwycięstwa aż do dzisiejszego dnia, gdy Amerykańska Hierarchja na wezwanie specyalnego Papieskiego przedstawiciela zebrała się, by złożyć jemu hold rzeczywiście zasłużony, hold miłości i prawdziwego synowskiego szacunku.

Na zakończenie Mszy, celebrant zaintonował "Te Deum," by podziękować Wszechmocnemu za liczne łaski, których mu udzielał z wysoka w czasie jego półwiekowej pasterskiej pracy.

Po obrzędzie kościelnym, goście udali się do Katolickiego Uniwersytetu, gdzie podano obiad, na którym wielu Dygnitarzy miało mowy, na które Jego Eminencja uprzejmie odpowiedzial. W mowie swojej na obiedzie, mowił Arcybiskup Mundelein z Chicago, o trudnościach Papieża, a w ciagu dalszym oświadczył, że ma nadzieję, iż Ameryka nigdy nie zapomni o zasługach Kościoła katolickiego podczas obecnej wojny. "Teraz, gdy nieprzyjaciele religii coraznowe trudności stawiają głowie Kościoła katolickiego, w kimże Papież znajdzie lepszego pasterza dla prowadzenia najmłodszej córki Kościoła-Ameryki-niż w kardynale Gibbons'ie?"

Po mowie Ks. Arcybiskupa Mundeleina, przemowił Kardynał Gibbons, także na temat trudności, które stoją w drodze Papieżowi w zawiadywaniu Kościołem Katolickim.

"Podczas tego wielkiego konfliktu, mowił Kardynał, była jedna tylko postać, która wynosiła się ponad wszystkiemi innemi. Odnoszę się do naszego Ojca Św. Benedykta XV. W tych czasach był on niesłusznie krytykowany. Alianci oskarżali go, ponieważ z nimi nie trzymał. Nienawidziły go Państwa Centralne, bo z nimi się nie godził."

Tak zakończyła się uroczystość uznana przez wszystkich za niemającą sobie równej w historyi Kraju. Nietylko przeszła o wiele poprzednią podobną uroczystość, lecz nawet przewyższyła zebranie Prałatów na Trzecim Pełnym Soborze Baltimorskim co do liczby i godności obecnych. Jeszcze jeden zaszczyt przybył Franciszkańskiemu Zakonowi dnia tego, gdyż jeden z jego kościołów był wybrany na te uroczystość zarazem wspaniałą i historyczną.

Niech Dobry Pasterz Błogosławi tego, którego my wszyscy Amerykanie Katolicy i bardzo wielu nie-Katolików uważamy za Ojca i Przyjaciela, i niech mu On da, by jego ostatnie lata pełne były słodkiej pociechy widzenia plonu dusz, dla których ciężko pracował przez dłuższe lata niż te które są całem życiem dla większości ludzi.

Mowa Kardynała Gibbons'a

Serdecznie dziękuję Waszym Eminencjom za przybycie na złoty Jubileusz mego Biskupstwa.

Bardzo wdzięczny jestem Waszej Ekscelencji, Najprzewielebniejszy Delegacie Apostolski, za Waszą obecność na tej uroczystości. Wasza Ekscelencja zawsze jest gotowa poświęcić swą osobistą wygodę na korzyść swych Biskupich braci.

Nie mam dość słow, by podziękować Waszej Ekscelencji, moj drogi przyjacielu, Monsignorze Cerretti i wspólnemu Ojcu nas-wszystkich za przybycie na te uroczystość. Właśnie cztery miesiące temu licząc od dnia dzisiejszego uroczystość ta miała się odbyć, lecz z powodu influencyi, ktora panowała wtedy w silnym stopniu w Baltimorze, zaniechałem jej obchodu, by nie narażać życia członków naszej Hierarchji przebywaniem ich w dotkniętym plagą mieście.

Gdy Ojciec Święty dowiedział się, że uroczystość została odłożona, zapragnął wiedzieć datę na jaką ją naznaczyłem.

W odpowiedzi zatelegrafowałem, że odłożyłem ją do nieograniczonego

czasu. Pomimo tej odpowiedzi Ojciec Św. zadecydował, że powinna się odbyć i przysłał Waszę Ekscelencją jako swego Specyalnego Przedstawiciela. A więc moi przyjaciele, jesteście tu dzisiaj nietylko w odpowiedzi na moje zaproszenie, lecz głównie z powodu posłusznego wypełnienia życzenia dostojnego Ojca nas wszystkich.

Głęboko Wam jestem wdzięczny, moi bracia Biskupi i duchowni, za waszą tu dzisiaj obecność. Wielu z Was przybyło z daleka, z wielką dla siebie niewygodą i w przykrej porze roku.

Gdy człowiek tak jak ja dojdzie do lat osiemdziesięciu, skłonnym jest do wywoływania dawnych wspomnień i staje się często "Laudator temporis acti" (Wychwalaczem starodawnych czasów). Odczuwa chęc upiększania swych opowiadań, gdyż jego słuchacze, będąc młodszymi od niego, nie mają możności zaprzeczania mu. Całe ma pole dla siebie. Lecz ja upewniam Was, że nie mam najmniejszego zamiaru ustąpić tej pokusie.

Przed zamknięciem Trzeciego Pełnego Soboru, na którym miałem zaszczyt prezydować, przemawiałem do zebranych Prałatów i powołując się na słowa św. Pawła pisane do Tymoteusza, dziękowałem im, że nie wzgardzili moją młodością. Jeżeli Wasi poprzednicy w Biskupstwie byli tak cierpliwi i wyrozumiali dla mnie w mem młodzieńczem niedoświadczeniu, Wy byliście również zawsze uprzejmi i uważni w mych schyłkowych latach.

Ja jeden tylko zostałem przy życiu z tego tysiąca Biskupów, którzy brali udział w Watykańskim Soborze, na którym godna uwagi okolicznością było to, ze najstarszym Prałatem z całego zebrania był Biskup z Południowej Ameryki.

Co jest jeszcze więcej godnem uwagi to to, że obecnie ja jeden tylko żyje z tych osiemdziesięściu Prałatów, którzy byli na Trzecim Pełnym Soborze w 1884 r.

Ostatnim, który zszedł za horyzont grobu, był czcigodny Patryarcha z Zachodu, wielki Apostoł wstrzemięźliwości, patryota, którego współrodacy czcili bez różnicy rasy i wyznania—Mowię o Janie Ireland, Arcybiskupie z Saint Paul.

Dziękuję Bogu że jesteśmy zebrani dzisiaj, gdy wojna się skończyła i błogosławione słońce pokoju weszło nad nami.

Podczas tego okropnego konfliktu narodów była jedna majestatyczna postać, która górowała nad wszystkiemi innemi. Mówię o naszym Ojcu Św. Benedykcie XV. Widzę go w wyobraźni stojącego jak Mojżesz na górze z podniesionemi rękami, modlącego się za swe duchowne dzieci, rozlewające bratobojcą krew.

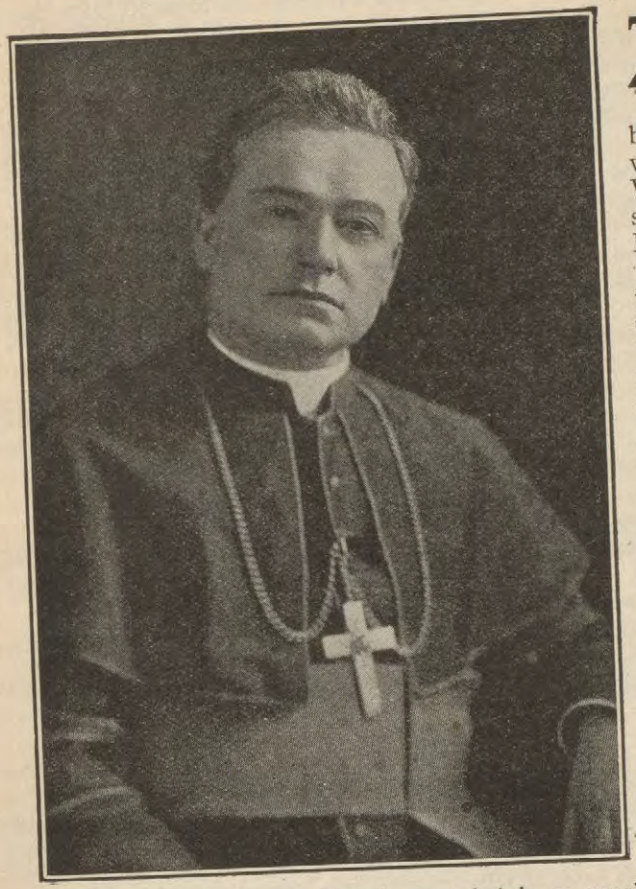
Ojciec Św. był w ostatnich czasach niesprawiedliwie krytykowany. Alianci ganili go za to, że nie trzymał z nimi. Lecz Ojciec Św. nie gógł być niczyim stronnikiem. Za wysoką był na to osobą. Lecz chociaż nie był stronnikiem, nie mógł patrzeć obojętnie na okropności, których był świadkiem. Często protestował przeciwko zniewagom, dokonywanym w Belgii i Francyi i stale pomagał w dobroczynnej pracy mającej na celu wymienianie jeńców i innych łagodzących częściowo okropności wojny.

Papież jest najwyższą osobą w całem Chrześcijaństwie. Królowie umrą, cesarze umrą, nawet Papieże umrą, lecz Papiestwo żyć zawsze będzie.

Papieże widzieli powstawanie i rozwój wszystkich rządów w Europie. Nie jest wcale nieprawdopodobnem, że będą świadkami śmierci niektórych z nich.

Widzieli oni królestwa zamienione w republiki i republiki zamienione w monarchje. Widzieli oni Gotów, Wandalów i Wizygotów zalewających najpiękniejsze części Europy i obalających trony. Wszystko to oni widzieli, a tymczasem boska konstytucya Kościoła, której są stróżami, została zawsze ta sama.—Możemy zastosować do niej te słowa Apostoła: "Ci zginą, lecz ty zostaniesz, i wszyscy oni zestarzeją się jak odzienie. Lecz ty, o nieśmiertelny Kościele, zawsze jesteś ten sam i twoje lata nigdy nie przeminą.

Jego Ekscelencja Biskup Turner

ZANIM ten numer "Kalendarzyka Krzyżowca" dojdzie do rąk naszych czytelników, będzie już miała miejsce w naszym tu Kościele na Wzgórzu Grobu św. konsekracya nowego Biskupa Buffalowskiego.

Kiedy 1-go Stycznia otrzymano pierwszą oficyalną wiadomość o wyniesieniu Wielebnego Ks. Dr. Turnera do Biskupiej godności, mało może na razie osób zrozumiało tak dobrze jak członkowie naszego tu Zgromadzenia mądrość Stolicy Apostolskiej w wyborze tego godnego i wielce poważanego Kapłana na godność i obowiązek Biskupa. Przez wszystkie lata, kiedy Dr. Turner zajmował katedrę Filozofii na Katolickim Uniwersytecie, jego żywa i sympatyczna osobistość wyrobiła sobie u nas wielką dla siebie miłość, tak że uważaliśmy go raczej za brata aniżeli za prostego gościa, gdy kiedy niekiedy zaszczycił nas swoją wizytą. I było to właśnie w czasie onego bliższego stosunku, kiedyśmy poznali jego znakomite zalety i pokochaliśmy go.

Urodzony w Irlandyi w roku 1871, zaraz na pierwszych kursach w szkole i kolegjum dał poznać swe wielkie talenta. Studja filozoficzne i teologiczne skończył w Rzymie i tam też został wyświęcony na kapłana w roku 1893. Po przybyciu do Ameryki chlubnie różne sprawował urzędy aż do czasu, kiedy został zaliczony w poczet Profesorów na Katolickim Uniwersytecie w roku 1906, gdzie też pozostał aż do tego czasu. Biskup Turner posiada znakomitą reputacyą, jako profesor i jako pisarz, i przez kilka lat był redalktorem dobrze znanego pismaperyodycznego pod tytułem *American Ecclesiastical Review*, jakoteż i współredaktorem drugiego pisma pod tytułem *Catholic Historical Review*.

Nasze tu Zgromadzenie Franciszkańskie nie tylko się cieszy, ale i chlubi się nawet, z zamianowania Biskupa Turner'a, albowiem niedosyć że on jest naszym przyjacielem i sąsiadem (gdyż mieszkał w trzecim tylko od nas domu), ale tembardziej, że jest członkiem Trzeciego Zakonu św. Franciszka, do którego został przyjęty pare tygodni temu na swą własną prośbę. W naszym tu Kościele odbyła się ceremonia przyjęcia, przy której zachowano wszelkie obrzędy prze-

pisane w Rytuale Kościelnym, i czcigodny Postulant otrzymał imię w Zakonie "Brat Bonawentura."

W naszym tu także Kościele odbywa sie Jego konsekracya dnia 30-go Marca tegoz roku 1919. Życzymy mu wszyscy z głębi duszy i serca "ad multos annos."

Dwie polskie pielgrzymki

ZACZYNAJĄC od dnia 6. sierpnia 1918 r. Pamiątkowy Kościół Ziemi św. na Wzgórzu Grobu św. w waszyngtonie stał się najsłynniejszem miejscem Odpustów w Stanach Zjednoczonych.

Na mocy bowiem Papieskiego Reskryptu z dnia 6. Sierpnia 1918 r. wierni, którzy nabożnie zwiedzą Relikwie znajdwjące się pory Franciszkańskim Kościele na Wzgórzu Grobu św. w Waszyngtonie, D. C., gdzie znajdują się wierne podobizny Miejsc Świętych w Palestynie, mogą, jeżeli wypełnią przepisane warunki, dostąpić za pozwoleniem Najwyższego Arcykapłana wszystkich Odpustów przywiązanych do Miejsc Świętych Palestyny, tych samych tojest Odpustów, którychby dostąpili zwiedzając osobiście Miejsca Święte i tam wypełniając przepisane warunki.

Niezwykle proste są te warunki, a mianowicie dana *osoba powinna być w stanie łaski i odmówić jedno Ojczenasz i jedno Zdrowaś i Chwała Ojcu* przed wskazaną Relikwią. Przed każdą z tych Relikwii zupełny Odpust może być w tych warunkach otrzymany, jak rowniez ofiarowany za dusze w Czyścu cierpiące.

Pielgrzymka z Baltimore

Pielgrzymka tegoroczna polska z Baltimore miała miejsce dnia 4. Maja. Wzięło w niej udział przeszło 420 osób. Zawdzięczamy piękne udanie się pielgrzymki "Komitetowi Pielgrzymki" i zacnym "Śpiewakom i Śpiewaczkom Pielgrzymki," którzy wszelkich dołożyli starań, aby wszystko udało się jak najlepiej.

Pociąg z pielgrzymką przybył prosto do "University Station" co jest tylko o kilka bloków od Pamiątkowego Kościoła Ziemi św. Ztąd zaraz uformowała się procesya, na której czele szło kilkanaście dziewcząt w bieli i sześć krakowianek za choragwią przedstawiającą Matkę Boską Częstochowską.

Zaraz po wejściu do Kościoła była Msza św. cicha z komunją dla pielgrzymów. O godzinie 9.30 była uroczysta Msza św, po której nastąpiła procesya do przyległego ogrodu i zdjęcie fotografii z pielgrzymki. Obiad dla pielgrzymów wystawiono w Katolickim Uniwersytecie-odległym o dziesięć minut od Klasztoru i Pamiątkowego Kościoła. Po obiedzie mieli pielgrzymi czas do zwiedzenia wszystkich pamiątkowych miejsc i mogli być jeszcze na Błogosławieństwie; a o godzinie 6-ej po poł. wzięli znowu pociąg z powrotem do Baltimore-uradowani na duszy i sercu i obiecując powrócić jeszcze na przyszły rok.

Pielgrzymka z New Yorku i okolic

Pielgrzymka ta miała miejsce dnia 8. Czerwca i wzięło w niej udział aż 637 osób. Pociąg z pielgrzymką wyruszył z New Yorku czyli raczej z Jersey City o godzinie 10.30 wieczorem w sobotę dnia 7-go czerwca a przybył do Waszyngtonu o godzinie 6.30 w niedzielę rano dnia 8-go czerwca. Należność za udział w pielgrzymce, to jest za bilet kolejowy tam i z powrotem z Waszyngtonu, za śniadanie, obiad i podwieczorek, oznaki pielgrzymki i inne koszta niezbędne

z formowaniem pielgrzymki. . . wszystko to razem wynosiło $7.00 od starszych osób, a $5.00 od dzieci i od tych co nie skończyli jeszcze lat 12-stu.

Po licznych staraniach otrzymaliśmy pozwolenie od kompanii kolejowej że na ten pociąg co wiązł pielgrzymów z New Yorku można było zabrać też i pielgrzymów z Philadelphii i okolic, ale pod warunkiem że i dla nich trza było postarac się o te same bilety kolejowe co dla tamtych z New Yorku. Także udało się nam dostać pozwolenie od kompanii kolejowej, aby módz zabrać na ten sam pociag dwadziescia osób z Baltimore, tojest Komitet pielgrzymki Chór Pielgrzymki; ofiorowali oni dobrowolnie swe usługi, i im też wielce zawdzięczać musimy, że udała się pięknie i ta pielgrzymka z New Yorku, wszyscy byli z niej zadowoleni, i obiecali powrócić w większej jeszcze liczbie na przyszłą wiosnę

Srebrny Jubileusz Kapłaństwa Najprzew. Ks. Biskupa P. Rhodego, D.D.

W dniu 17go Czerwca, b.r. nasz wódz duchowny i przewodnik we wierze' duszpasterskiej i narodowej pracy NAJPRZEW. KS. BISKUP P. RHODE. DD. obchodził srebrny jubileusz swego kapłaństwa.

Ta jego rocznica tem dla nas droższa, że to rocznica niewątpliwego powołania tego niezwykłego Męża do służby Bożej i służby ojczystej.

Bóg go do tego powołał i tak darami Ducha św. zaopatrzył, że świeci w kapłaństwie polskiem, jak światło przez wszystkich uznane i ogólnie u swoich i obcych szanowane.

Wysoko podniósł Ks. Biskup Rhode tego kapłaństwa godność i jeszcze silniej, jak kiedykolwiek przedtem, lud nasz z klerem polskim zespolił.

Odrodziliśmy się w Chrystusie i przedstawiamy obraz jednolitego, moralnie silnego, ofiarnością godnego i w pracy nieutrudzonego polskiego i katolickiego społeczeństwa.

Zabiegał o to Ks. Biskup Rhode wśród ogromnych przeciwności, ale wytrwał w dziele swem misyonarskiem i w zasadach nieschlebiających żadnym prądom, ale stanowiących tem trwalsze oparcie dla swiętej wiary Chrystusowej.

Tem serdeczniej powinniśmy jubileusz ten jak własne nasze i ludu naszego święto obchodzić.

Życiorys J. E. Ks. Biskupa Pawła P. Rhodego, D.D.

Pierwszy Biskup Polak w Ameryce, przezes Zjednoczenia Kapłanów Polskich, honorowy kapelan Zjednoczenia Pol. Rz. Kat. Ks. Pawel P. Rhode urodził się dnia 16-go września, 1870 roku, w Wejherowie w Prusiech Wschodnich. Jest jedynym synem Augusta i Katarzyny Rhodów.

Do szkoły zaczął uczęszczać w piątym roku życia. Lecz niebawem nauki jego przerwała śmierc ojca Augustyna, który padł ofiarą grasującej wówczas strasznej epidemii ospy. Po śmierci ojca, młody Paweł, liczący zaledwie dziewięć lat, przybył z matką do Ameryki. Zamieszakali w Chicago, w parafii św. Stanisława Kostki.

Do trzynastego roku życia, jako bardzo pilny chłopiec, Paweł uczył się w szkole parafialnej, a przez następujących lat kilka odbywał wyższe studya w Kolegium Najśw. Maryi Panny w St. Mary's, Kentucky, które to kollegium do dziś dnia pozostaje pod zarządem XX. Zmartwychwstanców. Kurs klasyczny ukończył w kolegium św. Ignacego, pozostającem pod zarządem XX. Jezuitów, w Chicago.

Uczuwszy w sobie powołanie do stanu kapłańskiego, wstąpił do Seminaryum św. Franciszka w St. Francis, Wis., gdzie tez ukończył studya filozoficzne i teologiczne. Święcenia kapłanskie otrzymał z rąk ś. p. X. Arcybiskupa Katzera, w dniu 16-go czerwca r. 1894, a prymicye odprawił dnia 24. czerwca tegoż roku.

Po dwuletnim pobycie na wikarycie w parafii św. Wojciecha przy której wówczas proboszczem był ś. p. X. Jan Radziejewski, powołal go s. p. X. Arcybiskup Feehan na proboszcza nowej parafii ŚŚ. Apostołów Piotra i Pawła, którą tez zorganizował: tu własnym trudem zbudował kościoł, ale już dnia 31-go października roku 1897 Ks. Arcybiskup zamianował młodego, a energicznego kapłana proboszczem parafii św. Michala Archanioła w South Chicago, na którem to stanowisku Ks. Paweł Rhode zaszczycony został godnością biskupią.

Po spłaceniu długów, bardzo ciężących na parafii św. Michala, Ks. Paweł Rhode wybudował nowy wspaniały kościół. Jego zabiegom zawdzięcza tam piękny rozkwit szkoła parafialna, oraz parafia ta, znakomicie administrowana.

W piątek dnia 19-go czerwca, 1908 r. J. E. Ks. Arcybiskup Quigley otrzymał od Delegata Apostolskiego Mgr'a Falconio z Washingtonu breve papieskie, czyli dekret mianujący Ks. Pawła Rhodego, Biskupem. Dokument ten nosi datę 17-go mają, 1908 r., podpisany jest przez sekretarza stanu papieskiego, kardynała Merry del Val, a ks. Paweł Rhode, jest w nim mianowany Biskupem.

Wieść o tem zamianowaniu napełniła nie tylko Chicago, ale całą Polonię amerykańską–weselem i zadowoleniem, a dzień konsekracyi pierwszego biskupa-rodaka upamiętnił się manifestacyą olbrzymich rozmiarów i zjazdem duchowieństwa i obywatelstwa polskiego z całej Ameryki. Odtąd też Polonia amerykańska, tak dawno-daremnie pragnąca rownouprawnienia kleru swego w wyższej hierarchii Kościoła Katolickiego-pozyskała w Ks. Biskupie Rhodem znakomitego przodownika i arcypasterza, powszechnie, a szczerze umiłowanego.

Bo też Ks. Biskup Rhode całą Polonię naszą pieczą swą ojcowską otacza, o wszystkich sprawach społecznych myśli i pamięta, a dowodem tej jego troski serdecznej jest znakomity jego projekt "Związku Jedności," z którym wystąpił na Sejmie Zjednoczenia w Cleveland, Ohio, w r. 1909-tym.

Później, kiedy w latach ostatnich polityczna sytuacya w Ojczyźnie poruszyła i amerykańską Polonią, znów Ks. Biskup Rhode staje na czele połączonych sił rodaczych, jako prezes Polskiej Rady Narodowej, później zaś honorowy prezes wspólnego Wydziału Narodowego.

W roku 1915 J. E. Ks. Biskup Paweł P. Rhode został mianowany przez Ojca św. biskupem dyecezyi Green Bay, w stanie Wisconsin. Jako taki, jest on pierwszym Polakiem w Stanach Zjednoczonych, który z tytułu urzędu i stanu swego administruje dzis dyecezyą w Ameryce. Pod jego władzą duchową pozostają tam dziś zarówno Polacy i inno-narodowcy.

Jest J. E. Ks. Biskup Paweł P. Rhode od roku 1909 członkiem i honorowym kapelanem Zjednoczenia P. R. K. w Ameryce, a jak życzliwie jest dla tej organizacyi usposobiony, tego dowiodły lata próby, kiedy mianowicie po wykrytych w r. 1910 nadużyciach, a później w czasie nieporozumień w roku 1917, Ks. Biskup Rhode osobiście i gorliwie pracował nad uregulowaniem spraw organizacyi i dopomagał do uspokojenia ogółu. Za te i liczne inne zasługi-Zjednoczenie P. R. K. zamianowało J. E. Ks. Biskupa Rhodego honorowym swoim kapelanem, którą to godność czcigodny arcypasterz łaskawie przyjąć raczył, stale otaczając instytucye tę opieką swą i światłych jej pracownikom rad udzielając. Zaskarbił tem sobie serca wszystkich Zjednoczeńców.

Jako Biskup-Polak, gorący patryotą, znakomity przewodnik narodowy, J. E. Ks. Biskup Paweł Rhode cieszy się na Wychodztwie mirem i poważaniem. Wszyscy go kochają i rad Jego chętnie słuchają.

Święty Andrzej Bobola o przyszłości Polski

ROKU 1819 w Wilnie żył Ojciec Korzeniecki, Dominikanin, słynny Kaznodzieja i wielkiej świątobliwości kapłan; on zwalczał z zapałem błędy schizmatyckie nie tylko na ambonie, ale też licznemi cennemi dziełami. Rząd rosyjski uwięził go w klasztorze i zabronił, grożąc Syberyą, by nie głosił kazań i nie publikował swych dzieł. Skazany na ciągłą samotność w swojej celi, nie mając nadal możności dla pracy na chwałę Boga i zbawienie dusz, Ojciec Korzeniecki w udrękach duchowych szukał pociechy w modlitwie.

Pewnego razu, było to roku 1819, między 9-tą a 10-tą godziną, wieczorem Ojciec Korzeniecki w momencie tak głębokiego smutku otworzył okno, wzniósł oczy ku niebu i wołał do św. Andrzeja Boboli, którego od dzieciństwa otaczał szczególnem nabożeństwem, mimo że nie był jeszcze beatyfikowany. "O błogosławiony Andrzeju Bobola, chwalebny męczenniku Chrystusa, oto już wiele lat temu przepowiedziałeś zmartwychwstanie naszej nieszczęsnej Polski, kiedy więc się spełnią twoje przepowiednie? Ty lepiej wiesz odemnie zjaką radością, z jaką nienawiścią schizmatycy prześladują naszą świętą wiarę; ty wiesz, że ci zaprzysiężeni nieprzyjaciele Katolicyzmu są obecnie naszymi absolutnymi mistrzami i dążą by zepchnąć nas na drogę niewierności schizmatyckiej. Ach! św. męczenniku, nie dozwól, by podobna klęska spadła na twoją Ojczyznę, na ziemię, którą niegdyś zamieszkiwałeś! Spraw, spraw, by Wszechmocny, by miłosierdzie nieskończone się zmiłowało wreszcie nad biednymi Polakami, by Bóg ich uwolnił z pod jarzma obcego. Żeby Polska swobodna cieszyła się wyznaniem wiary przodków i by zjednoczyła narody, jak za czasów Jagiellonów, by utworzyła jedno królestwo, królestwo prawowierne, uległe Jezusowi Chrystusowi."

Kiedy Ojciec Korzeniecki ukończył modlitwę w około już głęboka zapadała noc, skierował więc swe stopy w stronę pościeli, wtem ujrzał na środku celi czcigodną postać w jezuickim habicie: "Oto jestem, powiada, Ojcze Korzeniecki; jestem tym, do którego przed chwilą mówiłeś. Otwórz powtórnie okno, bo ujrzysz rzeczy, których nigdy nie widziałeś. "Mimo silnego wzruszenia, Dominikanin otwiera okna; zdziwienie go ogarnia: zamiast szczupłego klasztornego ogrodu, obwarowanego dookoła murem, widzi szerokie, niezmierne równiny. Równina, która rozlega się przed tobą, powiada św. Andrzej Bobola, jest to terytoryum pińskie, na którem miałem chwałę przyjąć koronę męczeńską za wiarę św. Jezusa Chrystusa. Poglądnij znowu, byś ujrzał to, co pragnąłeś widzieć." Ojciec Korzeniecki żnów rzucił zwrok na rozległe pola; tym razem ujrzał niezliczone bataliony wojsk rosyjskich, tureckich, francuskich, angielskich, austryackich, pruskich i innych narodów, których nie mógł rozpoznać, zaciekle walczących w zażartej walce. Ojciec nie rozumiał, co to ma znaczyć. Błogosławiony Bobola wyjaśnił to temi słowy: "Kiedy wojna, której obraz miałeś przed oczyma, zostanie zakończona pokojem, Polska powstanie z powtrotem, a ja będę jej głównym patronem."

Te słowa, które napełniły wielką radością duszę Ojca Korzenieckiego, wywołały okrzyk: "O mój święty! jakże mogę stwierdzić prawdziwość tego widzenia, że ta wizyta niebieska, którą mi złożyłeś, nie jest wytworem mej imaginacyi?" "Wizya, którą miałeś, powiada święty, jest rzeczywistą, wszystko się wypełni do joty tak, jakoś widział i słyszał, na świadectwo zostawiam ślady mej dłoni na stole." To mówiąc święty Andrzej Bobola dotknął się ręką biurka i w mgnieniu oka zniknął. Zakonnik narazie nie mógł przyjść do siebie, gdy oprzytomniał podziękował Bogu i patronowi za pociechę jakiej doznał tej szczęśliwej nocy. Przybliżył się jeszcze przed pójściem na spoczynek do stołu, na którym ujrzał

wyraźnie odbitą na drzewie prawą dłoń świętego; po wielorazowem ucałowaniu miejsca tak drogiego poszedł na spoczynek. Rychło rano, zaledwie się obudził śpieszy Ojciec Korzeniecki do stołu, by się przekonać, czy są jeszcze te cudowne ślady. Kompletnie przeświadczony tym znakiem o boskiem objawieniu, Ojciec zgromadził do swej celi wszystkich Ojców i braci zakonnych, opowiadając, co zaszło i wskaując na dłoń świętego odciśniętą na stole. Dominikanie zakomunikowali o tem ojcom Jezuitom w Płocku, pomiędzy którymi znajdował się Ojciec Felkierzamb, który słyszał wszystkie szczegóły tego objawienia i napisał o tem 13 kwietnia 1854 roku, czyli trzy lata po zaszłym fakcie.

Kiedy zapytywano Ojca Ignacego Poczobuta, który należał do ostatnich z żyjących Jezuitów w Płocku, o tem objawieniu, odpowiedział, że to było zakomunikowane Ojcom w Płocku przez Domininikanów z Wilna, lecz obecnie już zapomniano o szczegółach zjawienia.—Dominikanie zostali rozproszeni z Wilna i ze wszystkich okolic zaboru rosyjskiego, ich archiwa rozgrabiono i poniszczono, wprost nie w sposób sięgnąć do bezpośrednich historycznych świadectw o tem zajściu. Jest rzeczą pewną, że objawienie nie jest wymysłem naszych czasów, gdyż ojciec Felkierzamb o tem pisał 1854, a cała tradycya nadała tym słowom świętość autentyczności. Obraz, na który poglądał ojciec Korzeniecki się spełnił, bo w wojnie europejskiej zmagały się wszystkie narody, Rosyanie, Turcy, Francuzi, Prusacy, Polacy i inne, których Dominikanin nie mógł rozpoznać. Polska z powrotem w całej pełni utworzyła niepodległe państwo.

Nabożność do św. Antoniego

W wieku, w którym świat bez serca, zimny i goniący za przyjemnościami, zapomniał o ubogich, Bóg zesłał niebieskiego pocieszyciela, którego nazywano "dobryczyńcą ubogich." Był to św. Antoni, ów ukochany cudotwórca, który, trzymając Dzieciątko Jezus na ręku, jako rękojmię swego potężnego wstawiennictwa, ustanowiony został przez Pana Boga szafarzem niebieskich darów.

Biorąc na uwagę potrzeby naszych czasów, św. Antoni oznaczył, że ci

szczególnie stają się uczestnikami łask niebieskich, którzy opiekują się ubogimi i dzielą się z nimi częścią swych dóbr doczesnych.

Jest to nowy klucz do nieba, przez Pana Boga zachowany, dla naszego zmateryalizowanego wieku, w którym ostre pokuty i surowe umartwienia ubiegłych wieków nie są do smaku zniewieściałym chrześcianom nowoczesnym.

Chleb św. Antoniego

Zasadza on się na przyrzeczeniu, danem św. Antoniemu, że proszący o jaką łaskę za pośrednictwem tego świętego złoży pewną kwotę dla jego ukochanych ubogich, gdy otrzyma od Pana Boga w oznaczonym czasie pożądaną łaskę duchową lub doczesną.

Nabożeństwo to otrzymało aprobatę Ojca św., który tak się o niem wyraża w słowach uwielbienia: "Zaprawdę katolicy mają wszelkie powody do czczenia w szczególniejszy sposób św. Antoniego, owego świętego, który będąc szczególnym posłannikiem boskim na ziemi, chętnie udziela chrześcianom łask i darów Bożych, tak, że kościół zawsze napominał wiernych, aby udawali się do niego zawsze, ile razy okazuje się potrzeba jego cudownego wstawiennictwa. Słodki obraz świętego Antoniego trzymającego na swym ręku Dzieciątko Jezus, zaprasza a nawet uprzejmie zmusza wiernych do udawania się do niego w potrzebie i do składania w zamian za otrzymane łaski jałmużny na chleb św. Antoniego, przeznaczonej dla ubogich."

Ofiary przesłane do Mt. St. Sepulchre, użyte zostaną na wychowanie ubogich studentów, którzy są ulubionymi ubogimi św. Antoniego i których wyobraża Boskie Dzieciątko na jego ręku. Niejeden ubogi chłopiec czuje powołanie do stanu duchownego, lecz brak środków stawa temu na przeszkodzie. "Maluczcy prosili o chleb, ale nie było nikogo, ktoby im go podał." (Skarga Jeremiasza, IV, 4.) Daj jałmużnę dla tych ubogich małych przyjaciół św. Antoniego, a on wyprosi dla ciebie niejedną łaskę u Boga.

Nabożna Unia św. Antoniego

Nabożną Unię założono za zezwoleniem Stolicy Apostolskiej; ma ona być formalnym węzłem przyjaźni pomiędzy św. Antonim a jego czcicielami. Tworzą oni rodzaj stowarzyszenia do rozszerzania jego czci, wspomagania jego ubogich, dziękowania Bogu za dar cudotwórcy udzielony świętemu i do otrzymywania przez ich złączone modlitwy łask i darów duchowych dla siebie i niezliczonych tysięcy dusz, które codziennie w swem utrapieniu zanoszą swe modły do niego.

Nabożna Unia liczy miliony zwolenników na całym świecie i jest otwarta dla wiernych obojga płci i każdego wieku. Przepisuje ona tylko odmawianie codziennie kilku krótkich modlitw. Nie żąda się żadnego wstępnego, lecz zostawia się wspaniałomyślności nowowstępującego członka okazanie swej miłości ku św. Antoniemu przez dobrowolne złożenie ofiary na rzecz ubogich.

Trzy Stopnie Nabożnej Unii

Pierwszy stopień: Członkowie sumiennie odmawiają modlitwy i wypełniają inne przepisy Nabożnej Unii.

Drugi stopień: 1) Członkowie wypełniają obowiązki pierwszego stopnia. 2) Starają się o dobro nabożnej Unii przez rozszerzanie nabożeństwa do św. Antoniego i nakłanianie innych do wstępowania do Nabożnej Unii. 3) Oddają cześć św. Antoniemu szczególniej w każdy wtorek—a jeżeli to jest możliwem, odwiedzają jeden z jego ołtarzy lub figur w tym dniu.

Trzeci stopień: 1) Członkowie praktykują dobre uczynki, wykonywane przez dwa pierwsze stopnie. 2) Odprawiają 13 wtorków przynajmniej raz na

rok na swoje własne duchowe i doczesne potrzeby i na intencye polecone do św. Antoniego. 3) Składają miesięczną lub roczną ofiarę na chleb św. Antoniego.

Milicya św. Antoniego

Młodszych członków Nabożnej Unii zorganizowano w osobny oddział, zwany Milicya św. Antoniego. W szeregach jej znajdują się chłopcy i młodzieńcy od pierwszej Komunii aż do 25go roku życia. Oprócz ogólnego celu Nabożnej Unii, mają oni za zadanie rozbudzać pomiędzy sobą ducha pobożności, czystości i gorliwości apostolskiej. Członkowie odmawiają modlitwy Nabożnej Unii oraz koronkę do Niepokalanego Poczęcia.

Poświęcenie dzieci św. Antoniemu

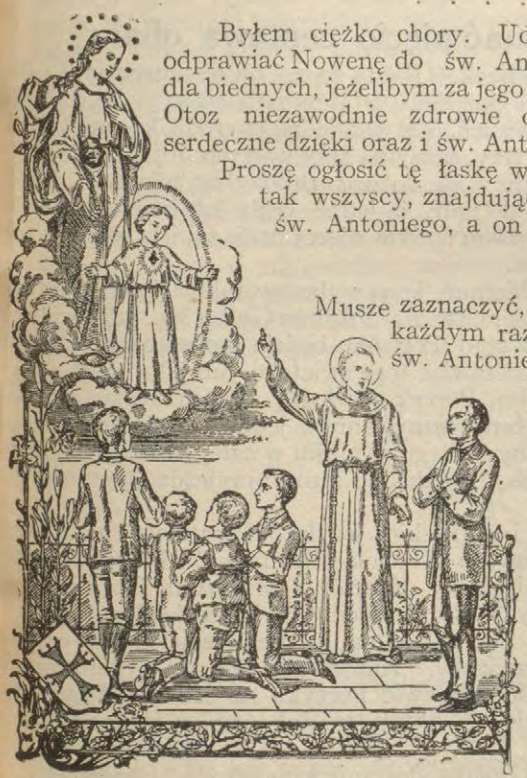
Także dzieci poleca się szczególniejszej opiece św. Antoniego. Matki powinny poświęcić dziatki swe św. Antoniemu, składając je na ręce, na których spoczywało Dzieciątko Jezus.

Łaski Otrzymane za Wstawiennictwem Św. Antoniego

Posyłam 10 dolarów na chleb św. Antoniego za otrzymaną łaskę. Gdy nasz 14 letni syn był bardzo chory, obiecałem ofiarę dla św. Antoniego, jeśliby powrócił do zdrowia; i na drugi dzień było mu lepiej.

F. D.

. . . . .

Byłem ciężko chory. Udałem się do modlitwy i zacząłem odprawiać Nowenę do św. Antoniego, obiecując mu jakąś ofiarę dla biednych, jeżelibym za jego wstawiennictwem odzyskał zdrowie. Otoz niezawodnie zdrowie odzyskałem, za co Bogu składam serdeczne dzięki oraz i św. Antoniemu.

Proszę ogłosić tę łaskę w "Kalendarzyku Krzyżowca," aby tak wszyscy, znajdujący się w smutku, uciekali się do św. Antoniego, a on im napewno u Boga łaski uprosi.

C. Cz.

Musze zaznaczyć, że już wiele razy, albo raczej za każdym razem dostąpi łem wielkiej łaski od św. Antoniego.

Po pierwsze, oddawszy się pod opiekę św. Antoniego podczas tej grasującej "Hiszpanskiej Influencyi" ani jedno z nas nie chorowało, chociaż na około nas wiele chorowało osób.

Ktoś mnie ukradł już przysposobione stosownie do ślubu pierścionki. Posłałem dolara na chleb św. Antoniego. Na trzeci dzień odniesiono mi pierścionki na sam czas przed ślubem.

Czego może dokonać pięcio centowa ofiara

Powiedzial to Wam Św: Franciszek. Kiedy zaczął on restaurować Kaplicę Św. Damiana, bo czego trza mu bylo kamieni, ustal na publicznym rynku Asyżu i zaczął wołać: "Kto mi da jeden kamień, otrzyma jedną nagrodę, kto mi da dwa, otrzyma dwie nagrody, kto mi da trzy, otrzyma trzy nagrody itd."

Temi samemi słowami zwracamy się do was, drodzy czytelnicy. Każde pięć centów, ktoremi się dołożycie do nabycia jednej cegły lub kamienia, wyjednaja wam specyalne błogoslawieństwo; a czem więcej dacie takich cegiełek tem więcej błogosławieństw otrzymacie.

Lecz na co są te kamienie? Zbieramy je na wybudowanie pieknego Portyku na około Pamiątkowego Kościoła Ziemi św. na Wzgórzu Grobu św., jako widzicie tu na fotografii. Każda arkada tego Portyku będzie poświęcona jakiemu Swiętemu lub Swiętej i będzie przedstawiać tego świetego, lub jaką scenę z jego życia. Pielgrzymi, i wszysey co ten Portyk odwiedzą, przechadzajac się pod nim będą niby przechodzic w świętem rozmyślaniu z jednego świętego miejsca na drugie. Portyk ten będzie jednyym tego gatunku w całej Ameryce, i podziwiać go będą Pielgrzymi z bliskich i z dalekich stron przyjeżdżający tutaj dla zwiedzenia Wzgórza Grobu św.

Daliśmy wydrukować nawet i w polskim języku "Pocztowkę na korzyść Nowego Portyky około Pamiątkowego Kościoła Ziemi św." Frontowa cześć tej Pocztówki przedstawia Pamiątkowy Kościół z przyszłym Portykiem, na około którego jest umieszczonych 20 kamieni czyli cegiełek. Poproście waszych przyjaciół by podpisali się na jedną z tych cegiełek na cześć— Najsłodszego, Serca P. Jezusa, na cześć, św. Antoniego z powodu wygurowanych cen, nie jestesmy jeszcze w stanie wystawić Portyku za zebrane dotychczas ofiary, ale pewną, mamy nadzieję, ze da się to dokonać prawdopodobnie z początkiem przyszłego roku.

Kto da lub zbierze na ten cel dolara, dostanie krzyżyk św. Antoniego.

Prosimy pisać nam po więcej takich Pocztówek na korzyść tego nowego Portyku. Ofiary i zapytania o informacye prosimy nadsyłać na ten adres: MEMORIAL DEPT., COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND, Washington, D. C.

List Ks. Biskupa Rhodego do Tłómacza

Bishop's Residence
R. F. D. No. 6,
Green Bay, Wis.

Green Bay, d. 5go kwiet. 1918.

Do Czcigodnego i Wielebnego
Ojca Aureliusza Borkowskiego, O. F. M.
Washington, D. C.

Czcigodny Ojcze!—

Z przyjemnością stwierdzam iż dziełko Wiel. ks. F. Cassilly, S. J., p. t. "Czem ja będę?", omawiające kwestye powołania i wyboru stanu, dzięki przekładowi dokonanemu przez Wiel. Ojca, jak również dzięki dodatkom przez Wiel. Ojca poczynionym, wiele zyskało na wartości,—osobliwie w obec nas Polaków.—

W układzie obecnym dziełko to zostało uzupełnione w kierunku bardzo korzystnym, bo nietylko omawia względną wartość poszczególnych powołań, i młodzieży zasyła pobukdę podniosłą do zastanowienia się nad wartością i wysoką powagą życia duchownego, ale nadto, by dusze powołane do życia doskonalszego nie zostawić bezradnemi, podaje spis naszych polskich Zgromadzeń i zakonów za pomocą którego, łatwo wybór dla siebie przeprowadzić mogą.—

Pewny jestem, iż za łaską Bożą książka ta, niejednemu młodzieńcowi i niejednej panience polskiej oczy otworzy i da pogląd na świat i na życie bardziej zgodny z myślą Bożą, i że w sercu niejednem rozbudzi pragnienie zupełnego oddania się Bogu i ludziom dla Boga.—

Oby tak było!—Oby zastęp naszych pracowników duchownych i pracowniczek przez dziełko to wzrósł!—

Zakony nasze wdzięcznemi być powinne Wiel. Ojcu za pracę tę a lud nasz kochany, który w tak znacznej mierze swą wiarę św. i swe szczęście zawdzięcza poświęcenia pełnej pracy naszych Kapłanów i naszych Sióstr zakonnych, powinien powitać ją z radością i uznaniem.—

Łącząc życzenia powodzenia i błogosławieństwo pasterskie, pozostaję.

Oddany w Panu

× Fr. Paweł Rhode,

Biskup.

Żywimy więc nadzieję, że wszyscy czytelnicy "Kalendarza Krzyżowca," idąc za wskazówką Jego Ekscelencyi Biskupa Rhodego powitają tę książkę z radością i uznaniem i każdy z nich postara się o nabycie jednego egzemplarza dla swej rodziny i uczyni to z wielką swą korzyścią zaraz, bo pierwsze wydanie (po 50 centów) już jest w połowie wyczerpane, a drugie co zaraz po niem się ukaże będzie o wiele droższe, tojest po dolarze i więcej. Dzisiaj więc, zaraz dzisiaj, po przeczytaniu tego artykułu, piszcie po jedną najmniej taką książeczke.

Ojcowie i Braciszkowie w Komisaryacie Ziemi św. Na Wzgorzu Grobu św. w Washingtonie, D. C.

Trzeci Zakon św. Franciszka

GDY św. Franciszek założył dwa pierwsze zakony, które noszą jego nazwisko, wielu ludzi, którzy pragnęli pokutować za grzechy, chciało porzucić świat i wstąpić do zakonu, aby w ten sposób skuteczniej poświęcić się pokucie i miłosierdziu. Wielu z tych jednakże, którzy prosili świętego, aby ich przyjął do zakonu, było związanych ze światem węzłami, których niepodobno było rozrywać. Jedni mieli rodziców starych lub krewnych, których musieli utrzymywać, inni mieli żony i dzieci, inni znowu byli w takiem położeniu, że nie można ich było przyjąć do żadnego z tych dwóch zakonów. Ludzi takich było jednak tak dużo, a wszyscy tak pragnęli poświęcić się życiu, któreby ich bardziej przybliżyło do Boga, że św. Franciszek zaczął myśleć nad tem, aby wynaleść dla nich drogę pośrednią, któraby leżała pomiędzy światem a klasztorem.

I tak w r. 1221 został założony Trzeci Zakon. W pierwszych czasach członkowie jego nosili habit zakonny. Dzisiaj zamiast habitu nosi się wielki szkaplerz i pasek. Członkowie mają jednakże przywilej być pochowani w habicie, jezeli sobie tego życzą.

Przepisy tego zakonu nie są obowiązujące pod grzechem. Tercyarze powinni ubierać się skromniej jak inni, powinni pościć ściślej, modlić się regularniej, słuchać mszy św. częściej i spełniać więcej uczynków miłosiernych. Główniejsze obowiązki Trzeciego Zakonu są: *Co dzień*—Wysłuchaj mszy św., jeżeli to możebne, odmów 12 Ojcze nasz i Zdrowaś Marya, zmów modlitwę przed i po jedzeniu i zrób rachunek sumienia. *Co miesiąc*—Przystąp do sakramentów św. i idź na zebranie. *Zawsze* bądź umiarkowanym w jedzeniu i piciu, unikaj ozdób i wytworności w ubraniu, swawolnych sztuk teatralnych, tańców i zabaw, złych książek i gazet, niepotrzebnych przysiąg, nieskromnych słów i dwuznacznych żartów. Zrób swój testament zawczasu, módl się za umarłych i noś szkaplerz i pasek. Pościj 3 Października i 7 Grudnia.

Trzeci Zakon rozszerzył się prędko po całym świecie, a zasługi jego, które położył dla odrodzenia ludzkości, są nieocenione. W szeregach jego znajdowali się bogaci i ubodzy, potężni i słabi. Królowie i szlachta, ludzie nauki i książęta Kościoła dumni byli, że mogli do swoich zaszczytów dołączyć zaszczyt noszenia sukni św. Franciszka z Asyżu. "Jest ona prawdziwą purpurą," powiedział raz pewien kardynał, którego pytano, dlaczego został Tercyarzem, kiedy posiadał tak wiele innych zaszczytów, "purpurą, która została ufarbowaną w krwi naszego Zbawiciela." Wielu papieży było dziećmi św. Franciszka, tak samo jak był Leon XIII, a największą pociechą dla papieża Piusa IX pośród jego prześladowań było to że był Tercyarzem. Pewnego dnia, gdy ostatnie swoje pieniądze dał na jakiś cel dobroczynny, powiedział: "Nic nie pozostało biednemu Piusowi IX, lecz nie narzeka, bo pamięta, że jest synem św. Franciszka."

Jak powyżej wykazaliśmy, Trzeci Zakon nie ma surowej reguły, ponieważ ustanowiony jest dla tych, którzy oddają się zwykłym zatrudnieniom. Jest on jednakże bez porównania czemś więcej, jak zwyczajnem bractwem; jest on zmodyfikowanym zakonem Kościoła, poleconym przez przeszło trzydziestu papieży i dwa powszechne sobory. Papież Benedykt XIV, mówiąc o Trzecim Zakonie, powiada: "Oświadczamy, że Trzeci Zakon jest rzeczywistym zakonem w całem tego słowa znaczeniu; ma on bowiem własną swoją regułę, zatwierdzoną przez Stolicę Apostolską, swój cel i swoje ubranie, którego krój i materyal jest oznaczony."

Lista Zmarłych

Adamska Rozalia
Adamski Stanisław
Augustyn Jan
Augustyn Ludwik
Azukas Marya

Bastuba Antoni
Binek Joanna
Blasko Jan
Borucka Maryanna
Bugala Stanisław
Borucka Maryanna
Brzozowska Weronika
Burtka Klara

Dargas Ludwik
Debiec Marya
Diduch Justyna
Dikos Stefan
Drozińska Rozalia
Dulęba Marya
Duleba Wiktorya
Durdela Tekla
Dziondziak Jan
Dykowska Franciszka
Dykowski Jan

Ejka Augustyna

Frankowski Franciszek

Garderowicz Franciszek
Gamalski August
Giedrych Jan
Gluba Małgorzata
Gronkowski Andrzej
Gregowska Marta

Hajczak Michał
Harchut Helena
Heban Stefan
Helpa Michał
Horska Maryanna
Hricko Andrzej

Indykiewicz Magdalena

Jakiel Katarzyna
Jakubowski Jan
Janius Jan
Jendrzejczak Katarzyna
Kadulski Wawrzyniec
Kaczorowski Józef
Kaczorowska, N.

Kamińska Antonina
Kamiński Łukasz
Kasella Wojciech
Kasprzak Maryanna
Kenska Gertruda
Kessler Paulina
Kinda Marya
Klemund Franciszka
Klimek Franciszek
Kliniewska Katarzyna
Kloc Bronisław
Konkol Franciszka
Konkol Stanisław
Kołodziejska Franciszka
Kostowska Jadwiga
Kostowski Marcel
Kosiński Adam
Kraska Marta
Kreager Anna
Kucharski Józef
Kurczak Antoni

Labinska Katarzyna
Lauda Jakob
Lejkowska Anna
Lejkowski August
Lejkowski Franciszek
Lejkowski Kazmierz
Lejkowska Katarzyna
Lejkowski Mateusz
Lewandowska Agnieszka
Lewandowski Szymon
Lipinski Jozef
Lyszkowska Stanisław

Macak Wojciech
Malewska Elzbieta
Maloney Rozalia
Malon Walerya
Marciniak Stefan
Mazenko Heneriatta
Midie Józef
Mitko Lilian
Muraska Ludwika
Muszynski Stanisław

Nokielski Marcin
Nowak, A. W.
Nowak Alberta
Nowak Antoni

Ohyndolski Szymon
Orłowska Katarzyna
Ostrowski Franciszek

Paśniak Wawrsyn
Persik Leon
Pleban Paulina
Pletta Michał
Pilkowska Katarzyna
Polaszek Maryanna
Poturalski Jakób
Preblewska Zofia

Rafinska Marya
Rozmur Jan, (Ks.)
Rzepa Jozef
Rutkowski Antoni

Sadowska Anna
Schaefke Wiktorya
Schultz Julianna
Schlot Alojzy
Siechulska Leokadya
Smiertel Michał
Smolińska Maryanna
Smudziński Stanisław
Stah Michał
Stachowiak Katarzyna
Stranc Stanisław
Swiatowy Jakób
Swiętoniówska Magdalena
Swoda Piotr
Szeszulska Leonora
Szramska Marya

Tobiasz Bronisław
Tomasik Józef
Tomczyk Józef
Torczoń Rozalia

Wawrzyniak Marcin
Wiecławska Maryanna
Witkowska Cecylia
Wiśniewska Wiktorya
Wojcik Franciszka
Woś Agnieszka

Zadurski August
Zadurska Katarzyna
Zamańska Maryanna
Zalewski Antoni
Zakrzewska Jadwiga
Zembal Magdalena
Zeitz Ottilia
Zielasko Jadwiga
Ziemazonek Józef
Zmudzinski August
Zywicka Maryanna

Oby dusze tych i wszystkich innych zmarłych Dobroczyńców Ziemi Swiętej przez miłosierdzie Boże, odpoczywały w pokoju wiecznym. Amen.

R. I. P.

1920

Kreuzfahrer Kalender

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND
WASHINGTON, D.C.

Published and distributed under permit No. 667 authorized by the Act of October 6, 1917, on file at the Post Office of Washington, D. C. By order of the President.—A. S. Burleson, Postmaster General.

Der Kreuzfahrer-Kalender

herausgegeben alle Vierteljahre zum Besten des Hl. Landes
von dem
Kommissariat des Hl. Landes
MOUNT SAINT SEPULCHRE, WASHINGTON, D. C.

Entered as second-class matter, May 29, 1905, at the Post Office at Washington, D. C., under the Act of Congress of March 3, 1879. Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Sec. 1103, Act of October 3, 1917; authorized on July 1, 1918.

VOL. XXVIII, NO. 1 OCTOBER 1, 1919 25 CENTS A YEAR

Allgemeine Bemerkungen

Der Kreuzfahrer-Kalender vertritt die Interessen der geheiligten Stätten unserer heiligen Religion in Palästina. Der Ertrag dieser Zeitschrift wird jährlich dem Kustos des hl. Landes in Jerusalem übermittelt, wo die betreffenden Almosen, wie jene der Karfreitags-Kollekte, verwendet werden zur Erhaltung der hl. Orte und zur Verbreitung des hl. Glaubens in den Missionen des hl. Landes, welche sich nicht allein über Palästina, sondern auch über Aegypten, Kleinasien, Armenien und die Insel Cypern erstrecken.

Das Kommissariat des hl. Landes ist eine vom Distrikt von Columbia gesetzlich anerkannte Körperschaft, und ist in der Nähe von der Vorstadt Brookland bei Washington gelegen. Der gesetzliche Titel dieser Körperschaft ist: „Commissariat of the Holy Land for the United States of America." Dieselbe ist staatlich berechtigt, Vermächtnisse und Schenkungen aller Art anzunehmen, und der obige gesetzliche Titel, wie er in englischer Sprache verfaßt ist, sollte in allen Vermächtnissen und Testamenten zum Besten des hl. Landes voll und unverkürzt angegeben werden.

Alle, welche mit uns im Briefwechsel stehen, werden gebeten, in allen ihren Briefen und Schreiben an uns immer ihren vollen Namen und ihre ausführliche Adresse anzugeben, um Mißverständnissen und Verzögerungen vorzubeugen.

Geldsendungen sollten durch Postanweisungen oder Wechsel (checks) gemacht werden. Man schließe kein Geld oder Münzen in uneingeschriebene Briefe ein, da solche leicht verloren gehen könnten. Alle Geldsendungen und Wechsel sollten an das Commissariat of the Holy Land, Washington, D. C., zahlbar gemacht werden.

Immerwährende Mitglieder, welche den Kreuzfahrer-Kalender nicht regelmäßig erhalten, werden gebeten, uns sogleich davon zu benachrichtigen, und uns ihre ausführliche Adresse sowie auch das Jahr ihrer Aufnahme anzugeben, damit wir ihnen den Kalender in Zukunft pünktlich zusenden können.

Der Kreuzfahrer-Kalender erscheint alle drei Monate in englischer, deutscher, und polnischer Sprache; die jährliche Ausgabe wird allen Kreuzfahrern zugestellt, während die vierteljährliche Ausgabe nur für die Förderer des guten Werkes bestimmt ist, und zwar erhalten sie dieselbe ohne besondere Vergütung zu ihrem eigenen Nutzen und für ihre Gehilfen im guten Werke.

Unsere Freunde in Canada werden gebeten, etwaige Geldsendungen durch „International Money Order" zu senden, aber nicht durch canadische Geldmünzen oder Freimarken, welche hier nicht gangbar sind.

Der

Kreuzfahrer-Kalender

herausgegeben im Interesse des Heiligen Landes

vom

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND
MOUNT ST. SEPULCHRE
WASHINGTON, D. C.

1920

The Crusaders Almanac
published by the Franciscan
Fathers for the benefit of the
Missions of the Holy Land
is cordially commended to
the patronage of the faithful.

J. Card. Gibbons

Baltimore July 25, 1902.

(Uebersetzung.)

Der Kreuzfahrer-Kalender, der von den Franziskaner-Vätern zum Besten der Missionen des Heiligen Landes veröffentlicht wird, ist hiermit der Wohltätigkeit der Gläubigen herzlich anempfohlen.

Baltimore, 25. Juli 1902.

J. Card. Gibbons.

Gebotene kirchliche Feiertage in den Vereinigten Staaten

Außer den Sonntagen muß jeder Katholik, der den Gebrauch der Vernunft erlangt hat und nicht durch einen genügenden Grund entschuldigt ist, der hl. Messe beiwohnen und von knechtlicher Arbeit sich enthalten:

1. Neujahr, 1. Januar.
2. Christi Himmelfahrt, 13. Mai.
3. Mariä Himmelfahrt, 15. August.
4. Allerheiligen, 1. November.
5. Unbefl. Empfängnis Mariä, 8. Dezember
6. Weihnachten, 25. Dezember.

Bürgerliche Feiertage

1. Neujahr, 1. Januar.
2. Washingtons Geburstag, 22. Februar.
3. Gräberschmückungstag, 30. Mai.
4. Unabhängigkeitstag, 4. Juli.
5. Arbeitertag, 1. September.
6. Columbustag, 12. Oktober (in vielen Staaten)
7. Danksagungstag, 4. Donnerstag im November. (25)
8. Weihnachten, 25. Dezember.

Fasttage

welche jeden verpflichten, der das einundzwanzigste Jahr zurückgelegt hat und nicht rechtmäßig entschuldigt ist:

1. Alle Werktage der hl. Fastenzeit vom Aschermittwoch an, 18. Februar.

2. Alle Quatembertage viermal im Jahre, nämlich—Mittwoch, Freitag und Samstag: (a) nach dem ersten Fastensonntag (25., 27., 28. Feb.); (b) nach dem Pfingstsonntag (26., 28., 29. Mai); (c) nach dem dritten Sonntag im September (15., 17., 18. September); (d) nach dem dritten Adventsonntag (15., 17., 18. Dezember).

3. Die Vigil: (a) von Pfingsten, 22. Mai; (b) von Mariä Himmelfahrt, 14. August; (c) von Allerheiligen, 31. Oktober, und (d) von Weihnachten, 24. Dezember.

Armee- und Seesoldaten im aktiven Dienst sind vom Fasten dispensiert, ausgenommen am Aschermittwoch, 18. Februar; am Karfreitag, 2. April; am Karsamstag Morgen, 3. April; an der Vigil von Weihnachten, 24. Dezember.

Alle dem Hospitaldienste Zugeteilten im aktiven Dienste sind in dieser Begünstigung eingeschlossen.

Anmerkung: Wird das Fest Montags gefeiert, dann fällt die Vigil aus.

Abstinenz-Tage

an welchen es nicht erlaubt ist, Fleisch zu essen:

1. Alle Freitage im Jahr.

2. Aschermittwoch, die Samstage in der Fastenzeit (in vielen Diözesen die Mittwoche), die Quatembertage, die Vigiltage vor Pfingsten, Mariä Himmelfahrt, Allerheiligen, Weihnachten und Karsamstag-Morgen.

N. B.—Die Zeit zur Erfüllung der „Oesterlichen Pflicht" endigt dieses Jahr mit dem 30. Mai.

Zeichen und Abkürzungen

✠—Sonntag oder gebotener Feiertag; ★—Tage der Andacht; ✠—Gebotener Fast- und Abstinenztag; ✠—Abstinenztage; hl.—heilige (r); hhl.—Heilige; sel.—Selige (r); 1., 2. oder 3. Ord.—Heilige oder Selige vom ersten, zweiten oder dritten Orden des hl. Franziskus; G. A.—General Absolution; V. A.—Vollkommener Ablaß für alle Katholiken; V. A.*—Vollkommener Ablaß für Terziaren; M.—Martyrer; K.—Kirchenlehrer; Bf.—Bischof; B.—Bekenner; Jfr.—Jungfrau; W.—Witwe.

Geburt des hl. Franziskus.—Erscheinung eines unbekannten Pilgers.

1	D	✠ **Neujahr**—Beschneidung Christi—(G. A., V. A.*) Evang.: Beschneidung des Herrn. Luk. 2, 21—22. V. A. für die Förderer des Kreuzfahrer-Vereins.	
2	F	★ Erster Freitag.	sel. Bentivolio und Gerard, B. B. 1. Ord.
3	S	Oktav des hl. Johannes Evang.	hl. Daniel, M.
4	S	✠ **Sonntag in der Oktav der Beschneidung Christi.** Evang.: Rückkehr aus Egypten. Matth. 2, 19—23.	Fest des hl. Namens Jesus (V. A.)
5	M	Vigil des Festes der Erscheinung Christi.	hl. Simon, Stylit, B.
6	†D	★ Fest der Erscheinung des Herrn, Dreikönige. V. A. für alle Kreuzfahrer.	(G. A., V. A.*)
7	M	hl. Luzian, Priester, M.	hl. Krispin, Bf., B.
8	D	hl. Apollinaris, Bf., B.	hl. Severin, Bf., B.
9	F	hhl. Julian und Basilissa, MM.	hl. Marziana, Jfr., M.
10	S	hl. Agatho, Papst, M.	ehrw. Aegidius, B. 1. Ord.
11	S	✠ **1. Sonntag nach Erscheinung.** Evang.: Jesus unter den Schriftgelehrten im Tempel. Luk. 2, 42—52.	hl. Hyginus, Papst, M.
12	M	hl. Arkadius, M.	hl. Tatiana, M.
13	†D	Oktav. der Erscheinung	hl. Leontius, Bf., B.
14	M	hl. Hilarius, Bf., B., K.	hl. Malachias, Prophet.
15	D	hl. Paulus, erster Einsiedler	hl. Maurus, Abt, B.
16	F	hl. Marzellus I., Papst, M.	hhl. Berard und Gef. MM. 1. Ord. (V. A.)
17	S	hl. Antonius, Abt, B.	sel. Sulpizius, Bf., B.
18	S	✠ **2. Sonntag nach Erscheinung** Evang.: Hochzeit zu Kana. Joh. 2, 1—11.	Petri Stuhlfeier in Rom
19	M	hl. Kanut, König, M.	hl. Wulfstan, Bf., B.
20	†D	hhl. Fabian und Sebastian, MM.	hl. Maurus, Bf., B.
21	M	hl. Agnes, Jfr., M.	hl. Publius, Bf., B.
22	D	hhl. Vinzent und Anastasia, MM.	hl. Gaudenz, Bf., B.
23	F	Mariä Verlobung	hl. Klemenz, Bf., M.
24	S	hl. Timotheus, Bf., M.	hl. Felizian, Bf., M.
25	S	✠ **3. Sonntag nach Erscheinung.** Evang.: Heilung des Aussätzigen und des Knechtes des Hauptmannes. Matth. 8, 1—15.	Pauli Bekehrung.
26	M	hl. Polykarp, Bf., M.	hl. Paula, Witwe
27	†D	hl. Johann Chrysostomus, Bf., B., K.	hl. Julia, M.
28	M	hl. Agnes — zweite Feier	sel. Matthäus von Girgenti, Bf., B. 1. Ord.
29	D	hl. Franz von Sales, Bf., B., K.	hl. Valerius,, Bf., B.
30	F	hl. Martina, Jfr., M.	hl. Hyazintha, Jfr. 3. Ord. (V. A.)
31	S	hl. Peter Nolaskus, B.	sel. Louise, Witwe, 3. Ord. (V. A.)

Der Kreuzzug für das hl. Land

Zweck.—Der Kreuzzug ist ein Verein zur Erhaltung der heiligen Stätten in Palästina, die der Obhut der Franziskaner anvertraut sind.

Aufnahme.—Man kann zur irgend einer Zeit des Jahres aufgenommen werden. Zu diesem Zwecke wende man sich an das Kommissariat des hl. Landes, Mount St. Sepulchre, Washington, D. C., oder an einen der Förderer. Auch Kinder, Abwesende und Verstorbene können eingeschrieben werden und nehmen an den geistlichen Gnaden Anteil. Bei der Aufnahme erhält jedes Mitglied einen Aufnahmeschein und eine mit den Abläßen des hl. Landes und des fünffachen Skapuliers versehene Medaille.

Beiträge.—Die Kreuzfahrer entrichten jährlich einen Beitrag von 25 Cents für die Erhaltung der hl. Stätten. Die Förderer und Mitglieder werden gewarnt, Papiergeld oder Münzen in Briefen zu senden, die nicht eingeschrieben (registriert) sind; man schicke vielmehr alle Beiträge vermittelst Postanweisung (money order) oder Wechsel (check). Kleinere Beiträge können auch durch Freimarken entrichtet werden.

Verstorbene als Mitglieder.—Vergiß nicht deine verstorbenen Eltern, Geschwister, Verwandten und Freunde in den Verein einschreiben zu lassen. Dadurch werden dieselben unzähliger hl. Messen, welche an den hl. Orten gefeiert werden, teilhaftig. Wie dankbar werden diese armen Seelen dir sein, wenn deine christliche Liebe dazu beiträgt, sie aus den Qualen des Fegfeuers zu erlösen.

Immerwährende Mitglieder.—Als immerwährende Mitglieder des Kreuzzuges für das hl. Land werden jene betrachtet, und in die Liste der Wohltäter des hl. Landes eingetragen, welche einen größeren Beitrag liefern zum Besten der hl. Orte Palästinas. Solche immerwährende Mitglieder nehmen im Leben und nach dem Tode Anteil an allen geistlichen Vorteilen des Vereins. Auch Abwesende und Verstorbene, sowie ganze Familien und religiöse Gemeinschaften können als immerwährende Mitglieder aufgenommen werden. Einzelne Mitglieder entrichten einen Beitrag von $12.00, während für ein Almosen von $100.00 eine ganze Familie oder religiöse Genossenschaft mit lebenden und verstorbenen Mitgliedern eingeschrieben werden kann. Als Zeichen der Mitgliedschaft erhalten dieselben ein Diplom, ausgestellt vom Kommissariat des hl. Landes.

Geistliche Vorteile.—Die Kreuzfahrer nehmen Anteil an den vielen Tausenden hl. Messen, welche die Patres Franziskaner alljährlich an den hl. Stätten lesen. 2.—Infolge eines Breves Pius XI., „Inter cetera," vom 13. Juli 1778 haben sie Anteil an allen guten Werken, Gebeten, Fasten, Bußübungen, Abtötungen und Wallfahrten, welche im hl. Lande von den Franziskanern, den Pilgern und allen Gläubigen verrichtet werden. 3.—Sie werden der unzähligen Abläße teilhaftig, welche den hl. Orten verliehen sind, und welche alle den armen Seelen zugewendet werden können. Papst Leo XIII. verlieh allen Kreuzfahrern einen vollkommenen Ablaß für jeden Freitag.

Förderer.—Wir laden alle jene, die das hl. Land und die Orte unserer Erlösung verehren, ein, Förderer des Kreuzzuges zu werden. Auf Verlangen werden wir ihnen die notwendigen Vereinssachen zusenden. Wer jährlich wenigstens 25 Kreuzfahrer anwirbt, wird als Förderer betrachtet.

Besondere Vorteile der Förderer.—Nebst den Gnaden, an welchen alle Mitglieder Anteil nehmen, verlieh Papst Leo XIII. durch ein Reskript vom 2. Juni 1894 den Förderern einen vollkommenen Ablaß: 1. am Neujahrstage; 2. am Feste Mariä Himmelfahrt. Ferner haben sie besonderen Anteil an den hl. Messen, welche jede Woche am hl. Grabe, auf dem Kalvarienberge, in der Erlöserkirche zu Jerusalem, in der Verkündigungskirche zu Nazareth, in der Geburtskirche zu Betlehem und in der St. Johanneskirche zu Ain Karim für sie dargebracht werden. Als Zeichen unserer Dankbarkeit senden wir den Förderern von Zeit zu Zeit ein kleines Andenken aus dem hl. Lande.

Approbation.—Das fromme Werk des hl. Landes wurde von mehr als 40 Päpsten und über 60 päpstlichen Bullen und Rundschreiben gutgeheißen und empfohlen. Es erhielt zudem den besonderen Segen der Päpste Pius IX., Leo XIII., Pius X., und Benedict XV., sowie der Kardinäle Farley, Gibbons und Falconio, Sr. Exzellenz, des Hochwürdigsten Apostolischen Delegaten Johannes Bonzano und vieler anderer Prälaten.

Briefe usw. adressiere man an das

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND

Mount St. Sepulchre, Washington, D. C

Mit kirchlicher Genehmigung.

Derselbe Pilger verkündet die Heiligkeit des Kindes.

1	S	✠ **Septuagesima** Evang.: Die Arbeiter im Weinberge. Matth. 20, 1—16.	hl. Ignatius, Bf., M. (V. A.)
2	M	★ Maria Lichtmeß, Kerzenweihe (G. A., V. A.*)	
3	†D	hl. Blasius, Bf., M., Blasiussegen.	hl. Oderich, B. 1. Ord. (V. A.)
4	M	hl. Andreas Korsini, Bf., B.	hl. Joseph von Leonissa, B. 1. Ord. (V. A.)
5	D	hl. Agatha, Jfr., M.	hhl. Peter Baptista und Gef. 1. und 3. Ord. (V. A.)
6	F	★ Erster Freitag — hl. Dorothea, Jfr., M.	hl. Silvanus, Bf., M.
7	S	hl. Romuald, Abt, B.	sel. Anton von Stronkonio, B. 1. Ord.
8	S	✠ **Sexagesima** Evang.: Vom Säemann. Luk. 8, 4—16.	hl. Johann von Matha, B., Ordensst.
9	M	hl. Apolonia, Jfr., M.	hhl. Alexander und Gef. MM.
10	†D	hl. Scholastika, Jfr.	Die zehn Soldatenmärtyrer von Rom.
11	M	Erscheinung U. L. Frau von Lourdes	hl. Lazarus, Bf., B.
12	D	die sieben hl. Gründer des Serviten-Ordens	sel. Aegidius von hl. Joseph
13	F	hl. Benignus, M.	sel. Johanna von Valois, Witwe und Königin.
14	S	hl. Valentin, Bf., M.	hl. Andreas, Bf., B.
15	S	✠ **Quinquagesima** Evang.: Heilung des Blinden am Wege von Jericho. Luk. 18, 31—43.	hhl. Faustin und Jovita, MM.
16	M	hl. Gregor X., Papst, B.	sel. Philippa, Jfr. 2. Ord.
17	†D	hl. Fintan, B.	hhl. Faustin und Gef. MM.
18	M	★ **Aschermittwoch**, Aschenweihe, Anfang der Fastenzeit.	hl. Simeon, Bf., B. hl. Konrad, B. 3. Ord. (V. A.)
19	D	hl. Mansuet, Bf., B.	hl. Eucherius, Bf., B.
20	F	hl. Leo, Bf., M.	hl. Angela Merizi, Jfr., Gründerin der Ursulinerinnen. (V. A.)
21	S	hl. Severian, Bf., M.	
22	S	✠ **1. Fastensonntag** Evang.: Versuchung Christi. Matth. 4, 1—11.	Petri Stuhlfeier in Antiochien. hl. Margaretha von Kortona, Büßerin 3. Ord. (V. A.)
23	M	hl. Peter Damian, Kard., Bf., B.	hl. Martha, Jfr., M.
24	†D	hl. Sergius	
25	M	Quatembertag, hl. Mathias, Apost.	hl. Primitiva, M.
26	D	hl. Felix III., Papst, B.	sel. Sebastian, B. 1. Ord.
27	F	Quatembertag, hl. Ignatius, Bf., M.	hl. Alexander, Bf., B.
28	S	Quatembertag, hl. Leander, Bf., B.	sel. Johann von Triora, M. 1. Ord.
29	S	✠ **2. Fastensonntag** Evang.: Verklärung Christi. Matth. 17, 1—9.	sel. Thomas von Kora, B. 1. Ord.

Empfehlungsschreiben

Apostolische Delegation,
Ver. Staaten von Amerika.

1811 Biltmore St., Washington, D. C.

Hochwürdiger Pater:

Es hat mich sehr gefreut, bei meiner Ankunft in Washington zu erfahren, daß das gute Werk des hl. Landes auch in Amerika eingeführt ist. Noch mehr aber hat es mich gefreut, beim Besuche Ihres Klosters, dort so viele und interessante Andenken zu finden an jene hl. Stätten, wo das Werk unserer Erlösung vollbracht worden ist. Das Werk des hl. Landes ist allgemein bekannt und von vielen Päpsten gutgeheißen worden, die es mit reichlichen Ablässen versehen haben. Auch ich gebe dazu meinen Segen, und empfehle ganz besonders Ihre Zeitschrift, welche unter dem Namen „Der Kreuzfahrer-Kalender" bekannt ist. Ich hoffe zuversichtlich, daß Ihre Bemühungen von den Gläubigen der Vereinigten Staaten die gebührende Unterstützung finden mögen.

Ihr in Christo ergebener,

+ John Bonzano
Archbishop of Melitene

Apostolischer Delegat.

An den Hochw. Pater Gottfried Schilling, O. F. M.
Kollegium des hl. Landes, Brookland, D. C.

Dekret der hl. Kongregation der Religiosen

bezüglich der Sammlung von Almosen zu Gunsten des hl. Landes.

Um bereits vielfach aufgetauchten Zweifeln oder vielfach auftauchenden von vorneherein entgegenzutreten, hält es die hl. Kongregation, welche den religiösen Genossenschaften vorgesetzt ist, für angezeigt zu erklären, sowie sie erklärt, daß im Dekrete über die Sammlungen vom 21. März 1908, welches die Orden und religiösen Institute betrifft, und in seinen Verfügungen, das fromme Werk des hl. Landes, übertragen dem Orden der Minderen Brüder, keineswegs inbegriffen war, noch inbegriffen ist: da jenes Werk weit über die Bedürfnisse und seinen eigenen Nutzen hinausgehend, vom apostolischen Stuhle wiederholt und vollinhaltlich approbiert, mit Privilegien ausgestattet und angelegentlich empfohlen worden ist. Um vom benannten Werke jede Schädigung abzuwenden, dasselbe vielmehr zu fördern, beschließt und befiehlt dieselbe Kongregation, daß die Sammlungen zu Gunsten des hl. Landes, wie sie entweder am Karfreitage oder an andren Tagen des Jahres bisher zu geschehen pflegten, von den Patres-Minder-Brüdern entweder selbst, oder durch andere erprobte Männer, gemäß den hierin löblicherweise eingehaltenen Regeln und Gewohnheiten, auch in Zukunft überall vorgenommen werden sollen, indem obengenanntes Dekret vom 21. November 1908, sowie andere nicht entgegenstehen sollen.

Dieses Alles wurde Sr. Heiligkeit, Unserem Herrn Papst Pius X., von dem unterzeichneten Kardinal-Präfekten am 1. Oktober 1909 vorgetragen und Se. Heiligkeit geruhte es gutzuheißen und zu bestätigen.

Fr. J. C. Card. Vives,
Präfectus.

Franziskus pflegt Aussätzige.

1	M	hl. Antonia, M.	sel. Mathia, Jfr. 3. Ord.
2	†D	hhl. Paul und Gef., MM.	sel. Agnes von Prag, Jfr. 2. Ord.
3	M	hl. Titus, Bf., B.	hl. Kunegunda, Königin, Jfr.
4	D	hl. Kasimir, König, M.	hl. Luzius, Papst, M.
5	F	★ Erster Freitag, Fest des hl. Kreuzweges (G. A., V. A.)	hl. Johann vom Kreuz, B. 1. Ord.
6	S	hhl. Perpetua und Felizitas, MM.	hl. Koletta, Jfr. 2. Ord. (V. A.)
7	S	✠ **3. Fastensonntag** Evang.: Jesus treibt einen Teufel aus. Luk. 11, 14—28.	hl. Thomas von Aquin, B., K.
8	M	hl. Johann von Gott, B., Ordensstifter	hl. Ponzius, Diakon, B.
9	†D	hhl. Zyril und Methodius, BB.	hl. Katharina von Bologna, Jfr. 2. Ord. (V. A.)
10	M	Vierzig Martyrer von Sebaste Anfang der Novene zum hl. Joseph.	hl. Viktor, M.
11	D	hl. Konstantin, B.	hl. Franziska von Rom, Witwe.
12	F	hl. Gregor I., Papst, B., K.	hl. Mamilian, M.
13	S	hl. Christine, Jfr., M.	sel. Rogerius, B. 1. Ord.
14	S	✠ **4. Fastensonntag — Laetare** Evang.: Wunder der Brote und Fische. Joh. 6, 1—15.	sel. Peter von Treja, B. 1. Ord.
15	M	hl. Longinus, Hauptmann Morgen Anfang der 13 Dienstage zu Ehren des hl. Antonius.	hl. Zacharias, Papst, B.
16	†D	hl. Abraham, Einsiedler	sel. Peter von Siena, B. 3. Ord.
17	M	hl. Patrizius, Apost. von Irland	hl. Joseph von Arimathea, B.
18	D	hl. Zyril von Jerusalem, Bf., B., K.	sel. Salvator, B. 1. Ord.
19	F	★ hl. Joseph, Bräutigam Mariens (G. A., V. A.)	hhl. Apolonius und Leon, BB.
20	S	hl. Kuthbert, Bf., B.	sel. Johann von Parma, B. 1. Ord.
21	S	✠ **Passionssonntag** Evang.: Juden wollen Jesus steinigen. Joh. 8, 46—59.	hl. Benedikt, Abt, B., Ordensstifter (V. A.)
22	M	hl. Katharina von Schweden, Jfr.	hl. Benvenut, Bf., B. 1. Ord.
23	†D	hl. Fidelis, M.	hl. Benedikt, Mönch, (V. A.)
24	M	hl. Simeon, Kind.—Mathyrer	sel. Didakus Joseph, B. 1. Ord.
25	D	★ Mariä Verkündigung (V. A.*)	hl. Quirinus, M.
26	F	Sieben Schmerzen Mariä	sel. Rizzer, B. 1. Ord.
27	S	hl. Johann Damaszen, B., K.	sel. Peregrin, B. 1. Ord.
28	S	✠ **Palmsonntag** (G. A.) Evang.: Einzug Jesus in Jerusalem. Matth. 21, 1—9. Palmenweihe.	sel. Markus von Monte Gallo, B. 1. Ord.
29	M	hl. Zyril, Diakon, M. (G. A.)	sel. Paula, Witwe 3. Ord.
30	†D	hl. Johann Klimakus, Abt, B. (G. A.)	sel. Angela, Witwe 3. Ord.
31	M	hl. Benjamin, Diakon, Patron der Diakone (G. A.)	sel. Markus von Bologna, B. 1. Ord.

Kreuzfahrer-Gebet

Göttlicher, ewiger Vater! Ich opfere Dir auf das kostbare Blut Jesu Christi zur Abbüßung meiner Sünden, für die Bedürfnisse der hl. Kirche, für die Bedürfnisse des hl. Landes, für die Bekehrung der Sünder und für die Erlösung der armen Seelen aus dem Fegfeuer.

(Morgens, Mittags und Abends zu beten).

Das gute Werk des heiligen Landes

Es würde in Wahrheit schwer sein, in der menschlichen Sprache ein Wort zu finden, das süßer klingt und trautere Erinnerungen wachruft, als das kleine, teure Wörtchen „Heimat." Es spielt uns die unschuldigen, unvergeßlichen Freuden der Kindheit vor die Seele; es entzückt uns mit dem Andenken an ungetrübten Frohsinn und frischer Lebenslust in den heiteren Jugendjahren; es spricht uns von Mutterliebe, von Vaterstolz; es erinnert an Opfersinn und Elternsorge in den schwierigen Zeiten, die unsere Lebenszukunft entschieden; es atmet Glück und Liebe, Lebenslust und Heiterkeit.

Doch es gibt noch ein anderes Wort, das in dem Herzen jeder Gott liebenden Seele zarte Erinnerungen wachruft; Erinnerungen, die Liebestränen in unsere Augen bringen. Es ist jenes Wort, welches das erhabene, höchste Opfer andeutet, welches der Heiland für uns brachte. Er liebte uns mit göttlicher Liebe, er liebte uns bis ans Ende. Von der Krippe bis zum Kreuz war sein Leben ein Liebesopfer, eine stete Selbstentäußerung für uns arme, sündige Menschenkinder. Dieses ewig süße, ewig teure Wort für den Christenmenschen ist „Palästina," — „das hl. Land," — die Heimat des Heilandes, unseres Erlösers.

Berufung des heiligen Franziskus.

1	D	★Gründonnerstag, (G. A.)	hl. Hugo, Bf., B.
2	F	★ Karfreitag, (G. A.) Erster Freitag	hl. Franz von Paul, B., Ordensstifter.
		Begräbnis Christi in Jerusalem und auf dem Berge des hl. Grabes.	
3	S	★ Karsamstag, (G. A.)	hl. Benedikt der Mohr, B. 1. Ord. (B. A.)
		Auferstehungsfeier auf dem Berge des hl. Grabes. Die Fastenzeit endet um Mittag.	
4	S	✠ **Osterſonntag** (G. A., B. A.) Evang.: Auferstehung des Herrn. Mark. 16, 1—7.	hl. Ambrosius, Bf., B.
5	M	Ostermontag, — hl. Vinzenz Ferrer, B.	hl. Irene, Jfr.
6	†D	Osterdienstag, — hl. Xystus, Papst, B.	hl. Thomas von Tolentino, M. 1. Ord.
7	M	hl. Zölestin, Papst, B.	sel. Kreszenzia Höß, Jfr. 3. Ord.
8	D	hl. Dionysius, Bf., B.	sel. Julian vom hl. Augustin, B. 1. Ord.
9	F	hl. Maria, Kleophas	sel. Archangelus, B. 1. Ord.
10	S	hl. Ezechiel, Prophet.	sel. Karl von Sezze, B. 1. Ord.
11	S	✠ **Weißensonntag** Evang.: Jesus erscheint seinen Jüngern. Joh. 20, 19—31.	hl. Leo. I., Papst, B., K.
12	M	hl. Viktor, M.	sel. Angelus, B. 1. Ord.
		Morgen beginnen die neun Dienstage zu Ehren des hl. Antonius.	
13	†D	hl. Herminegild, Prinz, M.	hl. Justin, Philosoph, M.
14	M	hl. Lambert, Bf., B.	hhl. Tibertius und Gef., MM.
15	D	hhl. Bassilissa und Anastasia, MM.	hl. Eustachius, M.
16	F	hl. Erzengel Raphael (B. A.)	hl. Benedikt Labre, der Bettler, B.
		Profeßerneuerung für Mitglieder des 3. Ordens.	
17	S	hl. Innozenz, Bf., B.	hl. Robert, Abt, B.
18	S	✠ **2. Sonntag nach Ostern** Evang.: Vom guten Hirten. Joh. 10, 11—16.	sel. Andreas, B. 1. Ord.
19	M	hl. Leo IX., Papst, B.	sel. Konrad, B. 1. Ord.
20	†D	hl. Marzellin, Bf., B.	sel. Leopold, B. 1. Ord.
21	M	hl. Anselm, Bf., B.	hl. Simeon, Bf., M.
22	D	hl. Soter, Papst, M.	hl. Kajus, Papst, M.
23	F	hl. Georg, M., Patron Englands	sel. Aegid von Assisi, B. 1. Ord.
24	S	hl. Fidelis, M., 1. Ord. (B. A.)	hl. Alexander, M.
25	S	✠ **3. Sonntag nach Ostern** Evang.: Freude nach Leid. Joh. 16, 16—22. Prozession und Allerheiligenlitanei.	hl. Markus, Evangelist.
26	M	U. L. Frau vom Guten Rat	hl. Kletus, Papst, M.
27	†D	hl. Anastasius, Papst, B.	hl. Terlullian, Bf., B.
28	M	hl. Paul vom Kreuz, Ordensstifter, B.	sel. Luchesius, B. 3. Ord., 1. Tertiar (B. A.)
29	D	hl. Peter, M.	hl. Hugo, Abt, B.
30	F	hl. Katharina von Siena, Jfr.	sel. Sophia, Jfr., M.

Alle zarten Gemütsregungen, die wir in uns fühlen beim Gedanken an die Heimat, sind tausendfach einbegriffen in dem Worte, das uns Gottes unendliche Liebe im Herzen wachruft, seine Liebe, die sich betätigte in der armen Geburt, dem rastlosen Opferleben, dem bitteren Leiden, dem grausamen Tode, der glorreichen Auferstehung seines vielgeliebten Sohnes, unseres Heilandes, Jesus Christus.

Selbst in den zarten Kinderjahren erglühte unser Herz beim Gedanken an die erste heilige Weihnacht im kalten Stalle zu Bethlehem, und es erschloß sich weit um in warmer Liebe das süße, holde Kindlein zu empfangen. Wir betrachteten mit herzlicher Bewunderung jene stillen Jahre im bescheidenen Häuslein zu Nazareth. Wir sahen ihn heranwachsen, den holden Jesusknaben, wie er zunahm an Weisheit und Gnade vor Gott und den Menschen. Wie brannte unser Herz, und wie gerne hätten wir zuhorchen mögen jenen trauten Gesprächen, welche die heiligste Familie auf Erden, Jesus, Maria und Joseph, in der Abendrast, im Sabbatsfrieden zu unterhalten pflegten! Die Jahre kamen und gingen und mit ihnen der Ernst, die Sorgen, die Leiden des Lebens. Da war es, wo uns die Oelbergsleiden zum besseren Verständnis wurden; da war es, wo uns Trost und Ergebung entgegenströmten in der Betrachtung des schmerzensvollen Kalvarienberges. Welch' Verlangen beseelte uns hinzupilgern zur hl. Stadt Jerusalem und dort bittere Tränen zu vergießen, Tränen des Mitleides, Tränen der Reue! Wie gern hätten wir damit den geheiligten Boden benetzt, der vom Blute des Gottmenschen gerötet war.

Es wird uns daher leicht verständlich werden, warum unsere heilige Mutter, die Kirche, mit solch' liebender Sorgfalt jene geheiligten Orte umfängt, welche durch die irdische Laufbahn unseres Erlösers, ihres Stifters, geweiht worden. Immer und immer wieder im Laufe der Jahrhunderte haben die obersten Hirten der Herde Christi ihre Stimme erhoben, um für die Unterstützung und Erhaltung der hl. Orte zu bitten. Immer und immer wieder weisen sie mit Bekümmerung hin auf die Nöten Palästinas, auf das gute Werk des hl. Landes. Mit all der Sorgfalt und Aengstlichkeit eines liebenden Vaterherzen haben sie die Bewachung und Erhaltung derselben den Söhnen des hl. Franziskus anvertraut. Wiederholt haben sie im Laufe der Zeit diese in ihrer schweren Aufgabe ermuntert, indem sie ihr opfervolles Wirken lobten, ihr gegebenes Wort in Bezug auf deren Verwaltung von neuem verpfändeten, eine Verwaltung, welche die Franziskaner während sieben Jahrhunderten der Leiden, der Verfolgung, des Martyriums stets opferfreudig geleistet haben. Daher der Dank der Kirche und des Christentums, daher die vielen Gnaden und Ablässe.

Die Katholiken der ganzen Welt und aller Zeiten sind aber auch niemals ermüdet in der opferwilligen und freigebigen Hilfe, mit der sie das gute Werk des hl. Landes unterstützten. Reich und arm, groß und niedrig, haben sie sich vereinigt in ihrem Wirken, in ihren Opfern für die geheiligten Orte. Ganze Heere furchtloser Männer haben sich im Mittlalter zusammengeschart, sie haben Haus und Hof verlassen um in heißem Kampfe das hl. Land vom Joche der Knechtschaft zu befreien. Im Buche des Lebens werden wir beim großen Weltgericht die unzähligen Namen jener lesen, die ihr Blut und Leben geopfert für den, der sich im Kreuzestod uns gänzlich hingegeben.

In unsern Tagen werden wir nicht gerufen, Haus und Heimat zu verlassen um für die hl. Stätten zu streiten. Die Waffengewalt früherer Jahrhunderte ist einer friedlichen Armee Kreuzfahrer gewichen, welche von den Päpsten anerkannt und gutgeheißen wurde. Man fordert nicht Blut und Leben von uns für jenes Land, das jedem liebenden Christenherzen so teuer ist. Alles, was von uns verlangt wird, ist, daß wir gern und freudig unser Scherflein beitragen um unsere hl. Kirche in ihrem großen Werke im hl. Lande hilfreich beizustehen. Als Kreuz-

Franziskus entäußert sich allem, selbst seiner Kleider.

1	S	hhl. Philippus und Jakobus, Apostel	hl. Jeremias, Propht.
2	S	✠ **4. Sonntag nach Ostern** Evang.: Christus verheißt den Tröster. Joh. 16, 5—16.	hl. Athanasius, Bf., B., K.
3	M	Fest Kreuzerfindung	hl. Sekundus, Bf., B.
4	†D	hl. Monika, Witwe	hl. Antonia, M.
5	M	hl. Pius V., Papst, B.	hl. Angelus, B.
6	D	hl. Johannes vor der lateinischen Pforte	hl. Benedikta, Jfr.
7	F	⚭ ★ Erster Freitag. — Patronsfest des hl. Josephs. (V. A.)	
8	S	Erscheinung des hl. Erzengels Michael.	hl. Dionysius, Bf., B.
9	S	✠ **5. Sonntag nach Ostern** Evang.: Gebet im Namen Jesu. Joh. 16, 23—30.	hl. Gregor von Nazianz, Bf., B., K.
10	M	Bittag.—hl. Antonius, Bf., B. Prozession und Litanei von allen Heiligen, heute, morgen, übermorgen.	hl. Job, Prophet.
11	†D	Bittag.—hl. Evellius, M.	sel. Benedikt, B. 1. Ord.
12	M	Bittag.—hhl. Dionysius und Pankratius, MM.	hl. Philip, B.
13	D	✠ Christi Himmelfahrt (G. A., V. A.*) Evang.: Von der Himmelfahrt. Mark. 16, 14—20.	hl. Peter Regalat, B. 1. Ord.
14	F	⚭ hl. Bonifazius, M.	sel. Franz von Fabriano, B. 1. Ord.
15	S	hl. Johann Baptist de la Salle, Ordensstifter, B.	hl. Isidor, M.
16	S	✠ **Sonntag nach Christi Himmelfahrt** Evang.: Zeugnis des hl. Geistes. Joh. 15, 1—4.	hl. Johann von Nepomuk, M.
17	M	hl. Paschal Baylon, B. 1. Ord. (V. A.) Patron der eucharistischen Vereine und Kongresse.—V. A.	hl. Bruno, Bf., B.
18	†D	hl. Felix, B. 1. Ord. (V. A.)	hl. Venanz, M.
19	M	hl. Ivo, B. 3. Ord. Patron der Rechtsanwälte.—V. A.	hl. Peter Zölestin, Papst, B.
20	D	hl. Bernardin von Siena, B. 1. Ord. (V. A.)	hl. Basilla, Jfr.
21	F	⚭ hhl. Timotheus und Gef., MM.	hl. Sekundia, M.
22	S	⚭ Vigil vor Pfingsten	hl. Johann Forest, M. 1. Ord. (V. A.)
23	S	✠ **Heiliges Pfingstfest.** (G. A., V. A.*) Evang.: Sendung des hl. Geistes. Joh. 14, 23—31.	hl. Michael, Bf., B.
24	M	U. L. Frau, Hilfe der Christen	hl. Vinzenz, M.
25	†D	hl. Gregor VII., Papst, B.	Uebertragung der Reliquien des hl. Vaters Franziskus.
26	M	⚭ Quatembertag.—hl. Philip Neri, B., Ordst.	hl. Zacharias, Bf., M.
27	D	hl. Beda, der Ehrwürdige, B., K.	hl. Johann, Papst, M.
28	F	⚭ Quatembertag—hhl. Emil und Gef., MM.	hl. Senator, Bf., B.
29	S	⚭ Quatembertag—hl. Maximin, Bf., B.	sel. Johann von Prado, M. 1. Ord.
30	S	✠ **Dreifaltigkeitssonntag.** (V. A.) Evang.: Sendung der Apostel. Matth. 28, 18—20. Ende der österlichen Zeit.	hl. Ferdinand, König, B. 3. Ord.
31	M	hl. Petronilla, Jfr.	sel. Gerard, B. 3. Ord.

fahrer helfen wir, die hl. Orte wieder aufbauen, die der Macht der Türken entrissen wurden; wir helfen dem Missionar in seinem apostolischen Wirken, Seelen in jenem Lande dem Heiland zuzuführen, wo er selbst zuerst das Evangelium des Heiles verkündigt hat; wir helfen in der Erziehung und Unterrichtung der Jugend; wir helfen in der Pflege der Kranken und Altersschwachen; wir helfen in der Gastfreundschaft, die allen Pilgern geleistet wird im Namen dessen, der da gesagt hat, daß er selbst den Trunk kalten Wassers, dem Durstigen gereicht, nicht unbelohnt werden lasse.

Wahrlich alle werden zugeben, daß dieses große Begünstigungen sind; Begünstigungen, denen wir gern unser Wirken, unsere Mittel opfern werden. Jetzt aber, wo das hl. Land sich unter der Verwaltung einer christlichen Nation befindet, und wo es der Kirche endlich gestattet ist die herrlichen Basiliken und Heiligtümer, die in alten Zeiten über die vorzüglichen Plätze aus dem Leben und Leiden unseres Herrn errichtet worden, wieder aufzubauen, wo andere repariert werden müssen, die in Schutt zu verfallen drohen, haben wir die Hoffnung und den Trost, selbst zu unseren Lebzeiten noch manches große Werk im hl. Lande fertig gestellt zu wissen oder gar zu sehen, falls wir in die Reihen der eifrigen Förderer, Kreuzfahrer und Wohltäter des hl. Landes eintreten.

Diese Gedanken und Pläne waren es, die unsern hl. Vater, Papst Benedikt XV., beschäftigten, als er an alle Katholiken des ganzen Erdkreises jenes Schreiben richtete, in dem er sie aufforderte, dem hl. Lande jetzt mehr denn zu irgend einer früheren Zeit zu Hülfe zu kommen; jetzt, wo die heiligen Stätten mehr unserer Hülfe bedürfen wegen der großen Schäden, die der grausame Weltkrieg angerichtet hat, jetzt, wo die Türken das hl. Land dem gänzlichen Ruin so nahe gebracht haben, und wo tatkräftige, opferfreudige Hilfe so not tut um die Missionstätigkeit der Kirche wieder aufzubauen in einem Lande, in dem die hl. Kirche jetzt frei wirken kann ohne von den Ungläubigen behindert zu werden. In dem Schreiben des hl. Vaters sagt er unter anderem: „Die Minderbrüder (Franziskaner) werden den Gottesdienst in den Heiligtümern von Jerusalem, Bethlehem, Nazareth und sonstwo wahren und schützen, werden frommen Pilgern der ganzen Welt unentgeltlich Unterkunft und Beköstigung angedeihen lassen, müssen unter den lateinischen Katholiken Judäas, Galiläas, Syriens und Tyrus Seelsorge ausüben, indem sie Schulen bauen, Waisenhäuser errichten und sonstige Anstalten unterhalten, müssen Missionstätigkeit unter den Ungläubigen und Nichtkatholiken, besonders in Ober-Syrien und Armenien betreiben. Die vielen Prüfungen, Heimsuchungen, Bekümmernisse und Leiden jeder Art, welche die Minderbrüder in den vielen Jahrhunderten in der Ausübung ihrer schwierigen Pflichten und Arbeiten ertragen und gelitten haben, lassen sich schwerlich beschreiben und empfinden. Sehr viele derselben haben sogar ihr Leben niedergelegt für ihren katholischen Glauben, andere hinwiederum fielen den bösartigen Seuchen zum Opfer, während sie ihres Amtes obwalteten und wurden so Martyrer der Liebe."

Indem er fortfährt, das Wirken der Söhne des hl. Franziskus anzuerkennen, äußert sich der hl. Vater an einer anderen Stelle: „Da nun aber jene, welche die hl. Orte bewachen und versehen, die Patres Franziskaner, ein Werk in Händen haben, daß so große Auslagen erfordert, welche diese in ihrer Armut nicht aufbringen können, so muß man die Güte der göttlichen Vorsehung bewundern, die nie nachgelassen hat, die Freigebigkeit der Katholiken anzuregen, mit der sie den Minderbrüdern zu helfen stets bereit waren. In diesem guten Werke sind die römischen Päpste immer selbst vorangegangen nicht nur dadurch, daß sie große Geldsummen schenkten, sondern auch dadurch, daß sie entweder Geldsammlungen in jeder Diözese der katholischen Welt vorschrieben, um der Not des hl. Landes

Franziskus in Liebesglut vor dem Allerheiligsten.

1	†D	hl. Juvenzius, M.	hl. Jakobus, Erzbf., B. 1. Ord.
2	M	hhl. Marzellin und Gef., MM.	sel. Baptista, Jfr. 2. Ord.
3	D	✠ Frohnleichnamsfest (G. A., V. A.) Frohnleichnamsprozession.—Anfang der Novene zu Ehren des heiligsten Herzens Jesu.	sel. Andreas, B. 1. Ord.
4	F	★ Erster Freitag.—hl. Quirin, Bf. M.	hl. Franz Caracciolo, B., Ordst.
5	S	hl. Bonifazius, Bf., M.	sel. Pazifikus, B. 1. Ord.
6	S	✠ **2. Sonntag nach Pfingsten.** Evang.: Gleichnis vom Abendmahl. Luk. 14, 16—24.	hl. Norbert, B. Ordst.
7	M	hl. Paul, Bf. M.	sel. Stephan und Gef., MM. 1. Ord.
8	†D	hl. Maximin, Bf., B.	hl. Medard, Bf., B.
9	M	hl. Richard, Bf., B.	hl. Columban, Bf., B.
10	D	hl. Margaretha von Schottland, Königin	hl. Jolenta, Witwe, 2. Ord.
11	F	Fest des heiligsten Herzens Jesu (V. A.) Weihe zum heiligsten Herzen Jesu.	hl. Barnabas, Apostel.
12	S	hl. Johann von San Fakundo, B.	sel. Guido, B. 1. Ord.
13	S	✠ **3. Sonntag nach Pfingsten.**—hl. Antonius von Padua, B. 1. Ord. (V. A.) Evang.: Gleichnis vom verlorenen Schafe. Luk. 15, 1—10. Lilienweihe und feierliches Amt auf dem Berge des hl. Grabes.	
14	M	hl. Basil der Große, Bf., B., K.	hl. Eliseus, Prophet.
15	†D	hhl. Vitus und Gef., MM.	hl. Bernard, B.
16	M	U. L. Frau von der immerwährenden Hilfe.	hl. Aurelian, Bf., B.
17	D	hl. Montan, Soldat, M.	hl. Gundolph, Bf., B.
18	F	hhl. Markus und Marzellian, MM.	hl. Elizabeth, Jfr.
19	S	hl. Juliana Falkoneri, Jfr., Ordstin.	sel. Michelina, Witwe 3. Ord.
20	S	✠ **4. Sonntag nach Pfingsten** Evang.: Der reiche Fischfang. Luk. 5, 1—11.	hl. Makarius, Bf., M.
21	M	hl. Aloysius, B., Patron der Jugend.	hl. Alban, M.
22	†D	hl. Paulin, Bf., B.	hl. Innozenz V., Papst, B.
23	M	hl. Agrippina, Jfr. M.	hl. Edeltraud, Jfr., Königin.
24	D	★ Fest der Geburt des hl. Johannes des Täufers	hhl. Faust und Gef., MM.
25	F	hl. Wilhelm, Abt, B.	hhl. Luzia und Gef. Jfr., MM.
26	S	hhl. Johann und Paul, MM.	hl. David, Einsiedler, B.
27	S	✠ **5. Sonntag nach Pfingsten** Evang.: Die Gerechtigkeit der Pharisäer. Matth. 5, 20—24.	sel. Benvenut, B. 1. Ord.
28	M	hl. Leo II., Papst, B.	hl. Irenäus, Bf. M.
29	†D	★ Fest der hhl. Apostelfürsten Peter und Paul (G. A., V. A.*)	hl. Marzellus, M.
30	M	Gedächtnis des hl. Paulus.	hhl. Kajus und Leo, MM.

zu steuern und die Missionstätigkeit zu fördern, oder die Gläubigen durch Verleihung von Begünstigungen und Ablässen zu bereitwilligem Opfersinn veranlaßten. Indem wir daher erklären, daß ihr heiliges und heilbringendes Wirken uns sehr lieb und teuer ist, macht es uns überaus glücklich, wenn wir hiermit wiederum die Minderbrüder in ihrem Amte als Wächter des hl. Grabes und der geweihten Stätten des hl. Landes bestätigen und ihnen alle Rechte, Privilegien und Ablässe wieder erneuern, welche ihnen von unsern Vorgängern gestattet worden und deren sie sich bis jetzt erfreuten."

Wahrlich es ist unmöglich, daß irgend jemand, der den Namen eines Katholiken trägt, kalt bleibt bei solch glühenden Worten des hl. Vaters. Ja, es erscheint völlig unnötig, noch ein besonderes Bittgesuch an die Gläubigen zu richten im Namen unseres göttlichen Heilandes, da das Land seines Lebens und Wirkens jedem Christenherzen und Nachfolger des Gottmenschen so lieb und teuer ist, und da die Mittel hilfreich dem guten Werke des hl. Landes beizustehen in der Macht eines jeden liegen. Nur die geringe Summe von fünfundzwanzig Cents ist erfordert, um Mitglied des Kreuzfahrer-Vereins zu werden, gewiß ein kleiner Betrag und durch die Entrichtung desselben macht man sich so vieler Gnaden und Ablässe teilhaftig, daß **jeder Katholik** Mitglied werden, und daß jeder seine lebenden und verstorbenen Verwandte und Freunde einschreiben lassen sollte.

Mögen denn alle unsere Förderer und Freunde neuen Mut und neue Begeisterung in dem guten Werke des hl. Landes bezeigen, jetzt wo das hl. Land befreit ist. Mögen sie mit verdoppeltem Eifer neue Rekruten in die große Armee der Kreuzfahrer anzuwerben trachten. So erfüllen sie die Wünsche und Bitten des obersten Hirten der Kirche Gottes. Ja, gern und freudig wollen wir diese kleinen Opfer bringen aus Liebe zu dem, der sich ganz aus Liebe zu uns geopfert und dadurch das hl. Land gesegnet hat.

Gott will es!

Die Gregorianischen Messen

Es sind öfters **Anfragen** bei uns eingegangen bezüglich der sogenannten Gregorianischen Messen. Deshalb sahen wir uns veranlaßt, folgende Erklärung bezüglich derselben zu geben.

Die sogenannten **Gregorianischen Messen** stammen aus der Zeit des hl. Gregorius des Großen, welcher die Kirche in den Jahren 590 bis 604 regierte und die ersten Glaubensboten nach England sandte. Während er Abt des Klosters St. Justus in Rom war, starb einer seiner Mönche. Der hl. Gregorius ordnete an, daß an dreißig aufeinanderfolgenden Tagen täglich eine hl. Messe für den Verstorbenen aufgeopfert werden sollte. Am letzten dieser Tage erschien der Verstorbene seinem Bruder Copiosus und teilte ihm mit, daß er die Qualen des Fegfeuers habe erleiden müssen, jetzt aber erlöst sei.

Infolge dieser Tatsache und der hohen Verehrung, welche der hl. Gregorius in der ganzen Kirche genoß, wurde er als Patron der armen Seelen betrachtet, und der von ihm eingeführte Gebrauch der Aufopferung von dreißig hl. Messen für sie verbreitete sich über ganz Europa. Papst Benedikt XIV. empfahl diese fromme Uebung höchst nachdrücklich, und die hl. Ablaßkongregation erklärte, daß das Vertrauen der Gläubigen in diese dreißig hl. Messen höchst wirksam, fromm und vernunftmäßig sei und die volle Billigung der Kirche habe .

Deshalb ist es sehr zu empfehlen, daß die Gläubigen diese Gregorianischen Messen darbringen lassen, damit ihre Angehörigen von den Leiden des Fegfeuers erlöst werden.

Franziskus vor dem Sultan.

1	D	Fest des kostbaren Blutes	hl. Romuald, Bf., M.
2	F	★ Erster Freitag.—Fest der Heimsuchung Mariä. (V. A.)	hl. Swithun, Bf., B.
3	S	hl. Hyazinth, M.	hhl. Enlogius und Gef., MM.
4	S	✠ **6. Sonntag nach Pfingsten** Evang.: Speisung der Viertausend. Mark. 8, 1—9.	hl. Theodor, Bf., B.
5	M	hl. Anton Maria Zakkaria, B.	hl. Philomena, Jfr.
6	†D	hl. Romulus, Bf., M.	hl. Dominika, Jfr., M.
7	M	hl. Laurenz von Brindisi, B. 1. Ord. (V. A.)	hl. Edelburga, Jfr.
8	D	hl. Elizabeth von Portugal, Königin, Witwe, 3. Ord. (V. A.)	hl. Eugen, Papst, B.
9	F	hhl. Nikolaus, Gottfried und Gef., MM., 1. Ord. (V. A.)	hl. Zyril, Bf. M.
10	S	Die sieben hl. Brüder, MM.	hhl. Rufina und Sekunda, Jfr., MM.
11	S	✠ **7. Sonntag nach Pfingsten** Evang.: Von den falschen Propheten. Matth. 7, 15—41.	hl. Veronika Juliana, Jfr., 2. Ord. (V. A.)
12	M	hl. Johann Gualbert, Abt, B., Ordensstifter.	hhl. Nabor und Felix, MM.
13	†D	hl. Anakletus, Papst, M.	hl. Turian, Bf., B.
14	M	hl. Bonaventura, Kard., Bf., B., K. 1. Ord., (V. A.)	hl. Marzellin, B.
15	D	Fest des hl. Grabes, (V. A.) Titularfest des Berges des hl. Grabes.	hl. Heinrich, König, B.
16	F	U. L. Frau vom Berg Karmel	hl. Faust, M.
17	S	hl. Alexius, B.	hl. Leo III., Papst, B.
18	S	✠ **8. Sonntag nach Pfingsten** Evang.: Vom ungerechten Verwalter. Luk. 14, 1—9.	hl. Kamillus von Lellis, B.
19	M	hl. Vinzenz von Paul, B., Ordensstifter	sel. Johann von Dukla, B. 1. Ord.
20	†D	hl. Hieronymus Aemilian, B.	hl. Margaretha, Jfr., M.
21	M	hl. Praxedis, Jfr.	hl. Daniel, Prophet.
22	D	hl. Maria Magdalena, Büßerin.	hl. Plato, M.
23	F	hl. Apollinaris, Bf., M.	hl. Liborius, Bf., M.
24	S	hl. Franz Solan, B. 1. Ord. (V. A.)	hl Christina, Jfr., M.
25	S	✠ **9. Sonntag nach Pfingsten** Evang.: Der Heiland weint über Jerusalem. Luk. 19, 41—47.	hl. Jakobus, Apostel
26	M	hl. Anna, Mutter U. L. F. (V. A.)	hl. Pastor, B.
27	†D	hl. Pantaleon, Arzt, M.	hl. Kunegundis, Jfr. 2. Ord. (V. A.)
28	M	hhl. Nazarius und Gef., MM.	hl. Innozenz I., Papst, B.
29	D	hl. Martha, Jfr.	hl. Felix II., Papst, B.
30	F	hhl. Abdon und Sennen, MM.	hhl. Maxima und Gef., Jfr., MM.
31	S	hl. Ignaz, B., Ordensstifter.	hl. Johann Kolumbin, B., Ordensstifter.

Die Wallfahrt des hl. Franziskus ins hl. Land.

Es war im Jahre 1219, wahrscheinlich am vierundzwanzigsten Juni, als dreizehn arme Reisende in Ankona das Schiff bestiegen, das zur Abfahrt nach dem Orient im Hafen bereit lag. Ihr Haupt war glatt geschoren, ihre Füße unbekleidet und ein rauher Strick umgürtete ihre Lenden. Sie hatten kein Reisegeld in der Tasche, noch auch Gepäck oder sonstigen Mundvorrat oder Reisebequemlichkeiten. Es war nicht Wanderlust, noch das Verlangen die Welt zu sehen, oder Reichtümer sich zu erwerben, oder neue Kenntnisse sich anzueignen, oder gar der Waffen Glück zu erproben, das sie zur Reise rüsten ließ. Große Ideale standen ihnen vor der Seele. Wer waren denn diese eigentümlichen Reisenden? Was war der Grund ihrer Fahrt?

Es war der hl. Franziskus mit seinen Gefährten, die sich dort anschickten, den Orient zu erobern. Der Heilige hatte das berühmte Mattenkapitel gehalten, auf dem er die große, weite Welt unter seine Jünger geteilt und ihnen den Auftrag gegeben hatte, hinauszugehen und das Evangelium aller Welt zu verkündigen. Für sich selbst hatte er Aegypten und Syrien vorbehalten. Von einer Anzahl seiner Gefährten begleitet, war er sogleich nach Ankona aufgebrochen. In diese Hafenstadt war er gerade noch rechtzeitig angelangt, um jenes Schiff zu erreichen, das seebereit im Hafen lag, um die Fahrt nach dem Orient anzutreten. Dieser glückliche Zufall war für ihn ein offenbares Zeichen des heiligen Willen Gottes für die Fahrt. Er überschaute die große Anzahl seiner Genossen und erkannte die Unmöglichkeit, alle auf dieser Reise mitzunehmen. Andererseits fürchtete er aber auch, selbständig die Auswahl zu treffen. Wäre es nicht möglich, daß es jene ausschließen könnte, die der Herr zu dieser Mission berufen hatte, während er vielleicht jene auswählen würde, die nach göttlichem Willen daheim wirken sollten! Deshalb versammelte er sie alle um sich, um die Auswahl zu treffen. Ein Kind kam in diesem Augenblick aus Neugierde zum Hafen gelaufen, um der Abfahrt des Schiffes zuzuschauen. Er redete seine geliebten Mitbrüder etwa folgendermaßen an: „Meine Brüder, Gott ist mein Zeuge, daß es mein Verlangen ist, aller Wunsch nach der Martyrerkrone zu befriedigen, jedoch, wie ihr sehet, kann das Schiff uns nicht alle aufnehmen. Wir müssen deshalb den Willen Gottes für diese Mission ausfindig zu machen suchen. Jene, die der Herr erkoren, werden mit mir gehen. Die übrigen aber werden im Frieden Gottes hier bleiben. Hier ist ein einfältiges und unschuldiges Kind. Oft schon hat der Herr seinen Willen durch den Mund der Kleinen kundgegeben. Es kennt uns nicht. Findet es nun auch euren Beifall, so wollen wir das Kind bitten, die Auswahl unter uns zu machen."

Alle waren mit dem Vorschlage ihres heiligen Vaters zufrieden. Dieser rief darauf den Kleinen zu sich und sagte zu ihm: „Mein Sohn, ist es Gottes heiliger Wille, daß alle diese Brüder mit mir in das Land der Sarazenen gehen?" „Nein," antwortete der Knabe ohne irgend welches Zögern. „Wer denn, mein Sohn, sind jene, die der Herr auserwählt?" Vom Himmelslichte erleuchtet zeigte der Kleine mit seiner Hand sogleich auf Bruder Peter von Katania, Bruder Barbarus, Bruder Sabatinus, Bruder Leonard,—alle drei von Assissi,—ferner auf Bruder Illuminatus von Rieta und auf sieben andere, deren Namen uns die Geschichte nicht aufbewahrt hat.

Wir wissen nicht genau, welchen Weg diese auserwählten Apostel des Herrn eingeschlagen. Wahrscheinlich hielt das Schiff an den Inseln Kandia und Cyrus und landete in Akko—das St. Jean d'Acre der Kreuzfahrer—wo nach dem Berichte von Viktor Guerin der hl. Franziskus das erste Kloster in Palästina im Jahre 1219 gründete.

Von hier aus unternahm der Heilige seine Reise nach Aegypten, auf welcher

Franziskus erfleht den Portiunkula-Ablaß.

1	S	✠ **10. Sonntag nach Pfingsten**	hl. Petri Kettenfeier
		Evang.: Der Pharisäer und der Zöllner. Luk. 18, 9—14. Heute beginnt um Mittag und endet morgen um Mitternacht die Zeit zur Gewinnung des großen Porziunkula-Ablaßes.	
2	M	★ Porziunkula-Fest (V. A.)	hl. Alfonz, Bf., B., Ordst.
3	†D	Auffindung der Reliquien des hl. Stephan	hl. Peter, Bf., B.
4	M	hl. Dominikus, B., Stifter des Dominikaner-Ordens	hl. Tertullian, M.
5	D	U. L. Frau vom Schnee.	sel. Zichus, B. 3. Ord.
6	F	★ Erster Freitag.—Christi Verklärung.	hl. Agapit, M.
7	S	hl. Kajetan, B., Ordensstifter	sel. Johann von Alverna, B. 1. Ord.
8	S	✠ **11. Sonntag nach Pfingsten.**	hhl. Zyriakus und Gef., MM.
		Evang.: Jesus heilt einen Stummen. Mark. 7, 31—37.	
9	M	hl. Roman, Soldat, M.	sel. Johann von Alverna, B. 1. Ord.
10	†D	hl. Laurenz, Diakon, M.	hl. Asteria, Jfr., M.
11	M	hl. Tiburzius, M.	hl. Susanna, Jfr., M.
12	D	hl. Klara, Jfr. 2. Ord., Stifterin des Klarissenordens (G. A., V. A.)	hl. Hilaria, Witwe, M.
13	M	hl. Hippolytus, M.	sel. Peter von Molliano, B. 1. Ord.
14	D	Vigil—hl. Marzellus, Bf., M.	sel. Sanktes, B. 1. Ord. (V. A.)
		Die fünf Sonntage zu Ehren der Stigmata des hl. Franziskus beginnen morgen.	
15	S	✠ **12. Sonntag nach Pfingsten.—Fest Maria Himmelfahrt.** (G. A., V. A.*)	
		Evang.: Maria und Martha. Luk. 20, 38—42. V. A. für alle Kreuzfahrer.	
16	M	hl. Joachim, Vater der allerseligsten Jungfrau Maria	hl. Titus, Diakon, M.
17	†D	hl. Rochus, B. 3. Ord. (V. A.)	hhl. Liberat und Gef., MM.
18	M	hl. Helena, Kaiserin und Wohltäterin des hl. Landes	
19	D	hl. Ludwig, Bf., 1. Ord. (V. A.)	hl. Julius, M.
20	F	hl. Bernard, Abt, B., K.	hl. Samuel, Prophet.
21	S	hl. Franziska von Chantal, Ordstin.	hl. Zyriaka, Witwe, M.
22	S	✠ **13. Sonntag nach Pfingsten.**	Fest der sieben Freuden Mariens (G. A., V. A.)
		Evang.: Jesus heilt zehn Aussätzige. Luk. 17, 11—19.	
23	M	hl. Philip Benizius, B.	hhl. Klaudius und Gef., MM.
24	†D	hl. Bartholomäus, Apostel.	hl. Aurea, Jfr., M.
25	M	hl. Ludwig IX., König, B. 3. Ord., Patron für Terziaren (V. A.)	
26	D	hl. Zephyrin, Papst, M.	hl. Hadrian, M.
27	F	hl. Joseph Kalasanz, B. Ordst.	sel. Timotheus, B. 1. Ord.
28	S	hl. Augustin, Bf., B., K.	hl. Julian, M.
29	S	✠ **14. Sonntag nach Pfingsten.**	Fest der Enthauptung des hl. Johannes des Täufers.
		Evang.: Die Lilien des Feldes. Matth. 6, 24—33.	
30	M	hl. Rosa von Lima, Jfr.	hl. Gaudenzia, Jfr., M.
31	†D	hl. Raimund, Kard., B.	hl. Aristides, B.

ihn Bruder Illuminatus begleitete und welche die Bekehrung des Sultans zum Zwecke hatte. Von seinem Aufenthalte in Damiette erzählt uns d'Ernoul in seinen Chroniken, wo er sagt, daß zwei Kleriker (ohne Zweifel der hl. Franziskus und Bruder Illuminatus) im Lager von Damiette waren. Eines Tages stellten sie sich dem Kardinallegaten Pelagius vor und erklärten ihm, daß sie zum Sultan zu gehen wünschten, daß sie jedoch vor der Ausführung ihres Wunsches seine Zustimmung erbäten. Der Kardinallegat sagte ihnen darauf, daß sie niemals gehen könnten weder mit seiner Erlaubnis noch auch auf seinen Befehl, da dieses ihr sicherer Tod bedeute. Lebend würden sie nie wieder zurückkommen. Der hl. Franziskus und Bruder Illuminatus versicherten daraufhin dem Kardinal, daß, falls sie getötet würden, er frei von jeder Verantwortung sei. Auf ihre dringenden Bitten hin gab der Kardinal endlich seine Zustimmung mit den Worten: „Brüder, ich weiß nicht, was ihr vorhabt, noch welche Zwecke ihr verfolgt, jedoch wenn ihr nun einmal gehen wollt, so sorget aber, daß euer Herz und Sinn stets auf Gott gerichtet sind.

Die beiden Apostel machten sich dann auf den Weg zum Lager der Sarazenen. Man brachte sie vor den Sultan Malek-el-Kamel. Er erkundigte sich, ob sie Friedensboten seien oder ob sie gekommen, den Christenglauben abzulegen um Sarazenen zu werden. Der hl. Franziskus antwortete darauf, daß sie niemals Sarazenen werden würden, daß sie vielmehr gekommen seien als Boten Gottes zum Heile seiner Seele. „Und wenn Du auf uns hören wirst, werden wir Deine Seele retten, denn solltest Du in jenem Gesetze sterben, das Du bekennst, so wirst Du zweifelsohne verloren gehen," fügte der Heilige bei. Der Sultan sagte darauf, daß er unter seinen Priestern gar manchen weisen und gelehrten Mann habe, daß er aber ohne deren Rat nicht mit ihnen über Religionsfragen verhandeln könne.

Darauf ließ der Sultan alle berühmten Doktoren und die Ersten des Reiches zusammenkommen und teilte ihnen den Zweck der Versammlung mit. „Herr," sagten diese darauf zu ihm, als sie ausfindig gemacht hatten, warum sie berufen worden waren, „Du bist das Schwert des Gesetzes, deshalb ist es Deine Pflicht, das Gesetze zu halten und zu verteidigen. Wir befehlen Dir daher im Namen Gottes und Mohammeds, seines Propheten, der uns das Gesetz gegeben, daß Du diese Fremdlinge sogleich enthaupten läßt, denn das Gesetz verbietet uns, unsere Ohren den Verkündigern eines anderen Gesetzes zu leihen." Mit diesen Worten ließen sie den Sultan mit den zwei Brüdern allein.

Darauf wandte sich der Sultan zu Franziskus und Illuminatus und sprach: „Die weisen Männer unseres Gesetzes haben mir geboten, euch beide enthaupten zu lassen, jedoch diesmal werde ich gegen das Gesetz handeln, denn es wäre ein gar böser Lohn, euch zum Tode zu verurteilen, während ihr euer Leben aufs Spiel gesetzt habt, um meine Seele zu retten." Darauf bot er ihnen große Schätze und Besitztümer an, wenn sie bei ihm und seinem Hofe bleiben wollten. Jedoch der hl. Franziskus erklärte, daß dies ihnen unmöglich sei. Sie zögen vor, da sie seine Seele nicht retten könnten, zum Christenheere zurückzukehren, wenn er ihnen dies erlaube. Der Sultan willigte ein. Nachdem er sie fürstlich hatte bewirten lassen, gab er ihnen sicheres Geleite zum Lager der Christen.

Der Besuch des hl. Franziskus war nicht umsonst, denn der Sultan soll nach einer alten Legende auf seinem Sterbebette sich bekehrt haben und von zwei Minderbrüdern, die ihm auf göttliche Weisung hin vom hl. Franziskus vor dem Tode geschickt wurden, getauft worden sein.

Nachdem Franziskus zum Christenlager zurückgekehrt, wurde er Zeuge des Falles von Damiette in die Hände der Kreuzfahrer und nahm teil an dem feierlichen Einzug derselben in diese Stadt. Darauf ging er nach Aegypten und Syrien, wo er nach dem Berichte des Geschichtsschreibers der Kreuzfahrer längere

Franziskus erhält die Wundmale.

1	M	hl. Aegidius, Abt, B.	sel. Isabella, Ifr., 2. Ord.
2	D	hl. Stephan, König, B.	hl. Justus, Bf., B.
3	F	★ Erster Freitag.—hl. Serapia, Ifr., M.	sel. Johann und Peter, MM. 1. Ord.
4	S	hl. Rosa von Viterbo, Ifr. 3. Ord. (B. A.)	hl. Moses, Prophet.
5	S	✠ **15. Sonntag nach Pfingsten** Evang.: Auferweckung des Jünglings zu Naim. Luk. 7, 11—16.	hl. Laurenz Justiniani, Bf., B.
6	M	hl. Zacharias, Prophet	sel. Vinzenz, B. 1. Ord.
7	†D	hl. Johannes, M.	hl. Anastasius, M.
8	M	Mariä Geburt (G. A., B. A.)	hhl. Hadrian und Gef., MM.
9	D	hhl. Dorotheus und Gorgonius, MM.	sel. Seraphina, Witwe 2. Ord.
10	F	hl. Nikolaus von Tolentino, B.	hl. Hilarius, Papst, B.
11	S	hhl. Protus und Hyacinthus, MM.	sel. Bonaventura von Barcelona, B. 1. Ord.
12	S	✠ **16. Sonntag nach Pfingsten** Evang.: Jesus heilt den Wassersüchtigen. Luk. 14, 1—11.	Namensfest Mariens.
13	M	hl. Philip, M.	sel. Apollinaris und Gef., MM., 1. und 3. Ord.
14	†D	Fest Kreuzerhöhung.	hl. Kornelius, Papst, M.
15	M	Quatembertag. Fest der sieben Schmerzen Mariens. (B. A.)	hl. Valerian, M.
16	D	hhl. Kornelius, Papst und Zyprian, Bf., MM.	hl. Edith, Ifr.
17	F	Quatembertag.— Fest der Wundmale des hl. Vaters Franziskus. (B. A.)	
18	S	Quatembertag. hl. Joseph von Kupertino, B. 1. Ord. (B. A.)	hhl. Sophia und Irene, MM.
19	S	✠ **17. Sonntag nach Pfingsten.** Evang.: Das erste und größte Gebot. Matth. 22, 35—46.	hhl. Januarius und Gef., MM.
20	M	hhl. Eustach und Gef., MM.	hl. Kandida, Ifr., M.
21	†D	hl. Matthäus, Apostel und Evangelist.	hl. Melezius, Bf., M.
22	M	hl. Thomas von Villanova, Erzbf., B.	hhl. Mauriz und Gef., MM.
23	D	hl. Linus, Papst, M.	Auffindung des hl. Leichnames der hl. Klara.
24	F	U. L. Frau von der Barmherzigkeit.	hl. Pazifikus, B. 1. Ord. (B. A.)
25	S	hl. Kleophas, Jünger des Herrn.	hl. Herkulan, Soldat, M.
26	S	✠ **18. Sonntag nach Pfingsten.** Evang.: Jesus heilt den Gichtbrüchigen. Matth. 9, 1—13.	hhl. Zyprian und Justina, MM.
27	M	hl. Elzear, B. 3. Ord. (B. A.)	hhl. Kosmas und Damian, MM.
28	†D	hl. Wenzeslaus, M.	sel. Bernardin von Feltre, B. 1. Ord.
29	M	Fest des hl. Erzengels Michael (B. A.*)	hhl. Eustichius und Gef., M.
30	D	hl. Hieronymus, B., K.	hl. Honorius, Bf., B.

Zeit, vielleicht ein Jahr lang, sich aufhielt.

Während dieser Zeit (1220—1221) besuchte Franziskus mit einigen seiner Brüder Syrien und kam bis nach Antiochien, wo er in den Schwarzen Bergen eine ganze Genossenschaft von Mönchen, welche die Regel des hl. Benedikt befolgten, in seinen Orden aufnahm. Es kann vernünftigerweise angenommen werden, daß Franziskus vor seinem Besuche in Antiochien, eine Pilgerfahrt ins hl. Land machte, in jenes Land des göttlichen Erlösers, welches der Gegenstand des innigsten Verlangens der ganzen Christenwelt im Mittelalter war. Obgleich der hl. Bonaventura, Celano, Spira und andere Biographen des Heiligen nichts von dieser Pilgerfahrt zu den hl. Orten berichten, haben wir anderseits eine Anzahl anderer Geschichtsschreiber, die ausdrücklich erwähnen, daß er und seine Brüder frei die hl. Orte besuchen konnten und daß sie folglich dieses auch getan haben.

So lesen wir in einem alten Kodex des Vatikans, welcher „die alte Legende" genannt wird, daß der Sultan befohlen habe, daß Franziskus und alle seine Brüder das hl. Grab besuchen könnten ohne Zoll zu zahlen. Und der berühmte Fra Angelo Clareno erwähnt die Pilgerfahrt des hl. Franziskus zu den hl. Orten, wenn er von dem Empfange des Heiligen beim Sultan berichtet, wo er bemerkt, daß der Sultan Befehl gegeben habe, daß Franziskus und alle seine Brüder frei zum Grabe des Herrn gehen sollten ohne Zoll entrichten zu müssen. Ferner, wenn Clareno von den Streitigkeiten schreibt, die unter den Brüdern in Italien ausgebrochen, so berichtet er ausdrücklich, daß dieses nach der Pilgerfahrt des hl. Franziskus geschehen sei, die er über die Meere gemacht habe, um die hl. Orte zu besuchen und den Glauben an Jesus Christus den Ungläubigen zu predigen. Endlich fügt er seinem Berichte über den Besuch beim Sultan die Bemerkung bei, daß der Heilige, nachdem er das hl. Grab unseres Heilandes besucht habe, in Eile wieder in das Land der Christen zurückgekehrt sei. Diese zwei Zeugen bekräftigen die Auktorität einer anderen Geschichtsquelle, die in den „Blüten des hl. Franziskus" auf uns gekommen ist. Der Auktor berichtet, daß der hl. Franziskus vom Sultan ein Schreiben oder einen kaiserlichen Ferman erhalten habe, kraft dessen ihm und seinen Brüdern freier Zutritt und freie Wohnung in dem Reiche der Sarazenen gestattet werde. Unser glorreich regierender Papst Benedikt der Fünfzehnte, zögerte daher nicht zu sagen: „Daß der erhabene Gründer der Minderbrüder, der hl. Franziskus von Assissi, nach Palästina gereist ist und dort das hl. Grab unseres Herrn besucht hat, ist eine Tatsache, die durch solch' starke und klare Beweisgründe festgestellt ist, daß sie nicht länger mehr bezweifelt werden kann." (Päpstliches Dekret vom 4. Oktober 1918).

Wer könnte sich einen Begriff von der brennenden Liebesglut machen, die der Seraph von Assissi empfand, als er die heiligen Orte unserer Erlösung besuchte, besonders aber, als er seinen armen, gemarterten, zerrissenen Heiland in der Grabeshöhle anbetete. Dort erhielt er von unserem Herrn das Privileg, daß seine Söhne Wache halten dürfen an den heiligsten Orten der Erlösung. Und nachdem siebenhundert Jahre hineingesunken sind in den Ozean der Zeit, hat unser hl. Vater, Papst Benedikt XV., wiederum dem Orden der Minderbrüder gelegentlich der denkwürdigen Befreiung des hl. Landes vom Joche des Islams dieses Privileg bestätigt.

In Wahrheit können wir deshalb sagen, daß die Abfahrt der kleinen Gruppe braungekleideter Apostel von Ankona an jenem Sommertage im Jahre 1219 ein Ereignis von schwerwiegender Bedeutung für die Kirche und die ganze christliche Welt war, denn nach den Plänen der göttlichen Vorsehung beruhte darauf das Wohlergehen der hl. Orte in Palästina. Sie bildeten den Anfang, und ihre Nachfolger waren es, die von der göttlichen Vorsehung auserwählt waren die Wächter und Beschützer zu sein am Grabe des Herrn und an den höchstheiligen Orten, geweiht durch die Geburt, das Leben und den Tod des Weltenerlösers.

Der hl. Franziskus begegnet dem hl. Dominikus.

1	F	★ Erster Freitag.—hl. Remigus, Bf., B.	sel. Louise, Witwe 2. Ord.
2	S	Schutzengelfest. (V. A.*)	hl. Thomas, Bf., B.
3	S	✠ **19. Sonntag nach Pfingsten.** Evang.: Das Gleichnis vom Hochzeitsmahl. Matth. 22, 1—14.	hl. Kandidus, M.
4	M	hl. Franz von Assissi, B. Stifters der drei Franziskaner-Orden. (G. A., V. A.)	hl. Edwin, König, B.
5	†D	hhl. Plazidus und Gef., MM.	sel. Johann von Pinna, B. 1. Ord.
6	M	hl. Maria von den fünf Wunden, Jfr. 3. Ord. (V. A.)	hl. Bruno, B. Ordst.
7	D	Rosenkranzfest	hl. Markus, Papst, B.
8	F	hl. Brigitta von Schweden, Witwe, 3. Ord.	hl. Demetrius, M.
9	S	hhl. Dionysius und Gef., MM.	hl. Abraham, Patriarch.
10	S	✠ **20. Sonntag nach Pfingsten.** Evang.: Jesus heilt den Sohn des königlichen Beamten. Joh. 4, 46—53.	hl. Franz Borgia, B.
11	M	hl. Emil, B. (V. A.)	hl. Plazida, Jfr.
12	†D	hl. Seraphin, B. 1. Ord. (V. A.)	hl. Walfred, Bf., B.
13	M	hhl. Daniel und Gef., MM. 1. und 3. Ord. (V. A.)	hl. Bruno, B., Ordst.
14	D	hl. Kallistus, Papst, M.	hl. Gaudenz, Bf., M.
15	F	hl. Theresia, Jfr.	hl. Gallus, Abt, B.
16	S	hl. Wenzeslaus, König, M.	hl. Lullus, Bf., B.
17	S	✠ **21. Sonntag nach Pfingsten** Evang.: Vom ungerechten Verwalter. Matth. 18, 23—35.	hl. Hedwig, Witwe.
18	M	hl. Lukas, Evangelist.	hl. Julian, Einsiedler, B.
19	†D	hl. Peter von Alkantara, B. 1. Ord., (V. A.)	hl. Aquilin, Bf., B.
20	M	hl. Johann Kanzius, B.	hl. Irene, Jfr., M.
21	D	hhl. Ursula und Gef., Jfr., MM.	hl. Malchus, Mönch, B.
22	F	hl. Markus, Bf., B.	sel. Ladislaus, B. 1. Ord.
23	S	hl. Johann Kapistran, B. 1. Ord. (V. A.)	hl. Ignaz, Bf., B.
24	S	✠ **22. Sonntag nach Pfingsten.** Evang.: Vom Zinsgroschen. Matth. 22, 15—21.	hl. Martin, Abt, B.
25	M	hhl. Chrysanthus und Daria, MM.	sel. Franz von Kalderola, B. 1. Ord.
26	†D	hl. Evarist, Papst, M.	sel. Bonaventura, B. 1. Ord.
27	M	hhl. Vinzenz und Gef., MM.	hl. Florenz, M.
28	D	hhl. Simon und Juda, Apostel.	hl. Honorat, Bf., B.
29	F	hl. Narzissus, Bf., B.	sel. Paula, Jfr., 2. Ord.
30	S	hl. Marzellus, M.	sel. Theophilus, B. 1. Ord. (V. A.)
31	S	✠ **23. Sonntag nach Pfingsten** Evang.: Jesus erweckt die Tochter des Jairus. Matth. 9, 18—26.	hl. Wolfgang, Bf., B. (V. A.)

Berufsfrage.

„Die Neigung zum Ordensleben äußert sich gemeiniglich als eine geheimnisvolle Stimme, welche der Seele auf innerlich vernehmbare Weise kundtut, daß Gott sie besonders auserwählt hat, ihm in der Abgeschiedenheit eines Klosters zu dienen, und welche dieselbe drängt, diesen Willen auszuführen."

Lieber Jüngling, hast du vielleicht diese geheimnisvolle Stimme in deiner Seele vernommen, drängt sie dich nicht dem lieben Gott als Ordenspriester oder Ordensbruder zu dienen. Du weißt nicht recht, ob dieser innere Drang wirklich Ordensberuf ist. Prüfe dich ernsthaft, erforsche deine Anlagen, Neigungen, Beweggründe, und frage weise Männer, deinen Seelenführer, erfahrene Priester und Ordensleute um Rat. Diese leise, geheimnisvolle Stimme, die du beim Gebete, bei der Arbeit, ja sogar bei deinen Vergnügungen im Innern wahrnimmst, ist zweifelsohne der Ruf des göttlichen Heilandes: „Komm, und folge mir nach."

Du wärest vielleicht schon dieser Stimme gefolgt, aber du zögerst bei dem Gedanken: Bin ich denn auch wirklich vom lieben Gott zum Priester- und Ordensstande berufen? O die Antwort auf diese und ähnliche Fragen ist so schwer. „Wäre ich sicher, daß der Herr mich ruft, gerne würde ich seiner Stimme folgen."

Lieber Freund, erwarte nicht, daß der Herr einen Engel vom Himmel sendet, der dir mitteilt, daß der Heiland dich liebt, dich zu seinem Ehrendienst erkoren. Solche Berufungen sind äußerst selten und werden nur den großen Heiligen zuteil. Der Meister spricht zu dir im stillen Kämmerlein deines Herzens. Du bist vielleicht als Meßdiener am Altare von dem Verlangen beseelt, auch wie der Priester dem Allerhöchsten opfern zu dürfen. Oder auch du verlangst den Gefahren einer gleisnerischen Welt zu entgehen, ihren Schattengebilden zu entfliehen, um im Lichte der Gnade dem Herrn zu dienen, in Gehorsam, Zucht und Armut wirkliche Gottes- und Seelenfreuden zu kosten.

Wie immer der Heiland dich auch ruft, folge seiner Stimme. Zögere nicht länger. Wie mancher ist im späteren Leben tief unglücklich geworden, ja wie mancher hat seine Seele und den Himmel verloren durch die Vernachlässigung der Stimme Gottes. Folge gleich!

Allen Jünglingen nun, die Gott im Ordensstande zu dienen gedenken, gilt unser besonderer Aufruf. Er bezweckt, Missionare zu dingen fürs Heilige Land. Wir brauchen Rekruten in der Ehrengarde am heiligen Grabe, an den Orten, geheiligt durch das Leben des Herrn auf Erden. Könnte es wohl einen erhabeneren Beruf geben, als dort Seelenrettung und Ehrendienst zu leisten, wo der Herr uns in diesem Wirken vorangegangen? Werde Franziskanerpriester, werde Ordensbruder im Orden des seraphischen Heiligen und diene dem Heiland in Palästina oder in den Kommissariaten des Heiligen Landes. Wir brauchen Priester, wir brauchen gute Brüder. Nicht jeder hat die Talente, die Ausdauer, kurz den Beruf zum Priesterstand.

Zum Schlusse noch ein Wort über die Bedingungen. Zum Eintritt in den Orden als Priesteramtkandidat sind fünf Jahre Lateinstudien oder Absolvierung der Hochschule und zwei Jahre Kollegium erfordert. Solltest du diese Studien nicht beendet haben, so kannst du dieselben an einem unserer Kollegien vollenden, falls deine Zeugnisse bezüglich der schon gemachten Studien gut sind. Laienbrüderkandidaten bedürfen keiner höheren Studien. Sie sollen gut gesund sein und Sittenzeugnisse von ihrem hochwürdigen Herrn Pfarrer oder Beichtvater beibringen. Das erforderliche Alter ist von 16—40 Jahren, in Ausnahmefällen auch darüber. Nähere Auskunft erteilen wir gerne. Schreibe heute noch an

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND

Mount St. Sepulchre, Washington, D. C.

Tod des hl. Franziskus.

1	M	✠ **Fest Allerheiligen.** (G. A., V. A.) Evang.: Die acht Seligkeiten. Matth. 5, 1—12. Vollkommener Ablaß kann gewonnen werden bei jedem Besuche der Kirche, nachdem man zuvor würdig gebeichtet und kommuniziert hat, von heute Mittag an bis morgen Mitternacht. Der Ablaß kann für die armen Seelen aufgeopfert werden.	hl Caesar, Diakon, M.
2	†D	★ Allerseelen. (V. A.) Feierliches Totenamt für die verstorbenen Kreuzfahrer in unserer Gedächtniskirche.	hl. Georg, Bf., B.
3	M	hl. Winifried, Ifr., M.	hl. Rainer, B .1. Ord.
4	D	hl. Karl Boromeo, Kard., Bf., B.	hhl. Vitalis und Agrikola, MM.
5	F	★ Erster Freitag—hl. Zacharias, Vater des hl. Johannes des Täufers.	Fest aller Heiligen, deren Reliquien in Franziskanerkirchen ruhen
6	S	hl. Leonard, B.	sel. Felix, Ifr. 2. Ord.
7	S	✠ **24. Sonntag nach Pfingsten.** Evang.: Parabel vom Samen. Matth. 13, 24—31.	hl. Bernardin von Fossa, B. 1. Ord.
8	M	hl. Gottfried, Bf., B.	sel. Johann Dun Scotus, B. K. 1. Ord., Verteidiger der Unbefleckten Empfängnis Mariens.
9	†D	Kirchweihe bei St. Johann im Lateran, Rom	hl. Theodor, Soldat, M.
10	M	hl. Andreas von Avellino, B.	hhl. Tryphon und Gef. MM.
11	D	hl. Martin, Bf. B.	hl. Mennas, Soldat, M.
12	F	hl. Didakus, B. 1. Ord. (V. A.)	sel. Johann von Pisa, B. 3. Ord.
13	S	hl. Martin, Papst, M.	hl. Nikolaus, Papst B.
14	S	✠ **25. Sonntag nach Pfingsten.** Evang.: Parabel vom Senfkörnlein. Matth. 13, 31—35.	sel. Gabriel, B. 1. Ord.
15	M	hl. Gertrud, Ifr.	hl. Eugen, Bf., B.
16	†D	hl. Agnes von Assissi, Ifr. 2. Ord. (V. A.)	hl. Edmund, Bf., B.
17	M	hl. Georg, Bf., B.	sel. Salome, Ifr., 2. Ord.
18	D	Einweihung der St. Peter- und Pauls-Kirche in Rom.	hl. Roman, M.
19	F	hl. Elizabeth von Ungarn, Witwe 3. Ord. (G. A., V. A.)	hl. Ponzian, Papst, M.
20	S	hl. Felix von Valois, B.	hl. Edmund, König, M.
21	S	✠ **26. Sonntag nach Pfingsten** Evang.: Vom Greuel der Verwüstung. Matth. 24, 15—35.	Fest Mariä Opferung. (G. A.)
22	M	hl. Cäzilia, Ifr., Patronin der Musiker	hhl. Markus und Stephan, MM.
23	†D	hl. Klemenz, Papst, M.	hl. Felizitas, Witwe, M.
24	M	hl. Johann vom Kreuz, B.	hl. Chrysogonus, M.
25	D	hl. Katharina, Ifr., M., (G. A.)	sel. Elizabeth, Ifr., 3. Ord.
26	F	hl. Leonard von Portu Maurizio, B. 1. Ord. (V. A.)	sel. Humilis, B. 1. Ord.
27	S	hl. Silvester, Abt, B.	sel. Delphina, Ifr. 3. Ord. (V. A.)
28	S	✠ **1. Sonntag im Advent** Evang.: Vom Ende der Welt. Luk. 21, 25—34.	hl. Jakob von der Mark, B. 1. Ord. (V. A.)
29	M	hl. Saturnin, Bf., M.	Fest Allerheiligen der drei Orden des hl. Vaters Franziskus. (V. A.)
		Anfang der Novene auf das Fest der Unbefleckten Empfängnis Mariens.	
30	†D	hl. Andreas, Apostel, Patron von Schottland.	hl. Konstantius, B.

Aeußere Ansicht der geplanten Basilika.

Die Neue Basilika der Verklärung

Die Katholiken Amerika's beabsichtigen auf dem Berge Tabor ein grossartiges Heiligtum zu errichten

Wie ein erhabener Altar, den der Schöpfer selbst erbaut, erhebt sich der Tabor am westlichen Ende der Ebene Esdrelon bis zu einer Höhe von 1986 Fuß über dem Mittelländischen Meer. Wegen seiner lieblichen Gestaltung, seiner malerischen Lage, der üppigen Vegetation und des prachtvollen Gesammtpanoramas ragt er hervor vor allen Bergen Palästinas. Wie ein goldenes Band führt ein Weg im Zickzack durch die grünen Bergesseiten nach dem Gipfel. Nach Epiphanius, dem Hagiopoliten, und andern alten Schriftstellern, führte im 9. Jahrhundert noch eine Treppe von 4340 Stufen den Pilger auf die Spitze des Berges, und auch heute noch ist der Weg, dem wir folgen, an vielen Stellen in den Felsen gehauen und scheint einen Teil dieser alten Treppe gebildet zu haben.

Nach einer altehrwürdigen Tradition, die sich von den apostolischen Zeiten herschreibt, ist es der Berg Tabor, auf dem die Verklärung des Herrn stattfand. Die Evangelisten erwähnen den Namen des Berges nicht, auf welchen die Verklärung stattfand, aber sie berichten genau die Zeit, welche von der letzten Rede des Herrn in Cäsarea Philippi bis zu seinem Gange auf den heiligen Berg in Begleitschaft seiner Jünger verfloß. „Ungefähr acht Tage nach diesen Worten," schreibt der hl. Lukas, „nahm er Petrus, Jakobus und Johannes mit sich auf den Berg um zu beten." Das apokryphe Evangelium der zwölf Apostel, verfaßt gegen Ende des

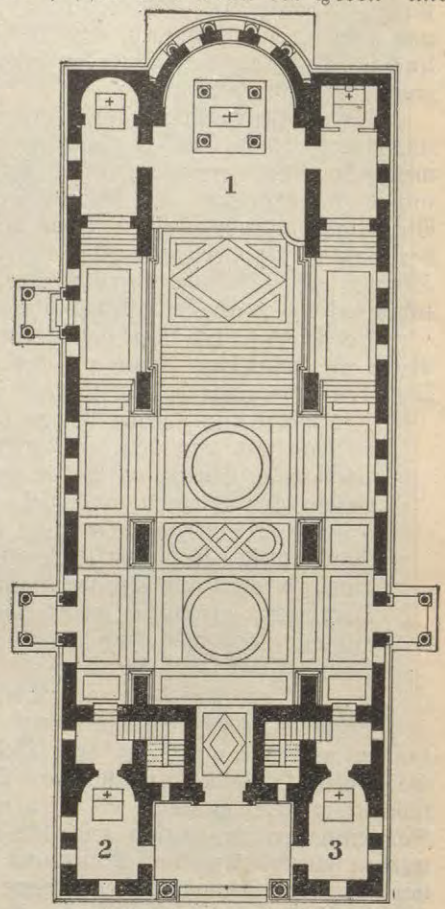

Franziskus, Tröster der armen Seelen seines Ordens.

1	M	hl. Ananias, M.	Allerseelentag für den Franziskaner-Orden.
2	D	hl. Bibiana, Jfr., M.	hl. Sevanus, Bf., B.
3	F	✠ ★ Erster Freitag.—hl. Franz Xavier, B.	hl. Sophonias, Prophet.
4	S	hl. Peter Chrysologus, Bf., B., K.	hl. Barbara, Jfr., M.
5	S	✠ **2. Sonntag im Advent.** Evang.: Johannes sendet seine Jünger zu Jesus. Matth. 11, 2—10.	sel. Nikolaus van Tavilei, 1. Ord., M. des hl. Landes.
6	M	hl. Nikolaus, Bf., B.	hl. Asella, Jfr.
7	†D	Vigil.—hl. Ambrosius, Bf., B., K. Fast- und Abstinenztag für Tertiaren.	hl. Agatho, M.
8	M	✠ **Fest der Unbefleckten Empfängnis Mariens.** Patronsfest der Vereinigten Staaten von Amerika und des Franziskaner-Ordens.—(G. A., V. A.) Evang.: Der englische Gruß. Luk. 1, 26—28.	
9	D	hl. Silvester, Abt, B.	sel. Johanna, Jfr., 3. Ord.
10	F	Uebertragung des hl. Hauses nach Loretto.	sel. Peter von Siena, B. 3. Ord.
11	S	hl. Damasus, Papst, B.	sel. Hugolin, B. 3. Ord.
12	S	✠ **3. Sonntag im Advent.**—Gaudete. Evang.: Zeugnis Johannes über Jesus. Joh. 1, 19—28.	Auffindung des Leichnames des hl. Vaters Franziskus (V. A.)
13	M	hl. Eusebius, Bf., M.	hl. Luthbert, Bf., B.
14	†D	hl. Gregor, der Wundertäter, Bf., B.	sel. Spiridion, Bf., M.
15	M	Quatembertag.—hl. Valerian, Bf., B.	hl. Christina, Jfr.
16	D	hl. Eusebius, Bf., M. Heute beginnt die Novene auf das Weihnachtsfest.	Fest der drei Jünglinge im Feuerofen.
17	F	Quatembertag.—hhl. Florian u. Gef., MM.	sel. Margaretha, Jfr. 2. Ord.
18	S	Quatembertag.—Fest Mariä Erwartung.	hl. Grazian, Bf., B.
19	S	✠ **4. Sonntag im Advent** Evang.: Johannes bereitet den Weg des Herrn. Luk. 3, 1—6.	sel. Konrad von Ophyda, B. 1. Ord.
20	M	hl. Julius, M.	hl. Dominikus, Bf., B.
21	†D	hl. Thomas, Apostel.	hl. Severin, Bf., B.
22	M	hl. Florian, B.	hl. Zeno, Soldat, M.
23	D	hl. Viktoria, Jfr., M.	sel. Nikolaus Faktor, B. 1. Ord.
24	F	Vigil—hl. Gregor, M.	hl. Tharsilla, Jfr.
25	S	✠ **Hochheiliges Weihnachtsfest. Die Geburt unseres Herrn.** (G. A., V. A.) Evang.: Die Geburt Christi. Luk. 2, 1—15.	V. A. für alle Kreuzfahrer.
26	S	✠ **Sonntag in der Oktav von Weihnachten.** Evang.: Weissagung Simeons. Luk. 2, 33—40.	hl. Stephan, Protomartyrer der Kirche.
27	M	hl. Johann, Apostel und Evangelist.	hl. Maximus, Bf., B.
28	†D	Fest der unschuldigen Kinder	hl. Caesar, M.
29	M	hl. Thomas von Canterbury, Bf., M.	hl. David, König und Prophet.
30	D	hl. Liberius, Bf., B.	sel. Mathia, Jfr. 2. Ord.
31	F	hl. Silvester I., Papst, B.	hl. Melania, Jfr.

ersten oder Anfang des zweiten Jahrhunderts, berichtet, daß Jesus vom Geiste Gottes auf den Großen Tabor geführt wurde. Origenes, der 185—254 lebte, sagt: „Tabor ist der Berg, auf welchem Jesus verklärt wurde." Diesem ehrwürdigen Zeugen könnten noch manche andere aus dem Laufe der Jahrhunderte beigesellt werden.

Dieser herrliche Berg wurde von den heiligen Sängern oft zu poetischen Vergleichen gebraucht. Jeremias, wenn er die Ankunft des mächtigen Königs Nabuchodonosor ansagt, spricht: „Er wird kommen wie Tabor unter den Bergen". Der Psalmist prophezeit: „Tabor wird vor Freude hüpfen im Namen des Herrn" und wiederum: „Tabor und Hermon werden in deinem Namen jauchzen." Sowohl Eusebius als der hl. Hieronymus sehen in diesen Worten Anspielungen auf die Verklärung Christi.

Grundplan der Basilika
1. Krypte, 2. Moseskapelle, 3. Eliaskapelle.

Von den ersten Zeiten an hielten die Christen den Platz der Verklärung in der größten Verehrung. Die Basilika auf dem Berge Tabor wird schon im vierten Jahrhundert von Peter von Sebaste, dem Bruder des hl. Basilius, erwähnt. Es war ohne Zweifel in dieser Basilika, daß der hl. Hieronymus, die hl. Paula und die hl. Silvia um dieselbe Zeit beteten. Antonin von Piacenza fand um das Jahr 570 drei Kirchen in diesem Platz, wo Petrus zum Herrn gesprochen: „Laßt uns hier drei Hütten bauen, Dir eine, dem Moses eine, und dem Elias eine."

Im Jahre 1101 wurde der Berg Tabor der Sorge der Benedictiner übergeben, welchen im Jahre 1255 der Orden der Johanniskitter folgte. Im Jahre 1263 aber kam Bibars el Ben Doukdar mit einer mächtigen Armee von Aegypten und ließ alle die heiligen Gebäude auf dem Tabor zerstören. Von da an lag die Basilika auf dem Tabor bis auf den heutigen Tag in Ruinen. Im Jahre 1631 wurde die geweihte Stätte den Minderbrüdern anvertraut, welche an Stelle des dereinstigen großen Tempels eine kleine Kapelle errichteten. Auch führten sie eine jährliche Pilgerfahrt von Nazareth nach dem Berge Tabor ein, welche am 6. August, dem Feste der Verklärung des Herrn, stattfindet.

Ein herrliches Panorama grüßt den Pilger, welcher unter den Ruinen der einstigen Basilika steht. Im Norden erblickt er die Riesenmasse des Hermon, der sich, fast meistens mit Schnee bedeckt, aus dem großen Libanon erhebt. Oestlich liegt die Ebene von Hauran, südlich die Hügel Samarias mit Ebal und Garizim, westlich kann man den Karmel und das Mittelländische Meer erblicken.

An diesem bezaubernden Flecken stand im Jahre 1889 eine Gruppe von Pilgern, welche vom Niedergang der Sonne hergekommen waren, um dem Herrn im Lande seines Lebens ihre Huldigung darzubringen. Sie waren aus dem fernen

Amerika hergepilgert um das Sternenbanner auf dem Grabe des Erlösers niederzulegen. Diese Mitglieder der ersten amerikanischen Pilgerfahrt riefen mit dem hl. Petrus aus: „Herr, hier ist es gut sein, wir wollen den Tempel des Herrn, der hier in Ruinen liegt, wieder aufbauen um der großen Republik jenseits des Ozeans ein Denkmal zu errichten." Dieser Vorschlag wurde mit Begeisterung aufgenommen und eine Beitragsliste an Ort und Stelle angefangen. Alle Gegenwärtigen machten von der dargebotenen Gelegenheit freudigen Gebrauch um mit ihren Mitteln einem so guten und heiligen Zweck zu dienen. Doch leider waren ihre sehnlichen Wünsche und frommen Absichten zu Mißerfolg und bitterer Enttäuschung verurteilt. Wie so oft in der Vergangenheit konnte die türkische Regierung nicht veranlaßt werden, ihre Zustimmung zu dem Baue der Basilika zu geben, und so scheiterten die Pläne der ersten amerikanischen Pilger an der Opposition einer ungläubigen Regirung.

So gingen dreißig Jahre vorbei. Die Macht des Türken ist verschwunden und eine christliche Macht regiert jetzt im heiligen Lande. Eine der Hauptursachen, welche die Wiedererrichtung der heiligen Stätten in Palästina verhinderte, ist damit hinweggeräumt, und der Kustos des heiligen Landes hat den vor einem Vierteljahrhundert gefaßten Plan wieder aufgenommen und den Wiederaufbau der Basilika der Verklärung des Herrn auf Tabor den Katholiken der Vereinigten Staaten als Erfüllung ihres Versprechens der Errichtung eines Nationalheiligtums auf einem der heiligsten Plätze der Erde wieder zugewiesen.

Bei seinem kürzlichen Besuche in Rom brachte er das Gespräch mit dem hl. Vater auf diesen Gegenstand wie aus dem folgenden Briefe an P. Gottfried Schilling, den Kommissar des hl. Landes hervorgeht:

„Es macht mir Freude, Ihnen mitteilen zu können, daß ich in einer Privataudienz mit dem heiligen Vater über den Wiederaufbau der Basilika der Verklärung Christi auf Tabor sprach, welche von den guten Kreuzfahrern der Vereinigten Staaten ausschließlich unternommen werden soll. Der heilige Vater gab unter großem Lobe seine Zustimmung und erteilte allen seinen Segen, welche zu diesem Unternehmen beitragen, ebenso allen Mitgliedern des guten Werkes des heiligen Landes. Diesen kostbaren Worten des höchsten Oberhirten möchte ich meine eigene wärmste Zustimmung beifügen und rufe auf alle verdienten Kreuzfahrer den Segen des Herrn und unseres heiligen Vaters Franziskus herab."

Fr. Ferdinand Diotavelli, O. F. M., Kustos des hl. Landes.

Es wird gehofft, daß die Arbeit an der neuen Basilika im Herbst 1919 angefangen werden kann. Das neue Gebäude wird nach den Grundrissen der alten Basilika im Style der alten syrischen Originale aus dem vierten und fünften Jahrhundert errichtet werden. Es wird eine offene Krypta wie die von St. Peter in Rom enthalten, nur wird dieselbe viel länger sein. Zu beiden Seiten des Eingangs werden sich zwei Kapellen, Moses und Elias geweiht, befinden, — die Krypta selbst wird der Verklärung des Herrn geweiht sein.

Zugleich mit der Basilika der Verklärung des Herrn auf Tabor hat der Kustos des hl. Landes beschlossen, jene des Gebetes des Herrn in Gethsemani wiederaufbauen zu lassen. Während die letztere ein Denkmal der Todesangst, des Gebets und der Fürbitte des Herrn für uns sein wird, wird jene des Berges Tabor ein Ruhmesdenkmal auf jenem Platze sein, wo er sich seinen Jüngern in einem Strahle seiner himmlischen Glorie offenbarte.

Es ist unsere frohe Hoffnung und Erwartung, daß im Laufe der Zeit eine Pilgerfahrt amerikanischer Katholiken unter Leitung der Ritter des heiligen Grabes nach dem Berge Tabor stattfinden wird, um dort die Einweihung der neuen Basilika und die Erfüllung des Versprechens von 1899 zu feiern.

Innere Ansicht der künftigen Basilika.

Wir bitten alle unsere Förderer und Kreuzfahrer ernstlich sich um die Wiedererrichtung dieser beiden Basiliken im hl. Lande zu bemühen. Besonders empfehlen wir ihnen die Basilika der Verklärung.

Es ist sicher ein großes Vorrecht für uns amerikanische Katholiken, zur Wiederaufbauung einer derselben vom heiligen Vater auserlesen worden zu sein.

In dieser Nummer haben wir eine Wiedergabe des Dokumentes, welches der hl. Vater selbst unterzeichnet hat, und in dem er allen Wohltätern der Basilika der Verklärung seinen Segen erteilt. Es ist ein Andenken, welches wir mit Stolz und Freude in unsern Besitz genommen haben, und um die Sammlung von Almosen für den guten Zweck zu befördern, haben wir Reproduktionen des Schriftstückes herstellen lassen, in der Größe von 3—6 Zoll. Dieselben sind auf die feinste Weise auf bestem Papier mit Goldschnitt ausgeführt. Auf der Vorderseite werden sie das Bild des hl. Vaters zur Darstellung bringen nebst seiner Namensunterschrift; der Rücken wird eine Uebersetzung seiner Segensworte und eine passende Anerkennung für jene enthalten, denen ein Exemplar als Prämie für geleistete Beihülfe zum Wiederaufbau der Basilika der Verklärung geschenkt worden. Wir setzen gern voraus, daß jeder Katholik gern ein solches Andenken in seinem Besitz haben möchte, und darum geben wir es allen jenen, welche einen Beitrag von wenigstens 25 Cents leisten werden. Solchen, die größere Beiträge leisten, werden wir uns außerdem in anderer Weise erkenntlich zeigen.

Es sollte nicht vergessen werden, daß alle, welche zu diesem guten Werke beitragen, auch an allen Verdiensten des hl. Werkes des Kreuzzuges teilnehmen, und daß so ihre kleine Gabe, Großes sowohl zur Ehre Gottes als auch zu ihrem eigenen Heile bewirken wird.

Uebersetzung des Segens des Heiligen Vaters.

Heiligster Vater!

P. Ferdinand Diotallevi, Kustos des Hl. Landes, niedergeworfen zu den Füßen Eurer Heiligkeit, bittet demütig um einen besonderen Segen für die am Kommissariat des Hl. Landes zu Washington, D. C., U. S. A., errichtete Vereinigung der Kreuzfahrer und deren Familien, welche es auf sich genommen haben, die Basilika auf dem Berge Tabor wiederherzustellen.

Wir gewähren von Herzen gern den erbetenen Apostolischen Segen.

Gegeben im Vatikan, am 7. Mai 1919.

Benedictus PP. XV.

Unsere Bibliothek

Der Bibliothekar des Kommissariats des Heiligen Landes erstattet den Wohltätern, die im verflossenen Jahre unsere Bibliothek mit Zusendungen bedacht haben, herzlichen Dank ab. Da aber unsere Bücherei noch an manchen notwendigen Werken Mangel, leidet, so bitten wir alle jene, welche nützliche Bücher und Duplikate besitzen, die sie entbehren können, unser gütigst zu gedenken. Religiöse und wissenschaftliche Zeitschriften aller Art sind herzlichst willkommen, besonders aber Franziskaner- und Palästina Literatur.

Beatissimo Padre

Il P. Ferdinando Diotallevi Custode di Terra Santa prostrato al bacio del S. Piede, implora umilmente dalla Santità Vostra una speciale benedizione per l'Associazione dei Crociati e loro Famiglie esistente nel Commissariato di Terra Santa in Washington (Stati Uniti), incaricatisi della ricostruzione della Basilica nel Tabor.

Concediamo di cuore la implorata benedizione apostolica

Dal Vaticano 4 Maggio 1919

Benedictus PP. XV

Der hochwürdigste Pater General in Prozession zur Kirche.
Hinter ihm der hochwürdigste Herr Albert Daeger, O. F. M., Erzbischof von Santa Fe.

Besuch des hochwürdigsten P. Generals.

Zum zweiten Mal in der Geschichte unseres Klosters vom Berge des hl. Grabes hatten wir die hohe Ehre, einem Generalminister des Franziskanerordens Gastfreundschaft angedeihen zu lassen. Im Jahre 1909 besuchte uns der damalige Generalminister, P. Dionysius Schuler, O. F. M., und gerade zehn Jahre später hatten wir das große Glück, unseren jetzigen hochwürdigsten General, P. Seraphin Cimino, O. F. M., begrüßen zu dürfen. Seit längerer Zeit schon sah unsere ganze Kommunität diesem Besuche ihres Vaters und teueren Freundes mit wachsender Sehnsucht entgegen. Am Morgen des 23. Septembers 1919 traf Se. Paternität, von Cincinnati kommend, bei uns ein. Mit den ergreifenden Zeremonien unseres Ordensrituals wurde er feierlichst in unserer herrlichen Gedächtniskirche in Empfang genommen. Mächtige und süße Erinnerungen mögen wohl in seiner Seele wach geworden sein, als er, der frühere Kustos des Heiligen Landes, in und um unserer Kirche in einem prächtigen Panorama getreue Nachbildungen vom hl. Grabe, von Kalvarien, von Bethlehem und den anderen Hauptheiligtümern Palästinas betrachten und verehren konnte.

Während einer ganzen Woche hatten wir die Ehre, ihm gastliche Aufnahme anbieten zu dürfen. Während dieser Zeit nahm Se. Paternität die kanonische Visitation unseres Kommissariats vor. Ferner konferierte er mit den drei Pro-

vinzialministern der verfolgten mexikanischen Provinzen über das Wohl und Wehe des Ordens in Mexiko. Endlich wurden andere wichtige Ordensgeschäfte verhandelt. Am Sonntag, den 28. September, sang er, umgeben von einer glänzenden Assistenz, das feierliche Hochamt. Auf dem Throne im Sanktuarium wohnte ein anderer illusterer Sohn des hl. Franziskus, der hochwürdigste Herr Albert Daeger, O.F.M., der neue Erzbischof von Santa Fe, N. Mex., dem Amte bei.

In seiner Abschiedsrede an die Kommunität sprach Se. Paternität seine vollste Anerkennung und seinen größten Beifall über das große Werk des Heiligen Landes aus, dessen unser Kommissariat so unermüdlich und opferfreudig waltet. Er bezeichnete es als eine große Missionsarbeit im vollsten Sinne des Wortes und munterte die Mitglieder des Kommissariates auf, fortzufahren in ihrem erhabenen Beruf als Franziskaner des Heiligen Landes und in ihrem Eifer Almosen für die Palästinamissionen zu sammeln. Wenige kennen wohl besser die großen Nöten der hl. Orte und die mächtigen Ansprüche, die das Heilige Land an die stets opferfreudigen Katholiken Amerikas gerade jetzt stellt, wo es heißt, Restorationsarbeiten vorzunehmen nach den Wirren des großen Weltkrieges. Während seines Aufenthaltes machte er sich bei uns allen beliebt durch sein freundliches Wesen, durch seinen wahren Franziskanergeist, durch seine große Liebe und Herablassung selbst gegen den geringsten Mitbruder.

Vor seiner Abreise ernannte er den hochw. P. Bernardin Bidinger zum Vize-Kommissar, einen Mann, der, da er schon früher dieses wichtige Amt verwaltet hat, voll und ganz mit dem guten Werke des Heiligen Landes vertraut und mit Eifer für die dortigen Missionen beseelt ist.

Wir erbitten die frommen Gebete unserer Leser für Se. Paternität, da er manche weite Reisen machen muß, um die Visitation des Ordens in Kuba, Südamerika und sogar im fernen China vorzunehmen.

Die Franziskaner und die Armen in Palästina

Als der hl. Franziskus sich zur geistigen Eroberung Palästinas anschickte, war es eine zweifache Liebesglut, die ihn dazu entflammte: die Liebe zu Gott und die Liebe zu seinen Nebenmenschen. Seiner Gottesliebe gedachte er durch die Wiedereroberung der hl. Orte für die katholische Kirche Genüge zu leisten; für die Wohlfahrt seiner Nebenmenschen sorgte er, indem er ihnen den Weg zu ihrem ewigen Heile zeigte und sie in allen ihren zeitlichen Nöten der Sorge seiner geistigen Söhne anvertraute. Treu der ihnen anvertrauten Aufgabe haben die Söhne des großen Heiligen von Assisi stets die heiligen Orte für die katholische Kirche zu bewahren getrachtet, selbst wenn ihr Leben auf dem Spiele stand. Auch haben sie sich allezeit der Armen angenommen. Dieses war ihre Liebesmission während der langen sieben Jahrhunderte, wodurch sie die Verwunderung Aller, selbst der Mohammedaner, auf sich gezogen, die sich in Ehrfurcht vor diesen Helden christlicher Liebe beugten und sie mit dem bezeichnenden Titel „Die Brüder vom Gürtel" benannten.

Bis zum Beginn des großen Weltkrieges unterhielten die Minderbrüder neunundfünfzig blühende freie Pfarrschulen. Sie besaßen fünf Waisenhäuser für arme Waisenkinder beiderlei Geschlechts. Ohne jedwelche Vergütung teilten sie Arzneien an arme Kranke aus, die von besonderen Aerzten auf Kosten der Franziskaner behandelt wurden. An den Klosterpforten wurden Nahrungsmittel allen Hilfesuchenden ohne Unterschied ihrer religiösen Bekenntnisse gegeben. Handwerksschulen und Werkstätten wurden errichtet um jungen und älteren Arbeitsleuten ihrer Gemeinden Arbeitsgelegenheit und Lohn zu geben. Hospize und son-

stige Logishäuser wurden in der hl. Stadt mit Auslage großer Summen für Arme gehalten. An Festtagen und in Trauerzeiten wurden Kleider ausgeteilt, und die Mittel zum anständigen Begräbnisse der lieben Verstorbenen an die Hand gegeben.

Während der ganzen Kriegszeit ließen die Franziskaner ihre armen Schutzbefohlenen nicht im Stich, obgleich sie mittlerweile jener Almosen beraubt waren, die ihnen die katholische Welt zukommen zu lassen pflegte um ihnen in ihrem charitativem Werke beizustehen. Die Zahl derselben wuchs rasch von Tag zu Tag. Jedoch die Minderbrüder verharrten in ihren Liebeswerken ohne Zweifel und Sorge um die Mittel, im steten Vertrauen auf die göttliche Vorsehung und den Opfersinn ihrer Wohltäter.

In diesem Vertrauen auf Gottes Hilfe waren sie sicher, daß er auch sie nie im Stiche lassen würde. Sie stürzten sich sogar in Schulden und unterzogen sich selbst den schmachvollen Erzwingungen von Seiten jüdischer Wucherer. Sie besaßen den Mut, ihre Hände zu Anleihen auszustrecken, um von diesen ungesetzlichen Geldspekulanten die Mittel zu erhalten, die sie später mit fünfhundert Prozent Zinsen wiedererstatten mußten. Es war ihnen klar, daß sie dadurch eine große Schuldenlast auf ihre Schultern legten, aber ihre lieben Armen verlassen, das konnten sie trotzdem nicht übers Herz bringen. In der Tat, wo immer es Franziskaner gab, ist niemand Hungers gestorben. Alle hatten Brot und Bett, dessen die Brüder selbst sich öfters entäußern mußten.

Ueber fünftausend Portionen Mittagsmahl und viertausend Laib Brot wurden täglich an der Pforte des Klosters zum hl. Erlöser allein verteilt. Dasselbe geschah gemäß der Anzahl der Armen in den anderen Klöstern des hl. Landes: wie in Bethlehem, in St. Johann im Gebirge und in Nazareth. Dieses große Werk der Charitas wurde nicht nur einen Monat oder gar ein Jahr lang sondern während der ganzen Kriegsdauer geübt. Es war ein erhabener Anblick; und wir sind sicher, hätten unsere vielen Wohltäter es mit eigenen Augen schauen können, sie würden uns jetzt gerne helfen die großen Schulden des heiligen Landes, die aus lauter Liebe zu den Armen gemacht wurden, zu tilgen.

Die Wucherer sahen dieses wundervolle Schauspiel, und sie freuten sich, nicht etwa deshalb, weil sie sahen, daß dadurch der Not der Armen gesteuert wurde, sondern nur, weil sie vorauswußten, daß die Minderbrüder bald gezwungen waren, bei ihnen durch Aufnahme neuer Anleihen gegen stets steigende Wucherzinsen Hilfe zu suchen.

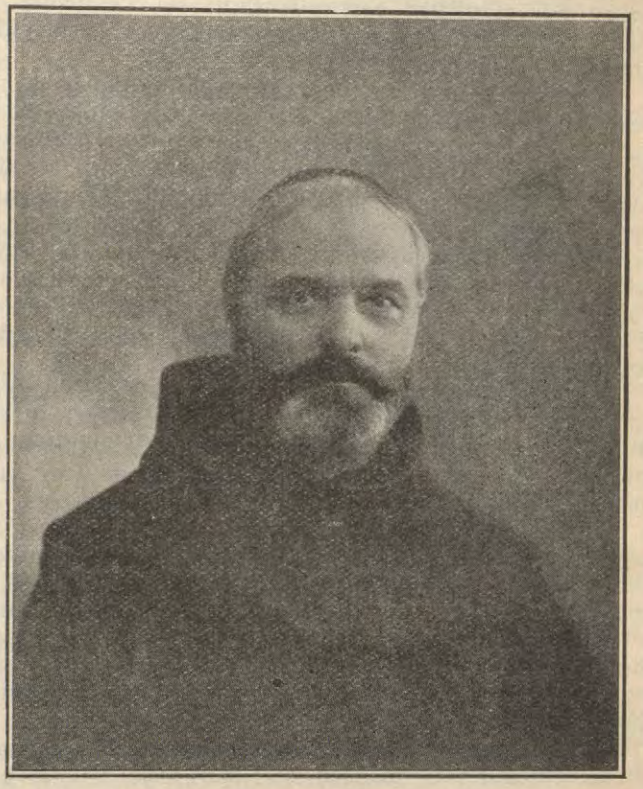
Als der Patriarch von Jerusalem in die Verbannung wandern mußte, standen die Pforten des Franziskanerklosters in Nazareth weit offen, um ihn zu empfangen und ihm Gastfreundschaft anzubieten. Er blieb bei den Patres die ganze Zeit seiner Verbannung, bis es ihm gestattet war, nach seinem Patriarchensitz in Jerusalem zurückzukehren.

Allgemeine Bewunderung wurde den Franziskanern während des ganzen schrecklichen Krieges gezollt wegen ihrer Gastfreundschaft und Liebe. Hatte ja der hl. Franziskus seinen Söhnen diese Liebe ans Herz gelegt und sie beauftragt, als er Jerusalem verließ: „Vergesset nicht, meine Brüder, die Armen zu lieben und ihnen hilfreich beizustehen, besonders in diesem Lande, in dem der Herr unsertwegen arm geworden, da er reich war."

Tröstlich in der Tat muß für unsere Kreuzfahrer und Wohltäter der Gedanke sein, daß das Scherflein, das sie zum Besten der hl. Orte gegeben, das Mittel zu so großen Guttaten geworden, wie wir hier berichtet haben. Es wäre schwer, ein anderes gutes Werk zu finden, wo von jedem einzelnen so wenig verlangt wird als im guten Werke des hl. Landes, und wo Größeres und Besseres gewirkt werden kann und mehr Gnadengaben dem Wohltäter zufließen.

Das Heilige Land während des Weltkrieges

Wir geben nachstehend einen Auszug aus dem Berichte des hochwst. P. Kustos des Heiligen Landes. Auch hieraus wird der Leser wieder ersehen, wie die „Greuel in Palästina," von welchen die Zeitungen so viel zu berichten wußten, stark zusammenschrumpfen. Wenn man die südlich-lebhafte Schilderung abzieht, so ergiebt sich, daß die Behörden in Palästina weiter nichts getan haben, als was alle kriegführenden Nationen gegen die „feindlichen Ausländer" ins Werk gesetzt haben, ja, daß die Türken vielfach sich als bessere „Wilde" zeigten denn gewisse Völker, die sich über den Türken weit erhaben dünken.

Pater Ferdinand Diotavelli, O. F. M.
Der hochwürdigste Custos des Heiligen Landes.

Gott wollte es! Jerusalem hat endlich das Joch des Islams abgeworfen, unter dem es seit dreizehn Jahrhunderten geschmachtet hatte. Jerusalem ist frei, und wie wir hoffen für immer. Die Herrschaft des Lateinischen Königreiches der Kreuzfahrer ging über die heilige Stadt hin wie ein strahlendes Meteor, von viel zu kurzer Dauer, um bleibende wohltätige Spuren seines Bestehens zu hinterlassen. Die Christen verloren durch den Ehrgeiz und die Zwietracht ihrer Führer das kostbare Kleinod, welches sie unter so unsäglichen Opfern erkauft hatten. Die Tochter Sions fiel zurück in Sklaverei, und man ließ sie die Schmach und Schande der Tyrannei der Ungläubigen fühlen, welche die Stadt beherrschten, die durch das Blut des Gottmenschen geheiligt worden.

„Doch Gott verließ nicht ganz und gar die geheiligten Stätten unserer Erlösung. Im Beginne des dreizehnten Jahrhunderts schaarten sich die Söhne des hl. Franziskus am Fuße Kalvariens zusammen, in der Nähe jenes Grabes, das durch die Auferstehung Jesu glorreich geworden, aber jetzt durch den Schein des niederträchtigen Halbmondes befleckt wurde. Von hier aus sandten sie ihre Gebete und Seufzer zum Herrn, daß doch das durch Christi Leiden und Tod geweihte Land wieder den Händen der Christen übergeben werde. Und so erreichten die Kleinen des Herrn was die Großen und Mächtigen nicht erreicht hatten, sie hielten den Enthusiasmus der Kreuzfahrer wach, jenen Geist des Glaubens und der Tapfer-

keit, in dem ihre Vorväter es unternommen hatten, die Horden Mohammeds wieder in die Wüste zurückzutreiben, aus der sie gekommen waren. Die Christen hatten sich inzwischen darein ergeben, die Denkmäler ihres Glaubens in den Händen der Ungläubigen zu sehen, und zwar, menschlich gesprochen, ohne Hoffnung auf ihren Wiedererwerb.

„Und dann kam die Zeit, wo es am wenigsten wahrscheinlich schien, und an dem Tage, welcher der Unbefleckten geweiht ist, sandte Gott Schrecken in die Herzen der Türken. Obgleich letztere geschworen hatten, (?) eher die hl. Stadt in einen Ruinenhaufen zu verwandeln, als sie den Händen der Christen zu übergeben, so zogen sie sich doch ohne ernstlichen Kampf zurück, und am folgenden Morgen nahmen die christlichen Heere Jerusalem und Bethlehem ein. So wehte das Banner des Kreuzes wieder über der Geburtsstätte und dem Grabe des Erlösers. Alles erschien wie ein Traum,—wo wenige Stunden vorher noch der türkische Wachtposten gestanden hatte, da stand jetzt ein blonder Sohn Albions und nahm seine Stellung mit der ruhigen Gleichgültigkeit eines Menschen ein, der seit langem daran gewöhnt ist.

„Die christliche Bevölkerung, die sich am Abend vorher kaum zu zeigen gewagt hatte, da sie türkische Uebergriffe und Grausamkeiten fürchtete, brach jetzt in lauten Jubel aus, und von allen Seiten ertönten Glückwünsche wie am Ostertage. Sogar die Mohammedaner waren froh vom türkischen Joch erlöst zu sein, das niemals drückender gewesen war, als in den letzten Jahren.

„Alle Ereignisse dieser Zeit aufzuzählen, würde viel zu lange dauern; wir begnügen uns damit, einige Beispiele der Beschwernisse anzuführen, welche die Minderbrüder durchmachen mußten, um ihrem Amt als Schützer der hl. Stätten treu zu bleiben, und wie Gott ihnen sichtbar geholfen hat.

„Schon vor Aufhebung der Kapitulationen, durch welche den Untertanen ausländischer Mächte, die in der Türkei wohnen, besondere Gerechtsame zugestanden waren, begannen die Türken die Franziskaner in verschiedenartiger Weise zu belästigen.

„Zu den ungelegensten Stunden Tages und der Nacht drangen sie in unsere Klöster ein unter Vorwänden wie: man wolle nachforschen, ob keine verdächtigen Personen oder solche, die sich dem Militärdienste entziehen wollten, darin versteckt seien. Dann wieder handelte es sich um Kontrolle der bei uns vorrätigen Nahrungsmittel. Bei all diesen unangenehmen Besuchen verfehlten sie nie „zur Wohlfahrt des Vaterlandes" sich anzueignen, was ihnen gerade passend schien." Was auch anderswo als in der Türkei vorgekommen sein soll.

„Von Anfang des Krieges an nahmen die Türken Besitz von allen unsern Werkstätten und verwandelten einen großen Teil unseres Klosters in ein Arsenal, in welchem Tag und Nacht fieberhaft gearbeitet wurde," wie sie nach allgemein geltendem Kriegsrecht tun durften. „Um dieses einzurichten, legten sie alles in Beschlag,—das Papier der Druckereien, das Holz der Schreinereien, Eisen und Stahl in den Schmieden, kurz alles was brauchbar war. Zum selben Zweck konfiszierten sie unsere Kohlen und raubten die Getreidekammer aus, welche dazu bestimmt war, einquartierte Soldaten und das Volk zu ernähren. Desgleichen wurden wegen Holzmangels hunderte von Olivenbäumen niedergehauen, welche die Frömmigkeit der Christen uns geschenkt hatte, um die Lampen vor den Heiligtümern zu speisen."

„Eine Untersuchung,—von englischen und italienischen Offizieren angestellt—ergab, daß das Erlöserkloster und die Casa Nova allein einen Schaden von einer Million vierhunderttausend Franken, etwa $300,000 erlitten hat.

„Auch verschonten die Türken die eingeschüchterte Bevölkerung von Jerusalem nicht. Perquisitionen der Regierung, der türkischen Offiziere und Soldaten auf

eigene Faust waren häufig. Nichts entging ihnen: Nahrungsmittel, Möbel, Kleidung, Lampen, Pferde, Wagen, sogar Kinderspielzeug. In einem Worte, alles, was der Regierung oder der Habsucht der Offiziere verlockend erschien, wurde mit Gewalt genommen.

„Festmähler wurden von dem berüchtigten Goamal Pascha in verschiedenen Hotels von Jerusalem gegeben, welche er mit „Herzlichem Dank" und Versicherungen, daß die Hoteliers sich „um das Vaterland verdient gemacht hätten," bezahlte. Wenn ein Polizist oder irgend jemand in Uniform sich im Kloster vorstellte, so mußte seinen Wünschen sofort entsprochen werden."—Alles genau wie anderswo, z. B. in den okkupierten Gebieten Deutschlands.

„Nach türkischem System erhielten die Offiziere wenig oder gar keinen Sold. Sie hielten sich schadlos an den Löhnungen oder den Rationen der Soldaten, und diese, wenn sie leben wollten, mußten durch Plünderung und Diebstahl für sich sorgen. Und damit nicht genug: Eines Tages z. B. wurde eine Unterhaltung durch Cinema gegeben, deren Ertrag für den Kriegsfond bestimmt war. Eine große Anzahl Karten wurde zu einer Mejidie, etwa $1 das Stück verkauft. Auch die Franziskaner erhielten eine Anzahl, entschuldigten sich jedoch von der Teilnahme und sandten die Karten mit dem verlangten Betrag zurück. Die Folge davon war, daß sie als nicht loyal gebrandmarkt wurden, eine Anklage, auf der Todesstrafe stand. Nur dadurch konnten sie die Anklage widerlegen, daß sie den zehnfachen Betrag der Karten einsandten und so die Behörden von ihrem „Patriotismus" überzeugten."

„Auch in Bethlehem wurden die Brüder nicht selten von den Militärbehörden belästigt. Eines Tages, gerade bei Tische, wurden alle französischen Brüder aufgefordert, sich sofort unter Bewachung von Soldaten mit aufgepflanztem Bayonnet, nach Jerusalem zu begeben. Am Jaffatore wurden sie angehalten und mußten mehrere Stunden warten unter dem Spott und Gelächter des Pöbels und der Kinder, welche sich ansammelten. Schließlich wurde ihnen mitgeteilt, daß alles auf einem Irrtum beruhe, und sie wurden wieder nach Bethlehem zurückgebracht, wo sie spät Nachts müde, hungrig und mit wunden Füßen anlangten.

„Als Italien in den Krieg eintrat, wurde es auch für die italienischen Brüder ziemlich ungemütlich gemacht. Sie mußten sich häufig der Regierung stellen, wurden registriert und zu irgendeiner Zeit Untersuchungen, Fragen und Verhören unterworfen. Eines Tages hieß es, alle müßten sich zur Deportation nach dem Conzentrationslager in Angora, Kleinasien, vorbereiten, aber dieser Befehl wurde nie ausgeführt. Später hörten die Brüder, daß der Heilige Vater sich für sie verwendet und der Hohen Pforte ihre Zuverlässigkeit garantiert habe. Dann hieß es wieder, sie müßten alle nach Angora, außer sie erwürben sich das ottomanische Bürgerrecht. Man wandte sich an den Konsul der Vereinigten Staaten, der die italienischen Interessen vertrat, und dieser sandte ein Telegramm an den Gesandten in Konstantinopel. Von dort kam die Antwort, daß alle diese Chikanen von dem Pascha von Jerusalem ausgingen um von den Brüdern Geld zu erpressen.

„Einige Monate nachher wurde ein Regierungsbefehl veröffentlicht, der alle Waisen unter Staatsaufsicht und mohammedanischen Einfluß stellte. Die Brüder beeilten sich, die ihnen anvertrauten Waisenkinder bei christlichen Familien unterzubringen, indem sie jedoch weiter für ihren Unterhalt sorgten. Aber nicht alle Anstalten waren so glücklich. Ihre Kinder wurden entfernt und ungläubigen Lehrern übergeben um durch die Lehren Mohammeds verseucht zu werden. Die Befreiung Jerusalems aber machte sie wieder frei und alle Kinder kehrten zu ihren Lehrern zurück, welche sie hatten schätzen und lieben lernen.

„In Bethlehem hatten die Brüder ihr Kolleg für die eigenen Studierenden. Die Türken nahmen das wohlversehene Laboratorium mit seinen Medizinen in

Besitz. Sogar ein kleines Flugzeugmodell, etwa drei Fuß lang, wurde weggenommen. Der Schaden beläuft sich hier auf etwa 20,000 Franken. Die beiden Apotheken in Jerusalem und Bethlehem, welche unentgeltlich Medizin an die Armen verteilten, wurden erst unter Siegel gelegt und später ihrer Medizinen beraubt.

„In Nazareth waren die Brüder aus ihrem Kloster verwiesen und mußten in einem Privathause Unterkunft suchen; es wurde ihnen aber gestattet, den Gottesdienst an allen Heiligtümern fortzusetzen. Später, bei einem Besuche gewährte der Pascha den Brüdern ihre Bitte, wieder ins Kloster zurückkehren zu dürfen.

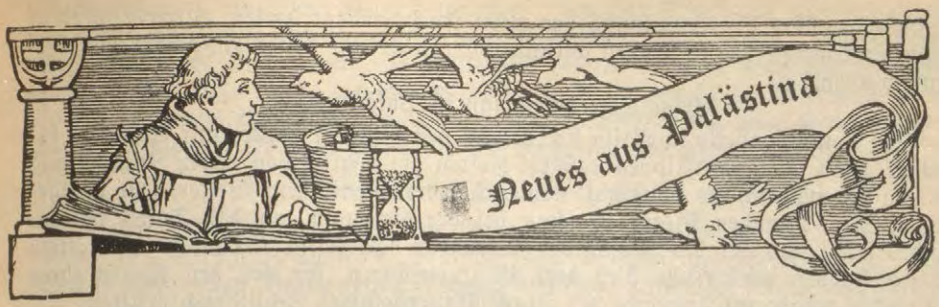
„Alle diese Leiden sind nun ein Ding der Vergangenheit. Die englische Okkupation der Heiligen Stadt befreite das hl. Grab und mit ihm die christliche Bevölkerung. Gott hat endlich unsere Gebete erhört und den Christen die Stätten zurückgegeben, welche durch das Leben, Leiden, den Tod und die Auferstehung des Erlösers geheiligt sind. Die Franziskaner, welche durch sieben Jahrhunderte eines friedlichen Kreuzzuges das zu Stande gebracht haben, was den Waffen der Kreuzfahrer nicht vergönnt war, sehen nun ein riesiges Arbeitsfeld vor sich und sie sind begierig, dasselbe mit apostolischem Eifer zu bebauen. Der Sturm, der über ihrem Haupt dahergebraust ist, läßt sie erkennen, wie sehr Gott die Söhne des seraphischen Vaters liebt. Sie wurden, wie dieser Vater sagte, der Welt zum Besten der Welt gegeben, und diesen Zweck haben sie nie aus den Augen verloren. In vergangenen Jahrhunderten hat Gott von ihnen den Zoll in Strömen vergossenen Blutes verlangt, welches umsonst zu fließen schien, und während des Krieges legte er ihnen das Kreuz moralischer Leiden auf, indem er den Ruin ihrer Arbeiten und die Zerstörung ihrer blühenden Missionen zuließ.

„Jetzt sind sie gezwungen, alles wieder von Vorne anzufangen. Die Missionen in Syrien und Armenien sind ruiniert und die Gläubigen entweder getötet oder verbannt. Die Ueberlebenden werden in ihre Heimstätten arm und elend zurückkehren. Und sie werden wieder an den Türen des hl. Franziskus anklopfen in der sichern Voraussicht, mit der barmherzigen Freigebigkeit der Vergangenheit aufgenommen zu werden. Aber die Klöster sind ausgeraubt und die Pilgerherbergen können keinem frommen Waller Obdach geben, weil nichts übrig ist als die nackten Wände.

„Die Kustodie des hl. Landes ist von einer enormen Schuldenlast überwältigt, deren voller Umfang noch nicht festzustellen ist. Das Geld, welches von den frommen Kreuzfahrern in Amerika gespendet worden, konnte nur unter größten Verlusten eingewechselt werden, da man nur türkisches Papiergeld erhielt, welches kaum den zwölften Teil seines Nennwertes besaß. Die Kustodie des hl. Landes mußte daher notgedrungen zu Wucherzinsen Geld aufnehmen, wollte sie die Pilger, die Armen und die Flüchtlinge, die von allen Seiten des Krieges wegen kamen, nicht verhungern lassen. Viele Katholiken, die aus anderen Städten nach Jerusalem flüchteten, konnten nichts mitnehmen als die Kleider, die sie auf dem Leibe trugen.

„Doch wir vertrauen auf die Großmut der Christen der Neuen Welt, welche den armen Brüdern und den notleidenden Christen des hl. Landes beistehen wird. Ihr Entgelt wird deren heißer Dank und ihr Gebet zum Gotte der Barmherzigkeit und Liebe sein."

Der „St. Anthony's Almanac" für 1920, herausgegeben von den Patres Franziskaner, 174 Ramsey St., Paterson, N. J., ist soeben erschienen. Der neue Jahrgang schließt sich früheren würdig an und entspricht voll und ganz den hohen Zielen, welche sich die Zeitschrift von Anfang an gesetzt hat. Schriftsteller von Ruf und Ansehen haben zu der sehr interessanten Nummer beigetragen. Er enthält die stets willkommenen Kalendernachrichten des kommenden Jahres, eine hübsche Anzahl reich illustrierter Erzählungen, die allen Lesern Freude bereiten werden. Der Preis beträgt 25 Cents.

Nachrichten aus dem Heiligen Lande

Die Dormition der Allerseligsten Jungfrau.

Ueber dem Hause, welches die Allerseligste Jungfrau nach dem Tode ihres göttlichen Sohnes bewohnte, und wo sie selig entschlief, hatten die deutschen Katholiken, nachdem ihnen dieser ehrwürdige Platz von Exkaiser Wilhelm dem Zweiten zum Geschenke gemacht worden war, eine herrliche Basilika und ein großartiges Kloster erbaut, welches die Benediktiner von Beuron bewohnten. Doch der Ausgang des Krieges vertrieb die Patres aus ihrem rechtmäßigen Heim, und so überwiesen sie es nebst der Basilika dem Patriarchen von Jerusalem, der sein Seminar dahin verlegte. Wir hoffen zuversichtlich, daß die Söhne des hl. Benedikt wieder an diese geweihte Stätte zurückkehren.

Der Kreuzweg in Jerusalem.

Jeden Freitag des Jahres, sogar während des Krieges, hielten die Franziskaner von Jerusalem die altehrwürdige Uebung des Kreuzweges durch die Straßen von Jerusalem aufrecht. Mit ungebrochenem Mute besuchten sie in öffentlicher Prozession die hl. Stätten zwischen dem Palaste des Pilatus, Kalvaria und dem Heiligen Grabe, opferten ihr Gebet an jenen Plätzen auf, wo die Geheimnisse unserer Erlösung gewirkt wurden.

Jetzt hat der Patriarch von Jerusalem Befehl erteilt, daß in Zukunft auch Vertreter aller anderer in Jerusalem ansässigen Genossenschaften an dieser Kundgebung der Andacht teilnehmen sollen.

Einschränkung des Besuches und des Verlassens von Palästina.

Die englische Regierung hat befohlen, daß zum Besuche und zum Verlassen der hl. Stadt jedesmal ein Erlaubnisschein des Gouverneurs von Jerusalem eingeholt werden müsse. Diese Erlaubnis ist nur unter großen Schwierigkeiten zu erlangen. Die kürzlichen Ausstände in Aegypten werden den Besuch des hl. Landes wohl noch mehr erschweren.

Die Kirche des Gebetes des Herrn.

Schon im Jahre 385 hatten die Christen eine Kirche über dem Platze erbaut, wo der Herr vor seinem Leiden betete. Diese wurde von den Persern zerstört, wieder erbaut und nach dem Auszuge der Kreuzfahrer im Jahre 1219 wiederum zerstört, sodaß im fünfzehnten Jahrhundert keine Spur mehr davon übrig war.

Im Jahre 1905 wurden jedoch Ausgrabungen unternommen und die Grundmauern und Mosaiken einer uralten Kirche entdeckt. Die Kustodie des hl. Landes will dieses Heiligtum widererbauen, welches die Größe der Liebe des göttlichen Herzens Jesu in seiner Todesangst verkünden soll.

Um den Bau zu ermöglichen, mußte eine hufeisenförmige Mauer, welche

die Griechen über der Hauptapsis der alten Kirche erbaut hatten, entfernt werden. Dank der Energie des englischen Militärgouverneurs ist dieses Hindernis jetzt entfernt worden.

Eine neue Eisenbahn in Palästina.

Die Landungsstelle in Jaffa wurde von den Pilgern immer mit Schrecken betrachtet, denn die Felsenklippen daselbst hielten die Schiffe von naher Zufahrt ans Gestade ab, wodurch die Landung, namentlich bei stürmischem Wetter, sehr gefährlich wurde. Mancher Pilger ist schon bei der Landung an den Toren des hl. Landes selbst und vor den Augen der Bewohner von Jaffa ertrunken. Vor etwa fünfzig Jahren wiederfuhr dies drei Minderbrüdern, die vor den Augen ihrer Mitbrüder gerade im Angesicht des Franziskanerhospizes Schiffbruch erlitten.

Eine belgische Gesellschaft schlug den Bau einer Eisenbahn aus Aegypten in das hl. Land vor, eine andere Gesellschaft den Ausbau des Hafens von Jaffa, doch beide Projekte scheiterten an dem Eigensinn der türkischen Behörden, welche nur mit Argwohn diese Erleichterung des Fremdenverkehrs betrachteten.

Während des Krieges mit der Türkei machte die englische Regierung es sich zur Aufgabe, die militärischen Operationen durch die Erbauung einer Eisenbahn im Rücken der vordringenden Truppen zu unterstützen, und dadurch Transport von Militär und Kriegsmaterial zu erleichtern. Der Anfangspunkt dieser Eisenbahn ist Alcantara am Suezkanal, von wo die Bahn nördlich nach Gaza und Ramleh führt, wo sie sich mit der Linie Jaffa-Jerusalem vereinigt.

Diese Bahnlinie, welche ursprünglich nur militärischen Zwecken diente, ist jetzt auch dem Publikum eröffnet, wenn auch in Folge der politischen Sachlage noch eine besondere Erlaubnis für Passagiere gefordert wird. Züge verlassen jetzt Kairo Nachmittags und kommen Morgens in Jerusalem an. So ist der Traum von Jahrzehnten verwirklicht und das Schreckgespenst einer Landung in Jaffa ist für immer gebannt.

St. Johannes in der Wüste.

Der hochwste. Kustos des hl. Landes hat durch ein Rundschreiben an den Kommissar des hl. Landes in Genua den Gläubigen Genuas die Aufgabe zuerteilt, die Kapelle und das Hospiz von St. Johann in der Wüste auszubauen, wo der hl. Johannes predigte, und wo man noch die Grotte verehrt, in welcher er wohnte und Buße tat.

Auch die alte Kirche von Maria Heimsuchung, jener Platz, an welchem die Gebenedeite zuerst das Magnifikat sang und die prophetischen Worte ausrief: „Siehe von nun an werden mich selig preisen alle Geschlechter," wird wieder aufgebaut werden, sobald die Almosen der Gläubigen solches ermöglichen.

Vielleicht findet sich unter den Lesern ein großmütiger Verehrer Mariens, welcher der Königin des Himmels diesen Tribut seiner kindlichen Verehrung darzubringen gewillt ist.

Eine Gabe des Heiligen Vaters.

In einer kürzlichen Audienz mit dem hl. Vater teilte der hochwste. Kustos des hl. Landes dem Papste mit, daß man die Kirche des Gebetes des Herrn wiedererbauen wolle, deren Fundamente noch im Garten Gethsemanie erkennbar sind. Der hl. Vater zeigte großes Interesse an dem Plane und bot dem Kustos als seinen Beitrag für das neue Heiligtum ein kostbares Mosaikbild, die Todesangst des Heilandes darstellend, an. Wir erhoffen, daß die Gläubigen dieses Beispiel des hl. Vaters nachahmen werden, und durch ihre freigebigen Beiträge mit zur Wiedererrichtung dieses altehrwürdigen Heiligtums mitwirken.

Eine neue Kirche in Suez.

Die Kustodie des hl. Landes hat die Errichtung einer neuen Kirche an der

Eisenbahnstation der Stadt Suez beschlossen. Vor der Eröffnung des Suezkanals war Suez ein armseliges Dorf mit ein paar hundert Einwohnern. Die Christen waren in kleiner Anzahl und für sie bestand nur ein kleines Kirchlein in abgelegenem Viertel. In Folge des Handelsverkehrs durch den Kanal ist dieselbe längst für die wachsende Bevölkerung unzulänglich geworden. Die neue Kirche wird in schönster Lage ein Ehrendenkmal für die katholische Religion bilden.

Freunde des Heiligen Landes.

Diesen Titel legt sich eine neue Gesellschaft bei, welche in Paris unter dem Vorsitze des Kardinals Mercier, Erbischof von Mecheln, gegründet wurde. Ihr Zweck ist allen jenen Bewegungen entgegenzuwirken, welche die Errichtung Palästinas zu einem Sonderstaat für nur **eine** Denomination beabsichtigen, und ein lebhaftes Interesse am hl. Lande zu fördern. Wir wollen beten, daß ein so edles Unternehmen mit Erfolg gekrönt sein möge.

Die Reise des Kardinals Bourne durch den Orient.

Der Zweck des Besuches des Kardinals Bourne war offiziell ein Besuch bei der britischen Flotte im Mittelländischen Meere. Die britische Regierung sowohl als der hl. Stuhl hielten es für angebracht, von dieser Gelegenheit Gebrauch zu machen um durch den Kardinal Erkundigungen über die zahllosen kirchlichen und politischen Fragen einzuziehen, welche in letzter Zeit brennend geworden sind. Es wurde auch für angezeigt gehalten, Rom und England in nähere Berührung zu bringen, worin wohl ein Fingerzeig liegt, daß die kürzliche Ausdehnung britischen Einflusses nicht in antikatholischem Sinne ausgenutzt werden wird.

Seine Eminenz besuchte überall die katholischen Institute und führte das Präsidium bei religiösen Feierlichkeiten. In Alexandrien erklärte er im französischen Kolleg der Christlichen Brüder, daß die britische Regierung eine durchaus christliche Regierung sei, und in Kairo suchte er die Furcht zu beschwichtigen, daß das Protektorat der Briten über Aegypten eine nachteilige Wirkung auf die katholischen Interessen des Landes üben könne.

Von Aegypten begab sich Seine Eminenz über Alcantara nach Lydda, wohin General Allenby gerade sein Hauptquartier verlegt hatte. Von dort aus begab er sich mittelst Kraftwagen nach Jerusalem, wo er ein Pontifikalamt am hl. Grabe feierte, und weiters nach Jericho, Bethlehem, Es-Salt, Hebron und verschiedene andere hl. Stätten.

In Bethlehem freute es den Kardinal, einen britischen Wachtposten mit aufgepflanztem Bayonett innerhalb der Geburtsgrotte des Erlösers zu finden. Er erhielt die Versicherung, daß dieser Posten als eine Ehrenstelle von den britischen Besatzungstruppen angesehen wird. Kardinal Bourne brachte einen sehr klaren Eindruck heim über die Zukunft Palästinas. „Zionismus," sagte er, „als ein politischer Faktor mit staatlichem Leben ist in Palästina nicht möglich. Die Errichtung eines jüdischen Staates wird von den Bewohnern als unerwünscht betrachtet. Letztere wünschen nichts Besseres als die Fortdauer der britischen Verwaltung, welche dem Lande Frieden, Freiheit und Wohlfahrt gebracht hat."

Ein Apostolischer Visitator für Aegypten.

Msgr. Briante, O. F. M., der Apostolische Delegat in Alexandrien, hat hohen Alters wegen seine Resignation eingereicht, und der hl. Vater hat als Apostolischen Visitator für Aegypten den Hochw. P. Courtier aus dem Dominikanerorden ernannt, welcher vom Kardinal van Rossum zum Bischof geweiht wurde. Der neue Erzbischof ist 76 Jahre alt und englischer Nationalität. Er wurde jedoch in Frankreich geboren, sein Vater war ein Franzose und seine Mutter eine Engländerin, welche nach dem Tode ihres Mannes mit ihrem Sohne nach England übersiedelte,

wo er seine Studien vollendete und in den Orden der Prediger eintrat. Als der Krieg ausbrach, begab er sich als Hauptkaplan der englischen Armee nach Aegypten und verweilte dort längere Zeit, während der er Gelegenheit fand, sich mit den Verhältnissen der katholischen Kirche im Lande vertraut zu machen.

Der Patriarch von Jerusalem.

Am 27. Mai d. J. kam Se. Exzellenz, Msgr. Philipp Camassei, lateinischer Patriarch von Jerusalem, auf dem Wege nach Rom, wo er dem hl. Vater Bericht über die Ereignisse in Jerusalem während des Krieges erstatten wollte, durch Neapel. Ein Freund des Kommissariats hatte Gelegenheit, mit dem Patriarchen eine Unterredung zu führen. Seine Excellenz erfreut sich trotz der Entbehrungen und Leiden der letzten Jahre bester Gesundheit und erzählt über seine „Vertreibung" aus Jerusalem folgendes: Als es bekannt wurde, daß die Patriarchen und Bischöfe der verschiedenen Bekenntnisse sich wegen des Herannahens der englischen Armee aus Jerusalem zu entfernen hätten, begab der Patriarch sich zum türkischen Oberbefehlshaber, von welchem er mit der größten Artigkeit empfangen wurde. Er erklärte dem Offizier, daß die Konsuln der verschiedenen Nationen immer an ihrem Posten verbleiben konnten, so lange ihre Regierungen nicht direkt am Kriege beteiligt seien, und so hoffe er als das Haupt der katholischen Religion, und als Vertreter des hl. Vaters, auch von dieser Maßregel ausgenommen zu werden. Der Kommandant entgegnete, daß er nur empfangene Befehle ausführe, persönlich würde es ihm nur Freude machen, wenn er den Patriarchen auf seinem Posten belassen könne. Er versprach ihm, Alles zu tun, was in seinen Kräften stehe. Der Patriarch wartete in Sorge auf die Antwort, welche am Abend durch einen Boten anlangte: Der Patriarch solle sich für den nächsten Morgen auf die Abreise nach Damaskus vorbereiten. Sein Sekretär dürfe ihn begleiten, aber keine Dienerschaft.

Am Versammlungsplatz fand der Patriarch die andern Bischöfe und Patriarchen und alle machten sich auf den Weg nach Ramleh, den ersten Halteplatz, etwa zehn Meilen nördlich von Jerusalem. Hier rastete man unter den Bäumen außerhalb der Stadt. Inzwischen fuhr ein Automobil an, und ein deutscher Offizier fragte nach dem Patriarchen von Jerusalem. Er wurde letzterem vorgestellt und teilte ihm mit, daß er Befehl von General von Falkenhain habe, ihm sein Automobil zur Verfügung zu stellen. Der Patriarch dankte ihm herzlich, erwiderte jedoch, daß er das Angebot nicht annehmen könne, da er unter türkischer Eskorte stehe, es sei denn, die Offerte werde im Einverständnis mit den türkischen Behörden gemacht. Nach langer Verhandlung einigte man sich darauf, daß der Patriarch das Angebot des Automobils annahm, aber zugleich ein türkischer Begleiter in dem Wagen seinen Sitz nahm.

Nachdem man in Naplus eine angenehme Nachtruhe verbracht hatte, kam der Patriarch gegen Abend in Nazareth an, wo er sich sofort im Hauptquartier anmeldete. Man bedeutete ihm, daß man keine Unterkunft für ihn werde finden können, und der Patriarch erkundigte sich dann beim Guardian der Franziskaner. Letzterer mußte ihm mitteilen, daß sein Kloster von deutschen Truppen besetzt sei, und er konnte ihm nur ein kleines Zimmer zur Verfügung stellen in dem schon zwei Brüder wohnten; er werde auf einem Strohsacke auf dem Boden schlafen müssen. Der Patriarch war nur allzu froh, diese Unterkunft zu finden und begab sich mit dem Guardian nach dem Kloster, wo er die arme aber herzliche Gastfreundschaft der Brüder genoß.

Am folgenden Tage verbreitete sich das Gerücht unter den deutschen Soldaten, daß der Patriarch von Jerusalem sich in ihrer Mitte befände. Sofort warteten dem Patriarchen mehrere deutsche Offiziere auf, welche ihm ein geräumiges Zim-

mer anboten, welches sie für ihn in Stand gesetzt hatten. Der Patriarch dankte ihnen freundlich für ihr höfliches Angebot; meinte aber, daß er ganz zufrieden mit seiner Herberge bei den Brüdern sei. Die Offiziere aber bestanden auf Annahme ihres Gesuches und stellten ihm vor, daß ein Prälat von seinem Range und seiner Würde nicht in einer Zimmerecke gelassen werden dürfe. So mußte der Patriarch schließlich nachgeben, und er verblieb beinahe ein Jahr in diesem bequemen Zimmer, während dessen er das arme Leben seiner Gastherren aus dem Franziskanerorden teilte.

Nach etwa zehn Monaten in Nazareth erlangte Se. Exzellenz Erlaubnis nach Haifa zu ziehen, da er an Maleria litt. Hier wohnte er bei den Karmelitern. Eines Nachmittags schellte es wütend am Telephon und der Patriarch erhielt Weisung, sofort nach Nazareth zurückzukehren. Der Befehl kam vom Kommandanten der türkischen Besatzung. Der Patriarch, in allem gehorsam wie ein Kind, suchte sofort nach einem Gefährt, da er den Weg von zwanzig Meilen nicht zu Fuß und bei Nacht machen konnte. Aber es war unmöglich, Fahrgelegenheit zu erhalten, und so blieb er in Haifa. Es war ein Akt der Vorsehung, denn am nächsten Morgen schon nahmen die englischen Truppen Nazareth ein, und wenn der Patriarch daselbst gewesen wäre, hätte er wohl die Türken nach Damaskus begleiten müssen.

Wie verschieden klingt das alles von den Schauermären, die in den Zeitungen gebracht wurden, und welche wir auch berichten mußten, da ja keine authentischen Nachrichten zu erlangen waren. Der Patriarch erklärte ausdrücklich, daß er in seinem Verkehr mit den Beamten der verschiedenen Nationen stets mit der größten Rücksichtnahme behandelt worden sei. Er erklärte auch, daß er lebenslängliche Dankbarkeit den Minderbrüdern schulde, welche ihm seine Verbannung so erträglich als möglich gestaltet hatten.

Gebet für das Heilige Land.

Es wird den Lesern von Interesse sein, daß das Konzil von Lateran, 1215, Gebete für die Befreiung der hl. Stätten anordnete, und daß die Karthäuser seither täglich dieses Gebet verrichtet haben. Nach der Vesper und den Laudes rezitieren sie täglich den 78. und 122. Psalm und hernach das folgende Gebet:

Oremus—Deus qui ad exhibenda nostrae redemptionis mysteria terram promissionis elegisti, libera eam, quaesumus, ab instantia paganorum et restitue eam cultui Christiano, ut gentilium incredulitate confusa populus tuus Christianus in Te confidens de tuae virtutis potentia glorietur.

„O Gott, der Du zur Darstellung der Geheimnisse unserer Erlösung das gelobte Land auserwählt hast, befreie, wir bitten Dich, dasselbe aus der Gewalt der Ungläubigen, und gib es dem christlichen Gottesdienst zurück, damit, nach Demütigung des heidnischen Unglaubens, Dein christliches Volk, das auf Dich vertraut, sich der Kraft Deiner Macht rühmen dürfe."

Ein Wohltäter des Heiligen Landes.

Msgr. Soldevilla y Romero, Erzbischof von Saragossa, hat die Summe von 10,000 Pesetas zum Besten des hl. Landes gestiftet, und damit diesem guten Werke einen in gegenwärtiger Zeit besonders nützlichen Dienst erwiesen, wo Palästina aus der Gewalt der Türken befreit worden, und seine Bedürfnisse um so größer sind. Wir hoffen, das recht viele vom Herrn mit zeitlichen Gütern gesegnete Katholiken dieses gute Beispiel nachahmen werden.

Eine Statue des Heiligen Franziskus.

Die Franziskaner von Kairo haben beschlossen, zum Andenken an die Sieben-

jahrhundertfeier der Ankunft des hl. Franziskus im Orient, ein Denkmal zu setzen. Diese Statue wird den Platz vor der Kirche des hl. Joseph in Kairo schmücken. Sie wird aus Bronze gegossen werden mit einem Steinsockel als Fundament und zwar nach den Entwürfen des berühmten Professor Rossignoli aus Florenz, der auch die Statue des hl. Franziskus vor der Kirche des hl. Landes in Washington geschaffen hat.

Der hl. Franziskus wird als Prediger mit erhobener Rechten zur Darstellung gebracht, in der Linken hält er Kreuz und Evangelienbuch. Sockel und Statue werden eine Höhe von etwa neun Fuß haben. An den Seiten des Sockels werden sich Bas-reliefs aus Bronze befinden, welche vier Szenen zur Darstellung bringen: der hl. Franziskus mit Bruder Illuminatus vor dem Kardinallegaten Pelagius, dem König Johannes von Brienne und der Geistlichkeit und den Heerführern vor Damiette; der hl. Franziskus und Br. Illuminatus vor dem Sultan und seinem Hofe; dieselben im Lager der Ungläubigen Christum predigend, die Pyramiden im Hintergrund; der hl. Franziskus und seine Brüder beim Eintritt in die Stadt Jerusalem.

Eine interessante Pilgerfahrt.

Jakob Walsh, ein junger Konvertit aus dem Judaismus, der wunderbarerweise geheilt und dadurch die Ursache der Bekehrung einer ganzen Familie wurde, hat den Wunsch ausgedrückt, eine Liga von frommen jüdischen Konvertiten zu gründen. Ihr erster Zweck ist eine Pilgerfahrt nach Jerusalem, welche auch Reisen nach Lourdes, Paray-Le-Monial und Rom einschließen soll. Die Mitglieder der Erzbruderschaft des Gebetes für die Bekehrung Israels, deren Sitz sich in dem Kloster Notre Dame De Sion, Bayswater, England befindet, sind eingeladen worden, dieses Unternehmen durch Bekanntmachung unter den jüdischen Bekehrten ihrer Bekanntschaft zu sichern. Die Namen der Teilnehmer werden auf einer Tafel in der Basilika vom Ecce Homo in Jerusalem verewigt werden.

Eröffnung des italienischen Hospitals in Jerusalem.

Im Monat April fand die feierliche Eröffnung des italienischen Hospitals in Jerusalem statt, welches gegen Norden, in kurzer Entfernung von den Stadtmauern, errichtet worden ist. Eine glänzende Versammlung wohnte dieser Feier bei. Msgr. Luigi Barlassina, Hilfsbischof von Jerusalem, segnete das neue Gebäude ein, und verschiedene Redner priesen die menschenfreundliche Tätigkeit, zu der das neue Institut bestimmt ist. Das Hospital ist im Siena Styl des dreizehnten Jahrhunderts erbaut und unstreitig das schönste Gebäude in der hl. Stadt.

Der Heilige Antonius von Padua abwesend!

Es dürfte unsern Lesern nicht bekannt sein, daß während des Krieges, als die Oesterreicher Venezien zu erobern drohten, die Reliquien des hl. Antonius nach Rom in Sicherheit gebracht wurden, um der Gefahr eines Bombardements nicht ausgesetzt zu sein. Sie wurden mit anderen Reliquien in einem besonderen Wagen und unter einer Ehrengarde entfernt. In Rom wurden sie in der Wohnung des hl. Vaters selbst niedergelegt, welcher so über ein Jahr seinen lieben hl. Antonius in nächster Nachbarschaft hatte. Während des verflossenen Monats April wurden die Reliquien unter Freudenbezeugungen der Bevölkerung wieder nach Padua zurückgebracht.

Mitgliedern des Dritten Ordens und allen solchen, welche Interesse haben an dem Wirken der Franziskaner, empfehlen wir den **„Franciscan Herald"**, der monatlich in englischer Sprache in Teutopolis, Ill., erscheint. Es ist dies eine recht interessante, gut redigierte und in jeder Hinsicht empfehlenswerte Broschüre. Die hochw. Herausgeber in Teutopolis werden gerne auf Verlangen Probenummern zur Verfügung stellen. Abonnementspreis $1.00 jährlich. Preisermäßigung für Agenten. Man adressiere: Franciscan Herald, Teutopolis, Ill.

Die heiligen Orte bei der Friedenskonferenz.

Seit der traurigen Niederlage der Kreuzfahrer im vierzehnten Jahrhundert und der darauffolgenden Wiederherstellung der türkischen Herrschaft im Orient, rief die Streitfrage bezüglich der hl. Orte in Palästina wiederholt das größte Interesse unter den westlichen Völkern wach. Sie bildete des öfteren den Gegenstand diplomatischer Beratungen und Verträge; Königreiche und freie Republiken wetteiferten in ihrem Bestreben, das Protektorat über die verschiedenen Heiligtümer der Christenheit im hl. Lande zu erhalten und auszuüben. Venedig, Genoa, Neapel, Frankreich, Oesterreich, Polen, Spanien, England und Holland betrachteten es als eine Ehrenpflicht, die hl. Orte und die katholischen religiösen Genossenschaften, denen dieselben anvertraut waren, unter ihren Schutz zu nehmen, um ihnen die freie Ausübung der katholischen Religion und ihres Gottesdienstes zu versichern und um über die Interessen und Sicherheit der Pilger zu wachen, die das hl. Land besuchten.

Schon im Jahre 1313 erstanden die Herrscher von Neapel, Robert von Anjou und seine Gemahlin Sancha, nach langen und schwierigen Verhandlungen und unter Aufwand großer Geldsummen vom Sultan Malek-en-Nassar Mohammed das ausschließliche Eigentumsrecht über den Abendmahlssaal für die Minderbrüder, ebenso das Recht, in dem Kloster des hl. Grabes beständig zu wohnen und in der Grabeskirche selbst den Gottesdienst zu versehen.

Fast um dieselbe Zeit erhielten die Patres Franziskaner auch Besitz von der Basilika der Geburt des Herrn in Bethlehem sammt der Grotte, in welcher der Heiland geboren wurde. Etwas später wurde ihnen auch das Grab der allerseligsten Jungfrau Maria im Tale Josaphat anvertraut.

Die Patres Franziskaner erfreuten sich des friedlichen Besitzes der hl. Orte bis 1633, dem Jahre der ersten ernstlichen, widerrechtlichen Inbesitznahme gewisser hl. Orte seitens einiger un- und irrgläubigen Sekten. Auf diesen Raub folgten bald andere. Die europäischen Mächte protestierten zwar bei jeder neuen ungerechten Besitzergreifung, jedoch vergebens.

Die Palästinafrage wurde wiederholt in der ersten Hälfte des neunzehnten Jahrhunderts in Verhandlung gezogen. Aufs neue wurde sie endlich mit größerer Energie angeregt im Jahre 1850, als die Regierungen von Spanien, Frankreich, Belgien, Sardinien und Oesterreich vereint Anstrengungen machten, um bei dem höchsten Gericht der Ottomanen die Wiedereinsetzung der Patres Franziskaner von der Kustodie des hl. Landes in ihre alten Rechte und ihren früheren Besitz durchzusetzen. Rußlands Dazwischenkunft jedoch vereitelte alle diese Bemühungen.

Gelegentlich der großen Friedenskonferenz in Versailles wurde die Kustodie des hl. Landes bei diesem höchsten Tribunal der Nationen vorstellig um in ihr altes Recht wiederum eingesetzt zu werden. Die Oberen der Patres Franziskaner des hl. Landes baten jetzt, daß die Palästinafrage ein für alle mal untersucht und geregelt werde, ferner daß ihre Rechte definitiv festgesetzt werden möchten gemäß des **status quo**, der vor der widerrechtlichen Besitzergreifung seitens der Griechen im Jahre 1757 obwaltete. Dieses bedeutet die Wiedereinführung jener Lage der Dinge, wie sie gerechtlicherweise im vierzehnten Jahrhundert nach dem Untergang des lateinischen Königreiches von Jerusalem bestand.

Wir geben hier die Liste der Rechte an, deren wirkliche Zurückerstattung von der hl. Kirche verlangt wird. Es sind jene Rechte, deren sie ungerechterweise von andersgläubigen Sekten beraubt wurde:

In Jerusalem.

1. Das heilige Grab, das heißt die große Kuppel und die kleine Kuppel, die sich unter der großen befindet und die das Grab Christi überdacht; die ganze Fußbodenfläche, die das Grab umgibt, ebenso der runde Raum zwischen dem Dome und der Wand. Dieser Raum ist jetzt von Zimmern eingenommen, welche die Griechen nach dem Brande im Jahre 1808 erbaut haben.

2. Der große Bogen, welcher die Kirche der Griechen von dem Dome trennt und der den Katholiken als Chor diente, wenn sie ihre gottesdienstlichen Zeremonien vor dem Grabe des Herrn verrichten.

3. Der Salbungsstein und die ihn umgebene Fußbodenfläche bis zum Portal der Basilika; ferner jener Raum, den die Griechen gegenwärtig in ihrem Besitz haben.

4. Die vier kleinen Bogen, welche die Kapelle Adams bilden, vor denen sich früher nebst anderen fünf königlichen Grabmälern, die am Fuße der Wand dem griechischen Chore entlang errichtet waren, auch die Gräber Gottfrieds von Boullion und König Balduins befanden, die im Jahre 1810 zerstört wurden; ferner auch der Raum, der sich an die Kapelle Adams anschließt.

5. Die sieben aufeinander folgenden Bogen, welche die Bogen der allerseligsten Jungfrau genannt werden, nebst dem Fußboden, der Decke und dem Ueberbau.

6. Die Kapelle, die unter dem Namen Gefängnis Christi bekannt ist.

7. Der ganze Platz vor dem Portal der Basilika.

8. Das Coenakulum auf dem Berge Sion, die Mutterkirche der ganzen Christenheit, in welchem das letzte Abendmahl und die Einsetzung des Allerheiligsten Altarssakramentes gefeiert wurde.

Außerhalb Jerusalems.

9. Das Grab der allerseligsten Jungfrau mit den Altären des hl. Josephs, des hl. Joachims und der hl. Anna.

10. Die ganze Basilika der Geburt des Herrn in Bethlehem.

11. Die Grotte der Krippe, sowie auch die beiden Treppen, die hinunterführen.

12. Der ganze Platz vor der Basilika, wie auch der ganze Friedhof dort.

13. Die Grotte der Hirten und die sie umgebenden Gründe.

Nebst diesen Zurückerstattungen macht die Kustodie des hl. Landes auch Ansprüche auf das alte Präzedenzrecht bei allen religiösen Feierlichkeiten sowie auch das Recht, die alten Heiligtümer wiederherzustellen, die ihr gehörten. Dieses Privileg besaßen sie bis zum Jahre 1757. Zugleich wird auch das Gesuch eingereicht, daß genaue und ins Einzelne gehende Verordnungen dargelegt werden, welche die verschiedenen Rechte zur Feier der religiösen Funktionen an den hl. Orten betreffen.

Die Patres Franziskaner, die während sieben vollen Jahrhunderten ihr Blut an der Schwelle des hl. Grabes vergossen haben, hoffen zuversichtlich, daß jetzt, wo das hl. Land vom bedrückenden Joche des Islams befreit ist, das Tribunal der Nationen seine beschützenden Hände über die Söhne des hl. Franziskus halten wird, welche Tag und Nacht während der traurigen Vergangenheit Wache gestanden haben und noch Wache stehen, um die geheiligten Denkmäler im Geburtslande des Heilandes zu verteidigen.

Selten haben sie mit freudigerem Tone in die Welt geklungen als in dem Jahre, das seinem Ende zugeht. Wieder und wieder durften sie ihre Schwingen erheben und Land und Volk zu freudiger Feier einladen.

Wir können in Wahrheit sagen, daß sich die wichtigsten Ereignisse in der Geschichte unseres vor zwanzig Jahren gegründeten Klosters in diesem Jahre des Heils 1919 abgespielt haben, und in goldenen Lettern sind sie in unsere Klosterchronik eingetragen, der sie so als würdigen Abschluß des ersten Lustrums unserer Geschichte dienen.

Die großen Abläße der Heiligtümer.

Die Nachricht von den großen Vorrechten, welche unserer Kirche des hl. Grabes verliehen worden waren, verbreitete sich durch die katholischen und Tageszeitungen in den ersten Monaten d. J. Und das war nicht mehr als der Wichtigkeit der Sache entsprechend, denn es ist eine ganz unerhörte Gunstbezeugung des hl. Stuhles, daß den Katholiken der Vereinigten Staaten, welche die Gedächtniskirche des hl. Landes in Washington besuchen, dieselben Abläße verliehen sind, welche den glücklichen Pilgern nach dem hl. Lande gewährt sind. Jetzt kann infolge eines Apostolischen Reskriptes vom 16. August 1918 ein vollkommener Ablaß von allen Gläubigen gewonnen werden, welche die neun Hauptheiligtümer des hl. Landes hier besuchen. Die einzige Bedingung ist: Stand der Gnade und Beten eines Vaterunsers nebst Ave Maria an jedem Heiligtum nach der Meinung des hl. Vaters.

Die geistigen Schätze, die damit den Gläubigen eröffnet sind, bedürfen keiner weiteren Erläuterung. Von jetzt ab werden die Pilger nach unserm Nationalheiligtum nicht nur die Freude haben, die Nachbildungen der ehrwürdigen Weihtümer im hl. Lande zu besichtigen, sondern sie werden dadurch auch reichen geistigen Gewinn haben.

Die erste feierliche Begehung dieser Wohltat fand Sonntag, den 5. Januar 1919 statt. Ein feierliches Pontifikalamt wurde vom hochwst. Herrn Bischof Shahan, dem Rektor der Katholischen Universität, dessen Titulardiözese sich in Armenien, in der Kustodie des hl. Landes befindet, gefeiert. Nach demselben wurde in beredter Predigt der siebenten Jahrhundertfeier der Ankunft des hl. Franziskus in Palästina, welche bei dieser Gelegenheit auch begangen wurde, gedacht. Darauf fand feierliche Prozession nach den verschiedenen Heiligtümern statt, welche gesegnet und woselbst die vorgeschriebenen Gebete zur Gewinnung der Ablässe verrichtet wurden. Nachmittags, der Vigil von Dreikönigen, wurde die gewöhnliche Prozession nach der Grotte von Bethlehem abgehalten, woselbst die Ankunft der Weisen aus dem Morgenlande gefeiert wurde. Große Scharen von Gläubigen wohnten beiden Feierlichkeiten bei.

Jubiläum des Kardinals Gibbons.

Kaum waren die Feierklänge der vorhin beschriebenen Feste verrauscht, als die Kirche des hl. Landes wiederum, am 20. Februar d. J., der Schauplatz der erhabensten kirchlichen Feierlichkeit wurde, die jemals in den Vereinigten Staaten zum Abschluß kam. Mit besonderer Freude vernahmen wir, daß unsere Kirche auserwählt worden war, um die Feier des goldenen Jubiläums der Bischofsweihe Sr. Eminenz, des Kardinals Gibbons, zu begehen. Abgesehen von der hohen Ehrung, bedeutete dies für uns, daß wir einigermaßen uns erkenntlich zeigen konnten „Unserm Kardinal" gegenüber für die väterliche Zuneigung, die er uns stets erwiesen.

Die Prozession der versammelten Geistlichkeit vom Kreuzgange unseres Klosters zur Kirche bildete einen allen Zuschauern für immer unvergeßlichen Anblick. Niemals in der Geschichte der Neuen Welt hat eine so großartige Versammlung der katholischen Hierarchie stattgefunden. Ueber 400 Religiosen, Priester und Prälaten nahmen an derselben teil. Erst kamen die verschiedenen Orden in ihren entsprechenden Habiten, darauf die Diözesengeistlichkeit in Talar und Chorrock, ihnen folgten Monsignore und Aebte der Vereinigten Staaten und schließlich mehr als siebzig Bischöfe aus den verschiedenen Staaten, Kanada, Alaska und Porto Rico, welchen zwölf Erzbischöfe der Vereinigten Staaten, von Kanada und von Mexiko folgten. Den Schluß bildeten die fünf Würdenträger der Kirche, welche dem Feste seinen Hauptglanz verliehen. Es waren Se. Exzellenz Erzbischof Bonzano, Apostolischer Delegat für die Vereinigten Staaten in Cappa Magna, darauf Erzbischof Ceretti, Spezialdelegat des hl. Vaters für diese Gelegenheit, Kardinal Begin, Erzbischof von Quebec, Kardinal O'Connell, Erzbischof von Boston, alle in Cappa Magna, und zuletzt der greise, ehrwürdige Kirchenfürst, zu dessen Ehre die hehre Versammlung der Hierarchie stattfand. Die zahllose Menge, die sich von nah und fern eingefunden und die zu beiden Seiten Spalier bildete, brach immer wieder in begeisterte Hochrufe auf Se. Eminenz aus, die derselbe huldvollst anerkannte.

Beim Eintritt in die Kirche erbrauste Orgelklang und der ausgezeichnete Chor brach aus in den majestätischen Lobgesang „Ecce Sacerdos Magnus," während die andächtigen Schaaren zu stillem Gebet zum Allerhöchsten niederknieten für den, zu dessen Ehre sie gekommen. Die schöne Kirche war aufs geschmackvollste geschmückt. Fünf Throne waren um den Baldachin-Hochaltar aufgeschlagen, die von den zwei päpstlichen Delegaten und den drei Kardinälen eingenommen wurden.

Der greise Jubelbischof zelebierte das Pontifikalamt. Nachdem er mit den feierlichen Gewändern bekleidet, stieg er hinauf zum Altar inmitten der Assistenzpriester, Diakone und der sonstigen Assistenz, um dem Allerhöchsten einen feierlichen Dankgottesdienst im heiligsten Meßopfer darzubringen für alle Gnadengaben, die der Herr ihm und seiner Herde während der langen fünfzig Jahre seines Hirtenamtes und seiner Hirtenpflichten verliehen hatte. Jene, denen das Glück zuteil ward, den hohenpriesterlichen „Vater der amerikanischen Hierarchie" in seinen rotseidenen Prachtgewändern mit goldener Mitra und köstlichem Hirtenstab zu schauen, werden nie diesen Anblick des hehren Bischofsgreisen vergessen. Man hätte fast meinen sollen, man befänd sich nicht im zwanzigsten Jahrhundert, sondern in dem gläubig-frommen Mittelalter in einer der erhabenen Kathedralen, wo der Hirte in mittelalterlicher Pracht am Altare seines hehren Amtes waltete.

Copyright by Harris & Ewing.
Kardinal Gibbons verläßt die Kirche nach dem Hochamt.

Während des Pontifikalamtes verlas der hochwste. Herr Rektor der Katholischen Universität von Amerika, Bischof Shahan, das Gratulationsschreiben unseres hl. Vaters, Papst Benedikt XV., der den Jubelkardinal zur Festesfeier beglückwünschte und allen, Hirten wie Herde, den apostolischen Segen erteilte. Der hochwste. Erzbischof Mündelein von Chicago, predigte die Jubiläumspredigt. In einfachen, doch mächtigen Worten durchging der beredte Herr Erzbischof das Leben Sr. Eminenz mit seiner schweren Missionstätigkeit als junger Priester im Süden anfangend und all die vielen Prüfungen, wie auch Erfolge erwähnend, bis auf den heutigen Tag, an dem fast der ganze amerikanische Episkopat auf besondere Einladung des Spezial-Delegaten Sr. Heiligkeit versammelt war um ihm den Tribut der Ehre, Anerkennung und Dankbarkeit zu zollen, der ihm für sein verdienstreiches Leben so wohl gebührt.

Nachdem die mächtigen Klänge des **Te Deums** am Schlusse der Messe ver-

rauscht, wurden die vielen Gäste zum reichgeschmückten Rempter der Katholischen Universität gebracht, wo das Festmahl serviert wurde. Nach demselben fanden passende und beredte Toaste seitens der kirchlichen Würdenträger statt, auf denen der Jubelkardinal in seiner eigenen, unnachahmbaren Weise antwortete.

Die goldenen Strahlen der sinkenden Sonne schienen heute auf kurze Zeit länger die geweihten Hallen unserer Klosterkirche zu überfluten, als ob sie das Siegel des Himmels auf die Ehrung drücken wollten, die ihr heute zuteil geworden. Möge der gute Hirte fortfahren, seinen treuen Diener in den schwindenden Jahren seiner irdischen Arbeiten zu segnen und zu führen und möge er den Herzen der Hirten wie der Herde unseres glorreichen Landes die Lehren selbstloser und unermüdlicher Treue und Liebe zu Gott und Vaterland einprägen, die wir in dem Leben Sr. Eminenz Jakobus Kardinal Gibbons, des greisen Erzbischofs von Baltimore, so glänzend leuchten sehen.

Weihe des hochwürdigsten Herrn Dr. Wilhelm Turner, des neuen Bischofs von Buffalo.

Am Sonntag, den 30. März, verkündeten unsere Klosterglocken wiederum hehre Festesfreude. Es war der langersehnte Tag der feierlichen Bischofsweihe des Dr Wilhelm Turner. Bis zu seiner Konsekration war der neue Bischof, der durch seine Bücher und seine zahlreichen Artikel in kirchlichen Zeitschriften im ganzen Lande bestens bekannt ist, Professor der Philosophie an der Katholischen Universität. Uns war er stets ein lieber Freund und langjähriger guter Nachbar, dessen häufige Besuche im Kloster stets angenehm und gemütlich verliefen.

Innige Freude und Genugtuung erfüllte daher alle Mitglieder unserer Kommunität, als die Nachricht kam, daß Dr. Turner zum Bischof für die Diözese Buffalo erkoren sei, und daß er unsere Klosterkirche zu seiner Konsekration auserlesen habe. Natürlich mischte sich in diese Freude auch der Wermutstropfen der Trennung vom lieben Freunde, doch wir hoffen, daß der Berg des hl. Grabes und unsere Klostergemeinde ihm auch als Bischof stets in angenehmer Erinnerung bleiben werden. Wir betrachten ihn ja als lieben Mitbruder, da er kurz vor seiner Konsekration in unserer Klosterkirche in den Dritten Orden aufgenommen wurde.

Die herrlichen, eindrucksvollen Zeremonien der Bischofsweihe fanden am Laetare Sonntag statt. Se. Eminenz, Jakobus Kardinal Gibbons, vollzog die Konsekration unter Assistenz der hochwürdigsten Herren Bischöfe O'Connell von Richmond, Va., und Curley von St. Augustine, Fla., als Ko-Konsekratoren. Die sonstigen Ehrendienste bei der Konsekrationsmesse fielen Priestern der Diözese Buffalo zu. Der hochwste. Herr Msgr. Nelson Baker, Verwalter der Diözese Buffalo, war Assistenz Priester bei der feierlichen Handlung. Nächst den Krönungsfeierlichkeiten des Papstes gibt es in der ganzen katholischen Liturgie wohl keine feierlichere und eindrucksvollere Zeremonie als die Konsekration eines Bischofes. Der Glanz der Feier wurde bei dieser Weihe noch vermehrt durch den prachtvollen, rosafarbenen, gothischen Ornat, den die Kirche am Laetara Sonntag zu tragen pflegt.

Stufenweise gingen die verschiedenen Weihezeremonien voran, stufenweise trat der neue Bischof in die Machtfülle der Apostel ein, bis er endlich gegen Ende der Messe in vollständiger bischöflichen Gewandung mit Stab und Mitra, begleitet von den ko-konsekrierenden Bischöfen, durch die geräumigen Hallen der Kirche geleitet, seinen gegenwärtigen Verwandten, Bekannten und Freunden, Priestern sowohl als Laien, seinen ersten bischöflichen Segen erteilt.

In den Nachmittagsstunden seines Weihetages geruhte Bischof Turner, seine erste bischöfliche Funktion in unserer Gedächtniskirche vorzunehmen. In Gegenwart einer dichtgedrängten Volksmenge bestieg er den reichgeschmückten Bischofsthron, um die kirchlichen Gewänder für den feierlichen sakramentalischen Segen

Copyright by Bachrach.

Die Konsekration des Bischofs Turner.

Kardinal Gibbons auf dem Throne, rechts in weißem Gewande Bischof Turner.

anzulegen. Tränen der Rührung standen in Vieler Augen, als der hochwste. Herr Bischof umgeben von seiner Assistenz, dem andächtig knieenden Volke den eucharistischen Heiland zur Anbetung und zum Segen zeigte.

Zum Schluße dieser kurzen Beschreibung können wir nicht umhin, nochmals öffentlich dem neuen Bischofe von Buffalo unsere herzlichsten Glückwünsche auszusprechen und ihm Gottes reichsten Segen in seiner neuen Wirksamkeit zu wünschen. Möge der seraphische hl. Franziskus, dessen Sohn er als Mitglied des Dritten Ordens geworden, ihm vom Herrn jene Gnaden erflehen, die ihm die Bürde seiner Pflichten als Hirt der Herde Christi leicht und süß machen. Ad multos annos!

Die Feste des Jahres.

Die verschiedenen Feste im Laufe des Jahres sind stets Freudenfeste für unsere Klostergemeinde. Die katholische Bevölkerung Washingtons, wie auch eine große Anzahl gläubiger Nicht-Katholiken, scheinen sich auf diese Gelegenheiten schon im Voraus zu freuen. Gerne besuchen sie unsere Gedächtniskirche bei diesen Feierlichkeiten und erbauen uns durch ihren religiösen Eifer, und ihre fromme Andacht.

Die stets wachsenden Scharen, die den Berg des hl. Grabes hinaufpilgern, geben beredtes Zeugnis von der allgemeinen Beliebtheit unserer Festlichkeiten.

Das Fest unseres seraphischen Vaters Franziskus wurde letztes Jahr mit großem Glanz gefeiert. Wie in den verflossenen Jahren, so beehrte uns auch in diesem Jahre „unser geliebter Kardinal" mit seiner Gegenwart. Schon am Tage vor der Feier fand er sich im Kloster ein. Abends hielt er eine kurze, aber begeisterte Ansprache an die Klostergemeinde über die wahre Größe des Seraphs von Assisi und über die erhabene Gnade des Berufes zum Franziskanerorden. Am Feste selbst war morgens feierliches Hochamt, das nach altherkömmlichem Brauch von den Patres Dominikanern gesungen wurde. Se. Eminenz wohnte demselben in Cappa Magna auf dem Throne bei. Die Festpredigt hielt der hochwste. Herr Msgr. Thomas, der Pfarrer der St. Patrizius Kirche in Washington.

Die Weihnachtsglocken verkündeten vom Berge des hl. Grabes die frohe Botschaft von der Geburt des göttlichen Jesuskindes durch die klare, kalte Winternacht und luden alle zum freudigen „Gloria in excelsis" und zur Anbetung des neugeborenen Heilandes ein. Eine recht zahlreiche Schar folgte dem Glockenruf und wohnte dem feierlichen Offizium und dem heiligen Amte, das gleich darauf folgte, bei. Viele gingen zum Tische des Herrn, um den Heiland in die Krippe ihres Herzens aufzunehmen. Unter diesen waren gar manche, denen der Gedanke an Kommunionsempfang beim Eintritte in die Kirche fern lag, die aber von der göttlichen Gnade und der allgemeinen Weihnachtsbestimmung gerührt, hineilten zum Bußgericht und zur Kommunionsbank mit dem Versprechen, fürderhin dem Weltenheiland treuer, besser zu dienen.

Die eindrucksvollen Zeremonien der Karwoche übten auch in diesem Jahre ihre gewohnte Anziehungskraft auf gar manche aus, die sich vom Geräusch der Stadt zurückgezogen, um in guter Anzahl an der tiefernsten Abspielung der Leidensgeschichte des Heilandes, wie sie durch die traurigen liturgischen Zeremonien versinnbildet wird, teilzunehmen. Am hl. Ostertage hielt Se. Exzellenz Erzbischof Bonzano, der päpstliche Delegat, der während der Karwoche in unserem Kloster die geistigen Uebungen gemacht hatte, die feierliche Pontifikalvesper und erteilte darauf den sakramentalen Segen.

Das Fest des hl. Antonius wurde auch in diesem Jahre mit großer Festlichkeit gefeiert. Schon am frühen Morgen pilgerten die andächtigen Freunde und Klienten des großen Wundertäters von Padua in Scharen zu seinem Heiligtum in unserer Kirche, um dem hl. Opfer an seinem Altare beizuwohnen und zu seiner Ehre die hl. Kommunion zu empfangen. Um neun Uhr fand die Lilienweihe und Prozession statt. Der hochwste. Herr Bischof Shahan von der Katholischen Universität war Offiziator bei beiden feierlichen Akten. Darauf folgte das solemne Hochamt, coram Episcopo, für alle Wohltäter und Freunde des hl. Antonius. Nach demselben suchten Alle Blüten von den St. Antoniuslilien zu erhalten, die unter die Gläubigen ausgeteilt wurden. Sie nahmen diese andächtig mit nach Hause zur Erinnerung an das schöne Fest ihres himmlischen Patrones.

Es ist in der Tat ein großes Privilegium für alle jene, die in der Nähe unseres Klosters wohnen, daß sie allen diesen Festlichkeiten in unserer Klosterkirche beiwohnen und sich daran erbauen können. Die feierliche Entfaltung der tiefsinnigen und ergreifenden Liturgie unserer hl. Kirche muß Alle im hl. Glauben bekräftigen und ihnen denselben stets teurer und seinen überreichen Gnadenschätzen empfänglicher machen. Jedoch nicht nur unsere Mitbürger und Nachbarn nehmen an unseren Feierlichkeiten teil, sondern auch aller unserer Wohltäter und Freunde wird am Altare des Herrn täglich bei dem hl. Meßopfer gedacht. Unsere Gebete steigen immerfort himmelwärts, damit der Herr sie reichlichst segne und ihnen ihren Opfersinn und ihre Freigebigkeit vergelte.

Gelübdeablegung unserer Novizen.

Obgleich wir nicht persönlich bei der Feier der Gelübdeablegung unserer Novizen in der Noviziatskirche in Teutopolis, Ill., zugegen sein konnten, knieten wir doch im Geiste am Frohnleichnamstage, dem 19. Juni, zur Seite unserer jungen Mitbrüder, als diese nach beendigtem Noviziat zur Profeß zugelassen wurden. Der Zelebrant bei der Feier war der hochw. P. Philip Marke, O. F. M., der im Namen des hochwsten. P. Provinzials das feierliche Amt hielt und die Profeß der Novizen entgegennahm. Diakon bei der feierlichen Handlung war P. Joseph Rhode, O. F. M., von unserem Kommissariat; Subdiakon war P. Ferdinand Grün, O. F. M., vom Kolleg in Teutopolis. Die einfachen Gelübde legten ab: der Kleriker Bernardin Brzezinski und die Brüder Bonifaz Becker, Hyacinth Polec und Johann Forest Fiedeldey.

Drei Tage vorher war der Bruder Rochus Calá in das Novizat des Ersten Ordens aufgenommen worden.

Möge der liebe Gott ihr Opfer segnen und ihnen die Gnaden geben, als gute Minderbrüder zu leben und zu sterben. Möge ihr edles Beispiel recht viele andere anziehen, sich dem Franziskanerberufe in unserem Kloster des Heiligen Landes zu weihen!

Die Wallfahrten des Jahres 1919.

Mit der Rückkehr in normale Zustände nach Beendigung des großen Weltkrieges wurden auch gleich wieder Vorbereitungen von unseren Rittern und anderen Freunden getroffen, um die Pilgerfahrten wieder einzuführen, die während des Krieges hatten aufgegeben werden müssen. Der Erfolg war äußerst befriedigend.

Mehr Pilgerzüge und fromme Waller kamen als in den früheren Jahren. Jede neue Wallfahrt war ein neuer Erfolg, Dank der unermüdlichen Arbeit unserer Ritter. Wir geben hier die Liste der einzelnen Pilgerzüge, welche bis jetzt in diesem Jahre gekommen sind, an:

250 Pilger von New York und den Nachbarstädten am 27. April 1919;
425 polnische Pilger aus Baltimore am 5. Mai;
250 Pilger von New York am 11. Mai;
500 Mitglieder des Dritten Ordens des hl. Franziskus von Baltimore am 18. Mai;
100 Pilger von New York und Philadelphia am 25. Mai;
200 Studenten, Mitglieder der Jünglingssodalität, der Universität Georgetown, am 30. Mai;
375 Pilger von New York und den Nachbarstädten am 1. Juni;
650 polnische Pilger von New York und Umgegend am 8. Juni;
150 Pilger von Philadelphia am 22. Juni;
700 Pilger aus New York und den Nachbarstädten am 29. Juni;
100 Pilger von New York zu einer dreitägigen Pilgerfahrt am 30., 31. August und 1. September.

Es bereitet uns aufrichtige Freude, von diesen Pilgerzügen berichten zu können, die stets mit der größten Liebe und Gastfreundschaft empfangen wurden. Wirklich erbaulich ist es, die Andacht und den Eifer der frommen Waller beim Kommunionsempfang und beim Besuche unserer Heiligtümer zu sehen. Sie sind ein Zeugnis echt katholischen Glaubens und ein leuchtendes Vorbild für Katholiken und Andersgläubige.

Es dürfte manchen unserer Leser interessieren, wie man über diese Pilgerfahrten urteilt. Aus den vielen Lobsprüchen über dieselben möchten wir die Worte eines prominenten Jesuiten unseres Landes angeben. Der hochw. Herr schreibt: „Empfangen Sie meine herzlichen Glückwünsche bei Gelegenheit der Wiedereinführung der unterbrochenen Pilgerfahrten. Ich hoffe zuversichtlich, daß ihre Beliebtheit bei unserem katholischen Volke Amerikas stets wachsen wird. Dann werden auch wir fühlen, daß wir etwas von dem frommen Glauben und dem religiösen Gefühle der Katholiken Europas haben, von welchen wir hoffen, daß es bei seinem Wachstum in der Neuen Welt in der Alten Welt nicht vermindert wird.

Bruder Bonaventura, O. F. M.

Tod des Bruders Bonaventura, O. F. M.

Die Glocken vom Berge des hl. Grabes hielten in ihren Freudenklängen inne, um am Samstag, den 16. August, in dumpfem Trauerton den Tod eines Mitgliedes unserer Klostergemeinde zu verkündigen. Bruder Bonaventura Leber war dem Rufe des Todesengels gefolgt, um vor dem Throne des göttlichen Richters

Rechenschaft über sein Leben abzulegen. Es war der erste Heimgang eines Mitbruders seit dem Tode des alten, ehrwürdigen Bruders Isidor Germiat im Jahre 1913. Bruder Bonaventura war erst am 6. Juni d. J. eingekleidet worden. Kurz nachher erkrankte er. Während seiner Krankheit erbaute er alle durch seine Geduld und seine tiefe Ergebung in Gottes heiligen Willen, der sein Leben so früh forderte. Auf die Anweisung des Arztes wurde der kranke Bruder nach seiner Vaterstadt, St. Louis, geschickt, wo er wenige Tage vor seinem dreißigsten Geburtstage sanft im Herrn verschlief.

Der Herr hatte das Opfer seines nützlichen Lebens angenommen. Er rief ihn zu sich in der Kindheit seines religiösen Lebens. „Selig sind die Toten, die im Herrn sterben." R. J. P.

Unsere aus dem Kriege zurückgekehrten Soldaten.

Im letztjährigen Kalender berichteten wir, daß einige Mitglieder unserer Kommunität dem Vaterlande im großen Kriege dienten. Als am 11. November die Kunde vom Waffenstillstand durch die Lande ging, war ihr erster Gedanke beim Vernehmen derselben ein heißes Dankgebet zum Himmel, daß es ihnen jetzt gestattet werde, zurückzukehren in die stillen Klosterhallen und zu ihren lieben Mitbrüdern, von denen sie der Ruf zur Fahne getrennt hatte. Als tapfere Vaterlandsverteidiger hatten sie die Kutte mit dem Waffenrock vertauscht, während des heißen Kampfes hatten sie treu und mutig ihre schwere Pflicht dem Vaterlande gegenüber erfüllt; jetzt aber, wo der Friede gekommen, beeilten sie sich mit freudiger Erwartung zu ihrer lieggewonnenen Zelle zurückzukehren, ihre Mitbrüder wiederzusehen, deren heiße Gebete sie durch alle Gefahren des grausamen Krieges hindurch zum „Vaterhause" zurückbegleitet hatten.

Folgende Mitbrüder standen während des Krieges im Dienste des Vaterlandes:

1. Pater Gottfried Hunt, O. F. M., der frühere Vize-Kommissar, der nach Ablauf seines Amtstermines als Kaplan mit unserer Armee in Italien diente;
2. Pater Vinzenz Mignani, O. F. M., der als Armeekaplan zum Rang eines Hauptmanns avancierte, und in mehreren Truppenlagern diente;
3. Bruder Pazifikus Mitchell, O. F. M., ein Reservist der National-Verteidigungsmannschaft, der als Sergeant diente. Bruder Pazifikus war einer der ersten Mannschaften, die in Frankreich landeten. Dort war er in verschiedenen schweren Treffen und wurde dreimal „gegast." Durch die heftigen Granatfeuer in der Marneschlacht wurden seine Nerven stark erschüttert. So kehrte er dann als Invalide nach der Heimat zurück, war lange Zeit in einem Militärhospital, wo er so weit hergestellt wurde, daß er jetzt seinen Pflichten als Laienbruder im Kloster wieder genugsam nachgehen kann.
4. Bruder Aloysius Cuskelly, O. F. M., wurde nur wenige Tage nach seiner Einkleidung in den Orden zur Fahne gerufen. In Frankreich lernte er das Kriegshandwerk in seiner blutigsten Wirklichkeit bald kennen.
5. Nebst diesen diente auch einer unserer Studenten, Leutnant Jakob McCormick, der ebenfalls der National-Verteidigungsmannschaft als Reservist angehörte, dem Vaterlande in Frankreich, wo er genug Pulverdampf gerochen und genug Säbelklirren gehört hat.

Wir ersuchen unsere Leser, mit uns dem Herrn der Schlachten Dank zu sagen, daß er die Söhne des hl. Franziskus im Schlachtengewühl beschützt und glücklich und gesund heimgeführt hat, wo sie in Zukunft einen friedlicheren Kampf kämpfen werden.

Die Ritter vom Berge des hl. Grabes.

Das verflossene Jahr brachte unseren Rittern manche befriedigenden Erfolge, aber auch viele anstrengende Arbeit. Sobald die Umstände es erlaubten, trafen sie Vorbereitungen für die Wiederaufnahme der Pilgerfahrten, die in größerer und glänzenderer Anzahl kamen, denn je zuvor. Die Washingtoner wie auch die New Yorker Abteilung sind in Zahl gewachsen, haben ihr Wirkungsfeld ausgedehnt und sich zu einer Korporation verbunden. Gelegentlich des Kardinalsjubiläums wie auch der Konsekration des Bischofs Turner von Buffalo machten sie sich bei den vielen anwesenden Prälaten durch ihre freundlichen und höflichen Dienstleistungen recht beliebt.

Am Feste des hl. Grabes, das auf den 15. Juli fällt, jedoch Sonntags nachher gefeiert wurde, wurden drei neue Mitglieder feierlichst nach dem solemnen Hochamt zu Rittern geschlagen. Die alten Zeremonien nach dem römischen Pontifikale wurden bei der Feier eingehalten, was großes Interesse wachrief und einen tiefen Eindruck auf die Menge der Andächtigen machte.

Am Montag, den 11. August, fand in unserer Gedächtniskirche die feierliche Trauung eines unserer Ritter statt. Wohl nie in der Geschichte der Kirche hierzulande war eine Hochzeit hübscher und erbauender. Der Zelebrant des feierlichen Hochamtes war ein Franziskanerpater, der Bruder des Bräutigams. Dieser trug bei der Feier die schmucke Ritteruniform und wurde von allen Washingtoner Rittern in Uniform eskortiert, die während des Hochamtes gemeinschaftlich zum Tische des Herrn gingen.

Der hochw. Pater Paschal Robinson, O. F. M.

Mit inniger Freude berichten wir von der ehrenhaften Mission, die unserem allgemein geachteten und bestbekannten Mitbruder, dem Pater Paschal Robinson, O. F. M., Professor der Geschichte des Mittelalters an der Katholischen Universität und einem Mitgliede unserer Kommunität zuteil geworden ist. Pater Paschal wurde als Mitglied eines Komites, welches das Erziehungswesen in Europa stu-

dieren soll, von der Regierung unseres Landes nach Paris gesandt. Zu gleicher Zeit sollte er als Stellvertreter Sr. Eminenz Jakobus Kardinal Gibbons den Primaten Europas für ihre Glückwünsche gelegentlich des goldenen Jubiläums Dank erstatten. Er begleitete Se. Exzellenz Erzbischof Cerretti, den Spezial-Delegaten des Papstes beim Kardinalsjubiläum, auf seiner Rückreise nach Europa.

Es mag unseren Lesern von besonderem Interesse sein zu erfahren, daß Pater Paschal kurz nach seiner Ankunft in Europa auserwählt wurde, den hochwsten. Herrn Kustos des Heiligen Landes nach Paris und London zu begleiten. Während seiner Anwesenheit in Paris wurden die Anrechte der hl. Kirche auf die hl. Orte in Palästina der Friedenskonferenz vorgelegt, damit endlich jener Schaden wieder gutgemacht würde, der durch die widerrechtliche Besitzergreifung seitens der orientalisch-schismatischen Sekten der Kirche zugefügt worden war. Wahrscheinlich werden die Umstände Pater Paschals Anwesenheit auch im Heiligen Lande fordern. Er ist seiner schwierigen Aufgabe wohl gewachsen, da er schon früher das Heilige Land bereist hat und die schwere Lage der Wächter der hl. Orte wohl kennt. Wir hegen die zuversichtliche Hoffnung, daß seine Bemühungen für die Interessen des Heiligen Landes mit dem besten Erfolg gekrönt werden. Mögen denn auch unsere Leser mit uns in dieser Meinung beten.

Rückkehr des hochwürdigen Pater Gottfrieds aus Europa.

Mittwoch, der 10. September, war der glücklichfrohe Tag, an dem unser allgemein geliebter Obere P. Gottfried Schilling, der Kommissar des Heiligen Landes, nach dem Kloster des hl. Grabes in Washington zurückkehrte. Während einiger Monate war er in Europa gewesen. In Italien hatte er in ärztlicher Behandlung gestanden um seine angegriffene Gesundheit wieder zu erhalten. Während dieser Zeit wohnte er als Gast des hochwsten Herrn Bischofs Honoratus, O. F. M., im Kommissariat des Heiligen Landes in Neapel.

Als das Automobil, das P. Gottfried und Bruder Plazidus, seinen Begleiter, trug, sich dem Kloster näherte, erscholl frohes Glockengeläute und Orgelklang, um ihnen ein herzliches Willkommen entgegenzubringen. Die gesammte Kommunität hatte sich an der Klosterpforte zur Begrüßung ihres geliebten Obern eingefunden. In den Abendstunden fand eine kleine aber herzliche Unterhaltung statt, bei welcher P. Gottfried seiner Freude über seine Rückkehr Ausdruck gab. Zu gleicher Zeit brachte er den Mitgliedern der ganzen Klostergemeinde besondere Botschaft des hochwsten P. Generals und des hochwsten P. Kustos des Heiligen Landes, worin beide die Mitglieder des Washingtoner Kommissariats aufforderten, mit regem Eifer für die Nöten des Heiligen Landes zu arbeiten, da unser Kommissariat in den Vereinigten Staaten mehr zu leisten im Stande sei, als jene in den anderen Ländern, die durch den Krieg so sehr gelitten haben, und da man deshalb auch mehr erwarte als früher.

Freudig wollen wir denn fortfahren in unserer großen Aufgabe, dem Heiligen Lande zu helfen, unter der Leitung eines Mannes, der wie kein anderer das Land des Herrn liebt und seine Nöten kennt. Möge der Herr ihn stärken und ihn noch lange Jahre in bester Gesundheit erhalten zum Wohle der armen Missionen Palästinas. Ad multos annos!

Die Arkade der Heiligen.

Es gibt wohl wenige gute Katholiken, die nicht eine besondere Andacht zu irgend einem der vielen Heiligen des Himmels haben. Bald ist es der Tauf- oder Firmungspatron, dann wiederum der Gemeinde- oder Stadtpatron. Unsere Andacht zu unserem Patrone soll aber nicht nur darin bestehen, daß wir zu ihm in unseren Nöten unsere Zuflucht nehmen, nein, um uns die Heiligen gewogen zu machen, sollen wir vor allem ihr Tugendleben nachahmen und ihnen auch sonst unsere Liebe und Verehrung bezeigen.

Wir tragen uns nun mit dem Gedanken, vor unserer Gedächtniskirche in Washington, D. C., einen großen Portikus zu bauen, ähnlich der Säulenhalle vor der St. Peterskirche in Rom. Dieser Portikus soll die künstliche Vollendung unserer Gedächtniskirche des Heiligen Landes bezwecken und „Arkade der Heiligen" genannt werden. Jeder Bogen wird einem besonderen Heiligen oder einem Geheimnis unseres hl. Glaubens geweiht sein. Große Unternehmen aber benötigen große Auslagen. Dies soll jedoch nicht meinen, daß wir große Opferwilligkeit und reiche Spenden in den einzelnen Wohltätern voraussetzen und erwarten. Was könnte leichter sein, als einen Nickel—fünf Cents—zu diesem Zwecke zu geben. Wie mancher Nickel wird von vielen ganz unnütz ausgelegt, gleichsam weggeworfen. Heutzutage besonders hat es den Anschein, als ob der Kaufwert des Nickel nicht genügend beachtet würde. Wir jedoch wissen seinen Wert wohl zu schätzen—deshalb bitten wir, uns den einen oder anderen, oder mehrere solcher Nickels, zu übergeben und wir werden damit dem Herrn und seinen Engeln und Heiligen ein großes Ehrendenkmal errichten.

Da das Unternehmen so groß, die gewöhnlichen Gaben für dasselbe aber so klein sind, so wird wohl gar mancher seinen Teil beitragen müssen, ehe die zum Baue erforderliche Summe zur Hand ist. Sie kann jedoch zusammengebracht werden. In den Vereinigten Staaten allein gibt es annähernd zwanzig Millionen Katholiken. Etwa vier Millionen derselben wollen wir abrechnen als Kinder und alte Leute. Dann blieben noch mehr als fünfzehn Millionen erwachsener Katholiken übrig. Würde jeder von diesen auch nur einen Cent zwecks Errichtung dieses Portikus beitragen, so hätten wir die Summe von 150,000.00 Dollars. An die Aufbringung einer solchen Summe jedoch denken wir nicht einmal in unseren kühnsten Träumen. Wir bitten nur, daß ein jeder, der diese Zeilen liest, wenigstens einen Nickel beitrage zu Ehren seines hl. Patrons zum Baue der Arkade der Heiligen.

Keiner dürfte diese geringe Summe sehr benötigen. Uns aber wird dies Scherflein befähigen, unseren schönen Plan in Ausführung zu bringen.

So bitten wir denn alle, uns mit der Sammlung von Almosen für die „Arkade der Heiligen" zu helfen. Gerne werden wir auf Verlangen unsere Sammelkarte zuschicken. Jeder, der eine Karte ausfüllt oder einen Dollar zu diesem Zwecke sammelt, erhält ein hübsches St. Antoniuskreuz, das gesegnet und mit der Reliquie des Heiligen berührt wurde. Jene, die ihr Scherflein beizutragen wünschen, jedoch nicht im Stande sind, selbst zu sammeln, mögen ihre Gabe einem von unseren Förderern des Kreuzfahrervereins geben. Auch soll man den Patron und das Glaubensgeheimnis bezeichnen, zu dessen Ehre die Gabe gesandt wird.

Gaben, Nachfragen um nähere Auskunft und Ersuche um Sammelkarten adressiere man an:

Memorial Department, Commissariat of the Holy Land
Mount St. Sepulchre, Washington, D. C.

St. Antonius Abtheilung.

Andacht zum hl. Antonius.

In neuerer Zeit ist auf dem stets fruchtbaren Boden der katholischen Kirche eine wundervolle Andacht aufgesprossen, die sich auf alle Länder ausgedehnt hat, in denen die Kirche blüht. Wir reden hier der Andacht zum hl. Antonius, dem großen Wundertäter von Padua, das Wort. Sie ist die Erfüllung einer Vorhersagung des großen Papstes Leo XIII., der erklärte, daß der hl. Antonius nicht nur der Heilige seiner Vaterstadt, sondern der ganzen Welt sei.

St. Antonius Brot.

Ein besonderer Zweig dieser Andacht besteht in dem charitativen Werke, das den Namen „St. Antonius Brot" trägt. Es ist dies eine empfehlenswerte Art und Weise, uns den hl. Antonius geneigt zu machen, wenn wir durch seine Fürbitte eine Gunst vom Herrn erflehen. Sie unterstützt eines der wichtigsten Werke der hl. Kirche, nämlich die Erziehung und Heranbildung armer Studenten zum Priestertum, indem sie denselben durch Almosen zum Ziele verhilft. Jene, welche das Gebet des hl. Antonius vor dem Throne Gottes zu erhalten wünschen, mögen ihr Anliegen nebst dem Versprechen, eine bestimmte Geldsumme zu diesem Zweck zu geben, falls der Heilige ihnen geholfen, auf einen Zettel schreiben. Erhalten sie das Erwünschte, so mögen sie das Geld einsenden gemäß des gemachten Versprechens. Dieses wird den Armen zuerteilt, unter denen mit Recht arme Studenten gezählt werden, die nach dem Priesterstande verlangen und sich auf denselben vorbereiten. Jeder, der ein Bittgesuch an den großen Wundertäter richten möchte, soll diese Bedingungen zu erfüllen suchen und er mag sein Gesuch an die „St. Antonius Abteilung, Mt. St. Sepulchre, Washington, D. C." einsenden, wo solche Bittgesuche zu den Füßen der St. Antonius-Statue in der Kapelle des Heiligen niedergelegt werden.

Frommer Verein des hl. Antonius.

Eine andere Art der vielen Andachtübungen zum hl. Antonius, der so viele Bitten seiner Klienten und Freunde erhört, ist der fromme Verein des hl. Antonius. Seit vielen Jahren ist das nationale Zentrum dieses Vereins im Kommissariat des hl. Landes errichtet worden. Sein Zweck ist:

1. Gott Dank zu sagen für die dem hl. Antonius verliehenen Wunder- und Gnadengaben;

2. Dessen mächtige Fürbitte anzurufen für alle Bedürfnisse des Leibes und der Seele;

3. Die Andacht zu dem großen Wundertäter zu verbreiten;

4. Die Armen zu unterstützen.

Es gibt drei Grade des frommen Vereins des hl. Antonius. Die Mitglieder der verschiedenen Grade erfüllen besondere Andachtsübungen, von denen keine schwierig genannt werden kann. Die Verpflichtungen sind wie folgt:

1. Täglich dreimal das „Ehre sei dem Vater" usw. zu beten.

2. Jeden Tag das Responsorium des Heiligen „Wenn du suchest Wunderzeichen" usw. oder aber, wenn man es nicht auswendig kann, ein „Vater Unser," „Gegrüßet seist du, Maria," und „Ehre sei dem Vater" zu verrichten.

3. Den Armen ein Almosen zu geben, so oft man durch die Fürbitte des Heiligen eine Gnade erhalten hat. — Man vergesse die armen Studenten nicht. —

4. Am Feste des hl. Antonius oder während der Oktav die hl. Sakramente der Buße und des Altares zu empfangen.

Die drei Grade des frommen Vereins des hl. Antonius sind:

Erster Grad: Die Mitglieder werden angehalten, die Gebete gewissenhaft zu verrichten und den anderen Verpflichtungen des frommen Vereins getreu nachzukommen.

Zweiter Grad: 1. Die Mitglieder üben die Bedingungen des ersten Grades. 2. Sie fördern die Interessen des frommen Vereins, indem sie die Andacht zum hl. Antonius verbreiten und Mitglieder für den Verein anwerben. 3. Sie verehren den hl. Antonius besonders jeden Dienstag und besuchen an diesem Tage, wenn möglich, eine Kapelle, einen Altar oder eine Statue des Heiligen.

Dritter Grad: 1. Die Mitglieder verrichten die guten Werke der zwei vorhergehenden Grade. 2. Dieselben machen die dreizehn Dienstage wenigstens einmal im Jahre für ihre geistlichen und leiblichen Anliegen und für alle Meinungen, die dem hl. Antonius anempfohlen sind. 3. Sie geben monatlich oder jährlich ein Almosen für das St. Antonius-Brot.

Die Aufnahme in den frommen Verein des hl. Antonius geschieht unentgeltlich, jedoch sollen diejenigen, die sich einschreiben lassen wollen, fünf Cents entrichten für den Aufnahmeschein und die Postgebühren. Ferner sollen sie angeben, in welchen der drei Grade sie eingeschrieben werden wollen.

Verstorbene und Alle, welchen es nicht möglich ist die Gebete zu verrichten, können nicht aufgenommen werden, jedoch kann man auch für sie Opfergaben senden.

Die St. Antonius-Miliz.

Der hl. Antonius, welcher mit der Lilie in der Hand und dem Jesuskinde auf dem Arme dargestellt wird, war von jeher ein Vorbild der Reinigkeit für die Jugend und hat seine Liebe für dieselbe in zahlreichen Fällen gezeigt, indem er sie von Versuchungen gegen die hl. Reinigkeit befreite. Deshalb wurde für Knaben und Jünglinge ein eigener Zweig des frommen Vereins des hl. Antonius gegründet, damit sie durch ihren Beitritt zu demselben sich unter den besonderen Schutz des hl. Antonius stellen.

Dieser Zweigverband wird „Miliz" genannt (d. h. Kriegsdienst), weil die Mitglieder mit Hilfe und unter dem Schutze des hl. Antonius Apostel Christi unter ihren Kameraden werden sollen, um gegen den Geist der Unreinigkeit zu kämpfen und ein Gebetsbündniß zu gründen, dessen Zweck ist, den Gerechten Beharrlichkeit in der Gnade, den Schwachen Stärke, den Versuchten Hilfe und den Gefallenen Bekehrung zu erflehen.

Die Haupterfordernisse der Miliz sind: kindlicher Geist, Reinheit des Herzens apostolischer Seeleneifer und eine innige Andacht zur allerseligsten Jungfrau Maria Die Mitglieder der Miliz können die gleichen Ablässe gewinnen, wie jene des frommen Vereins.

Gebete.—Die Mitglieder der Miliz sollen täglich folgende Gebete verrichten: 1. Das Responsorium zum hl. Antonius, oder ein Vater unser, Ave Maria und Ehre sei dem Vater usw., wenn sie ersteres nicht auswendig können.—2. Dreimal das Ehre sei dem Vater usw., zu Ehren der allerheiligsten Dreieinigkeit. — 3. Sie mögen das Rosenkränzlein von der Unbefleckten Empfängnis, bestehend aus drei Vater unser und zwölf Ave Maria, beten, um für sich und die übrigen Mitglieder die Gnade der hl. Reinigkeit zu erflehen.

Weihe kleiner Kinder an den hl. Antonius.

Der hl. Antonius zeichnete sich besonders durch seine Liebe zu den Kindern aus. Das göttliche Jesuskind, das auf den Armen des hl. Antonius ruht, mahnt uns stets an diese schöne und liebenswürdige Charaktereigenschaft des großen Heiligen. Gerade wegen dieser Liebe und der zärtlichen Sorgfalt für die Kleinen, pflegen katholische Mütter seit langem ihre Kinder dem Heiligen besonders zu weihen. Alle Mütter werden daher ermahnt, dieselben ihm zu weihen und ihm in die Arme zu legen, in denen das Jesuskind geruht hat. Zu diesem Zwecke sollten sie an uns schreiben, ihre Adressen, den vollen Namen des Kindes und den Tag angeben, an welchem die Weihe an den hl. Antonius vorgenommen werden soll. Nachdem dieselbe stattgefunden hat, wird darüber ein Zeugniß ausgestellt und den Eltern zugesandt. Die Kinder sollen den St. Antonius-Gürtel tragen, und die Mutter soll die Gebete des frommen Vereins für dasselbe verrichten und ein Almosen für die Armen in seinem Namen geben.

Andere Andachtsübungen.

Wir raten allen Freunden des hl. Antonius an, eine Statue oder doch ein Bild des Heiligen zu haben. Ferner möge man, wenn man seine wundervolle Hilfe anruft, eine Kerze oder Lampe vor seinem Bilde brennen, besonders jeden Dienstag.

Bis hinab in's Fegfeuer reicht die Liebe des hl. Antonius. Oftmals in seinem Leben brachte er das hl. Meßopfer für die Verstorbenen dar. Deshalb bildete sich der Gebrauch, wenn man in Betreff eines Verstorbenen ein besonderes Anliegen hat, eine hl. Messe zu Ehren des hl. Antonius für diesen Verstorbenen lesen zu lassen, damit der Heilige ihm desto schneller zu Hilfe komme.

Schluß.

Wir ermahnen alle unsere Freunde, recht innige Andacht zum großen hl. Antonius zu pflegen und dieselbe unter ihren Freunden und Bekannten zu verbreiten, sowohl in ihrem eigenen Interesse, als auch zum Wohle der Armen. Wir werden ihre Anliegen täglich beim hl. Opfer dem großen Heiligen der ganzen Welt empfehlen, besonders aber während der feierlichen Novene, die jeden Dienstag Morgen um 9 Uhr in unserer Gedächtniskirche des hl. Landes gehalten wird für alle Klienten und Freunde des hl. Antonius, für die Mitglieder des frommen Vereins des Heiligen, für die Wohltäter des „St. Antonius Brotes," endlich für alle Armen, Kranken und Bedrängten, die bei ihm in ihren Nöten Trost und Hilfe suchen.

Testamente und Vermächtnisse

„Sammelt Euch Schätze für den Himmel" (Matth. 6, 25.)

Sorge für Deine Seele, solange Du noch lebst, und tue für Dich selber, was Du wünschest, daß einst Deine Erben für Dich tun sollen. Während sich die Erben in das Vermögen teilen, leiden die Verstorbenen im Fegfeuer und rufen vergeblich: „Erbarmet euch meiner, erbarmet euch meiner, wenigstens ihr, meine Freunde; denn die Hand des Herrn hat mich getroffen." Willst Du nicht vergessen werden nach Deinem Tode, so bietet Dir das Werk des hl. Landes eine günstige Gelegenheit dazu. Tritt diesem Werke als immerwährendes Mitglied bei, oder mache in deinem Testamente, gemäß der Mahnung Papst Pius VI., eine letztwillige Verfügung zu Gunsten des hl. Landes. Tust Du das, dann wird Deiner täglich gedacht—am hl. Grabe, auf dem Kalvarienberge, an der Geburtsstätte Christi in Bethlehem, im hl. Hause zu Nazareth; Du wirst Anteil haben an über 25,000 hl. Messen, welche während des Jahres an den hl. Stätten Palästinas gelesen werden.

Damit Vermächtnisse vor dem Gerichte bestehen und nicht angefochten werden können, müssen sie strenge gemäß der folgenden Formel in englischer Sprache verfaßt werden:

I give and bequeath the sum of .....dollars to "The Commissariat of the Holy Land of America," a corporation duly organized under and existing by virtue of the laws of the District of Columbia, and situated at Mount St. Sepulchre, Brookland, near Washington, D. C.

Totenliste

mit den Namen der im letzten Jahre verstorbenen Beförderer und Kreuzfahrer

Beförderer

Aschenbrenner, Katharina
Aschenbrenner, Joseph
Beßler, Fritz
Braxmeier, J.
Broxius, Anna
Falkenstein, Michael
Gartner, Maria J.
Hauk, Elizabeth
Hochw. P. Petavi
Holdener, Elizabeth
Horrer, Ludwig
Huber, Marianna
Iseke, Theresa
Junius, Johannes
Klemundt, Maria M.
Klos, Alois
Koch, Christine
Kupper, Joseph
Lechner, Kathrina
Lemker, Anna
Necker, Magdalena
Rev. Fr. Ambrosius Metz
Schönfelder, Elizabeth
Schmidt, Wilhelmine
Schott, Augustine
Sohn, Christina
Stangler, Anton
Storms, Maria
Stumpf, Monika
Zwang, Theodor

Kreuzfahrer

Ackerman, Theresa
Adams, Heinrich
Adams, Joseph
Albrecht, Johann
Albrecht, Maria
Alerding, Andreas
Ambruster, Barbara
Antweiler, Mathilda
Arens, Franz
Arkes, Heinrich
Aßman, Ursula

Bach, Anna Maria
Backes, Johann
Badman, Viktoria
Baer, Joseph
Ball, Joseph
Balzer, Heinrich
Bard, Heinrich
Barth, Maria
Bartle, Agnes
Bartsch, Franz
Bartsch, Albert
Batto, Maria
Bauch, Maria U.
Bauer, Karl
Bauer, Maria A.
Baumann, Eva Maria
Baumert, Gertrude

Kreuzfahrer

Beanish, M.
Bebeau, Jos. Gordon
Beck, Anton
Beck, Kunnigunde
Beck, Johannes N.
Beck, Joseph
Bender, Kunnigunde
Benger, Franz
Benzschowel, Magdalena
Berberich, Sybilla
Berchtold, Franziska
Berger, Franz
Bernauer, Joseph A.
Beschel, Katharina
Bienemann, Eleonora
Bierl, Maria F.
Binder, Franz
Binder, Joseph
Bildstein, Friedrich
Birkenbach, Maria
Birkenbach, Leo
Blasius, Susanna
Blaeser, Katharina
Blausch, Rosina
Bleistein, Wilhelm
Bolinger, Georg
Boring, Bernard
Borko, Felix
Boxterkamp, Heinrich
Bramer, Anna
Braumacher, Franz
Boehm, Henriette
Boehm, Wilhelm
Bramer, Anna
Braumacher, Franz
Britz, Franziska
Brockmann, Georg
Brosius, Anna
Broß, Magdalena
Bruecker, Nikolaus
Brungardt, Hilda
Buch, Robert
Bucher, Joseph B.
Buelt, Joseph
Buehner, Monika
Buenkars, Maria
Buhl, Joseph
Busch, Nikolaus
Butz, Franz

Cardel, Jakob
Calen, Frau
Christoph, Mauriz

Dammerli, Emilia
Degenhart, Katharina
Deis, Marianna
DeLaurentis, Franz
Denk, Joseph
Denk, Magdalena
Deuchel, Clemens
Deutsch, Anna
Dichtl, Joseph
Dichtl, Theresa
Dick, Sigbert
Dicksen, Joseph
Diedrich, Michael
Dielschneider, Peter
Diermeier, Anna Maria
Diermeier, Michael
Dieter, Elizabeth
Diethelm, Elizabeth
Dietz, Friedrich
Dietz, Maria
Dinkel, Maria
Dippel, Margaret
Dols, Karolina
Dols, Karolina
Dudeck, Maria
Dufner, Ambrosius N.

Eberlein Johannes
Eberlein, Kunigunda
Eisler, Kreszentia
Elsen, Herr
Elsen, Frau
Elsen, Mathias
Endres, Johannes
Engelbert, Theresia
Engelkraut, Anna Maria
Erler, Anton
Erndt, Anna W.
Ernst, Franz
Esper, Jakob

Falkenstein, Christina
Faller, Karl
Farwick, Franz
Fauth, Ferdinand
Faustgen, Anna
Fehlinger, Magdalena
Fein, Karl
Fendel, Helene
Fersch, Margareta
Feßler, Karolina
Fexlechin, Anna
Fidel, Friedrich
Fieger, Ludgardia
Finken, Karl
Fischer, Karl
Fischer, Herman
Fischer, Johann
Fischer, Theresia
Flatbraetter, Bernardine
Fleischman, N.
Forschar, Maria
Foerster, Max
Fox, Maria
Frank, Gregor
Franzes, Josephine
Fremgen, Peter
Fremgen, Margareta
Freund, Katharina
Fried, Ludwig
Friedl, Mathias
Friese, Karl
Fuchs, Andreas
Fuemler, Maria

Gabriel, Marianna
Gardner, Johann
Garie, Wendelin
Gaujhe, Wendelin
Gauk, Karl M.
Gank, Clara
Gefre, Adam
Gegauf, Joseph sr.
Gegauf, Joseph, jr.
Geier, Albert
Geiger, Maria
Geis, Rosina
Gelder, Johanna
Geberschits, Agnes
Gersbach, Martha
Geschinsky, Joseph
Geschinsky, Helena
Gibney, Karl
Glaser, Christina
Gobat, Samuel
Goebel, Albert
Goebel, Katharina
Goetz, Katharina
Goetz, Michael
Gothe, Elizabeth
Gottschalk, Maria
Gramer, Katharina
Grieser, Maria F.
Gretmann, Josephine
Greulich, Julia
Greulich, Maria
Greuner, Johann sr.
Greuner, Johann jr.
Greuner, Theresa
Groemer, Georg
Groetsch, Georg
Groß, Peter
Großmann, Elizabeth
Gruber, Margaret
Gruß, Johannes
Gruter, Heinrich
Gruter, Lena
Grußermann, Heinrich
Guderian, August
Guth, Georg
Gutgesel, Theresia

Hackenbuehler, Martin
Haeger, Anna
Haegael, Kaspar
Haensgen, Maria

Kreuzfahrer

Hagemann, Gertrude
Haid, Joseph
Hailmann, Jakob
Hailmann, Johann
Halber, Anna
Hall, Maria
Hamm, Theresia
Hammel, Johann
Hammes, Magdalena
Hannes, Johannes
Hartig, Franz Xaver
Hartmann, Barbara
Haus, Anna
Hauser, Edmund
Hauser, Eduard
Haupt, Elizabeth
Haupt, Anna
Heb, Maria
Hecht, Margaret
Heffner, Katharina
Hegel, Katharina
Heiker, Joseph
Heim, Otto
Heindle, Johann
Heinzen, Nikolaus
Heiser ,Barbara
Held. Jakob
Hellenbrand, Maria
Hellenbrand, Johann
Hellorn, Johann
Henneberger, Elisabeth
Herman, Margareta
Hesse, Friedrich
Heubach, Christina
Hiesierich, Katharina
Hipp, Elisabeth
Hoch, Anna
Hockert, Alma
Hochw'ster Abt Bruno
Hochw. Ferdinand Raetz
Hoehner, Franz
Hoegen, Theresia
Hoffart, Kasimir
Hoffart, Cäcilia
Hogman, Maria
Hogman, Heinrich
Holdener, Elisabeth
Holzheimer, Helena
Holzheimer, Georg
Holfelder, Friedrich
Holmann, Wm. J.
Huber, Michael
Huberty, Johannes
Huether, Magdalena
Huetter, Johann T.
Hüttner, Anna
Hupperty, Flidda

Ibach, Margareta
Ifkovitz, Stefan
Igel, Bernard
Ihli, Magdalena
Ingentron, Johann
Iseke, Juliana

Jakshow, Johann
Jaspers, Karolina
Jaspers, Kornelia
Jaspers, Mathias
Jehle, Franz
Jehle, Lorenz
Job, Elizabeth
Jochim, Georg
Jochner, Johann
Joerg, Karl
Johannes, Margareta
Jonnay, Maria
Jorganigg, Heinrich
Joster, Johann
Jostes, Johann
Jungblut, Joseph

Kästel, Florian
Kaler, Barbara
Kalwel, Klara
Karoley, Joseph
Kastelan, Joseph
Kayser, Cäcilia
Kehrig, Hubert
Keilbach, Theodor
Keimmer, M.
Keller, Elisabeth
Keller, Gottlieb
Keller, Gottfried
Kenn, Maria
Kern, Justina
Kesseich, Adelheid
Kieslich, Joseph
Killes, Elisabeth
Kinzer, Peter
Kirchgasser, Rosa
Kirchhofer, Anna
Klassen, Maria Anna
Klein, Elisabeth
Klein, Ernst
Klein, Johann
Klein, Katharina
Klein, Louisa
Klein, Regina
Klemens, Elisabeth
Klingler, Joseph
Klingler, Pius
Klingler, Xaver
Klos, Alois
Knoetgen, Margareta
Knoetgen, Peter
Kobb, Jakob
Koch, Anton
Koch, Christine
Kochring, Thomas
Koerkenmeier, Anton
Kohnen, Johann
Kohorst, Anna
Kolatz, Anna
Kolb, Anna
Kombeitz, Philip
Konzenius, Apollonia
Koope, Heinrich
Kopf, Margareta
Kosakowski, Franz
Kosloski, Rosa
Kossop, Maria
Kotzer, Johann
Kotzer, Joseph
Kotzer, Maria
Kraemer, Georg
Kraemer, Katharina
Kraff, Louisa
Kraft, Max
Kraus, Margaret
Krebs, Heinrich
Krienn, Joseph
Krienn, Maria
Kroehl, Emma
Kuber, Cäcilia
Kuden, Louisa
Kuertz, Cäcilia
Kuhl, Sabina
Kunz, Vinzenz
Kurtenbach, Maria
Kurtenbach, Leo
Kriescher, Elizabeth

Lach, Gottfried
Lange, Johannes D.
Langenfeld, Paul W.
Lankes, Georg
Laubach, Joseph
Lechner, Katharina
Lederer, Adolph
Lehr, Anna
Leibel, Klara
Leibel, Magdalena
Lenerty, Franz
Lenker, Anna
Lensing, Aloysius
Lienger, Franz
Liermann, Maria
Lietz, Maria
Lindmaier, Viktoria
Lochmueller, Maria
Lochte, Maria
Loehlein, Georg
Loey, Mathias
Lohman, Gesina
Lohman, Peter
Luenig, Agnes
Luer, Johann
Luer, Joseph
Luiszen, Ignaz

Kreuzfahrer

Luiszen, Maria
Lumelekin, Franziska
Lunnemann, Frau M.
Lunnemann, Maria A.
Lunnemann, Maria B.
Lutherschmid, Alois
Lutty, Wilhelm

Maas, Mathias
Mabel, M.
Machtemes, Johannes
Maemle, Karolina
Mahne, M. Philip
Mamer, Johanna
Mamer, Theodor
Mamps, Emilia
Mamps, Joseph
Mandel, Johann
Mandel, Julia
Mandel, Ludmilla
Manning, M.
Martin, Philip
Mattauch, Wenzeslaus
Meier, Barbara
Meier, Charlotte
Meier, Heinrich W.
Meier, Maria
Merriman, Magdalena
Meßmer, August
Mette, Herman J.
Migales, Ludwig
Miller, Balzar
Miller, Wilhelm
Moeller, Heinrich
Moening, Bernardina
Monat, Johann
Montifering, Konrad
Moser, Barbara
Moser, Jakob
Muelenbach, Katharina
Mueller, Elisabeth
Mueller, Paul W.
Muller, Elisabeth
Munie, Anna

Naberhaus, Maria
Nachtman, Katharina
Nagy, Maria
Nathen, Josephina
Neigel, Johannes
Neubeck, Joseph F.
Neuber, Andreas
Niedermeyer, Katharina
Nießte, Rosa
Nolte, Margareta
Nosbisch, Katharina
Nothaus, Franz
Nosten, Maria

Oehl, Bertha
Oehl, Franz
Oehl, Gertrude
Oehl, Johannes
Oehl, Karolina
Oehl, Theresa
Offerman, Gertrude
Offerman, M.
Ogsz, Joseph
Ohnehaus, Katharina
Overbeck, Antonette

Paukovits, Stefan
Peifer, Peter
Permantier, Gertrude
Peter, Karl
Pfaffman, Michael
Pfeifer, Kreszentia
Pfeifer, Johannes
Pfeifer, Peter
Ponzer, Andreas, J.
Prager, Maria A.

Quinkerl, Katharina

Rainer, Barbara
Raab, Louisa
Radlmeier, A.
Radlmeier, M.
Rame, Peter
Ramler, Anna
Rapp, Genofeva
Rattermann, Maria
Rauh, Bat.
Rausch, Maria
Recker, Johannes
Reichelle, Elsie
Reicheneder, Georg
Reidinger, Johann
Reidl, Johann
Reiman, Bonifaz
Reinandi, Anna
Reinbold, Anna
Reinelt, Bruno
Reinelt, Ferdinand
Reinelt, Paul
Reinert, Hedwig
Reis, Anton
Reisenweber, Sophia
Reith, Johann
Reitinger, Franz
Reitmeyer, Franz
Rennwald, Katharina
Rennwald, Joseph
Renteln, Elisabeth
Resch, Nikolaus
Reuber, Bernardine
Richter, Maria
Richter, Peter
Riegler, Konrad
Rieking, John
Rieth, Amalia
Rieth, Jakob
Rietelle, Elsie
Ripy, Richard
Rippey, Philip
Rodenheber, Maria
Roelle, Vinzenz
Rohner, Fridolina
Roles, Magdalena
Rosenecker, Aloysius
Rosenberger, Klara
Ruchser, Rosa
Ruf, Maria
Ruhkamp, Heinrich
Rukaber, Katharina
Ruland, Margareta
Rupp, Adam
Ruppel, Magdalena
Rushoff, Theresa
Ruthenberger, Anna
Ruthenberger, Emma

Samz, Joseph
Saracki, Maria
Schaan, Eva
Schaefer, Wilhelm
Schaeffer, Katharina
Schaff, Rosa
Schedler, Mathias
Scheiwer, August
Schenk, Anna M. E.
Schellorn, Hans
Schemmert, Frank
Schilly, Viktoria
Schimnowsky, Peter
Schlert, Katharina
Schlick, Karl
Schmalz, Wilhelm
Schmaltz, Georg
Schmidt, Anna
Schmidt, Ferdinand
Schmidt, Herman
Schmidt, Peter sr.
Schmidt, Theresa
Schmidt, Wilhelmine
Schmitt, A.
Schmitt, Albert
Schmitt, Alphonse
Schmitt, Andreas
Schmitt, G.
Schmitt, Klara
Schmitz, Barbara
Schneider, Anna M.
Schneider, John D.
Schneider, Johann Jos.
Schneider, Jakob
Schneider, Theresa
Schneiler, Helena
Schnippert, Anna
Schnurr, Frau

Kreuzfahrer

Schönberg, Anton
Schönberger, Margareta
Schönlaub, Anton
Schöpp, Heinrich
Scholz, Maria
Schonweiler, Josephine
Schott, Augustin
Schotz, Anna
Schreiner, Mariana
Schreiner, Mathilda
Schrember, Herr
Schroeder, Dorothea
Schroeder, H.
Schroepfer, Michael
Schuck, Maria
Schüler, Jakob
Schüler, Johannes
Schüler, Magdalena
Schürman, Theodor
Schuh, Theresa
Schuler, Elisabeth
Schuler, Jakob
Schuler, Maria
Schulte, Joseph
Schumacher, Adam
Schumacher, Maria
Schuck, Maria
Schwab, Lorenz
Schwarz, Maria
Schwartz, Wilhelmina
Schwester M. Antonia
Schwester M. Siloya Boesl
Schwester Anna Judy
Schwester Agnes O'Connor
Schwester Bernardina
Schwester M. Cäcilia
Schwester M. Christina
Schwester Agatha Faivre
Seder, Philip
Seibold, Josephine
Seist, Rosine
Sellner, Franz
Seuberlich, Johann
Shipper, Maria
Sinn, Viktor J.
Silar, Georg
Simon, Joseph
Simon, Josephina
Siß, Franz
Smith, Frank G.
Sohn, Christina
Sonboeker, Joseph
Spanitz, Juliana
Specht, Seraphina
Staab, Anton
Stadfeld, Christina
Stadler, Kreszentia
Stadler, Theresia
Stadtherr, Wenzel
Stallo, Franz
Steffenmeier, Bernard
Steffenmeier, Gertrude
Steffenmeier, Maria K.
Steffenmeier, Martin
Steigerwald, Anton
Steigerwald, Barbara
Steigerwald, Thomas
Stein, Joseph
Stephany, Katharina
Stetina, Anton
Stett, Anna
Steyerwald, Maria Anna
Stoffel, Maria
Storms, Maria
Stüner, Anton
Stuermer, Andreas
Stuerzer, Anton
Stumpf, Monika
Suer, Joh. Clemens
Suer, Heinrich
Suer, Johannes
Suer, Joseph
Sueper, Heinrich
Swedits, Johann

Teis, Mariana
Teis, Mathias
Temborius, Katharina
Thelen, A. Joseph
Thelen, Elizabeth
Thelen, Hubert
Thelen, Rosalie
Thielen, Paul
Thielz, Maria
Tischer, Herman
Tischler, Maria
Tomasson, Johann
Torborg, Nikolaus
Trader, Julius
Trader, Maria

Uhling, Maria
Ulbrich, August
Ulbrich, Johanna
Ulrich, Franz
Unger, Rosa
Unrein, Johannes P.

Vetter, Eva
Vetter, Joseph
Vierling, Johannes
Vohs, Julius
Vogel, Elizabeth
Volk, Johanna
Volk, Raymund
Volk, Valentin
Vonberger, Katharina

Wagenbach, Elizabeth
Wagenbach, Franz
Wagenfeil, Martin
Waldinger, Ferdinand
Walter, Helen
Walter, Johann
Walter, Leo
Walter, Magdalena
Walther, Maria
Walz, Joseph
Walz, Ursula
Wagner, Agnes
Wagner, Anton
Wagner, Katharina
Wasinger, Stanislaus
Weber, Anna
Weber, Barbara
Weber, Franz
Wegleitner, Anna
Weigel, Bernard
Weinstock, Christina
Weis, Franz
Weisenbach, Anton
Weisenbach, Katharina
Weiskopf, Jakob
Weith, Amalia
Wentzierl, K.
Werla, Frau X.
Wessel, Maria
Wetsch, Philipina
Wik, Karl
Wildhaber, Anna
Wingel, Elizabeth
Witt, Bernard
Woeßner, Rudolf M.
Wolf, Joseph
Wolff, Edward Joh.
Wolff, Ferdinand
Wordemann, Joseph
Wusching, Ignaz

Yankl, Barbara
Yilk, Cäcilia
Yuran, Agnes

Zahn, Julia
Zahrstka, Johann
Zeiner, Walburga
Zeitz, Josephine
Zelhann, Karl
Zelhann, Wilhelm
Ziegler, Joseph sr.
Ziegler, Joseph jr.
Zier, Barbara
Zigler, Barbara
Zimmer, Mathias
Zimmermann, Joseph
Zingelmeier, Johann
Zink, Adams
Zoeller, Joseph
Zollon, Maria
Zopf, Anna

The Crusader's Almanac

1921

Basilica of the Transfiguration
to be Erected on Mount
Thabor in Palestine.

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND
MOUNT ST. SEPULCHRE, WASHINGTON, D. C.

The Crusader's Almanac

PUBLISHED QUARTERLY FOR THE BENEFIT OF THE HOLY LAND
BY THE
COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND
MOUNT SAINT SEPULCHRE WASHINGTON, D. C.

Entered as second class matter May 29, 1905, at the Post Office at Washington, D. C., under the Act of Congress of March 3, 1879. Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on July 1, 1918.

Vol. XXIX, No. 1 OCTOBER 1, 1920 Price, 25 Cents Yearly

General Information

The Crusader's Almanac is published in the interests of the Sacred Shrines in Palestine. Subscription funds of this magazine are transmitted to the Custos of the Holy Land in Jerusalem, where, like the Good Friday Collection, same is used for the maintenance of the Holy Places and for the spread of Christianity throughout the missions of the Holy Land, which comprise not only Palestine, but also Egypt, Asia Minor, Armenia and the Island of Cyprus.

The Commissariat of the Holy Land is a legally organized corporation existing under the laws of the District of Columbia, and situated at Brookland, Washington, D. C. The legal title is "The Commissariat of the Holy Land for the United States of America." The corporation is entitled by law to receive bequests and donations of all kinds; and the above legal title should be used in wills and bequests towards this great work of the Holy Land.

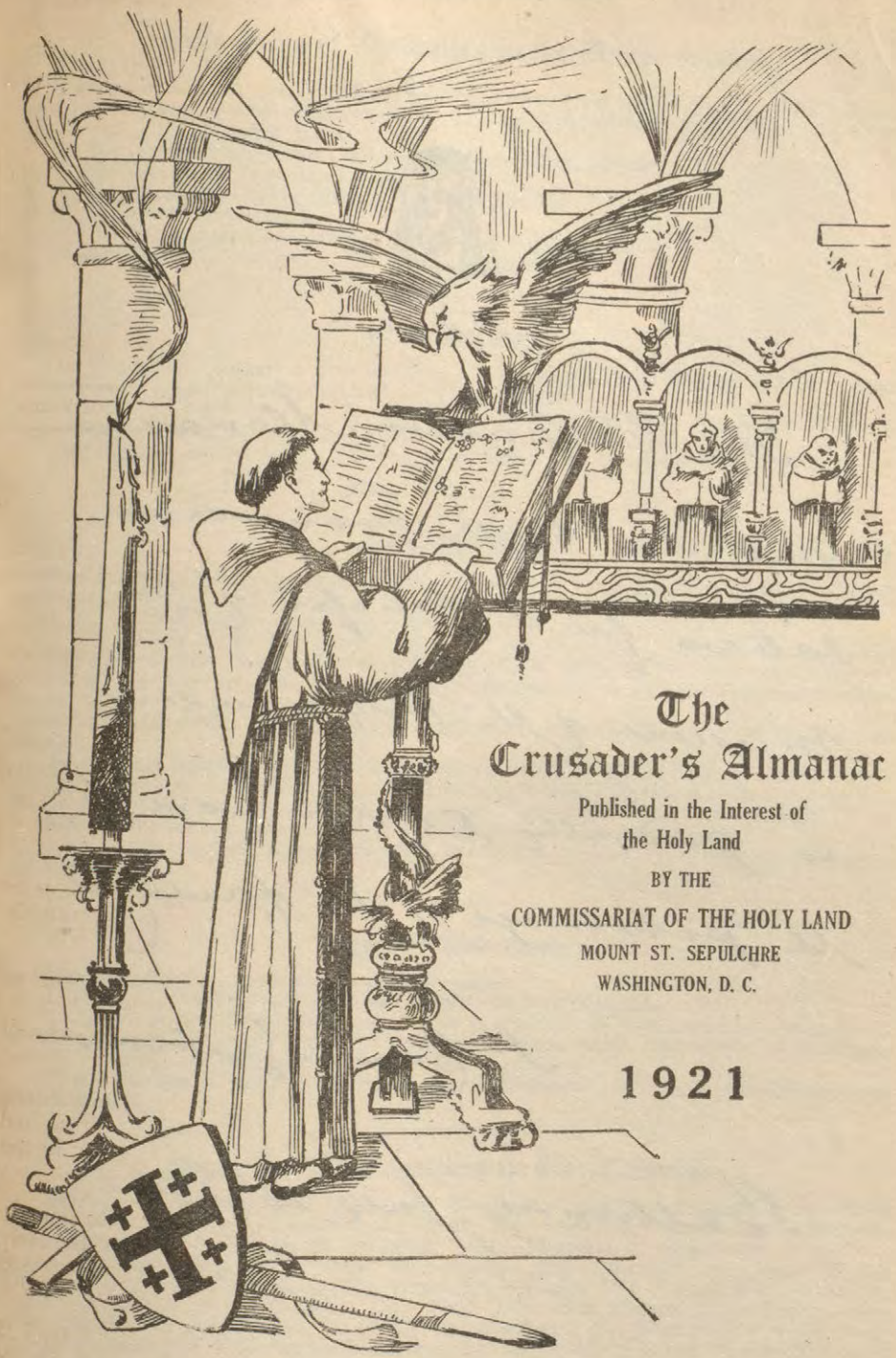
Persons corresponding with us are requested *always* to sign their full name and address to their letters. Changes of address should always be promptly reported, giving both *old* and *new* addresses.

Remittances should be sent by Money Order or Check. Do not enclose bills or coins in unregistered letters. Such remittances are liable to be lost. All Money Orders or Checks should be made payable to the "Commissariat of the Holy Land, Washington, D. C."

Perpetual Members of the Crusade who do not receive the Crusader's Almanac should inform us of this fact, giving their full name and address, and the year of their enrollment, so that we may send them the Almanac in the future.

The Crusader's Almanac is published four times a year in English, German and Polish. The annual number is for all members of the Crusade of the Holy Land. The three quarterly issues are sent free of charge to Promoters and their assistants.

Foreign subscriptions: in France, Italy, Belgium and Switzerland, fr. 1.25 yearly, fr. 60. in perpetuity; in England, Ireland, etc., 1s yearly and £2 10s perpetually.

The Crusader's Almanac

Published in the Interest of
the Holy Land

BY THE

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND

MOUNT ST. SEPULCHRE

WASHINGTON, D. C.

1921

The Crusaders' Almanac published by the Franciscan Fathers for the benefit of the missions of the Holy Land is cordially commended to the patronage of the faithful.

J. Card. Gibbons

Baltimore July 25, 1902

Holy Days of Obligation in the United States

Besides on Sunday, every Catholic who has attained the age of reason, and is not prevented by sickness or other sufficient causes, is obliged to rest from servile work and attend Holy Mass on the following days:

1. The Circumcision of Our Lord, or New Year's Day, January 1.
2. The Ascension of Our Lord, May 5.
3. The Assumption of the Blessed Virgin, August 15.
4. All Saints', November 1.
5. The Immaculate Conception of the Blessed Virgin, December 8.
6. Christmas, the Nativity of Our Lord, December 25.

Civil Holidays

1. New Year's Day, January 1.
2. Washington's Birthday, February 22.
3. Memorial Day, May 30.
4. Independence Day, July 4.
5. Labor Day, September 1.
6. Columbus Day, October 12 (in many States).
7. Thanksgiving Day, the fourth Thursday in November (24).
8. Christmas, December 25.

Fasting Days

on which every Catholic who has reached the age of twenty-one, and is not lawfully excused, may take but one *full* meal (besides a collation):

1. All the week-days of Lent, beginning on Ash Wednesday, February 9.
2. The Ember Days, four times a year, viz., the Wednesdays, Fridays and Saturdays (*a*) next after the first Sunday in Lent (February 16, 18, 19) (*b*) in Pentecost week (May 18, 20, 21); (*c*) next after the 14th of September (September 21, 23, 24) (*d*) next after the third Sunday of Advent (December 14, 16, 17).
3. The Vigils of Pentecost (May 14), of All Saints (October 31), and of Christmas (December 24).

Soldiers and Sailors in active service are exempt from the rule of Fasting and Abstinence throughout the year, excepting on Ash Wednesday (February 9), Good Friday (March 25), the forenoon of Holy Saturday (March 26), and the Vigil of Christmas (December 24).

Military Nurses in active service are included in the above dispensation.

NOTE.—When a Feast falls on a Monday, the Vigil is *not* observed, as this year the Vigil of the Assumption.

Days of Abstinence

on which Catholics are not allowed to eat flesh meat:

1. All Fridays in the year, except they be Holy Days of Obligation.
2. Ash Wednesday; the Saturdays of Lent (for which the Wednesdays are substituted in most dioceses); the Ember Days, the Vigils of Pentecost, of the Assumption, of All Saints, and of Christmas; and the forenoon of Holy Saturday.

N. B.—The time for fulfilling the Easter duty of Confession and Holy Communion ends this year on May 22.

Signs and Abbreviations in Our Calendar

✻Sundays and Holydays of Obligation; ✠—Days of Fast and Abstinence; ✠—Days of Abstinence; ★—Days of Devotion; S.—Saint; SS.—Saints; B.—Blessed; BB.—Blesseds; Ap.—Apostle; App.—Apostles; M.—Martyr; MM.—Martyrs; C.—Confessor; CC.—Confessors; P.—Pope; Abp.—Archbishop; Bp.—Bishop; Bpp.—Bishops; D.—Doctor of the Church; Ab.—Abbot; F.—Founder; V.—Virgin; VV.—Virgins; W.—Widow; WW.—Widows; Comp.—Companion or Companions; 1 O.—First Order of S. Francis; 2 O.—Poor Clares; 3 O.—Third Order of S. Francis; G. A.—General Absolution (for Tertiaries); P. I.—Plenary Indulgence (for all); P. I.*—Plenary Indulgence (for Tertiaries); †—Every Tuesday, Devotion to St. Antony at Mount St. Sepulchre. (Franciscan Feasts and Franciscan Saints and Blessed are printed in *italic type.*)

1	S	✠ **New Year—The Circumcision** (G.A., P.I.*) *Gospel: The Circumcision of Our Lord. Luke ii, 21-22.* Plenary Indulgence for the Promoters of the Crusade.	S. Almachius, M.
2	S	✠ **Sunday within Octave of Circumcision**—*Gospel: The return from Egypt. Matt. ii, 19-23.*	Feast of the Holy Name. (P. I.)
3	M	Octave of S. John, Ap., Evang.	S. Daniel, M.
4	†T	Octave of the Holy Innocents.	S. Titus, Bp., C.
5	W	*Vigil of Epiphany.*	S. Simon Stylite, C.
6	Th	★EPIPHANY.—The Three Kings. (G. A., P. I.*) Plenary Indulgence for all the Crusaders.	S. Melanius, Bp., C.
7	F	➽ ★ FIRST FRIDAY.—S. Lucian, P., M.	S. Crispin, Bp., C.
8	S	S. Apollinaris, Bp., C.	S. Severin, Bp., C.
9	S	✠ **1st Sunday after Epiphany** *Gospel: Jesus found in the Temple. Luke ii, 42-52.*	SS. Julian and Basilissa, MM.
10	M	S. Agatho, P., M.	*B. Giles, C. 1 O.*
11	†T	S. Hyginus, P., M.	S. Salvius, M.
12	W	S. Arcadius, M.	S. Tatiana, M.
13	Th	Octave of Epiphany.	S. Leontius, Bp., C.
14	F	➽ S. Hilary, Bp., C., D. (P. I.)	S. Malachy, Prophet.
15	S	S. Paul, the First Hermit.	S. Maurus, Ab., C.
16	S	✠ **Second Sunday after Epiphany** *Gospel: The Marriage at Cana. John ii, 1-11.*	*SS. Berard and Comp., First Franciscan Martyrs.* (P. I.)
17	M	S. Antony, Ab., C.	S. Sulpicius, Bp., C.
18	†T	S. Peter's See at Rome.	S. Prisca, V., M.
19	W	S. Canute, K., C.	S. Wulstan, Bp., C.
20	Th	SS. Fabian and Sebastian, MM.	S. Maurus, Bp., C.
21	F	➽ S. Agnes, V., M.	S. Publius, Bp., C.
22	S	SS. Vincent and Anastasia, MM.	S. Gaudentius, Bp., C.
23	S	✠ **Septuagesima Sunday** *Gospel: The laborers in the vineyard. Matt. xx, 1-16.*	Espousal of the B. V. M.
24	M	S. Timothy, Bp., M.	S. Felician, Bp., M.
25	†T	Conversion of S. Paul.	S. Ananias, M.
26	W	S. Polycarp, Bp., M.	S. Paula, W.
27	Th	S. John Chrysostom, Bp., C., D.	S. Julian, M.
28	F	➽ S. Agnes, V., M. (second)	*B. Matthew of Agrigento, Bp., C. 1 O.*
29	S	S. Francis de Sales, Bp., C., D., F.	S. Valerius, Bp., C.
30	S	✠ **Sexagesima Sunday** *Gospel: The parable of the sower. Luke viii, 4-16.*	*S. Hyacintha, V. 3 O.* (P. I.)
31	M	S. Peter Nolasco, C.	*B. Louise, W. 3 O.* (P. I.)

The Crusade for the Holy Land

Aim.—The Crusade is an Association for the rescue and preservation of the Holy Shrines of Palestine, which are entrusted by the Church to the guardianship of the Franciscan Order.

Admission.—Persons desiring to be enrolled may obtain admission at any time of the year at the Commissariat of the Holy Land or through the Promoters of the Crusade. Children, living and deceased parents and relatives, can be made members of the Crusade, and will enjoy the spiritual benefits thereof. Every person receives at his admission a copy of The Crusader's Almanac, a certificate of membership, and a medal enriched with the indulgences of the Holy Land, and of the fivefold Scapular.

Fees.—The Crusaders contribute 25 cents annually toward the rescue and preservation of the Holy Shrines. Promoters and Crusaders are cautioned not to enclose money (coin or bills) in letters not registered, but to make remittances by postal money order or check. Stamps will be received for small amounts.

Deceased Members.—Remember to have your deceased parents, relatives, and friends enrolled in the Crusade. They will thus participate in the many thousand Holy Masses said for them at the Sacred Shrines. How grateful will these poor souls be to you if by your charity you help to release them from the pains of Purgatory.

Perpetual Membership.—Perpetual Members of the Crusade for the Holy Land and enrolled as Benefactors of the Holy Land are those who contribute a larger amount for the benefit of the Holy Places in Palestine. These Perpetual Members partake during life and after death of all the spiritual advantages of the Crusade. Absent or deceased persons, as well as families and religious communities, may be enrolled as perpetual members. Persons contributing $12.00 for the Holy Shrines are enrolled as Perpetual Members of the Crusade, while a contribution of $100.00 entitles them to the enrollment of an entire family or religious community, both living and deceased members. A family enrollment includes husband and wife, their living and deceased children, their parents, brothers and sisters. A diploma for a community includes all the present and deceased members. As a certificate of perpetual membership, diplomas are issued by the Commissariat of the Holy Land.

Spiritual Benefits.—The Crusaders partake in many thousand Holy Masses offered annually for the Benefactors by the Franciscan Fathers at the Sacred Shrines; 2d.—By a brief of Pope Pius VI—*Inter Caetera*—dated July 13, 1778, they partake of all the good works, prayers, fastings, penances, mortifications, and pilgrimages performed in the Holy Land by the Franciscan Friars, the pilgrims, and the faithful. 3d.—They share in the innumerable indulgences attached to the Holy Shrines, all of which are applicable to the souls of the faithful departed. 4th.—His Holiness Leo XIII granted a Plenary Indulgence to the Crusaders on the Feasts of Christmas and Easter and in the hour of death, and a partial one every Friday.

Promoters.—We invite all those who love the Holy Land and the dear places of our Redemption to become Promoters of the Crusade. Upon application, we shall provide them with the necessary supplies.

Special Favors to Promoters.—Besides the favors accorded to the members of the Crusade, Pope Leo XIII, by Rescript, June 26, 1894, granted to the Promoters a Plenary Indulgence; (a) on New Year's Day; (b) on the Feast of the Assumption of the Blessed Virgin. They have, moreover, the benefit of special Masses said every week for their intention in the Holy Sepulchre, on Calvary, in the Church of St. Saviour in Jerusalem, in the Sanctuary of the Annunciation at Nazareth, in the Holy Grotto of Bethlehem, and in the Sanctuary of St. John the Baptist at Ain Karim. As a mark of gratitude, we occasionally present the Promoters with a blessed souvenir from the Holy Land.

Approbation.—The Good Work of the Holy Land has been approved and recommended by over forty Popes in more than sixty Pontifical Bulls and Briefs, and it has the special blessing of Popes Pius IX, Leo XIII, Pius X and Benedict XV; also of Cardinals McCloskey, Falconio, Farley and Gibbons, His Excellency Most Rev. John Bonzano, Apostolic Delegate, and of many other Prelates.

All communications should be addressed to the

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND

Mount St. Sepulchre, Washington, D. C.

With Ecclesiastical Approbation

1	†T	S. Ignatius, Bp., M. (P. I.)	S. Ephrem, Deacon.
2	W	★ PURIFICATION OF THE B. V. M.—CANDLEMAS. (G. A., P. I.*) Blessing of Candles.	S. Lawrence, Bp., of Canterbury.
3	Th	S. Blase, Bp., M. Blessing of Throats.	*B. Odoric, C. 1 O.* (P. I.)
4	F	★ FIRST FRIDAY.—S. Andrew Corsini, Bp., C.	*S. Joseph of Leonissa, C. 1 O.* (P.I.)
5	S	S. Agatha, V., M.	*SS. Peter Baptist and Comp., MM. 1 and 3 O.* (P. I.)
6	**S**	✠ **Quinquagesima Sunday** *Gospel: Jesus gives sight to the blind man. Luke xviii, 31-43.*	S. Dorothy, V., M.
7	M	S. Romuald, Ab., C.	*B. Antony of Stronconio, C. 1 O.*
8	†T	S. John of Matha, C., F.	S. Honoratus, Bp., C.
9	W	★ ASH WEDNESDAY.—S. Appolonia, V., M. Blessing of Ashes. Lent begins today.	SS. Alexander and Comp., MM.
10	Th	S. Scholastica, V.	Ten Soldier Martyrs of Rome.
11	F	Our Lady of Lourdes.	S. Lazarus, Bp., C.
12	S	Seven FF. of Servite Order, CC.	*B. Giles of S. Joseph, C.*
13	**S**	✠ **1st Sunday in Lent** *Gospel: Jesus tempted by Satan. Matt. iv, 1-11.*	*S. Jane of Valois, W., Queen.*
14	M	S. Valentine, Bp., M.	S. Vitalis, M.
15	†T	SS. Faustin and Jovita, MM.	S. Georgia, V.
16	W	EMBER DAY.—S. Gregory X, P., C.	*B. Philippa, V. 2 O.*
17	Th	S. Fintan, C.	SS. Faustin and Comp., MM.
18	F	EMBER DAY.—S. Simeon, Bp., C.	S. Flavian, Bp., C.
19	S	EMBER DAY.—S. Mansuetus, Bp., C.	*S. Conrad, C. 3 O.* (P. I.)
20	**S**	✠ **2nd Sunday in Lent** *Gospel: The Transfiguration of Our Lord. Matt. xvii, 1-9.*	S. Leo, Bp., C.
21	M	S. Severian, Bp., M.	*S. Angela Merici, V. 3 O., F.* (P.I.)
22	†T	S. Peter's See at Antioch.	*S. Margaret Cortona, Penitent, 3 O.* (P. I.)
23	W	S. Peter Damian, Card., Bp., C.	S. Martha, V., M.
24	Th	S. Mathias, Ap.	S. Ethelbert, K., C.
25	F	*Mysteries of the Way of the Cross.* (P. I.)	S. Felix III, P., C.
26	S	S. Nestor, Bp., M.	*B. Sebastian of Apparition, C. 1 O.*
27	**S**	✠ **3rd Sunday in Lent** *Gospel: Jesus casts out a devil. Luke xi, 14-28.*	*B. John of Triora, M. 1 O.*
28	M	S. Roman, Ab., C	*B. Thomas of Cora, C. 1 O.*

Letter of Approbation

Apostolic Delegation,
United States of America

1811 Biltmore St., Washington, D. C.,
August 10, 1912.

Very Rev. and Dear Father:

It pleased me very much on my arrival here in Washington to learn that the work of the Holy Land was established in this country. But I was more pleased still on visiting your monastery, to find there so many and interesting souvenirs of the places where the work of our Redemption was accomplished. Your work for the Holy Land is well known, being approved by many Pontiffs, and enriched with many indulgences. On this work I also bestow my blessing; and I recommend in an especial manner the periodical known as "The Crusader's Almanac." I earnestly hope that in your efforts you will be supported by the faithful of the United States.

With best wishes, I am,

Sincerely yours in Xto.,

+ John Bonzano
Archbishop of Melitene

Apostolic Delegate.

To Very Rev. Godfrey Schilling, O.F.M.,
College of the Holy Land, Brookland, D. C.

Decree of the Sacred Congregation for Religious

In Regard to the Collection of Alms for the Benefit of the Holy Land

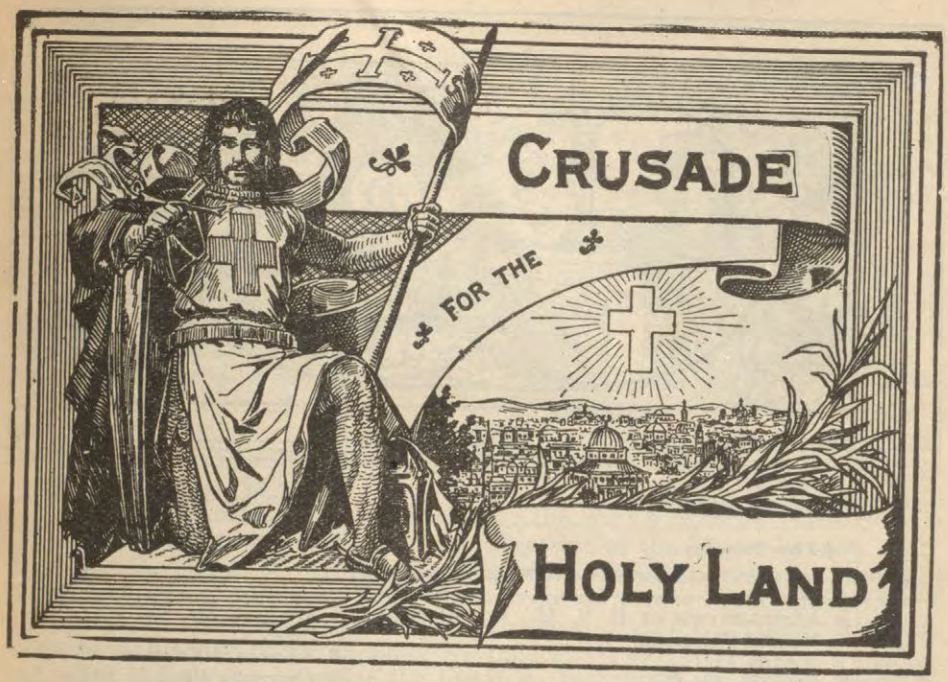
The Sacred Congregation charged with the concerns of Religious, for the setting at rest divers doubts that have sprung up, and obviating possible doubts in the future, has determined to declare, and hereby declares, that in the Decree on Questing Institutes, the Good Work of the Holy Land entrusted to the Order of Friars Minor, was not and is not in the least included; because that work far exceeds the particular needs and individual interests of the said Order and has been most fully approved, enriched with privileges and strongly recommended by the Apostolic See. Wherefore, the said Congregation, animated with the desire not only of not impairing but rather of promoting the aforesaid good work, decrees and commands that the collections in favor of the Holy Land, hitherto wont to be made on Good Friday or on other days during the year by the Friars Minor, either in person or through the medium of other trustworthy people, following the rules and customs duly observed in this matter, must still be made everywhere in future, the above-mentioned Decree of November 21, 1908, notwithstanding.

On our Most Holy Lord Piux X being informed of these decisions by the undersigned Cardinal Prefect, His Holiness deigned to ratify and confirm them on October 1, 1909.

Fr. J. C. Card, Vives,
Prefect.

1	†T	S. Antonina, M.	*B. Mathia, V. 3 O.*
2	W	SS. Paul and Comp., MM.	*B. Agnes of Prague, V. 2 O.*
3	Th	S. Titus, Bp., C.	S. Cunegundis, Queen, V.
4	F	★ FIRST FRIDAY.—S. Casimir, K., C.	S. Lucius, P., M.
5	S	S. Phocas, M.	*S. John of the Cross, C. 1 O.* (P. I.)
6	**S**	✠ **4th Sunday in Lent**—(Laetare Sunday) *Gospel: The Miracle of the loaves and the fishes. John vi, 1-15.*	*S. Coletta, V. 2 O.* (P. I.)
7	M	S. Thomas Aquinas, C., D.	S. Theophilus, Bp., C.
8	†T	S. John of God, C., F.	S. Pontius, Deacon, C.
9	W	SS. Cyril and Methodius, CC.	*S. Catherine of Bologna, V. 2 O.* (P. I.)
10	Th	Forty Martyrs of Sebaste. Novena in honor of St. Joseph begins today.	S. Victor, M.
11	F	S. Constantine, C.	S. Frances of Rome, W.
12	S	S. Gregory I, P., C., D.	S. Mamilian, M.
13	**S**	✠ **Passion Sunday** *Gospel: The Jews try to stone Jesus. John viii, 46-59.*	S. Christina, V., M.
14	M	S. Matildis, Queen. Thirteen Tuesdays in honor of St. Antony begin tomorrow.	*B. Peter of Treja, C. 1 O.*
15	†T	S. Longius the Centurion, M.	S. Zachary, P., C.
16	W	S. Abraham, Hermit.	*B. Peter of Siena, C. 3 O.*
17	Th	S. Patrick, Bp., C., Ap. of Ireland.	S. Joseph of Arimathea, C.
18	F	Seven Sorrows of the Blessed Mother.	*B. Salvator, C. 1 O.*
19	S	★ S. JOSEPH, SPOUSE OF THE B.V.M. (G. A., P.I.)	S. John, C.
20	**S**	✠ **Palm Sunday**—(G. A.) *Gospel: Triumphant entry of Jesus into Jerusalem. Matt. xxi, 1-9.* Blessing of the Palms.	S. Cuthbert, Bp., C.
21	M	S. Benedict, Ab., C., F. of Benedictines. (G. A.)	S. Birilus, Bp., C.
22	†T	S. Catherine of Sweden, V. (G. A.)	*S. Benvenute, Bp., C. 1 O.* (P. I.)
23	W	S. Fidelis, M. (G. A.)	S. Benedict, Monk.
24	Th	★ HOLY THURSDAY. (G. A.)	*B. Didacus Joseph, C. 1 O.*
25	F	★ GOOD FRIDAY. (G. A.) Funeral of Christ—Jerusalem and Mt. St. Sepulchre.	S. Quirinus, M.
26	S	★ HOLY SATURDAY. (G. A.) Resurrection Service at Mt. St. Sepulchre. Lenten Fast and Abstinence ends at *noon* today.	*B. Rizzerius, C. 1 O.*
27	**S**	✠ **Easter Sunday**—(G. A., P. I.) *Gospel: The Resurrection of Christ. Mark xvi, 1-7.*	S. John Damascene, C., D.
28	M	Easter Monday.—S. Sixtus III, P., M.	*B. Mark of Monte Gallo, C. 1 O.*
29	†T	Easter Tuesday.—S. Cyril, Deacon, M.	*B. Paula, W. 3 O.*
30	W	S. John Climacus, Ab., C.	*B. Angela, W. 3 O.* (P. I.)
31	Th	S. Benjamin, Deacon, M. Patron of Deacons.	*B. Mark of Bologna, C. 1 O.*

The Crusader's Prayer

O Divine Eternal Father! I offer Thee the Precious Blood of Jesus Christ, in reparation for my sins, for the wants of the Holy Church, for the wants of the Holy Land, for the conversion of poor sinners and for the release of the suffering souls in Purgatory

(To be said morning, noon and night)

The Good Work of the Holy Land

THE clarion tones of the Apostolic Letter of His Holiness, Pope Benedict XV, dated October 4, 1918, were carried in eagle flight around the world. On the occasion of the Seventh Centenary of the foundation of the Missions of the Holy Land by St. Francis, the Supreme Pontiff, giving expression to his full sympathy for the Holy Places, so often voiced by his glorious predecessors in the Chair of St. Peter, called the attention of the Faithful, not only to the magnificent and unblemished record of the Franciscans, whom he solemnly confirmed in the sacred guardianship of those same hallowed Places, but dwelt on the sacrifices, the labors and the expenses that must be met with to preserve the Shrines to Christian posterity.

The solicitude of Holy Mother Church for the welfare of the venerable monuments of our religion in Palestine is as ancient as the Church herself. As

1	F	✠ ★ FIRST FRIDAY.—S. Theodora V., M.	S. Hugh, C.
2	S	S. Francis of Paula, C., F.	S. Abundius, Bp., C.
3	**S**	✠ **Low Sunday** *Gospel: Jesus appears to His Disciples. John xx, 19-31.*	*S. Benedict the Moor, C. 1 O.* (P.I.)
4	M	★ ANNUNCIATION OF B. V. M. (transferred)	S. Ambrose, Bp., C.
5	†T	S. Vincent Ferrer, C.	S. Irene, V.
6	W	S. Xystus, P., C.	*B. Thomas of Tolentino, M. 1 O.*
7	Th	S. Celestine, P., C.	*B. Crescentia Höss, V. 3 O.*
8	F	S. Denis, Bp., C.	*B. Julian of S. Augustine, C. 1 O.*
9	S	S. Mary, Wife of Cleophas.	*B. Archangelus, C. 1 O.*
10	**S**	✠ **2d Sunday after Easter** *Gospel: The Good Shepherd. John x, 11-16.*	*B. Charles of Sezze, C. 1 O.*
11	M	S. Leo I, P., C., D. Nine Tuesdays in honor of St. Antony begin tomorrow.	S. Isaac, Monk.
12	†T	S. Victor, M.	*B. Angelus, C. 1 O.*
13	W	★SOLEMNITY OF S. JOSEPH. (P. I.)	S. Justin, Philosopher, M.
14	Th	S. Lambert, Bp., C.	SS. Tiburtius and Comp., MM.
15	F	SS. Basilissa and Anastasia, MM.	S. Eustace, M.
16	S	*S. Raphael the Archangel.* (P. I.) Renewal of Profession for Tertiaries.	*S. Benedict Labre, the Beggar, C.*
17	**S**	✠ **3rd Sunday after Easter** *Gospel: Joy after Sorrow. John xvi, 16-22.*	S. Anicete, P., M.
18	M	S. Apollonius, Senator, M.	*B. Andrew, C. 1 O.*
19	†T	S. Leo IX, P., C.	*B. Conrad, C. 1 O.*
20	W	S. Marcellinus, Bp., C.	*B. Leopold, C. 1 O.*
21	Th	S. Anselm, Bp., C.	S. Simeon, P., M.
22	F	S. Soter, P., M.	S. Cajus, P., M.
23	S	S. George, M., Patron of England.	*B. Giles of Assisi, C. 1 O.*
24	**S**	✠ **4th Sunday after Easter** *Gospel: Christ promises the Comforter. John xvi, 5-14.*	*S. Fidelis, M. 1 O.* (P. I.)
25	M	S. Mark, Evangelist. Procession and Litany of the Saints.	S. Ermin, Bp., C.
26	†T	Our Lady of Good Counsel.	S. Cletus, P., M.
27	W	S. Zita, V.	S. Turibius, Archbishop of Lima.
28	Th	S. Paul of the Cross, C., F. of Passionists.	*B. Luchesius, C. 3 O., First Tertiary.* (P. I.)
29	F	S. Peter, M.	S. Hugh, Ab., C.
30	S	S. Catherine of Siena, V.	S. Sophia, V., M.

the legitimate and sole visible exponent of the Faith left by Christ; as the watchful Mother ever careful of the interests of her children; as the legal Guardian ever alive to the intrinsic value of the testimonies hallowed by the Divine Author of Christianity, Holy Church has ever sought by fervent appeals and stirring exhortations, to impress upon the Faithful the sacredness of these same testimonies of our holy Religion and the consequent duty of each and every one to hold and venerate them in the same way and to esteem no sacrifice too great for their maintenance and preservation to Christianity.

In the past the difficulties which have presented themselves have been many and continuous. The vicissitudes through which the guardianship of those Places—the sacred witnesses of the Passion, Death and Resurrection of our Lord and Saviour Jesus Christ, passed from the very eve of the Crucifixion down to our own times, have been the source of a never ceasing cause of apprehension, oftentimes of dismay. But in the darkest hours the Supreme Pontiffs have spoken to cheer and encourage, to advise and exhort. And the consequence of this eternal vigilance has been the persevering devotion of the Faithful to the Sacred Shrines of Palestine, which has kept them open to our holy Religion for worship and veneration.

And down through the centuries, from the very first, when the sorrowing Christians of the early Church, at the suggestion of the Roman leaders under Titus, left the city of Jerusalem before the bombardment, to cross the Jordan in search of refuge in the city of Pella, down to our own time, history has been but a repetition of the attachment of the Christian to the Holy Places. Invariably it has been the hand of the pagan or the infidel that weighed heavily over them and oppressed them. Few are the instances and these not of long duration, when a Christian Power brought temporary relief. For nine long centuries the cruel and insatiable Turk ruled almost supreme, using his tyrannical authority with a mercilessness to which many a brave Christian heart succumbed. During these nine centuries the malignant assaults of the implacable foe of Christianity were borne chiefly by the Sons of St. Francis. Their only armor was their Faith, their prayer, their confidence in God; their one encouragement in their trials and sacrifices, the fatherly approval of the Holy See and the generous devotion of the Faithful throughout the world.

During seven hundred years they have stood, the authorized Guardians of the Holy Places, with a fortitude that baffled the deep-seated enmity of the followers of Mohammed. These lowly Brothers of the Cord, as the Turks called the Franciscans, bore the brunt of the fierce antagonism, alone. They were tortured, imprisoned, ridiculed, penalized, insulted and outraged in every conceivable form, and thousands willingly went to martyrdom, either by the sword of the Mussulman or by the ravages of some dread pestilence, in order that the heirlooms of Christianity might be preserved. The story of the silent heroism of the Franciscans in the defence and protection of the Holy Places is unexcelled in the annals of history.

As the twentieth century unfolds itself, new conquerors come to those sanctified fields and the flags of Christian Powers are victoriously planted above the ruins of Turkish dynasties. Among the shattered remnants of that Sacred Land, the invincible troops have come upon the hallowed testimonies of their cherished faith and they have found them surrounded by the Sons of the *Poverello* of Assisi, ready and eager to welcome them where they had kept their religion alive in the face of incredible opposition, at the cost of every sacrifice, even of life itself.

Can it be that in the hour of victory there is rejoicing greater than that of these century-old, long suffering, patient Franciscan Friars? They have

1	S	✠ **5th Sunday after Easter** *Gospel: Ask in the Name of Jesus. John xvi, 22-30.*	SS. Philip and James, App.
2	M	ROGATION DAY.—S. Athanasius, Bp., C., D.	S. Felix, Deacon, M.
		Procession and Litany of the Saints, today, tomorrow and Wednesday.	
3	†T	ROGATION DAY.—Finding of the Holy Cross.	S. Secundus, Bp., C.
4	W	ROGATION DAY.—S. Monica, W.	S. Antonia, M.
5	Th	✠ **Ascension of Our Lord.**—(G. A., P. I.) *Gospel: The Ascension of Christ. Mark xvi, 14-20.*	S. Pius V, P., C.
6	F	★ FIRST FRIDAY.—St. John's Sufferings before the Latin Gate.	S. Benedicta, V.
		Novena in honor of the Holy Ghost begins today.	
7	S	S. Stanislaus, Bp., M.	S. Juvenal, M.
8	S	✠ **Sunday after Ascension** *Gospel: The testimony of the Holy Ghost. John xvi, 1-4.*	Apparition of St. Michael the Archangel.
9	M	S. Gregory of Nazianzen.	S. Beatus, C.
10	†T	S. Antoninus, Bp., C.	S. Job, Prophet.
11	W	S. Memertus, Bp. C.	*B. Benedict, C. 1 O.*
12	Th	SS. Denis and Pancratius, MM.	S. Philip, C.
13	F	S. Servatius, Bp., C.	*S. Peter Regalatus, C. 1 O.*
14	S	VIGIL OF PENTECOST.—S. Boniface, M.	*B. Francis of Fabriano, C. 1 O.*
15	S	✠ **Pentecost Sunday**—(G. A., P. I.) *Gospel: The Coming of the Holy Ghost. John xiv, 23-31.*	S. John Baptist de la Salle, C., F.
16	M	S. John Nepomucene, M.	S. Ubaldus, Bp., C.
17	†T	*S. Paschal Baylon, C. 1 O., Patron of Eucharistic Societies and Congresses.* (P. I.)	S. Bruno, Bp., C.
18	W	EMBER DAY.—*S. Felix C. 1 O.* (P. I.)	S. Venantius, M.
19	Th	*S. Ives, C. 3 O., Patron of Lawyers.* (P. I.)	S. Peter Celestine, P., C.
20	F	EMBER DAY.—*S. Bernardine of Siena, C. 1 O.*	S. Basilla, M. (P. I.)
21	S	EMBER DAY.—SS. Timothy and Comp., MM.	S. Secundinus, M.
22	S	✠ **Trinity Sunday**—S. Rita, W. *Gospel: Jesus Commissions His Disciples Matt. xxviii, 18-20* Time for fulfilling the Easter Duty ends today.	*B. John Forest, M. 1 O.* (P. I.)
23	M	S. John Baptist de Rossi, C.	S. Michael, Bp., C.
24	†T	Our Lady Help of Christians.	S. Vincent, M.
25	W	S. Gregory VII, P., C.	*Removal of Relics of S. Francis.*
26	Th	★ CORPUS CHRISTI. (G. A., P. I.) Procession of the Blessed Sacrament. Novena in honor of the Sacred Heart begins today.	S. Philip Neri, C., F.
27	F	S. Bede the Venerable, C., D.	S. John, P., M.
28	S	SS. Emil and Comp., MM.	S. Senator, Bp., C.
29	S	✠ **2nd Sunday after Pentecost** *Gospel: The parable of the supper. Luke xiv, 16-24.*	*B. John of Prado, M. 1 O.*
30	M	S. Joan of Arc, V., Patroness of France.	*S. Ferdinand, K., C. 3 O.*
31	†T	S. Petronilla, V.	*B. Gerard, C. 3 O.* (P. I.)

fought the good fight and they have persevered. The Christian world has come to the Holy City in the representative armies of the Allied Powers, and to the Christian world the Franciscans are proud to be able to show the fruits of their long and patient watchfulness. The inestimable treasure of Christianity's heirlooms are safe and intact, open to the worship of the Christian world grateful for the supreme sacrifice of the God-Man for mankind.

No wonder that the first great voice to speak to the world is that of the Roman Pontiff, for theirs has ever been the keen solicitude for the welfare of the Holy Places and their Guardians. And in the excess of that paternal jubilation, Pope Benedict XV extends his cordial thanks, in the name of Christianity, to the Franciscans for their work well done during seven centuries and confirms them in the guardianship of those same sacrosanct witnesses of Christ's Passion and Death, exhorting, at the same time, the Christian world to come to the assistance of these stalwart Guardians in a task entailing so many hardships, sacrifices and expenses.

Will the Christian Powers be as generous in their response to the earnest appeal of the Roman Pontiff as they have been in their sacrifices to redeem these hallowed fields from the tyranny and oppression of the Turk? Will they hesitate to restore to their rightful owners the Sacred Places long defiled by the vanquished foe? The sole arms of the humble Franciscans are still faith, prayer and confidence in God, and so it is hoped that the dawn of a more propitious day is about to break over the hills of Palestine and that, before long, the ceremonies of our holy Faith will once more be freely solemnized in the Shrines ruthlessly confiscated and torn away from them by the fanatical Turk.

Especially to the readers of the CRUSADER'S ALMANAC do we look for the solid support of the heart-felt wishes of Pope Benedict XV. Let them join their prayers to those of the Franciscans of the Holy Land that the new day may soon break and the glories of the Sacred Shrines may shine forth brighter than ever, bearing their wondrous message of the love of the God-Man, the Creator, for the creature, to the ends of the earth and bring the grateful creature to the feet of the Crucified Love.

To our worthy Promoters, who have perseveringly shown their unflagging interest in the welfare of the Holy Places and their ardent desire to spread the cause of the Holy Land in spite of many difficulties of time and season, we extend our sincere appreciation. To them, as to no others, the tremendous import of the appeal of Pope Benedict XV will readily be understood, and, as in the past, they have labored untiringly for the good cause, so in the future, and particularly at this time, we rely mostly on them for the aid that is so feelingly asked by the Vicar of our Divine Saviour.

May every one of our Crusaders rally to the victorious cries and strive with renewed energy and vigor to assist in the glorious work of the rebuilding, the restoration, the maintenance and preservation of these inestimable treasures of their holy religion. Now is the acceptable time, more opportune than ever, to rally to the support of the Standard of the Catholic Faith. Arouse yourselves, then, ye valiant Crusaders and let your motto be to render the Holy Places, and particularly the Holy Sepulchre, more glorious still. Listen to the voice of your Father, Pope Benedict XV; listen to the voice of those Guardians who have held the sacred trust in your name for seven long centuries. A new era is open to you; it is for you to make it glorious and memorable. Enlist every one you know in the great cause. Spread the Good Work of the Holy Land.

God wills it!

1	W	S. Juventius, M.	*B. James, Abp., C. 1 O.*
2	Th	SS. Marcellinus and Comp., MM.	*B. Baptista, V. 2 O*
3	F	✠ ★ FIRST FRIDAY.—FEAST OF THE SACRED HEART. (P. I.) Act of Consecration to the Sacred Heart.	*B. Andrew, C. 1 O.*
4	S	S. Quirinus, Bp., M.	S. Francis Caracciolo. C., F.
5	**S**	✠ **3rd Sunday after Pentecost** *Gospel: The parable of the lost sheep. Luke xv, 1-10*	S. Boniface, Bp., M.
6	M	S. Norbert, C., F.	S. Claud, Bp., C.
7	†T	S. Paul, Bp., M.	*BB. Stephan and Comp., MM. 1 O.*
8	W	S. Maximinus, Bp., C.	S. Medard, Bp., C.
9	Th	S. Richard, Bp., C.	S. Columban, Bp., C.
10	F	✠ S. Margaret of Scotland, Queen.	*B. Jolenta, W. 2 O.*
11	S	S. Barnabas, Ap.	S. Parisius, C.
12	**S**	✠ **4th Sunday after Pentecost** *Gospel: The miraculous draught of fishes. Luke v, 1-11.*	*B. Guido (or Guy) C. 1 O.*
13	M	*S. Antony of Padua, C. 1 O.* (P. I.) Blessing of the Lilies and Solemn High Mass at Mt. St. Sepulchre.	S. Aquilina, V., M.
14	†T	S. Basil the Great, Bp., C., D.	S. Eliseus, Prophet.
15	W	SS. Vitus and Comp., MM.	S. Bernard, C.
16	Th	Our Lady of Perpetual Help.	S. Aurelian, Bp.. C.
17	F	✠ S. Montan, Soldier, M.	S. Gundolph, Bp., C.
18	S	SS. Mark and Marcellian, MM.	S. Elizabeth, V.
19	**S**	✠ **5th Sunday after Pentecost** *Gospel: The justice of the Pharisees. Matt. v, 20-24.*	S. Juliana Falconeri, V., F.
20	M	S. Silverius, P., M.	S. Macarius, Bp., M.
21	†T	S. Aloysius, C., Patron of Youth.	S. Alban, M.
22	W	S. Paulinus, Bp., C.	S. Innocent V., P., C.
23	Th	S. Agrippina, V., M.	S. Etheltrude, V., Queen.
24	F	✠ ★ NATIVITY OF S. JOHN THE BAPTIST. (P. I.*)	SS. Faust and Comp., M.
25	S	S. William, Ab., C.	SS. Lucy and Comp., VV., MM.
26	**S**	✠ **6th Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus feeds the multitude. Mark viii, 1-9.*	SS. John and Paul, MM.
27	M	S. Sampson, Priest, C.	*B. Benvenute, C. 1 O.*
28	†T	S. Leo II, P., C.	S. Ireneus, Bp., M.
29	W	✠ SS. PETER AND PAUL, APP. (G. A., P. I.*)	S. Marcellus, M.
30	Th	Commemoration of S. Paul, Ap.	SS. Cajus and Leo, MM.

A Martyr of the Eucharist

THE old Franciscan Church of Bayonne, in the Pyrenees, France, possesses the body of a Friar who well deserves the title of "Martyr of the Eucharist." He was the guardian of a Friary that stood in the quiet village of Orthez, on the banks of the river Gave. The Huguenots were putting everything to fire and sword, and the terrified people, who did not abandom their faith altogether, were afraid to stand up against them. One family alone, the Friars, defied these murderous heretics. Their superior was a gentle, little man, weak in body, silent and very patient in manner. To his brethren, he was remarkable for his great love of the Most Holy Eucharist; whenever he was sought for, if he were not in his cell, he was surely in adoration at the altar of the Blessed Sacrament.

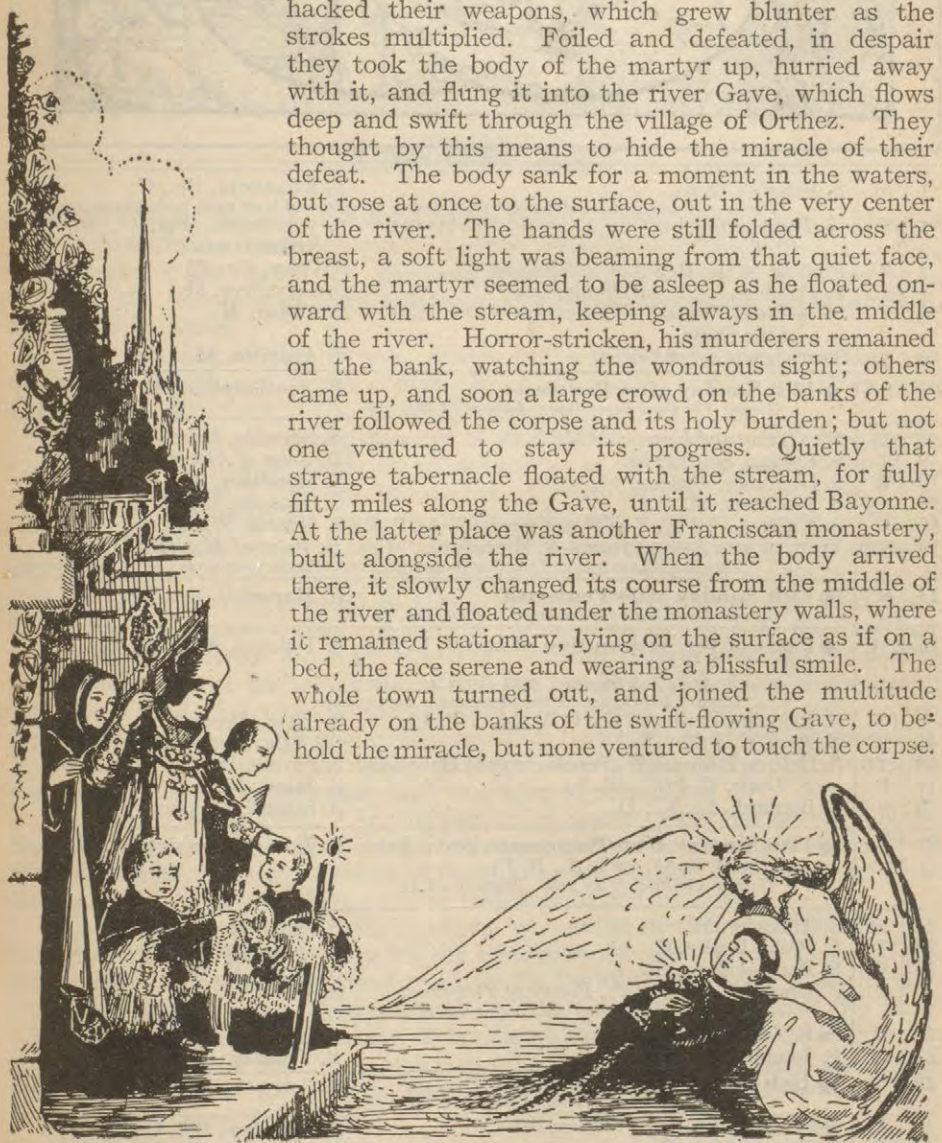
Late one evening in the month of August, 1570, as the Friars had retired to rest, a great outcry arose outside the convent, lights passed to and fro and after a few moments the doors were battered in. Above the din could be heard the shouts of the populace: "Death to the papists!" The intrepid Sons of St. Francis fully understood that their end was near, and bravely they prepared to meet their enemies. There was no chance of escape; before the Friars could leave their cells, the furious and bloodthirsty crowd had made their way through the different apartments of the community. Doors were burst open and the Friars either dragged into the halls and killed or slaughtered where they stood. Old and young shared the same fate. No mercy was shown; no respite given. In an incredibly short time the whole community was massacred

When the murders counted their victims, as they dragged them out and laid them side by side in the cloister, they found one was missing. The guardian was not among the dead. He had escaped, they thought, but still it would not be long before he fell into their hands. Up and down, in every nook and corner of the convent, they sought for him, but he was not to be found. Their fury grew as they seemed to fail. At last they thought that he might be hidden in the church, and forthwith they repaired to the sacred edifice. At first the tiny red lamp that burned so low, made the surrounding darkness thicker and thus the first-comers failed to find their victim. When lights were brought, however, they beheld him, standing at the altar, with his arms folded across his breast. At the first appearance of the Huguenots the Father Guardian had understood their purpose, and his thought was not for his own safety, but for the safety of the God he loved. He hurried to the church and had taken the ciborium from the tabernacle, intending to hide the Blessed Sacrament in a place he had himself previously prepared; for he knew that one of the first acts of the heretics would be to profane and insult the Sacred Host. Surprised before he had time to conceal his treasure, he placed it on his breast, folded his arms tightly over it and resolved to die rather than loosen his grasp. They rushed at him like wolves, for they knew why he was there and what It was he was striving to save. They were determined to rob him of his treasure; but they did not measure his strength aright.

1	F	✠ ★ FIRST FRIDAY.—Feast of the Precio	Blood. S. Gael, Bp., C.
2	S	Visitation of the B. V. M. (G. A.)	S. Swithin, Bp., C.
3	**S**	**✠ 7th Sunday after Pentecost** *Gospel: The false prophets. Matt. vii, 15-21.*	S. Hyacinth, M.
4	M	S. Theodore, Bp., M.	S. Flavian, Bp., C.
5	†T	S. Antony Zaccaria, C.	S. Philomena, V.
6	W	S. Romulus, Bp., C.	S. Dominica V., M.
7	Th	*S. Lawrence of Brindisi, C. 1 O.* (P. I.)	S. Ethelburga, V.
8	F	✠ *S. Elizabeth of Portugal, Queen, W. 3 O.* (P. I.)	S. Eugene, P., C.
9	S	*SS. Nicholas, Godfrey and Comp., MM.* (P. I.)	S. Cyril, Bp., M.
10	**S**	**✠ 8th Sunday after Pentecost** *Gospel: The unjust steward. Luke xiv, 1-9.*	Seven Brothers, MM.
11	M	S. Pius I, P., M.	*S. Veronica of Juliana, V.* (P. I.)
12	†T	S. John Gualbert, Ab., C., F.	SS. Nabor and Felix, MM.
13	W	S. Anaclete, P., M.	S. Turian, Bp., C.
14	Th	*S. Bonaventure, Card., C., D., 1 O.* (P. I.)	S. Marcellinus, C.
15	F	✠ FEAST OF THE HOLY SEPULCHRE. (P. I.) Titular Feast of Mt. St. Sepulchre.	S. Henry, K., C.
16	S	Our Lady of Mt. Carmel.	S. Faust, M.
17	**S**	**✠ 9th Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus weeps over Jerusalem. Luke xix, 41-47.*	S. Alexius, C.
18	M	S. Camillus of Lellis, C., F.	S. Frederick, Bp., M.
19	†T	S. Vincent de Paul, C., F.	*B. John of Dukla, C. 1 O.*
20	W	S. Jerome Emilian, C.	S. Margaret, V., M.
21	Th	S. Praxedis, V.	S. Daniel, Prophet.
22	F	✠ S. Mary Magdalene, Penitent.	S. Plato, M.
23	S	S. Apollinaris, Bp., M.	S. Liborius, Bp., M.
24	**S**	**✠ 10th Sunday after Pentecost** *Gospel: The pharisee and the publican. Luke xviii, 9-14.*	*S. Francis Solanus, C. 1 O., Ap. of Peru.* (P. I.)
25	M	S. James, Ap.	S. Theodemir, Monk, M.
26	†T	S. Anne, Mother of the B. V. M. (P. I.)	S. Pastor, C.
27	W	S. Pantaleon, Physician, M.	*B. Cunegundis, V. 2 O.* (P. I.)
28	Th	SS. Nazarius and Comp., MM.	S. Victor, P., M.
29	F	✠ S. Martha, V.	S. Felix II, P., M.
30	S	SS. Abdon and Sennen, MM.	S. Olaf, K., M.
31	**S**	**✠ 11th Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus cures the dumb man. Mark vii, 31-37.*	S. Ignatius, C., F. of Society of Jesus.

The wretches tugged at his arms, they pulled with all their might, they tore his habit to shreds; but those arms did not move. In vain were blows and oaths showered upon him. A strength from on high was given to the worn out frame of the old Franciscan, and in the terrible struggle he did not yield. Their fury increased every instant; they were driven to madness at the thought of being baffled by such a weak creature. At last an infuriated ruffian felled him with a blow of a heavy club, and the others completed their work with daggers. In death as in life, however, the faithful priest kept his desperate grasp upon the ciborium, nor could the united efforts of his assassins tear it away. They even tried to cut the arms asunder, but they only hacked their weapons, which grew blunter as the strokes multiplied. Foiled and defeated, in despair they took the body of the martyr up, hurried away with it, and flung it into the river Gave, which flows deep and swift through the village of Orthez. They thought by this means to hide the miracle of their defeat. The body sank for a moment in the waters, but rose at once to the surface, out in the very center of the river. The hands were still folded across the breast, a soft light was beaming from that quiet face, and the martyr seemed to be asleep as he floated onward with the stream, keeping always in the middle of the river. Horror-stricken, his murderers remained on the bank, watching the wondrous sight; others came up, and soon a large crowd on the banks of the river followed the corpse and its holy burden; but not one ventured to stay its progress. Quietly that strange tabernacle floated with the stream, for fully fifty miles along the Gave, until it reached Bayonne. At the latter place was another Franciscan monastery, built alongside the river. When the body arrived there, it slowly changed its course from the middle of the river and floated under the monastery walls, where it remained stationary, lying on the surface as if on a bed, the face serene and wearing a blissful smile. The whole town turned out, and joined the multitude already on the banks of the swift-flowing Gave, to behold the miracle, but none ventured to touch the corpse.

1	M	S. Peter's Chains. (P. I.)	S. Ethelwold, Bp., C.
		The great Portiuncula Indulgence begins today at noon and lasts until midnight of tomorrow.	
2	†T	★ DEDICATION OF OUR LADY OF THE ANGELS. (P. I.)	S. Alphonsus, Bp., C., D., F. of Redemptorists.
3	W	Finding of the Relics of S. Stephen, M.	S. Peter, Bp., C.
4	Th	S. Dominic, C., F. of Dominicans.	S. Tertullian, M.
5	F	★ FIRST FRIDAY.—Dedication of Our Lady of the Snow.	*B. Cichus, M.*
6	S	Transfiguration of Christ.	S. Agapitus, M.
7	**S**	✠ **12th Sunday after Pentecost** *Gospel: The Good Samaritan. Luke x, 23-27.*	*B. Agathangelus, M. 1 O.* (P. I.)
8	M	SS. Cyriac and Comp., MM.	S. Severius, Priest, C.
9	†T	S. Roman, Soldier, M.	*B. John of Alverna, C. 1 O.*
10	W	S. Lawrence, Deacon, M.	S. Domitian, Bp., C.
11	Th	S. Tiburtius, M.	S. Susanna, V., M.
12	F	*S. Clare, V. 2 O., F. of Poor Clares.* (G. A., P. I.)	S. Hilaria, W., M.
13	S	VIGIL OF THE ASSUMPTION.—S. Hippolytus, M.	*B. Peter of Mogliano, C. 1 O.*
		Five Sundays in honor of the Stigmata of St. Francis begin tomorrow. (P. I. on each one.)	
14	**S**	✠ **13th Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus heals the ten lepers. Luke xvii, 11-19.*	S. Marcellus, Bp., M.
15	**M**	✠ **Feast of the Assumption of the B. V. M.** (G. A., P. I.*) *Gospel: Mary and Martha. Luke xx, 38-42.* Plenary Indulgence for the Members of the Crusade.	S. Tarcisus, Acolyte, M.
16	†T	S. Joachim, Father of the B. V. M. (P. I.)	S. Titus, Deacon, M.
17	W	*S. Roch, C. 3 O.* (P. I.)	SS. Liberatus and Comp., MM.
18	Th	S. Helena, Empress, W., Benefactress of Holy Land.	S. Firmin, Bp., C.
19	F	*S. Louis, C. 1 O.* (P. I.)	S. Julius, M.
20	S	S. Bernard, Ab., C., D.	S. Samuel, Prophet.
21	**S**	✠ **14th Sunday after Pentecost**—Seven Joys of the B. V. M. (G. A., P. I.) *Gospel: The lilies of the field. Matt. vi, 24-33.*	S. Jane Frances de Chantal, W., F.
22	M	S. Timothy, M.	S. Philibert, M.
23	†T	S. Philip Benice, C.	SS. Claud and Comp., MM.
24	W	S. Bartholomew, Ap.	S. Aurea, V., M.
25	Th	*S. Louis IX, K., C. 3 O., Patron of Tertiaries.* (G. A., P. I.)	S. Julian, M.
26	F	S. Zephyrin, P., M.	S. Hadrian, M.
27	S	S. Joseph Calasanctius, C., F.	*B. Timothy, C. 1 O.*
28	**S**	✠ **15th Sunday after Pentecost** *Gospel: The widow of Naim. Luke vii, 11-16.*	S. Augustine, Bp., C., D.
29	M	Beheading of S. John the Baptist.	S. Adelphus, Bp., C.
30	†T	S. Rose of Lima, V.	S. Gaudentia, V., M.
31	W	S. Raymond, Card., C.	S. Aristides, C.

The Bishop having been informed of the occurrence, a procession was quickly formed from the Cathedral, which he headed himself, and amidst the ringing of the church bells, the burning of incense and the waving of banners, his Lordship went to the river bank.

When the procession arrived, the body of the martyr was reverently drawn out and the ciborium, which all the brutal efforts of his murderers had not been able to drag from his grasp, was taken, without any difficulty, by the Bishop, and borne in solemn state to the Cathedral at Bayonne. They buried the brave martyr amongst his Brethren in the Franciscan Convent, and numerous miracles are said to have taken place at his tomb.

Privileges Granted to the Crusaders and Benefactors of the Holy Land

THEY have a part in about 25,000 Holy Masses which are celebrated annually for their intentions by the Franciscan Fathers on the holiest spots of the world, viz.: the Holy Sepulchre, on Calvary, at Gethsemani, in the Grottoes of Bethlehem and Nazareth, and at all the other Holy Shrines of Palestine.

They partake of all the good works, prayers, fastings, mortifications and pilgrimages, which are offered continually in the Holy Land by the Franciscan Fathers, the pilgrims and the native Christians.

They share in the great treasure of indulgences which have been granted to the Holy Places, and which are all applicable to the holy souls in Purgatory.

They can gain a Plenary Indulgence: 1.—On the day of the Nativity of Our Lord Jesus Christ. 2.—On the Feast of Easter, if truly penitent and comforted by Holy Communion, they will devoutly visit a church or public oratory, and there spend some time in prayer for the intention of His Holiness. 3.—A Plenary Indulgence is granted to Crusaders and Promoters of the good work in the hour of death, if they receive the Sacraments, or, in case they can not if they at least invoke the Holy Name of Jesus verbally or mentally, accepting death with patience and resignation from the hand of the Lord as the wages of sin. 4.—*To all Promoters* of the Crusade who attend to the collection of the above alms, a Plenary Indulgence is granted (*a*) on the Feast of the Circumcision, (*b*) on the Feast of the Assumption of the Blessed Virgin Mary, if they receive the Sacraments and spend some time in prayer as prescribed.

PARTIAL INDULGENCE. An Indulgence of seven years and seven quarantines is granted to all the faithful belonging to the Crusade, whenever they recite devoutly and with a contrite heart the Our Father, Hail Mary and the Gloria, each five times in honor of the five wounds of Our Lord.

TO THEIR LORDSHIPS, THE BISHOPS, who order in their dioceses the collection of alms on Good Friday for the benefit of the Holy Shrines, and to the priests who recommend the good work to the faithful committed to their care, and who have the alms collected and sent to the Commissaries of the Holy Land, will be granted the faculty of blessing Crucifixes and indulgencing them with the Stations of the Cross, and also with the faculty of blessing and indulgencing the cord of St. Francis according to the approved formula. (*Cong. of Indulg.*, 26 *June*, 1894.)

1	Th	S. Giles, Ab., C.	*B. Isabelle, V. 2 O.*
2	F	✠ FIRST FRIDAY.—S. Stephen, K., C.	S. Justus, Bp., C.
3	S	S. Serapia, V., M.	*BB. Peter and John, MM. 1 O.*
4	**S**	**✠ 16th Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus heals the dropsical man. Luke xiv, 1-11.*	*S. Rose of Viterbo, V. 3 O.* (P. I.)
5	M	S. Lawrence Justinian, Bp., C.	S. Bertin, Ab., C.
6	†T	S. Zachary, Prophet.	*B. Vincent, C. 1 O.*
7	W	S. John, M.	S. Regina, V., M.
8	Th	Nativity of the B. V. M. (G. A., P. I.)	SS. Hadrian and Comp., MM.
9	F	SS. Dorotheus and Gorgonius, MM.	*B. Seraphina, W. 2 O.*
		The Twelve Saturdays in honor of the Immaculate Conception begin tomorrow. (P. I. each one)	
10	S	S. Nicholas of Tolentino, C.	S. Hilary, P., C.
11	**S**	**✠ 17th Sunday after Pentecost** *Gospel: The Great Commandment. Matt. xxii, 35-46.*	SS. Protus and Hyacinth, MM.
12	M	Holy Name of Mary.	S. Silvinus, Bp., C.
13	†T	S. Philip, M.	*BB. Apollinaris and Comp., MM. 1 and 3 O.*
14	W	Exaltation of the Holy Cross.	S. Cornelius, P., M.
15	Th	Seven Sorrows of the B. V. M. (P. I.)	S. Albin, Bp., C.
16	F	SS. Cornelius P., and Cyprian Bp., MM.	S. Edith, V.
17	S	*Stigmata of S. Francis of Assisi.* (G. A., P. I.)	S. Hildegarde, V.
18	**S**	**✠ 18th Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus heals the paralytic. Matt. ix, 1-8.*	*S. Joseph of Cupertino, C. 1 O.* (P. I.)
19	M	SS. Januarius and Comp., MM.	S. Nilus, Bp., M.
20	†T	SS. Eustace and Comp., MM.	S. Candida, V., M.
21	W	EMBER DAY.—S. Matthew, Ap., Evangelist.	S. Melitius, Bp., M.
22	Th	S. Thomas of Villanova, Abp., C.	S. Florence, Priest, C.
23	F	EMBER DAY.—S. Linus, P., M.	*Finding of the Body of S. Clare.*
24	S	EMBER DAY.—Our Lady of Mercy.	*S. Pacificus, C. 1 O.* (P. I.)
25	**S**	**✠ 19th Sunday after Pentecost** *Gospel: The parable of the marriage feast. Matt. xxii, 1-14.*	S. Cleophas, Disciple of Our Lord.
26	M	SS. Cyprian and Justina, MM.	S. Regilius, Bp., C.
27	†T	*S. Elzear, C. 3 O.* (P. I.)	SS. Cosmas and Damian, MM.
28	W	S. Wenceslaus, M.	*B. Bernardine of Feltre, C. 1 O.*
29	Th	S. Michael the Archangel. (P. I.*)	S. Grimoald, Priest, C.
30	F	S. Jerome, C., D.	S. Francis Borgia, C.

About Perpetual Membership

Trust not in thy friends and relatives, nor put off the welfare of thy soul to hereafter; for men will sooner forget thee than thou imaginest. It is better now to provide in time and send some good before thee than to trust to the help of others after thy death. If thou art not now careful for thyself, who will be careful for thee hereafter?

So wrote Thomas à Kempis more than five hundred years ago, and surely men have not changed greatly since his day. It is a part of human nature to be careless about even the most important things of life when they do not concern our immediate welfare. Many persons desire to perform good works, to help religious causes and enjoy a share in the spiritual benefits thus conferred, but because they are careless or neglect opportunities, they do not do so, and the day at last comes when they can neither pray for themselves nor offer up acceptable works of charity. Of these unthinking ones, many often become Crusaders, sometimes for a few years, and then, neglecting to renew their membership, they lose the benefit of the innumerable prayers and Holy Sacrifices.

They do not intend to let their membership lapse, but often worldly cares and distractions intervene and the matter fails to receive their attention. To these, as all others of our Crusaders, we would recommend a Perpetual Membership, by which the great treasure of good works performed in behalf of those who aid the Holy Shrines become theirs forever.

For them the Holy Sacrifice of the Mass is daily offered up at the places sanctified by the life of our Saviour, the spots that witnessed His Birth, His labors, His Death and His Resurrection and Ascension. In the time of their earthly existence they have the consolation of being remembered in prayer as Benefactors of the Holy Land, and during their detention in Purgatory, how many sins may be atoned for and pangs lessened by the Precious Blood of Our Lord applied in their behalf!

This great privilege may also be procured for living or deceased parents, brothers, sisters and friends. And those who have been blessed with worldly riches, to what better use can they put their goods than to devote a part of them for the preservation of the Holy Sepulchre of Christ. They will be remembered in Masses at the Manger in the Stable of Bethlehem, at the Holy Sepulchre, in the House of the Holy Family in Nazareth and on Mt. Calvary. There are more than 25,000 Masses so offered every year throughout the Holy Land, and the Perpetual Members of the Crusade will never be forgotten in prayers, even after their friends and relatives have ceased to remember them.

In order to become a Perpetual Member of the Crusade, one has only to make an offering of $12.00 for its work. Or for the same sum they can have one of their parents, relatives or friends enrolled. Whole families or Communities can be admitted to membership and enrolled by making an offering of $100 for the benefit of the Holy Land. A family diploma includes husband and wife, their living and deceased children, their parents, brothers and sisters. A diploma for a Community includes all the present and deceased members.

In order that this great benefit may be placed within the reach of everyone, especially those who do not feel that they can afford to make a donation of $12.00 at one time, we have made an arrangement whereby they can become Perpetual Members by making the required offering in instalments of fifty cents or $1.00 a month. This may be made through the Promoters of the Crusade or by forwarding the amount directly to the Commissariat. When the offering has been made in full, we will forward to them a handsome diploma setting forth the fact of their membership.

1	S	S. Remigius, Bp., C.	*B. Louisa, W. 2 O.*
2	**S**	✠ **20th Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus heals the ruler's son. John iv. 46-53.*	Holy Guardian Angels. (P. I.)
3	M	S. Candidus, M. Vigil of Fast and Abstinence for Tertiaries.	S. Gerald, Ab., C.
4	†T	*S. Francis of Assisi, C., F. of the Three Franciscan Orders.* (G. A., P. I.)	S. Edwin, K., C.
5	W	SS. Placidus and Comp., MM.	*B. John of Pinna, C. 1 O.*
6	Th	*S. Mary of the Five Wounds, V. 3 O.* (P. I.)	S. Bruno, C., F.
7	F	✠ ★ FIRST FRIDAY.—Feast of the Holy Rosary.	S. Julia, V.
8	S	*S. Bridget of Sweden, W. 3 O.*	S. Demetrius, M.
9	**S**	✠ **21st Sunday after Pentecost** *Gospel: The unjust steward. Matt. xviii, 23-35.*	SS. Denis and Comp., MM.
10	M	S. John Leonard, C., F.	S. Pelin, Bp., C.
11	†T	S. Emil, C. (P. I.)	S. German, Bp., M.
12	W	*S. Seraphin, C. 1 O.* (P. I.)	S. Walfred, Bp., C.
13	Th	*SS. Daniel and Comp., MM. 1 and 3 O.* (P. I.)	S. Edward, K., C.
14	F	✠ S. Callixtus, P., M.	S. Gaudentius, Bp., M.
15	S	S. Theresa, V.	S. Thecla, Abbess, V.
16	**S**	✠ **22nd Sunday after Pentecost** *Gospel: The coin of tribute. Matt. xxii, 15-21.*	S. Wenceslaus, K., M.
17	M	S. Margaret Mary, Saint of the Sacred Heart.	S. Victor, Bp., C.
18	†T	S. Luke, Evangelist.	S. Justus, M.
19	W	*S. Peter of Alcantara, C. 1 O.* (P. I.)	S. Ethbin, Ab., C.
20	Th	S. John Cantius, C.	S. Irene, V., M.
21	F	✠ SS. Ursula and Comp., VV., MM.	S. Malchus, Monk, C.
22	S	S. Mark, Bp., C.	*B. Ladislaus, C. 1 O.*
23	**S**	✠ **23rd Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus raises the ruler's daughter. Matt. ix, 18-26.*	*S. John Capistran, C. 1 O.* (P. I.)
24	M	SS. Felix and Comp., MM.	S. Maglor, Bp., C.
25	†T	SS. Chrysanthus and Daria, MM.	*B. Francis of Calderola, C. 1 O.*
26	W	S. Evarist, P., M.	*B. Bonaventure, C. 1 O.*
27	Th	SS. Vincent and Comp., MM.	S. Frumentius, Bp., C.
28	F	✠ SS. Simon and Jude, App.	S. Faron, Bp., C.
29	S	SS. Hyacinth and Comp., MM.	*B. Paula, V. 2 O.*
30	**S**	✠ **24th Sunday after Pentecost** *Gospel: Cure of the leper and the servant. Matt. viii, 1-13.*	*B. Theophilus, C. 1 O.* (P. I.)
31	M	SS. Nemesius, Deacon, and Lucilla, V., MM.	S. Wolfgang, Bp., C. (P. I.)

View of Nazareth

Nazareth During the World War

THE affliction of Jerusalem during the late World War is familiar to most of us, but few among us are acquainted with the woes and sufferings of Nazareth, the little village where the Divine "Word was made Flesh."

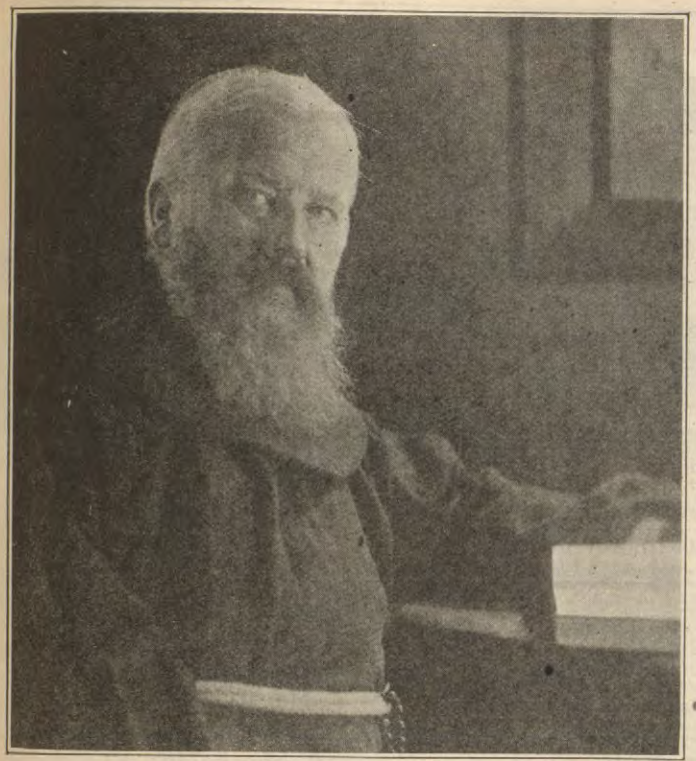
Even this little town did not remain free from the terrible scourge of the mighty war. In a brief sketch we offer some authentic information, which is all the more valuable because of the fact that the writer himself—an American citizen—was an eyewitness, having actually participated in the events recorded.

No sooner had Turkey entered into the war than Nazareth was compelled to quarter troops, and it was evident that the war, in all its stern reality, had broken in upon the sanctity and solitude of the little village where our dear Lord had passed those peaceful years of His earthly sojourn. All who were citizens of any of the hostile nations were ordered to leave Nazareth. The rigors of the military discipline were soon to be felt in the Franciscan Monastery. An old French Padre, who was not acquainted with the rigid rulings of war-time conditions, sent a letter to his Consul at Port Said, in which he narrated in detail the latest events in Nazareth, and dwelt particularly upon the misfortune of some of his co-Religious. This letter was opened by the Turkish censor, and the consequence was that the good Padre was placed under arrest and taken to Damascus, to which place the writer was permitted to accompany him as a companion. The Padre was first confined to an underground prison, but upon the reiterated requests of his Superiors, he was given better quarters. Later permission was obtained for his deportation to Egypt, where he labored unceasingly among the native and foreign soldiers until his death, shortly after the declaration of the armistice. R. I. P.

Other drastic measures soon followed. All the Religious of nationalities

1	†T	✠ **Feast of All Saints**—(G. A., P. I.) *Gospel: The Eight Beatitudes. Matt. v, 1-12.* Plenary Indulgence applicable to the Poor Souls may be gained for each visit to a Church from noon today until midnight tomorrow. Confession and Communion required.	S. Maturin, C.
2	W	★ ALL SOULS' DAY. (P. I.) Solemn Requiem Mass for our deceased Benefactors and Crusaders at Mt. St. Sepulchre.	S. George, Bp., C.
3	Th	S. Winifred, V., M.	*B. Raynerius, C. 1 O.*
4	F	⋙ ★ FIRST FRIDAY.–S. Charles Borromeo, Card., C.	S. Clarus, Priest, M.
5	S	SS. Zachary and Elizabeth, Parents of S. John the Baptist.	*All Saints whose Relics are in Franciscan Churches.*
6	S	✠ **25th Sunday after Pentecost** *Gospel: The tempest at sea. Matt. viii, 23-28.*	*B. Felix, V. 2 O.*
7	M	S. Engelbert, Bp., M.	*B. Bernardine of Fosse, C. 1 O.*
8	†T	S. Willehad, Bp., C.	*Ven. John Duns Scotus, C. 1 O., Champion of the Immaculate Conception.*
9	W	Dedication of S. John Lateran.	S. Theodore, Soldier, M.
10	Th	S. Andrew of Avellino, C.	S. Justus, Bp., C.
11	F	⋙ S. Martin, Bp., C.	S. Mennas, Soldier, M.
12	S	*S. Didacus, C. 1 O.* (P. I.)	*B. John of Peace, C. 3 O.*
13	S	✠ **26th Sunday after Pentecost** *Gospel: The parable of the seed. Matt. xiii, 24-31.*	S. Martin, P., M.
14	M	S. Lawrence, Bp. of Dublin, C.	*B. Gabriel, C. 1 O.*
15	†T	S. Gertrude, V.	S. Eugene, Bp., M.
16	W	*S. Agnes of Assisi V. 2 O.* (P. I.)	S. Edmund, Bp., C.
17	Th	S. Hugh, Bp. C.	*B. Salome, V. 2 O.*
18	F	⋙ Dedication of the Basilicas of SS. Peter and Paul at Rome.	S. Odo, Ab., C.
19	S	*S. Elizabeth of Hungary, W. 3 O.* (G. A., P. I.)	S. Pontian, P., M.
20	S	✠ **27th Sunday after Pentecost** *Gospel: Signs of the coming of Christ. Matt. xxiv, 15-35.*	S. Felix of Valois, C., F.
21	M	Presentation of the B. V. M. (G. A.)	S. Columban, Ab., C.
22	†T	S. Cecilia, V., M. Patroness of Musicians.	SS. Mark and Stephen, MM.
23	W	S. Clement, P., M.	S. Felicitas, W., M.
24	Th	S. John of the Cross, C.	S. Chrysogonus, M.
25	F	⋙ S. Catherine, V., M. (G. A.)	*B. Elizabeth, V. 3 O.*
26	S	*S. Leonard of Port Maurice, C. 1 O.* (P. I.)	*B. Humble, C. 1 O.*
27	S	✠ **1st Sunday in Advent** *Gospel: Signs of the destruction of the world. Luke xxi, 25-34.*	*B. Delphine, V. 3 O.* (P. I.)
28	M	*S. James of the Marches, C. 1 O.* (P. I.)	S. Rufus, M.
29	†T	S. Saturninus, Bp., M.	*All Saints of the Franciscan Orders.* (P. I.)
		The Novena in honor of the Immaculate Conception begins today.	
30	W	S. Andrew, Ap., Patron of Scotland.	S. Constantius, C.

The Narrator, Brother Sebastian, O.F.M.

opposed to Turkey in the war were driven out. Their churches, cloisters, schools, hospitals, in fact almost all of their possessions, were confiscated. They were granted the privilege of storing away in their sacristies the sacred vessels, vestments and other articles of value, but scarcely had they their backs turned when the Turks looted everything.

Up to the present, the Franciscan Monastery at Nazareth had been spared, although our chapel at Sephoris, the home of St. Joachim and St. Anne, had been plundered. But one day the Turks put in their appearance to search the Monastery for concealed munitions, arms, machines and other war implements. Needless to say they found only sewing machines, garden tools, water pumps and the like. One thing, however, they did discover. It was a barrel in the cellar, upon which Brother Paschal, the steward, had scrawled in large letters "*Vin Excellent*" (extra-fine wine). The search party dragged this with them when they made their retreat. On the return of the Brother the next day from Mount Thabor he was told of the loss, but he only burst out laughing and exclaimed: "Prosit! Gentlemen, To your health! The barrel contained only berries and water."

The free public dispensary was the next to suffer. All the medicines and drugs were seized and the receptacles ruthlessly broken. Visits from the Turkish soldiery then became of daily occurrence. Presenting slips of paper they would demand one thing after another, which was given, as long as there was anything to give, for the sake of peace.

In the beginning of December we were hard pressed. We had received notice to vacate our Monastery by the sixth of the month. At the same time guards were placed at all the entrances of the convent and the church. Upon entering or leaving everybody was subjected to a most minute, and often times almost criminal, examination by the guards. On one occasion the guards interfered with a funeral procession, absolutely refusing to let the cross-bearer pass.

In the meantime we managed to delay our departure until after the Feast of the Immaculate Conception. This day, which had always been one of joy and jubilation, now brought only sorrow and misgivings, for on the morrow we

1	Th	S. Natalia, M.	*All Souls' Day of Franciscan Order.*
2	F	✠ ★ FIRST FRIDAY.—S. Bibiana, V., M.	S. Peter Chrysologus, Bp., C.
3	S	S. Francis Xavier, C., Ap. of India.	S. Birin, Bp., C.
4	**S**	✠ **2nd Sunday in Advent** — S. Barbara, V., M. *Gospel: John sends his disciples to Jesus. Matt. xi, 2-10.*	
5	M	S. Sabbas, Ab.	*B. Nicholas of Tavilei, 1 O., Martyr of the Holy Land.*
6	†T	S. Nicholas, Bp., C.	S. Peter Paschasius, M.
7	W	VIGIL.—S. Ambrose, Bp., C.	S. Agatho, M.
		Vigil of Fast and Abstinence for Tertiaries.	
8	**Th**	✠ **Immaculate Conception of the B. V. M.**—	S. Romarich, Ab., C.
		Patronal Feast of the U. S. and of the Franciscan Order. (G. A., P. I.)	
		Gospel: The Angelical Salutation. Luke i, 26-28.	
9	F	S. Silvester, Ab., C.	*B. Jane, V. 3 O.*
10	S	Removal of the Holy House of Loretto.	*B. Peter of Siena, C. 3 O.*
11	**S**	✠ **3rd Sunday in Advent** — S. Damasus, P., C. *Gospel: John bears witness to Christ. John i, 19-28.*	
12	M	SS. Maxentius and Comp., MM.	*Finding of Body of S. Francis.* (P.I.
13	†T	S. Lucy, V., M.	S. Authbert, Bp., C.
14	W	EMBER DAY.—S. Gregory the Wonderworker, Bp., C.	S. Viator, Bp., C.
15	Th	S. Valerian, Bp., C. (P. I.)	S. Christina, V.
16	F	EMBER DAY.—S. Eusebius, Bp. C.	The Three Youths of Babylon.
		Novena for Christmas begins today.	
17	S	EMBER DAY.—SS. Florian and Comp., MM.	*B. Margaret, V. 2 O.*
18	**S**	✠ **4th Sunday in Advent** — Expectation of the B. V. M. *Gospel: John's mission and preaching. Luke iii, 1-6.*	
19	M	S. Fausta, W.	*B. Conrad of Ophyda, C. 1 O.*
20	†T	S. Julius, M.	S. Dominic, Bp., C.
21	W	S. Thomas, Ap.	S. Severin, Bp., C.
22	Th	S. Flavian, C.	S. Zeno, Soldier-M.
23	F	S. Victoria, V., M.	*B. Nicholas Factor, C. 1 O.*
24	S	VIGIL OF CHRISTMAS.—S. Gregory, M.	S. Irmina, V.
25	**S**	✠ **The Nativity of Our Lord**—(G. A., P. I.)	S. Anastasia, V., M.
		Gospel: The Birth of Christ. Luke ii, 1-15.	
		Plenary Indulgence for Crusaders.	
26	M	S. Stephen, the first Martyr.	S. Marinus, M.
27	†T	S. John, Ap. and Evangelist.	SS. Theodore and Theophan, BB., MM.
28	W	The Holy Innocents.	S. Caesar, M.
29	Th	S. Thomas of Canterbury, Bp., C.	S. David, K. and Prophet.
30	F	S. Rainer, Bp., C.	*B. Mathia, V. 2 O.*
31	S	S. Silvester I, P., C.	S. Melania, V.

© Underwood & Underwood British Official Photograph

Troops Advancing over River Jordan

were condemned to bid a sad good-bye to our dear old Monastery, where many of us had labored many decades for the glory of God and the salvation of souls. But Mary, our Mother, did not forsake us in the time of our dire need and distress. Strange to say, for some few days it had been rumored about the village that a lady dressed entirely in white, had appeared to some of the guards and had made threats to them if they continued to persist in their purpose. And, in fact, as a consequence, the soldiers refused to stand guard any longer at the church. On the morning of our intended departure we were assembled at the last meditation to be held in the Monastery, when a messenger rushed in to Father Guardian with the happy tidings that we could remain for the present. Our joy was indescribable. We lifted up our glad hearts and thanked the dear Mother of God for this unexpected succor.

Still another singular occurrence happened at this time. Goaded on by an influential Mohammedan, the Commander of the 4th Army Corps, Kemal Pascha, designed a road to run through the property occupied by the Workshop of St. Joseph. For this purpose he ordered the destruction of a large wall and some of the buildings belonging to the Monastery. But during the night preceding the execution of this plan, the instigator of the sordid plot met with a sudden death. Everybody recognized in this the protection of St. Joseph and the finger of God. After this we remained unmolested for some time.

Finally, on the Monday preceding Ash Wednesday of the year 1915, we were compelled to vacate our Monastery, after delivering the keys to the Kaimmakam (Turkish magistrate). Services, however, still continued in the church and after night prayer all the Friars would start off, each with his lantern in his hand, to his abode in the village. Protest was lodged immediately by the Right Rev. Father Custos with the Sultan in Constantinople with the result that after two months we were permitted to return to our Monastery.

With the entrance of Italy into the war, all Franciscans of Italian birth were expelled from Nazareth and ordered to report at Damascus. To provide these exiles with the bare necessities for the journey, Father Guardian was obliged to borrow money at a most usurious rate of interest, as the Monastery possessed nothing. But the term of exile was brief, for in two weeks an order was issued granting their return and stating that all Franciscans actively

engaged in the Holy Places should be left unmolested. Upon their return, however, these Italians were interned and were not allowed to leave the city.

When America threw her lot in with the Allies our narrator was given to understand that he, too, would be interned, but the English arrived in the meanwhile and the Turkish threat was never put into execution.

But other events had transpired before. Great excitement was caused in Nazareth when two young men were arrested and held as spies. Oral examinations failing to wring a confession from them, the Turks resorted to the lash. Yielding to this cruelty, the prisoners confessed that they had brought letters from Egypt and had given them to two little girls to be delivered to the addressees. In consequence over a hundred persons were placed under arrest. One of the girls declared that four of the letters, destined for the Franciscan Monastery, had been delivered to a Brother in the market place. Accompanied by the police the girl was brought before the entire Community of the Friars to identify the Brother to whom the letters had been given. Passing along the whole line she failed to find the Brother. Giving vent to his anger and cursing, as only Turks know how, the brutal leader of the police struck the poor girl in the face and threatened to have her hanged if she would not point out the Brother at once. Anxiously and carefully she examined the faces again and, in fear of the threat, she pointed out a Brother who had charge of the garden. The surprise of all was equal only to the injustice, but the Brother was immediately placed under arrest, in spite of the fact that he was able to prove that he had never left the Monastery grounds.

The fear of spies was rampant. Among others suspected was Father Berard, the parish priest of Nazareth, who was designated as a leader. He was dragged out with the Brother and placed in the Convent of the Poor Clares, which was being used as a prison. Here the unfortunate men were subjected to all sorts of cruelty and barbarous treatment. The assistant parish priest of Yaffa, near Nazareth, was beaten unmercifully. On the arrival of a military commission from Damascus the different cases were presented for examination. All were found innocent with the exception of the two young men and the two young girls above mentioned and twelve others, among whom were Father Berard and the Brother. On the following morning they had to start out on their painful journey to Damascus, five of them, including Father Berard, bound in heavy iron chains weighing thirty pounds, which they carried continuously for thirty-six days and nights. After reaching Damascus, the two young men held as spies were hanged; the others were acquitted, but with orders to be interned in the city of Konia, capital of the Vilayet of that name, situated on a barren plateau in Asia Minor, where they were held until the armistice was declared. The fate of the two young girls is still unknown, the only information of them given out by the Turkish authorities being that they are "missing."

Except for these local incidents, we knew almost nothing of the events of the great war which were daily transpiring in the outside world. The strict censorship took care of that. Thus far we had had only the Turkish army in Nazareth, until one day a party of German officers appeared and demanded to inspect the convent and to be provided with a list of rooms which the Friars could place at their disposal. They began at once to occupy them; orderlies came and went; autos hastened hither and thither. The German soldiers moved in and were quartered in and around the little city. Wireless and signalling apparatus was busy day and night, flashing and relaying their portentous messages to the headquarters of the German administration. Every month the requisitioned rooms were paid for, as also were those occupied by the Patriarch of Jerusalem and which had been placed at his disposal in our convent by the Ger-

mans after his expulsion from the Holy City by the Turks. The presence of the Germans put a stop to the despotic sway of the Turk, and there were no further annoying intrusions or unjust advances made on the Franciscans.

But suddenly there came the news that the English were investing Jerusalem and that the Holy City was on the eve of its downfall. Scarcely had this information found its way among the military commanders at Nazareth than there followed great commotion and excitement. Before they were aware of it the invading army was closing in about Nazareth. Realizing the danger of their position, which they knew to be untenable and fearing to be captured by the English, the entire force of defenders retired during the night over the road to Tiberias to the north, leaving the city defenseless. When the English came up, the quiet and silence that reigned about their objective made them more chary and for two days they remained outside. During this time mob rule had broken out in Nazareth. Houses were broken into and rifled of everything, shops were looted of whatever stores they contained. Women and children were trampled upon and crushed to death in the ruffian march of this bolshevistic mob during the forty-eight hours of their wild reign. When the English entered the city they restored order, which from day to day became better organized, until, at the present time, all is perfectly calm.

The sad consequences of the long and dreadful war have been visited very heavily upon all of our Missions; schools and hospices for pilgrims have been either totally destroyed or dismantled, nothing remaining of some but the bare walls. Grim want stalks everywhere, carrying its ravages unopposed among the surviving inhabitants, who are suffering from the scarcity of food and clothing. For five years our young children have been deprived of their schools and the unbridled license of the times has demoralized them completely, making it absolutely imperative that we begin their training all over again. May God grant that prosperity may return under the new regime.

Remember the Holy Land in Your Will

Provide for your soul while you are alive and do for yourself what you would wish your heirs to do for you. How soon are the dead forgotten by the living! Their heirs enjoy their fortune, while the deceased suffers in Purgatory and vainly exclaims: "Have pity on me, have pity on me, at least you, my friends, because the hand of the Lord hath touched me." If you wish never to be forgotten and to have prayers and Holy Masses offered for the repose of your soul, embrace the opportunity the Good Work of the Holy Land offers and join the Crusade as a perpetual member, or, in accordance with the admonition of Pope Pius VI, make a bequest in your last will in favor of the Holy Land. By doing so you will be remembered daily at the Holy Sepulchre, on Calvary, at the place of Christ's birth in Bethlehem, in the Holy House of Nazareth, and you will have a part in more than 25,000 Holy Masses said every year in the principal Sanctuaries throughout the Holy Land. In order to assure their validity, all bequests should be worded strictly according to the following formula:

I give and bequeath the sum of ..... dollars to "The Commissariat of the Holy Land for the United States of America," a corporation duly organized under and existing by virtue of the laws of the District of Columbia, and situated at Mount St. Sepulchre, Brookland, near Washington, D. C.

DEAR young man or boy reading these lines, have you ever wondered whether you were destined by God to serve him as a Priest or in a Religious Order? Have you frequently pondered over the matter, not knowing what to decide and embarrassed about speaking of it and your doubts even to your parents or your Confessor? If you have experienced all this, you are no different from thousands of other young souls who seem to hear the Divine Voice whisper, "Come and follow Me" when at prayer, at work, at play.

Perhaps one of the things that made you hesitate more than anything else was the uncertainty of the call. "Am I *really* called?" "Have I *actually* a Vocation to the Religious Life—to the Priesthood? If I were sure, I would obey gladly." Dear young soul, do not wait for an Angel to come down from Heaven to announce to you that Our Blessed Lord longs to have you offer Him your generous heart and to consecrate yourself to His holy service. The Master speaks to you in the quiet sanctuary of your soul and there with loving patience repeats His Divine invitation. Sometimes it takes the form of a love for the service of the Altar, perhaps as an altar-boy; again it takes the form of a longing to get away from the fading things of life and of worldly ambition, to experience the real things of life in the blessed peace of the Cloister; or again, it is the desire to do penance for the past or to surely save one's soul.

Whatever be the form of the Call, young man, do not hesitate. Many a failure in life—many an unhappy soul—many a sinner—owes his unhappiness to his delay in obeying the Divine Voice calling him, and to his subsequent loss of Vocation and of God's grace. Do not delay—talk with some Priest or Religious about your sentiments and doubts.

The Franciscan Order is in need of young men to carry on its glorious traditions—and above all, the Good Work of the Holy Land requires capable youths to assist in the sublime privilege of caring for and supporting the Holy Places of our Redemption in Palestine. In the great Franciscan Order one may serve God either as a Priest or a Brother—both have the same Holy Vows, both have the same obligations as Religious, both wear the same Holy Habit, and both are Sons of the Sweet St. Francis. It is not necessary then, that one have the learning required for the Priesthood. That false idea keeps too many out of the happiness of the Cloister—don't let it deprive *you* of a foretaste of Heaven here upon earth. Besides Priests for Missionaries, the Commissariat and Missions of the Holy Land require the services of teachers, stenographers, typists, bookkeepers, cooks, printers and representatives of the other trades and professions. Whatever one's qualifications, there is a sphere of activity open to him in the service of the Holy Land.

Write for our free booklet "My Vocation" which will give you considerable information about the life in the peace of a Franciscan Cloister where countless souls have served God and, as His special friends, have carried away the crown of eternal happiness. Do not hesitate longer, but write to us today for any information you may desire.

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND,
MOUNT ST. SEPULCHRE, WASHINGTON. D. C.

Reduced Picture of Colored Memorial Card

The Arcade of the Saints

WE wish that we might be able to tell our readers, many of whom have given to this noble undertaking, that the Portico, or Arcade of the Saints, were finished. We know that it would be a consolation for them to know that it stood here in our National Capital, the finishing touch to the Memorial Church of the Holy Land and a monument to the faith and generosity of Catholics from every section of the United States—yes, from nearly every foreign country. Donors, anxious to help this work, have answered the call from Alaska and India, from South America and Australia, and from nearly every country of Europe.

But, alas, we cannot tell them that this splendid structure has been completed. We have sought the advice of competent men, who advise us against building at this time, owing to the confused state of the economic world, and the unsettled condition of the labor market.

That, however, is only part of the reason for the postponement of the project. Even if we wanted to build now, we could not very well begin for, following the precaution set forth in the parable of the Gospel, before setting our hand to the task, we have sat down to consider whether we had the wherewithal to finish the undertaking. And we find that we still lack much. As a result we still look to our generous friends for the continued support of their charity. Thousands of contributions have been collected and sent to us for this work; many of them were generous ones, too. But it must be remembered that we only asked for "a nickel," and the large donations were naturally the exception rather than the rule. To all who gave we again express our sincerest gratitude, whether for one or for many "nickels."

Now, many more "nickels" are needed for the Arcade. If we could only have a fraction of those that are spent daily in mere amusement—or only a fraction even of those paid as the *war tax* on amusements! Then indeed would these mites pile themselves into a magnificent memorial of the Saints at this wonderful Church, where thousands and thousands come each year, and who would pray for those who made such a monument possible.

How grateful would we be if more of our 25,000,000 Catholics here in America were to imitate the pious example of some who have contributed the considerable sum of $250 for an entire arch in the Arcade. Such a gift, which may be made in Liberty Bonds, entitles the donor to specify the Saint to which such an arch shall be dedicated, as well as to have a memorial tablet placed therein with his or her name as the donor. Such gifts erect monuments that are truly for God's glory, and insure the donors of a perpetual remembrance in the prayers of thousands who yearly visit and admire the eloquent testimonials of their active charity.

Perhaps, dear Reader, you know where you would be able to gather a few spare "nickels" for the Arcade. If you want to help in this great work, send to us for some Memorial Cards to be used in soliciting contributions for this undertaking. Each person who gives or collects a dollar is presented with a beautiful blessed St. Antony Cross. This Cross is artistically made of aluminum and is three inches in length. Larger amounts are rewarded with blessed articles of devotion from the Holy Land, in addition to the Cross mentioned.

If you have not helped this holy undertaking, or desire to do a little more to make it a success, write to

THE MEMORIAL DEPARTMENT, COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND,
MOUNT ST. SEPULCHRE WASHINGTON, D. C.

The Gregorian Masses

The so-called Gregorian Masses date from St. Gregory the Great, who governed the Church from 590 until 604, and affected the conversion of the English nation. While Abbot of St. Andrew in Rome, Justus, one of the monks of the monastery, died, and St. Gregory had thirty holy Masses offered for the deceased monk, on thirty consecutive days. On the last day Justus appeared to his brother Copiosus and assured him that he had been in torments, but that he was now released.

In consequence of this fact, and on account of the great veneration which St. Gregory obtained in the whole Church, he was looked on as a special protector of the souls in Purgatory, and the pious custom of the thirty Gregorian Masses for the deceased spread all over Europe, the faithful imitating the saint in having thirty Masses said in succession for their deceased relatives and friends in order to deliver their souls from the purifying flames. Pope Benedict XIV commended this pious usage highly, and the Sacred Congregation of Indulgences declared that the confidence of the faithful, which holds that the offering of the thirty Gregorian Masses have special effect in delivering a certain soul from Purgatory, is pious and reasonable and that the custom is approved by the Church.

It is, therefore, commendable that the faithful have the Gregorian Masses said for those whom they wish to deliver from the pains of Purgatory. It is not necessary that the thirty Masses be said by the same priest nor at the same altar, nor must they be Masses of Requiem. They can be said at any time of the year, but they must be said thirty days in succession, without interruption.

The Egyptian Sphinx

EGYPT, in the earliest times, was closely associated with the Holy Land. The Holy Family, as is well known, passed seven years there, and the Custody of the Holy Land maintains numerous missions for Catholics in that country. West of Cairo, stand the Pyramids of Gizeh which, at one time were an Egyptian Necropolis, or City of the Dead.

© *Underwood & Underwood*

The Sphinx and Pyramid, showing Excavations

About a half mile south of Cheops (known also as the Great Pyramid) stands a colossal monument, the significance of which, until recently, was veiled in mystery. This gigantic, carved mass representing the body of a lion and the head of a man, is known under the name of the Sphinx. One can form a conception of the immense proportions from the following figures: the height of the head measures 51 feet; the length of the body, from the fore-paw to the beginning of the tail stretches 172 feet; the ear, 3 feet; the mouth about 7 feet, and the face, at its greatest length, 13 feet. One standing on the ear is quite unable to reach the crown of the head with his hand. This Sphinx faces the rising sun. In spite of the fact that the head was unfortunately destroyed in part, nevertheless, the monument deeply impresses one that it was meant to symbolize power and strength. Full of profound thought, the eyes gaze into space, the mouth smiles and the entire countenance according to the reports of an Arabic physician, Abdella-tif (about 1200) was suffused with a beauty which charms.

The significance of this monument, commanding a site bordering the fertile cornlands and the desert long remained a mystery, which was solved by an American professor by the name of Reisner. Taking into consideration the fact that there was a cavity in the head of the Sphnix, he concluded that the head

must be hollow. After having obtained permission for further investigations, the head was bored into and found to be hollow, thus confirming his convictions. The interior formed a small temple, a passageway through the throat leading into a larger temple, which takes up the entire length of the body. The American scholar assumes that this was used as a temple to the Egyptian Sun God, Harmachis, while the temple in the head was used as a kind of sanctuary reserved for the priests.

The builder of this monument is unknown. It is certain that it was built many thousand years ago. The work was begun perhaps, in the time of the builders of the Great Pyramids, Cheops (Chusu), Chefren (Chefre) and Mencheres (Menkewe), about 2850–2700 before Christ.

Death of a Pioneer Promoter

THE good work of the Holy Land lost one of its most faithful and zealous Promoters in the death of Mrs. Helen D. Neuhausel of Toledo, Ohio, on Sunday, March 14, 1920. Her whole life has been well characterized as one of singular unworldliness. As in testimony thereof, it remained for the Master to call her home as she was coming from Church, the last act of her life being to visit Our Lord in the Tabernacle.

Mrs. Neuhausel

Mrs. Neuhausel was actively interested in the Crusade for the rescue and preservation of the Holy Shrines in Palestine ever since the establishment of the Commissariat in this country more than a quarter of a century ago. Always a friend and benefactor of Mount St. Sepulchre, Mrs. Neuhausel and her husband, Martin Neuhausel, made a Pilgrimage to the Memorial Church of the Holy Land each summer for the past fifteen years.

On several occasions Mr. and Mrs. Neuhausel journeyed to the Holy Land, there to have the happiness of praying at the Sacred Shrines and visiting them in a spirit of edifying devotion. When in 1889 the First American Pilgrimage to Palestine took place, this pious lady was among the pioneer band. During the ensuing years, Mrs. Neuhausel looked forward to the rebuilding of the Basilica of the Transfiguration on Mount Thabor in fulfillment of the promise made by that Pilgrimage. Hers was the happiness to live to see the work undertaken at last, though it was not given her to visit again that Shrine dear to her heart.

The great zeal and generosity of the deceased was far-reaching. Besides the Missions of the Holy Land, many churches, institutions and societies were materially assisted by her Christian generosity and self-sacrifice. Even the late Holy Father Pius X was the beneficiary of her charity.

The funeral of this good woman was a fitting testimonial of the esteem held for her by all. Singular honor was done her memory when the Right Rev. Joseph Schrembs, Bishop of Toledo, assisted at the Solemn Requiem Mass and officiated at the Absolution. At the end of the services the Right Rev. Bishop delivered an eloquent sermon in which he pointed out the lessons so well taught by the life and death of this good Christian woman.

We may well believe that Our Blessed Lord has granted to His faithful servant the eternal reward of her loving fidelity and service.

R. I. P.

Mount Thabor

The Transfiguration of Our Lord

On August 6th Holy Mother Church celebrates with solemn festival the Transfiguration of Christ. It is indeed proper that she should call to our minds that sacred event in a special manner, for it contains a striking lesson. The sacred mystery reminds us that there awaits us, too, a resplendent glory that the years of eternity will never fade, if only, like Christ, we shall bear the sufferings of this life for the love of God. Then, having served Him faithfully in the short years of time allotted to us, we will be called to reign with Him in the glory of Heaven.

The beautiful design on the cover of this year's CRUSADER'S ALMANAC represents the Transfiguration of Our Lord. There we behold Him in His glory—a veritable glimpse into Heaven before our time. His sacred Person is radiant with a celestial light, and with Him are two chosen Prophets, Moses and Elias, in adoration. As though to remind us that we hope to participate in Christ's glory, we behold Moses pointing to the Tables of the Law, the observance of the Commandments being our assurance of Heaven.

As we gaze upon the picture, enthralled by the majesty of it all, it seems to us that we can almost hear the voice of the Eternal Father from the clouds as He says to us "This is My beloved Son; hear ye Him." What wonder that the Apostles prostrated themselves in holy awe! What wonder that, in their love, they should desire to build there three tabernacles to commemorate that holy event in which they were permitted to participate!

Lowering our gaze from Heaven to earth—from eternity to time, so to speak—we see represented before us in the picture, the Basilica which faithful hearts are building on the Holy Mount spoken in of Sacred Scripture. As early as the year 400, or perhaps 300, the Christians had built on Mount Thabor a

magnificent cathedral. The vicissitudes of the centuries have effaced all but the foundations of that noble edifice, and for nearly seven hundred years it has lain in ruins. Repeatedly have the Faithful endeavored to get permission from the Turks to rebuild that Shrine so dear to the heart of every Christian, but in vain. The last real effort was made in 1889 when the First American Pilgrimage to the Holy Land visited Mount Thabor. Enraptured by the beauty and sanctity of the spot, they promised to undertake the rebuilding of the ancient Basilica, but permission from the Mohammedans was not forthcoming.

However, in God's good time their sway came to an end. With loving impatience the Catholics have taken advantage of the new conditions to rebuild and to repair the Sacred Shrines that have fallen into ruin. Our Holy Father, Pope Benedict, has bestowed upon the Catholics of America the inestimable privilege of erecting again the Basilica of the Transfiguration. He appointed his personal representative, the late Cardinal Giustini, to lay the cornerstone of the Basilica among the ancient ruins of the original church. There there will arise again the magnificent structure dedicated to the sacred mystery of the Transfiguration, built according to the design of the one which stood there 1500 years ago. In order to accomplish this gigantic undertaking, appeal must be made, as far as possible to every Catholic man and woman, boy and girl in the United States. In no case are they requested to donate large amounts. Each one is asked to give a mite to the Holy Land so that the American Catholics can rebuild the Sacred Shrine in obedience to the Holy Father's wish, testifying at once their love and fidelity to Christ and to His Vicar here on earth.

The Promoters and Benefactors of the Crusade are entrusted with the collection of the alms to be sent to the Holy Land for the erection of the Basilica. They go forth armed with the blessing of Pope Benedict, bestowed upon all who aid in this holy work. No Catholic should refuse their request for an alms for this noble purpose, but should gladly give whatever they can spare, especially in these days when the value of money represents so little. Such an act of charity will encourage those who are so unselfishly working for the Basilica, it will encourage us in our immense labors for the Holy Land, and above all, will please the Sovereign Pontiff who has asked us all to cooperate in this work. To each person contributing 25 cents for the Shrine, a beautiful gold-edged photogravure reproduction of the Holy Father's autograph blessing is presented. Those contributing a dollar are given a medal from the Holy Land, blessed on the Tomb of Our Lord. Donations of larger amounts are acknowledged with articles of devotion from Jerusalem, also blessed on the Holy Sepulchre, in accordance with the amount given. A gift of this nature is a beautiful memorial to a dear departed one; in realization of this, one Benefactor and Friend of the Holy Land recently donated the sum of $3,000 for the Basilica in memory of his deceased wife. Surely He Who blessed the widow's mite will bless those who give to this holy undertaking.

Everyone who loves the Holy Land is invited to assist in the collection of alms for the Church of the Transfiguration. We will send the little collection book and a supply of the Papal Blessing Cards to any who wish to aid in this work for God's greater honor and glory. Write today to the Commissariat for your supplies.

We are now able to furnish the small Certificates of Membership in the Crusade in the Hungarian language, and will be glad to send them to our Promoters upon application.

Zionism

OUR correspondence from the Holy Land persistently insists on the ever increasing vigor and the solemn and earnest protestations from the entire population of Palestine against the domineering and aggressive policy, which is little less than an air of absolute proprietorship, adopted by the administration of the Zionist Movement. Basing the assurance of their claims on a declaration made by Sir Arthur James Balfour, in behalf of the British Government, that "His Majesty's Government views with favor the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people," the Zionists have entered upon a campaign which inevitably conflicts with the spirit of that same declaration, wherein we read the following monition: "it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of the existing non-Jewish communities in Palestine."

That the activities and purposes of the Zionists, in and out of Palestine, are in open violation of Mr. Balfour's pronouncement, is evidenced by the critical situation resulting therefrom and by the determined opposition from the united front of the native inhabitants, Christian and Moslem alike, who have jointly expressed their official disapproval, by word and deed, of what they openly and unhesitatingly term the "Zionist Peril." Their cry of protest, "Palestine for the Palestinians," backed by more expressive measures, is indicative of the temperament of the whole country and it seems proposterous, in view of the democratic ideal of the self-determination of peoples, that a foreign people should be foisted on a country, in which they are not wanted and which they cannot claim by the right of conquest. It cannot be justly expected that the Palestinians will quietly submit to a policy of being crowded out of their own country by the importation of hundreds of thousands of Jews, who, according to the important declaration of Mr. Balfour, will continue to hold their rights and political status in the countries from which they come. This is, indeed, an inconsistent and irreconcilable situation. No equitable adjustment can ever be made of it, nor can the placative and assuring words of the Zionists be accepted with any modity of confidence, so long as prominent members of the Jewish Administrative Commission are determined that "The Arab and the Jew will collaborate there on one condition only, that the Arabs respect the right of the Jews to Palestine." It is just this pretence to a "right" to Palestine which is spurring the native peoples to resist to the last any and all such encroachments on their country, lending added impetus to the slogan already in vogue, "Palestine for the Palestinians."

The Sanctuary of Emmaus in Palestine, lately restored by the Franciscans, has been raised to the dignity of a Minor Basilica by the Holy Father, who conferred on it all the privileges enjoyed by such sanctuaries in Rome.

Basilica of St. Saviour in the Garden of Gethsemani

In a part of the Garden of Gethsemani is the place where our Lord and Saviour Jesus Christ, after having retired to a distance of a stone's throw from His three disciples, fell down in prayer and in His Agony sweated drops of blood.

After Golgotha and the Holy Sepulchre, the Garden of Gethsemani has always been held as one of the most august and venerated Sanctuaries, and the Faithful of the early ages of Christianity built a church there. From the writings of St. Sylvia of Aquitania, who visited it, as a pilgrim about the year 385, we learn that in this place stood a very beautiful church. St. Jerome also speaks of this same church erected in the place where Our Lord prayed before His Passion.

Destroyed by the Persians, the Sanctuary of the Prayer and Agony was one of those few monuments that rose again under Mussulman rule. St. Willibald found it restored in 725, but it was destroyed a second time by the madman, Hakem, only to be rebuilt by the Crusaders under the title of "St. Saviour." Three stones, forming part of the pavement, recall the triple supplication of the Son of God. John of Wurzburg and other pilgrims point out this same site distinctly.

After the departure of the Crusaders in 1219 the church of St. Saviour was destroyed a third time, and, by the fifteenth century, no trace of it was to be seen. Divine Providence, however, so ordained that no Mohammedam mosque ever stood in the place where Our Lord had offered up His Prayer while suffering the Agony of the Cross, where He had proclaimed His Divinity by the miraculous healing of the ear of Malchus, the servant of the high priest, and where His almighty "I am He," in answer to the question of the band of soldiers and servants led by Judas to betray the Son of Man into their hands, had so stupified the multitude that they went backward and fell to the ground.

With their accustomed craft and cunning the Greeks had succeeded in erecting the shaft of a broken column over the ruins of the Basilica across one of the apses, calling it the Column of the *Pater imon*, in commemoration of that prayer of Our Lord: "My Father, if this chalice may not pass from Me except I drink it, Thy will be done." This column was the object of continuous pilgrimages to the followers of the heterodox churches.

The ground, however, which contains the precious memorial of the Prayer and Agony of our Divine Saviour gradually became the property of the Franciscan Fathers. With persevering solicitude they acquired it, piece by piece, and immediately undertook quiet excavations around the site, pointed out by document and tradition. The efforts of the Friars were rewarded by bringing to light the entire foundation, the floor of the Basilica and the three apses, which were found hewn out of the living rock. The tomb of a bishop was also discovered. An exact account of the entire work, together with photographs taken on the spot, will be given to the public in the near future.

For many years the Franciscans of the Custody of the Holy Land had earnestly longed to realize their own, as well as, the pious desires of the Christian world, by rebuilding this most intimate and treasured Memorial of Christ's Prayer and Agony. Insurmountable difficulties, rendered more acute by the act of the Greeks in erecting the column of the *Pater imon* immediately over one of the apses, shut out every hope and defied every effort. Attempts to acquire the entire space by purchase were equally futile. But in January, 1919, the road was made clear. The column was removed and, after a peaceful settlement of all differences, the long cherished desires of the Franciscan Fathers came to new life to reconstruct this House of Prayer, making it a continuity of

Scene During Laying Corner-Stone of the Basilica

the sacred memories of Gethsemani, a Shrine of rest and peace, wherein to contemplate the Passion of the Redeemer and pray for a perfect resignation to the Will of God.

Plans for this memorable structure were confided to Mr. Antony Barluzzi, who, in his work, combines art with a sentiment of profound piety. He has selected a Roman basilica style of architecture and, after due consideration by other artists of merit and distinction, the choice of Mr. Barluzzi has been approved.

On the seventeenth of October, 1919, the first stone was laid by His Eminence, Cardinal Philip Giustini, who was in Palestine as the Papal Delegate for the celebration of the Franciscan Seventh Centenary. Present besides were the ecclesiastical Superiors of the different Orders, Representatives of the Allied Nations, of various Religious Communities, and a large concourse of people. The new Basilica will be given the ancient title of St. Saviour.

A model of the Basilica has been made by Mr. Attilio Piroli and sketches of the decoration have been prepared by the artist, Mr. Mario Barberis. The suggestions for the decorations were taken from facts connected with the sacred history of the hallowed site.

Three altars will replace those that stood in the ancient Basilica, as made evident by the exploratory excavations; the paintings will record the three principal events,—the Prayer of Our Lord; the Healing of the ear of Malchus, and the answer of the Redeemer to the demand of the soldiers, "I am He."

The front of the Basilica will be adorned with four marble statues of the Evangelists, each of whom will announce in the words of his own Gospel the striking episodes of Gethsemani.

The dome, surmounting the Basilica, will be adorned with mosaics and in the center there will be a figure of the Redeemer in the act of offering to His

The "Pater Imon" Column, in Wall.

heavenly Father the chalice of His Passion. Advancing from one side will be a group of figures bringing to Him the sufferings of humanity to be sanctified by Him. On the other side will appear the voluntary holocausts, represented by a group of saints, among whom will be seen St. James, St. Stephen, who suffered martyrdom near Gethsemani, St. Jerome, St. Eustachius, both sanctified in Palestine, St. Francis of Assisi and St. Clare, all led by the principal contributor, the Sovereign Pontiff, Head of the Church militant. It will be the first time, since the Crusaders departed from the Holy Land, that a figure of the Roman Pontiff will be there publicly displayed as the Head of the Church of Christ.

On account of the unusually large cosmopolitan concourse of people in the Holy City, the Feast of Corpus Christi, celebrated in the Basilica of the Holy Sepulchre, was very imposing. The Right Rev. Fr. Custos made his solemn entry into the Basilica on the vigil of the Feast to pontificate at Vespers. The solemn entry was repeated on the Feast itself for the Pontifical High Mass, which was followed by the triple procession around the Tomb of Our Saviour. A striking and memorable feature of the procession was the participation in it of the Italian Carabinieri and French and English soldiers. Carrying lighted candles, they all followed the Blessed Sacrament to the great edification and admiration of the native population. The service ended with the Triple Benediction of the Most Blessed Sacrament, imparted by the Custos. The last was given in the Franciscan Chapel of the Apparition.

General Gouraud, commander of the French troops in Syria, conferred the Cross of Commander of the Legion of Honor on His Excellency, Mgr. Giannini, O.F.M., ex-Custos of the Holy Land and Delegate Apostolic in Syria.

News has been received of the death of Mgsr. Ghezzi, Bishop of Castelmadama, Orte and Gallese in Italy. Before his election to the bishopric he was Custos of the Holy Land.

The Custos of the Holy Land an Officer of the Crown of Italy

The announcement was made to the Right Rev. Fr. Ferdinand Diotallevi, O.F.M., Custos of the Holy Land by His Excellency the Prime Minister of Italy, that his Majesty the King had, of his own accord, elected him an officer of the Crown of Italy for his meritorious efforts as Custos of the Holy Land.

Fr. Ferdinand Diotallevi comes from the Province of the Marches, where he completed his studies and for many years occupied the chairs of philosophy and theology. On account of his executive ability and other qualifications he was made superior of the Franciscan Missions of Constantinople, where he won the esteem and good will of all by his tact and delicacy. Prior to this, he had been already sent as Commissary General to reorganize the religious institutions and parishes in Sardinia, in all of which appointments he distinguished himself by his thorough knowledge of men and conditions, so that he was not only well thought of, but much sought after as a permanent Superior who knew how to exercise energetic authority with the simple and affable characteristics of a true Franciscan.

As we have already announced to our readers Fr. Ferdinand was elected Custos of the Holy Land in September, 1917, and notwithstanding the serious difficulties raised by the World War he succeeded in making his entry into Jerusalem and of taking possession of his office long before the noted victory of the allied forces.

The office of the Custos of the Holy Land is one of the highest and most delicate that exist in the Church. The Custos has to be in touch with everyone and everything, including diplomatic relations, as well as the smallest detail in the spiritual activities of the fifty or more parishes scattered over the vast territory of the near East.

Besides the parishes, all the convents, orphan asylums, schools, colleges and associations of all kinds, founded by the Franciscans during the past seven hundred years are controlled by the Custos. To be head of hundreds and hundreds of missionaries from every nation scattered through the Orient with the object of promoting spiritual and social conditions of the people and to place them in their different parishes, the Custos exercises no little political authority.

In the discharge of this religious and diplomatic mission Fr. Ferdinand Diotallevi has shown an unusual ability and an indefatigable activity. No greater proof of this need be given than his citation to Versailles by the Allied Powers as the one best able and best authorized to pronounce on the politico-religious situation in the Near East. He is likewise held in the highest esteem in Vatican circles for his zeal and capacity in regulating the missions in the Near East and in opening a way to the ecclesiastical authorities to communicate with the various nations on Oriental questions. Excellent also are his relations with the English, French and Spanish governments, who have not been slow to recognize his earnest desire and effort to cooperate with justice and loftiness of purpose in everything tending to the moral and civil uplifting of the peoples of the Orient. His exquisite tact with the allies in preparing for the public reception of His Eminence Cardinal Guistini as Papal Delegate and Protector of the Franciscans shows how well the Custos of the Holy Land has succeeded in gaining the esteem of the Allied Powers and in interesting them in the cause of Catholicism in the Near East.

With the whole Franciscan Order, the Promoters, Benefactors, and the friends of the Holy Land desire to offer their cordial congratulations to the Right Rev. Custos of the Holy Land conferred on him by His Majesty the King of Italy.

A Bloody Easter in Jerusalem

The Zionist movement, as far as Palestine is concerned, is being met with determined opposition from all the native inhabitants. This avowed spirit of resistance against the intrusion of the Jews has been openly manifested ever since Baron Rothschild, Montefiore and others began to induce their co-religionists to return to those long deserted shores from Russia, Poland, Austria and Spain. During the late World War a more decided and concerted effort on the part of the Zionists had seemed to have received the approbation of the British Government, and Palestine was promised to be opened to them as a homeland. Whatever interpretation others might give of this, the Zionists have taken it in a sense most favorable to themselves, and by an active propaganda are stimulating their scattered brethren to invade and literally to take possession of the Holy Land. This action has engendered keen disappointment and aroused bitter ill-feeling among all of the inhabitants, both Mohammedan and Christian, who have not hesitated to express in no uncertain terms their open disapproval of a plan fraught with innumerable dangers both to the political and social peace of the country. The interpretation of the Zionists is looked upon as all the more unjust because it is an open violation of the great democratic principle—given so much prominence during the war—the self-determination of peoples. Rightly, therefore, do the native inhabitants of Palestine unanimously oppose this intrusion of the Jews, who are seeking domiciles, not as settlers, but as out-and-out invaders, whose ultimate purpose is to oust the present inhabitants and set up for themselves a kingdom of Israel. The outcome of such a movement is evident. It is the massing of forces, under the guise of peace, that, one day will engage in a bitter struggle for supremacy. The whole country is in a state of fierce religious ferment and hatreds of centuries

Photo., Underwood & Underwood.

Sir Herbert Samuel Greeting Jewish Rabbi

© Underwood & Underwood

Arab and British Troops Maintaining Order Among Crowds in Jerusalem.

are being displayed in their most hideous forms. Religious and racial prejudices are rampant. Eyes are aglow with the vindictiveness of ages and very little is needed to bring about the realization of the predictions of disinterested statesmen that the partition of the Orient would result in the Balkanization of that territory.

For this reason, and to avoid a conflagration for which material is being piled together under the name of democracy and liberty, a Committee of Mohammedans and Christians have repeatedly requested the ruling authorities to put a stop to the disastrous program of the Zionists and to stem the invasion of the Israelites before it is too late. But no answer came to these insistent representatives, and it is not surprising that the Mussulmans began to make known their united will by refusing to transport foodstuffs to Jerusalem and by other acts of obstructionism, to combat the threatened invasion of the Jews.

But the fire that was smouldering beneath the ashes could not be kept down much longer. On the second of April the Mussulmans gathered for their annual pilgrimage to Nebi Mousa, a Mohammedan shrine dedicated to the prophet Moses. The city of Jerusalem was filled with pilgrims from far and near and the usual thrills and excitement were to be noted in the surging throngs, who take advantage of the occasion to enjoy themselves as well as to give vent to their feelings of religious fanaticism. Two days later Jews from Hebron crowded into the city on their way to the same shrine of Nebi Mousa. Coming to the Jaffa Gate in the morning they were met by Mussulmans. Very little was needed to open an argument and soon, from heated words they passed to blows. Fire-arms were then produced, and in a short time there was a terrible fracas. When order had been restored there were found to be several dead and many wounded on the improvised field of battle.

Like a fiery spark, word passed through the entire city and every countenance, Mussulman and Hebrew, was aflame with hatred and revenge. Wherever they met there were insults hurled at one another, while blows were frequently exchanged. In the bazaars, the stores of the Jews were sacked and pillaged; cafes were demolished, and synagogues were burned. The dead and wounded were many. According to some the number of dead amounted to twelve, but

the wounded mounted into the hundreds. These figures are very conservative, however, and might easily be greatly increased to be nearer the truth.

This riotous condition lasted for several days. The English Military Governor used every means to put down the movement. Guards were posted at the gates in the perturbed districts to watch over those coming and going. It was as if martial law had been declared and the city put in the state of assault. Many raids were made and arrests followed in increasing numbers, but many of the latter were soon discharged.

It is rumored that the Mufti, or the head of the Mussulmans, has returned to the English Government a decoration received from King George.

For the moment the storm has spent itself. But will this calm last? Will the Jewish High Commissioner sent by England to set up a civil government in Palestine, be received by the Mussulmans? In the meantime the Jews in Jerusalem are affecting a most domineering attitude, where, not very long ago, their presence was barely tolerated. The outcome of the new order of things is being closely observed and anxiously watched.

✠ Brother Luke of Hammersum

"Few of our contemporaries," writes a citizen of Jerusalem, "ever enjoyed the esteem and respect accorded to the humble and saintly Friar, whose mortal remains we have laid at rest on Sion this morning. Here in the shade of the Cenacle and of Our Lady of the Dormition, amidst the Christians of the Holy City he will await his resurrection, close to the glorious Tomb of Our Holy Redeemer." The above eulogy referred to Brother Luke Thoennessen, O.F.M., who went to his reward on the Feast of the Ascension. This good Brother was born in the little village of Hammersum near the borders of Flanders on August 7, 1865.

After having rendered to Caesar the things which were Caesar's by serving as a dragoon with honor and distinction, he rendered to God the things which were God's by consecrating his body and soul to Him in the year 1895. He joined the Friars in Ghent, Belgium, and became a faithful follower of St. Francis, the *Poverello* of Assisi. In 1896 his Superiors sent him to Palestine, where he labored with great zeal. As an official Guide in the Custody of the Holy Land, he came in frequent touch with bishops, princes, professors, and scientists. His interesting personality, spirit of helpfulness and high type of intelligence, made a deep and lasting impression on all who had the privilege of knowing him, while his erudite knowledge of Palestine and Bible History were unquestionable.

His aid and advice were continuously sought by the scholars of Europe. The most authentic and accurate map of Jerusalem, the Holy Sepulchre, the Basilica in Bethlehem and the Garden of Gethsemani were the result of his achievements, for he was an acknowledged cartographer of unusual merit.

Brother Luke was dangerously wounded in the massacre of November 4, 1901, which was perpetrated by the Greeks on the piazza in front of the Basilica of the Holy Sepulchre in Jerusalem. In this murderous attack sixteen Franciscans were carried away injured and wounded. For several days Brother Luke hovered between life and death, but was spared to devote a few more years to his holy profession.

This devout Son of St. Francis, who was in his fifty-fifth year, departed from this life on May 13, in the Convent of St. Saviour in Jerusalem. His demise is keenly felt and deeply regretted by his religious brethren and all the Catholics of the Holy City. R. I. P.

✠ Brother Thomas D'Ascani

By the death of Brother Thomas D'Ascani the Custody of the Holy Land lost a most faithful laborer in the service of the Holy Places. Bro. Thomas was born at Ferentini in 1846 and entered the Seraphic Order in the Roman Province at the age of twenty-three. Four years later, when still a Tertiary, he obtained leave to go to the Holy Land. He was sent by the Very Rev. Fr. Custos to Bethlehem. Here he spent the rest of his life, except the year 1887–1888, when he made his novitiate at Nazareth. Upon his return to Bethlehem after his Profession, he acted as sacristan, an office that brought him countless trials and sufferings in defending the rights of our Order against the encroachments of the schismatics. Every night, especially on the festive celebrations of the schismatics, found him on guard at the Manger, lest they try to usurp any of the Franciscan rights. Several times he was seriously wounded by the heretics; on three occasions he was snatched half-dead out of their hands. At times the special protection of the Divine Infant was manifest. Once he was attacked by a deacon of the Greek church with a dagger, which cut a wide rent in his habit and shirt, but he did not receive as much as a scratch.

Amid all his labors and sufferings he was a model of meekness and humility. His love for the Divine Infant and Its Manger would not permit him even in his sickness to leave Bethlehem, until his Superiors bade him go to a hospital in Jerusalem. Here he lingered for more than a year, a model of patience in his sufferings, until on the 5th of February of this year death opened to him the portals to the Kingdom of the Christ-Child Whose Manger he had devoutly and faithfully guarded for forty-two years.

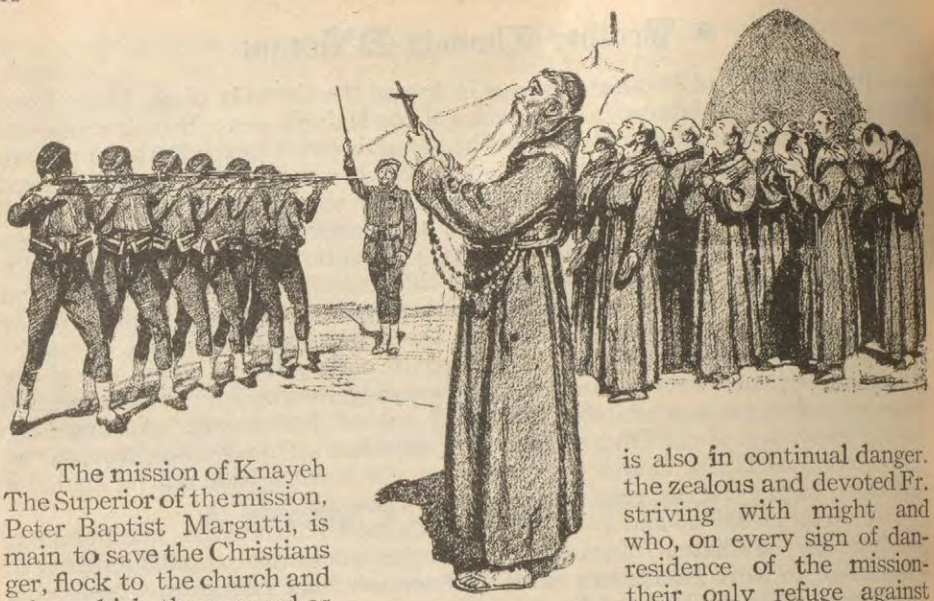
Two Brothers from the Province of Saxonia have been sent to the Holy Land to take charge of the restoration of the Synagogue at Capharnaum, which has long been in the possession of the Franciscans.

Restlessness in Syria

The condition of affairs in Syria is no better than in Palestine, and in Cilicia especially, where the natives are longing for their independence, they are determinedly opposed to the rule of the French, who took over the mandate. The Cilicians are continually revolting against the French, whom they look upon as enemies. Everything is unsettled and the greatest danger threatens, so much so that the repetition of the massacres already perpetrated in many places is hourly expected.

The humble missions of the Custody of the Holy Land, established with immense sacrifice, have been demolished and the painful labor of years has been mercilessly scattered to the winds.

Notwithstanding frequent and earnest solicitations, it has been impossible to get any information regarding the missions at Donkaleh, Jenigikaleh, and Mujukderesi. In this latter place the Custody had established two orphan asylums after the war. Word has been received, but lacks confirmation, that all our Religious of these three missions, together with many of the orphans, have been massacred. This news is profoundly distressing and all the more painful because of the impossibility we find ourselves in of sending any help or relief.

The mission of Knayeh is also in continual danger. The Superior of the mission, the zealous and devoted Fr. Peter Baptist Margutti, is striving with might and main to save the Christians who, on every sign of danger, flock to the church and residence of the mission-aries, which they regard as their only refuge against the onslaught of the attackers. It is heartrending to read the pathetic letters describing their sufferings and miseries, and appeals for immediate assistance.

In a letter dated June 21, 1920, the Right Rev. Fr. Custos notifies us of the massacre by the Turks of three Franciscan Fathers: Albert Amarisse, Francis of Vittorio and Stephen Jalencatian, and two Brothers, Alfred Dollentz and Salvator Savatini. Fr. Emmanuel Garcia Pardoa was taken as a hostage to Sis.

Endangered also are the missions of Kassab and Bagiacaz, while there are absolutely no tidings from Carz Pazar, where the Custody had two orphan asylums. A similar period of long suffering and sickening anxiety of our missionaries cannot be recalled, and we appeal most earnestly to the generous hearts of the readers of THE CRUSADER'S ALMANAC to pray that God in His infinite mercy may watch over these missions and bring to a speedy end so many terrible sufferings.

St. Antony, Patron of the Missions of the Holy Land

In a Pastoral letter, issued from the Convent of St. Saviour's, Jerusalem, on the Feast of St. Antony, June 13, 1920, the Right Rev. Father Custos solemnly announced the dedication of all the Franciscan Missions of the Holy Land to St. Antony, the Wonderworker of Padua.

There has always existed a great devotion to St. Antony in the Custody of the Holy Land and innumerable are the favors obtained through the powerful intercession of this popular Saint. Remarkable evidences of the Paduan Wonderworker's heavenly protection were repeatedly given during the dark days of the late war during which recourse was had to him. This is especially true of the Shrines and Sanctuaries, for the welfare of which the Religious of the different Franciscan Communities appealed to the Saint, placing entire confidence in him, even when every other hope was despaired of. The faith of the supplicants was not in vain, and if the Sacred Shrines have escaped the vandalism and the devastation which too often mark the passage of warring troops, it is due in no small measure to the intercession of St. Antony.

Our Library

The Librarian of the Commissariat of the Holy Land extends sincere thanks to all Benefactors who have in the past favored us with contributions for our Library.

However, our Library still lacks necessary books and periodicals. We therefore appeal to our friends to remember us with donations of books and magazines. They need not necessarily be religious provided they be of sound literary character they will serve a useful purpose. Books about the Holy Land and all Franciscan literature will be most welcome.

Requests for further information, and contributions of books should be addressed to

THE LIBRARIAN, MT.-ST. SEPULCHRE, WASHINGTON, D. C.

What the Third Order Is

It makes you a Religious in your own home—makes your home a little cloister wherein to serve God more faithfully, for being a member of the Third Order makes you really a member of the great Franciscan Order. As such you share in all the spiritual privileges of the Religious who belong to the First and Second Orders; you share in all the prayers, works, fastings, etc., of all Franciscans; you become the Brother-in-Religion of thousands of Saints and Blessed who have stepped from the Franciscan cloisters into the Kingdom of Heaven. On about 125 days of the year a member of the Third Order can gain a Plenary Indulgence; 32 times a year General Absolution is given to the members; as often as they recite the Seven Decade Rosary of the Seven Joys of the Blessed Virgin they gain a Plenary Indulgence; and as often as they say the "Stations of the Blessed Sacrament" (six Our Fathers, Hail Marys and Glorys) they gain all the great Indulgences that they would gain if they were to visit the Roman Stations, the Church of the Portiuncula, the Holy Places of Jerusalem and the Church of St. James the Apostle at Compostella in Spain.

Surely these are reasons enough to become a member, but what are the obligations? Very few: mainly to wear the Scapular and Cord of St. Francis and to say the Office of twelve Our Fathers, Hail Marys and Glorys each day.

Those who live where there are no Franciscan, Capuchin or Conventual Fathers may be received into the Third Order by their own Pastor if he will consent to do this for them. Faculties for such reception will be sent to Pastors who desire them.

If you will write to us we will be glad to send you full information regarding reception, etc., free of all charge. Better write today while it is still in your mind.

Angel Cooks

It was Christmas in Sicily. A balmy night had ushered in a rosy dawn. The fleecy clouds in the eastern sky were one flame of crimson and gold. Among vine-clad hills, in the luxuriant plain of Conca d'Oro, stretched Palermo, the pearl of the Mediterranean. Its ancient cathedral, its magnificent churches and chapels, its white palaces and villas, even its hovels and huts, glowed in the first splendors of the morn. Amid the stately palms and laurels of a distant, wood-girt hill nestled cozily the little convent of Santa Maria del Gesù.

The Friars were this day unusually astir. The Archbishop of the Metropolis has graciously announced his visit in order to show publicly his deep appreciation of their faithful labors. He has always been a faithful friend and great admirer of the Sons of the Seraphic St. Francis, and for this reason he desired to celebrate with them the beautiful feast of the Birth of Our Saviour. He was not unaware of the poverty of his hosts, so he resolved that they and his retinue should have a sumptuous meal on this feast of feasts. From the kitchen of his archiepiscopal palace he had ordered ample provision for a choice repast, and shortly after there was spread out upon the kitchen table a tasty selection awaiting the skillful hand of the Brother cook. Everything was in readiness—stove and pots and dishes—but the cook was not to be found.

This Friar was an extraordinary Religious. His whole life was spent in prayer and meditation. The most common duties of his position could not distract his mind from God. Every act of his life, the most ordinary and commonplace not excepted, was an act of purest love. With love his heart was ever aflame. Whether he pared the potatoes, or built the fire, or washed the dishes, he was ever rapt in prayer; whether charity or politeness or holy obedience compelled him to speak, or the hour of silence obliged him to refrain from it, he ever communed with his Maker. His soul lived in God. He was the model of a perfect Religious. His kitchen always appeared spick and span, his dishes were clean, his meals tasty and well done. Deep devotion and continual absorption in prayer were coupled with the most faithful discharge of his manifold duties. The Father Guardian knew this well and was, therefore, serenely unconcerned about the feast-day dinner; that Brother Benedict would do his best, that all his guests would be promptly served, he knew beyond a doubt.

But where was Brother Benedict? Last night he had not been in the kitchen; of course, there was no work for him there, the Brethren had had a fast day, observing the vigil of Christmas. The saintly Brother had spent the whole night in the convent church; since then nobody had seen him. The kitchen was locked. Where could he be?

The solemn ceremonies of the Pontifical High Mass had begun in the simple but beautiful convent church. The altar, tastefully decorated for this solemn feast, was resplendent with countless candles and lamps. On his throne in the sanctuary the Archbishop sat attired in the magnificent vestments of his exalted position; the Friars were chanting the office in the choir stalls; the officiating clergy were occupied around His Grace. Every one present followed the solemn rite of the Christmas solemnities with close attention and great devotion. But yet one was missing from the ranks of the Friars—Father Ambrose, the procurator of the Community, who had to see to the entertainment of the exalted guests. He had been worried for some time by the thought of Brother Benedict's absence. Where could the Brother be when duty called him to the kitchen? The moment for the solemn incensation came. The acolytes clad in rich purple cassocks and snowy surplices are gracefully swinging their gilded

censors, when suddenly one of them, coming too close to the heavy curtain at the side of the altar struck against some object behind it. Without attracting attention he lifted the curtain and behold—there upon his knees was the Brother cook, his arms crossed upon his bosom, rapt in ecstatic prayer. The acolyte, astonished at this sight but remembering the universal search for the Brother, quietly whispered into his ear, while he endeavored to stir him: "Father Ambrose is looking for you, I hope you are not forgetting about the meal for the Archbishop and his retinue." But Brother Benedict remained immovable, then without any sign of excitement he begged the acolyte to hold his peace and resumed his meditation and prayers. Kitchen duties could not disturb his serenity of soul, his bliss.

The High Mass was over, Brother Benedict rose quietly and with downcast eyes and modest gait proceeded to the kitchen, where he set himself to work to prepare the repast for his brethren and the guests.

Meanwhile, Father Ambrose having been informed of the scene behind the curtain in the church, hastened to the kitchen. As yet the fire had not been started. To his amazement and consternation he found the Brother kneeling beside the stove, immovable and little concerned about his sudden noisy entrance. Father Ambrose could not restrain his chagrin. Rushing up to the Brother he too, like the acolyte in church, began to shake him vigorously. It took quite a while, so the chronicler informs us, before he succeeded in bringing Brother Benedict back to motion and life. While Father Ambrose was engaged in stirring the Brother, the other Religious running into the kitchen, exasperated at his neglect of the high guests, began to chide and reprimand him. Brother Benedict remaining calm amid the general excitement modestly announced: "You may ring the bell for dinner, the meal will be ready in time."

"What? How? That is impossible! Why! the fire is not even burning in the stove, the pots are still empty, the vegetables are not cleaned or cut, nothing is ready," they exclaimed.

"God will care for us," was the quite reply of the humble Brother.

The last scene had been rather noisy. Attracted by the loud voices that came from the kitchen, most of the Friars had hastened thither. The Archbishop too, had heard the noise, so unusual within the convent walls. Desirous to learn the reason, he followed the rest into the kitchen. Entering he also

heard, to his great astonishment, the reassuring remark of the cook, that, notwithstanding the cold stove and empty pots, a good dinner would be served at the appointed hour. The amazement of all reached the climax when two youths dressed in immaculate robes entered the kitchen. Nobody knew them; nobody had seen them before. They set themselves to work immediately; Their bearing was dignified, their movements were graceful, their faces bore the expression of serene beatitude. They belonged to the world of spirits. Long flowing garbs covered their agile bodies; their eyes were cast down, their expression was one of deepest modesty. Their whole deportment betokened a more elevated occupation than the one in which they were now engaged. They threw back their long wide sleeves, built the fire and began to cook. They moved quickly but without precipitation or noise.

His Grace, the guests and dignitaries, the Friars and all present, astonished at this wonderful scene, watched in silence the graceful movements of these strange beings. The saintly Brother, accustomed to such assistance, would have remained unconcerned and quiet but for his deep humility. He earnestly begged all present to betake themselves to the refectory. "Dinner is ready," he announced with a slight nod of his head. All obeyed his order. Scarcely had they said grace and taken their places when the meal was served. The dishes are brought in due sequence, all tastily arranged, hot and well prepared. But the guests, deeply moved, nay amazed, at the miraculous preparation of such a grand dinner, hesitated to partake of the meal prepared by angel hands at the prayer of a saint.

A real Saint indeed was this Brother Benedict—St. Benedict the Moor—from whose saintly life we have narrated this happening. A negro by birth, born in 1526 at Philadelphia, in northern Africa, he died at Palermo in 1589 and was canonized by Pope Pius VII in 1807.

To reward this great love of prayer, his continuous union with God and the faithful discharge of his duties, God sent two angels to prepare the dinner on this holy feast, for the Community and its guests.

Incredible as this may seem to many, it is, nevertheless, authenticated by the testimony of tradition and chroniclers. Such is the aid that is given to those who lead a life hidden in God and who faithfully labor with and for God.

Buy a Thrift Stamp and help the nation. Give us the Thrift Stamp and help the Holy Land.

"We command that they shall select persons of piety to collect alms (for the Holy Land)."—*Letters Apostolic of Pope Pius VI, July* 31, 1778.

Your War Savings Stamp will never get lost or mislaid if you send it to us for the Holy Land. At the same time you will lay up treasure in Heaven by your act—at a higher rate of interest than 4½ per cent, too.

JOYFULLY the Chimes of Mount St. Sepulchre ring out a greeting to all our dear Friends and Benefactors. Again they bear abroad the tidings of the Commissariat of the Holy Land—tidings that have won a place in the affections of thousands. True it is that those things which they relate do not tell us directly of the Holy Land, but it is equally true that they are of interest to those who are giving of their time and their means to the Holy Land, for the tale they tell is of "the Holy Land of America." Through the Chimes our friends are able to participate in spirit in the ceremonies and celebrations of this Community, in whose prayers and good works they have so abundant a share.

Well deserved is the title "Holy Land of America," especially since the Holy See has granted to our Shrines the very same Indulgences as are obtainable at the Sacred Places in Palestine sanctified by the Saviour's earthly presence! Thus have the holiest spots on earth been transplanted to our own dear country, enabling the Faithful to visit them in true reproduction and to gain the same spiritual benefits as of a coveted pilgrimage to the Holy Land itself.

Pilgrimages

During the past year again, thousands of Pilgrims have come to pray at the fac-similes of Nazareth, of Bethlehem, of Calvary and of the Sacred Tomb. They have left their homes undaunted by the thought of a tiresome journey, arriving in Washington in the early hours of morning, there to receive Holy Communion—*esca viatorum*, the "Food of Pilgrims." Filled with holy emotions,

they have visited with untiring devotion those indulgenced Shrines which spoke to them so eloquently of Him Who had come to earth and had suffered and died for them, that they might live. They rejoiced that they might assist at the Solemn Masses that were offered to the Most High for them and their intentions. Their voices were vibrant with the faith that animated them when they sang their hymns whilst going from Shrine to Shrine. Edifying, indeed, are the Pilgrimages! They are manifestations of a faith that is built upon a rock by a Divine Founder, against which the powers of darkness can never prevail.

During the spring and summer of the past year, the following Pilgrimages were conducted to the Memorial Church of the Holy Land:

The 250 students from St. John's College of Washington, under the direction of the Christian Brothers, on their first annual Pilgrimage to the Monastery on April 21.

About 400 Pilgrims from New York and vicinity under the direction of the Knights of Mount St. Sepulchre, on May 2.

Some 100 members of Our Lady's Sodality of Georgetown University, in their third annual Pilgrimage, under the guidance of their Director, Rev. Fr. Storck, S.J., on May 6.

Two Pilgrimages on May 16 of 800 and 400 persons from New York and Brooklyn, respectively, under the direction of the Knights of Mount St. Sepulchre, and the latter managed by a friend of the Monastery from Brooklyn.

About 800 Pilgrims, members of the Third Order of St. Francis from Baltimore arrived on Pentecost Sunday, May 23, in fulfillment of a tradition of many years' standing with this progressive Fraternity of Tertiaries.

More than 700 Polish Pilgrims from New York and neighboring cities came on June 6, visiting the Shrines in a spirit of great devotion.

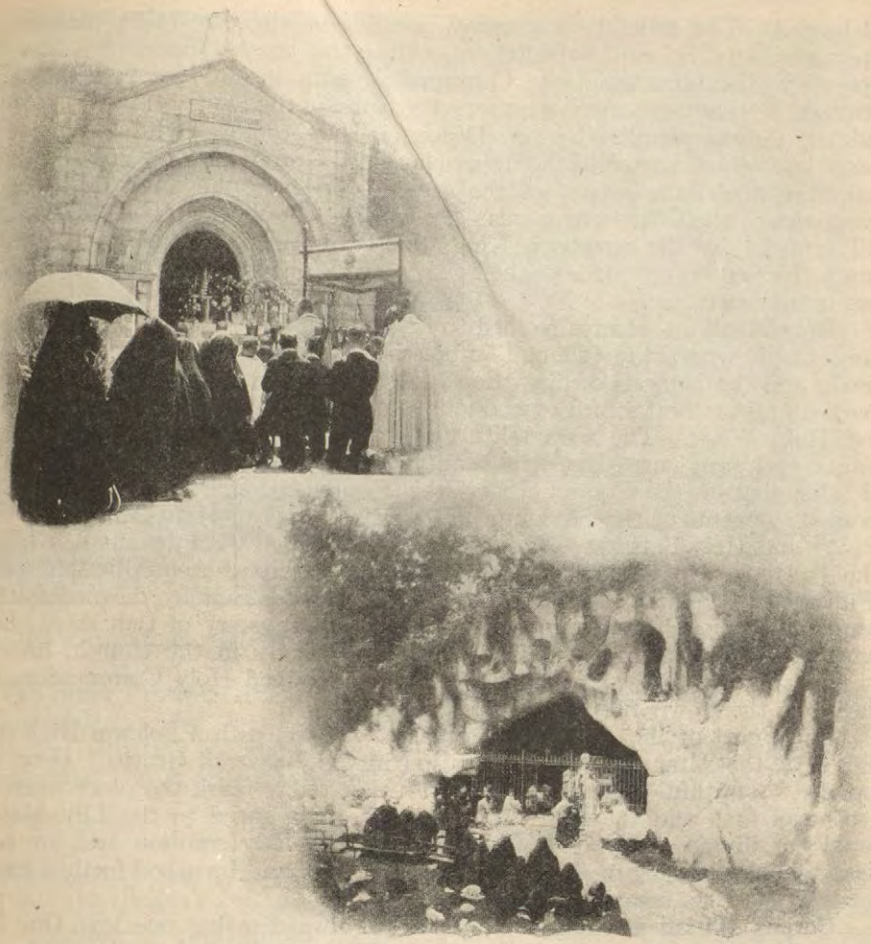
The Second National Convention of the Catholic Students' Mission Crusade held its meetings early in August at the Catholic University. On Friday, August 6, the delegates to the Convention, numbering about 300, visited the Shrines of Mount St. Sepulchre in a body. They were much impressed at seeing the indulgenced replicas of the Holy Places of Palestine, and went away deeply imbued with a still greater zeal for the missions of Holy Church, to which cause their organization is dedicated. Some of the most progressive units of the society have already "adopted" the Good Work of the Holy Land as a beneficiary.

In addition to these large groups, smaller Pilgrimages visited the Mount during the year. Two three-day Pilgrimages from New York came under the direction of the Knights. Various schools and academies paid their annual visit to the Memorial Church, as also uncounted hundreds of Catholics and non-Catholics who have come to venerate the Shrines or to attend the services of the Church during the year.

The Feast Days

The Feast days of the Church are ever celebrated at Mount St. Sepulchre with all the splendor of Holy Church's magnificent ceremonial. As a sacred drama that moves before their eyes, the Faithful behold therein a picture of all that is dear to the heart of a Christian—a picture painted, so to speak, by the Creator's hand.

The Joyful Feast of Christmas has an eternal appeal to every soul in which the fire of love for God burns, however dimly. This is brought home to us more and more each year as we see the hundreds who come from the city to attend the midnight Mass at our Church, and it is with great regret that we

Scenes on Corpus Christi.

have to see so many turned away, disappointed at not being able to enter for actual lack of room. Long before the hour of eleven when the Solemn Office is intoned, the spacious edifice is filling with the worshippers who, like the shepherds of old, have come to adore the Infant King. Tears are not absent in the eyes of those who behold the Holy Sacrifice of the Mass solemnly offered for our dear Benefactors. Like the sweet odored incense, their prayers are wafted toward Heaven, and we may be sure that the Angels of God bring back to many a contrite soul His message of forgiveness and assurance of His love—that love which nearly two thousand years before brought Him to this poor world. What happiness is theirs who receive the Babe of Bethlehem into their hearts that night in Holy Communion as a pledge of His love for them and of their love for Him!

Epiphany, the too-little observed Feast of Our Lord's manifestation to the Wise Men, and through them to the other Gentile nations, and to us, is celebrated each year with great solemnity in our church. On the Sunday following the sixth of January, the day of the Feast itself, there was a Solemn High Mass

celebrated. The principal ceremony peculiar to the day takes place in the afternoon after Solemn Benediction. After the Blessed Sacrament has been reposed in the tabernacle, the Community forms in Procession, going to the Grotto of Bethlehem. Arriving there, the figure of the Divine Infant is incensed, and the Gospel chanted by the Deacon. Then to the joyful strains of the *Adeste Fideles*, all return to the upper church, the procession passing through its various chapels, the arches of the sacred edifice echoing and reechoing the harmonies of the Christmas carols. As as symbol of the peace to men of good will brought by the new-born King, the Faithful are blessed with the holy Image, blessed on the place of the Nativity in Bethlehem, and are permitted to kiss it in veneration.

Holy Week has always seemed to be holier at the Memorial Church of the Holy Land, where the sad and impressive drama of Christ's sufferings and death, and the glorious confirmation of His teachings in His Resurrection, are enacted amidst the faithful reproductions of those Shrines which witnessed the first Holy Week. The sacred liturgy of the Church is incomparable in its beauty and grandeur. But that beauty is enhanced in being carried out with all solemnity by the Community at this Church, dedicated so particularly to those very events of the Saviour's life. Palm Sunday, Holy Thursday, Good Friday and Holy Saturday saw the church well filled with devout worshippers who had come to witness the various divine services, especially that of the "Funeral of Christ" on Good Friday night. Easter Sunday dawned fair and beautiful as though in testimony of the glorious mystery of that day. Large numbers of the Faithful attended the many Masses in the church, lingering especially at the Holy Sepulchre where they received Holy Communion, that pledge of their own future resurrection.

The Feast of the Annunciation was celebrated with a Solemn High Mass offered at the Altar of the Annunciation in the Nazareth Grotto. Here, surrounded by faithful replicas of the scenes that today mark the place where the Archangel first said the Hail Mary when he announced to the Lily Maid of Israel her divine maternity, one was filled with holy emotion and joy as he witnessed the offering of the Eucharistic sacrifice, and breathed forth a fervent *Ave Maria* to his heavenly Mother.

Corpus Christi at Mount St. Sepulchre always makes one love Our Lord in the Blessed Sacrament a little more. The magnificence of the celebration of this beautiful Feast this year was never more resplendent. Loving hands had decorated the great center Altar of the Church, and the altars of the Tomb of Mary, St. Anne and the Grotto of Lourdes in the grounds. Again loving hands cast flowers before the Sacred Host as It was carried in the Monstrance through the grounds and raised in blessing over those who are blessed because seeing not, they nevertheless believe, for the Eternal Truth has bade them believe in His sacramental presence in our midst.

St. Antony's Feast was celebrated this year with all the customary solemnity. Our Community was honored in having as its guest that day Rt. Rev. Msgr. Thomas, Rector of St. Patrick's Church, one of the leading parishes of the city. At 10 o'clock the Monsignor, accompanied by the clergy, went to the Shrine of St. Antony and there blessed the lilies, which were distributed and carried in procession through the church in honor of the purity of the great Wonder-worker of Padua. Solemn High Mass for our Friends and Benefactors and the clients of St. Antony followed the Procession. The annual solemn Thirteen Tuesdays in preparation for this Feast had been kept at the Saint's Shrine, when the Saint of the Afflicted was implored to obtain for our clients those graces which they asked.

Fr. Commissary (center) and our Newly Solemn Professed Confreres

The other Festivals of the year, such as the Feast of St. Joseph, St. Francis, the Sacred Heart, etc., were observed with all due solemnity, on the last-mentioned day occurring the annual renewal of the Consecration of the Community to the Sacred Heart, a ceremony full of beautiful significance.

Solemn Profession

For the first time in more than ten years the Memorial Church of the Holy Land was the scene of a Solemn Profession when four members of the Commissariat Community pronounced their final Holy Vows. The occasion chosen was fittingly the Solemnity of the Feast of the Holy Sepulchre, Sunday, July 18, when the following Friars finally consecrated themselves to the service of God in that vineyard in which His Divine Son labored during His earthly life—that of the Holy Land: Frater Paschal Kinsel, O.F.M., Brother Felix Burkart, O.F.M., Brother Francis Wagner, O.F.M., and Brother Antony Bruya, O.F.M. Some years before these happy Religious had pronounced their simple vows at the end of the Novititate, and there remained for them the happiness of the Solemn Vows, a privilege enjoyed by the members of only the older Orders of the Church.

The happy day of Profession was preceded by a retreat, according to the pious custom of the Church. Finally the day, to which these to be professed had so long looked forward, arrived. Two by two, carrying lighted candles, they went to the great center Altar with the Celebrant and Ministers of Solemn High Mass. Arriving there they formally stated their desire and intention of solemnly and irrevocably consecrating themselves to God in the Franciscan Order. Following their declaration, Fr. Dominic Rowland, O.F.M., a well-known missionary from New York, who had given the preceding retreat, preached a most eloquent sermon on the true happiness to be found in the Religious State, and the joy that was the lot of those who were privileged to make Solemn Pro-

fession. The celebration of Mass then began and continued up to the Gospel, when the Franciscan Litany of the Saints was chanted by the choir, during which the four candidates for profession lay prostrate face down upon the floor of the sanctuary before the Altar. During the Litany the three special blessings used at ordinations were invoked upon them, asking Almighty God "to bless, to sanctify and to consecrate these our Brethren."

At the conclusion of the Litany and prayers, the verse *Suscipe* was sung three times by the four kneeling Friars, asking God to accept the sacrifice which they were about to make of themselves. Then, one by one, they went up to the Altar, and placing their joined hands into those of their Superior, Fr. Godfrey Schilling, Commissary of the Holy Land, they uttered those solemn words which forever bound them to God's holy service in poverty, chastity and obedience. Each was then blessed with the words "And I on the part of Almighty God, if thou observest these things, promise thee life everlasting. In the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost." Beautiful and touching, indeed, was it to see these Religious who had left all things to follow Christ, as they were prostrate before the Altar, touching to see them ascend that Altar to offer the sacrifice of all that they had—and inspiring to behold them return after performing that act of sacrifice, their countenances radiant with a joy that only God can give, and which belongs to heaven rather than to earth!

At the Offertory the newly professed went to the Altar again, this time to offer to the celebrant of the Mass, Fr. Bernardin Bidinger, Vice-Commissary of the Holy Land, their lighted candles, as is done at the consecration of a Bishop. At the *Agnus Dei* their senior received the *Pax* from the celebrant after the Deacon, and communicated it to his three confreres. When the moment of Holy Communion arrived the four happy Friars received into their souls Him to Whose service they had sworn themselves. The beautiful ceremony was concluded with Solemn Benediction with the Blessed Sacrament and the singing of the *Te Deum* in thanksgiving.

It was the first time that the rite of Solemn Profession was carried out according to the new Ritual of the Order, introduced since the last similar event, and therefore even to older members of the Community it was a new ceremony, replete with majestic beauty which well signifies the great importance of the act for which it is the setting.

That our readers will not fail to pray for these our Brethren we feel certain, assuring them in turn of the prayers of those who have pronounced their holy vows.

Distinguished Visitors

During the past year Mount St. Sepulchre was privileged to offer the hospitality of St. Francis to a goodly number of prelates of the Church. The Community of the Mount always appreciates the honor conferred upon it in the visits of its eminent visitors, and the genial and informal welcome extended seems ever to impress our guests.

On the Feast of St. Francis last October 4, Right Rev. Bishop Shahan was the guest of honor, assisting in cope and mitre at the Throne at the Solemn High Mass celebrated by our Dominican confreres.

In May the Most Rev. Checrallah Khouri, Maronite Archbishop of Tyre in Syria, celebrated Mass here, assisted by several Syrian Monsignori and priests. The venerable Archbishop is in this country at the request of the Holy See as

Apostolic Visitor to the churches of the Maronite rite, whose clergy celebrate Holy Mass in Syro-Chaldaic, the language spoken by Our Lord, and according to the ceremonial of St. James the Apostle.

Others notable among our guests during the past months were Rt. Rev. Bishop Haid, O.S.B., Bishop-Abbot of Belmont, N C.; Rt. Rev. Bishop Gannon of Erie, Pa.; the Provincials of the American Franciscan Provnces, viz., Very Revs. Samuel Macke, O.F.M., of St. Louis, Mo.; Hugolinus Storff, O. F. M., of Santa Barbara, Cal.; Rudolph Bonner, O. F. M., of Cincinnati, O.; and Mathias Faust, O.F.M., of New York City.

A Glimpse into the Novitiate

Investiture and Profession of Novices

It is always a happiness to be able to chronicle the reception of new members into the Franciscan Order as members of the Custody of the Holy Land, and to record their Profession after the period of probation. Such examples awaken in the hearts of other young men the desire to serve God in the sublime state of a Franciscan, consecrated to the service of the holiest places on earth—the Sacred Shrines of Palestine.

This year it was our joy to have seven members of the Commissariat Community begin the holy period of their Novitiate, viz., Frater Frederic Stadler, O.F.M.; Brother Pacificus Mitchell, O.F.M.; Brother Gabriel Hollywood, O.F.M.; Brother Bernard Hauslein, O.F.M.; Brother Joseph Bucher, O.F.M.; Brother Andrew Catlin, O.F.M.; and Brother Dominic McGrath, O.F.M. In June, the month of the Sacred Heart, Brother Roch Cala, O.F.M., who had completed his year of Novitiate, pronounced his Simple Vows. To all these Friars we extend our heartiest congratulations and assurance of our prayers for their welfare in time and eternity.

His Eminence Cardinal Giorgi

Our New Protector

On May 2, 1920, His Eminence Cardinal Orestes Giorgi was formally installed into the office of Cardinal Protector of the Franciscan Order, to which he was appointed by Pope Benedict XV on April 24, 1920. Cardinal Giorgi succeeds the late Cardinal Giustini, whose death occurred on March 17 last.

The impressive ceremonies of installation were held in St. Antony's Church, Rome, where the Most Rev. General of the Order resides. Cardinal Giorgi imparted the Pontifical Benediction at the close of the services.

Being a member of the Third Order of Francis for over forty years, Cardinal Giorgi assumes this high office with a filial love for St. Francis and the good of his beloved children.

Give Your Liberty Bond to the Holy Land

Very probably you are one of those who came to the assistance of the nation during the late war by buying Liberty Bonds of one or more issues, thereby enabling the Government to carry the immense burden of the cost of the War, and the reconstruction following it.

Your Liberty Bond will be due in 1947, 1942, 1933, 1928 or 1923, depending on the issue. Should you want to "call in" your loan before maturity, dealers will offer you but from $85 to $95 per hundred dollar value of the bond.

There is a way in which full face value will be allowed your securities. It is by giving your Bond to the Holy Land where it will accomplish much real good. In this manner, without feeling the sacrifice too keenly, one can enroll an entire family as Perpetual Members of the Crusade for a hundred-dollar bond, or individuals may be enrolled for the offering of $12 each, etc. One may donate a bond toward the rebuilding of the ancient Basilicas of the Transfiguration or of Gethsemani. Or again, one may give it in honor of St. Antony, or his patron Saint for the Arcade of the Saints here at Mount St. Sepulchre.

We accept Liberty and Victory Bonds of all issues at *full value* for whatever purpose specified by the donors. In order to accommodate those who cannot spare the entire amount of their bond, but who wish to give a part of it for the Good Work of the Holy Land, we have arranged to accept such bonds at full value and to return a check for the balance remaining after deducting the amount donated for our work. We can do this only, however, where at least one-half of the face value of the bond is donated to one or more of the various good works of the Commissariat.

Many pious persons have taken advantage of these means of giving to the Holy Land without depriving themselves of money required for immediate use, and which also permits them to dispose of the proceeds of their bonds without waiting for the remote date when due.

St. Antony's Department.

The Devotion to St. Antony

IN recent times there has grown up in the Catholic Church a wonderful Devotion that has spread to every country where the Church is established. By this we refer to the Devotion of St. Antony, "the Wonderworker of Padua." It is the fulfillment of a prophecy of Pope Leo XIII, who declared that St. Antony was not the Saint of his native city only, but "of the whole world."

St. Antony's Bread

A special form of this Devotion has been expressed in a charity which bears the name of "St. Antony's Bread." It is a commendable method of seeking favors through the Saint's intercession and aids one of the most important works of the Church—the education of the poor students for the priesthood and the giving of alms to the needy. Those who desire to invoke the prayers of St. Antony should write their requests, together with the promise to give a certain sum of money if the Saint should secure for them a favorable answer to their prayers. This money is given for the poor and, among these, the poor students who are aspiring to the priesthood may justly be numbered. Any one who desires to make a request of St. Antony has only to fulfill these requirements and forward the petition to St. Antony's Department, Mt. St. Sepulchre, Washington, D. C., where such requests will be placed at the foot of the Saint's statue at his Shrine here.

The Pious Union

Another one of the many Devotions to this Saint who has secured favors for so many of his clients is the Pious Union of St. Antony. The National Center of the Union has been established at the Commissariat of the Holy Land at Washington for many years. Its objects are to give thanks to God for the miraculous powers granted to St. Antony—to implore his intercession—to propagate his Devotions—and to help the poor. There are three Degrees of the Pious Union, the members of which practice special works of prayer, none of which may be termed difficult.

St. Antony's Militia

For young men and boys there is St. Antony's Militia, so that the young may place themselves under the powerful protection of the great Saint and, under his banner of purity, wage eternal warfare against evil. For this reason the name Militia is chosen, and no greater Patron could young men seek in their fight against temptation than the one who had such great love for youth and who was himself a model of purity.

To become a faithful member of the Militia, one should seek a pure mind and heart and be fervently devoted to the Blessed Virgin. They gain the same indulgences as the members of the Pious Union. Young men and boys, in whatever walk of life, are exhorted to join the Militia and to spread it among their companions. A special badge may be obtained, to be worn by the members of the Militia.

The Consecration of Children

St. Antony has ever been known for his love of children. Indeed, the Divine Infant Who reposes so sweetly in his arms seems to speak continually of this most beautiful and most lovable trait in his character. Because of this love and his tender care and solicitude for little ones, it has long been a custom of Catholic mothers to consecrate their children to this Saint.

To do this mothers will send to us the full name of the child they desire consecrated, and also the day on which they desire the consecration to take place. The child will then be placed under the loving care of St. Antony and will receive a Certificate of this fact. Children so consecrated will wear the Cord of St. Antony, and their parents, in their behalf, will recite the prayers of the Pious Union.

Conclusion

We earnestly advise our friends to practice the Devotion to St. Antony and to spread it among their friends and acquaintances, in their own interest as well as for the welfare of the poor and distressed. We shall recommend their intentions to the great Wonderworker in our daily Mass and at the Solemn Novena which is said every Tuesday at 9 a. m. in our Church of Mount St. Sepulchre at Washington, D. C., for the clients of the great Saint, the members of the Pious Union, the Benefactors of St. Antony's Bread, and all the poor, sick, troubled and afflicted, who in their distress have recourse to the powerful intercession of this great celestial Protector of the Poor and Afflicted here below.

Thanksgivings to St. Antony

Owing to lack of space, we must content ourselves with printing but these few extracts from letters of thanksgiving to St. Antony, received by St. Antony's Department. Hundreds more were received, many of the writers having made a promise of publication. That we are not able to publish them all is not their fault, hence their promise is fulfilled in sending the thanksgiving to us.

Perhaps one of the most interesting of these letters is that from which the following is taken: "Rev. dear Father: For several years I have worked on an invention for casting iron pipe . . . , but could not get my idea to work practically, and was about to give up the project entirely. My wife, who is an ardent admirer of St. Antony, told me to pray to him for enlightenment. So encouraged, I continued my experiments, praying all the while to the great Saint that his

intercession might guide me to success. Rev. Father, the favor was granted in a most singular way. One night I was awakened shortly after midnight, it seemed by some person calling me. I sat up wondering and trying to see who it might be. Then I happened to look toward where the Crucifix hung in our room and there I saw upon the wall the very outlines of my long-sought invention as in a sketch. I got a piece of paper and copied the mysterious drawing as it appeared on the wall, when it disappeared and all was dark. Then I lay down and slept again. In the morning when I got up I hastened to look for the paper with my drawing to see if it was all a dream or not. Great was my joy at finding the paper with the sketch on it as appeared during the night—the invention on which I had spent so many anxious years in painful uncertainty. After carefully studying the precious drawing I detected the cause of my failure in the past, and set about to make what I then saw to be necessary changes in the mechanism of the invention. When the changes had been made, the invention worked successfully, thanks to St. Antony's sketch! Rev. Father, I enclose an offering for St. Antony's Bread and of whatever money I shall receive from this invention, I promise to give one-tenth to the education of poor students for the holy Priesthood, for the honor and glory of God. Yours in Christ. G. H. A."

The following letter is from a Government employee here in the National Capital: "Dear Reverend Father: It is my desire to relate to you the wonderful blessings that have come to me since the beginning of the St. Antony Novena in June. When I came to the Monastery I was seriously ill—under the care of two prominent physicians, and had been for a long while. Like the woman in the Gospel, I had suffered many things at the hands of the physicians and was no better, but rather worse. Discouraged, I began to wonder why no answer had been granted my prayers for restoration of health. Then it was that I began to think that perhaps I should put more confidence in Our Lord, and made the resolution to serve Him at least as faithfully as I had numerous doctors for more than twenty years. As a last resort, I decided to abandon the physicians and all their remedies—it mattered not much, my life could not be shortened a great deal. I held out my hands to God and asked Him to take care of me in my affliction, throwing myself *entirely* upon Him and His goodness. From that day I began to improve and within one week I was entirely well! Not one symptom of my former sicknesses remained; Bright's disease, neuritis, a cancerous growth, partial spinal paralysis, and weak heart due to influenza, had all disappeared. For this great blessing I offer all praise and honor to Almighty God and to St. Antony, the great intercessor. I write this with the hope that it may aid and encourage some poor suffering soul on the verge of despair as I was for so long. I. A. S."

"Dear Father: I wrote you early in May that my little boy's arm was so badly hurt that all the doctors said he would be deformed, as his elbow was so badly broken and dislocated. I then asked the prayers of your Community, and you also sent me a St. Antony Medal. I am happy to tell you now that his arm is as perfect as though it never was hurt, and even a bone specialist in New York had said that his arm would never be right again. I am sending a thank-offering herewith in honor of St. Antony. Mrs. J. P."

"Dear Rev. Father: Enclosed please find an offering which I promised if my little boy would recover from severe burns, so severe that his life was despaired of. That he did recover seems a miracle. Thanks to dear St. Antony and to the Community of the Holy Land. Mrs. H. Z."

Beautiful New Post Card Album

In order to meet the needs of the hundreds and thousands of visitors to the Memorial Church of the Holy Land, we have prepared a new series of colored post card views of the Monastery, its Shrines and surroundings. In addition the set of 25 views that we have hitherto sent postpaid for 27c, we now have an artistic album containing 20 select views of the Shrines, etc., the cards being so arranged that they can be detached from the book if desired. This pleasing souvenir of the Memorial Church will be sent postpaid for 27c.

The *Franciscan Herald*, published at 1434 W. 51 St., Chicago, Ill., well deserves its new motto: "A National Catholic Family Magazine." When this well-liked Franciscan monthly undertook its subscription campaign some months ago, its editors promised to broaden the scope of the publication, till then intended mainly for Tertiaries. That they have done so is evidenced by a perusal of its pages. Sample copies of the *Herald* will be sent upon application to the Reverend Editors; the subscription rate is $2.00 yearly, $2.25 foreign.

Everyone who enjoys a live Catholic periodical will be pleased to make the acquaintance of *St. Antony Messenger*, published by the Franciscans of the Province of St. John the Baptist Not only is the monthly up-to-the-minute but it is published for a most worthy object; that of the education of students for the pristhood in the Franciscan Order. Rev. J. Forest McGee, O.F.M., the editor of the *Messenger*, says that he will be glad to send you a sample copy if interested enough to write for it to him at 2526 Scioto St., Cincinnati, O. The periodical is sent for $2.00 a year; foreign rate, $2.25.

It is easy to perform an act of charity when the visible reward comes in such a pleasing form as *St. Antony's Almanac*, published by the Franciscan Province of the Holy Name. The book is one of generous proportions and its ample pages are filled with matter of real interest having a general appeal. It is not easy to understand how very enormous profits can be derived from the sale of the *Almanac* at the rate of 25 cents, but whatever profits there are go to the support of the needy students for the priesthood, whose education the Franciscans of that Province have undertaken. A good way to make the undertaking a financial success is to send to the Reverend Editor, 174 Ramsey St., Paterson, N. J., for one or more copies at 25c each.

"The well-deserving Order of Friars Minor has for several centuries attended to the diligent and careful administration of this money (collected for the Holy Land) in a very praiseworthy manner. While following in the footsteps of its illustrious Founder, it spreads the Catholic Faith throughout all Palestine, Syria and Egypt, bearing great hardships and even shedding its blood."—*Enclycal of Pope Leo XIII, February* 20, 1891.

✝ Our Departed Crusaders ✝

The Charitable prayers of all our Readers are requested for the repose of the souls of the following who, as Promoters or Members of the Crusade, departed this life during the past year

Promoters

Benz, Louis E.
Bolds, Mrs. Elizabeth
Borus, Margaret
Boyle, Bernard
Brady, Daniel
Brennan, Mrs. Sarah
Brink, H., Sr.
Burley, Mrs. F. J.
Callahan, Anna
Carraher, Catherine A.
Casey, Miss Katie
Chafman, Mrs. Cora
Chine, Mrs. Anastacia
Clegg, Mrs. Mary
Connelly, Mrs. Mary M.
Cronin, Mrs. Bridget
Davis, Mrs. Josephine
Dobbins, Mrs. Mary
Dolan, Miss Fannie
Donohue, Nora C.
Downey, Miss Cecilia
Drexler, John
Dundas, Wm. O.
Durst, Mrs. Maria
Engelhard, A. H.
Flanagan, Mrs. M. L.
Flannery, John
Fleming, Miss K. E.
Flood, Mr. Thomas
Francin, Miss Virginia
Frederici, Miss Louise
Rev. Godhard Friedmann, O.M.C.
Gazik, Michael
Geiger, Mrs. Mary F.
Gilligan, Mrs. Margaret
Griffith, Mrs. Christine
Hagen, Miss Mary
Harrison, Mrs. H.
Healey, Mrs. Honora
Heartmon, Mrs. Frances

Obituary—(Continued)

Herbert, Mrs. M.
Hirsch, Mrs. August
Hoffmann, John
Horigan, Miss M.
Hunold, Mrs. A.
Jacobs, Mrs. Carolina
Jameson, Mrs. D. R.
Jarreau, Miss Marie
Keating, Mrs.
Kelly, John F.
Kenny, Miss Mary
Kilroy, Mrs.
Kraus, Barbara P.
Kretzer, Mrs. Chas. C.
Kuehnel, Dr. F., Sr.
Kuepers, Henry
Kulla, Joseph P.
Lange, Mrs. Ida A.
Leibold, Mrs. M. R.
Lodico, Michele
Lynch, Miss Catherine
McCarthy, Miss Mary
McDonough, Mary
McLaughlin, Joseph
Maley, Mrs. Jas. E.
Manahan, Mrs. Eliz.
Miller, Mrs. Henry W.
Monican, Mrs.
Moore, Mrs. Catherine
Moran, Mrs. Ellen
Mother Mary Stanislaus
Mueller, George
Mundy, Catherine
Neuhausel, Mrs. Helen D.
Nevill, Mrs. Elizabeth
Palikapu, Bernard
Paquelet, Miss Rose
Powers, Mrs. Mary
Powers, Sarah J.
Price, Mrs. Kate
Quigley, Miss Anna
Raab, Joseph
Ralph, Margaret
Reagan, Ellen F.
Riehl, Mrs. Josephine
Roesler, Mrs. Theresa
Scanlan, Miss Margaret
Scheid, Catherine
Scheid, Mrs. Catherine
Schildgen, Catherine
Schuler, Miss Annie
Schwarz, Mrs. Emilie
Silvester, Mary
Slivin, Mrs. Rosetta
Snyder, Mrs. John
Therese, Ven. Sr. M.
Tigges, Mrs. Catherine
Walsh, James
Wochner, Mrs. Catherine

Crusaders

Rev. Brother Emery Aloysius
Rev. Fr. Benedict
Rev. Peter Cunniffe
Rev. J. A. Derane
Rev. James Devine
Rev. Father Fallize
Rt. Rev. Bishop Fitzmorris
Rev. Lambert Kendrick
Rev. John G. Kissner
Rev. Francis Koch, O.F.M.
Rev. Michael Mann, O.F.M.
Rev. Bro. Mark Ritzel, O.F.M.
Rev. Fr. John Rosmers
Rev. F. J. Rowan
Rev. Carroll C. Smyth
Rev. Anthony C. Tabke
Rt. Rev. Jerome Clorac
Rev. Bro. Luke Thoennissen

Sr. M. Cornelia Becker, O.S.F.
Sr. M. Alacoque Cowley
Sr. Catherine
Sr. M. Enimia
Sr. M. Faustina, O.S.F.
Sr. M. Hildegart
Sr. M. Julianna
Sr. M. Longina, O.S.F.
Sr. M. Magdalen Fitzpatrick
Sr. Mary Rose, O. S.F.
Sr. Mary of the Angels, O.S.F.
Sr. Josephine Louise
Sr. Roberta, O.S.F.
Roberta, Sr. M., Sr. Sybilla

Achstetter, Charles
Adams, William
Ahern, John
Airhart, Mrs. Frank
Albrecht, Geo.
Alfes, Mathilda
Allen, Mrs. Mary
Altenbach, Elisabeth
Altenbaugh, Rose Mary
Alterbach, Adolph
Alvarado, Carmel
Andrew, Marguerite
Andrews, Winfield
Annesse, Robert
Apel, Pierre
Appel, Margaret
Averbeck, Henry
Avus, Peter

Backof, Mrs. Margaretha
Baetsch Carolina
Bahr, Barbara
Bahr, John
Bailer, Miss Mary
Bain, Mrs. Mary C.
Baker, R. J.
Baker, Walter R.
Bangert, Henry
Bannan, Thos. E.
Barbarich, Mary
Barbier, Emil
Barlage, Gertrude
Barlow, Anna
Barry, Miss Charlotte
Barry, Edward
Barry, Mary A.
Barry, Patrick
Barrett, Mrs. Ellen
Barrett, Josie
Barrett, Mary
Bartley, Gebhardt
Bausch, George
Beach, Kane, Mary E.
Bear, Aloysius
Beaton, Mrs. Mary
Becker, J. Anna
Becker, Miss Anna
Behm, Frances Elizabeth
Behle, Edwin
Behlmana, Henry
Bender, Mary R.
Bender, Mrs. V.
Benoit, Clara
Benoit, Mrs. Magloire
Berbrick, Cath. B.
Berdge, Mrs. Mary
Bernatowicz, Peter
Berens, Charles
Berringer, John
Bertrand, Charles
Biagim, Laname
Biltof, Mrs. Mary
Blake, Rosalie M.
Blakely, Thomas
Bloemer, Miss Frances
Blust, Joseph
Bohli, Joseph
Boland, Mrs. Philip
Boland, Mrs. William
Bosse, Elizabeth
Bosse, Francis
Botton, Mary
Bourgeois, F.
Bowes, James
Bowmann, Kathryn
Boylan, Margaret
Boyle, Cecilia
Boyle, Mary
Boytim, George
Brady, Anna
Bradley, Henry
Brady, Mrs. Elizabeth
Brady, Patrick
Bradbury, J.
Brain, John B.
Braun, Mrs. Mary
Brinkmeier, Miss Teresa A.
Broavadrum, Miss Johanna
Brophy. Catherine R.
Brueggeman, Frank
Bruewer, Theresa
Bubel, Louisa
Buchanan, William
Buck, Robert
Buckalew, Annie
Buelters, Katie
Bueschel, Margaret
Bullister, Margaret
Burger, Mrs. Anna
Burke, Miss Agnes E.
Burke, Catherine
Burke, Sarah
Burns, Mrs. Mary
Burton, Richard
Butcho, Francisca
Butler, Mrs. J. P.
Byrnes, Susie

Caine, John E.
Callahan, Cecilia
Callahan, James
Callahan, Nellie
Caluon, Mrs. Johanna
Campbell, Neil
Canter, Mary J. C.
Cappock, Elizabeth
Casas, Eugino M.
Carberry, Mary
Carberry, Patrick
Carigan, Jennie
Carmody, Mary
Carney, Mrs. Sarah
Carol, Jennie
Carpinelli, Josephine
Carroll, Elly
Carroll, Phillip
Casas, Eugine M.
Caslin, Margaret
Caton, John J.
Cerreta, Salvatore
Champagne, Mrs. Delima
Chetto, Mrs. Thomas
Chicoine, Mrs. Mae Belle
Chine, Mrs. Anastacia
Christman, Nickolaus
Christopher, Capt.
Clare, Helen
Clark, Mrs. Julia
Clarke, Samuel P.
Cliff, Mrs. J. S.
Cobran, Emma
Coleman, Miss Annie
Collins, Marie
Collins, Mrs. Anna
Collins, Mrs. Mary
Colliton, Cecilia
Colton, William
Commins, Thomas
Condon, William
Conlon, Margaret M.
Connolly, Mrs. Jennie
Connor, F. P.
Conrode, Mary G.
Conroy, Con.
Conroy, Mrs. Ellen
Conway, J.
Conway, Mrs. J.
Cook, Joseph
Cooper, Adalaid
Corcoran, Ellen
Costello, James J.
Costello, Miss Honora
Cramel, Margaret
Cronin, Mrs. A. M.
Cronin, Mrs. M. A.
Cronin, Mrs.
Crusis, Eva
Csewenjak, Alex.
Csewenjak, Berta
Cullen, James
Cullen, Patrick
Cullinaine, John F.
Cullinaine, Mrs. Bridget
Cullinane, Mrs. Bridget
Cunningham, Joseph
Curry, Mrs. Elizabeth
Curtin, Lawrence

Daal, Anna
Dadey, Miss Georgia
Daly, John H.
Danenhauer, Frank J.
Danenhauer, Mrs. Mary
Danis, Mrs. Mary
Davidson, Alice
Davidson, Mary I.
Davis, Mrs. C. T.
Davis, Mrs. Teresa
Day, George
Day, Patrick
Day, Timothy
Decelle, Annie
Decker, Mrs. Elizabeth
DeCoste, Michael P.
Deery, Katherine
Deimel, William
Deirken, Bernard
Dell, Philomina
DeMassa, Frances
Demel, Anna
Demers, Mrs. Selina
Demmerle, Mrs. Catherine
Dempsey, Margaret
Deschanyr, Anne
Devine, Mary
Die, Mrs. Marie
Diedrick, Louisa
Diehls, George
Digmain, Mrs. Catherine
Dinan, Mrs. Mary B.
Ditton, Rosa
Doeber, Mrs. Theodora
Doelger, Eva
Doll, George
Doll, Louisa

Obituary—(Continued)

Doll, Mary
Dolphin, Michael Francis
Dols, Peter K.
Domke, Wendalena
Donahue, Mike
Donahue, Mrs. P.
Donohoe, Josie
Donohue, Bridget
Donohue, Helen
Donovan, Timothy
Donnelly, Mrs. G. W.
Donnelly, John
Donnelly, John F.
Doody, Daniel
Dooley, Julia
Doolin, Margaret
Doolin, Ralph
Dore, Mrs. Mary
Dorey, Mrs. P. L.
Dornieden, Martin
Dorscheid, Peter
Doss, Mrs. W. F.
Dougherty, William
Dowling, Mrs. Thomas
Doyen, Mrs. Julia
Dovle, Miss Mary A.
Dresch, Mrs. Bridget
Dresch, Lawrence A.
Driscoll, Thimothy
Duengfelder, Elizabeth
Duffy, Joanna T.
Dupui, Evans
Dupui, Thomas
Dury, Mrs. Catherine
Dussling, Joseph
Duval, Mrs. Eulalie

Edwards, Mary
Egan, Mrs. Bessie
Eghart, Anna
Eghart, Mrs. Eugenia
Eichenseer, Adam
Eichenseer, Clara
Eichhorn, Bertha
Eick, Katherine
Endler, Mrs. Anna Mary
Englebert, Emerence
Eninger, Joseph
Enright, Michael
Evenson, Lars

Faherty, Michael
Fahey, John
Fallon, Catherine
Faltz, Corp. Maxmillian J.
Farifield, Mrs. M. S
Farley, Thos. F
Farrell, Ethel
Farrell, Louisa
Farrell, William
Faundier, Margaret
Feeney, Mary
Feldmann, Miss Emma
Feltes, Nicholas, Jr.
Feltes, Nicholas, Sr.
Felz, Mrs. Rosa
Ferhoar, Henry
Fernholz, Barbara
Fiedeldey, Mrs. Louise
Finn, Mrs. Annie
Finnegan, Andrew
Fischer, John
Fish, Fred
Fitch, Mrs. Caroline
Fitzgerald, Mrs. Mary
Fitz Maurice, James
Fitzpatrick, Mark
Fitzsimmon, James
Flanigan, Mary
Flannick, John
Fleischhaker, John
Fleps, Mrs. Anna
Flood, Mrs. Margaret
Flynn, Mrs. Bessie
Flynn, Catherine
Flynn, John
Flynn, Michael
Foley, Miss Eliza
Foltz, Elizabeth
Font, Miss Myrrha
Forst, Frances
Foughere, Charles
Fox, Mrs Lucy
Fox, Mrs. Maria
Francis, Michael J.
Frank, John
Frankert, Mrs. Eliz.
Frantz, George
Fratus, Joseph
Frawley, Maurice
Freeman, James
Freoleger, Jacob
Freund, Elisabeth
Freund, Philipp
Friedman, Sophia
Friel, James
Friel, John
Fries, Charles
Fuller, Catherine

Gaivey, B. F.
Galbach, Mr.
Gallagher, Ella
Gallagher, Peter
Ganglhoff, Xavier
Gannow, Mrs. Margaret
Gariepy, Wm.
Gartner, Miss Mary
Gassan, Henry
Gassner, Rosalia
Gastmeyer, Ursula
Gay, William P.
Gehres, Frank
Gehring, Mrs. Bernardine
Geile, Henry
Geist, Helena
Gemke, Mrs.
George, Christian, Jr.
Gerard, Mrs. Phillip
Gerlack, Charles
Gerneth, Johanna
Giammalvo, Angelina
Gier, George
Gilespi, Frank
Girone, Mrs. Hermion
Glaab, Barbara
Gleason, Bridget
Gleason, Irene
Gleason, Mrs. Mary A.
Gleason, Minnie
Gleason, Mrs. T. J.
Gloyd, Mrs. Anna
Goebel, Amelia
Golden, Mrs. Catherine
Goldsmith, Miss Frances
Gollner, Agnes
Gonin, Philip
Gonzales, Jacob
Gordon, Albert
Gordon, Mrs. Mary
Gorman, Anna
Gosella, Mrs. D. Theresa
Gossman, Mrs. Sebastian
Govern, Patrick
Grady, Mrs. Elizabeth
Grady, Thomas
Graham, Mrs. Elizabeth
Granenwald, Mrs. Laura
Grapelle, Francis
Gray, Mrs. Rose
Greehey, Michael Joseph
Greely, Miss Mary
Greene, John
Greene, Mrs. Lena
Greene, Thomas J.
Groh, Barbara
Grosskopf, John G.
Gruman, Minie

Haas, Mrs. Gertrude
Haddigan, Bell
Haddigan, Mrs. Bell
Hager, Henry
Haine, Martin
Hall, Vincent
Halloran, Mrs. Mary
Halton, Hugh
Hammerle, Otto
Hammes, Susanna
Hanley, Anna
Hanley, Matthew
Harney, Mrs. Ida
Harper, Mrs. Emma
Harrer, Ludwig
Harrington, Anna T.
Hart, Mrs.
Harvey, Catherine
Harvey, Patrick
Hast, Theodore
Hauf, C.
Haug, John B.
Haughey, John
Hauk, Fred
Hauskins, Mary E.
Hayden, Michael
Hayes, Miss Bridget
Hearn, Thomas
Heh, Anthony
Heidkamp, Mrs. Eliz.
Heidt, Margaret
Heigert, Henry
Heil, Konrad
Heine, John F.
Helbig, Margaret
Held, Frank
Held, George
Helldorfer, Nicholas
Hellman, Ottillia
Hemick, Albert
Hencken, Nellie
Henk, Ann
Henk, Mrs. Ann
Henke, Catherine
Henkoffer, Teresa
Henry, Mrs. Margaret
Herberger, Kathyrn
Herin, Mrs. Eliz.
Herleighi, William
Herwot, Mary
Herzog, Karl Anthony
Heus, Anna Mary
Heutges, Mr.
Heyl, Nellie H.
Hickey, Miss Mary
Hickey, Matthew
Higgins, Dr. Matthias
Hilburger, Jacob
Hildebrand, Emiel
Hildebrand, John
Hildebrand, Mrs. Mary
Hines, Mrs. Lottie Bernard
Hinesh, Mrs. Mary
Hinke, James
Hippler, Lizzie
Hoare, Patrick
Hoening, Jacob
Hoffman, Mrs. Theresa
Holden, Mrs. Margaret
Holtgrewe, Elizabeth
Holzschuh, Caroline
Homer, Miss Laura
Honer, Clara
Honer, Laura
Hoppel, Mathilda
Hople, George
Horigan, Mary
Hormuth, Mrs. Marie
Horn, Miss Catharine
Howe, Mrs. Johanna
Howe, John
Hoyt, Mrs. Lavinia
Hozeny, John
Hozeny, Wilma
Hruschka, Mary
Huber, Margaret M.
Huber, Mrs. Margaret
Huber, Rosie
Huckner, Mrs. Theresa
Huegel, Salina
Hughes, Mrs. Mary
Hughes, Micha
Huhn, Anna
Huhn, John
Huitink, Mrs. Louisa
Hummer, Mrs. Barbara
Huneck, Mary
Hurley, Mrs. Emma
Hussey, Elizabeth
Hutson Elizabeth

Iselin, Mrs. Sophie
Iskey, Mrs. Barbara

Jaeger, Wm.
Jakob, Martin
Jankowski, Mary
Janning, Barbara
Janning, Gerhard
Jaspers, Caroline
Jinkinson, Annie
Jochum, Alfred
Johan, Mrs. Helena
Johnson, Catherine
Johnson, Mary
Johnston, Mrs. M. A.
Joice, Mrs.
Jones, Frank
Jones, Mrs. Alice
Joyce, William
Juneau, Mrs Mary Louisa
Jungwirth, Mrs. Elizabeth

Kaine, Joseph C.
Kaine, Joseph P.
Kaiser, Margaret
Kaltschtaler, Nel
Kampfman, Mrs. Anna M.
Kane, Mrs. Neil
Kargl, Agnes
Kavanaugh, Ellen
Keating, Delia
Keating, Mrs. N.
Keating, Mrs. Susan
Keefe, Mrs. Ellen
Keelher, Patrick
Keem, Mrs. Mary
Keenan, Henry
Kehoe, Frederick
Kehrer, Peter
Kelleher, Abbie
Kelleher, William
Keller, John
Keller, Peter H.
Kelly, Frances A.
Kelly, Mary
Kelly, Wm. P.
Kemper, John
Kemph, Katherine
Kennelly, William
Kenney, Catherine L.
Kenney, Timothy

Obituary—(Continued)

Kenney, Rose
Kenny, Patrick J.
Keogh, Mrs. M.
Kersting, Eva
Kessler, Frances
Kessler, Genevieve
Kiefer, George
Kiefer, Gertrude
Kiem, Antony
Killean, Mrs. Kate
Kimble, Mary Anna
Kinidy, Michael
Kirane, Patrick
Kirby, James
Kirby, Joseph
Kirby, Mrs. Margaret
Kirkbride, J. John
Kirsch, Mrs. Eugene
Kislin, Mary
Kislin, Philip
Kitten, Henry
Klarnes, Catherine
Klatz, Aggie
Klatz, Frank, Sr.
Kleber, Michael, Jr.
Knauer, John
Knippen, Marcella
Knoll, Anna
Koebbe, Justina
Koehne, Antony
Koeven, Henry, Jr.
Koltz, Leonard
Koontz, Mrs. Josephine
Kopal, Herman
Korty, Mary
Koss, Gertrude
Kraus, Barbara P.
Krause, Jadwiga
Krause, Lawrence
Krause, Michael
Krause, Rosalia
Krichten, James
Krimm, Mrs. Esther
Krismer, Jacob
Krul, Hermina
Kube, Mrs. Teresa
Kuehne, Alois
Kuhns, Agnes
Kulla, Joseph
Kulrich, Thomas
Kunkel, William
Kusnell, Victoria

Labane, Andrea
Ladenwhich, Joseph
Lafal, Mrs. Thomas
Lais, Bernard
Laman, Mrs. James
Lamburth, Walter
Lamprecht, Helena
Landry, Ophelia
Lang, Leo
Lang, Theodore
Langer, John
Lanham, Robert A.
Larkin, Bridget
Larkin, Jas. A.
Latoner, Mrs. Adeline
Lauders, Gertrude
Laughlin, Mrs. Alice
Lavim, Anna
Lawless, Elizabeth
Lawlor, Anna
Layburn, Thomas
Leary, Cornelius
Leduc, Ben
Lee, Miss Mary
Lehnen, Mrs. Antonia
Leitmeyer, Mrs.
Leitz, Mrs. Elizabeth
Lemy, Mrs. Elizabeth
Lenehan, Catherine
Lenhart, Nickolaus
Lenihan, Miss Mary
Lennon, Michael
Let, Peter M.
Linberger, Mrs. Katherine
Linehan, Cornelius
Linehan, Mrs. Margaret
Linehan, Thomas
Lockert, Mrs. Mary
Logan, Mrs. Mary
Lohman, Ferdinand
Loichot, Mrs. Mary K.
Long, Frank
Long, Mrs. Helen
Lorenz, Frank A.
Losonskys, Joseph
Lucknick, Mrs. Annie
Luebbering, Amelia
Lui, Mat.
Lundy, Nellie
Lynch, Patrick
Lyons, Mrs. Caroline
Lyons, Eugene, Sr.
Lyons, Joseph A.

MacLean, Mrs. Mary
McAleer, Frank
McAllister, Mrs. Alice
McArdle, Annie
McBrinn, Elizabeth
McCanon, John
McCanon, Patrick
McCarthy, Helen
McCarthy, Jere
McCarthy, Mollie
McCloskey, Mary
McColgan, John
McConville, Catherine Martin
McCoppen, Mary
McCormick, Edward
McCormick, Lettelier
McCort, Leo
McCort, Willmer
McCoy, Ann
McCoy, John
McDermott, Bridget
McDermott, Thomas
McDonnell, John Patrick
McDonnelly, James
McGahans, George
McGarry, Bernard
McGoey, Mrs. Nicholas
McGonigle, Margaret
McGounan, Margaretha
McGuire, Mrs. Ann
McGuire, Fanas
McGuire, James
McHale, Bridget L.
McIntyre, Charles
McIver, Mrs. Elizabeth
McKaigney, Peter
McKane, Mrs. Sarah
McKeown, Jane
McKinnon, Lizzie
McMahon, Charles
McMahon, Delia
McMahon, Mrs. Margaret
McMahon, Martin W.
McMahon, Mrs. Mary
McMarrow, Alice
McMarrow, Patrick
McMenamin, Frank
McMenamin, Patrick
McMullian, Mr.
McNamara, Margaret
McNerney, Michael
McNitt, Catherine
McNulty, Mrs. Wm. D
McQuaid, Margaret
McSharry, Thomas
Madden, Anna
Maher, Mrs. Mary
Maher, Mrs. Mary M.
Mahoney, Catherine
Mahoney, Daniel
Mahoney, Joseph
Mahoney, Helen
Mahoney, Mary V.
Maloney, Mrs. C.
Manion, William
Mann, Miss Norma
Manning, Mrs. Catherine
Mannion, Luke
Marsch, Harry
Martella, Lorenz
Martin, Mr.
Martin, Mrs. G. W.
Martin, Wm. M.
Martinides, Eva
Martinides, George
Martinides, Maria
Massé, Aurore
Mathias, Margaret
Maurer, Fidelis
Maurer, P. S.
Maxwell, Elvina
May, Mrs. Mary Ann
Mayer, Joseph
Mayme, Mrs. Mary
Mead, Minnie
Meader, Mrs. Mary A.
Medeiros, Marie Monto
Meehan, Mrs. Catherine
Meehan, Ellen
Meehan, Mrs. Ellen
Meier, Frances
Meier, Mrs.
Meloche, Cécile
Mengwasser, John
Mergy, Earl E.
Meyer, Elizabeth
Meyer, Frank H.
Meyer, Harry F.
Meyer, John
Meyers, Frank H.
Meyers, Henry
Middleton, Clarence
Mieler, Mrs. Herman
Milhaco, Mrs. Anna
Millaire, Christine
Millaire, Elizabeth
Millen, William
Miller, Charlotte
Miller, George
Miller, Margaret
Mills, Mrs. Elizabeth
Minahan, John J.
Minich, Josephine
Mitsch, Mrs. Efferina
Mitterdorf, Charles
Moan, Mary
Mocken, Julia
Moellers, Christina
Moerfe, Mary
Moguin, Nazaire
Molloy, James
Molloy, Wm. J.
Mongooan, Agnes
Monix, Henry
Montgomery, Mrs. Elizabeth
Moore, James
Moore, Mrs. Mary
Moore, Theresa
Moran, Mary J.
Moran, William
Morange, P. L.
Moreali, John
Moreali, Providence
Moresco, Dominic
Morey, William
Morgen, Nicklaus
Moriarty, Betty
Morris, Sarah
Morrissey, James F.
Moser, Agnes
Mosh, Angelo C.
Mourusey, Margaret
Mousseau, Victoria
Mousseau, Wm.
Mulcahy, Bridget
Mulcahy, Mary
Muldoon T.
Muldowney, James J.
Mulhearn, Maria
Mulherm, Henry
Mullahey, Thomas
Mullen, Mrs. Anna
Muller, Mrs. Bertha
Muller, Joseph
Mulligan, Mrs. Elizabeth
Mulvihill, Dennis
Murphy, Elizabeth
Murphy, John
Murphy, Nicholas
Murphy, Sarah
Murphy, Sarah Anna
Murphy, Thomas
Murphy, William
Murphy, Vincent
Muslell, Mrs. Daniel

Nagel, Aloysius
Nalley, Josie
Nash, C. Angela
Nash, Mrs. Mary
Nash, Mrs. Sophia
Neal, M. Mattie
Nee, Patrick
Nees, Magdaline
Neibert, Marianna
Nellis, John
Nelson, Thomas
Nerling, Frank
Newell, Andrew
Newman, Hugh, Sr.
Newman, Hugh, Jr.
Newman, Joseph
Neumeyer, Mary Virginia
Nies, Jake
Nigl, Mrs. Catherine
Noel, Nicholas J.
Noen, John
Noeweman, Wilhelm
Nolan, John
Nolan, Mary Keating
Nooton, John
Nortman, Conrad
Nortman, Konrad
Nowakonski, Mrs. A. W.

Oakes, Agnes
O'Brien, Ann
O'Brien, James
O'Connor, Johanna
O'Donaghue, Katherine
O'Donnell, Bridget
O'Donnell, Dennis
O'Donnell, Mrs. Ellen
O'Donovan, James Wm.
O'Donovan, John Joseph
O'Dwyer, Mrs. Margaret
O'Grady, Joseph
O'Hare, Arthur
O'Keefe, Patrick
Oldige, Raymond
Oliver, Mrs.
O'Malley, John
O'Neil, James
O'Neil, Mary

Obituary (Continued)

O'Neil, Robert
O'Neill, Mrs. Mary
O'Neill, Michael
O'Neill, Thomas
Onellette, Mrs. Paul
Oravitz, Joseph
O'Rourke, Catherine
O'Rourke, Christopher
O'Rourke, Mrs. M.
O'Rourke, Rose
Orth, Wilhelmina
Owens, Frank

Pargett, Mr.
Parrisien, Romauld
Patterson, John
Patton, Ellen D.
Paulissen, Gertrude
Peffer, Miss Bernice
Pellerin, Alphonse
Pellerin, Demerise
Pelusso, Maria
Pemberton, Susanna
Penn, Victoria
Perryman, Patrick
Peters, Oliver
Pfeiffer, Julia
Pfrenger, Jacob
Pheghy, James Abraham
Phillips, Andrew
Piefmeyer, Elisabeth
Piester, Margaret
Pipitone, Grace
Plantet, Godfine
Plotte, Mrs. Mary
Porter, Mrs. Bridget
Portz, Mrs. Nick.
Post, Elizabeth
Post, Emma
Poulin, Miss Leonia
Psenico, Mrs. Cecilia

Quentin, Eugene
Quinn, Ann
Quinn, Catherine
Quinn, Christopher
Quinn, Thomas
Quinn, William
Quosky, Thressa

Rabbitt, Miss Mary
Radcliff, Mrs.
Ralph, James
Ranger, William
Rapp, Frank
Reardon, Annie Marie
Recker, Antonetta
Reddin, Mrs. Mary
Redding, Mrs. Mary A.
Reeaman, Mrs. Elizabeth
Reily, William
Reith, William
Renand, Michael
Rendsland, Frank
Renschey, Caroline
Rhodes, Mrs. Lillian
Rhomberg, Frieda
Ricket, Pat
Riege, Eva
Rieke, Joseph F.
Rieke, Mrs. Louisa
Rieker, Mary Bender
Riley, John
Riley, Margaret
Robinson, Anna
Robinson, Francis X.
Rodgers, Mrs. Elizabeth
Roelicke, Mrs. Elizabeth
Rogers, Agnes
Roig, Mrs. S. Olaya
Romos, Hildred
Roos, Mrs. E.
Rouke, Mrs. Bridget
Rouke, Mrs. Paul D.
Rourke, Frances
Rousseau, Selestin
Rousseau, Sophie
Rowan, George
Rusch, Patrick
Ryan, Bernard
Ryan, Mrs. Eliz. Esther
Ryan, John P.
Ryan, Mrs. Margaret
Ryan, Wm. Timothy
Ryrne, Mrs. M.

Sabine, Maxine
Salann, Augustin
Sanchez, Mrs. Lolita
Sanders, Mrs. Anna
Sanders, Mrs. Jennie
Sangl, Edward F.
Santo, Miss Catherine
Sathane, James
Sauer, Joseph
Saur, Leo
Scanlon, Catherine
Scanlon, Miss Margaret
Scarr, Wm.
Schanbeck, Paul
Schehl, Maria
Scheppe, Francis
Scherer, Louis
Scherf, Helen
Scherf, Mrs. Helen Christman
Scheuble, Mrs. Elizabeth F.
Schmidt, Edmund
Schmidt, Henry
Schmidt, Mrs. Theresia
Schmith, Jules
Schmitt, John
Schneider, George
Schneider, Mary Henriette
Schneider, Mrs. Helena
Schneider, Thomas
Schneiders, Antony
Schnurrberger, Mrs. Mary Anna
Schoenberger, Anthony
Schoenborn, Anna Mary
Scholl, Magdalena
Schomann, Annie R.
Schrader, Henry
Schreel, Mary
Schreiner, Mrs. J. H.
Schroll, Anna
Schuckman, Margareth
Schueth, Mrs. Agnes
Schuette, Mrs. Barbara
Schuler, Frederick
Schultz, Magdalen
Schwallen, Joseph W.
Schwarz, Barbara
Schweitzer, Anthony
Schweitzer, Catherine
Scott, Mrs. B. C.
Scott, Cathrine
Scott, Katherine
Scott, Mrs. Wellington
Sebold, Rose T.
Seegar, Anne
Segfried, Frank J.
Sehmann, Kathrine
Seider, Teresa
Seidel, Barbara
Seittern, Anna
Seitz, Joseph
Sells, Mrs. Nellie
Senz, Mr.
Serrnik, Henry
Shannon, Edward
Shea, Mrs. Margaret
Sheedy, John
Shekelton, Carl
Shekleton, Alexander
Shelby, Virgil Lee
Sherrard, Edward
Shields, Bernard
Shilling, Anne
Shilling, John
Shramble, Mrs.
Shribers, Joseph
Shuchart, Frank
Shultz, Mrs.
Signorastri, Mrs. Aurelia
Slauson, Mary
Slayman, Miss Kate
Slayne, Peter
Smitgen, John
Smith, Gilbert
Smith, James J.
Smith, Mrs. M. J.
Snell, Mrs.
Snider, Joe
Snyder, Mrs. Renetta
Soffel, Susanna
Surkfull, George
Sweeny, Grace
St. Germain, Antoine
St. Jacques, Mrs. Mary P. M.
St. Jacques, Mrs. E. M.
St. James, Mrs. Ellen
Spellman, Margaret
Sprangers, Maria
Springer, Dorothy
Sprissler, Bernard
Staab, Antony
Stack, Catherine
Stamms, William
Stanton, John
Stanton, Maria
Staub, Mrs. Anna
Steckler, Elizabeth
Stenger, Catherine
Stephen, Boice D.
Strassner, Clara
Streckfus, John
Stricker, Martha
Stumpf, Wendelin
Sullivan, Cornelius
Sullivan, James D.
Sullivan, Jerry
Sullivan, John Michael
Sullivan, Michael
Summers, Matthew
Sweeney, Mary B.
Sweeney, Mrs. Mary
Symth, John M.
Sylvester, Mrs. Rose

Taggart, James, Sr.
Taylor, Mrs. Juliana E.
Terre, Eleonore
Thiemans, Anna
Thomas, Julia
Thurner, Anna Mary
Tiescotter, Mrs. Francis
Tighe, John
Tighe, Mrs. Winifred
Timmers, Bernard
Tisdale, Agnes
Tonnes, Miss Mary
Tooley, Mrs. Truman
Topper, Francis
Trahey, Andrew
Traut, John James
Traynor, Christopher
Traynor, Ellen
Tricke, Ellen
Trowbridge, Teresa
Tueller, Bernidina
Tully, Wm. J.
Turley, James

Uhlenkott, Mrs. L.

Van de Ryt, George
Vay, Mrs. Margareta
Veasy, William
Viane, Miss Josephine
Vierig, Mrs. Maria
Vogel, Mrs. Anna
Vogel, Mrs. Elizabeth
Voirier, Altea
Vorgtsberger, Alice M.
Voss, Henry

Wagner, Mrs. A. C.
Walch, Mary
Walsh, John
Walsh, Nora
Walsh, Robert
Walsh, Rosie
Walsh, Timothy
Walsh, William
Wallner, W.
Ward, Mary A.
Warnock, Mary
Webb, Aloysius
Webb, Michael V.
Weber, Mrs. Anna K.
Wegmann, Ida
Wehner, Geo.
Weigand, Mrs. M.
Weisshaar, Mrs. Margaret
Welch, Miss Mary
Welly, Mrs. Joseph
Welsh, Eleanor
Wessells, Mrs. W. H.
Weyler, Mrs. Sophie
Whalen, Annie
Whelan, Ida
Whelan, Mrs. Leonora
Whitmore, Wm. C
Wick, Catherine
Wiess, Julia M.
Wiest, Amalie
Wilbert, Rose
Wild, Michael
Williams, Mrs. Mary
Williams, Sam
Williams, Mrs. Elizabeth
Williams, Mrs. Esther
Willman, Jacob
Winslow, George
Wintels, Adalina
Winters, Kate
Wisdale, Agnes
Wise, Antony
Wise, Frank
Wise, Mike
Wise, Nick
Witman, Frank
Wiwel, Mrs. Kathernne
Wohlrab, Mrs. Clara
Wolf, Joseph A.
Woll, Joseph
Wood, Helen
Woods, Mary
Woolin, Margaret
Woolf, Mrs. Josephine
Woolman, Sara Eliza
Wuchner, Mrs. Theresa

Yager, John A.
Young, Jacob
Young, Mary
Younker, Elizabeth

Zeiner, Mary Walburga
Zenner, Mrs. Frances
Zens, Mrs. Josephine
Zilverink, Edward
Zimlick, Louisa
Zimmerman, Mrs. F. R.
Zimmerman, Mrs. Theresa
Zisterer, Mary
Zuccarelli, Rosa
Zwiebelhoefer, Albert

1922

The Crusader's Almanac

God wills it

1922

COMMISSARIAT of the HOLY LAND
MOUNT ST. SEPULCHRE
WASHINGTON, D.C.

The Crusader's Almanac

PUBLISHED QUARTERLY FOR THE BENEFIT OF THE HOLY LAND

BY THE

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND

MOUNT SAINT SEPULCHRE WASHINGTON, D. C.

Entered as second class matter May 29, 1905, at the Post Office at Washington, D. C., under the Act of Congress of March 3, 1879. Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on July 1, 1918.

Vol. XXX, No. 1 OCTOBER 1, 1921 Price, 25 Cents Yearly

General Information

The Crusader's Almanac is published in the interests of the Sacred Shrines in Palestine. Subscription funds of this magazine are transmitted to the Custos of the Holy Land in Jerusalem, where, like the Good Friday Collection, same is used for the maintenance of the Holy Places and for the spread of Christianity throughout the missions of the Holy Land, which comprise not only Palestine, but also Egypt, Asia Minor, Armenia and the Island of Cyprus.

The Commissariat of the Holy Land is a legally organized corporation existing under the laws of the District of Columbia, and situated at Brookland, Washington, D. C. The legal title is "The Commissariat of the Holy Land for the United States of America." The corporation is entitled by law to receive bequests and donations of all kinds; and the above legal title should be used in wills and bequests towards this great work of the Holy Land.

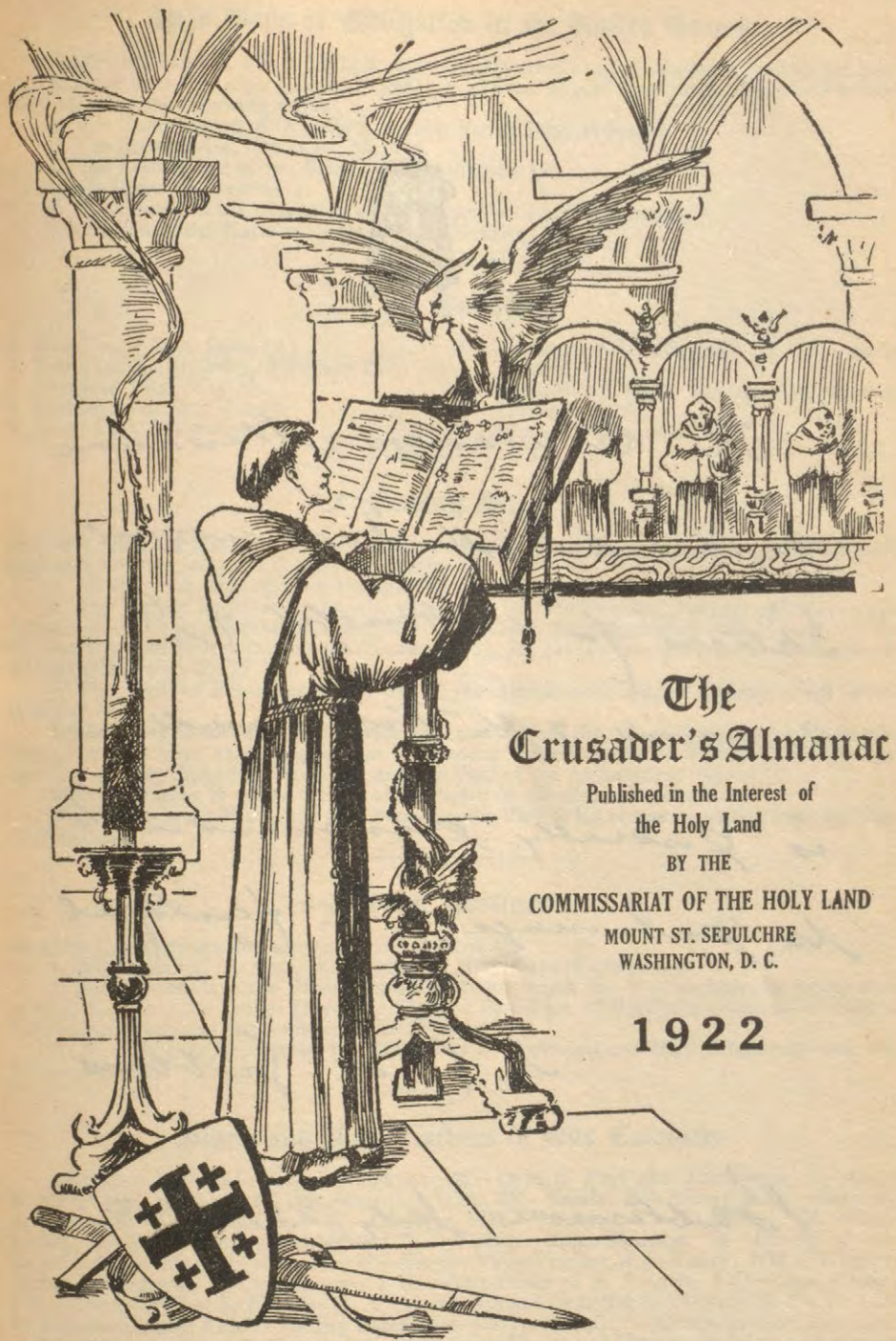
Persons corresponding with us are requested *always* to sign their full name and address to their letters. Changes of address should always be promptly reported, giving both *old* and *new* addresses.

Remittances should be sent by Money Order or Check. Do not enclose bills or coins in unregistered letters. Such remittances are liable to be lost. All Money Orders or Checks should be made payable to the "Commissariat of the Holy Land, Washington, D. C."

Perpetual Members of the Crusade who do not receive the Crusader's Almanac should inform us of this fact, giving their full name and address, and the year of their enrollment, so that we may send them the Almanac in the future.

The Crusader's Almanac is published four times a year in English, German and Polish. The annual number is for all members of the Crusade of the Holy Land. The three quarterly issues are sent free of charge to Promoters and their assistants.

An Italian Bulletin called **"Il Crociato"** is published in the interests of the Holy Shrines of Palestine, and may be obtained through our Promoters.

The Crusader's Almanac

Published in the Interest of
the Holy Land

BY THE

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND

MOUNT ST. SEPULCHRE
WASHINGTON, D. C.

1922

The Crusaders' Almanac published by the Franciscan Fathers for the benefit of the Missions of the Holy Land is cordially commended to the patronage of the faithful.

J. Card. Gibbons

Baltimore July 25, 1902.

Holy Days of Obligation in the United States

Besides on Sunday, every Catholic who has attained the age of reason, and is not prevented by sickness or other sufficient causes, is obliged to rest from servile work and attend Holy Mass on the following days:

1. The Circumcision of Our Lord, or New Year's Day, January 1.
2. The Ascension of Our Lord, May 25.
3. The Assumption of the Blessed Virgin, August 15.
4. All Saints', November 1.
5. The Immaculate Conception of the Blessed Virgin, December 8.
6. Christmas, the Nativity of Our Lord, December 25.

Civil Holidays

1. New Year's Day, January 1.
2. Washington's Birthday, February 22.
3. Memorial Day, May 30.
4. Independence Day, July 4.
5. Labor Day, September 5.
6. Columbus Day, October 12 (in many States).
7. Thanksgiving Day, the last Thursday in November (23).
8. Christmas, December 25.

Fasting Days

on which every Catholic who has reached the age of twenty-one, and is not lawfully excused, may take but one *full* meal (besides a collation):

1. All the week-days of Lent, begining on Ash Wednesday, March 1.

2. The Ember Days, four times a year, viz., the Wednesdays, Fridays and Saturdays (*a*) next after the first Sunday in Lent (March 8, 10, 11) (*b*) in Pentecost week (June 7, 9, 10); (*c*) next after the 14th of September (September 20, 22, 23) (*d*) next after the third Sunday of Advent (December 20, 22, 23).

3. The Vigils of Pentecost (June 3), of the Assumption, August 14 and of All Saints (October 31)

Soldiers and Sailors in active service are exempt from the rule of Fasting and Abstinence throughout the year, excepting on Ash Wednesday (March 1), Good Friday (April 14), the forenoon of Holy Saturday (April 15), and the Vigil of the Assumption, August 14.

Military Nurses in active service are included in the above dispensation.

NOTE.—When a Feast falls on a Monday, the Vigil is *not* observed, as this year the Vigil of Christmas.

Days of Abstinence

on which Catholics are not allowed to eat flesh meat:

1. All Fridays in the year, except they be Holy Days of Obligation.

2. Ash Wednesday; the Saturdays of Lent (for which the Wednesdays are substituted in most dioceses); the Ember Days, the Vigils of Pentecost, of the Assumption, of All Saints, and of Christmas; and the forenoon of Holy Saturday.

N. B.—The time for fulfilling the Easter duty of Confession and Holy Communion ends this year on June 11.

Signs and Abbreviations in Our Calendar

✠Sundays and Holidays of Obligation; ✠—Days of Fast and Abstinence; ✠—Days of Abstinence; ★—Days of Devotion; S.—Saint; SS.—Saints; B.—Blessed; BB.—Blesseds; Ap.—Apostle; App.—Apostles; M.—Martyr; MM.—Martyrs; C.—Confessor; CC.—Confessors; P.—Pope; Abp.—Archbishop; Bp.—Bishop; Bpp.—Bishops; D.—Doctor of the Church; Ab.—Abbot; F.—Founder; V.—Virgin; VV.—Virgins; W.—Widow; WW.—Widows; Comp.—Companion or Companions; 1 O.—First Order of S. Francis; 2 O.—Poor Clares; 3 O.—Third Order of S. Francis; G. A.—General Absolution (for Tertiaries); P. I.—Plenary Indulgence (for all); P. I.*—Plenary Indulgence (for Tertiaries); †—Every Tuesday, Devotion to St. Antony at Mount St. Sepulchre. (Franciscan Feasts and Franciscan Saints and Blessed are printed in *italic type.*)

1	S	**New Year—The Circumcision.** (G. A., P. I.*) *Gospel: The Circumcision of Our Lord. Luke ii, 21–22.* Plenary Indulgence for the Promoters of the Crusade.	
2	M	Feast of the Holy Name. (P. I.)	*BB. Bentivole and Gerard CC. 1 O.*
3	†T	Octave of S. John, Ap. Evang.	S. Daniel, M.
4	W	S. Titus, Bp. C.	*B. Angela, W. 3 O.*
5	T	Vigil of Epiphany.	S. Telesphorus, P. M.
6	F	✠ ★FIRST FRIDAY. ★EPIPHANY. (G. A., P. I.*). Plenary Indulgence for all Crusaders.	S. Melanius, Bp. C.
7	S	S. Lucian, P. M.	S. Crispin, Bp. C.
8	S	✠**1st Sunday after Epiphany** *Gospel: Jesus found in the Temple. Luke ii, 42–52.*	S. Apollinaris, Bp. C.
9	M	SS. Julian and Basilissa, MM.	S. Marciana, V., M.
10	†T	S. Agatho, P. M.	S. William, Ab. C.
11	W	S. Hyginus, P. M.	S. Theodosius, C.
12	T	S. Arcadius, M.	S. Tatiana, M.
13	F	✠Octave of Epiphany.	S. Leontius, Bp. C.
14	S	S. Hilarius, Bp. C. (P. I.)	S. Felix, M.
15	S	✠**2d Sunday after Epiphany** *Gospel: Marriage at Cana. John ii, 1–11.*	S. Paul, Hermit, C.
16	M	S. Marcellus, I. P., M.	*SS. Berard and Comp., First Franciscan Martyrs.* (P. I.)
17	†T	S. Antony, Ab. C.	S. Sulpicius, Bp. C.
18	W	St. Peter's See at Rome.	S. Prisca, V. M.
19	T	S. Canute, K. C.	*BB. Thomas, Charles and Bernard, CC. 1 O.*
20	F	✠SS. Fabian and Sebastian, MM.	S. Maurus, Bp. C.
21	S	S. Agnes, V. M.	S. Publius, Bp. C.
22	S	✠**3d Sunday after Epiphany** *Gospel: Christ cures the leper. Matt. viii, 1-13.*	SS. Vincent and Anastasia, MM.
23	M	S. Raymund, C.	S. Emerentiana, V. M.
24	†T	S. Timothy, Bp. M.	S. Felician, Bp. M.
25	W	Conversion of St. Paul.	S. Ananias, M.
26	T	S. Polycarp, Bp. M.	S. Paula, W.
27	F	✠S. John Chrysostom, Bp., C., D.	S. Julian, M.
28	S	S. Agnes, second, V. M.	*BB. Odoric, Roger and Giles, CC. 1 O.*
29	S	✠**4th Sunday after Epiphany** *Gospel: Christ calms the sea. Matt. viii, 23-28.*	S. Francis de Sales, C., D.
30	M	S. Martina, V., M.	*S. Hyacintha, V. 3 O.* (P. I.)
31	†T	S. Peter Nolasco, C.	*BB. Louisa and Paula, WW. 3 O.* (P. I.)

The Crusade for the Holy Land

Aim.—The Crusade is an Association for the rescue and preservation of the Holy Shrines of Palestine, which are entrusted by the church to the guardianship of the Franciscan Order.

Admissions.—Persons desiring to be enrolled may obtain admission at any time of the year at the Commissariat of the Holy Land or through the Promoters of the Crusade. Children, living and deceased parents and relatives, can be made members of the Crusade, and will enjoy the Spiritual benefits thereof. Every person receives at his admission a copy of The Crusader's Almanac, a certificate of membership, and a medal enriched with the indulgences of the Holy Land, and of the fivefold Scapular.

Fees.—The Crusaders contribute 25 cents annually toward the rescue and preservation of the Holy Shrines. Promoters and Crusaders are cautioned not to enclose money (coin or bills) in letters not registered, but to make remittance by postal money order or check. Stamps will be received for small amounts.

Deceased Members.—Remember to have your deceased parents, relatives, and friends enrolled in the Crusade. They will thus participate in the many thousand Holy Masses said for them at the Sacred Shrines. How grateful will these poor souls be to you if by your charity you help to release them from the pains of Purgatory.

Perpetual Membership.—Perpetual Members of the Crusade for the Holy Land and enrolled as Benefactors of the Holy Land are those who contribute a larger amount for the benefit of the Holy Places in Palestine. These Perpetual Members partake during life and after death of all the spiritual advantages of the Crusade. Absent or deceased persons, as well as families and religious communities, may be enrolled as perpetual members. Persons contributing $12.00 for the Holy Shrines are enrolled as Perpetual Members of the Crusade, while a contribution of $100.00 entitles them to the enrollment of an entire family or religious community, both living and deceased members. A family enrollment includes husband and wife, their living and deceased children, their parents, brothers and sisters. A diploma for a community includes all the present and deceased members. As a certificate of perpetual membership, diplomas are issued by the Commissariat of the Holy Land.

Spiritual Benefits.—The Crusaders partake in many thousand Holy Masses offered annually for the Benefactors by the Franciscan Fathers at the Sacred Shrines; 2d.—By a brief of Pope Pius VI—*Inter Caetera*—dated July 13, 1778, they partake of all the good works, prayers, fastings, penances, mortifications, and pilgrimages performed in the Holy Land by the Franciscan Friars, the pilgrims, and the faithful. 3d.—They share in the innumerable indulgences attached to the Holy Shrines, all of which are applicable to the souls of the faithful departed. 4th.—His Holiness Leo XIII granted a Plenary Indulgence to the Crusaders on the Feasts of Christmas and Easter and in the hour of death, and a partial one every Friday.

Promoters.—We invite all those who love the Holy Land and the dear places of our Redemption to become Promoters of the Crusade. Upon application, we shall provide them with the necessary supplies.

Special Favors to Promoters.—Besides the favors accorded to the members of the Crusade, Pope Leo XIII, by Rescript, June 26, 1894, granted to the Promoters a Plenary Indulgence: (a) on New Year's Day; (b) on the Feast of the Assumption of the Blessed Virgin. They have, moreover, the benefit of special Masses said every week for their intention in the Holy Sepulchre, on Calvary, in the Church of St. Saviour in Jerusalem, in the Sanctuary of the Annunciation at Nazareth, in the Holy Grotto of Bethlehem, and in the Sanctuary of St. John the Baptist at Ain Karim. As a mark of gratitude, we occasionally present the Promoters with a blessed souvenir.

Approbation.—The Good Work of the Holy Land has been approved and recommended by over forty Popes in more than sixty Pontifical Bulls and Briefs, and it has the special blessing of Popes Pius IX, Leo XIII, Pius X and Benedict XV; also of Cardinals McCloskey, Falconio, Farley and Gibbons, His Excellency Most Rev. John Bonzano, Apostolic Delegate, and of many other Prelates.

All communications should be addressed to the

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND

Mount St. Sepulchre, Washington, D. C.

WITH ECCLESIASTICAL APPROBATION

1	W	S. Ignatius, Bp. M. (P. I.)	*BB. Eustochius and Veridiana VV., 2 and 3 O.*
2	T	★PURIFICATION OF THE B. V. M. (G. A., P. I.*) Blessing of Candles.	S. Lawrence, Bp. of Canterbury.
3	F	★FIRST FRIDAY.—S. Blase, Bp. M. Blessing of throats.	*B. Matthew of Agrigento, Bp. C. 1 O.*
4	S	S. Andrew Cor. Bp. C.	*S. Joseph of Leonissa, C., 1 O.* (P. I.)
5	S	✠**5th Sunday after Epiphany** *Gospel: Parable of the cockle. Matt. xiii, 24-31.*	*SS. Peter Baptist and Comp MM. 1 and 3 O.* (P. I.)
6	M	S. Titus, Bp., C.	S. Dorothea, V., M.
7	†T	S. Romuald, Ab., C.	*BB. Rizzerius, Giles-Mary and Antony, CC. 1 O.*
8	W	S. John of Matha, C.	S. Honoratus, Bp., C.
9	T	S. Cyril of Alexandria, Bp. C., D.	S. Appollonia, V., M.
10	F	S. Scholastica, V.	Ten Soldier Martyrs of Rome.
11	S	Our Lady of Lourdes.	S. Lazarus, Bp. C.
12	S	✠**Septuagesima Sunday** *Gospel: The laborers in the vineyard. Matt. xx, 1-16.*	Seven FF. of the Servite Order, CC.
13	M	S. Benignus, M.	*B. John of Triora, M. 1 O.*
14	†T	S. Valentine, M.	*B. Jane of Valois, W.*
15	W	SS. Faustin and Jovita, MM.	*B. Andrew, C. 1 O.*
16	T	S. Gregory X, P., C.	*B. Philipa, V. 2 O*
17	F	SS. Faustin and Comp., MM.	S. Fintan, C.
18	S	S. Simeon, Bp., M.	S. Flavian, Bp. C.
19	S	✠**Sexagesima Sunday** *Gospel: The parable of the sower. Luke viii, 4-16.*	*S. Conrad, C., 3 O.* (P. I.)
20	M	S. Leo, Bp. C.	*B. Peter of Treja, C. 1 O.*
21	†T	S. Severin, Bp. M.	St. German, C.
22	W	St. Peter's See at Antioch.	*S. Margaret of Cortona, Penitent, 3 O.* (P. I.)
23	T	S. Peter Damian, Bp. C., D.	S. Martha, V., M.
24	F	S. Mathias, Ap.	**S.** Ethelbert, K, C.
25	S	S. Felix, III, P., C.	*B. Sebastian, C. 1 O.*
26	S	✠**Quinquagesima Sunday** *Gospel: Jesus gives sight to the blind man. Luke xviii, 31-43.*	*B. Isabella, V. 2 O.*
27	M	S. Leander, C.	S. Julian, M.
28	†T	S. Roman, Ab., C.	*B. Antonia, V. 2 O.*

Letter of Approbation

Apostolic Delegation,
United States of America

1811 Biltmore St., Washington, D. C.,
August 10, 1912.

Very Rev. and Dear Father:

It pleased me very much on my arrival here in Washington to learn that the work of the Holy Land was established in this country. But I was more pleased still on visiting your monastery, to find there so many and interesting souvenirs of the places where the work of our Redemption was accomplished. Your work for the Holy Land is well known, being approved by many Pontiffs, and enriched with many indulgences. On this work I also bestow my blessing; and I recommend in an especial manner the periodical known as "The Crusader's Almanac." I earnestly hope that in your efforts you will be supported by the faithful of the United States.

With best wishes, I am,

Sincerely yours in Xto.,

+ John Bonzano
Archbishop of Melitene

Apostolic Delegate.

To Very Rev. Godfrey Schilling, O.F.M.,
College of the Holy Land, Brookland, D. C.

Decree of the Sacred Congregation for Religious

In Regard to the Collection of Alms for the Benefit of the Holy Land

The Sacred Congregation charged with the concerns of Religious, for the setting at rest divers doubts that have sprung up, and obviating possible doubts in the future, has determined to declare, and hereby declares, that in the Decrees on Questing Institutes, the Good Work of the Holy Land entrusted to the Order of Friars Minor, was not and is not in the least included; because that work far exceeds the particular needs and individual interests of the said Order and has been most fully approved, enriched with privileges and strongly recommended by the Apostolic See. Wherefore, the said Congregation, animated with the desire not only of not impairing but rather of promoting the aforesaid good work, decrees and commands that the collections in favor of the Holy Land, hitherto wont to be made on Good Friday or on other days during the year by the Friars Minor, either in person or through the medium of other trustworthy people, following the rules and customs duly observed in this matter, must still be made everywhere in future, the above-mentioned Decree of November 21, 1908, notwithstanding.

On our Most Holy Lord Pius X being informed of these decisions by the undersigned Cardinal Prefect, His Holiness designed to ratify and confirm them on October 1, 1909.

Fr. J. C. Card, Vives,
Prefect.

1	W	✠ ★ASH WEDNESDAY Blessing of Ashes. Lent begins today.	S. Antonina, M.
2	T	SS. Paul and Comp. MM.	*B. Agnes of Prague, V. 2 O.*
3	F	✠ ★FIRST FRIDAY—*Mysteries of the Way of the Cross.* (P. I.)	S. Cunegundis, V.
4	S	S. Casimir, C.	S. Lucius I, P., M.
5	S	✠ **1st Sunday in Lent** *Gospel: Jesus tempted by S an. Matt. iv, 1-11.*	*S. John Joseph of the Cross C., 1 O.* (P. I.)
6	M	SS. Perpetua and Felicitas, MM.	*S. Coleta, V. 2 O.* (P. I.)
7	†T.	St. Thomas of Aquin, C.	S. Theophilus, Bp. C.
8	W	✠ EMBER DAY—S. John of God, C., F.	S. Pontius, Deacon, C.
9	T	S. Frances of Rome, W.	*S. Catherine of Bologna, V., 2 O.* (P. I.)
10	F	✠ EMBER DAY—Forty Martyrs of Sebaste. Novena in honor of St. Joseph begins today.	S. Victor, M.
11	S	✠ EMBER DAY.—S. Constantine, C.	*BB. John Baptist and Christopher, CC. 1 O.*
12	S	✠ **2d Sunday in Lent** *Gospel: The Transfiguration of our Lord. Matt. xvii, 1-9.*	S. Gregory I., P., C., D.
13	M	S. Christina, V., M. Thirteen Tuesdays in honor of S. Antony begin tomorrow.	*B. Agnellus of Pisa, C., 1 O.*
14	†T	S. Matildis, Queen.	*Removal of the Relics of St. Bonaventure, C., D.*
15	W	✠ S. Longius the Centurion, M.	S. Zachary, P. C.
16	T	S. Abraham, Hermit.	S. Julian, M.
17	F	✠ S. Patrick, Bp. C., Ap. of Ireland.	S. Joseph of Arimathea, C.
18	S	S. Cyril of Jerusalem, Bp. C., D.	*B. Salvator, C. 1 O.*
19	S	✠ **3d Sunday in Lent** *Gospel: Jesus casts out a devil. Luke xi, 14-28.*	S. Joseph, Spouse of B. V. M., (G. A., P. I.)
20	M	S. Cuthbert, Bp. C.—Celebration of the Feast of St. Joseph today.	*BB. John of Parma, Mark and Hippolytus, CC., 1 and 3 O.*
21	†T	S. Benedict, Ab., C., F. of Benedictines.	S. Birilus, Bp., C.
22	W	✠ S. Catherine of Sweden, V.	*S. Benvenutus, Bp., C. 1 O.* (P. I.)
23	T	S. Fidelis, M.	S. Benedict, Monk.
24	F	✠ S. Simeon, Infant, M.	*B. Didacus Joseph, C., 1 O.*
25	S	Annunciation, B. V. M.	S. Quirinus, M.
26	S	✠ **4th Sunday in Lent**—(Laetare Sunday) *Gospel: The Miracle of the loaves and the fishes. John vi, 1-5.*	S. Ludger, Bp. C.
27	M	S. John Damascene, Bp., C. D.	S. Philetus and Comp. MM.
28	†T	S. Sixtus III, P., M.	*S. John Capistran, C., 1 O.* (P. I.)
29	W	✠ S. Cyril, Deacon, M.	*B. Jane Mary, W., 3 O.*
30	T	S. John Climacus, Ab., C.	S. Zosimus, Bp., C.
31	F	✠ S. Benjamin, Deacon, M., Patron of Deacons	S. Balbina, V.

Crusade
FOR THE
Holy Land

The Crusader's Prayer

O Divine Eternal Father! I offer Thee the Precious Blood of Jesus Christ, in reparation for my sins, for the wants of the Holy Church, for the wants of the Holy Land, for the conversion of poor sinners and for the release of the suffering souls in Purgatory.

(To be said morning, noon and night)

The Good Work of the Holy Land

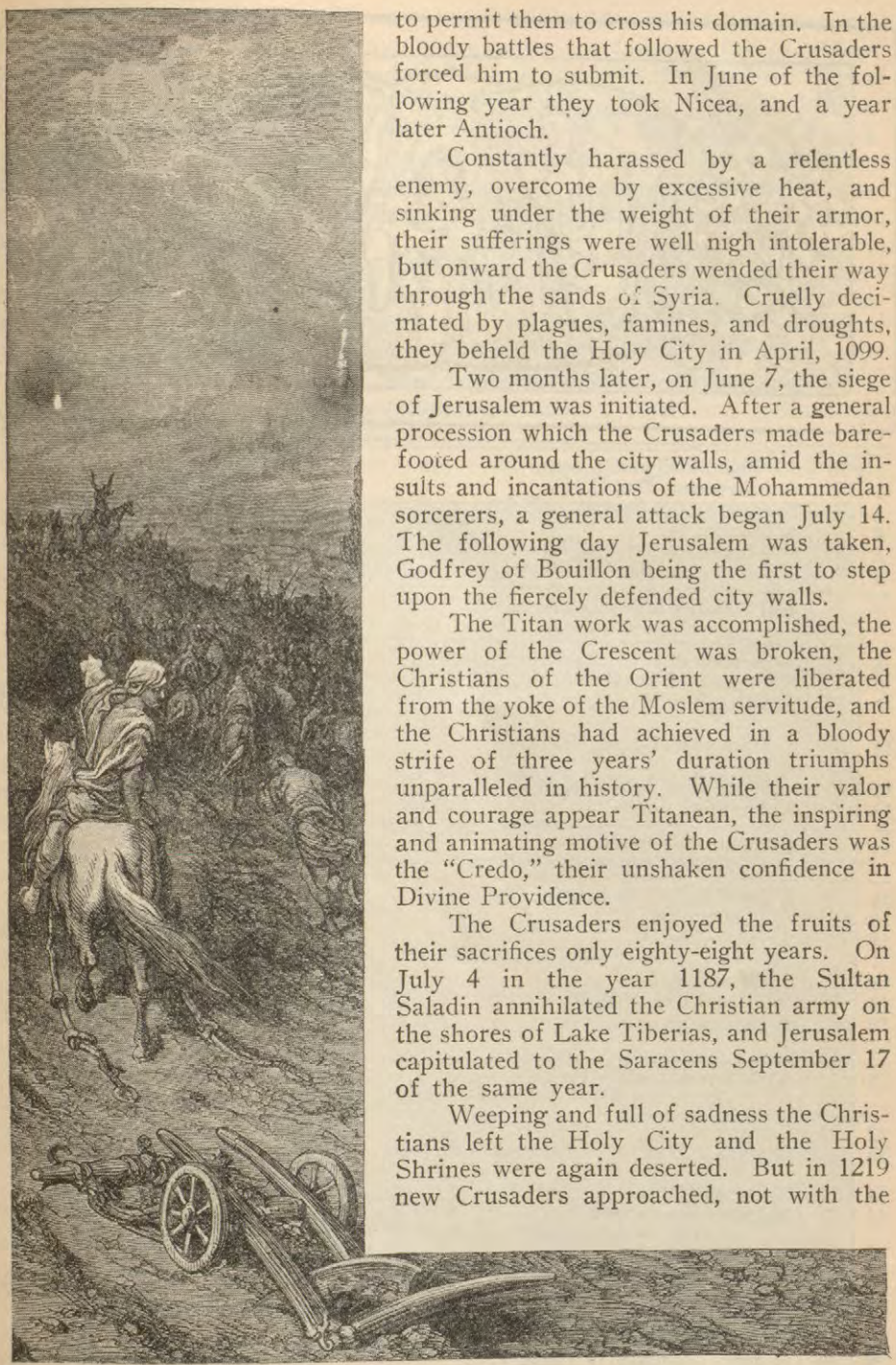
IT WAS in the year 1096. All Europe was in commotion, when Pope Urban II convoked a Council at Clermont in France. Surrounded by an immense assembly of bishops, knights, nobles, and men of all conditions, the Holy Father spoke of the sufferings, miseries, and ignominies endured by the Christians in the Orient from the hands of the Saracens, and exhorted all to go and rescue the Holy Sepulchre from the yoke of Mohammedanism. Amid a wonderful and unparalleled enthusiasm and with the cries of "God wills it," all rushed towards the Pontiff to pledge themselves by vow to depart for the Holy Land, and to receive the cross of red material to be worn on the shoulder. This was the origin of the "Crusaders."

"God wills it" resounded now from city to city, from every village to the remotest hamlet. A mysterious and wonderful spirit had seized all nations of the West. The farmer left his plow, the artisan his trade, the knight his manor, the prince his realm, all eager to sacrifice life and fortune in the interest of the Good Work. Prompted by genuine devotion and the purest motives, hundreds of thousands placed themselves under the banner of the chosen leader, Godfrey of Bouillon.

In December of the same year the Crusaders reached Constantinople to be perfidiously attacked by—Christians; the Greek Emperor Alexius refused

1	S	S. Theodora, V., M.	S. Hugh, C.
2	S	✱**Passion Sunday** *Gospel: The Jews try to stone Jesus. John viii, 46-59.*	*B. Leopold, C., 1 O.*
3	M	S. Pancratius, Bp., M.	*BB. Gandulph and John, CC., 1 O.*
4	†T	S. Isidor, Bp., C., D.	*S. Benedict the Moor, C., 1 O.,* (P. I.)
5	W	⋙S. Vincent Ferrer, C.	S. Irene, V.
6	T	S. Xystus, P., C.	*B. Crescentia Hess, V. 3 O.*
7	F	⋙ ★FIRST FRIDAY—Seven Sorrows B. M. V.	*B. William, C. 3 O.*
8	S	S. Denis, Bp. C.	*B. Julian, C., 1 O.*
9	S	✱**Palm Sunday**—(G. A.) *Gospel: Triumphant entry of Jesus into Jerusalem. Matt. xxi, 1-9.* Blessing of Palms.	*B. Thomas, M. 1 O.*
10	M	S. Ezechiel, Prophet. (G. A.) Nine Tuesdays in honor of S. Antony begin tomorrow.	*B. Mark, C. 1 O.*
11	†T	St. Leo the Great, P., C., D. (G. A.)	S. Isaac, Monk.
12	W	⋙S. Victor, M. (G. A.)	*B. Angelus, C., 1 O.*
13	T	★HOLY THURSDAY. (G. A.)	S. Hermenegild, M.
14	F	⋙ ★GOOD FRIDAY. (G. A.) Funeral of Christ—Jerusalem and Mt. St. Sepulchre.	S. Justin, M.
15	S	⋙ ★HOLY SATURDAY. (G. A.) Resurrection Service at Mt. St. Sepulchre. Lenten Fast and Abstinence ends at *noon* today.	S. Eustace, M.
16	S	✱**Easter Sunday**—(G. A., P. I.) *Gospel: The Resurrection of Christ. Mark xvi, 1-7.*	*S. Benedict Labre, the Beggar, C.*
17	M	S. Anicete, P., M.	S. Innocent, Bp., C.
18	†T	S. Appollonius, M.	*B. Andrew, C., 1 O.*
19	W	S. Leo IX, P., C.	*B. Conrad, C. 1 O.*
20	T	S. Marcellinus, Bp., C.	S. Theodore, C.
21	F	⋙S. Anselm, Bp., C.	S. Simeon, P., M.
22	S	S. Soter, P., M.	*B. Francis of Fabriano, C. 1 O.*
23	S	✱**Low Sunday** *Gospel: Jesus appears to His Disciples. John xx, 19-31.*	*B. Giles of Assisi, C. 1 O.*
24	M	Soterius, P., M.	*S. Fidelis, M., 1 O.* (P. I.)
25	†T	S. Mark, Evangelist. Procession and Litany of the Saints.	S. Ermin, Bp., C.
26	W	Our Lady of Good Counsel.	S. Cletus, P., M.
27	T	S. Zita, V.	*B. James, C., 1 O.*
28	F	⋙S. Paul of the Cross, C., F. of Passionists.	*B. Luchesius, C. 3 O., First Tertiary.*
29	S	S. Peter, M.	S. Hugh, Ab., C.
30	S	✱**2d Sunday after Easter** *Gospel: The Good Shepherd. John x, 11-16.*	*BB. Benedict and Joseph Benedict, CC., 1 and 3 O.*

to permit them to cross his domain. In the bloody battles that followed the Crusaders forced him to submit. In June of the following year they took Nicea, and a year later Antioch.

Constantly harassed by a relentless enemy, overcome by excessive heat, and sinking under the weight of their armor, their sufferings were well nigh intolerable, but onward the Crusaders wended their way through the sands of Syria. Cruelly decimated by plagues, famines, and droughts, they beheld the Holy City in April, 1099.

Two months later, on June 7, the siege of Jerusalem was initiated. After a general procession which the Crusaders made barefooted around the city walls, amid the insults and incantations of the Mohammedan sorcerers, a general attack began July 14. The following day Jerusalem was taken, Godfrey of Bouillon being the first to step upon the fiercely defended city walls.

The Titan work was accomplished, the power of the Crescent was broken, the Christians of the Orient were liberated from the yoke of the Moslem servitude, and the Christians had achieved in a bloody strife of three years' duration triumphs unparalleled in history. While their valor and courage appear Titanean, the inspiring and animating motive of the Crusaders was the "Credo," their unshaken confidence in Divine Providence.

The Crusaders enjoyed the fruits of their sacrifices only eighty-eight years. On July 4 in the year 1187, the Sultan Saladin annihilated the Christian army on the shores of Lake Tiberias, and Jerusalem capitulated to the Saracens September 17 of the same year.

Weeping and full of sadness the Christians left the Holy City and the Holy Shrines were again deserted. But in 1219 new Crusaders approached, not with the

"The farmer left his plow" (page 9)

1	M	SS. Philip and James, App.	S. Jeremias, Prophet.
2	†T	S. Athanasius, Bp., C., D.	S. Felix, Deacon, M.
3	W	Solemnity of S. Joseph. (P. I.)	Finding of the Holy Cross.
4	T	S. Monica, W.	S. Antonia, M.
5	F	✠ ★FIRST FRIDAY.—S. Pius V., P., C.	S. Angelus, C.
6	S	S. John before the Latin Gate.	S. Benedicta, V.
7	S	✠**3d Sunday after Easter** *Gospel: Joy after Sorrow. John xvi, 16-22.*	S. Stanislaus, Bp. M.
8	M	Apparition of S. Michael the Archangel.	S. Denis, Bp., C.
9	†T	S. Gregory of Nazianzen, Bp., C., D.	S. Beatus, C.
10	W	S. Antoninus, Bp., C.	SS. Gordianus and Epimachus, MM.
11	T	S. Mamertus, Bp., C.	*BB. Julian, Ladislaus and Vivaldus, CC., 1 and 3 O.*
12	F	✠SS. Nereus, Achilleus, MM.	S. Pancratius, M.
13	S	S. Servatius, Bp., C.	*S. Peter Regalatus, C., 1 O.*
14	S	✠**4th Sunday after Easter** *Gospel: Christ promises the Comforter. John xvi, 5-14.*	*B. Petronilla, V., 2 O.*
15	M	S. John Baptist de la Salle, C., F.	S. Isidor, M.
16	†T	S. Ubaldus, Bp., C.	S. John Nepomucene, M.
17	W	S. Bruno, Bp., C.	*S. Paschal Baylon, C., 1 O., Patron of Eucharistic League.* (P. I.)
18	T	S. Venantius, M.	*S. Felix of Cantalice, C., 1 O.*
19	F	✠S. Peter Celestine, P., C.	*S. Ives, C. 3 O. Patron of Lawyers.*
20	S	S. Basilla, M.	*S. Bernardine of Siena, C. 1 O.* (P. I.)
21	S	✠**5th Sunday after Easter** *Gospel: Ask in the Name of Jesus. John xvi, 22-30.*	*BB. Theophilus, Crispin and Benvenutus, CC., 1 O.*
22	M	ROGATION DAY.—S. Rita, W.	*B. John Forest, M., 1 O.*
23	†T	ROGATION DAY.—S. John Baptist de Rossi, C.	*BB. Bartholomew and Gerard, CC., 1 and 3 O.*
24	W	ROGATION DAY.—Our Lady Help of Christians.	*B. John of Prado, M., 1 O.*
25	T	✠ASCENSION OF OUR LORD.—(G. A., P. I.) *Gospel: The Ascension of Christ. Mark xvi, 14-20.*	*Removal of the Relics of S. Francis.*
26	F	✠S. Philip Neri, C., F.	*B. Mary Ann of Jesus, V. 3 O.*
27	S	S. Bede the Venerable, C., D.	S. John I, P., M.
28	S	✠**Sunday after Ascension** *Gospel: The Testimony of the Holy Ghost. John xvi, 1-4.*	S. Augustine, Bp., C.
29	M	S. Mary Magdalen of Pazzi, V.	*BB. Stephen and Raymund CC. 1 O.*
30	†T	S. Felix I, P., M.	*S. Ferdinand, K., C. 3 O.*
31	W	S. Petronilla, V.	*S. Angela Merici, V. 3 O.*

sword but with the cross, not in sanguinary battles, but in acts of poverty, of self-denial, of Christian charity; these were the weapons of the New Crusaders, the Sons of the Poor Man of Assisi, the humble St. Francis. From that time till now, in uninterrupted sufferings, they have labored to save souls. So well did they succeed that for seven long centuries they have enjoyed the respect and held the admiration of the Moslems and enabled the Christians to obtain again and to maintain the Holy Places sanctified by the life and the passion of our Redeemer, of His Blessed Mother, and His Apostles.

Undergoing the most painful sufferings, heavy extortions, and other sacrifices, thousands died a cruel death for our holy faith, while others in consequence of privations and exposures gave up their lives; but as willingly new ones always arrived and took the place of their martyred Brethren. Up to the year 1847 the Franciscans alone maintained in Palestine the Catholic Faith. Since then other religious communities have arrived and assisted in spreading our holy religion.

But with the advent of these new conditions, the latter part of the nineteenth century saw the sectarians sending their missionaries to Palestine to inaugurate an active proselytism.

"What a contrast," writes a non-Catholic, "between the mission work of the Friars Minor and the sectarian missionaries. The Franciscan convents and hospices here are unpretending, the cell, the room which every Friar inhabits in the convent, reflects that spirit of poverty and modesty which characterizes the Poverello of Assisi. Their couch is a sack of straw as a mattress, a table with a bookshelf of very modest size and material, a cheap chair, and a prie Dieu form the whole furniture; except a Crucifix or a picture of the Madonna, no ornament covers the plain stone walls; the floor is of bare stone.

"The knight his manor" (page 9)

1	T	S. Juventius, M.	*BB. Herculanus, Felix and John, CC. 1 and 3 O.*
2	F	✠ ★First Friday.—SS. Marcellinus and Comp. MM.	*B. Humiliana, W. 3 O.*
3	S	✠Vigil of Pentecost.	*B. Andrew of Hyspel, C. 1 O.*
4	S	✠**Pentecost Sunday**—(G. A., P. I.) *Gospel: Coming of the Holy Ghost. John xiv, 23-41.*	S. Francis Caracciolo, C., F.
5	M	S. Boniface, Bp., M. Novena to St. Antony begins today.	S. Marcian and Comp., MM.
6	†T	S. Norbert, Bp., C.	S. Claud, Bp., C.
7	W	✠Ember Day.—S. Paul, Bp., M.	*B. Baptista, V., 2 O.*
8	T	S. Maximinus, Bp., C.	*B. Pacificus of Cerano, C. 1 O.*
9	F	✠Ember Day.—S. Columban, Bp., C.	SS. Primus and Felician, MM.
10	S	✠Ember Day.—S. Margaret of Scotland, Queen.	
11	S	✠**Trinity Sunday** *Gospel: Jesus Commissions His Disciples. Matt. xxviii, 18-20.* Time for fulfilling the Easter Duty ends today where such time is extended after Easter.	S. Barnabas, Ap.
12	M	SS. Basilidis and Comp. MM.	S. John of Sand Facundo, C.
13	†T	S. Aquilina, V. M. Blessing of the Lilies and Solemn Mass at Mt. St. Sepulchre.	*S. Antony of Padua, C. 1 O.*
14	W	S. Basil the Great, Bp., C., D.	S. Eliseus, Prophet.
15	T	★Corpus Christi. (G. A., P. I.) Procession of the Blessed Sacrament. Novena in honor of the Sacred Heart begins today.	*B. Jolenta, W. 2 O.*
16	F	✠Our Lady of Perpetual Help.	*B. Guido (or Guy) C. 1 O.*
17	S	S. Montan, Soldier, M.	S. Gundolph, Bp. C.
18	S	✠**2d Sunday after Pentecost** *Gospel: The parable of the Supper. Luke xiv, 16-24.*	S. Ephrem, Deacon, C., D.
19	M	S. Juliana Falconeri, V., F.	SS. Gervasius and Protasius, MM.
20	†T	S. Silverius, P., M.	*B. Michelina, W. 3 O.*
21	W	S. Aloysius, C., Patron of Youth.	S. Alban, M.
22	T	S. Paulinus, Bp., C.	S. Innocent V., P., C.
23	F	✠ ★Feast of the Sacred Heart. Act of Consecration to the Sacred Heart.	S. Agrippina, V., M.
24	S	★Nativity of St. John the Baptist (P. I.*)	SS. Faustus and Comp., MM.
25	S	✠**3d Sunday after Pentecost** *Gospel: The parable of the lost sheep. Luke xv, 1-10.*	S. William, Ab., C.
26	M	SS. John and Paul, MM.	S. Vigilius, Bp., M.
27	†T	S. Sampson, Priest, C.	*B. Benvenutus of Gubbio, C. 1 O.*
28	W	S. Leo II, P., C.	S. Ireneus, Bp., C.
29	T	★SS. Peter and Paul, App. (G. A., P. I.*)	S. Marcellus, M.
30	F	✠Commemoration of St. Paul, Ap.	SS. Cajus and Leo, MM.

"Constantly harassed by a relentless enemy" (page 11)

There is no fireplace, even chimneys are wanting except in the kitchen."

"The Friars teach in the language of the country; in his native idiom the Syrian hears the blessing of religion, and the necessary knowledge is imparted in his own language. Their parents, their ancestors, customs, and traditions for which they have suffered during centuries are piously observed and preserved."

The "New Missionary" arrives with rocking chairs and bathtubs, with costly carpets and wardrobes, with looking glasses, self-feeders (stoves), etc., and a host of male and female attendants. They teach in a foreign language, force upon the natives foreign dresses, foreign customs, foreign views, contrary to climate, contrary to prevailing conditions, contrary to memories sacred to every nation. The grandeur of another nation is here expounded, and the love of his own country, of his parents and ancestors is sapped by those who should be the promoters of patriotism. The result is deplorable. Filled with wrong conceptions, deplete of every serious religious training—religious instruction being given in a language which he does not understand —the young Syrian soon falls a prey to indifferentism, the first step to unbelief. Our Holy Father calls attention to these deplorable conditions in his Allocution of June 14:

"You will certainly remember," he says, "that in the Secret Consistory of March 10, 1919, we showed our great anxiety regarding the trend of events following the war in Palestine, that land so dear to us, as to all Christians, because consecrated by the Divine Redeemer Himself in His mortal life, and now, far from diminishing, that anxiety is increasing every day. Indeed, if in that time we lamented the iniquitous activity in Palestine of non-Catholic sects, which are pleased to glory in the name of Christian today, too, we

1	S	Feast of the Precious Blood.	S. Gael, Bp. C.
2	S	✠**4th Sunday after Pentecost** *Gospel: The miraculous draught of fishes. Luke v, 1-11.*	Visitation of the B. V. M.
3	M	S. Hyacinth, M.	*B. Raymund Lullis, M. 3 O.*
4	†T	S. Theodore, Bp., M.	S. Flavian, Bp., C.
5	W	S. Antony Zaccaria, C.	S. Philomena, V.
6	T	S. Romulus, Bp., C.	S. Dominica, V., M.
7	F	✠ ★FIRST FRIDAY.—SS. Cyril and Methodius, Bpp., CC.	S. Ethelburga, V.
8	S	S. Eugene, P., C.	*S. Elizabeth of Portugal, Queen, W., 3 O.*
9	S	✠**5th Sunday after Pentecost** *Gospel: The justice of the Pharisees. Matt. v, 20-24.*	*S. Nicholas and Comp., MM. 1 O.* (P. I.)
10	M	Seven Brothers, MM.	*S. Veronica of Juliana, V.* (P. I.)
11	†T	S. Pius I, P., M.	S. Januarius, M.
12	W	S. John Gualbert, Ab., C., F.	SS. Nabor and Felix, MM.
13	T	S. Anaclete, P., M.	*S. Francis Solanus, C. 1 O. Apostle of Peru.* (P. I.)
14	F	✠S. Marcellinus, C.	*S. Bonaventure, Card., C., D., 1 O.* (P. I.)
15	S	Feast of the Holy Sepulchre. (P. I.) Titular feast of Mt. St. Sepulchre.	S. Henry, C.
16	S	✠**6th Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus feeds the multitude. Mark viii, 1-9.*	Our Lady of Mt. Carmel.
17	M	S. Alexius, C.	S. Theodosius, Bp., C.
18	†T	S. Camillus of Lellis, C., F.	SS. Symphorosa and her sons, MM.
19	W	S. Vincent de Paul, C., F.	S. Martin, Bp., M.
20	T	S. Jerome Emilian, C.	S. Margaret, V., M.
21	F	✠S. Praxedis, V.	*B. Angelina of Marsciano, W. 3 O.*
22	S	S. Mary Magdalene, Penitent.	*S. Lawrence of Brundusio, C., 1 O.*
23	S	✠**7th Sunday after Pentecost** *Gospel: The false prophets. Matt. vii, 15-21.*	S. Apollinaris, Bp., M.
24	M	S. Christina, V., M.	*BB. Cunegund and Mary Magdalene Postel, VV., 2 and 3 O.*
25	†T	S. James, Ap.	S. Christopher, M.
26	W	St. Ann, Mother B. V., M.	S. Pastor, C.
27	T	S. Pantaleon, Physician, M.	*B. Mary Magdalene Martinengo V. 2 O.*
28	F	✠SS. Nazarius and Comp., MM.	S. Victor, P., M.
29	S	S. Martha, V.	S. Felix II, P., M.
30	S	✠**8th Sunday after Pentecost** *Gospel: The unjust steward. Luke xiv, 1-9.*	*BB. Simon, Peter and Archangel, CC. 1 O.*
31	M	S. Ignatius, C., F. of Society of Jesus.	S. Fabius, M.

must repeat that lament, seeing how they are carrying on that work with even greater activity, themselves possessing abundant means and cleverly profiting by the misery in which the inhabitants of the country were plunged after the war."—*Tablet.*

This gives rise to a new menace of a two-fold nature. Under the guise of a Christian spirit these new sectarians seek to rob the very gift for which our Divine Redeemer suffered and died. They seek by means of wealth to proselytize the inhabitants of Palestine and to lure them from their faith by a life of luxury. In conjunction with this the progress of Zionism in Palestine has given the Jews a privileged position. The new policy is directed to the expulsion of all Christians from posts which they have had until now and of substituting Jews in their places. The sacred character of the Holy Land is threatened; it is being transformed into a resort of pleasures and worldliness.

Against this new menace our Holy Father calls upon all Christian nations to be on guard when the League of Nations examines the British mandate over Palestine, in order that the inalienable rights possessed by Catholic Christians in Palestine be guaranteed to them. And from his scanty means he has sent assistance to these poor people of Palestine. He calls upon all Christian peoples to cooperate with him to prevent the spiritual ruin of nations that were evangelized by Catholic missionaries, especially the Franciscans.

To baffle this insidious enemy who, under the appearance of a friend, seeks to render useless the early bloody strife of the Crusaders as well as the untold sufferings, privations, and martyrdoms of thousands of pious and saintly Franciscans for centuries, the *Good Work of the Holy Land* must go on with renewed efforts. To the Catholics of America we unite our appeal to that of our Holy Father to come to the rescue of the Holy Land, and to preserve for generations to come the priceless legacy left us by our forefathers. Let all unite with the same spirit and enthusiasm as of old in one effort to defeat this new enemy of our holy religion and the Holy Land by substantial aid and assistance, as *"God wills it."*

The Crusade

The Crusade is a richly indulgenced association whose members by voluntary offerings enable the Guardians of the Holy Sepulchre, the Friars Minor, to acquire and to preserve the Holy Shrines in Palestine; to continue the mission of Christ in promoting our Holy Faith in Palestine by means of missions, schools and works of charity; to protect and to accommodate the pilgrims. The official organ of the Association is THE CRUSADER'S ALMANAC.

"FROM THE REMOTEST TIMES THE PONTIFFS, TURNING THEIR EYES TO THE PRECIOUS PLACES THAT WERE CRIMSONED BY THE BLOOD OF THE INCARNATE WORD, ROUSED THE CATHOLIC PEOPLE TO RECOVER THE SEPULCHRE OF CHRIST; AND WHEN THIS HAD AGAIN FALLEN BENEATH THE POWER OF THE INFIDELS, THE FRIARS MINOR OF THE ORDER OF ST. FRANCIS OF ASSISI WERE ALONE PERMITTED TO GUARD THOSE PLACES."—BRIEF OF POPE LEO XIII, DECEMBER 26, 1887.

1	†T	S. Peter's Chains.	S. Ethelwold, Bp., C.
		The great Purtiuncula Indulgence begins today at noon and lasts until midnight tomorrow.	
2	W	★DEDICATION OF OUR LADY OF THE ANGELS. (P. I.)	S. Alphonsus, Bp., C., F. of Redemptorists.
3	T	Finding of the Relics of S. Stephen, M.	S. Peter, Bp., C.
4	F	✠ ★FIRST FRIDAY.—S. Dominic, C., F. of Dominicans.	S. Tertulian, M.
5	S	Dedication of our Lady of the Snow.	S. Oswald, K., C.
6	S	✠**9th Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus weeps over Jerusalem. Luke xix, 41-47.*	Feast of Transfiguration of our Bl. Saviour.
7	M	S. Cajetan, C.	*BB. Agathangelus and Cassian, MM. 1 O.*
8	†T	SS. Cyriac and Comp., M.	S. Severius, Priest, C.
9	W	S. Roman, Soldier, M.	*BB. John, John Baptist and Novelon, CC., 1 and 3 O.*
10	T	S. Lawrence, Deacon, M.	S. Domitian, Bp., C.
11	F	✠S. Tiburtius, M.	*B. Louisa, W., 2 O.*
12	S	S. Hilaria, W., M.	*S. Clare, V. 2 O., F. of poor Clares.* (G. A., P. I.)
13	S	✠**10th Sunday after Pentecost** *Gospel: The pharisee and the publican. Luke xviii, 9-14.*	*BB. Vincent and Francis, CC., 1 and 3 O.*
14	M	✠Vigil S. Eusebius, C.	*B. Sanctus, C., 1 O.*
15	†T	✠**Feast of the Assumption of B. V. M.** (G. A., P. I.) *Gospel: Mary and Martha. Luke xx, 38-42.* Plenary Indulgence for the Members of the Crusade.	S. Tarcisus, Alcolyte, M.
16	W	S. Joachim, Father of the B. V. M.	S. Titus, Deacon, M.
17	T	S. Hyacinth, C.	*S. Roch, C., 3 O.*
18	F	✠S. Agapitus, M.	*B. Paula, V. 2 O.*
19	S	S. Julius, M.	*S. Louis, Bp., C. 1 O.*
20	S	✠**11th Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus cures the dumb man. Mark vii, 31-37.*	S. Bernard, Ab., C., D.
21	M	S. Jane Frances de Chantal, W., F.	S. Cyriaca, W.
22	†T	Seven Joys of the B. V. M.	S. Timothy, M.
23	W	S. Philip Benice, C.	SS. Claud and Comp., MM.
24	T	S. Bartholomew, Ap.	S. Aurea, V., M.
25	F	✠S. Julian, M.	*S. Louis IX, K. C., 3 O. Patron of Tertiaries.*
26	S	S. Zephyrin, P., M.	*BB. Timothy and Bernard, CC. 1 O.*
27	S	✠**12th Sunday after Pentecost** *Gospel: The Good Samaritan. Luke x, 23-27.*	S. Joseph Calasanctius, C., F.
28	M	S. Augustine, Bp., C., D.	S. Hermetus, M.
29	†T	Beheading of St. John Baptist.	S. Sabina, M.
30	W	S. Rose of Lima, V.	SS. Felix and Adauctus, MM.
31	T	S. Raymond, Card., C.	S. Aristides, C.

The Crusader's Almanac

WITH this issue THE CRUSADER'S ALMANAC enters upon its thirtieth anniversary. Preceded by *The Pilgrim of Palestine* in 1885, by *The Messenger* in 1888, and by *The Advocate* in 1889, THE CRUSADER'S ALMANAC first appeared in 1892, and from a very modest beginning has spread from year to year until now it is a welcome visitor in almost every country in the world.

The cover page of this issue is a colored and improved reproduction of the 1892 ALMANAC. The large cupola in the center of the view of Jerusalem, which is a recent one, rises over the Tomb of our Lord. The square tower in the rear to its right is the Tower of David, the building on the extreme right is the Convent of St. Savior, while the monument at the extreme left is Our Lady's Dormition on Sion.

How well it has served its mission can be realized only by the good work it has accomplished. When the Commissariat of the Holy Land was established in the United States in 1880, little was known by the general public of the condition of the Sacred Shrines in the Holy Land. But with the advent of THE CRUSADER'S ALMANAC there grew up in the hearts of many a love and a devotion for these holy places and a desire to promote and to stimulate this devotion in others. With the aid of these good and generous souls THE CRUSADER'S ALMANAC continued to increase in circulation and to bring to its readers an ever-increasing love and devotion to the places hallowed by the life of our Blessed Redeemer, while in return it brought aid and assistance for the maintenance of the Shrines suffering the ravages of time and extortion. In its short life THE CRUSADER'S ALMANAC has wrought a work, marvelous in the extreme and wonderful in execution.

THE CRUSADER'S ALMANAC owes its success to the Sovereign Pontiffs, Cardinals, Apostolic Delegates, and the American Hierarchy who have blessed the work and gave it their unstinted support. And not the least in the share of success is our esteem due to those good and loyal promoters and solicitors who have spared neither time, pleasure, nor means to spread its circulation and to aid it in its good mission. To all of these we extend our sincere thanks, not forgetting our kind and generous benefactors, who in a silent way, have aided us immeasurably. We are certain that our Blessed Redeemer will repay all for what they have done for love of Him and the Friars of the Custody of the Holy Land on their part will continue to pray for them.

"WE STRIVE WITH ALL OUR POWER THAT SUITABLE RELIEF SHALL NOT BE WANTING TO THE RELIGIOUS OF THE ORDER OF ST. FRANCIS, WHO UNDERTOOK THE CARE OF THE HOLY PLACES IN PALESTINE AND HAVE PERSEVERED IN THEIR CARE.—LETTERS APOSTOLIC OF POPE PIUS VI, JULY 31, 1778.

1	F	✠ ★FIRST FRIDAY.—S. Giles, Ab., C.	*BB. John and Peter, MM. 1 O.*
2	S	S. Stephen, K., C.	S. Maxima, M.
3	S	✠**13th Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus heals the ten lepers. Luke xvii, 11-19.*	S. Serapia, V., M.
4	M	S. Marcellus, M.	*S. Rose of Viterbo, V., 3 O.*
5	†T	S. Lawrence Justinian, Bp., C.	*B. Gentile, M., 1 O.*
6	W	S. Zachary, Prophet.	*BB. Liberatus and Peregrin, CC. 1 O.*
7	T	S. John, M.	S. Regina, V., M.
8	F	✠Nativity of B. V. M.	S. Hadrian, M.
9	S	S. Gorgonius, M.	*B. Seraphina, W., 2 O.*
10	S	✠**14th Sunday after Pentecost** *Gospel: The parable of the lilies of the field. Matt. vi, 24-33.*	*BB. Appollinaris and Comp. MM. 1 and 3 O.*
11	M	SS. Protus and Hyacinth, MM.	*B. Bonaventure, C., 1 O.*
12	†T	Holy Name of Mary.	S. Silvinus, Bp., C.
13	W	S. Philip, M.	*B. Francis of Calderola, C. 1 O.*
14	T	Exaltation of the Holy Cross.	S. Cornelius, P., M.
15	F	✠Seven Sorrows of B. V. M.	S. Nicomedis, M.
16	S	S. Euphemia, V.	SS. Cornelius and Cyprian MM.
17	S	✠**15th Sunday after Pentecost** *Gospel: The widow of Naim. Luke vii, 11-16.*	*Stigmata of S. Francis* (G. A., P. I.)
18	M	S. Phampilius, M.	*S. Joseph of Cupertino, C. 1 O.*
19	†T	SS. Januarius and Comp. MM.	S. Nilus, Bp., M.
20	W	✠EMBER DAY.—SS. Eustace and Comp. MM.	S. Candida, V., M.
21	T	S. Matthew, Ap., Evangelist.	S. Melitius, Bp., M.
22	F	✠EMBER DAY.—S. Thomas of Villanova, Abp. C.	S. Florence, Priest, C.
23	S	✠EMBER DAY.—S. Linus, P., M.	*Finding of the Body of S. Clare.*
24	S	✠**16th Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus heals the dropsical man. Luke xiv, 1-11.*	*S. Pacificus, C., 1 O.*
25	M	S. Cleophas, Disciple of our Lord.	S. Herculanus, Soldier, M.
26	†T	SS. Cyprian and Justina, MM.	*B. Lucia, V., 3 O.*
27	W	SS. Cosmas and Damian, MM.	*S. Elzearius, C., 3 O.* (P. I.)
28	T	S. Wenceslaus, M.	*S. Bernardine of Feltra, C. 1 O.*
29	F	✠S. Michael the Archangel (P. I.*)	S. Grimoald, Priest, C.
30	S	S. Jerome, C., D.	S. Honor, Bp., C.

The New General of the Franciscan Order

At the general chapter of the Franciscan Order held in Assisi on May 14, 1921, the Most Reverend Bernardine Klumper was elected Minister General of the Friars Minor. Born in Amsterdam, Holland, in 1864, he entered the Franciscan Order in 1882. Being sent to complete his studies at the College of the Propaganda in Rome, where he received the degree of doctor of philosophy and theology, he entered upon his duties as professor and later as president of the Franciscan International College in the same city. In 1909 he was elected Defintor General and since 1915 held the office of Procurator General. He served as a member of the commission for interpreting the new code of canon law and is a consultor of the Sacred Congregation of the Council. The new General is well acquainted with conditions in the Holy Land, having been a Visitor General in 1909.

Most Rev. Bernardine Klumper, O.F.M.
The new General of the Franciscan Order

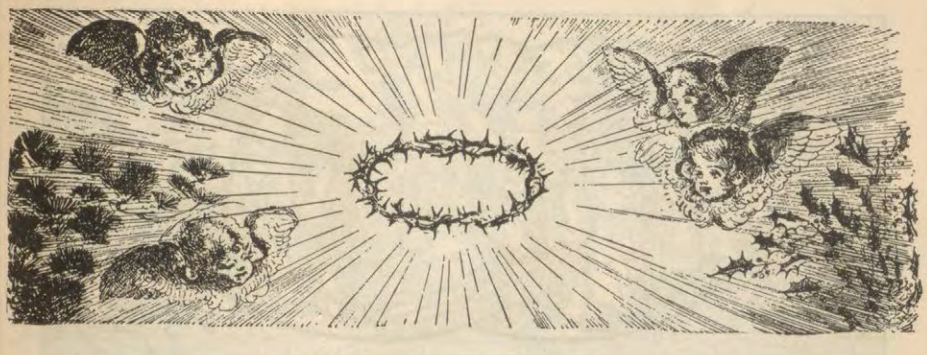

Franciscan Mission Field

Scarcely had St. Francis founded his Order, when we find his Sons treading to nearly all known countries of the world as missionaries in quest of immortal souls, as a Papal brief in those days confirm. America was to hear from the mouth of these staunch missionaries the *first* story of Christ Crucified. The missionary work of the Friars Minor has spread; today the jurisdiction of the Minister General extends to all countries of the world.

1	S	✱**17th Sunday after Pentecost** *Gospel: The Great Commandment. Matt. xxii, 35-46.*	*BB. John and Nicholas, CC., 1 and 3 O.*
2	M	Guardian Angels.	S. Eleutherius, M.
3	†T	S. Candidus, M. Vigil of Fast and Abstinence for Tertiaries.	*B. Felicia, V., 2 O.*
4	W	S. Edwin, K., C.	*S. Francis of Assisi, C., F. of the Three Franciscan Orders.* (G. A., P. I.)
5	T	SS. Placidus and Comp., MM.	S. Palmatius and Comp. MM.
6	F	✠ ★FIRST FRIDAY.—S. Bruno, C., F.	*S. Frances of the Five Wounds, V., 3 O.*
7	S	Feast of the Holy Rosary.	S. Mark, P., C.
8	S	✱**18th Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus heals the paralytic. Matt. ix, 1-8.*	*S. Bridget, W. 3 O.*
9	M	SS. Denis and Comp., M.	S. Abraham, Patriarch.
10	†T	S. Francis Borgia, C.	*SS. Daniel and Comp., MM. 1 O.*
11	W	S. Emil, C.	S. German, Bp., M.
12	T	S. Walfred, Bp., C.	*S. Seraphine, C. 1 O.* (P. I.)
13	F	✠S. Edward, K., C.	S. Carpus, C.
14	S	S. Callixtus, P., M.	S. Gaudentius, Bp., M.
15	S	✱**19th Sunday after Pentecost** *Gospel: The parable of the marriage feast. Matt. xxii, 1-14.*	S. Theresa, V.
16	M	S. Wenceslaus, K., M.	S. Victor III, P., C.
17	†T	S. Hedwig, W.	S. Florentinus, Bp., C.
18	W	S. Luke, Evangelist.	S. Justus, M.
19	T	S. Ethbin, Ab., C.	*S. Peter of Alcantara, C. 1 O.*
20	F	✠S. John Cantius, C.	S. Irene, V., M.
21	S	S. Hilary, Ab., C.	*B. James of Strepa, C. 1 O.*
22	S	✱**20th Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus heals the ruler's son. John iv, 46-53.*	*Dedication of Franciscan Churches.*
23	M	SS. Servandus and German, MM.	*B. Josephine Leroux, V., M. 3 O.*
24	†T	SS. Felix and Comp., MM.	S. Maglor, Bp., C.
25	W	SS. Chrysanthus and Daria, MM.	S. Boniface, P., C.
26	T	S. Evarist, P., C.	*B. Bonaventure of Portence, C. 1 O.*
27	F	✠SS. Vincent and Comp., MM.	S. Frumentius, Bp. C.
28	S	SS. Simon and Jude, App.	S. Faron, Bp., C
29	S	✱**21st Sunday after Pentecost** *Gospel: The unjust steward. Matt. xviii, 23-35.*	SS. Hyacinth and Comp., MM.
30	M	S. Marcellus, Centurion, M.	*B. Angelus of Acrio, C. 1 O.*
31	†T	✠Vigil SS. Nemesius, Deacon, and Lucilla, V., MM.	*BB. Christopher and Thomas of Florence, CC. 1 O*

The Crown of Thorns and its Recent Miracles

BURNING with an ardent desire to adore the sacred relics of our redemption, the Empress St. Helena set out for Jerusalem, and in the year 325 discovered the sacred Cross and the other instruments of the Passion, providentially hidden during the first four centuries.

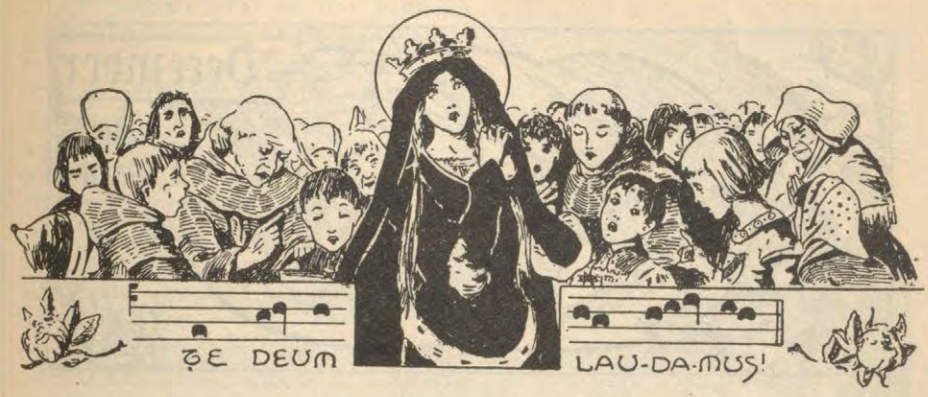
In the year 409 St. Paulinus, Bishop of Nola in Italy, admits the existence of the Crown of Thorns as a well-known fact, and St. Gregory of Tours speaks of it explicitly. In the year 1238 Baldwin II, Emperor of Constantinople, pledged the Crown of Thorns to St. Louis, King of France. Enclosed in a golden receptacle, the precious relic arrived before Paris on August 10, 1239. St. Louis and the Queen, surrounded by an illustrious retinue, received the sacred instrument of the Passion and brought it in solemn procession amidst the rejoicing of the people and the pealing of bells to the Church of St. Stephan, and from there to the Cathedral of Notre Dame.

A few years later the saintly monarch built, at an enormous cost, that gem of Gothic architecture, the "Sainte Chapell," to serve as a reliquary of the Holy Crown. In 1791 King Louis XVI transferred it to the Abbey of St. Denis. Two years later the Holy Crown was taken back to Paris, despoiled at the mint of its rich casings, and placed in the National Library. After the Revolution it was solemnly transferred to Notre Dame by Cardinal Belloy, Archbishop of Paris. This precious relic is now enclosed in a crystal ring, held together by three clasps in gold bronze.

Many churches, especially in Italy, have the privilege to possess fragments of the Holy Crown, among these Bari and Andria. On last Good Friday the famous "Miracle of the Thorn" again occurred in the Basilica of St. Nicola in Bari, Italy. Strange as it may appear to some, this miracle only occurs when Good Friday falls on the feast of the Annunciation. Likewise on the same day the same miracle was witnessed in the Cathedral of Andria, where one of the thorns is preserved in the Chapel of St. Riccardo. This miracle, which has happened for centuries, was witnessed by Msgr. Virili, who had been sent by the Holy Father, a large congregation, and several doctors who examined and certified the occurrence and drew up a formal report. The miracle is that the Thorn of the true Crown becomes blood red.

1	W	✠**Feast of All Saints**—(G. A., P. I.) *Gospel: The Eight Beatitudes. Matt. v, 1-12.* Plenary Indulgence applicable to the Poor Souls may be gained for each visit to a Church from noon today until midnight tomorrow. Confession and Communion required.	S. Maturin, C.
2	†T	★ALL SOULS' DAY. (P. I.) Solemn Mass for our deceased Benefactors and Crusaders at Mt. St. Sepulchre.	S. George, Bp., C.
3	F	⋙ ★FIRST FRIDAY.—S. Winfred, V. M.	*B. Rayner, C., 1 O.*
4	S	S. Charles Borromeo, Card. C.	SS. Vitalis and Agricola, MM.
5	S	✠**22d Sunday after Pentecost** *Gospel: The Coin of tribute. Matt. xxii, 15-21.*	*All the Saints whose relics are in Franciscan Churches.*
6	M	S. Leonard, C.	*B. Helen, V., 2 O.*
7	†T	S. Engelbert, Bp., M.	S. Willibrod, Bp., C.
8	W	S. Willehad, Bp., C.	SS. Severius and Comp. MM.
9	T	Dedication of S. John Lateran.	S. Theodore, M.
10	F	⋙S. Andrew of Avellino, C.	SS. Tryphone and Comp., MM.
11	S	S. Martin, Bp., C.	S. Mennas, M.
12	S	✠**23d Sunday after Pentecost** *Gospel: Jesus raises the ruler's daughter. Matt. ix, 18-26.*	*BB. Gabriel and John, CC. 1 and 3 O.*
13	M	SS. Valentine and Comp. MM.	*S. Didacus, C. 1 O.*
14	†T	S. Josaphat, Bp., M.	S. Lawrence, Bp., C.
15	W	S. Gertrude, V.	S. Eugene, Bp., M.
16	T	S. Edmund, Bp., C.	*S. Agnes of Assisi, V. 2 O.*
17	F	⋙S. Gregory, Bp., C.	*BB. Salome and Jane, VV. 2 O.*
18	S	Dedication of the Basilicas of SS. Peter and Paul at Rome.	S. Odo, Ab., C.
19	S	✠**24th Sunday after Pentecost** *Gospel: Parable of the seed. Matt. xiii, 31-36.*	*S. Elizabeth of Hungary, W. 3 O.* (G. A., P. I.) *Patroness of Third Order.*
20	M	S. Felix of Valois, C., F.	SS. Octavus and Comp., MM.
21	†T	Presentation of the B. V. M.	S. Columban, Ab., C.
22	W	S. Cecilia, V., M. Patroness of Muscians.	SS. Mark and Stephen, MM.
23	T	S. Clement I, P., M.	S. Felicitas, W., M.
24	F	⋙S. John of the Cross, C.	S. Chrysogonus, M.
25	S	S. Catherine, V., M. (G. A.)	S. Moses, M.
26	S	✠**25th Sunday after Pentecost** *Gospel: Signs of the Coming of Christ. Matt. xxiv, 15-35.*	*S. Leonard of Port Maurice C., 1 O.* (P. I.)
27	M	S. Basil and Comp. MM.	*BB. Bernardine and Humble, CC., 1 O.*
28	†T	S. Rufus, M.	*S. James of the Marches C., 1 O.* (P. I.)
29	W	S. Saturninus, Bp., M.	*All Saints of the Franciscan Orders.* (P. I.)
		The Novena in honor of the Immaculate Conception begins today.	
30	T	S. Andrew, Ap.	S. Constantius, C.

The Te Deum of St. Elizabeth

THE NIGHT was dark and an icy blast swept over the snow-clad fields and mountains of Thuringia. The streets of Eisenach were deserted; only a poor woman with her children were plodding through the snow, shivering with cold. She was no other than Elizabeth, the heretofore duchess of Thuringia, who had been cast out of her castle into the dreary cold, seeking a refuge for herself and children.

Her husband, the landgrave of Thuringia, had died near Otranto in Italy on a crusade to the Holy Land. The news of his premature death struck Elizabeth like a thunderbolt. Thus she became a widow at twenty, after having been married about six years.

This was the beginning of her sorrows. A few days later, Henry, brother to the late prince, took possession of his States at the instigation of ambitious courtiers, and deputed some of them to go to his sister-in-law to reproach her for her works of charity, as if they had been so many acts of folly calculated to disgrace her family; and for her almsgiving, as ruinous extravagance from which the duchy had now to suffer. They were to inform her that in punishment for these faults, she was to be deprived of her possessions and of her castle, which she was to leave without delay.

All protest was useless. Elizabeth was not allowed to take away the smallest thing; she was forced to leave empty-handed the palace that had witnessed her glory and her holy works. In the court of the castle she found her children and two of her maids of honor, Guta and Ysentrude, who were robbed and driven out like herself. Everything was planned to effect her ruin. In the meanwhile, the cruel Henry, the usurper of her throne, held a banquet with his courtesans.

Elizabeth, therefore, alone with her two faithful companions, descended on foot the path from the castle of Wartburg, which she had so often trod when dispensing her charities in the country round. She carried her new-born babe in her arms, the other three children followed, led by Guta and Ysentrude. The town of Eisenach, on which Elizabeth had showered her gifts, ought at any rate to have offered her some help, but orders had been issued that whoever should venture to receive Elizabeth with kindness would incur the displeasure of the new landgrave. Eisenach showed itself worthy of such orders.

1	F	✠ ★FIRST FRIDAY.—S. Natalia, M.	*B. Antony, C. 1 O.*
2	S	S. Bibiana, V., M.	S. Eusebius and Comp. MM.
3	S	✠**1st Sunday in Advent** *Gospel: Signs of the destruction of the world. Luke xxi, 25-33.*	S. Francis Xavier, C., Apostle of India.
4	M	S. Peter Chrysologus, Bp., C., D.	S. Barbara, V., M.
5	†T	S. Sabbas, Ab.	*B. Nicholas, M., 1 O.*
6	W	S. Nicholas, Bp., C.	S. Peter Paschasius, M.
7	T	Vigil.—S. Ambrose, Bp., C., D. Vigil of Fast and Abstinence for Tertiaries.	S. Agatho, M.
8	F	✠**Immaculate Conception of the B. V. M.** Patronal Feast of the U. S. and of the Franciscan Order. (G. A., P. I.) *Gospel: The Angelical Salutation. Luke i, 26-28.*	S. Romarich, Ab., C.
9	S	S. Sylvester, Ab., C.	*BB. Elizabeth and Delphina, VV., 3 O.*
10	S	✠**2d Sunday in Advent** *Gospel: John sends his disciples to Jesus. Matt. xi 2-10.*	*B. Peter of Siena, C. 3 O.*
11	M	S. Damasus, P., C.	*B. Hugolinus, C., 3 O.*
12	†T	SS. Maxentius and Comp., MM.	*Finding of Body of S. Francis.* (P. I.)
13	W	S. Lucy, V., M.	S. Cuthbert, Bp., C.
14	T	S. Viator, Bp., C.	*BB. Conrad and Bartholomew CC., 1 and 3 O.*
15	F	✠S. Valerian, Bp., C.	S. Christina, V.
16	S	S. Eusebius, Bp., C. Novena for Christmas begins today.	The Three Youths of Babylon.
17	S	✠**3d Sunday in Advent** *Gospel: John bears witness to Christ. John i, 19:28.*	SS. Florian and Comp. MM.
18	M	SS. Rufus and Sosimus, MM.	S. Gratian, Bp., C.
19	†T	S. Fausta, W.	S. Urban, P., C.
20	W	EMBER DAY.—S. Julius, M.	S. Dominic, Bp., C.
21	T	S. Thomas, Ap.	S. Severin, Bp., C.
22	F	EMBER DAY.—S. Flavian, C.	S. Zeno, Soldier, M.
23	S	EMBER DAY.—S. Victoria, V., M.	*B. Nicholas Factor, C. 1 O.*
24	S	✠**4th Sunday in Advent** *Gospel: John's mission and preaching. Luke iii, 1-6.*	S. Gregory, M.
25	M	✠**The Nativity of Our Lord**—(G. A., P. I.) *Gospel: The Birth of Christ. Luke ii, 1-14.* Plenary Indulgence for Crusaders.	S. Anastasia, V., M.
26	†T	S. Stephan, the first Martyr.	S. Marinus, M.
27	W	S. John, Ap. and Evangelist.	SS. Theodore and Theophan BB., MM.
28	T	The Holy Innocents.	S. Cesar, M.
29	F	✠S. Thomas of Canterbury, Bp., C.	S. David, K., and Prophet.
30	S.	S. Rainer, Bp., C.	*BB. Margaret and Mathia, VV., 2 O.*
31	S	✠**Sunday within Octave of Christmas** *Gospel: Simion's Prophecy. Luke ii, 33-40.*	S. Sylvester I., P., C.

All her services and all her kindness were forgotten, not a door was opened to the weeping princess and her four children shivering with the cold. Fear had frozen every heart. Elizabeth soon found out that in this place, where blessings had so often been called down on her, there was no one on whom she could rely. She went. therefore, to a misearable tavern, where the landlord consented to receive her.

This man had only a stable to offer the duchess, whence first he had to drive out his beasts and then make ready for her as best he could. But no sooner had she entered the place than peace returned to her soul; she was filled with holy joy, she was happy. It was, indeed, the abode of

"She invoked the Blessed Virgin to help her" (page 28)

Bethlehem, such as she had had a glimpse of in her long meditations, such as she had been reminded of when visiting poor mothers whose poverty she had loved to relieve.

Having put her children to sleep, she continued to think over her new position without bitterness or repining, and betook herself to prayer. She invoked the Blessed Virgin to help her in her need and to have pity at least on her innocent children. And lo! suddenly, as though by a miracle, the storm ceased, the roaring of the wind turned into sweet harmonies, a balmy air filled the barn, and the walls were covered with flowers, and, behold, in the midst of roses and lilies, surrounded by angels, the Blessed Virgin appeared to Elizabeth, smiling and saying: "Fear not, my daughter, better days are coming and your little ones will be taken care of; I shall not forsake you." Then the apparition vanished, the flowers disappeared, and the angels returned to heaven. Only one rose was left, the one which the Blessed Virgin had given into her hands. Full of joy, Elizabeth pressed it to her heart.

Midnight was at hand when Elizabeth heard the bell ringing for Matins at the Franciscan church. Leaving her children in charge of her maids she directed her steps to the house of prayer, and assisted at the Office. Then she begged the Religious to have the goodness to sing the Te Deum for her in thanksgiving for the misfortunes which had become upon her. It was her hour of triumph over the world and over herself. At the first shock nature had rebelled, and she had bemoaned herself under the humiliation, but now she was vanquished and fastened to the cross.

The Gregorian Masses

The so-called Gregorian Masses date from St. Gregory the Great, who governed the Church from 590 until 604, and affected the conversion of the English nation. While Abbot of St. Andrew in Rome, Justus, one of the monks of the monastery, died, and St. Gregory had thirty holy Masses offered for the deceased monk, on thirty consecutive days. On the last day Justus appeared to his brother Copiosus and assured him that he had been in torments, but that he was now released.

In consequence of this fact, and on account of the great veneration which St. Gregory obtained in the whole Church, he was looked on as a special protector of the souls in Purgatory, and the pious custom of the thirty Gregorian Masses for the deceased spread all over Europe, the faithful imitating the saint in having thirty Masses said in succession for their deceased relatives and friends in order to deliver their souls from the purifying flames. Pope Benedict XIV commended this pious usage highly, and the Sacred Congregation of Indulgences declared that the confidence of the faithful, which holds that the offering of the thirty Gregorian Masses have special effect in delivering a certain soul from Purgatory, is pious and reasonable and that the custom is approved by the Church.

It is, therefore, commendable that the faithful have the Gregorian Masses said for those whom they wish to deliver from the pains of Purgatory. It is not necessary that the thirty Masses be said by the same priest nor at the same altar, nor must they be Masses of Requiem. They can be said at any time of the year, but they must be said thirty days in succession without interruption.

"Manual Work Sanctified."

From the original in the Church erected over the Workshop of St. Joseph in Nazareth.

"Blessed be St. Joseph"

THE generous response of the Faithful in celebrating with the solemn festivities the fiftieth anniversary of St. Joseph as Patron of the Universal Church gives us a faint idea of the individual devotion to the "Carpenter of Nazareth." The great esteem in which he is regarded by the Almighty God Himself, the special prerogative given as special foster-father of the Child Jesus, and the many other favors conferred upon him has induced millions of the pious persons, lay as well as religious, peasant as well as prince, to venerate him as their special patron. Indeed the invocation of Pope Benedict XV, linked as it is with the name of Mary, the Mother of God, but re-echoes the pious aspirations of the Universal Church: "Blessed be St. Joseph, her most chaste spouse." The modest town of Nazareth vied with the rest of the world to make this Jubilee celebration unique for itself. In the new church, only partially completed, erected over the workshop of St. Joseph, this town of Galilee sent forth its praises and hymns of gratitude to the royal son of David, who by his life of sanctity as a carpenter and husband brought innumerable blessings upon it.

The Justice of God

An Arabic Legend

ABD-EL-CADER had become the scandal of the village. Everybody avoided him because he was wicked and dangerous; he did not observe the Koran, and he started trouble on the slightest motive. Mothers were wont to quiet their children by saying to them, "If you are not good, I shall call Abd-el-Cader."

He was never seen studying in the mosque; he laughed at the others when they performed their ablutions and prescribed prostrations; he even went so far as to parody the prayers and invocations which the muezzin proclaimed from the top of the minaret.

This was all shocking to the Mussulmans, and the muktar, or mayor, had threatened him, and the sheik had at various times reproached him, but neither advice nor threats had succeeded in correcting him.

One morning Abd-el-Cader appeared entirely changed and overcome by fear. He informed the sheik that Mahomet, the great prophet, had appeared to him and had reproved and threatened him unless he retired into a desert place to do penance for his sins of the past and to live like a good Mussulman.

So great was the fear that had invaded Abd-el-Cader that he made up his mind to seek a solitary place in the mountains. Here he erected a tent not far from a limpid stream, which served him for his ablutions, for drinking and for watering a small garden he had dug for the purpose of supplying himself with a few vegetables.

He spent the greater part of the day reading the Koran and praying, seldom showing himself to the travelers, who were always glad to rest near the mountain spring. He became a real *santon* of whom people now began to talk with as much reverence as they had before with disrespect and contempt.

Abd-el-Cader had been leading this life for forty years. His flowing white beard made him look still more venerable and his advices were regarded as oracles.

One day there chanced to pass by that mountain a traveler, who, worn by the fatigue of his journey, sat down to rest beside the stream near Abd-el-Cader. Having finished his ablutions, he quenched his thirst in long, deep draughts of the cool, clear spring. Feeling refreshed, he rose to go after a while; but in leaving, he forgot his purse, which lay on the edge of the stream. Abd-el-Cader noticed it, but having long since ceased to take any interest in worldly things, he did not give it a second thought.

Before long a second traveler happened to stop at the spring, and as he slaked his thirst, he caught sight of the purse. Gathering it up, he quickened his steps and hurried away from the spot. But Abd-el-Cader, who had seen all this, was greatly grieved and sorry that a Mussulman should have taken something that did not belong to him.

Then shortly after midday there came a third traveler to the fountain, and as it was the hour of prayer, he performed the prescribed ablutions and prostrations towards Mecca. Scarcely had he finished, when all of a sudden there appeared on the scene, panting and puffing after a long run, the first traveler, who, earlier in the day, had stopped at the spring. Coming up to the one who was enjoying a quiet rest, he brusquely demanded that he give

back the purse. Taken by surprise and knowing nothing of the purse, the third traveler vigorously denied any knowledge of it, protesting and swearing by the beard of Mohamet and by the Koran.

Disturbed by the noise, Abd-el-Cader stood at the entrance of his tent and, hearing the dispute, he could not understand why the first traveler was so bitter toward the third, when he with his own eyes had seen the second traveler make off with the purse. He was on the point of starting out for the spring to pacify the wranglers and had already passed beyond the folds of his tent, when, all at once, he heard an agonizing cry. Looking up he saw the third traveler fall lifeless to the ground, struck down with a dagger by the first.

After this awful deed there came a grave doubt into the mind of Abd-el-Cader. It tormented him night and day while, ever and anon, he put the question to himself, "Is the justice of God right?" He longed to be rid of this doubt, but the bloody tragedy enacted on the third traveler was forever in his mind. He still seemed to see him falling, and the touch of the dead man's rigid limbs seemed fresh on his fingers, for it was *incumbent on him* to bury the murdered traveler in a hidden spot on the mountain.

As time went by the doubt increased in his mind, until, at last, he exclaimed one day, "The justice of God does not exist!"

Taking the Koran in his hand, he read that God is just, and, being a staunch Mussulman, it quieted his mind for the time being. A few days later the doubt returned, and the vexatious thought allowed him no rest.

While still in this agitated state of mind there appeared to him one day an angel, who thus addressed him:

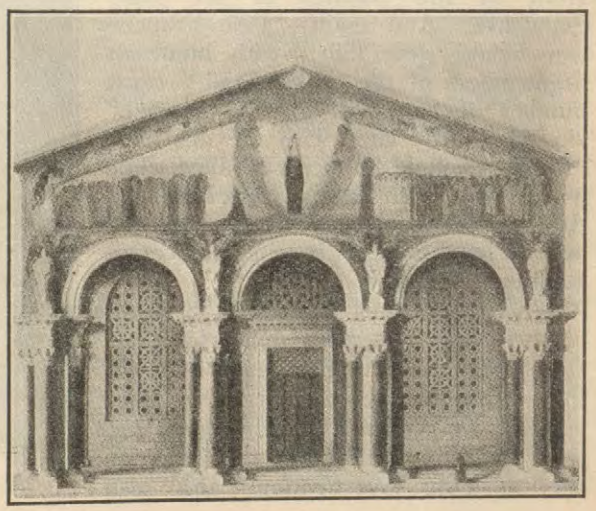
"Abd-el-Cader, why art thou thinking evil in thy mind of God's justice? . . . Know, then, that some time ago the father of the first traveler stole some money from the father of the second, and the father of the third had murdered the father of the first. The justice of man never solved either one of these crimes, and the guilty ones went their way, free and rejoicing. But now the justice of God had repaid money with money, and blood with blood."

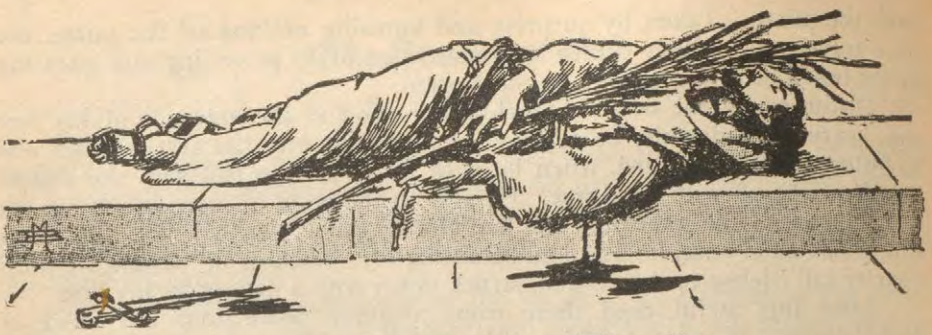
At this unexpected revelation, Abd-el-Cader was astounded, and all that he could say was: *"The Justice of God!"*

Gethsemani

THE NEW Basilica to be erected over the sacred spot where the Lord sent up His supplications at the beginning of His Passion.

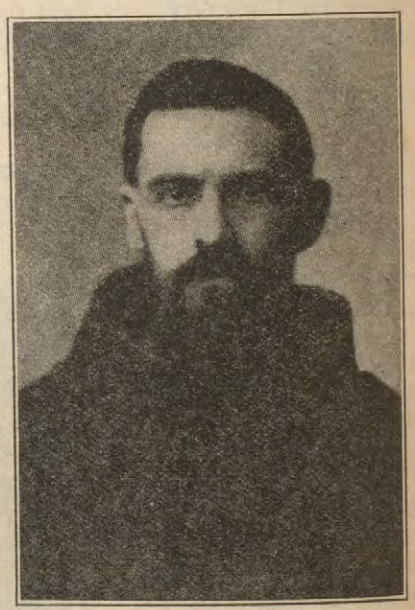
We entreat all our readers and our benefactors to contribute liberally to this noble task.

"Father, Forgive Them"

OUR Divine Saviour during life taught "that by this shall all men know you are my disciples, if you have love one for another," and He proved this doctrine on the Cross when He prayed: "Father, forgive them, for they know not what they do." This same spirit must certainly be credited to the many martyrs of the Holy Land. Like their Saviour, they shed their blood willingly for the Faith; and, like Him, there is no redress sought for the awful crimes perpetrated against them. Witness the press dispatches of the last thirty years: "Murdered! At the foot of the altar of the Nativity in Bethlehem lies the body of a Franciscan Brother killed by a schismatic. Two Fathers are severely wounded." Again on another date comes the news: "Churches, schools, convents, and all the Franciscan missions in Minor Armenia are burning ruins. Father Salvator and seven members of the missions have been murdered and their bodies burned. Men, women, and children are massacred. Thousands of Christians have taken refuge in Adana, near the sea coast." In the early part of our century a dastardly assault on the Franciscan Friars by the schismatic Greeks was reported. Sixteen Franciscans lay prostrated in their blood in front of the Basilica of the Holy Sepulchre. And again: "Five Franciscan Friars were killed with hundreds of members of the mission and a great number of boys and girls kidnapped," closing a little later with the dispatch: "Father Leopold Belluci was killed while on his way from Aleppo to Jerusalem." And yet the same atrocities go on, and never a hand is raised to make atonement for these crimes.

The Last Victim

What a contrast between the death of these saintly persons dying for their faith and those who meet death or insult in pursuit of some commercial or other enterprises. When ill befalls the latter, their respective governments immediately set on foot investigations and seek

atonement and redress. But it is different with the Religious. He labors on for the betterment of humanity, for social uplift, and the good of souls, and dies unmourned and unknown by his respective governments. And yet the World War was for humanity and social uplift. But how strange things appear with a religious aspect. There is no war for them, but the prayer of their crucified Savior is on their lips "Father, forgive them."

Old Dick

DICK, the old horse, was sick. It was a serious affair, for Dick was their only treasure and was looked upon as a member of the family. What if the horse should die? How would they plough the field, and who would drive to the market? In the absence of her husband the poor woman sent for the veterinarian. The doctor looked the horse over and said: "I give the old fellow two days more to live;" for what did he care for the old horse.

At this verdict the poor woman stood aghast and speechless. It seemed impossible that old Dick should be taken from her. When she recovered from the shock, she ventured to say to the doctor: "Could you perhaps try some remedy on him?" The doctor avoided the question by saying: "Can you expect God to work a miracle for a beast?" Then he turned around and walked away.

The poor woman was consternated but not convinced. She would not give up hope. She was searching in her mind for some solution of the case. Suddenly an idea struck her. The word miracle pronounced by the doctor awakened in her mind reminiscences of the past. The good woman remembered having read of the miraculous power of St. Antony, and she did not see why the Saint would not work a miracle to cure her old horse.

She clung to this ray of hope, but she had to acknowledge that devotion to the Saint had been sorely neglected in her house. The question was now, could he help her anyhow. But then she began to reason and came to the conclusion that the Saints have no grudges. Then she went to work and looked up the little statue of St. Antony that had long since been relegated to the attic. She removed the cobwebs, dusted it off and placed it on a little altar on the bureau, with a few candlesticks and some artificial flowers. A

small votive lamp was placed before the statue, and the shrine was ready. Now the poor woman fell on her knees and prayed fervently for the recovery of the old horse. She told St. Antony all about their poverty and how necessary old Dick was to them, and the good services he had rendered in the past. She was so absorbed in her supplication, which was mingled with sighs and tears, that she never noticed that two hours had elapsed, when her husband came in and found her on her knees. Seeing his wife in tears, he wanted to know what was the matter. Then she told him the whole story and how the doctor had condemned old Dick. "Why, I just saw him a minute ago," he said, "nibbling at the oats he refused this morning." "Oh, good St. Antony," exclaimed the woman, "you have helped us."

And, indeed, in spite of all the predictions of the man of science, old Dick recovered again and trotted to town as before to the great satisfaction of his owners. Joy and happiness again reigned in the house. St. Antony again occupied his place of honor on the little shrine where the little family gathered every day, thanking him for his powerful intercession.

The Armenian Horrors

IN THIS vale of misery and tears, clouds and sunshine are forever intermingling, sorrows and joys constantly alternating one with the other. As in the past, it is equally true today.

The jubilant echoes of the joyous celebration of the seventh centenary of the arrival of St. Francis in Jerusalem were still lingering among the hills of Palestine when the following list of horrors, of murders, of fiendish massacres came to overwhelm the exuberant joy that filled every heart of the Franciscan Custody of the Holy Land.

The merciless massacre of the Armenians had gone on unpunished during the dark days of the War; but with the signing of the Armistice, it was hoped that there would be a truce to the sordid blood-lust of the Turks. But alas! fresh wars, fresh massacres have continued unabated to scourge

these Oriental shores. Under the pretext of driving out the French from Cilicia and Syria, the Turks are still in arms and are waging war with unrelenting fury on all Europeans and on all those who are in sympathy with them.

In Minor Armenia, better known now as Cilicia, the Custody of the Holy Land had opened up missions some sixty years ago at the request of the Apostolic See. Responding to the zealous efforts of the Franciscans, the missions were flourishing. Churches, schools, and orphan asylums adorned every mission, and were well attended. The fruits were abundant, and the missionaries labored on hopefully and gladly, making tremendous sacrifices for the ever-increasing flock which the grace of God had brought to them. How little these Franciscan missionaries thought that these sweet fruits of the sixty years of patient toil were soon to be snatched from them in such a ferocious and cruel manner!

The ravages of war had done dire damage to the missions, while nearly everything that survived had fallen a prey to the insatiable and fanatical hatred of the Turk. Today those once proud fields of Franciscan missionary

Franciscan Mission in Marash

activity are almost all entirely in ruins. Most of the Christians, as well as some of the missionaries, have perished by fire or sword or by the assassin's bullet of the rapacious marauders. In some places the Fathers still linger, but ever fearful of the dread end that may befall the flock entrusted to their care, and which they are not always successful in defending or saving from the pitiless hands of a barbaric soldiery.

Although the French troops had taken possession of Cilicia towards the end of October, 1919, it was more nominal than real, for the Turks remained unsubdued, and within a month the Crescent was floating over the city of Marasch, capital of the Province of Cilicia. Immediately there began a series of raids on the surrounding villages; pillaging and looting, destroying and killing, became daily occurrences. No news could be had from our missionaries. The roads were infested with swarms of Turks, who captured the messengers and put them to death. The churches were the last refuge of the distraught Christians, but these were assailed by the assassins, and those of the refugees who escaped bullet and sword, perished in the flames.

In the church and missionary residence of Marasch nearly forty thousand of the faithful were crowded together with 210 French soldiers. To relieve the congestion and to essay the safety of some of them, it was proposed that Fr. Maternus Mure, of the Province of Holland, and Fr. Joseph Achillian, an Armenian of the Custody of the Holy Land, should lead off 2,500 of the

imprisoned Christians. Toward midnight of February 10, tremulous yet wary, they started off over enemy trenches and in the face of the exposed fire from the guns of the Turkish soldiery. Snow was falling heavily, blinding the way and making progress difficult. But the little army of defenseless refugees struggled on. Many fell by the wayside, children, women, and old men exhausted by the hardships and overcome by the bitter cold. Those who fell had to be left behind to die, and these numbered over 700. Fr. Maternus, himself, who was the leader of this unfortunate band, succumbed on the way to the fatigue of the trying journey and was left for dead, but, revived by the falling snow, he managed to drag himself to the nearby railroad station, Islahie, where the help he received saved his life. Later he followed his flock and came up with them in Adana after an eight hours' ride on the train.

Where the Franciscan missionaries had thought to find some rest from the fatigues and trials of the previous days, new misfortunes awaited them. Fr. Joseph Achillian, who had borne the ordeal with wonderful courage, both moral and physical, suddenly collapsed and, falling to the ground with the exclamation on his lips, "My God, have mercy on me," expired.

But the lot of those who had remained behind in Marasch was still worse. The Turks had attacked the Christians, killing them on sight. Of the 2,000 who had sought refuge in the church, scarcely 35 survived. The total number of victims in this horrible slaughter and butchery surpassed 15,000. Desolation and ruin stalked over these brutal scenes of carnage. No words could soften the pain of the survivors, and, unfortunately, there was very little other comfort to offer them in this the saddest hour of their mortal lives.

Of other Franciscan missionaries scattered through Minor Armenia no news could be had for a long time. From one only did we hear, Fr. Emmanuel Garcia, a Spaniard from the Province of Compostella, who was in charge of the mission at Kars-Pazar. He, too, had passed through the most trying ordeals, but had succeeded in getting his people and the orphans to the fortified town of Sis.

Our anxiety was great about the others of the missionaries. Reports came trickling through; some hopeful, others crushing. Finally, in June, we learned that Fr. Albert Amarisse, an Italian of the Custody of the Holy Land, had won the martyr's crown at his mission of Jenige-Kale. Attacked by the Turks, Fr. Albert had gathered his flock of Christians into the church. But this was only a short respite from the terrible fate that awaited them. Unopposed, the ruffian hordes swept through the town, destroying everything. Arriving at the church, they soon demolished the doors and, with sword, bayonet, gun, pistol, and torch, quickly completed their inhuman vandalism, strewing the sacred edifice with the gore and blood and mangled remains of the innocent and defenseless refugees. The faithful pastor, Fr. Albert, perished with the rest. It was the 23rd of January, 1921.

At the mission of Mugiuk-Deresi there were three Franciscan Religious, Fr. Francis of Vittorio, an alumnus of the Custody of the Holy Land, with two lay-brothers, Alfred Bollentz, of the Province of St. Mary in Hungary, and Salvator Sabatini, of the Province of St. Bernardine in Italy. In the midst of the terror that everywhere reigned about them, the thoughts of the good Religious were for the safety of their flock, and particularly of some 30 orphans who were in their charge at the mission. Out of the darkness of fear and desperation there came a gleam of hope that all might be saved. A Turk

of friendly mien, Loimen Oglu Ali Effendi by name, came and offered his own home as a place of refuge for the missionaries, while the people and orphans were taken to the school in a village about a quarter of an hour's distance away. The offer was eagerly accepted and the appointed places of safety were sought. Shortly after dinner, while the Religious were in friendly conversation with their host, rifle shots suddenly rent the air, and an uproar or wild and angry voices rose just outside the house. "What is the meaning of that? What do they want?" queried Fr. Francis anxiously of his host. Loimen Oglu, without another word, stood up and seizing a revolver, fired directly at each Religious in turn, killing them on the spot. The rifle shots were the signal for the massacre, and down at the school the poor Christians and defenseless orphans fell victims to the treachery and fanatical hatred of the barbaric Turks. Not one escaped, and in a few hours the once promising mission of Mugiuk-Deresi, the patient efforts and untiring zeal of the Franciscan missionaries, who had for years labored in that part of the Lord's vineyard, were wiped out. The setting sun of that fateful January 23 must have blushed and hurried away from the scene of mangled and gory corpses and smouldering ruins of Magiuk-Deresi.

This particular rising against the Christians seems to have been prearranged, for the same day the mission of Donkale was attacked and all the Franciscans and their flock murdered. Under the leadership of Nagiar Mustapha, the Turks first fired the houses of all the Christians who had fled to find refuge in the convent of the missionaries. After sacking the homes, the bloodthirsty assassins proceeded to the convent and church, whither the people had been led by the pastor, Fr. Stephen Jalincatian, an Armenian Franciscan of the Custody of the Holy Land. Here, trusting more in the Lord, the ill-fated parishioners received Holy Communion, asking that the holocaust of their lives might thus be more acceptable to God. It was a timely preparation. They had not long to wait. The Turks came sweeping on to the church, and, finding it barricaded, began at once to set fire to it. The flames soon enveloped the whole edifice, and the tortures of the entrapped Christians had begun. Some tried to save themselves from the excruciating pains of the conflagration, but scarcely had they emerged from the burning building than they were mercilessly shot down. Fr. Stephen remained steadfastly with his flock within the church, and with the greater part of them perished in the flames.

Our Library

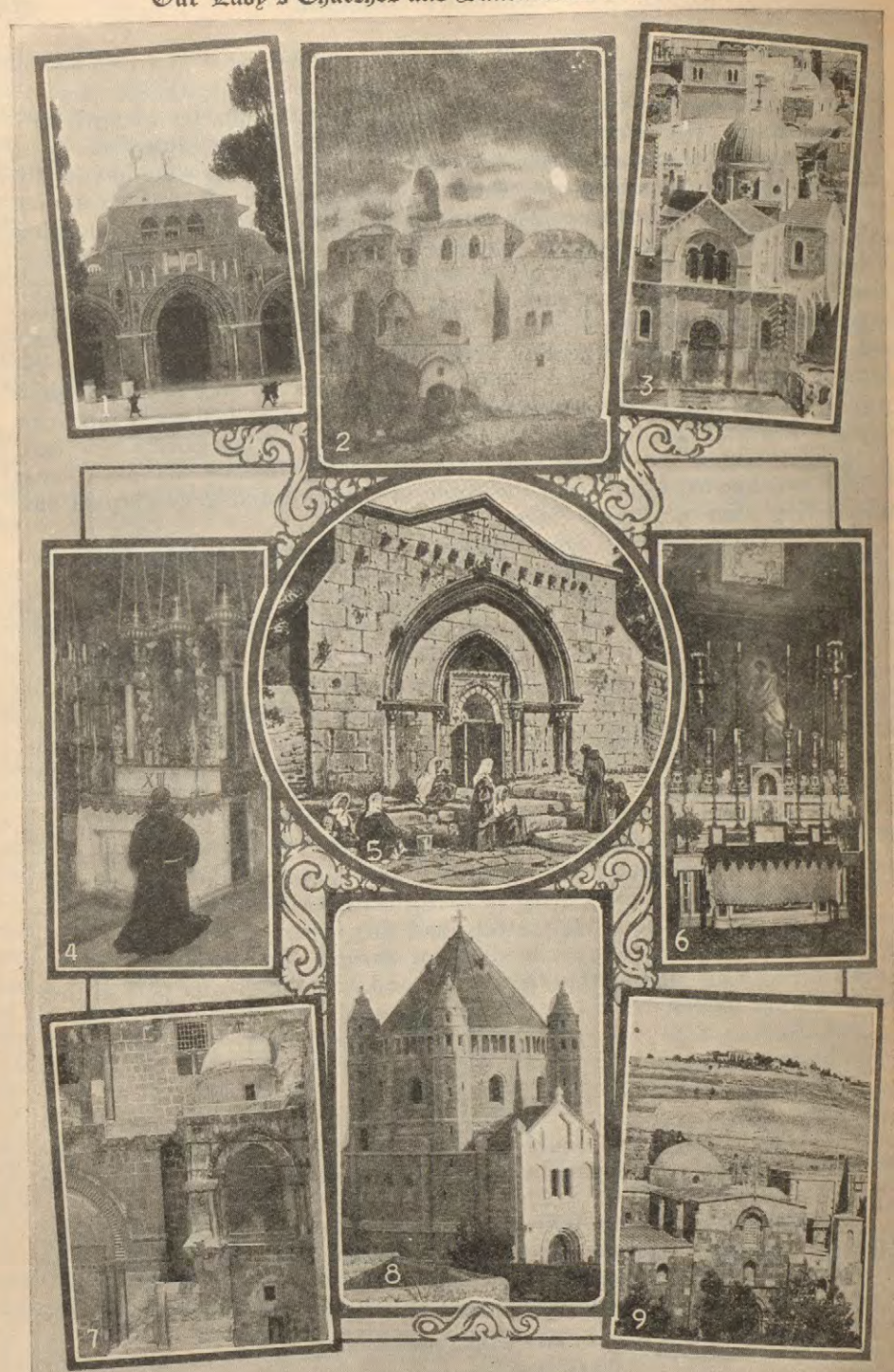
The Librarian of the Commissariat of the Holy Land extends sincere thanks to all Benefactors who have in the past favored us with contributions for our Library.

We appeal again to our friends to remember us also in the future with donations of books and magazines. Books about the Holy Land and all Franciscan literature will be most welcome.

Requests for further information, and contributions of books address to:

THE LIBRARIAN,
MT. ST. SEPULCHRE,
WASHINGTON, D. C.

Our Lady's Churches and Sanctuaries in Jerusalem

1. *Our Lady's Presentation.* 2. *Our Lady of Sion.* 3. *Our Lady's Spasm.* 4. *Our Lady of Calvary.* 5. *Our Lady's Assumption.* 6. *Our Lady of the Apparition.* 7. *Our Lady's Sorrow.* 8. *Our Lady's Dormition.* 9. *Our Lady's Nativity.*

Our Lady's Churches and Shrines in Jerusalem

THE ORIENT is the cradle of the human race, and the cradle of languages. Science and art were also cradled there. The eminent prerogative of the Orient is not only to be the cradle of Mary, the Mother of God, but the cradle of the veneration to the exalted Virgin.

The cult to Mary spread from the Orient to the Occident, both vying in the love and the admiration of the Mother of God, thus fulfilling the prophecy of Mary in the Magnificat, "For behold henceforth all generations shall call me blessed." From the time of the Apostles to our days, the sublime dignity of Mary as Virgin and Mother of God is professed in the words of the Creed: "I believe in God, the Father Almighty, Creator of Heaven and Earth, and in Jesus Christ, His only Son, our Lord; *Who was conceived by the Holy Ghost, born of the Virgin Mary.*"

This profession had its origin in Jerusalem, which glories to be the cradle of Mary, to have witnessed her first smile, heard her first words and felt the first footsteps of her earliest childhood, and the last ones before she yielded on Sion her immaculate soul to her Creator. Jerusalem has at all times been conscious of this distinction, and the numerous churches and chapels erected in her honor in the Holy City give testimony of its love and veneration for her who is the "Glory of Jerusalem."

The first church erected here is known today as "Our Lady of the Assumption," or the "Tomb of the Blessed Virgin." Grey and worn by time, deeply set against the rocky crags of the Mount of Olives in the Valley of Gethsemane, surrounded by patriarchal olive trees, the church bespeaks its great antiquity. Almost nineteen centuries have elapsed since the Apostles deposited the most holy body of the Virgin Mother in that humble tomb to be gloriously assumed into heaven. The first chapel, upon whose foundation the present church was built, can claim an existence of over eighteen centuries and is the oldest edifice of Christianity dedicated to Mary, the Mother of God.

Almost two centuries later (392-395) and thirty-six years before the Council of Ephesus, the great servant of Mary, the Emperor Theodosius, erected a magnificent basilica on the Temple-place called, to distinguish it from the old church in the Valley of Gethsemane, "Our Lady of the New." Destroyed by the Arabs, the Crusaders rebuilt the church and called it "Our Lady of the Presentation." Like so many other Christian monuments, this basilica was destroyed; with its material the Moslems have erected a mosque, known today as El-Aksa Mosque.

At the age of 80 years St. Helena arrived at Jerusalem, and prompted by a fervent love for our Redeemer and His Blessed Mother, caused a stately basilica to be erected over the Tomb of Our Lord, and a church over the paternal home of the Blessed Virgin. This latter church was known as "Our Lady of the Nativity," but today it is called St. Anne's Church.

In the center of the Moslem quarters a church of the eleventh century is still well preserved in its architectural forms and is known as "Our Lady of the Nativity Chapel."

The Basilica of St. Helena was destroyed by the Persians in the year 616. Modestus, then Patriarch of Jerusalem, could only rebuild the Anastasis, the rotunda which encircled the Holy Sepulchre. Instead of the imposing nave preceding the rotunda, he erected several small churches, among these "Our Lady's Church" west of Calvary; but today every trace has disappeared.

In the ninth century Charlemagne had a church erected south of the Basilica of the Holy Sepulchre called "Our Lady the Latin." After its destruction Italian merchants built on the same site two hospitals and the church "Our Lady Minor."

At the beginning of the eleventh century pilgrims mention two beautiful chapels within the Basilica of the Holy Sepulchre dedicated to the Virgin Mother.

The imposing remains of a Crusaders church known as "Our Lady Major" are situated south of the Basilica. The church has since been restored by the Protestants, who have named it the "Church of the Redeemer."

Near the Church of the Cenacle, the Augustinian Canons had their friary in the eleventh century. The Church of the Cenacle and their convent was then known under the name of "Our Lady of Sion."

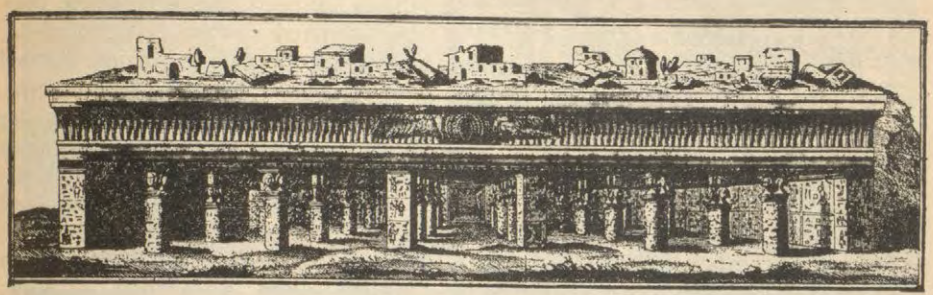
By treaty of the year 1342 the Moslems recognized the Franciscans as the Guardians of the Holy Sepulchre, the Cenacle, the Tomb of the Blessed Virgin, and of all the Christian Sanctuaries in Palestine. The Cenacle was then only a heap of ruins, but the Sons of St. Francis rebuilt the church with the old material and though now almost four centuries in the hands of the Moslems this church is in its essential features the same as in the time of the Friars, who from the year 1219 resided in their Cenacle Convent until the year 1551, when they were expelled. Adjacent to the Cenacle was the house of St. John, where the Blessed Virgin lived after the Passion of her Divine Son until her death. In the year 1487 the Franciscans erected here a chapel dedicated to "Our Lady's Dormition," or "The Falling-asleep of Our Lady," the way the early Christians spoke of her death. This chapel fell a prey to the fanaticism of the time, but today a splendid monument erected in the twentieth century stands here proclaiming again the glories of Mary. It also bears the name of "Our Lady's Dormition."

The other memorials of the Blessed Virgin are on the Way of the Cross: "Our Lady of the Spasm" commemorates the meeting of the Blessed Virgin with her divine Son (Fourth Station); "Our Lady of Sorrow," east of the entrance to the Holy Sepulchre, commemorates the Witnessing of the Nailing to the Cross; "Our Lady of Calvary," near the Twelfth Station, recalls the presence and the suffering of the Blessed Virgin at the last phases of the cruel Passion and Death, while "Our Lady of the Apparition," to the north of the Holy Sepulchre, reminds us of her joyful vision of the Risen Saviour after the cruel sufferings of the Passion Week.

Together with the Catholics in Jerusalem, the Armenians and the Greeks, the Jacobites and the Syrians, all unite in their love and veneration to Mary, the Mother of God. It is singularly appealing to listen to the pious invocations in which even Moslems join: "Ya Sultana!" O Queen.

Would that this tender devotion to Mary might inflame our devotion to her, and inspire us to repeat often during the day—"O clement, O loving, O sweet Virgin Mary!"

"THE WELL-DESERVING ORDER OF FRIARS MINOR HAS FOR SEVERAL CENTURIES ATTENDED TO THE DILIGENT AND CAREFUL ADMINISTRATION OF THIS MONEY (COLLECTED FOR THE HOLY LAND) IN A VERY PRAISEWORTHY MANNER. WHILE FOLLOWING IN THE FOOTSTEPS OF ITS ILLUSTRIOUS FOUNDER, IT SPREADS THE CATHOLIC FAITH THROUGHOUT ALL PALESTINE, SYRIA AND EGYPT, BEARING GREAT HARDSHIPS AND EVEN SHEDDING ITS BLOOD."—ENCYCLICAL OF POPE LEO XIII, FEBRUARY 20, 1891.

On Babylon's Site

Above the Moslem village removed for the excavation of the palace below.

Holy Scripture

IT IS early morning; darkness still hovers over the earth. From the monastery belfry reverberates the pealing call to prayer. Let us also answer the summons of the bells and wend our way to the peaceful place of recollection.

As we enter, the darkness seems even more intense, relieved only by the flickering red light of the sanctuary lamp burning before the tabernacle, reminding us silently, impressively—God is here! Day comes creeping through the stained-glass windows, gradually dispersing the gloom, revealing the beauty of the church. Vague, indistinct in the twilight, the colors and forms in the windows suddenly become beautiful and life-like in the light of the morning-sun.

This is a picture of Holy Scripture. As the colors and forms in the windows become discernible only when illuminated by the light of the sun, so does Holy Scripture, dark and unintelligible to human mind, reveal God's merciful Providence to man only when interpreted by the infallible Church speaking through the Vicar of Christ, and the Bishops.

For centuries, Jews and Christians alike accepted the Bible as the unerring "word of God." Modern science, however, has made every effort to convict the Bible of error, maintaining that it cannot be historically true. According to the language of the epoch in which we are living, no newspaper reporter has written these events, no telegraph has flashed across the continents the startling account of a universal flood, or of the Hebrews crossing the Red Sea or the Jordan.

Divine Providence has taken care, however, that the verity of the Bible story should not be wanting in corroboration of scientific evidence. The royal archives of Assyria, and Babylonia, and Egypt, after lying hidden for thousands of years in the dust and sand and debris of the ages, have yielded to the patient labor of modern scholars with spade and pick their treasure of evidence engraven deep upon imperishable stone and brick.

From the middle of the nineteenth century until the outbreak of the World War scientists were busy making excavations in Mesopotamia and Egypt, where once in haughty grandeur and prosperity ruled the mightiest monarchs of antiquity; where now are all in ruins, buried deep beneath the sand, those cities and palaces, temples, and fortresses of old. Divine Provi-

Fragments of Cuneiform Relating Events of Genesis

dence marked the spot where they lay buried without tombstone. In these mounds of ruins learned men have burrowed and rummaged, raising stones and earth and laying bare mighty palaces with libraries of brick tablets written in cuneiform (wedged-shaped letters) lore of the distant past. In one single palace as many as 40,000 such tablets were unearthed. "Now, when all resources of scholarship are marshaled to throw discredit upon the historical character of Holy Scripture, Divine Providence has revealed these tablets confirming the accuracy of Scripture by the documentary evidence of these records of the past which lay for thousands of years underground, unknown, only concealed, seeing that they were indestructible."---(*Lit. Handweiser.*)

And only recently cuneiforms discovered in Egypt by Professor Burgsch have evinced the authentic records of the "Seven years' famine and great scarcity in the Land of the Pharaos" as predicted by Joseph in the Bible's narration, Gen. 41, 26, and seq.

Let us rejoice with thankful hearts in our possession of the Catholic faith, not unmindful of the teachers of the Catholic Church, through whom we have received this grace.

Remember the Holy Land in Your Will

Provide for your soul while you are alive and do for yourself what you would wish your heirs to do for you. How soon are the dead forgotten by the living! Their heirs enjoy their fortune, while the deceased suffers in Purgatory and vainly exclaims: "Have pity on me, have pity on me, at least you, my friends, because the hand of the Lord hath touched me." If you wish never to be forgotten and to have prayers and Holy Masses offered for the repose of your soul, embrace the opportunity the Good Work of the Holy Land offers and join the Crusade as a perpetual member, or, in accordance with the admonition of Pope Pius VI, make a bequest in your last will in favor of the Holy Land. By doing so you will be remembered daily at the Holy Sepulchre, on Calvary, at the place of Christ's birth in Bethlehem, in the Holy House of Nazareth, and you will have a part in more than 25,000 Holy Masses said every year in the principal Sanctuaries throughout the Holy Land. In order to assure their validity, all bequests should be worded strictly according to the following formula:

I give and bequeath the sum of ..... dollars to "The Commissariat of the Holy Land for the United States of America," a corporation duly organized under and existing by virtue of the laws of the District of Columbia, and situated at Mount St. Sepulchre, Brookland, near Washington, D. C.

Ordination to Holy Priesthood.

From the Throne to the Altar

FROM early childhood Prince Henry . . . . . developed a noble and quiet disposition. He had but one defect—he believed himself to be destined for "a high vocation," that it was his destiny to command, not to obey; and his ambition grew with years. Vainly did his mother, a noble and pious princess, strive to quench this wild aspiration of her son. When, with kindness and gentleness, she counseled him to consider that he was but a frail mortal, and that all creatures should be reconciled to the will of God, he would proudly lift his head and say: "Mother, it is the will of God that I should rule; mine is a high vocation."

"Beware of such dangerous conceitedness," his good mother pleaded, "lest it happen to you as it does to the lofty oak, which, because it towers above other trees, is therefore more exposed to destruction by lightning."

Only too soon were the warning words of the pious princess verified. One day Prince Henry took a ride in the woods with his companion, Rudolph. Suddenly a thunderstorm arose. They sought shelter under the branches of a large oak tree. Scarcely had they reached the cover when the lightning flashed, instantly killing Rudolph and hurling the prince to the ground unconscious. When he recovered and beheld the dead body of his friend, Henry fled terrified from the scene of the accident.

Prince Henry now became silent and thoughtful. He shunned even his own family. He considered his escape from certain death as a special favor of God, and sought in acts of piety, light and courage to make a proper return for the gracious providence.

One day he entered a Franciscan church and listened to the sermon. The preacher spoke eloquently of vocation and the Religious life. "Do you wish to live in peace with others? Then first learn and practice true self-control," he heard. "Neither the Religious garb, nor even the Religious life, will protect you, but a change of your habits and a constant mortification of your evil inclinations," the Priest said. "Who seeks other things than God and the salvation of his soul will find naught but disappointment and sorrow. . . . To serve, not to command; to suffer and toil, not to while away your life in idleness and pleasures, is your high vocation. Whom God calls to this high vocation He will find, though it be at the plow or on the throne."

These words made a deep impression upon the prince. He asked himself, "Am I not one of the chosen, since I feel inclined to serve the altar?" But he

laughed to himself at the thought, and murmered, "How foolish! I am called to wear a crown, not a habit and a cross."

Following the tradition of his house, he entered the army, and soon became one of the merriest and jovial officers of the quarters. His lovable disposition, his modesty and intelligence, made friends of all. And when he obtained the promise of the fair Princess Helen's hand in marriage, his bliss knew no bounds. The wedding was arranged for the coming autumn.

Just then all Europe became engaged in war, the most gigantic and sanguinary struggle of history. Prince Henry's regiment was called to the front. The horrors of war, its miseries and carnage which the young prince now witnessed, left upon his soul an indelible impression.

While he was engaged in bloody battles, his intended died in a hospital where she had with rare zeal nursed the wounded—a martyr of charity.

A few weeks later Henry witnessed the downfall of the Empire and of his own dynasty. A fugitive, he found kind hospitality in a forlorn little monastery on foreign soil. Here he had time for recollection and meditation, and learned resignation and peace in the companionship of pious monks.

But a new trial awaited him. His beloved mother died without his being able to see her again in this world. Broken in body and soul, the prince fell sick, and for weeks lingered between life and death.

Under the devoted care of the monks, he recovered, and rose from his bed of sickness a new man; pious, humble, dead to the world and its vanities and pleasures. A few years of earnest and hard study prepared him for the priesthood, and he was ordained, in the spring of 1921, in the little mountain chapel of the convent where he had found refuge and peace of soul. From far and near the humble mountaineers assisted at his first Mass and listened to his words. "Now indeed I know," he said, "that God has destined me for a high vocation. From now on I have but one aim—to walk the royal way of the Cross. God help me to do it!"—*From "By the Grace of God," by F. Nabor.*

YOUNG MAN: You may be destined for a high vocation. From the plow or the shop, the trade or the profession; God may call you to serve Him as a lay brother in the Religious life; He may call you from your home or college to serve Him as a priest in the missions. Listen to His Calling. Do not resist. Do not delay. There is a time for everything; and the grace of vocation, like other graces, is given in season. Promptly follow when you hear the call. God will lead you. How many a vocation is lost by delay! We might waste a whole life debating what it might be best to do. Let us be content to do what is good, and in the best way we can, and do it now. If this suggestion awakens a desire for more information about the Religious life, write for the booklet, "My Vocation," to the Commissariat of the Holy Land, Washington, D. C.

The "Casa Nuova" of Mount St. Sepulchre

WHEN pilgrims arrive in Jerusalem, or return from visiting the Holy Places in which Jerusalem so preeminently abounds, they are weary; weary from the long walks, ascending and descending the steep step-streets of the Holy City, or the stony paths up and down the Valley of Gethsemane; weary from the oppressive sadness and serious, solemn thoughts which crowd in upon their minds and the emotions which stir their souls on beholding the sacred scenes of the Savior's Passion. They seek rest and comfort, and what they need is generously and kindly provided for them at the Casa Nuova, the Franciscan hospice for pilgrims.

For centuries the Franciscans in Jerusalem have cared for pilgrims to Palestine, and the pilgrim who has once enjoyed the Franciscan hospitality can never forget it.

So numerous and frequent did pilgrimages become in the last century that in the year 1847 the Franciscan hospice in Jerusalem had to be rebuilt and enlarged, and gladly did the grateful pilgrims who had benefited so much spiritually by that hospitality contribute materially to erect the New House, "Casa Nuova," as they called it. The name was held in such fond recollection that it extended from Jerusalem to all the places in Palestine where the Franciscans maintain such hospices for the pilgrims. The Casa Nuova at Nazareth, having been erected by American pilgrims, was also called "Our Lady of America."

From the time the Holy Sepulchre and other Holy Places of Palestine were reproduced so faithfully and beautifully at Mount St. Sepulchre, pious pilgrims began to flock thither, and found in visiting the shrines here the same sweet devotion that is experienced in a pilgrimage to the Holy Land. Each year the pilgrimages to Mount St. Sepulchre become more popular and more numerous. The Friars of the Commissariat have exerted themselves to the utmost to make these pilgrimages at once a pleasure and a spiritual benefit to the faithful. The Knights of Mount St. Sepulchre have willingly and generously assisted in caring for the throngs of devout men and women whose faith and love for Christ Crucified have prompted them to come, often from a great distance and at a considerable expense, to venerate the shrines which so touchingly portray the scenes of our Savior's Birth, Passion, Death and Resurrection.

However, with all their efforts, the Friars and Knights of Mount St.

Franciscans Entertain Pilgrims at the Casa Nuova in Bethlehem

Sepulchre have found it impossible to provide for the throngs of pilgrims as they deserve, and to make the pilgrimage most fruitful in spiritual benefits, without a Mount St. Sepulchre Casa Nuova, where the pilgrims can be received and given proper attention and provided such comfort that the precious time at the Mount may be entirely devoted to spiritual things.

The same faith and love for the Holy Land which erected the present magnificent monument to the immortal memory of our benefactors and friends will inspire the pilgrims of the Holy Places, grateful for past blessings and in anticipation of still greater ones, to raise this "New House," this Mount St. Sepulchre Casa Nuova, with the same unfailing generosity which has signalized their efforts in the past.

The Poor Souls

ST. BERNARD relates that St. Malachy, Archbishop of Armagh, had a great devotion to the poor souls in Purgatory. When still young he assisted at the funerals of the poor and prayed for their souls; and not unfrequently he himself buried them. His sister, however, full of worldly interests, was ashamed that her brother should condescend to such acts of mercy, which she considered beneath his high social position. Sometimes she could not master her passion and, when abusing him, she would quote derisively the text of the gospel: "Let the dead bury their dead." The Saint continued nevertheless to perform his humble and charitable actions in which our Lord granted him much spiritual consolation.

When this frivolous woman died, Malachy, full of tender pity for her soul, prayed with his usual fervor. One day he saw her in spirit standing outside of a church, sad, in deep mourning, and begging the help of his pious practices. She complained that for a certain number of days she had not experienced any relief. The Saint remembered that he had not offered Mass for her, for exactly that number of days; God having permitted this forgetfulness as a punishment for his sister's past reproaches concerning his devotion and piety toward the dead. The next morning he offered the Holy Sacrifice, and every day it was granted to him to see her getting nearer the church, then as far as the nave, until one day he saw her standing near the altar, beautifully dressed, full of joy, and in the midst of others who seemed to have gone through the same purification and to be ready to take their flight to the joys of heaven.

This incident of the life of St. Malachy illustrates what faith teaches us not only of the efficacy of prayer in general but of the great and certain value of holy Mass for the souls in purgatory.

It recalls to our mind the constitution of the Tertiaries Rule concerning prayers for the dead. Chapter 11, No. 14. At the funeral of a deceased member, the members who belong to the same town and those visiting it should assemble and say a third part of the Rosary for the heavenly comfort of the dead one. And priests should pray at Mass, and laymen, if possible after the reception of the Holy Eucharist, for the eternal rest of their deceased brother.

A Striking Sermon

IN ONE of the greatest Italian cathedrals a noted Friar of the Order of St. Francis, then newly founded, was preaching. A great concourse of people filled the building, and twilight deepened the dimly lit and heavily arched chancel and nave. The Friar preached almost in darkness.

His theme was "God's Love to Men and Their Response." With the passionate eloquence of the period, he pictured God's mighty act of creation, the wonder of His gift of life to men and the beauty of the earth. But more especially he dwelt upon the gift of the Only Begotten Son, the matchless beauty of Christ's life among men, the glorious redemption offered in Him to all who would repent and believe. The Friar's earnestness deeply impressed the people, and a solemn stillness hung over the vast assembly. The darkness by this time had deepened still further, and the congregation could only just perceive the outline of the friar's dark-robed figure.

"Now," he continued, "let us consider how mankind has responded to the divine goodness and mercy."

With these words he left the pulpit and passed slowly to the altar. From among its many candles he chose one and lighted it. The one gleam of pure light shown upon a great crucifix hung above the altar. Slowly and solemnly, and without a word, in the breathless stillness of that vast throng, the Friar raised the candle until it lit up first one wound, then another, in the feet, the hands, the side, and finally the sacred head of the Crucifix.

There the light lingered a moment, and the hush deepened upon the awe-struck congregation. Then he blew out the light and sat down. The sermon was over. The stillness was broken only by audible sobs.

The Christogram

The Christogram is a "Message of Love" to Jesus crucified. This richly indulgenced devotion has spread among Catholics and non-Catholics throughout America. Each morning countless pious souls unite with the priest at the Altar upon the Tomb of our Lord in Jerusalem and renew their love to Him who loved us and gave Himself for us; each evening they join in a message of love to Jesus crucified for themselves and all those they love. Would that this beautiful and touching image of the Crucified were placed at every Christian's bedside, to remind him not to fall asleep before making an act of contrition for the sins of the day, asking Jesus mercy, and kissing the Crucified good-night!

Christogram Crosses, 10c each. Leaflets for distribution free. Apply to our Promoters or COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND, WASHINGTON, D. C.

Seventh Centennial of the Third Order of St. Francis

Saints of the Order of St. Francis

WHAT could be more opportune for our times than the Encyclical of Pope Benedict XV on the Seventh Centennial of the Third Order of St. Francis. Premising his appeal with the statement that he himself is a member of the Third Order, he sets forth the necessity of this great religious body to promote true charity among mankind and to stimulate the spirit of union, concord, and peace among all nations, after the example of the poor man of Assisi, St. Francis. The social question, he says, has reached such an acuteness that it can be solved only by the spirit of Christ, which St. Francis so sublimely fostered. This alone will dispel the great prevailing evils of greed and pleasure. And, speaking especially to the women of the Third Order, he lays stress on the fact that they, by their good example, may lend a powerful influence to lead youth in the path of modesty and simplicity.

Closing his appeal, with an appeal for the spreading of the Third Order, like another Leo XIII, he sees the revival of the spirit of Christ in the world through the Third Order.

With this object in view, national conventions were held in almost every country to promote this same spirit and augment the membership now numbering over 3,000,000 in over 15,000 congregations. At Chicago, Ill., the first national convention for the United States will be held October 2-4.

Letters of approbation and words of success have been sent by the Cardinals and almost all the Hierarchy in the United States.

Your True Friend

To secure the perpetuation and world-wide diffusion of His wonderful gift bestowed upon mankind in instituting Holy Eucharist, our Lord founded the Priesthood, investing man with that awful dignity. "Oh the wondrous dignity of priests!" exclaims St. Cyprian, "in whose hands the Son of God is daily incarnated." From the Cenacle, Our Lord reminds you of this His wonderful Providence in providing you with true friends and sure guides, and entreatingly bids you stop and think what your appreciation should be of Him who labors and prays for your welfare and happiness, without hope of earthly reward, depriving Himself of pleasure and many of life's best gifts, that He may the better be your servant, your priest and pastor—your friend.

About Perpetual Membership

Trust not in thy friends and relatives, nor put off the welfare of thy soul to hereafter; for men will sooner forget thee than thou imaginest. It is better now to provide in time and send some good before thee than to trust to the help of others after thy death. If thou art not now careful for thyself, who will be careful for thee hereafter?

So wrote Thomas à Kempis more than five hundred years ago, and surely men have not changed greatly since that day. It is a part of human nature to be careless about even the most important things of life when they do not concern our immediate welfare. Many persons desire to perform good works, to help religious causes and enjoy a share in the spiritual benefits thus conferred, but because they are careless or neglect opportunities, they do not do so, and the day at last comes when they can neither pray for themselves nor offer up acceptable works of charity. Of these unthinking ones, many often become Crusaders, sometimes for a few years, and then, neglecting to renew their membership, they lose the benefit of the innumerable prayers and Holy Sacrifices.

They do not intend to let their membership lapse, but often wordly cares and distraction intervene and the matter fails to receive their attention. To these, as all others of our Crusaders, we would recommend a Perpetual Membership, by which the great treasure of good works performed in behalf of those who aid the Holy Shrines becomes theirs forever.

For them the Holy Sacrifice of the Mass is daily offered up at the places sanctified by the life of our Saviour, the spots that witnessed His Birth, His Labors, His Death and His Resurrection and Ascension. In the time of their earthly existence they have the consolation of being remembered in prayer as Benefactors of the Holy Land, and during their detention in Purgatory, how many sins may be atoned for and pangs lessened by the Precious Blood of Our Lord applied in their behalf!

This great privilege may also be procured for living or deceased parents, brothers, sisters and friends. And those who have been blessed with worldly riches, to what better use can they put their goods than to devote a part of them for the preservation of the Holy Sepulchre of Christ. They will be remembered in Masses at the Manger in the Stable of Bethlehem, at the Holy Sepulchre, in the House of the Holy Family in Nazareth and on Mt. Calvary. There are more than 25,000 Masses so offered every year throughout the Holy Land, and the Perpetual Members of the Crusade will never be forgotten in prayers, even after their friends and relatives have ceased to remember them.

In order to become a Perpetual Member of the Crusade, one has only to make an offering of $12.00 for its work. Or for the same sum they can have one of their parents, relatives or friends enrolled. Whole families or Communities can be admitted to membership and enrolled by making an offering of $100 for the benefit of the Holy Land. A family diploma includes husband and wife, their living and deceased children, their parents, brothers and sisters. A diploma for a Community includes all the present and deceased members.

In order that this great benefit may be placed within the reach of everyone, especially those who do not feel that they can afford to make a donation of $12.00 at one time, we have made an arrangement whereby they can become Perpetual Members by making the required offering in instalments of fifty cents or $1.00 a month. This may be made through the Promoters of the Crusade or by forwarding the amount directly to the Commissariat. When the offering has been made in full, we will forward to them a handsome diploma setting forth the fact of their membership.

St. Antony's Department

THE devotion of St. Antony, the "Wonderworker of Padua," has wonderfully increased, and the prophecy of Pope Leo XIII, that St. Antony was the "Saint of the whole world," is fulfilled today in the world-wide devotion to the Saint.

St. Antony's Bread—a special devotion and commendable charity, seeking favors through the intercession of St. Antony by a written request, and a promise to give a specified sum of money to the poor should the request be granted. The written request is forwarded to St. Antony's Department, Mount St. Sepulchre, Washington, D. C. The money is given to the poor, especially poor students aspiring to the priesthood.

The Pious Union, whose national headquarters are at the Commissariat of the Holy Land, Washington, D. C., aims to give due thanks to God for the miraculous powers granted to St. Antony, to implore his intercession, to promote devotion to him, and to help the poor. There are three degrees, the members of which say special prayers.

St. Antony's Militia is enriched with the same indulgences as the Pious Union, the members wearing a special badge. It is for boys and young men who wish to place themselves under the powerful protection of St. Antony, and, by imitating his purity of mind and heart and devotion to the Blessed Virgin, to wage relentless war on temptation and evil.

The Consecration of Children to St. Antony, whose loving solicitude for little ones is touchingly portrayed by the Divine Infant reposing in his arms, is a commendable custom. Mothers send the child's full name and the day they desire it consecrated. The child will then be placed under the loving care of St. Antony, and a certificate of this fact sent to the parent. The child so consecrated will wear St. Antony's cord, and the parent will recite in its behalf the prayers of the Pious Union.

Thanksgiving and Requests from people of all conditions of life, so numerous that the list can not be published, demonstrate that St. Antony is ever gaining favor and ever faithful. Added to this, the large attendance of devout clients at the Mass of Solemn Novena to St. Antony every Tuesday morning at 9 o'clock in St. Antony's Chapel at Mount St. Sepulchre, and the ever-streaming crowds who visit the shrine, together with the daily masses and prayers of the Community of Mount St. Sepulchre, offered up for all his clients, inspire renewed confidence in "the Saint of the whole world."

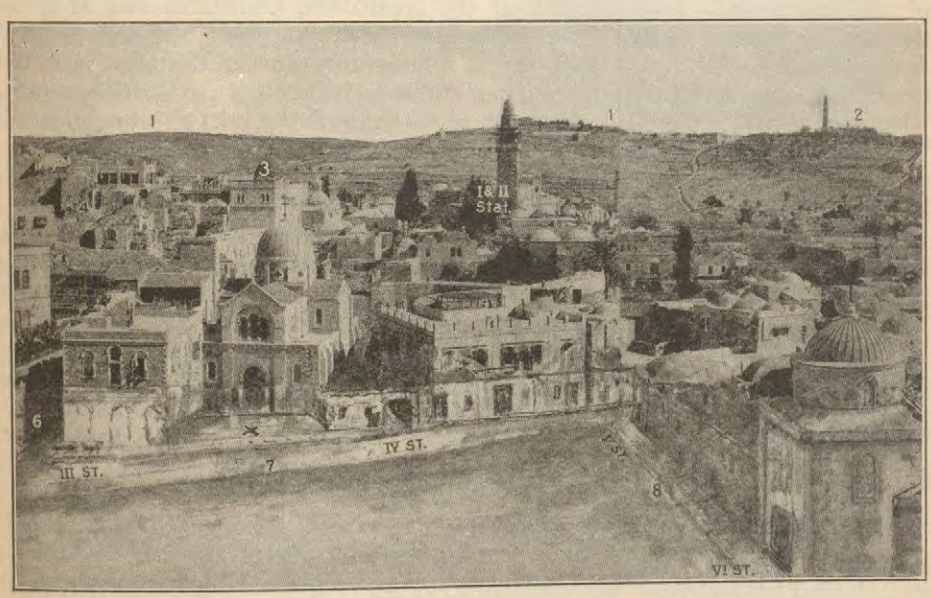
News from the Holy Land

(Review from September, 1920, to Semptember, 1921)

The Political Situation in Palestine

ON AUGUST 20, 1920, the League of Nations conferred on Great Britain the mandate over Palestine—that is, the control over the land of our Redemption. In virtue of this mandate the League of Nations has granted *"Recognition to the historical connection of the Jewish people with Palestine, and the right to develop their self-governing institutions. The Zionist organization is the recognized political body to represent the Jewish nation."* Christians and Mohammedans are opposed to this mandate, and in almost daily demonstrations and protests show that they consider the action of the League an infringement upon their just rights and claims.

The all too grave apprehension which was forced upon the Christian world by the League's conferring this mandate upon Great Britain was not lessened by the statement of High Commissioner Sir Herbert Samuel, on the occasion of the birthday of the King of England, June 3. The High Commissioner expressed his regret that the harmony between the creeds and races of Palestine *had not yet been attained,* owing to the unhappy misunderstanding, as he expressed it, of a phrase of the Balfour declaration, "the establishment of a national home for the Jewish people." "The meaning of this declaration," the High Commissioner explained, "is that the Jewish people who are scattered throughout the world should be enabled to find in Palestine their home, and

Jerusalem East. (*Way of the Cross, I to VI Station*)

(1) Mount Olivet Range, (2) Place of the Ascension, (3) Ecce Homo Church, (4) Site of the Palace of Herod, (5, 6, 7, 8) The Way of the Cross. The Stations I to VI are indicated by Roman figures. The houses facing III to VI Station have been taken off.

that some of them, within the numbers and interests fixed by the present population of Palestine, should come and help by their resources and efforts to develop the country to the advantage of all the inhabitants, whose rights and interests will be safeguarded by the Crown."

The facts are, the Jews, having at their disposal unlimited resources, are buying all available land, and are slowly but systematically expelling Christians and Mohammedans from the position which they have till now maintained.

The Holy Father, who is well informed as to the state of affairs in Palestine, and who asks no infringement of the rights of the Jews, insists that the just rights and claims of others be not abrogated, and that the impending ruin of souls, dear to him, and for whom so many men filled with apostolic zeal, especially the sons of the seraphic patriarch of Assisi, have so long and arduously labored to promote, be averted.

Mr. Henry Morgenthau, a Jew and former ambassador of the United States to Turkey, says: "Zionism's dream, as modified and materialized by the Balfour declaration, which Zionists have accepted—*Palestine as a national home for the Jews*—is economically impossible. Zionism is the most stupendous fallacy in Jewish history, a surrender, not a solution; a retrogradation into the blackest error, and not progress towards the light."

It is not long ago that the Christian world celebrated with joy "the delivery of Jerusalem from the yoke of the Turks." Now we hear from all sides complaints of the "yoke of the Jews," under which the inhabitants of Palestine are groaning. Christians and Mohammedans are combining to counteract the shameful state of affairs.

Under the Turks it was only the religious aspect that was accentuated; now it is race, politics, social and economic discord. Though the proportion of the Jews is only one-sixteenth of the population, Christians and Mohammedans have been ousted from all higher positions; even the courts have Jewish judges. Of the 40,000 Jewish immigrants during the last year, the greater part are bolsheviki or similar discontents from other parts of the world, who aim at creating in Palestine such a condition as they have brought about in Russia. Violent opposition and bloody strikes manifest the determined antagonism of the Mohammedans to this condition. What has never before been known in history, Christians and Mohammedans are united in their demonstrations against Jewish domination. Burying the dead after one of the recent violent frays in the Holy City, Christians and Mohammedans formed a common procession, carrying the Christian dead to the cemetery on Mount Sion, and the Moslems to their cemetery in the valley of Jehoshaphat.

Haifa, in Galilee, where formerly, under Moslem rule, St. Mary of Mount Carmel in quiet solitude serenely surveyed the Bay of Akka, is now the scene of wild revelry and modern summer resort disorders by the new masters of the Holy Land.

The Religious Situation in Palestine

The Franciscans are still, we are sorry to report, prisoners of Mohammed. News correspondence received from Jerusalem reflects the sad conditions prevailing in the Holy City. Intelligence regarding the Holy Sepulchre is in part as follows:

"Many a page of the history of the Holy Sepulchre is written in blood. Many have been the sufferings endured by the guardians of this most sacred

of Christian treasures. The suffering of the Franciscans at present imprisoned in the basilica, beggars description. To-day, as of the days when the crescent triumphed over the cross, the Christians are subjected to the humiliating insult of Turkish infidels holding the keys to the Holy Sepulchre of our Lord. There the haughty Turkish guard sits at the door of the basilica, cynically observing the worship and devotion of Christians, who are bound to submit to the humiliating outrage of literally begging the infidels to open the doors of the Holy Sepulchre basilica at any price they may demand. Mohammed over Christ! Twice a day this heartrending scene of outrage takes place, provided the Christians can pay the price demanded for the favor of opening the door of this most sacred Christian monument.

It was on December 11, 1917, that the Allied army entered the Holy City. Almost four years have elapsed, and the Turks continue to profane the rights of Christians, for which the Allied occupation is responsible, as it again gave the Turks the keys of the Christian basilica.

Meanwhile the Christian nations witness this situation unmoved, and defer the adjustment of a question of such deep concern to the Christian people the world over.

It may be worthy of observation that for some time past the interests of the Allies in the Holy Land have been represented only by the English, the French and Italian troops having been recalled.

Opening of the door of the Basilica by the Moslem guards.

The religious aspect of Palestine is thus described by the Greek-Catholic archbishop of Galilee: "I have been happily able to prove to my satisfaction how soundly faithful the people are at heart. . . . But the anguish of a missionary among them is boundless. The villages have lost nearly half of their pre-war population, and no one knows how many orphans there are without the very necessaries of life. Much as the religious orders have done, their resources are utterly inadequate at present. . . . Nearly all the churches and schools were used during the war as barracks for soldiers or stables for horses, and must be completely restored. . . . Now that the Holy Land has become the land of religious and national rivalry, the schools have become the most powerful organ of propaganda. Jews and Protestants of various sects are backed by large funds, and working assiduously for their own interests."

Holy Week solemnities at the Basilica of the Holy Sepulchre were conducted with unusual quiet this year, as the Greek Easter fell thirty-five days later than the Catholic. At the Greek celebration the "holy fire" was accompanied with the usual disorder and noise.

It is with deep sadness we have to report the death of His Eminence Philip Cardinal Camassei, late Patriarch of Jerusalem. He was born in Rome September 14, 1848, appointed Patriarch of Jerusalem by Pope Pius X December 6, 1906, recalled to Rome and created Cardinal two years ago. His death occurred January 20, 1921.—R. I. P.

Activity of the Custody of the Holy Land

The continuation of the mission of the Redeemer has been intrusted in Palestine to the Sons of St. Francis (the Custody of the Holy Land), who, having entered into the inheritance of the Crusaders after the fall of the Latin kingdom of Jerusalem, have since held their position intrepidly as true soldiers of Christ. And as "Guardians of the Holy Sepulchre and the other sacred places in Palestine" they have also in the past year solemnly celebrated—surrounded by the pious faithful and pilgrims—at *Nazareth,* the Feast of the Annunciation; at *Bethlehem,* the joyful Christmas; at *Jerusalem,* Holy Week on Calvary, at the glorious Tomb of Christ and in Gethsemani; Ascension on *Mount Olivet;* the Institution of the Holy Eucharist and Pentecost in the *Cenacle on Sion* in silent prayers, as the Mohammedan lords do not tolerate Christian worship here; on *Thabor's Heights,* the Transfiguration; and in the *Valley of Gethsemani,* the Feast of the Assumption at the Tomb of the Blessed Virgin.

Every Friday in the year they led the faithful and the pilgrims of Jerusalem in the public *Way of the Cross* along the same way our Blessed Savior trod.

In *public pilgrimages* they went to the *Banks of the Jordan* to commemorate the Baptism of Jesus; to *Bethany and Bethphage,* to celebrate the Resurrection of Lazarus and the Triumphal Entry of Christ into Jerusalem; to *Emmaus,* for the Manifestation of Jesus to His two disciples; to *Cana in Galilee,* the First Miracle of the Savior; at *Tiberias,* the Institution of the Papacy; to *Capharnaum,* the promise of the Blessed Sacrament. It is truly inspiring to hear among the resounding rocks and the ruins of the old synagogue the reading of the words of Jesus, promising here His flesh and blood for the food and drink of Christian souls.

The Franciscans maintained Catholic worship in *fifty-seven sanctuaries* and *fifty-nine parishes, hospices, and mission chapels.* Many of their *fifty-three schools,* which had been taken by the government for barracks during the war, have been reopened; also a number of dispensaries have again resumed their charitable activities. The *pilgrim hospices* in Jerusalem, Bethlehem, St. John-in-the-Mountains, Emmaus, Jaffa and Nazareth have been partly restored and fitted to receive pilgrims. Their *college at Aleppo,* which like the rest was outrageously sacked by the Turks—the furniture and even the doors and windows being taken out—has been reopened. Again the *Franciscan workshops in Jerusalem* resound with the noise of machinery. Printing presses, bookbinding and book-sewing and type-casting devices are again in operation. The mill is grinding corn and the bakery is producing bread for the hungry poor.

National pilgrimages, those demonstrations of faith and devotion of a whole people, represented by thousands of pilgrims undergoing hardships, sacrifices, and indignities (which during the war had almost entirely ceased), were revived again this year. It was America that sent to the Tomb of Christ the first national pilgrimage since the outbreak of the war. In December the Right Reverend Joseph Schrembs, Bishop of Toledo, Ohio, and the Right Reverend Anthony J. Schuler, S.J., Bishop of El Paso, Texas, leading a party of devout pilgrims, arrived in Jerusalem and were received at the Franciscan hospice of Casa Nuova. At the Holy Sepulchre they were solemnly received by the Most Reverend Custos of the Holy Land and the Community of the Holy Sepulchre. The "Te Deum" was chanted as the pilgrimage wended its way to the Tomb of Christ. An address of welcome was delivered by Father Godfrey Hunt, O.F.M. In a masterly response Bishop Schrembs,

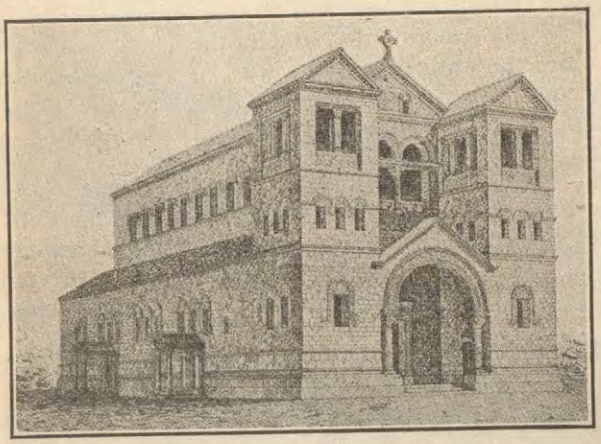

Jerusalem seen from Mount Olivet

(1) The Cupola of the Basilica of the Holy Sepulchre, (2) Temple Place, (3) Church of the Ascension on Mount Olivet, which is separated from the Holy City by the deep depression of the valley of Josaphat.

deeply moved by the solemnity of the reception and the sanctity of the place, thanked the Franciscans and exhorted the pilgrims to make the most of this extraordinary privilege of worshipping in the very places where their Divine Redeemer wrought their salvation. The eloquent words of the pious bishop stirred the souls of all present, particularly of the pilgrims who during their voyage from America had learned to know and love him. Like a vigilant father he had cared for their every want, spiritual and temporal, and never was any inconvenience great enough to cause the big-hearted prelate to overlook those who had entrusted themselves to his care. The pilgrims had the privilege of celebrating Christmas in Bethlehem, and under the paternal guidance of Bishop Schrembs, and accompanied by Father Godfrey Hunt, they visited Judea and Galilee, going as far north as Capharnaum. The ride across the Sea of Galilee was enjoyed very much, both for the natural picturesqueness of the place and for the historic reminiscences of the sites along its shores. Returning from Galilee, the pilgrims continued their journey by train to Egypt, whence they sailed for Italy on their way back to America.

The Basilica of Mount Thabor

The Basilica of Mount Thabor

The reconstruction of the old Basilica of Mount Thabor has been augmented by the contributions that have been received from our dear friends. We have received quite a number of offerings for this great work which has been undertaken by American Catholics, but still there is need of more funds. With the special blessings granted by our Holy Father to all benefactors and friends of the Holy Land who engage in this work we are certain that we shall receive sufficient contributions to complete it. Let us not tire in our efforts to place an American Shrine on the place where our Blessed Redeemer manifested His glory to the Apostles, but let us increase our zeal to solicit more and more and to testify our love and devotion for this hallowed spot. We have undertaken the work and it surely would be un-American to let it go by default for lack of funds.

Our Syrian Missions

A letter from the Father Guardian of our Mission in Aleppo, dated January 6, 1921, brings the sad tidings of the destruction of our missions at Kanaje and Jakubie. Early in January the French troops reached the village of Dschisser es-Schoper, three hours distance from Kanaje. The commanding officer invited the Superior to come and see him. The Superior responded, expressing his regret that illness prevented him from accepting the invitation. A few days later the commander repeated the invitation, and still the Superior was unable to go. The commander made a third request, insisting that the Superior had to come if any good was to be accomplished. Sick as he was, the Superior had himself carried to the commander. Scarcely had the Superior left the mission when the Turks attacked the villages of Kanaje and Jakubie, pillaged the houses and sacked the church and convent, leaving nothing but the naked walls. The fate of the Christians has not yet been learned.

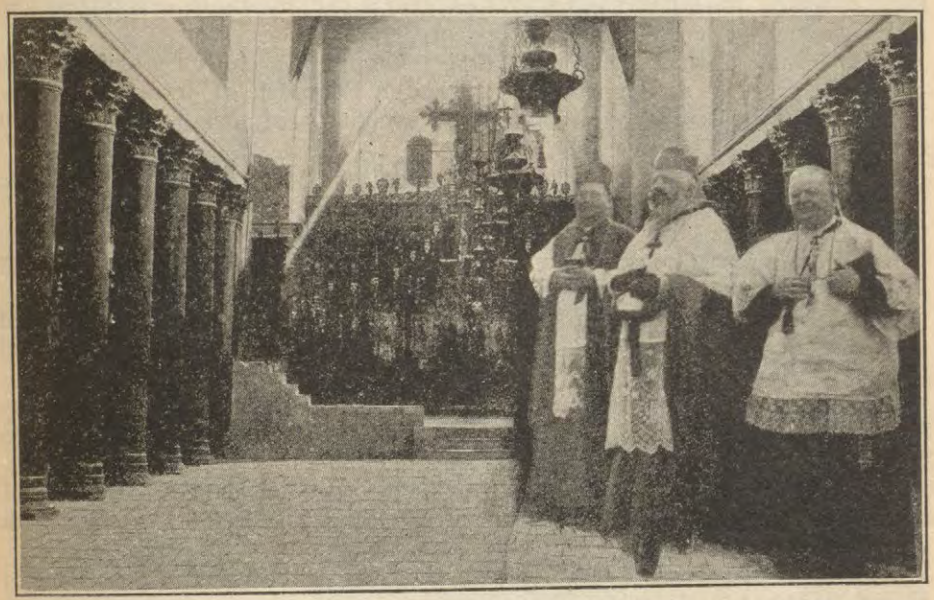
Sunday morning, November 7, 1920, the Turks attacked our mission at Baghgiagaz. Fortunately the inhabitants were prepared for the attack, and, though inferior in numbers, were able to hold off the Turks till help was brought from neighboring villages.

In a recent discourse at Paris, General Goudrand, the French High Commissioner of Syria, admitted that there were 200,000 natives of Lebanon who spoke French. This is a valuable recognition of the efficacious work done in Lebanon by the Jesuit Fathers, Marist Brothers, and Christian Brothers, for these alone teach French in the schools.

In Damascas a new Franciscan parish is being founded by Father Joseph Teyssen, a Belgian Franciscan.

Since the massacre of 1860, in which thousands of Christians were slaughtered, women and children thrown into Turkish harems, and reduced to a condition of shameful slavery, the greater part of Lebanon has had its own Christian government, under the protection of the powers. The World War brought this beautiful country under the dominion of France, which Government restored its autonomy September 1, 1920, since which time the country forms what is known as the republic of "Greater Lebanon." It is bounded on the north by the Nahr-el-Kebir, on the south by Palestine, on the west by the Mediterranean, and on the east by the Anti-Lebanon mountains.

In his pastoral letter of last Jaunary the Apostolic Delegate of Syria, Msgr. Frediano Giannini, O.F.M., warns the faithfull against "selfish

From left to right: *Right Reverend Bishop Schrembs, His Excellency the Patriarch of Jerusalem, Right Reverend Bishop Schuler.* In the background the main nave of the Basilica of the Nativity in Bethlehem.

demagogues, who while propagating the 'new era,' endeavor to undermine the authority of the Church, and deny the Church's right to any part in political affairs." He reminds them that it is the duty of every citizen to safeguard the interests of the country, and to call attention to the dangers which threaten public welfare. He deplores the indecent dress the women of Lebanon are imitating from their European sisters.

Miscellaneous News from the Holy Land

When the British cruiser *Empress of India* moored off Jaffa last October the Catholics of the crew took advantage of the opportunity to make a pilgrimage to Jerusalem. They went to confession and received Holy Communion on Calvary, to the great edification of their fellow seamen.

While units of the English Mediterranean fleet lay at Jaffa from May 19 to 26, 1921, an impressive Catholic *Naval Pilgrimage*—the first one in English naval history—took place. A great number of the Catholic crews went in pilgrimage to Jerusalem, where they were the guests of the Patriarch of Jerusalem and were cared for with the seven-century-old courtesy and hospitality of the Friars Minor at their Pilgrims Hospice, the famous Casa Nuova in Jerusalem, now once more open, after the depredations of the Turks. In procession they proceeded to the Basilica of the Holy Sepulchre, where they were received solemnly by the Friars Minor, the Guardians of the Holy Sepulchre. All went to confession in the Franciscan Convent Church and received the following day Holy Communion on Calvary. . . . They assisted at the public Way of the Cross, the Stations being recited in English. After having visited the other sacred places in Jerusalem and Bethlehem, they returned to Jaffa, having edified every one by their exemplary and pious conduct.—(Jerusalem correspondence.)

On Mount Carmel, where according to tradition a church was erected to our Lady as early as the year 82 A. D., the Patriarch of Jerusalem, Msgr. Barlassina, last October consecrated the sanctuary of Our Lady of Mount Carmel.

A serious insurrection occurred among the Arabs last May at Jaffa, Petah Tikva, Pehooth, Khedera and Nablous. Thousands of Arabs simultaneously attacked the Jewish colonists, doing considerable damage. The extent of the preparations, the organization of the insurgents, and the unanimity of the attack are unprecedented in modern Palestine.

Abraham's Wells at Beersheba in southern Palestine are now equipped with modern pumping machinery to replace the ancient sweeps with rope and bucket, in use for thousands of years.

An officer of the British army, a Jew, who was converted to Christianity by the faith and devotion of the Irish soldiers under his command, was baptized in the Convent of Sion in Bayswater, London.

A shell bursting near Jericho during the war unearthed fragments of mosaic which proved to be the pavement of a Christian basilica of the fourth century.

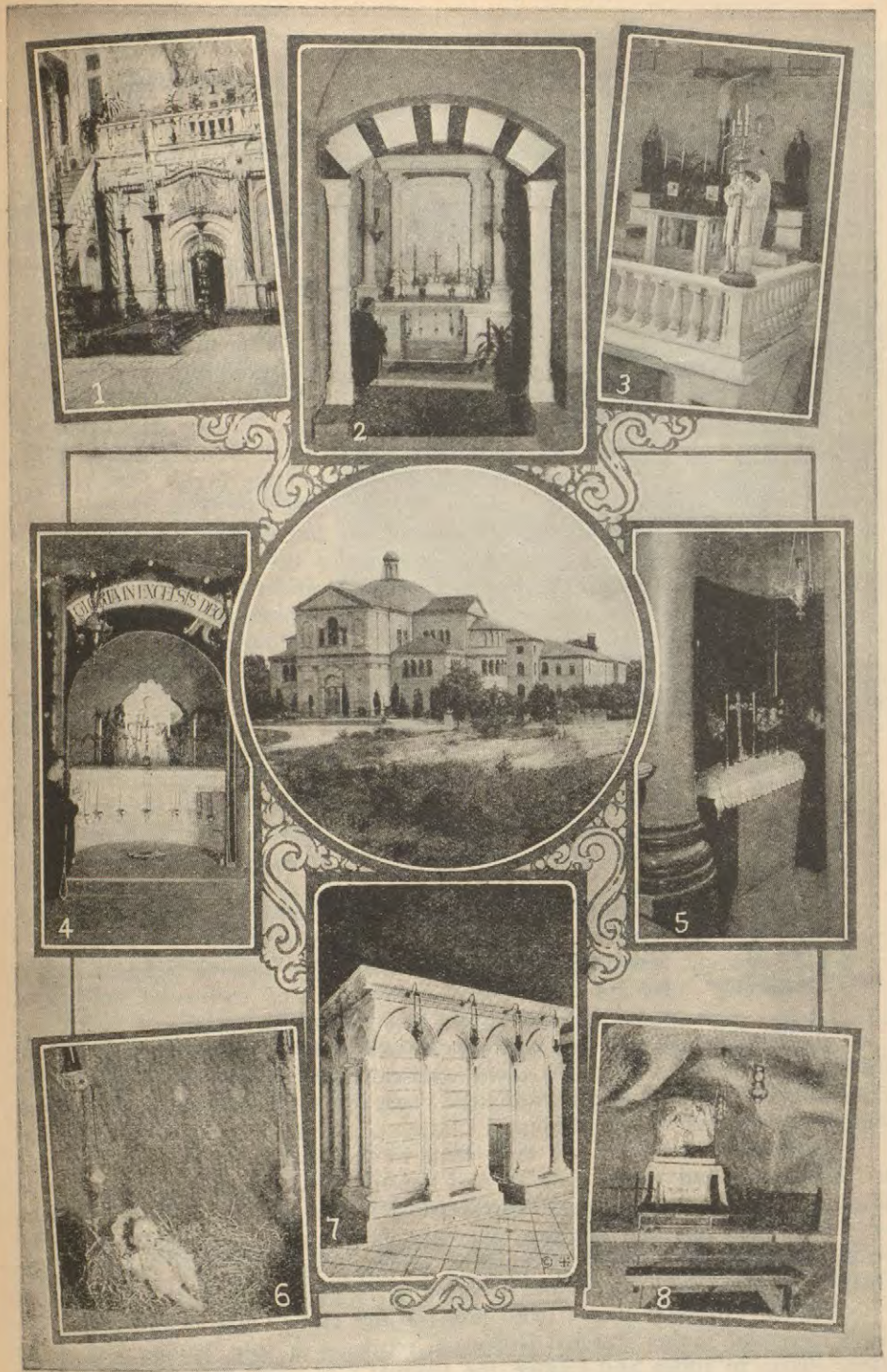
Discovery has recently been made at Ascalon of the ruins of the palace of Herod described by Josephus Flavius.

Ronald Storrs, the Governor of Jerusalem, has refused permission to run tramcars to Bethlehem and the Mount of Olivet. He has forbidden the use of stucco and corrugated iron within the city of Jerusalem. The public bar, too, he thinks so out of keeping with the atmosphere of the Holy City that he has placed it under ban.

The English Government has established in Jerusalem an Archeological Commission, of which Dominicans, Augustinians and Franciscans are members. Under the supervision of the Commission excavations have been made at Gethsemani, Ascalon, Jericho, and Tiberias. Some valuable discoveries have been made.

Again Father Barnabas Meistermann, O.F.M., has given us some valuable products of his pen. *Capharnaum and Bethsaida,* to which is added a study of the antiquity of the synagogue at Capharnaum excavated during recent years, and a new edition of his *Noveau Guide de Terre Sainte,* are printed by Picard, Paris, 1921, and will be of great interest to students of Scripture and of Palestine.

Mount St. Sepulchre

The Indulgenced Shrines

1. Stone of Anointing and Holy Sepulchre.—2. Grotto of Nazareth.—3. Altar of Calvary.—4. Grotto of the Nativity.—5. Altar of the Magi.—6. The Manger.—7. Tomb of the Blessed Virgin.—8. Grotto of Gethsemani.—9. Exterior of the Church fo Mt. St. Sepulchre.

Chimes from Mount St. Sepulchre

September, 1920–September, 1921

Thank God, our modest convent chimes had this year nothing but peals of joy and praise to sound over Mount St. Sepulchre. They pealed for the feasts and devotions of the Church, celebrated here with that sweet, solemn sense of satisfaction, which is inspired by the Shrines, enriched with the same indulgences as the Holy Places of Palestine which they so faithfully reproduce. The solemnities of Christmas were celebrated in the Grotto of the Nativity; Holy Week, with its sweetly sad commemoration of the Passion of Christ, and that solemn "funeral of Christ," on Good Friday, which takes place only in the basilica of the Holy Sepulchre in Jerusalem and at Mount St. Sepulchre; the feast of our Lady's Assumption was celebrated at the Tomb of the Blessed Virgin. At all these solemnities crowds of pious faithful joined with the Community of Mount St. Sepulchre.

Every Tuesday the solemn Responsory-Devotion of the Great Wonderworker of Padua was attended by crowds of faithful clients of the Saint. The feast of St. Antony was as usual elaborately celebrated. It was truly "a Feast of Lilies": lilies bedecked the altar, lilies in profusion adorned the chapel, lilies were carried in procession through the aisles of the Church. The High Mass was celebrated by the Carmelite Fathers, coram episcopo. Right Rev. Bishop Shahan, Rector Magnificus of the Catholic University of America, officiated at the solemn blessing of the Lilies of St. Antony.

Corpus Christi was celebrated with the usual grand procession of the Blessed Sacrament through the grounds of Mount St. Sepulchre, where the natural richness of the foliage is enhanced by gardens of cultivated flowers of splendid variety, and most artistic arrangement.

The Feast of St. Dominic was appropriately kept, according to an ancient tradition in the two Orders, by the Franciscans celebrating High Mass in the chapel of the Dominican Fathers and the Feast of St. Francis by the Dominican Fathers celebrating in the Memorial Church of Mount St. Sepulchre.

Pilgrimages from far and near came to the Mount this year, from May to September, and every Sunday and feastday the Memorial Church was filled with pious worshippers. Our noble Knights of Mount St. Sepulchre, who with such zeal and sacrifice take care of the pilgrims and all who come to the Church of the Holy Sepulchre, deserved our heartiest gratitude for their unrelenting faithfulness and devotion to the good work of the Holy Land.

Brother Anthony Bruya, who left for the Holy Land in August, 1920, with Reverend Father Paschal Robinson, returned in July, having visited the Holy Places in Judea and Galilee, the Eternal City, and other places in Italy and France.

Religious Professions

The New Solemn Professed Clerics, with Rev. Father Bernardine, O.F.M., in the center

On July 24, two of our young clerics preparing for the priesthood and for service on the Missions of the Holy Land, consecrated themselves to Christ by the solemn vows of religion. They were Frater Alphonsus O'Hanlon, O.F.M., and Frater Bonaventure Simon, O.F.M.

Many of the reverend clergy from the surrounding religious communities and a large congregation of friends assisted at the Mass celebrated by the Reverend Father Bernardine Bidinger, O.F.M., acting superior of Mount St. Sepulchre. During the Mass these two chosen ones came forth and solemnly promised obedience, poverty and chastity. The Reverend Bernard McKenna, D.D., of the Catholic University of America, preached an eloquent sermon on the excellency of the religious state.

Simple vows were pronounced in June by Father Frederick Stadler and Brother Gabriel Hollywood at Teutopolis, Ill., and in August by Brother Bernard Hauslein, Brother Joseph Bucher and Brother Andrew Catlin, at Paterson, N. J.

Brother Paschal Edwards and Brother Giles Gottsacker entered the Novitiate in August. To all our beloved Brothers in religion we extend our heartiest congratulations, and we ask the readers of the ALMANAC to remember them in their prayers that God may bless them and fill them with the spirit of St. Francis.

Academic Degrees

The following members of the Community of Mount St. Spulchre received degrees at the Catholic University of America: Rev. Leo Ohleyer, O.F.M., of the Sacred Heart Province, received the degree of Doctor of Theology (in Holy Scripture); Rev. Valentine Schaaf, O.F.M., of the Province of St. John the Baptist, the degree of Doctor of Canon Law; Rev. Ambrose Villapando, O.F.M., of Mexico, the degree of Doctor of Theology; Rev. Antony Melo,

O.F.M., of Havana, Cuba, the degree of Doctor of Canon Law; Rev. Thomas Ameringer, O.F.M., of the Province of St. John the Baptist, the degree of Ph.D. (Classical Languages); Rev. Aloysius Fromm, O.F.M., of the Sacred Heart Province, the degree of Ph.D. (Biology). We congratulate the Reverend Fathers on their excellent success, and wish them a brilliant and useful career in the Service of the Church and the Order.

Rev. Nicholas Reagan, O.F.M., formerly a student at Mount St. Sepulchre, who later obtained the degree of Lector General of Dogmatic Theology in Rome, received the degree of Doctor of Philosophy at the University of Chicago last June, and has been given an obedience by the General of the Order to go to the Holy Land.

Brother Antony Diermeier, O.F.M., a member of our community since 1913, has been granted permission to return to the Mission of the Holy Land in Palestine.

Obituary

The tolling of the Chimes of Mount St. Sepulchre announced on December 13, 1920, the death of our dear Brother Crispin Kurtz, O.F.M. Brother Crispin was born April 13, 1870, entered the Order of Friars Minor April 29, 1900. He spent six years in the Holy Land, as sacristan at the Holy Sepulchre in Jerusalem. In 1913 he returned to Mount St. Sepulchre, where he remained till a serious illness took him to St. Francis Hospital, New York City, where he died a most peaceful death. He had served God faithfully and piously in the Franciscan Order for twenty years.

With the whole nation, the Community of Mount St. Sepulchre mourned, March 24, 1921, the death of their friend and protector, James Cardinal Gibbons. From the beginning of the Franciscan Monastery in Brookland, Cardinal Gibbons was a warm friend, a faithful supporter, and a sympathetic collaborator in the Good Work of the Holy Land. He will ever be remembered among the special benfactors and patrons of Mount St. Sepulchre and promoters of the Good Work of the Holy Land with special gratitude and tender regards.—R. I. P.

Publications which reflect the spirit of St. Francis of Assisi, and which will inspire the clients of the great Wonderworker of Padua, St. Antony, are herewith heartily recommended to our readers.

St. Antony's Messenger, a monthly periodical which is published for the benefit of the students preparing for the holy priesthood. Subscription $2.00 yearly. Address: 2526 Scioto Street, Cincinnati, Ohio.

Franciscan Herald is "A National Family Magazine," which deserves to be in every Catholic home. Price $2.00 yearly. Address: 1434 W. 51st Street, Chicago, Ill.

St. Antony's Almanac, the ever welcome annual of ample pages and much interesting reading matter. Also here the subscriber assists in the support of the needy students for the holy priesthood. Price 25 cents. Address: 174 Ramsey Street, Paterson, N. J.

Our Departed Crusaders

The Charitable prayers of all our Readers are requested for the repose of the souls of the following who, as Promoters or Members of the Crusade, departed this life during the past year

Promoters

Bandhuin, Trosper
Beam, Edward B.
Beason, Emily Agnes
Boss, Mrs. Angelina
Brown, Johanna
Brophy, Miss Annie

Cancannon, Gertrude
Carney, Mrs. Mary
Collins, Agnes L.
Cunly, Mrs.

Deitsch, Mary Ann
Diebolt, Mrs. Justina
Downey, Mary

Englert, Catherine

Fallon, Margaret
Felten, Magdalena
Fitzgerald, Mrs. Nora
Flynn, Michael
Flynn, Mrs. John

Genore, John H.
Gindin, Mrs. M.
Glas, Mrs. Anna
Goetz, Gustavus L.
Gramling, Mrs. Teresia

Hanamer, Elizabeth
Haverstock, Miss Tillie
Healy, Mrs. Mgt. C.
Hoffman, Mrs. T. C.

Juengling, Clara

Kaufman, Miss Mary
Kennedy, Elizabeth
Klingel, Mathias
Klug, Mrs. Elizabeth
Kolkie, Mrs. Frances
Kreuzer, Adam, Sr.

La Rocque, Miss Mary
Lindsey, Miss Florence
Loeltz, Mrs. M.

Maddigan, Mrs. M.
Mellon, Rosalia T.
Metzger, Miss Carrie
McDonough, Kate
McManns, Mrs. John
McShea, Sarah F.

Norris, Mary A.

O'Driscoll, Miss M.
Ostendorf, Frank J.

Pierrand, Mrs. Mary

Rauh, Mrs. Catherine
Rogan, Miss K. C.

Schaefer, Mrs. Clara
Schneider, Margaretta
Shea, Mary U.
Small, Mrs. Kate E.
Stollemvert, Mrs. F.

Taffe, Cecil

Vaughan, Elizabeth

Wettstein, Regina
Wienel, George
Will, Mrs. Alexandria K.
Witzemann, Mary Deitch

Crusaders

Adams, Frances
Alar, Elizabeth
Albes, Louis
Alles, John
Arndt, Maria
Arndt, Elizabeth
Asthoison, Juine
Austin, Rose

Bachmann, Frank
Bacigalupo, Mrs. Anna
Bagby, Mrs. Maria
Ballard, Catherine
Banach, Margaret
Bannernan, Thos. J.
Barbieri, Jiovanni
Barry, Miss Catherine
Barres, Anna
Barry, Miss C. & Daniel
Barrett, M. Madeline
Barth, Mrs. Hugh
Barnickle, Barbara
Basquett, Ellen
Bashaw, Arthur
Baul, Mary A.
Baumeister, Gertrude
Bauer, Joseph
Beason, Sarah A.
Beason, Susan M.
Behme, Elenora
Beichel, Jos.
Beikurt, Schaefer, Mary
Bell, Catherine Anna
Bell, Anna Catherine
Benkert, Viola
Bens, Henry
Bennett, John Joseph
Benson, Mrs. A.
Bernt, Mrs. Mary
Bernier, Miss Emma
Berry, Amelia
Besby, Mrs. Jane
Bigley, Anna & Charles
Bigley, Charles & Dan
Bleecker, Mrs. Tillie
Blucker, Mrs. L.
Blum, Francis
Boemer, Sophia
Bohly, Catherina
Bollinger, Mrs. Mary
Boomer, Mrs. Kate
Boomer, Mr. Charles
Boylan, Madeline
Boyten, Peter
Bradley, Emma
Brandale, Elizabeth
Braendl, Elizabeth
Brennan, Patrick
Brenner, Frank
Breuning, Katherina
Breuning, Marcus
Brice, Mos Catherine
Britt, Pierec
Brizius, John
Brickler, Joseph
Brown, Mrs. Emma
Brooks, Edmund
Brophy, Mrs. Ellen
Brockowsky, Herman
Brosman, Joseph
Brown, Mrs. Maria
Brown, Mary
Brown, Louis
Brown, Andrew
Brungardt, Marg.
Burke, Morris
Buchheit, Jacob
Buckly, Joseph
Budarvcci, Anthony
Buhl, Anna
Bulman, Mary L.
Buneman, Margaret
Burke, Catherine
Burke, Mary
Burke, Katherine E.
Burns, Katherine
Burns, Thomas
Burns, Joseph
Burke, Miss Hattie
Burns, Rosa
Burns, Rose
Burns, Patrick
Burkler, Veronica
Burke, Mrs. Johannah
Burns, Mrs. A. J.
Burns, Mrs. Patrick
Bussen, Henry
Busher, Catherine
Butz, Mrs. Mary
Bwinster, Mrs. Margaret
Byrne, Miss Anna

Caffery, Bernard
Caffey, Lawrence
Cahill, Catherine
Cahill, Miss Catherine
Cairing, Peter
Caine, John E.
Cairns, Francis
Campbell, Mrs. Anne
Campbell, John Jr.
Campbell, Mgt.
Campion, John
Campioux, Frank
Campbell, John
Cannon, Miss M.
Caol, Wuest
Carroll, Mrs. J.
Carroll, Aloysius
Carrigan, Frank & Mary
Carroll, Lela
Carberry, Margret A.
Carey, Joseph
Caruso, Filornena
Caruso, Antonio
Carr, Mrs. Mary
Carr, James
Carrigan, Terrence
Carney, Mrs. Mary
Casey, Mrs. Margaret
Catterson, John
Catterson, Sarah
Cavok, Mrs. Helen
Cawley, Michael
Cayle, Mary
Ceynora, Mrs. Mathilda
Chase, Mrs. Jennie
Chapman, Jos.
Christ, Peter V.
Clark, Kate
Clark, Mary
Clark, Mrs. Anna
Claus, Mrs. Catherine
Cleare, May G.
Clegg, Mary A.
Clifford, Ellen
Close, Anna
Code, Mitchell
Coen, Lawrence
Coffer, Martha
Coffey, Catherine
Collins, Mrs. Mary
Collins, Mrs. S.
Collins, Wm.
Collins, Mary
Collins, Catherine
Collins, Miss M.
Collins, Mary
Comstock, Elizabeth
Comstock, Frank
Comstock, Gilbert C.
Conroy, Stephen
Conroy, Mary
Conrad, Gustave
Connorton, Mary
Cousins Mrs. M.
Conington, Miss M. J.
Connor, Kate
Connor, Johana
Conway, Richard F., Sr.
Conway, Richard, Jr.
Condon, William
Conroy, Stephen
Conway, Joseph
Cook, Mrs. Helen
Cooney, Elizabeth
Corr, Peter
Coridon, Mary
Cornet, Leon P.
Corrigan, Mrs. Mary
Cox, Mary
Creacy, Mother of Mrs. A.
Culligan, Miss A.
Culligan, Margaret
Cunningham, John
Curray, P. F.
Cummings, James

Dabney, Mrs. J. C.
Daily, Jeramiah
Daldrup, Mrs. Gertrude
Dalton, Patrick
Danies, Mrs. Barbara
Daniel, Cecelia
Danzer, George
Darch, Mrs. Josephine
Davis, Philip D.
Davis, Mrs. Pat
Day, James
de Coste, Capt. Jeremiah
Dehler, Rosa
Dehler, Fred, Jr.
Dehler, Fred, Sr.
Deehamel, Leanide
De Lauder, Andrew
Delisle, Edw.
Delaney, Margaret
Delaney, Miss Ella S.
Delaney, John
Delaney, Joseph
Dempsey, Winifred
Dempsey, Mrs. Charles
Dempsey, Arthur
Dennis, Mrs. Anna
Denker, Anna Marie
De Stephans, Emanuela
Des Cauriers, Elmira
Des Couriers, Helen
Diefenback, George
Diety, Charles
Dieken, Theodore
Diety, John
Diggens, Mrs. Anna

Obituary—(Continued)

Dill, Mrs. Frank
Dixon, Marcia Catherine
Docherty, William
Docherty, Miss
Doherty, Miss Elbin
Doherty, Margaret
Doherty, Mrs. Mary
Dohan, Ignatius
Doifner, Elizabeth
Donovan, Mrs. Richard
Donohue, Mrs. Thomas
Donovan, Mrs. Anna
Donohue, Mr. Thomas
Donovan, Mary
Doorley, Lawrence
Doolan, Mrs. M.
Doody, Frank P.
Dore, Margaret A.
Dorsch, John
Doris, Mrs. Desmeigo
Doran, Mrs. E.
Doyle, James & Hugh
Doyle, Margaret
Doyle, James
Drakert, Katherina
Drass, Mrs. Catherine
Driscoll, Patrick
Drumin, John, Jr.
Duffy, John
Dunajski, Frank
Duneop, Mary
Dunn, Mary Sylvia
Dunn, John F.
Dunne, Margaret
Dunne, Miss Anna
Durkin, Mary
Dusaul, De'limu
Dweyer, John
Dweyer, Patrick

Eagan, Mrs. Bridget
Eases, I.
Eases, John
Ebbing, Anna E.
Eckels, John C.
Ecker, John
Eckert, Mrs. John
Edwards, George
Ellger, Katie
Ellis, Mary Ellen
Engler, Mary
Ernst, John
Ertle, Rose
Esbery, Mary J.

Fahey, Hannah
Farley, Joe
Farrel, Rochue, Mrs.
Farrell, Mrs. Mary
Farrell, Thomas C.
Farrell, Margaret
Farrell, Maurice
Fay, John
Fay, Johanna
Fay, Patrick
Feeney, Besyamiss
Feeney, Elizabeth
Feeney, James
Feltis, George
Ferguson, Mrs. Barbara
Ferguson, Mrs. Jas. F.
Finlay, Mary Purcell
Finegan, Ann
Fisher, Mrs. Catherine
Fitzpatrick, Mary Ann
Fitzpatrick, Mary Ann
Fitzpatrick, Eliz.
Fitzpatrick, John
Fitzpatrick, Michael
Fitzpatrick, Michael
Flanigan, Patrick
Flanagan, Mrs. Annie
Flahestry, M.
Fleck, Mrs. E.
Fleming, Bridget
Flemming, Agnes
Flemming, William
Flieger, Barbara
Foetz, Maria T.
Foltz, Carp Max
Foley, Thomas
Foley, Mrs. Catherine
Foley, Mrs. Ellen
Forbes, Ellan
Fortier, Edmund
Forlkner, Mrs. R.
Foster, Mary
Fox, Mrs.
Fox, Ellen
Francis, Mrs. Dora E.
Franco. Edmund J. L.
Frank, Annie
Frear, Mrs.
Frieburger, John
Fricker, Mrs.
Fucoln, Agnes M.
Fulmer, Margaretha
Funk, Nicholas
Fzener, Mrs. Annie

Gachette, Alice F.
Gachette, Fanelise
Gaguir, Mary
Gaguir, John
Gallagher, Mrs. Alice
Galvin, Mary
Gantner, Enril
Garvan, Can
Gartner, Mrs. Frances
Gargan, Mrs. Kathleen
Gartland, Bridget
Gavin, Mr. Daniel
Gay, Louis
Geary, Michael
Gegahan, Mrs. Mary
Geiser, Helen
Geisenhof, Benedict
Getz, Josephine
Geough, Agnes
German, Bernard
Gero, Helen
Gies, Win
Gierl, Barbara
Gigo, Joseph
Gilligan, Annie
Gill, Malinda
Gillan, Mrs. Ellen
Gilfuyle, Margaret
Gion, Mrs. Mary
Gizzman, Eleanor
Glarence, John J.
Gleason, Emma
Gleason, Kate
Glynn, Mrs. Kate
Godefroy, Mrs. C. A. N.
Godernis, Conrad
Goldie, Mary Ann
Golden, Ellen
Goodwin, Mrs.
Gorman, Mrs. Ellen
Gorman, Mrs. Mary A.
Gotez, Mrs. Kate
Gowan, Agnes
Gowan, Miss Mary
Graynor, Margaret
Gray, Mrs. Rose
Graves, Mrs. Mary
Graf, August
Gratewohl, Mathias
Grant, Sarah
Green, Lizzie
Grenacher, Casimier
Greaney, Michael
Grimes, John
Grier, David
Griffin, Miss Catherine
Griffin, Mrs.
Griffin, Ferrer, Mrs.
Grossell, Anna
Gross, Jacob, Jr.
Gurbue, S. A.
Gruber, Margaret
Grusgraber, Francis X.
Guertin, Eulalie
Gummer, Peter
Gunther, Mary

Haas, Joseph
Haberthy, Margaret S.
Hagan, Mrs. Mary
Hains, Elizabeth
Hall, Mr. and Mrs.
Hall, Mary
Hall, Mr. Royden R. J.
Haley, James
Hallowood, Helen
Hammond, Mrs. Annie
Hamele, Mrs.
Hannan, Joseph
Hannan, Catherine
Hannaway, Mrs. Katie
Handly, Michael
Hannan, Catharine
Hannan, John A.
Hanlon, Mr. Hanna
Haupt, Mrs. Francis
Hauck, Mary E.
Hanhauser, Mrs. Mary
Hanley, John J.
Haubrich, Mrs. Minnie
Harvey, Francis
Harter, Mrs. William
Harris, John P.
Harrisson, Annie
Hartnett, Mary
Harrigan, Mrs. Mary
Haven, Mrs. Margret
Hayden, Anna
Hayes, John
Hayes, Mary
Hayes, William
Hayden, Philipp
Hazard, Mrs. Catharine
Heatherin, Thomas
Healy, Mrs. Margret C.
Healey, Mrs. Peter
Heck, Marie Helen
Heck, Marie Hellen
Heck, Marie Helen
Heiles, Henry
Helpin, John
Heltzel, Charles
Hemker, Henry
Henlack, John
Henn, John
Henry, Mrs. Barbara
Herr, Thomas F.
Hermsin, Mary
Herrog, Mrs. Frank J.
Herzog, Leonhardt
Hertzler, Fredrick
Hickey, David
Higgans, James
Higgins, Patrick
Hill, Martin
Hillenhand, Annie
Hillman, John B.
Hill, Mr. Leusy
Hinkler, Mary
Hintenach, Teresia
Hobin, Mr. Adam
Hofhere, Fred
Hofmeister, Joseph
Hoffensteiner, Michael
Hogan, Mary T.
Holber, Mrs. Catherine
Holthans, Barbara
Holthans, Gerhard
Holland, Annie
Holland, Michael
Holenstein, Domica
Holmes, Mrs. W. H.
Hopkins, John
Hopkins, Mrs. Mary
Honard, Barbara
Honkanyr, Margaret
Horstman, Mrs. Geo.
Horten, Mrs. Catharine
Horgan, Mary
Horn, Mrs. Anna
Horn. Mr. N.
Horn, Sarah
Howlihan, Miss Nora
Hughes, Margaret
Hunt, Mgt V.
Hupperty, Anthony
Hupperty, Hubert
Hurney, Mary
Husch, Mrs. Arsalla
Huss, Mary K.
Hynes, Mrs Mary

Ivo, Brother O. F. M.

Jacks, John
Jacobsen, W. J.
Jamson, Mrs.
Jansens, William, Sr.
Janson, Katherine
Jobt, Mrs. Trugeska
Jones, Charles

Kach, Fredrick
Kachan, Josephine
Kaltz, Mrs. P. J.
Kaluza, Eliz.
Kamer, Dora
Kane, Cornelius J., Sr.
Kapp, Elizabeth
Karst, Henrietta
Kasberg, Mrs. K.
Kearns, Marg. M.
Kearney, Anna
Kearney, Chas.
Keenan, Katherine
Keerman, Anne
Keenan, Miss Anne
Keenan, Mrs. Sarah
Keelan, Patrick
Keely, James Joseph
Keily, Mrs. Johanna
Keifer, Mary
Keller, Frank
Kellaher, Bridget
Kelley, Margaret J
Kelly, Berhard
Kelly, Hester
Kelly, J. W.
Kelly, Peter
Kelley, Margarette
Kennedy, Mrs. Mary
Kennedy, Bridget & M.
Kennedy, Jos. & Bern.
Kennedy, Mrs. Ellen
Kennedy, Mrs. Elizabeth
Kerber, Elizabeth
Kettlle, Chas.
Kiefer, Freidrick
Kierman, Mrs. Henrá
Killoran, Margarete
Kines, Miss Elizabeth
Kipper, Appolonia
Kitten, Mrs. Theresa
Kirby, Mrs.

Obituary—(Continued)

Kissner, Harenz
Klaess, John M.
Klingelsmith, Joseph
Klumpe, Elizabeth
Klump, Elizabeth
Klun, John J.
Knoblauch, Mrs.
Knoll, Antonia
Knoller, Ludwig
Knoll, Ludwig
Knupfer, Mrs. G.
Koebbe, Anna
Kohl, Catharine
Kohl, Valentine
Kolker, Mathias
Koob, Mary
Koontzer, Arnold
Koontzer, Catherine
Koontzer, Gertrude
Kopney, Mr. Anthony
Koppler, Josephine
Kortes, Mrs.
Kraus, Joseph
Kraus, Anna
Kreidler, Mrs. Anna
Kreuzer, Mr. Adam, Sr.
Kreyling, Benedicta
Kuby, Joseph
Kroneneitter, Mrs. N.
Kroner, Henry
Kroskie, Stephen
Krolrinski, Foank
Kuby, James
Kuby, Margaret
Kuczouska, Veronika
Kuhns, Elizabeth
Kuhns, John
Kupper, Aplonea
Keegan, Michael
Keelin, C. M.
Keene, Mrs. Mary
Kully, Catherine
Kully, Sarah
Kully, Walter
Kunoth, Josph
Kussman, Verenica
Kusczerski, Elizabeth
Kuzas, Mrs. V.
Kwificy, Patrick

La Brun, Cealine
La france, Joseph
Lahey, Mary
Lambright, Mrs. Clara
Lannert, Mrs. John
Lannon, Miss Jos.
Lane, James
Lane, John
Lanahan, Mrs. Mgt.
Lannon, Mrs. Rose
Lanyrke, Catharine
Large, Mrs. Mary
Large, Robert
Larnaureux, Mary
Larkin, Patrick
Larnaureux, George
Lauth, Mrs. Conrad
Lavin, Bernard
Lavin, Mrs. Margaret
Leake, James R.
Lechner, Mrs. Mary
Lee, Peter
Lee, Martian
Le Feaver, Mrs. C.
Lemon, Patrick
Lenehan, Maggie
Lennon, James
Lenehan, Richard
Levels, Johanna
Lewis, Libby
Lies, Mrs. Rosa
Linnemann, Mary
Lindsay, Florence
Lockbaum, Mrs. Rosina
Loftus, Marie
Longinatti, Cecelia
Lorey, Mr. & Mrs. W.
Lorenz, Mrs. Catherine
Lorentz, Wendell A.
Lorentz, Leo. J.
Lorey, Mr. & Mrs. J.
Lorey, Phillip
Lorey, Stanley
Lorson, Mrs. Elizabeth
Lorge, Julia
Lucke, Gertrude
Luckmann, Henry
Lydon, Mary
Lyons, Mrs. M. A.
Lyons, Mrs. Martha
Lynch, Mary

MacDyer, Ellen
Machham, Mrs. Hattie
Madden, Ellen Regina
Mahoney, Mrs. Margret
Mahoney, Mr. Cornelius
Maheu, Mederic
Mai, Mrs. Apolonia
Malloy, Mary
Maloney, Maria
Manning, Catherine
Manning, Dennis
Manning, John
Manning, Patrick
Manning, Michael
Manning, Winefred
Manning, Joseph
Marron, Sarah
Mauseecue, William
Mauseecue, Victoria
Manning, Michael, Jr.
Manuomann, Mrs. S.
Marquard, Mrs. Mary
Marcus, Mrs. L. E.
Marshall, Thos.
Markett, Martha
Martin, Hugh
Martin, Mrs. Loretha
Martin, J. C.
Marshall, Christopher
Mathiewson, Donald
May, Edward
Mayer, Mr. Chas.
McAlister, John
McAister, Mary
McAndrews, Patrick
McAlinden, Evelyn
McAuc, Miss Mary
McCauliff, Catherine
McCalgan, Daniel
McCarthy, Tim, & Mary
McConnachie, Cassie
McCue, Mrs. M.
McCallum, Mrs. Ellen
McCabe, Francis
McCarthy, Mrs. Helen
McCabe, Eliz. & J. Jr.
McCabe, John & Cath.
McCormick, Thomas
McCarthy, Marie
McCue, Patrick
McCullum, Elizabeth
McDonald, John
McDermid, Mr. & Mrs.
McDermid, Thomas
McDwyer, Ellen
McDonald, Francis
McDonald, Mr. Robert
McEheney, Daniel
McEnroe, Mrs. Susan
McFagan, Patrick
McGarry, Mrs. Delia
McGowan, Miss Mary
McGuggan, Rose
McGuire, John
McGarity, Mary
McGarry, Mrs. Anna
McGurn, James, Sr.
McGarry, Ellen
McGunn, James, Jr.
McGovern, Julia J.
McIver, Mrs. Catherine
McKenna, Margaret
McKeon, John
McKeon, Alice & Bella
McKeown, John & Pat.
McKeeham, Rose
McKiernan, C. Basil
McLeon, James
McMahon, Miss
McMannus, Mrs. John
McMylen, Mrs. Annie
McMohen, Mr. Michael
McMahon, Mary & Lucy
McNally, Elizabeth
McNeil, Mary E.
McParland, Mary
McQuaid, Annie
McTague, Mrs. John
Mead, Mrs. M.
Meehan, Elizabeth
Meehan, Mrs. Elizabeth
Mehl, Mary
Meehan, Catherine
Meier, Agnes
Meiness, John Geo.
Mentis, Henry
Menke, Marie
Meerman, Regina
Mertz, Mrs. Josephine
Metzgar, Mary
Meyer, Catherine
Meyerhofer, Felix
Meyer, Mrs. Anna M.
Michniewicz, Frank
Middleson, Sarah
Miller, Mr. J. P.
Miller, Mrs. Susan
Milton, Mary
Mills, John
Milton, Edith
Miller, Francis
Miller, Mrs. Rose
Miller, Frank
Miller, Mr. Nicholas
Mintrup, Maria
Misch, Margaret
Mitler, Charles F.
Moesker, Katharina
Mohoney, Mrs. Anne
Molinelli, Maria
Montague, Patrick
Mooney, Mrs. Sarah
Moore, Frank J.
Morgan, J. W.
Moran, Johanna
Moran, Mrs.
Morath, Elizabeth
Mountz, Thomas J.
Mudd, Adrian
Muder, Mrs. Caroline
Mueller, Herman
Muer, Mrs. Agnes
Mulrooney, John
Muir, Robt. & Catherine
Muir, Anna Maria
Murray, James E.
Murray, Wm.
Munier, Prvt. John F.
Murphy, Daniel
Murphy, Thomas
Murray, Thomas
Murphy, Michael
Murray, Thomas E.
Murray, Mrs. T. G.
Murray, Catherine A.
Murphy, Timothy E.
Muth, Mrs. Rasena
Mulcahy, Bridget
Murphy, Mrs. Anna

Nachtmann, Catherine
Neary, Mrs. Mary
Neatroma, Mary
Nicholson, Francis Ann
Niehaus, Joseph
Neilan, Thos. J.
Neff, Miss Florence
Nerney, John
Newell, Andrew
Nolan, Michael
Nothan, Mrs. A. M.
Nortin, Mrs. Mary
Noveman, William

O'Brian, Mary
O'Brien, Francis X.
O'Brien, Elizabeth
O'Brien, Thomas
O'Brien, Michael
O'Brien, Michael J.
O'Brien, Thos.
O'Brist, Mrs. Verena
O'Brine, Levina
O'Brien, Patrick
O'Brien, Mrs. Julia
O'Connor, Mrs.
O'Connor, Mrs. Bridget
O'Connor, Nellie T.
O'Connor, John
O'Connor, Jeremiah
O'Connor, Miss Jane
O'Connor, Hannora
O'Connor, Michael
O'Donnell, Margaret C.
O'Donnell, Miss Cath.
O'Hace, Patrick
O'Harey, Mrs. Gertrude
O'Keefe, Arthur, Sr.
O'Keefe, Mrs.
O'Keefer, Mrs. John
O'Leary, Jeremiah
Olthaus, Adelbert
O'Malley, Mrs. Mary
O'Neil, Annie
O'Neil, John
O'Neil, Mrs. M.
O'Niel, Mrs. Joseph
O'Nuff, Charles
O'Reilly, Mr. John
O'Rourke, Mary
O'Rourke, Mrs. Thos.
O'Toole, Michael
O'Shaughnessey, John
Owens, Miss Nellie
Ostendorf, Frank J.
Otten, Elizabeth
Owens, Miss Alice

Pahlman, Mrs. Mary E.
Pail, John Edward
Pannell, William
Parrier, Edgar
Passek, Isabel
Passek, Margaret
Patton, John
Paterson, John
Patterson, Thomas
Paus, Anna
Paus, John
Paus, John
Pecond, Peter
Pelzer, Louise

Obituary—(Continued)

Pepper, Mary E.
Peterson, Louisa
Peterson, Mrs. Anna
Pheiffer, Alex.
Phelan, Thomas
Phillyss, Emanuel
Phillups, William
Phillups, Catharine Olga
Pickley, Mrs. William
Pierce, Annie Francis
Piotr, Mrs. Katherine
Pitchers, Alfred
Poach, Francis
Power, John
Powers, Anna
Powers, Margaret
Powers, Dr. John F.
Pratl, Rosa
Priller, Hugo
Priller, Louisa
Prinz, John
Promison, Mrs. Geda

Quasky, Theresa
Quatman, John
Quirk, Mrs. Amelia
Quinn, John & Mrs.
Quinn, Agnes & May
Quilligan, Mrs. Julia

Rafter, Mary E.
Rauk, Mrs. Catherine
Ray, C. W.
Ready, Michael J.
Recktenwald, Elizabeth
Rectican, Bridget
Redding, Jas. H.
Redmond, Edw.
Reidy, Mrs. Ella
Reiser, Nicholas
Reidy, Johana
Reilly, Miss Nellie
Remmes, August
Renn, Catherine
Rengli, Elizabeth
Retzer, Mrs. Anna
Rettinger, Louisa
Reynolds, Katharine
Riche, Katherine
Rice, Mrs. A.
Riedly, F.
Riley, Mrs. Anna
Ritchue, Mary
Rodenschmitt, Mary A.
Roger, Rau
Rogers, Mrs. Mary
Rolfe, Mary Ellen
Rooney, Mary
Rooney, Mamie
Ross, Mrs. Angelina
Roseneiber, Marie
Rossa, Joseph
Rourke, John
Royden, Mrs. R. Jos.
Rucker, Ferdinand
Ruffner, Mrs. Catherine
Ruttledge, Mrs. Kate
Ryan, John, Sr.
Ryan, John, Jr.

Salazar, Jesus
Salvato, Antonio
Samiley, Mana
Sampson, Jas. L.
Sauers, Mrs. Margaret
Sauer, Miss B.
Saur, Mr. & Mrs. John
Scanlon, Anna M.
Scanlon, Mary
Scanlon, Michael
Scanlon, Patrick
Scalor, Frank
Schaming, Mrs. Mary
Schallang, Volrutun
Schandri, Mr. Joseph
Schreibt, Barbara
Schmidt, Norbert
Schmiedle, Emma
Schneider, Bernetta
Schnoegmann, Phieo.
Schnofel, Fath.
Schroeder, Albert
Schurckert, John
Schlectlir, John
Schwartz, Ludwig
Schmitt, John, Sr.
Schule, Mr. Joseph Wm.
Schwaller, Joseph W.
Schlichling, Barbara
Scheid, Mary
Schieder, Clifford
Schweiger, Anton B.
Schimmoller, J. H.
Schug, George
Schaupf, Charles
Schoming, John
Schaub, Benedikt
Schatzlein, Mr. Jos. J.
Schenerer, Mrs. A.
Schatzlein, Mrs. Emma
Schmitt, Mr. Gaul
Scheiner, Mrs. Agnes
Schurbrock, Katherine
Schuster, Mrs. Anna
Schwartz, Ursula
Schwarzwalder, Charles
Scherer, Mrs. Marg.
Schreder, Bernadine
Schmitt, Lawrence
Schoebel, Mrs. A.
Schewick, Mrs. Peter
Scheidel, Mrs. Caroline
Sculley, William
Seitz, Regina
Sellmayer, Miss Mary
Seward, Ursula
Seward, Joseph
Sexoon, Bernard
Shade, Miss Margaret
Shanahan, Mrs. Cath.
Shaw, Mrs. Emily
Shannon, Mrs. Mary
Sheridan, Mrs. Alice
Sheridan, Miss Mary
Sheedy, Mrs. Kate
Shields, Shelby
Sholderer, Mrs. Anna
Shuey, Mrs. Francis
Siegman, Miss Eliz.
Sigwart, Adolf
Simms, Mary
Simms, Mary
Simon, Christina
Sinirrett, Miss Mary
Sista, Genovera
Slavin, Kate
Slifrus, Mrs. Maria
Smith, Mrs. H.
Smith, Victoria
Smits, Mrs. Anna
Snyder, Mary
Snyder, John D.
Schonfoelder, Lucia
Sompayrae, Mrs. A. C.
Soringer, Dorothy
Soriano, Manuel F.
Sponnenberger, Mr. Wm.
Springer, Elizabeth
Springer, Elizabeth
Sproule, John
Stayman, Katie
Staats, Frederick
Straka, Mrs. Anna
Stark, Margaret
Stark, Margaret
St. Cermaine, Jos.
Stefan, Joseph
Stein, Elenora
Steffens, Mrs. Josephine
Steinke, Henry
Stern, John
Stise, Luis Mathaus
Stiney, Catherine
St. Peter, Dr. M.
Streckfus, Leonard
Strong, Mrs. Sarah
Stratton, Joseph E.
Straub, Charles
Stricker, Miss M.
Stritzinger, Mrs. F.
Stoeckinger, Sebastian
Stoltze, Marie
Stobin, Mr. Adam
Stolz, Miss Gertrude
Stollenwert, Mrs. Frances
Stover, Mrs. John
Striker, Elizabeth
Suckfull, John Adam
Sullivan, Mrs. L.
Sullivan, Daniel
Sullivan, Mrs. Eugene
Sullivan, Katie
Sunderman, Mrs. M.
Sweeney, Edward C.
Sweeney, Mrs. Anna

Rev. J. F. Durward
Rev. James Gray
Rev. Father Gunn
Rev. Fr. John Rozamus
Rev. Fr. Rowers, C.S.P.
Rev.Msgr.P.J.Sheridan
Sr. M. Calleata, O.S.B.
Sr. M. Agatha, O.S.B.
Sr. M. Agnes, O.S.B.
Sr. M. Alvins
Mother Angela
Sr. M. Anselma, O.S.B.
Sr. M. Anastasio
Sr. M. Anna, O.S.B.
Sr. M. Angela, O.S.B.
Sr. M. Aunigunda, O.S.B
Sr. M. Bernardine
Sr. M. DeSales, O.S.B.
Sr. M. Dorotea
Sr. M. Geneveive
Sr. Genovepa
Sr. M. Desoles Graham
Sr. Perpetua haner
Sr. Mary Rose Heough
Sr. Luccia of Prov.
Sr. M. Mathilda, O.S.B.
Sr.M.Nermus N. Dame
Sr. Mary Rose, O.S.F.
Sr. M. Sebastian, O.S.B.
Sr. Mary Stephen
Sr. M. Ferrsa, O.S.D.
Sr. A. Uhlenkott, O.S.B.

Tarcia, Antoniete
Tayon, Cornelia
Tenworthe, Mrs.
Therhas, Mary
Thiel, Mrs. Mary
Thornman, Ellen
Thomas, Mary
Thompson, Mary
Tierney, William
Tighe, Edward, P.
Tinn, Mrs. Bridget W.
Titz, Antony
Toal, John & Catherine
Toal, Mrs. C.
Tomlin, Mrs. Jas.
Toner, Ellen
Toohey, Mr. & Mrs.
Toolig, Patrick J.
Toomey, Mary
Torny, Mr. Peter
Tozier, Anastasia
Tracy, David
Tracy Mrs. Cath.
Tremblay, Elzear
Treshler, Andrew
Tronson, Jos.
Trudean, Norah
Tunney, Miss Elizabeth
Tynan, Bernice

Urspring, Elizabeth

Vaglar, Atillia
Vahling, Edward
Vajsar, Frank
Valine, Antone, Sr.
Van Doran, Miss Marg.
Van Zandt, Fanny
Vassen, Mary
Veitch, Mrs. Johanna
Viemaun, Elisabeth
Vierthales, Mrs. Louise
Vogal, Mary
Vogel, Fidelius
Vogel, Matchlibdis
Volekner, Margaret
Vorndick, Mrs. B.

Waal, Maria
Wade, Mr. George
Wade, Mr. John
Wade, Mrs. Anna
Wagner, Mrs. Clara
Walde, Henry Von
Walsh, Miss D.
Walters, Mrs. Marie
Walsh, John
Walsh, Mary
Walsh, Margaret
Wank, Mrs. Margaret
Ward, Mrs. Chas.
Ward, Patrick
Walton, Mrs. B. T.
Waters, Mrs. Bridget
Weber, Bernard Joseph
Weber, Bernhard
Weber, Marie
Weber, Miss Elizabeth
Weber, Mrs.
Wechten, Mrs. George
Wehner, Joseph
Wiedinger, Margaret H.
Weirs, William
Weis, Marcus
Weis, Eva
Wenyn, Elizabeth
Wertzberger, Mrs. Mary
Wettering, Joseph
Weyrauch, Alfons
Whalen, John
White, Mr. James
Will, Alexandrina
Williams, Mrs. C.
Willier, Mrs.
Winteroth, Mr. E.
Winters, Peter
Windler, Mathias
Wingbermuekle, Bernard
Wissel, Andrew, Sr.
Wissel, Herbert
Wittrock, Mrs. Anna
Wittman, Dr.
Witzigman, Anna
Wittman, John P.
Woods, John
Wordemann, Joseph
Woistman, Mrs. Mary
Wright, Mrs. Thos.

Yargn, Nicholos
Young, Rose

Zechen, Mrs. Mary
Zeh, Katherine
Zejsh, Elinora
Zellen, Mary V.
Zerkel, Catherine
Zimmerman, George
Zimberline, Mrs. Joe
Zimmerman, John
Zirkel, Catherine

1922

Der Kreuzfahrer Kalender

Gott Will Es

1922

COMMISSARIAT of the HOLY LAND
MOUNT ST. SEPULCHRE
WASHINGTON, D.C.

Published and distributed under permit No. 683 authorized by the Act of October 6, 1917, on file at the Post Office of Washington, D. C. By order of the President.—A. S. Burleson, Postmaster General.

Der Kreuzfahrer-Kalender

herausgegeben alle Vierteljahre zum Besten des Hl. Landes
von dem

Kommissariat des Hl. Landes

MOUNT SAINT SEPULCHRE, WASHINGTON, D. C.

Entered as second-class matter, May 29, 1905, at the Post Office at Washington, D. C., under the Act of Congress of March 3, 1879. Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Sec. 1103, Act of October 3, 1917; authorized on July 1, 1918.

Vol. XXX, No. 1 OKTOBER 1, 1921 25 Cents jährlich.

Allgemeine Bemerkungen

Der Kreuzfahrer-Kalender vertritt die Interessen der geheiligten Stätten unserer heiligen Religion in Palästina. Der Ertrag dieser Zeitschrift wird jährlich dem Kustos des hl. Landes in Jerusalem übermittelt, wo die betreffenden Almosen, wie jene der Karfreitags-Kollekte, verwendet werden zur Erhaltung der hl. Orte und zur Verbreitung des hl. Glaubens in den Missionen des hl. Landes, welche sich nicht allein über Palästina, sondern auch über Aegypten, Kleinasien, Armenien und die Insel Cypern erstrecken.

Das Kommissariat des hl. Landes ist eine vom Distrikt von Columbia gesetzlich anerkannte Körperschaft, und ist in der Nähe von der Vorstadt Brookland bei Washington gelegen. Der gesetzliche Titel dieser Körperschaft ist: „Commissariat of the Holy Land for the United States of America." Dieselbe ist staatlich berechtigt, Vermächtnisse und Schenkungen aller Art anzunehmen, und der obige gesetzliche Titel, wie er in englischer Sprache verfaßt ist, sollte in allen Vermächtnissen und Testamenten zum Besten des hl. Landes voll und unverkürzt angegeben werden.

Alle, welche mit uns im Briefwechsel stehen, werden gebeten, in allen ihren Briefen und Schreiben an uns immer ihren vollen Namen und ihre ausführliche Adresse anzugeben, um Mißverständnissen und Verzögerungen vorzubeugen.

Geldsendungen sollten durch Postanweisungen oder Wechsel (checks) gemacht werden. Man schließe kein Geld oder Münzen in uneingeschriebene Briefe ein, da solche leicht verloren gehen könnten. Alle Geldsendungen und Wechsel sollten an das Commissariat of the Holy Land, Washington, D. C., zahlbar gemacht werden.

Immerwährende Mitglieder, welche den Kreuzfahrer-Kalender nicht regelmäßig erhalten, werden gebeten, uns sogleich davon zu benachrichtigen, und uns ihre ausführliche Adresse, sowie auch das Jahr ihrer Aufnahme anzugeben, damit wir ihnen den Kalender in Zukunft pünktlich zusenden können.

Der Kreuzfahrer-Kalender erscheint alle drei Monate in englischer, deutscher, und polnischer Sprache; die jährliche Ausgabe wird allen Kreuzfahrern zugestellt, während die vierteljährliche Ausgabe nur für die Förderer des guten Werkes bestimmt ist, und zwar erhalten sie dieselbe ohne besondere Vergütung zu ihrem eigenen Nutzen und für ihre Gehilfen im guten Werke.

In italienischer Sprache erscheint **„La Crociate,"** auch diese Ausgabe kann durch unsere Beförderer bezogen werden.

Der

Kreuzfahrer-Kalender

herausgegeben im Interesse des Heiligen Landes vom

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND
MOUNT ST. SEPULCHRE
WASHINGTON, D. C.

1922

The Crusaders Almanac published by the Franciscan Fathers for the benefit of the Missions of the Holy Land is cordially commended to the patronage of the faithful.

J. Card. Gibbons

Baltimore July 25, 1902.

(Uebersetzung.)

Der Kreuzfahrer-Kalender, der von den Franziskaner-Vätern zum Besten der Missionen des Heiligen Landes veröffentlicht wird, ist hiermit der Wohltätigkeit der Gläubigen herzlich anempfohlen.

Baltimore, 25. Juli 1902.

J. Card. Gibbons.

Gebotene kirchliche Feiertage in den Vereinigten Staaten

Außer den Sonntagen muß jeder Katholik, der den Gebrauch der Vernunft erlangt hat und nicht durch einen genügenden Grund entschuldigt ist, der hl. Messe beiwohnen und von knechtlicher Arbeit sich enthalten:

1. Neujahr, 1. Januar.
2. Christi Himmelfahrt, 25. Mai.
3. Mariä Himmelfahrt, 15. August.
4. Allerheiligen, 1. November.
5. Unbefl. Empfängnis Mariä, 8. Dezember.
6. Weihnachten, 25. Dezember.

Bürgerliche Feiertage

1. Neujahr, 1. Januar.
2. Washingtons Geburtstag, 22. Februar.
3. Gräberschmückungstag, 30. Mai.
4. Unabhängigkeitstag, 4. Juli.
5. Arbeitertag, 4. September.
6. Columbustag, 12. Oktober (in vielen Staaten).
7. Danksagungstag, 4. Donnerstag im November. (30).
8. Weihnachten, 25. Dezember.

Fasttage

welche jeden verpflichten, der das einundzwanzigste Jahr zurückgelegt hat und nicht rechtmäßig entschuldigt ist:

1. Alle Werktage der heiligen Fastenzeit vom Aschermittwoch an, 1. März.

2. Alle Quatembertage viermal im Jahre, nämlich:—Mittwoch, Freitag und Samstag: (a) nach dem ersten Fastensonntag (8., 10., 11. März); (b) nach dem Pfingstsonntag (7., 9., 10. Juni); (c) nach dem dritten Sonntag im September (20., 22., 23. September); (d) nach dem dritten Adventsonntag (20., 22., 23. Dezember).

3. Die Vigil von Pfingsten, 3. Juni; von Maria Himmelfahrt, 14. August; von Allerheiligen, 31. Oktober.

Armee- und Seesoldaten im aktiven Dienste sind vom Fasten dispensiert, ausgenommen am Aschermittwoch, 1. März; am Karfreitag, 14. April; am Karsamstag Morgen, 15. April.

Alle dem Hospitaldienste Zugeteilten im aktiven Dienste sind in dieser Begünstigung eingeschlossen.

Abstinenz-Tage

an welchen es nicht erlaubt ist, Fleisch zu essen:

1. Alle Freitage im Jahr.

2. Aschermittwoch, die Samstage in der Fastenzeit (in vielen Diözesen die Mittwoche), die Quatembertage, die Vigiltage vor Pfingsten, Mariä Himmelfahrt, Allerheiligen, Weihnachten und Karsamstag-Morgen.

N. B.—Die Zeit zur Erfüllung der „Oesterlichen Pflicht" endigt dieses Jahr mit dem 11. Juni.

Zeichen und Abkürzungen

✠—Sonntag oder gebotener Feiertag; ★—Tage der Andacht; ✠—Gebotener Fast- und Abstinenztag; ✠—Abstinenztag; hl.—heilige (r); hhl.—Heilige; sel.—Selige (r); 1., 2. oder 3. Ord.—Heilige oder Selige vom ersten, zweiten oder dritten Orden des hl. Franziskus; G. A.—General Absolution; V. A.—Vollkommener Ablaß für alle Katholiken; V. A.*—Vollkommener Ablaß für Terziaren; M.—Marthyrer; K.—Kirchenlehrer; Bf.—Bischof; B.—Bekenner; Jfr.—Jungfrau; W.—Witwe.

1	S	✠ **Neujahr.—Beschneidung des Herrn.** (G.A.) (V. A.*) (Vollkommener Ablaß für die Förderer des Kreuzfahrer-Vereins.) Evangelium: Die Beschneidung des Herrn. Lukas 2, 21—22.	hl. Almachius, M.
2	M	★ Fest des Heiligsten Namens Jesu. (V.A.)	hl. Makarius, Abt.—sel. Bentivole und Gerard, BB., 1. Ord.
3	†D	Oktav des hl. Johannes, Ev. —hl. Genovefa, Jfr., M.	hl. Daniel, M.
4	M	Oktav der Unsch. Kinder.—hl. Titus, Bf.	sel. Angela, Witwe, 3. O. (V.A.*)
5	D	Vigil des Festes der Erscheinung.	hl. Simon, Stylit, B.
6	F	⋙ ★Erster Freitag.—Fest der Erscheinung des Herrn. (G. A., V. A.*)	hl. Melanius, Bf., B.
7	S	hl. Luzian, Papst, M.	hl. Krispin, Bf., B.
8	S	✠ **Sonntag in der Oktav der Beschneidung Christi.** Evangelium: Rückkehr aus Aegypten. Matth. 2, 19—23.	hl. Apollinarius, Bf., B.
9	M	hhl. Julian und Basilissa, MM.	hl. Martina, Jfr., M.
10	†D	hl. Agatho, P., M.—hl. Wilhelm, Abt, B.	hl. Arkadius, B., 1. Ord.
11	M	hl. Hyginus, P., M.	hl. Salvius, M.
12	D	hl. Arkadius, M.	hl. Tatiana, M.
13	F	⋙ Oktav des Festes der Erscheinung Christi.	hl. Leontius, Bf., B.
14	S	hl. Felix, P., M.—hl. Hilarius, Bf., B. K.	hl. Malachias, Prophet.
15	S	✠ **2. Sonntag nach Erscheinung.**—hl. Paulus, erster Einsiedler. Evangelium: Hochzeit zu Kana. Joh. 2, 1—11.	hl. Maurus, Abt, B.
16	M	hhl. Berard und Gef., Erzmarthyrer, 1. Ord. (V. A.*)	hl. Cyrilus, M.
17	†D	hl. Antonius, Abt, B.	hl. Sulpitius, Bf., B.
18	M	Petri Stuhlfeier in Rom.	hl. Priska, Jfr., M.
19	D	sel. Thomas, Karl und Bernard, BB., 1. Ord.	hl. Kanutus, König, M.
20	F	⋙ hhl. Fabian und Sebastian, MM.	hl. Maurus, Bf., B.
21	S	hl. Agnes, Jfr., M.	hl. Publius, Bf., B.
22	S	✠ **3. Sonntag nach Erscheinung.**—Fest der hl. Familie.—hl. Gaudenz, Bf., B. Evangelium: Die Arbeiter im Weinberge. Matth. 20, 1—16.	hhl. Vinzentius u. Anastasius, MM.
23	M	Mariä Vermählung.	hl. Emerentiana, Jfr., M.
24	†D	hl. Timotheus, Bf., M.	hl. Felizian, Bf., M.
25	M	Pauli Bekehrung.	hl. Ananias, M.
26	D	hl. Polykarp, Bf., M.	hl. Paula, Witwe.
27	F	⋙ hl. Johannes Chrysostomus, Bf., B., K.	hl. Julia, M.
28	S	hl. Agnes, Jfr., M. (zweite Feier.)	sel. Oderich, Rogerius und Aegidius, BB., 1. Ord. (V. A.*)
29	S	✠ **4. Sonntag nach Erscheinung.** Evangelium: Sturm auf dem Meere. Matth. 8, 23—28.	hl. Valerius, Bf., B.
30	M	hl. Hyazintha, Jfr., 3. Ord. (V. A.*)	hl. Severin, Bf., B.
31	†D	hl. Peter Nolaskus, B.	sel. Louise, Witwe 3. Ord. (V.A.*)

Der Kreuzzug für das hl. Land.

Zweck.—Der Kreuzzug ist ein Verein zur Erhaltung der heiligen Stätten in Palästina, die der Obhut der Franziskaner anvertraut sind.

Aufnahme.—Man kann zu irgend einer Zeit des Jahres aufgenommen werden. Zu diesem Zwecke wende man sich an das Kommissariat des hl. Landes, Mount St. Sepulchre, Washington, D. C., oder an einen der Förderer. Auch Kinder, Abwesende und Verstorbene können eingeschrieben werden und nehmen an den geistlichen Gnaden Anteil. Bei der Aufnahme erhält jedes Mitglied einen Aufnahmeschein und eine mit den Ablässen des hl. Landes und des fünffachen Skapuliers versehene Medaille.

Beiträge.—Die Kreuzfahrer entrichten jährlich einen Beitrag von 25 Cents für die Erhaltung der hl. Stätten. Die Förderer und Mitglieder werden gewarnt, Papiergeld oder Münzen in Briefen zu senden, die nicht eingeschrieben (registriert) sind; man schicke vielmehr alle Beiträge vermittelst Postanweisung (money order) oder Wechsel (check). Kleinere Beiträge können auch durch Freimarken entrichtet werden.

Verstorbene als Mitglieder.—Vergiß nicht deine verstorbenen Eltern, Geschwister, Verwandten und Freunde in den Verein einschreiben zu lassen. Dadurch werden dieselben unzähliger hl. Messen, welche an den hl. Orten gefeiert werden, teilhaftig. Wie dankbar werden diese armen Seelen dir sein, wenn deine christliche Liebe dazu beiträgt, sie aus den Qualen des Fegfeuers zu erlösen.

Immerwährende Mitglieder.—Als immerwährende Mitglieder des Kreuzzuges für das hl. Land werden jene betrachtet und in die Liste der Wohltäter des hl. Landes eingetragen, welche einen größeren Beitrag liefern zum Besten der hl. Orte Palästinas. Solche immerwährende Mitglieder nehmen im Leben und nach dem Tode Anteil an allen geistlichen Vorteilen des Vereins. Auch Abwesende und Verstorbene, sowie ganze Familien und religiöse Gemeinschaften können als immerwährende Mitglieder aufgenommen werden. Einzelne Mitglieder entrichten einen Beitrag von $12.00, während für ein Almosen von $100.00 eine ganze Familie oder religiöse Genossenschaft mit lebenden und verstorbenen Mitgliedern eingeschrieben werden kann. Als Zeichen der Mitgliedschaft erhalten dieselben ein Diplom, ausgestellt vom Kommissariat des hl. Landes.

Geistliche Vorteile.—Die Kreuzfahrer nehmen Anteil an den vielen Tausenden hl. Messen, welche die Patres Franziskaner alljährlich an den hl. Stätten lesen. 2.—Infolge eines Breves Pius VI., „Inter cetera," vom 13. Juli 1778, haben sie Anteil an allen guten Werken, Gebeten, Fasten, Bußübungen, Abtötungen und Wallfahrten, welche im hl. Lande von den Franziskanern, den Pilgern und allen Gläubigen verrichtet werden. 3.—Sie werden der unzähligen Ablässe teilhaftig, welche den hl. Orten verliehen sind, und welche alle den armen Seelen zugewendet werden können. Papst Leo XIII. verlieh allen Kreuzfahrern einen vollkommenen Ablaß für jeden Freitag.

Förderer.—Wir laden alle jene, die das hl. Land und die Orte unserer Erlösung verehren, ein, Förderer des Kreuzzuges zu werden. Auf Verlangen werden wir ihnen die notwendigen Vereinssachen zusenden. Wer jährlich wenigstens 25 Kreuzfahrer anwirbt, wird als Förderer betrachtet.

Besondere Vorteile der Förderer.—Nebst den Gnaden, an welchen alle Mitglieder Anteil nehmen, verlieh Papst Leo XIII. durch ein Reskript vom 2. Juni 1894 den Förderern einen vollkommenen Ablaß: 1. am Neujahrstage; 2. am Feste Mariä Himmelfahrt. Ferner haben sie besonderen Anteil an den hl. Messen, welche jede Woche am hl. Grabe, auf dem Kalvarienberge, in der Erlöserkirche zu Jerusalem, in der Verkündigungskirche zu Nazareth, in der Geburtskirche zu Bethlehem und in der St. Johanneskirche zu Ain Karim für sie dargebracht werden. Als Zeichen unserer Dankbarkeit senden wir den Förderern von Zeit zu Zeit ein kleines Andenken aus dem hl. Lande.

Approbation.—Das fromme Werk des hl. Landes wurde von mehr als 40 Päpsten und über 60 päpstlichen Bullen und Rundschreiben gutgeheißen und empfohlen. Es erhielt zudem den besonderen Segen der Päpste Pius IX., Leo XIII., Pius X., und Benedict XV., sowie der Kardinäle Farley, Gibbons und Falconio, Sr. Excellenz, des Hochwürdigsten Apostolischen Delegaten Johannes Bonzano und vieler anderer Prälaten.

Briefe usw. adressiere man an das

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND

Mount St. Sepulchre, Washington, D. C.

Mit kirchlicher Genehmigung.

1	M.	hl. Ignatius, Bf., M. (V. A.*)	sel. Eustachia und Viridiana, Jfr., 2. und 3. Ord.
2	D	★ Mariä Lichtmeß, (Kerzenweihe). (G. A., V. A.)	hl. Lorenz, Bf. von Canterbury, B.
3	F	★ Erster Freitag.—hl. Blasius, Bf., M. (Blasiussegen.)	sel. Mattheus, B., 1. Ord. (V.A.*)
4	S	hl. Andreas Korsini, Bf., B.	hl. Joseph von Leonissa, B., 1. Ord. (V. A.*)
5	S	✠ **5. Sonntag nach Erscheinung.**—hl. Agatha, Jfr., M.	hhl. Peter Baptista und Gef., 1. Ord., MM. (V. A.*)
		Evangelium: Vom Unkraut unter dem Weizen. Matth. 13, 24—30.	
6	M	hl. Dorothea, Jfr., M.	hl. Titus, Bf., B.
7	†D	hl. Romuald, Abt, B.	sel. Antonius von Stronkonio, B., 1. Ord. (V. A.*)
8	M	hl. Johannes von Matha, B., Ordensstifter.	hl. Honorat, Bf., B.
9	D	hl. Apollonia, Jfr., M.	hhl. Alexander und Gef., MM.
10	F	hl. Scholastika, Jfr., Aebtissin.	Die 10 Soldatenmartyrer v. Rom.
11	S	Erscheinung U. L. Frau in Lourdes.	hl. Lazarus, Bf., B.
12	S	✠ **Septuagesima.**—Die sieben Gründer des Serviten-Ordens.—hl. Gaudentius, Bf., B.	hl. Peter Nolaskus, B.
		Evangelium: Die Arbeiter im Weinberge. Matth. 29, 1—16.	
13	M	sel. Johannes Triora, M., 1. Ord.	hl. Benignus, M.
14	†D	hl. Valentin, M.—hl. Vitalis, M.	sel. Johanna von Valois, Witwe.
15	M	Uebertragung der Reliquien des hl. Antonius. hhl. Faustin u. Jovita, MM.	hl. Romuald, Abt.—sel. Andreas, B., 1. Ord. (V. A.*)
16	D	hl. Gregor der Zehnte, Papst, B.	sel. Philippa, Jfr., 2. Ord.
17	F	hl. Hilarius, Bf., B., K.	hl. Fintan, B.
18	S	hl. Simeon, M., Bischof von Jerusalem.	hl. Flavian, Bf., B.
19	S	✠ **Sexagesima.**—hl. Marzelus, M.	hl Konrad, B., 3. Ord. (V. A.*)
		Evangelium: Die Parabel vom guten Samen. Luk. 8, 4—16.	
20	M	hl. Raimund, B.	sel. Peter Troja, B., 1. Ord.
21	†D	hl. Severian, Bf., M.	hl. German, M.
22	M	Petri Stuhlfeier in Antiochien.	hl. Margaretha von Kortona, Büßerin, 3. Ord. (V. A.*)
23	D	hl. Peter Damian, Kardinal, Bf., B.	hl. Martha, Jfr., M.
24	F	hl. Mathias, Apostel.	hl. Ethelbert, K., B.
25	S	hl. Felix der Dritte, Papst, B.	sel. Sebastian, B., 1. Ord.
26	S	✠ **Quinquagesima.**—hl. Viktor, B.	sel. Isabella, Jfr., 2. Ord.
		Evangelium: Heilung des Blinden. Luk. 18, 31—43.	
27	M	hl. Leander, Bf., B.	hl. Oswald, Bf., B.
28	†D	sel. Eustachia, Jfr.	sel. Antonia, Jfr., 2. Ord.

Empfehlungsschreiben

Apostolische Delegation,
Ver. Staaten von Amerika.

1811 Biltmore St., Washington, D. C.

Hochwürdiger Pater:

Es hat mich sehr gefreut, bei meiner Ankunft in Washington zu erfahren, daß das gute Werk des hl. Landes auch in Amerika eingeführt ist. Noch mehr aber hat es mich gefreut, beim Besuche Ihres Klosters, dort so viele und interessante Andenken zu finden an jene hl. Stätten, wo das Werk unserer Erlösung vollbracht worden ist. Das Werk des hl. Landes ist allgemein bekannt und von vielen Päpsten gutgeheißen worden, die es mit reichlichen Ablässen versehen haben. Auch ich gebe dazu meinen Segen, und empfehle ganz besonders Ihre Zeitschrift, welche unter dem Namen „Der Kreuzfahrer-Kalender" bekannt ist. Ich hoffe zuversichtlich, daß Ihre Bemühungen von den Gläubigen der Vereinigten Staaten die gebührende Unterstützung finden mögen.

Ihr in Christo ergebener,

+ John Bonzano
Archbishop of Melitene

Apostolischer Delegat.

An den Hochw. Pater Gottfried Schilling, O. F. M.,
Kollegium des hl. Landes, Brookland, D. C.

Dekret der hl. Kongregation der Religiosen

bezüglich der Sammlung von Almosen zu Gunsten des hl. Landes.

Um bereits vielfach aufgetauchte Zweifel zu beheben oder vielleicht auftauchenden von vorneherein entgegenzutreten, hielt es die Kongregation, welche den religiösen Genossenschaften vorgesetzt ist, für angezeigt zu erklären, sowie sie erklärt, daß im Dekrete über die Sammlungen vom 21. November 1908, welches die Orden und religiösen Institute betrifft, und in seinen Verfügungen, das fromme Werk des hl. Landes, übertragen dem Orden der Minderen Brüder, keineswegs inbegriffen war, noch inbegriffen ist: da jenes Werk weit über die Bedürfnisse und seinen eigenen Nutzen hinausgehend, vom apostolischen Stuhle wiederholt und vollinhaltlich approbiert, mit Privilegien ausgestattet und angelegentlich empfohlen worden ist. Um vom benannten Werke jede Schädigung abzuwenden, dasselbe vielmehr zu fördern, beschließt und empfiehlt dieselbe Kongregation, daß die Sammlungen zu Gunsten des hl. Landes, wie sie entweder am Karfreitage oder an anderen Tagen des Jahres bisher zu geschehen pflegten, von den Patres-Minder-Brüdern entweder selbst, oder durch andere erprobte Männer, gemäß den hierin löblicherweise eingehaltenen Regeln und Gewohnheiten, auch in Zukunft überall vorgenommen werden sollen, indem obengenanntes Dekret vom 21. November 1908, sowie andere nicht entgegenstehen sollen.

Dieses Alles wurde Sr. Heiligkeit, Unserem Papst Pius X., von dem unterzeichneten Kardinal-Präfekten am 1. Oktober 1909 vorgetragen und Se. Heiligkeit geruhte es gutzuheißen und zu bestätigen.

Fr. J. C. Card. Vives,
Präfectus.

1	M	★ **Aschermittwoch.**—Aschenweihe. Anfang der Fastenzeit.	hl. Antonia, M.
2	D	hhl. Paul und Gef., MM.	sel. Agnes von Prag, Jfr., 2. Ord.
3	F	★ Erster Freitag.—Fest der Geheimnisse des Kreuzweges. (G.A., V.A.)	hl. Kunigunda, Jfr., Königin.
4	S	hl. Kasimir, König von Polen, B.	hl. Luzius, Papst, M.
5	S	✠ **1. Fastensonntag.**—hl. Phokas, M. Evangelium: Versuchung Christi. Matth. 4, 1—11.	hl. Johann Joseph, B., 1. Ord. (V. A.*)
6	M	hhl. Perpetua und Felizitas, MM.	hl. Koleta, Jfr., 2. Ord. (V. A.*)
7	†D	hl. Thomas von Aquin, B., K. Patron der katholischen Schulen.	hl. Theophilus, Bf., B.
8	M	Quatembertag.—hl. Johannes von Gott, B., Ordensstifter.	hl. Pontius, Diakon, B.
9	D	hl. Katharina von Bologna, Jfr., 2. Ord. (V. A.*)	hl. Franziska von Rom, Witwe.
10	F	Quatembertag.—Vierzig Martyrer von Sebaste. Anfang der Novene zum hl. Joseph.	hl. Viktor, M.
11	S	Quatembertag.—sel. Johannes und Christopher, BB. 1. Ord.	hl. Konstantin, B.
12	S	✠ **2. Fastensonntag.**—hl. Mamilian, M. Evangelium: Verklärung Christi. Matth. 18, 1—9.	hl. Gregor der Erste, Papst, K., B.
13	M	hl. Christina, Jfr., M. Morgen Anfang der 13 Dienstage zu Ehren des hl. Antonius.	sel. Agnellus, B., 1. Ord.
14	†D	Uebertragung der Reliquien des hl. Bonaventura.	hl. Mathilde, Königin.
15	M	hl. Longinus, Hauptmann.	hl. Zacharias, Papst, B.
16	D	hl. Abraham, Einsiedler.	hl. Luzius, M.
17	F	hl. Patrizius, Apostel von Irland.	hl. Joseph v. Arimathea, B.
18	S	hl. Zyrill von Jerusalem, Bf., B., K.	sel. Salvator, B., 1. Ord.
19	S	✠ **3. Fastensonntag.**—hl. Joseph, Bräutigam Mariens und Patron der kath. Kirche. (G. A., V. A.) Evangelium: Jesus treibt einen Teufel aus. Luk. 11, 14—28.	hhl. Apolonius und Leon, MM.
20	M	hl. Kutbert, Bf., B.	sel. Johann von Parma, B., 1. O.
21	†D	hl. Benedikt, Abt., Ordensstifter.	hl. Birilus, Bf., B.
22	M	hl. Katharina von Schweden, Jfr.	hl. Benvenut, Bf., B., 1. Ord. (V. A.*)
23	D	hl. Peter Damianus, B., K.	hl. Turibius, Bf., von Lima.
24	F	hl. Gabriel, Erzengel.	sel. Didakus Joseph, B., 1. Ord.
25	S	★ Mariä Verkündigung.—(G. A., V. A.*)	hl. Quirinus, M.
26	S	✠ **4. Fastensonntag.—Lätare.** Evangelium: Jesus speist 5000 Mann. Joh. 6, 1—15.	hl. Ludger, Bf., B.
27	M	hl. Johannes Damaszenus, B., K.	sel. Peregrinus, B., 1. Ord.
28	†D	hl. Sixtus der Dritte, Papst, M.	hl. Johannes Capistranus, B., 1.O. (V. A.*)
29	M	hl. Zyrill, Diakon, M.	sel. Johanna Maria, Wte., 3. Ord.
30	D	hl. Johannes Klimakus, Abt, B.	hl. Paulus, M.
31	F	hl. Benjamin, Diakon, (Patron der Diakone)	hl. Balbina, Jfr.

Kreuzzug

für das

Heilige Land

Göttlicher, ewiger Vater! Ich opfere Dir auf das kostbare Blut Jesu Christi zur Abbüßung meiner Sünden, für die Bedürfnisse der hl. Kirche, für die Bedürfnisse des hl. Landes, für die Bekehrung der Sünder und für die Erlösung der armen Seelen aus dem Fegfeuer.

(Morgens, Mittags und Abends zu beten.)

Das gute Werk des hl. Landes

Es war im Jahre 1096. Ganz Europa war in Aufruhr, als Papst Urban II. zu Clermont in Frankreich eine Kirchenversammlung berief. Umgeben von einer überaus großen Anzahl von Bischöfen, Rittern, Adeligen und Männern aller Stände, sprach der hl. Vater von der Not, den Leiden und Schmähungen, welche die Christen im Morgenlande von den Türken zu erdulden hätten, und er ermahnte alle, zu gehen, um das hl. Grab vom Joche der Mohammedaner zu befreien. Unter erstaunlicher und unvergleichbarer Begeisterung und mit dem Rufe „Gott will es" stürmten alle auf den Papst zu um sich durch ein Gelübde zu verpflichten, sofort nach dem hl. Lande zu ziehen, und um das Kreuz aus rotem Stoffe zu empfangen, welches auf der Schulter zu tragen war. Dieses war der Anfang der Kreuzfahrer.

„Gott will es" hallte es wider von Stadt zu Stadt, von jedem Dorfe, bis zu dem entlegensten Weiler. Ein geheimnisvoller und wunderbarer Geist hatte alle Nationen im Westen erfaßt. Der Landmann verließ seinen Pflug, der Handwerker sein Gewerbe, der Ritter sein Landgut, der Fürst sein Reich, alle waren voller Begierde, ihr Leben und ihren Besitz im Interesse der guten Sache zu opfern.

Angespornt durch wahre Frömmigkeit und die reinsten Beweggründe, scharten sich Hunderttausende unter die Fahne des erwählten Anführers, Gottfried

1	S	hl. Theodora, Jfr., M.	hl. Hugo, Bf., B.
2	S	✠ **Passionssonntag.**—sel. Leopoldus, B., 1. O. (V. A.*)	hl. Franz von Paul, B., Ordensstifter.
		Evangelium: Juden wollen Jesus steinigen.	Joh. 8, 46—50.
3	M	hl. Pankratius, Bf., M.	ssel. Gandulph u. Johannes, BB., 1. Ord.
4	†D	hl. Isidor, Bf., K.	hl. Benedikt der Mohr, B., 1. O.
5	M	hl. Vinzenz Ferrer, B.	hl. Irene, Jfr.
6	D	hl. Thomas von Tolentino, M., 1. Ord.	sel. Creszentia Höß, Jfr., 3. Ord.
7	F	★ Erster Freitag.—Fest der sieben Schmerzen Mariä.—hl. Zölistin, P., B.	sel. Wilhelm, B., 3. Ord.
8	S	hl. Walther, Abt, B.	sel. Julian vom hl. Augustin, B., 1. Ord.
9	S	✠ **Palmsonntag.**—hl. Maria Kleopha, (G.A.).	sel. Thomas v. F., B., 1. Ord.
		Evangelium: Feierlicher Einzug Jesu in Jerusalem. Matth. 21, 1—9.—Palmenweihe.	
10	M	hl. Ezechiel, Prophet.—(G. A.) Die neuntägige Andacht beginnt morgen.	sel. Markus, B., 1. Ord.
11	†D	hl. Leo der Erste, Papst, B., K.—(G. A.)	hl. Isack, Mönch.
12	M	hl. Viktor, M.—(G. A.)	sel. Angelus, B., 1. Ord.
13	D	★ Gründonnerstag.—(G. A.)	hl. Justin, Philosoph, M.
14	F	★ Karfreitag.—(G. A.)	hhl. Tiburtius u. Gefährten, MM.
15	S	★ Karsamstag.—(G. A.)	hl. Cyrillus, Bf. von Alexandr., B.
		Die Fastenzeit endet um Mittag.—Auferstehungsfeier auf dem Berge des hl. Grabes.	
16	S	✠ **Ostersonntag.**—hl. Erzengel Raphael, (G. A., V. A.)	hl. Benedikt Labre, der Bettler, B.
		Evangelium: Die Auferstehung des Herrn.	Mark. 16, 1—7.
17	M	hl. Cyrillus, Bischof von Jerusalem.	hl. Anizet, Papst, M.
18	†D	hl. Apollonius, M.	sel. Andreas, B., 1. Ord.
19	M	hl. Leo der Neunte, Papst, B.	sel. Konrad, B., 1. Ord.
20	D	hl. Marzellin, Bf., B.	hl. Christina, M.
21	F	hl. Anselm, Bf., B.	hl. Simeon, Bf., B.
22	S	hhl. Soter und Kajus, MM.	sel. Franziskus Fabriano, B., 1. O.
23	S	✠ **Weißer Sonntag.**—hl. Georg, M., Patron Englands.	sel. Aegidius, B., 1. Ord.
		Evangelium: Jesus erscheint seinen Jüngern.	Joh. 20, 19—31.
24	M	hl. Alexander, M.	hl. Fidelis, M., 1. Ord. (V.A.*)
25	†D	hl. Markus, Evangelist.—Bittag. Prozession und Allerheiligenlitanei.	hl. Ermin, Bf., B.
26	M	U. L. Frau vom guten Rate.	hl. Kletus, Papst, M.
27	D	hl. Zita, Jfr.—sel. Johanna, Wte., 3. Ord.	sel. Jakobus, B., 1. Ord.
28	F	hl. Paul vom Kreuze, B., Ordensstifter.	sel. Luchesius, B., 3. Ord. Erster Terzigr. (V.A.*)
29	S	hl. Peter, M.—hl. Hugo, Abt, B.	hl. Robert, Abt.
30	S	✠ **2. Sonntag nach Ostern.**	hl. Katharina v. Siena, Jfr.
		Evangelium: Vom guten Hirten. Joh. 10, 11—16.	

von Bouillon. Im Dezember desselben Jahres erreichten die Kreuzfahrer Konstantinopel, wo sie in verräterischer Weise angegriffen wurden, von — Christen. Der griechische Kaiser Alexius verweigerte ihnen die Erlaubnis, sein Gebiet zu kreuzen. In den blutigen Schlachten, welche folgten, zwangen ihn die Kreuzfahrer, sich zu unterwerfen. Im Juni des darauffolgenden Jahres nahmen sie Nicea und ein Jahr später Antiochien.

Ihre Leiden waren beinahe unerträglich, denn beständig waren sie verfolgt vom unbarmherzigen Feinde, überwältigt von übergroßer Hitze und sinkend unter dem Drucke des Panzers; dennoch gingen die Kreuzfahrer vorwärts durch die Sandwüste Syriens. Im April 1099 erblickten sie die hl. Stadt, nachdem ein Zehntel aus ihnen durch Seuche, Hungersnot und Dürre grausam hingerafft war.

Zwei Monate später, am 7. Juni, war die Belagerung Jerusalems zustande gekommen. Nach einer gemeinsamen Prozession, welche die Kreuzfahrer barfuß um die Stadtmauern herum machten, mitten unter den Beschimpfungen und Zauberkünsten der Mohammedanischen Zauberer, begann am 14. Juli ein allgemeiner Angriff. Am folgenden Tage wurde Jerusalem erobert. Gottfried von Bouillon war der erste, welcher seinen Fuß auf die stark verteidigten Stadtmauern setzte.

Die größte Arbeit war vollbracht, die Macht des Halbmonds war gebrochen, die Christen im Orient waren befreit vom Joche der Knechtschaft der Muselmänner, und die Christen hatten in einem dreijährigen blutigen Streit Triumphe erreicht, dergleichen keine in der Geschichte zu finden sind. Obschon ihre Kühnheit und ihr Mut übergroß waren, so war doch der lebhafte und begeisternde Beweggrund der Kreuzfahrer ihr Glaube, ihr unerschütterliches Vertrauen auf die göttliche Vorsehung.

Die Kreuzfahrer erfreuten sich der Früchte ihrer Opfer nur achtundachtzig Jahre. Am

„Der Landmann verließ seinen Pflug". (Seite 9).

1	M	hhl. Philippus und Jakobus, Apostel. (V.A.)	hl. Jeremias, Prophet.
2	†D	hl. Athanasius, Bf., B., K.	hl. Felix, Diakon, M.
3	M	★ Patronsfest des hl. Joseph. (V. A.) Fest Kreuzauffindung.	hl. Secundus, Bf., B.
4	D	hl. Monika, Witwe. Patronin der christlichen Mütter.	sel. Christophorus, B. 1. Ord.
5	F	★ Erster Freitag.—hl. Pius der Fünfte, Papst, B.	hl. Antonia, M.
6	S	hl. Johannes vor der lateinischen Pforte.	hl. Benedikta, Jfr.
7	S	✠ **3. Sonntag nach Ostern.**—hl. Stanislaus Bf., M.	hl. Juvenal, M.
		Evangelium: Freude nach Leid. Joh. 16, 16—22.	
8	M	Erscheinung des hl. Erzengel Michael.	hl. Dionysius, Bf., B.
9	†D	hl. Gregor von Nazianus, Bf., B., K.	hl. Beatus, B.
10	M	hl. Antoninus, Bf., B.	hl. Isidor, B.
11	D	hl. Georgius, M.	sel. Julian, B. 1. Ord.
12	F	hhl. Nereus und Gef., MM.	hl. Pankratius, M.
13	S	hl. Servazius, Bf., B. hl. Peter	Regalatus, B., 1. Ord. (V. A.*)
14	S	✠ **4. Sonntag nach Ostern.**—hl. Bonifazius, M.	sel. Petronilla, Jfr., 2. Ord.
		Evangelium: Jesus verheißt den Tröster. Joh. 16, 5—14.	
15	M	hl. Johannes Baptist de la Salle, B.	hl. Isidor, M.
16	†D	hl. Johannes Nep., M.	hl. Ubaldus, Bf., B.
17	M	hl. Paschal Baylon, B. 1. Ord. (V. A.) Patron der Eucharistischen Vereine und Congresse.	hl. Bruno, Bf., B.
18	D	hl. Venanz, M.	hl. Felix, B., 1. Ord., (V. A.*)
19	F	hl. Peter Zölestin, Papst, B.	hl. Ivo, B. 3. Ord. (V. A.*) (Patron der Rechtsanwälte.)
20	S	hl. Bernardin von Siena, B., 1. Ord., (V.A.*)	hl. Basilla, M.
21	S	✠ **5. Sonntag nach Ostern.**	ssel. Theophilus und Crispin, BB., 1. Ord.
		Evangelium: Vom Gebete im Namen Jesu. Joh. 16, 23—30.	
22	M	Bittag.—hl. Rita, Witwe.	sel. Johann Forest, M., 1. Ord. (V. A.*)
23	†D	Bittag.—hl. Peter Celestin, Papst.	sel. Bartholomeus, B., 1. Ord.
24	M	Bittag.—U. L. Frau Hilfe der Christen.	sel. Johannes Prado, M., 1. Ord.
25	D	✠ **Christi Himmelfahrt.** (G.A., V.A.)—Uebertragung der Reliquien des hl. Vaters Franziskus.—hl. Urban, Papst, B.	hl. Gregor der Siebente, P., B.
26	F	hl. Philip Neri, B., Ordensstifter.	sel. Maria Anna v. Jesus, Jfr., 3. Ord.
27	S	hl. Beda der Ehrwürdige, B.. K.	hl. Johann, Papst, M.
28	S	✠ **6. Sonntag nach Ostern.**	hl. Augustin, Bf., B.
		Evangelium. Zeugnis des hl. Geistes. Joh. 16, 1—4.	
29	M	sel. Stephan, B., 1. Ord.	hl. Maria Magdalena von Pazzis, Jfr.
30	†D	hl. Johanna von Arc, Jfr., M.—Patronin von Frankreich.	hl. Ferdinand, König, B. 3. Ord.
31	M	hl. Petronilla, Jfr., M.	sel. Angela Merici, Jfr., 3. Ord. (V. A.*)

4. Juli 1187 vernichtete der Sultan Saladin die Armee der Christen an den Gestaden des Sees Tiberas, und Jerusalem übergab sich den Sarazenen am 17. September desselben Jahres.

Weinend und erfüllt mit Traurigkeit verließen die Christen die hl. Stadt, und die Heiligtümer waren wiederum verlassen. Aber 1219 näherten sich neue Kreuzfahrer, nicht mit dem Schwert, sondern mit dem Kreuz, nicht in blutdürstigen Gefechten, sondern in Akten der Armut, der Selbstverleugnung, der christlichen Liebe; dies waren die Waffen der neuen Kreuzfahrer, der Söhne des armen Mannes von Assisi, des demütigen hl. Franziskus. In ununterbrochenen Leiden haben sie seither gewirkt, um Seelen zu retten. Sie waren so erfolgreich, daß sie sich schon während sieben Jahrhunderten der Achtung und Bewunderung der Muselmänner erfreuten, und so war es den Christen wieder ermöglicht, die hl. Stätten, welche durch das Leben und Leiden unsers Erlösers, seiner heiligsten Mutter, und seiner Apostel geheiligt sind, wieder zu erhalten.

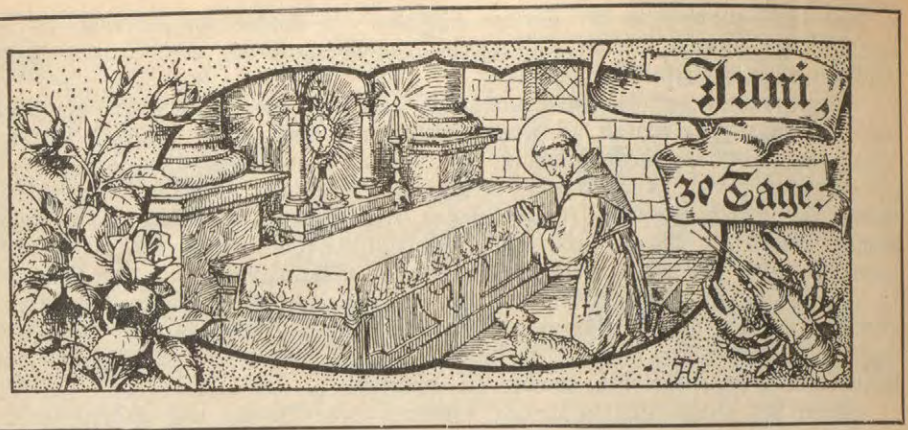
Unter den schmerzlichsten Leiden, schweren Erpressungen und andern Opfern, sind Tausende eines qualvollen Todes gestorben, während andere, der Blöße und Entbehrungen ausgesetzt, ihr Leben hingaben, aber gerade so bereitwillig wurden die Plätze der gemarterten Brüder durch neue Ankömmlinge eingenommen. Bis zum Jahre 1847 waren nur Franziskaner in Palästina zur Förderung des katholischen Glaubens. Seither sind andere religiöse Genossenschaften angekommen, um in der Verbreitung unserer hl. Religion behilflich zu sein.

Aber mit dem Eintritt dieser neuen Verhältnisse sah der Ausgang des neunzehnten Jahrhunderts Anhänger von Sekten, welche ihre Missionäre nach Palästina schickten, eine fanatische Bekehrungssucht zu beleben.

„Welch ein Gegensatz", schreibt ein Nicht-Katholik, „zwischen der Missionsarbeit der Mindern Brüder und der Sekten-Missionäre. Die Franzikanerklöster und Hospize sind bescheiden, die Zelle, das Zimmer, welches jeder Mönch bewohnt, ist ein Widerschein vom Geiste der Armut

„Der Ritter sein Gut". (Seite 9).

1	D	hl. Juvenzius, M.	sel. Herkulanus, B., 1. Ord.
2	F	★ Erster Freitag.—hhl. Marzellinus und Gef., MM.	sel. Humiliana, Wte., 3. Ord.
3	S	Vigil.	sel. Andreas, B., 1. Ord.
4	S	✠ **Heiliges Pfingstfest.** (G. A., V. A.) Evangelium: Herabkunft des hl. Geistes. Joh. 14, 23—31. Beginn der Novene zum hl. Antonius.	hl. Franz Carracciolo, B.
5	M	hl. Bonifazius, Bf., M., Apostel v. Deutschland.	hl. Medard, Bf., B.
6	†D	hl. Norbert, B., Ordensstifter.	hl. Claudius, Bf., B.
7	M	Quatembertag.—hl. Paul, Bf., M.	sel. Stephan und Gef., MM., 1.O.
8	D	hl. Maximin, Bf., B.	sel. Pazifikus, B., 1. Ord.
9	F	Quatembertag.—hl. Columban, Bf., B.	hl. Richard, Bf., B.
10	S	Quatembertag.—hl. Margaretha v. Schottland, Königin.	hl. Parisius, B.
11	S	✠ **Dreifaltigkeitssonntag.** (V. A.) Evangelium: Sendung der Apostel. Matth. 28, 18—20.—Ende der österlichen Zeit.	hl. Barnabas, Apostel.
12	M	hl. Johann von San Facundo, B.	hl. Makarius, Bf., M.
13	†D	★ hl. Antonius von Padua, B.1.O. (V.A.*) Lilienweihe und feierliches Hochamt auf dem Berge des hl. Grabes.	hl. Aquilina, Jfr., M.
14	M	hl. Basilius der Große, Bf., B., K.	hl. Eliseus, Prophet.
15	D	★ Frohnleichnamsfest. (G. A., V. A.)—hl. Bernard, B. Frohnleichnams-Prozession.—Anfang der Novene zu Ehren des heiligsten Herzens Jesu.	sel. Jolenta, Wte., 3. Ord.
16	F	U. L. Frau von der immerwährenden Hilfe. —hl. Benno, Bf., B.	sel. Guido, B., 1. Ord.
17	S	hl. Montanus, Soldat, M.	hl. Gundolf, Bf., B.
18	S	✠ **2. Sonntag nach Pfingsten.** Evangelium: Gleichnis vom Abendmahl. Lukas 14, 16—24.	hl. Ephrem, Bf., B., K.
19	M	hhl. Gervasius und Protasius, MM.	hl. Juliana F., Jfr.
20	†D	hl. Silverius, Papst, M.	sel. Michelina, Wte., 3. O. (V.A.*)
21	M	hl. Aloysius, B., Patron der Jugend.	hl. Alban, M.
22	D	hl. Innonzenz der Fünfte, Papst, B.	hl. Paulin, Bf., B.
23	F	★ Fest des hl. Herzens Jesu. (G.A., V.A.).	hl. Edeltraud, Jfr.
24	S	★ Geburt des hl. Johannes des Täufers. (V. A.)	hhl. Faust und Gef., MM.
25	S	✠ **3. Sonntag nach Pfingsten.**—hl. Wilhelm, Abt, B. Evangelium: Gleichnis vom verlorenen Schafe. Lukas 15, 1—10.	hl. Luzia und Gef., Jfr., MM.
26	M	hhl. Johannes und Paulus, MM.	hl. Vigilius, Bf., M.
27	†D	hl. Ladislaus, König.	hl. Benvenut, B., 1. Ord.
28	M	hl. Leo der Zweite, Papst, B.	hl. Irenäus, Bf., M.
29	D	★ Fest der Apostelfürsten Peter und Paul. (G. A., V. A.)	hl. Marzellus, M.
30	F	Gedächtnis des hl. Paulus.	hhl. Kajus u. Leo, MM.

„Beständig waren sie verfolgt". (Seite 11).

und Bescheidenheit des Armen von Assisi. Ihre Lagerstätte ist ein Strohsack statt einer Matratze, ein Tisch von bescheidener Größe, auch ein Bücherbrett und Material, ein gewöhnlicher Stuhl und eine Kniebank bilden das ganze Zimmergeräte, dazu ein Kruzifix und ein Bild der lieben Mutter Gottes. Der Boden ist aus bloßen Steinen und auch die Wände sind unverziert. Es ist kein Ofen da, außer in der Küche.

Die Mönche unterrichten in der Sprache des Landes, der Syrier hört den Segen der Religion in seiner angeborenen Mundart, und die nötige Wissenschaft wird ihm in seiner Muttersprache eingepflanzt. Ihre Eltern, ihre Vorfahrer, Gebräuche und Ueberlieferungen, für welche sie Jahrhunderte hindurch gelitten haben, sind gewissenhaft gehalten und erhalten.

Der „Neue Missionär" kommt an mit Schaukelstühlen und Badewannen, mit kostbaren Teppichen und Kleidervorräten, mit Spiegel, modernen Oefen etc., und einer Schar von Dienern und Dienerinnen. Sie lehren in ausländischen Sprachen, zwingen die Eingeborenen zu ausländischer Kleidertracht, ausländischen Sitten und Ansichten, welche dem Klima, den bestehenden Verhältnissen, und auch solchen Erinnerungen widerstreiten, welche jeder Nation heilig sein sollen. Die Größe einer andern Nation wird hier vor Augen gestellt und die Liebe zum Vaterlande, Eltern und Vorfahren wird von jenen untergraben, welche die Beförderer der Vaterlandsliebe sein sollten. Die Folge davon ist beklagenswert. Erfüllt mit falschen Begriffen, aller ernsthaft christlichen Erziehung fremd, weil der Religionsunterricht in einer Sprache erteilt wird, welche der junge Syrier nicht versteht, fällt er der Gleichgültigkeit anheim; das ist der erste Schritt zum Unglauben. Der Heilige Vater lenkt unsere Aufmerksamkeit auf diese beklagenswerten Zustände in seiner Anrede im Juni 1914:

Er sagt: „Ihr werdet euch gewiß erinnern, daß wir im geheimen Consistorium

1	S	★ Fest des kostbaren Blutes.	hl. Romuald, Bf., M.
2	S	✠ **4. Sonntag nach Pfingsten.**—Fest der Heimsuchung Mariä. (G.A., V.A.*). Evangelium: Der reiche Fischfang. Lukas 5, 1—11.	hl. Swithun, Bf., B.
3	M	sel. Raymund Lellis, M., 3. Ord.	hl. Hyazinth, M.
4	†D	hl. Theodor, Bf., M.	hl. Bertha, Witwe.
5	M	hl. Antonius Maria Zacharia, B.	hl. Philomena, Jfr., M.
6	D	hl. Isaias, Prophet.—hl. Goar, B.	hl. Dominika, Jfr., M.
7	F	⁂ ★ Erster Freitag.—hhl. Cyrilus und Methodius, Bf., B.	hl. Edelburga, Jfr.
8	S	hl. Elisabeth von Portugal, Königin, Witwe 3. Ord. (V. A.*)	hl. Eugen, Papst, B.
9	S	✠ **5. Sonntag nach Pfingsten.** Evangelium: Die Gerechtigkeit der Pharisäer. Matth. 5, 20—24.	hhl. Nikolaus und Gef., MM., 1. Ord., (V. A.*)
10	M	hhl. Rufina und Secunda, MM.	Die sieben hl. Brüder, MM.
11	†D	hl. Pius der Erste, Papst, M.	hl. Veronika Juliana, Jfr., 2. Ord. (V. A.*)
12	M	hl. Johannes Gualbert, Abt, B.	hhl. Nabor und Felix, MM.
13	D	hl. Franziskus Solanus, B., 1. Ord. (V.A.*)	hl. Anakletus, Papst, M.
14	F	⁂ hl. Bonaventura, K., Bf., B., K., 1. Ord. (V. A.*)	hl. Marzellin, B.
15	S	Fest des hl. Grabes. (V. A.) Titularfest des Berges des hl. Grabes.	hl. Heinrich, König, B.
16	S	✠ **6. Sonntag nach Pfingsten.**—U. L. Frau vom Berge Karmel. Skapulierfest. Evangelium: Jesus speist 4000 Menschen. Mark. 8, 1—9.	Heiligsprechung des hl. Vaters Franziskus.
17	M	hl. Leo der Dritte, Papst, B.	hl. Alexius, B.
18	†D	hl. Kamillus Lellis, B., Ordensstifter.	hl. Friedrich, Bf., M.
19	M	hl. Vinzenzius von Paul, B.	hhl. Symphorius u. Gef., MM.
20	D	hl. Hieronymus Aemilian, B.—Prophet Elias.	hl. Margaretha, Jfr., M.
21	F	⁂ hl. Praxedis, Jfr., M.—hl. Daniel, Prophet.	sel. Angelina, Jfr., 3. Ord.
22	S	hl. Maria Magdalena, Büßerin.	hl. Laurentius Brindisi, B., 1. O. (V. A.*)
23	S	✠ **7. Sonntag nach Pfingsten.**—hl. Liborius, Bf., M. Evangelium: Von den falschen Propheten. Matth. 7, 15—21.	hl. Apollinarius, Bf., M.
24	M	hl. Kunigunda, Jfr., 2. Ord. (V. A.*)	hl. Christina, Jfr., M.
25	†D	hl. Jakobus der Aeltere, Apostel.	hl. Theodomir, B.
26	M	hl. Anna, Mutter U. L. Frau. (V. A.) Patronin von Kanada.	hl. Pastor, B.
27	D	sel. Maria Magdalena, Jfr., 2. Ord.	hl. Pantaleon, Arzt, M.
28	F	⁂ hhl. Nazarius und Gef., MM.	hl. Innozenz, Papst, B.
29	S	hl. Martha, Jfr.	hl. Felix der Zweite, Papst, B.
30	S	✠ **8. Sonntag nach Pfingsten.** Evangelium: Vom ungerechten Verwalter. Lukas 14, 1—9.	hhl. Maxima und Gef., MM.
31	M	hl. Ignatius von Loyola, B., Ordensstifter.	hl. Abdon, M.

vom 10. März 1919, euch unsere größte Besorgnis zeigten in Bezug auf Nachrichten, welche dem Kriege in Palästina folgten, dem Lande, welches uns und allen Christen so teuer ist, weil es vom göttlichen Erlöser selbst während seines sterblichen Lebens geheiligt wurde, und nun, weit entfernt, in der Besorgnis nachzulassen, sollen wir dieselbe täglich vermehren.

In der Tat, wenn wir zu damaliger Zeit die boshafte Tätigkeit der nichtkatholischen Sekten in Palästina, welche sich des christlichen Namens rühmen, beklagen, so werden wir jene Klage wiederholen müssen, da wir sehen, daß sie jene Arbeit mit noch größerer Tätigkeit durchsetzen, da sie Mittel im Ueberfluß besitzen, und dazu noch auf geschickte Weise Gewinn aus dem Elend ziehen, in welches die Einwohner des Landes nach dem Kriege gestürzt wurden."

Das ruft eine neue Drohung von zweifacher Natur hervor. Unter der Maske eines christlichen Geistes suchen diese neuen Sektierer gerade die Gabe zu rauben, für welche unser göttlicher Erlöser gelitten hat und gestorben ist.

Sie suchen, durch Geldmittel die Einwohner Palästines zu bekehren, und sie durch ein üppiges Leben dem Glauben zu entlocken. In Verbindung damit wurde durch den Fortschritt des Zionismus in Palästina den Juden ein großes Vorrecht verliehen. Die neue Politik zielt auf die Vertreibung aller Christen von ihren Stellungen, welche sie bis jetzt inne hatten, die Juden sollen deren Stelle einnehmen. Der heilige Charakter des hl. Landes ist bedroht; es soll in Vergnügungssucht und Eitelkeit umgewandelt werden.

Gegen diese neue Drohung wendet sich der Hl. Vater an alle christlichen Nationen, um auf der Hut zu sein, wenn die Völkerliga das britische Mandat über Palästina prüft, auf daß die unveränderlichen Rechte, welche die katholischen Christen in Palästina besitzen, ihnen garantiert bleiben. Er hat von seinen spärlichen Mitteln diesen armen Leuten von Palästina Hilfe gesandt. Er läßt an alle Christen seinen Ruf ergehen, mit ihm mitzuwirken, den geistlichen Verfall der Nationen zu verhindern, welche das Licht des Glaubens von katholischen Missionären, besonders der Franziskaner, erhalten hatten.

Um diesen tückischen Feind zu beschämen, welcher unter dem Scheine der Freundschaft sowohl den früheren blutigen Kampf der Kreuzfahrer, als auch die ungezählten Leiden, Entbehrungen, und das Martyrium Tausender von frommen und hl. Franziskanern für Jahrhunderte fruchtlos zu machen sucht, muß das gute Werk des hl. Landes mit erneuerter Anstrengung erhalten werden. An die Katholiken Amerikas richten wir unseren Appell, in Vereinigung mit dem des Hl. Vaters, für die Befreiung des hl. Landes mitzuhelfen, um das unschätzbare Vermächtnis unserer Vorfahren für kommende Generationen zu erhalten.

Laßt uns alle vereinigen in erneuerter Kraft, in demselben Geiste und in der Begeisterung wie in früheren Zeiten, um diesen neuen Feind unserer hl. Religion und des hl. Landes zu überwinden durch wesentliche Hilfe und Beistand, wie „Gott es will".

Der Kreuzfahrer.

Der Kreuzfahrer ist ein mit reichlichen Ablässen versehener Verein, dessen Mitglieder freiwillige Gaben spenden, um die Beschützer des hl. Grabes, die Mindern Brüder, in den Stand zu setzen, die hl. Stätten in Palästina zu erlangen und zu erhalten, um die Mission Christi fortzusetzen durch die Förderung unseres hl. Glaubens in Palästina, durch Errichtung von Missionen und Schulen und durch Werke der Liebe, um die Pilger zu beschützen und zu beherbergen. Das zweckdienliche Organ des Vereins ist: **„Der Kreuzfahrer-Kalender."**

1	†D	Petri Kettenfeier. (V. A.)—hl. Edelwold, B.	Die sieben makkabäischen Brüder, MM.
		Heute beginnt um Mittag und endet morgen um Mitternacht die Zeit zur Gewinnung des großen Portiunkula-Ablasses.	
2	M	★ Portiunkula-Fest. (V. A.)	hl. Alphons, Bf., B., Ordensstifter.
3	D	Auffindung der Reliquien des hl. Stephanus.	hl. Peter, Bf., B.
4	F	★ Erster Freitag.—hl. Dominikus, B., Stift. des Dominikaner-Ord. (V.A.*)	hl. Tertulian, M.
5	S	U. L. Frau Mariä Schnee.	sel. Zichus, B. 3. Ord.
6	S	✠ **9. Sonntag nach Pfingsten.**—Verklärung Jesu.—hl. Sixtus, Papst, M.	hl. Agapit, M.
		Evangelium: Der Heiland weint über Jerusalem. Luk. 19, 41—47.	
7	M	hl. Cajetan, B., Ordensstifter.	sel. Agathangelus und Cassian, MM., 1. Ord. (V. A.*)
8	†D	hhl. Cyriakus und Gef., MM.	hl. Severius, Priester, B.
9	M	hl. Johannes von Alverna, B. 1. Ord.	hl. Roman, Soldat, M.
10	D	hl. Laurenzius, Erzdiakon, M.	hl. Asteria, Jfr., M.
11	F	hhl. Tiburtius und Gef., MM.	sel. Louisa, Wte., 2. Ord.
12	S	hl. Klara, Jfr., 2. Ord., Stifterin des Klarissen-Ordens. (G. A., V. A.*).	hl. Hilaria, Witwe, M.
13	S	✠ **10. Sonntag nach Pfingsten.**—hl. Johannes Berchmans, B., Patron der Meßdiener.	sel. Vinzenzius, B., 1. Ord.
		Evangelium: Der Pharisäer und der Zöllner. Luk. 18, 9—14.	
14	M	Vigilfasttag.—hl. Eusebius, B.	sel. Sanktes, B. 1. Ord.
15	†D	★ Fest Maria Himmelfahrt. (G. A., V. A.)	hl. Tharcisius, M., Altardiener.
		Evangelium: Maria und Martha. Luk. 20, 38—42.— Vollkommener Ablaß für alle Kreuzfahrer.	
16	M	hl. Joachim, Vater der allerseligsten Jungfrau Mariä. (V. A.)	hl. Titus, Diakon, M.
17	D	hhl. Liberatus und Gef., MM.	hl. Rochus, B. 3. Ord. (V. A.*)
18	F	hl. Helena, Kaiserin und Wohltäterin des hl. Landes.	hl. Firmin, Bf., B.
19	S	hl. Ludwig, Bf., B., 1. Ord. (V.A.*)	hl. Julius, M.
20	S	✠ **11. Sonntag nach Pfingsten.**—hl. Samuel, Prophet.	hl. Bernard, Abt, K.
		Evangelium: Jesus heilt den Taubstummen. Mark. 7, 31—37.	
21	M	hl. Franziska von Chantal, Witwe, Ordensst.	hl. Hadrian, M.
22	†D	hhl. Symphorian und Gef., MM.—Fest der sieben Freuden Mariens. (V. A.*)	hl. Philibert, M.
23	M	hl. Philip Benzius, B.	hhl. Klaudius u. Gef., MM.
24	D	hl. Bartholomäus, Apostel.	hl. Aurea, Jfr., M.
25	F	hl. Ludwig der Neunte, König von Frankreich, B., 3. Ord. Patron der Terziaren. (G. A., V. A.*)	hl. Julian, M.
26	S	hl. Zephyrin, Papst, M.—hl. Hadrian, M.	sel. Timotheus und Bernard, BB., 1. Ord.
27	S	✠ **12. Sonntag nach Pfingsten.**	hl. Joseph Kalasanz, B., Ordst.
		Evangelium: Vom guten Samaritan. Luk. 10, 23—27.	
28	M	hl. Augustin, Bf., B., K.	hl. Hermes, M.
29	†D	Fest der Enthauptung des hl. Johannes des Täufers.	hl. Sabina, M.
30	M	hl. Rosa von Lima, Jfr.	hl. Gaudenzia, Jfr., M.
31	D	hl. Raymund Nonatus, B., Kardinal.	hl. Aristides, B.

Der Kreuzfahrer Kalender.

Mit dieser Ausgabe tritt der Kreuzfahrer-Kalender in seinen dreißigsten Jahrgang ein. „The Pilgrim of Palestine" von 1885, „The Messenger" von 1888, und „The Advocate" von 1889 sind seine Vorgänger. Der Kreuzfahrer-Kalender machte sein erstes Erscheinen im Jahre 1892, und von einem sehr bescheidenen Anfang hat er sich von Jahr zu Jahr immer mehr verbreitet, und nun ist er ein willkommener Gast beinahe in allen Ländern der Welt.

Das Titelbild dieser Ausgabe ist ein farbiger, verbesserter Nachdruck des Kalenders von 1892.

Welche guten Dienste er seiner Mission getan hat kann bewiesen werden durch das Gute, das er wirkte. Als das Commissariat des hl. Landes in den Vereinigten Staaten 1880 errichtet wurde, waren die Verhältnisse der Heiligtümer in Palästina hier beinahe unbekannt. Aber mit dem Erscheinen des Kreuzfahrer-Kalenders entfaltete sich in den Herzen vieler eine Liebe und Andacht für diese hl. Stätten, und ein Verlangen, die Andacht in andern zu befördern und anzuregen. Mit Hilfe dieser guten und großmütigen Seelen hat sich der Kreuzfahrer-Kalender immer mehr verbreitet und erfüllte seine Leser mit einer stets wachsenden Liebe und Andacht zu den Stätten, welche durch das Leben unseres göttlichen Heilandes geheiligt sind; auf der anderen Seite brachte er Hilfe und Beistand für die Erhaltung der Stellen, welche zu jeder Zeit der Plünderung und Erpressung preisgegeben waren. Der Kreuzfahrer-Kalender hat in seiner kurzen Zeitdauer Wundervolles und äußerst Erstaunliches gewirkt.

Der Kreuzfahrer-Kalender verdankt dem Hl. Vater, den Kardinälen, den Apostolischen Delegaten, und der Geistlichkeit in Amerika seinen Erfolg, denn diese haben das Werk gesegnet und unaufhörlich unterstützt.

Nicht weniger würdigen wir den Anteil des Erfolges, der durch die guten und treuen Beförderer und Verwalter zustande gekommen ist; denn sie haben Zeit und Vergnügen geopfert und keine Mittel gescheut, denselben zu verbreiten und seinen guten Zweck erreichen zu helfen. Allen Diesen sprechen wir unsern aufrichtigsten Dank aus; auch vergessen wir dabei unserer gütigen, großherzigen Wohltäter nicht, welche uns auch im Stillen freigebig geholfen haben. Wir sind sicher, daß unser göttlicher Erlöser Alles belohnen wird, was sie aus Liebe zu ihm getan haben. Und die Wächter des heiligen Grabes, die Franziskaner, werden tagtäglich an den heiligen Stätten derjenigen gedenken, die in so edler Weise das „Gute Werk des heiligen Landes" unterstützten.

Wir erklären, daß die Kommissäre des heiligen Landes und ihre rechtmäßigen Bemächtigten niemals und auf keine Weise von irgend einer Obrigkeit gestört oder gehindert werden sollen (in der Sammlung von Almosen fürs hl. Land). — (Apost. Schreiben Pius des Sechsten, 31. Juli 1778).

1	F	✠★ Erster Freitag.—sel. Johannes Abrusio und Gef., MM., 1. Ord.	hl. Aegidius, Abt, B.
2	S	hl. Stephan, König von Ungarn, B.	hl. Justus, Bf., B.
3	S	✠ **13. Sonntag nach Pfingsten.** Evangelium: Jesus heilt zehn Aussätzige. Luk. 18, 11—19.	hl. Serapia, Jfr., M.
4	M	hl. Rosa von Viterbo, Jfr., 3. Ord. (V. A.*).	hl. Moses, Prophet.
5	†D	hl. Bertin, Abt, B.	sel. Gentilis, M., 1. Ord.
6	M	sel. Liberatus, B., 1. Ord.	sel. Peregrinus, B., 1. Ord.
7	D	hl. Laurentius Justinianus, Bf., B.	hl. Regina, Jfr., M.
8	F	✠★ Mariä Geburt. (G. A., V. A.)	hhl. Hadrian und Gef., MM.
9	S	hl. Peter Claver, B., Apostel der Neger.	sel. Seraphina, Wte., 3. Ord.
10	S	✠ **14. Sonntag nach Pfingsten.** Evangelium: Niemand kann zwei Herren dienen. Matth. 6, 24—33.	hl. Nikolaus von Tolentino, B.
11	M	hhl. Protus und Hyazintus, MM.	sel. Bonaventura von Barzelona, B., 1. Ord.
12	†D	Namensfest Mariens.	hl. Silvinus, Bf., B.
13	M	hl. Philipp, M.	hl. Franziskus, B., 1. Ord.
14	D	Fest Kreuzerhöhung.	hl. Kornelius, Papst, M.
15	F	✠ Fest der sieben Schmerzen Mariens. (V. A.)	hl. Valerian, M.
16	S	hhl. Kornelius, Cyprian, Euphemia, MM.	hl. Edith, Jfr.
17	S	✠ **15. Sonntag nach Pfingsten.**=Fest der Wundmale des hl. Franziskus. (V. A.*) Evangelium: Der Jüngling zu Naim. Luk. 7, 11—16.	hl. Hildegard, Jfr.
18	M	hl. Joseph von Cupertino, B., 1. Ord. (V. A.*)	hl. Alban, Bf., B.
19	†D	hhl. Januarius und Gefährten, MM.	hl. Nilus, Bf., M.
20	M	✠ Quatembertag.—hl. Eustachius u. Gf., MM.	hl. Kandida, Jfr., M.
21	D	hl. Mathäus, Apostel, Evangelist.	hl. Melixius, Bf., M.
22	F	✠ Quatembertag.—hhl. Mauritius und Gef., MM.	hl. Thomas von Villanova, Bf., B.
23	S	✠ Quatembertag.—Auffindung des hl. Leichnames der hl. Klara.	hl. Tekla, Jfr., M.
24	S	✠ **16. Sonntag nach Pfingsten.**—U. L. Frau der Barmherzigkeit. (V. A.) Evangelium: Jesus heilt den Wassersüchtigen. Luk. 14, 1—11.	hl. Pazifikus, B., 1. Ord. (V. A.*)
25	M	hl. Regilius, Bf., B.	hl. Kleophas, Jünger Jesu.
26	†D	hhl. Cyprian und Justina, MM.	sel. Luzia, Jfr., 3. Ord.
27	M	hhl. Kosmas und Damian, MM.	hl. Elzear, B., 3. Ord. (V. A.*)
28	D	hl. Wenzeslaus, M.	sel. Bernardine v. Feltre, B., 1. O.
29	F	✠ Fest des hl. Erzengels Michael. (V. A.*)	hl. Grimoald, Priester, B.
30	S	hl. Hieronymus, B., K.	hl. Honorius, Bf., B.

Der neue General des Franziskaner Ordens.

Hochwst. P. Bernardin Klumper, O. F. M., der neue General des Franziskaner-Ordens.

Beim Generalkapitel des Franziskaner-Ordens, welches am 14. Mai 1921 zu Assisi abgehalten wurde, ist der Hochwürdigste Herr Bernhardin Klumper zum General-Minister der Mindern Brüder erwählt worden. Er wurde im Jahre 1864 zu Amsterdam in Holland geboren, und trat im Jahre 1882 in den Franziskaner-Orden. Um seine Studien zu vollenden, wurde er in das Collegium der Propaganda nach Rom geschickt, wo er den Doktor-Grad für Philosophie und Theologie erhielt. Alsbald trat er seine Pflichten als Professor und später als Präsident des Internationalen Collegiums der Franziskaner in derselben Stadt an. Im Jahre 1909 wurde er zu General-Definitor erwählt, und seit 1915 versah er das Amt des General-Prokurators. Er war Mitglied der Kommission für die Uebersetzung des neuen kanonischen Gesetzes, auch ist er Konsultor der hl. Konzilskongregation. Der neue General ist mit den Verhältnissen des hl. Landes gut bekannt, da er im Jahre 1909 Generalvisitator war.

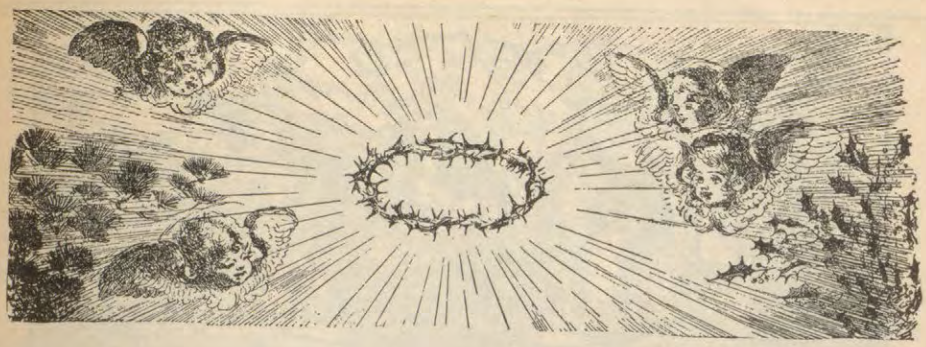

Das Franziskaner-Missions-Feld.

Kaum hatte der hl. Franziskus seinen Orden gegründet, so finden wir schon seine Söhne in beinahe allen bekannten Ländern der Welt als Missionäre, um unsterbliche Seelen zu retten, wie ein päpstlicher Gnadenbrief in jenen Tagen bestätigt. Amerika sollte die Kunde vom gekreuzigten Heilande Jesus Christus zuerst aus dem Munde dieser tüchtigen Missionäre hören. Die Missionsarbeit der Mindern Brüder erstreckt sich heutzutage auf die meisten Länder der Welt.

1	S	✠ **17. Sonntag nach Pfingsten.**	sel. Johannes Dukla, B., 1. Ord.
		Evangelium: Das erste und größte Gebot. Matth. 20, 35—46.	
2	M	Schutzengelfest. (G. A., V. A.)	hl. Gerald, Abt, B.
3	†D	Uebertragung der Reliquien der hl. Klara.	hl. Felizita, Jfr., 2. Ord.
		Vigil. Fast- und Abstinenztag für Terziaren.	
4	M	★ hl. Franz von Assisi, B.	hl. Edwin, König, B.
		Stifter der drei Franziskaner-Orden.—(G. A., V. A.*)	
5	D	hhl. Plazidus und Gefährten, MM.	hl. Malchus, Mönch, B.
6	F	⁓★ Erster Freitag.—hl. Maria Franziska von den fünf Wunden, Jfr., 3. Ord. (V. A.*)	hl. Bruno, B., Ordensstifter.
7	S	Rosenkranzfest.—U. L. Frau vom Siege.	hl. Heinrich, Kaiser, B.
8	S	✠ **18. Sonntag nach Pfingsten.**	hl. Brigitta von Schweden, Wte., 3. Ord.
		Evangelium: Jesus heilt den Gichtbrüchigen. Matth. 9, 1—8.	
9	M	hhl. Dionysius und Gef., MM.	hl. Abraham, Patriarch.
10	†D	hhl. Daniel und Gef., MM., 1. und 3. Ord. (V. A.*)	hl. Franz Borgias, B.
11	M	hl. German, Bf., B. (V. A.*).	hl. Emil, B.
12	D	hl. Walfried, Bf., B.	hl. Seraphin, B., 1. Ord. (V. A.*)
13	F	⁓ hl. Edward, König, B.	hl. Viktor, M.
14	S	hl. Kallistus, Papst, M.	hl. Gaudenz, Bf., M.
15	S	✠ **19. Sonntag nach Pfingsten.**—hl. Thekla, Jfr.	hl. Theresia, Jfr.
		Evangelium: Vom hochzeitlichen Kleide. Matth. 21, 1—14.	
16	M	hl. Wenzeslaus, König, M.	hl. Gallus, Abt, B.
17	†D	hl. Margaretha Maria Alacoque, Jfr.	hl. Hedwig, Witwe.
18	M	hl. Lukas, Evangelist.	hl. Justus, M.
19	D	hl. Petrus von Alkantara, B., 1. Ord., (V. A.*)	hl. Ethbin, Abt, B.
20	F	⁓ hl. Johannes Kanzius, B.	hl. Irene, Jfr., M.
21	S	hhl. Ursula und Gefährten, Jfr., MM.	sel. Jakobus von Strepa, B., 1. Ord.
22	S	✠ **20. Sonntag nach Pfingsten.**	hl. Markus, Bf., B.
		Evangelium: Jesus heilt den Sohn des königlichen Beamten. Joh. 4, 46—53.	
23	M	sel. Josephina, Jfr., 3. Ord., M.	hl. Medard, Bf., B.
24	†D	hhl. Felix und Gef., MM.	hl. Martin, Abt, B.
25	M	hhl. Chrysantus und Daria, MM.	hl. Evarist Papst, M.
26	D	hl. Linus, Papst, M.	sel. Bonaventura, B., 1. O. (V. A.*)
27	F	⁓ hl. Bruno, B., Ordensstifter.	hl. Prumenz, Bf., B.
28	S	hhl. Simon und Judas, Apostel.	hl. Faron, Bf., B.
29	S	✠ **21. Sonntag nach Pfingsten.**	sel. Paula, Jfr., 3. Ord.
		Evangelium: Vom ungerechten Verwalter. Matth. 18, 23—35.	
30	M	hl. Luzilla, Jfr.	sel. Angelo, B., 1. Ord.
31	†D	⁓ Vigil.—hl. Wolfgang, Bf., B.	sel. Thomas, B., 1. Ord. (V. A.*)

Die Dornenkrone und die neulichen Wunder.

Brennend mit heißem Verlangen, die kostbaren Reliquien unserer Erlösung zu verehren, reiste die hl. Kaiserin Helena nach Jerusalem, und im Jahre 325 entdeckte sie das hl. Kreuz und andere Leidenswerkzeuge, welche durch das Walten der göttlichen Vorsehung während der ersten vier Jahrhunderte verborgen waren.

Im Jahre 409 erklärte der hl. Paulinus, Bischof von Nola in Italien, das Vorhandensein der Dornenkrone als eine gut bekannte Tatsache, und der hl. Gregor von Tour spricht deutlich davon. Im Jahre 1238 gab Baldwin der Zweite, Kaiser von Konstantinopel, dem König Ludwig von Frankreich das feierliche Versprechen, ihm die Dornenkrone zu übergeben. In einen goldenen Behälter eingeschlossen, kam die kostbare Reliquie am 10. August 1239 vor Paris an. Der hl. Ludwig und die Königin, umgeben von einem edlen Gefolge, empfingen die heilige Dornenkrone, und brachten sie in feierlicher Prozession unter dem Jubel des Volkes, und dem Geläute der Glocken, zur Kirche des hl. Stephan, und von dort in die Kathedrale von Notre Dame. Mit einem ungeheuren Kostenaufwand baute der hl. Monarch einige Jahre später die „Heilige Kapelle", jene Perle gothischer Bauart, um die Reliquie der hl. Dornenkrone zu bergen. 1791 übertrug König Ludwig der Sechzehnte dieselbe in die Abtei des hl. Dionysius. Zwei Jahre später wurde die hl. Dornenkrone wieder nach Paris zurückgebracht, war aber des kostbaren Gehäuses beraubt, und wurde so in die National-Bibliothek gebracht. Nach der Revolution wurde sie von Cardinal Belloy, Erzbischof von Paris, feierlich nach Notre Dame zurückgebracht. Diese kostbare Reliquie ist jetzt in einem kristallenen Ring eingeschlossen und zusammengehalten mit drei goldenen Klammern.

Viele Kirchen, besonders in Italien, unter diesen Bari und Andria, haben das Privilegium, Teile von der hl. Krone zu besitzen. Letzten Charfreitag hat sich in der Basilica des hl. Nikolaus zu Bari, Italien, wiederum das berühmte „Wunder des Dornes" ereignet. Es scheint wunderbar, daß sich dieses Wunder nur ereignet, wenn der Charfreitag auf das Fest Mariä Verkündigung fällt. Auf gleiche Weise wurde dasselbe Wunder in der Kathedrale zu Andria, wo eine Dorne in der Kapelle von St. Riccardo aufbewahrt wird, an demselben Tage wahrgenommen. Zeuge von diesem Wunder war Msgr. Virili, welcher vom Hl. Vater gesandt war, sowie eine überaus große Menge von Gläubigen aller Stände, darunter Doktoren, um das Ereignis zu prüfen und zu bestätigen; und sie erstatteten rechtmäßigen Bericht. Dieses Wunder hat sich schon seit Jahrhunderten wiederholt. Es besteht darin, daß der Dorn von der wirklichen Krone blutrot wird.

1	M	✠ **Fest Allerheiligen.** (G. A., V. A.)	hl. Caesar, Diakon, M.
		Evangelium: Die acht Seligkeiten. Matth. 5, 1—12. Vollkommener Ablaß kann gewonnen werden bei jedem Besuche der Kirche, nachdem man zuvor würdig gebeichtet und kommuniziert hat, von heute Mittag an bis morgen Mitternacht. Der Ablaß kann für die armen Seelen aufgeopfert werden.	
2	D	★ **Allerseelen.** (V. A.)	hl. Georg, Bf., B.
		Feierliches Totenamt für die verstorbenen Kreuzfahrer in unserer Gedächtniskirche.	
3	F	★ Erster Freitag.—hl. Winifreda, Jfr., M.	sel. Rainer, Bf., 1. Ord.
4	S	hl. Karl Borromeo, Kardinal, Bf., B.	hhl. Vitalis und Agrikola, MM.
5	S	✠ **22. Sonntag nach Pfingsten.**—hl. Zacharias und hl. Elisabeth, Eltern des hl. Johannes des Täufers.	Fest aller Heiligen, deren Reliquien in Franziskanerkirchen ruhen.
		Evangelium: Vom Zinsgroschen. Matth. 22, 15—21.	
6	M	hl. Leonard, Abt, B.	sel. Helena, Jfr., 2. Ord.
7	†D	hl. Engelbert, Bf., M.	hl. Engelbert, Bf., M.
8	M	hl. Willibrord, Bf., B.	Ehrw. Johann DunsScotus, B., 1. Ord., Verteidiger der Unbefleckten Empfängnis Mariä.
9	D	Kirchweihe der Laterankirche in Rom.	hl. Theodor, Soldat, M.
10	F	hl. Andreas von Avellino, B.	hl. Justus, Bf., B.
11	S	hl. Martin von Tours, Bf., B.	hl. Mennas, M.
12	S	✠ **23. Sonntag nach Pfingsten.**—Schutzfest Mariens.	sel. Johann von Pisa, B., 3. Ord.
		Evangelium: Jesu erweckt die Tochter des Jairus. Matth. 9, 18—26.	
13	M	hl. Didakus, B., 1. Ord. (V.A.*)	hl. Stephan, M.
14	†D	hl. Laurenzius, Bf., B.	hl. Josaphat, Bf., M.
15	M	hl. Gertrude, Jfr., Aebtissin.	hl. Eugen, Bf., B.
16	D	hl. Agnes von Assisi, Jfr., 2. Ord. (V. A.*)	hl. Edmund, Bf., B.
17	F	hl. Gregor, Bf., B., K.	sel. Salome, Jfr., 2. Ord.
18	S	Kirchweihe zu St. Peter und Paul, Rom.	hl. Odo, Abt, B.
19	S	✠ **24. Sonntag nach Pfingsten.**	hl. Elisabeth von Ungarn, Wte., 3. Ord. (G.A., V.A.*)
		Evangelium: Heilung des Aussätzigen und des Knechtes. Matth. 3, 1—14.	
20	M	hl. Felix von Valois, B.	hl. Anastasia, M.
21	†D	Fest Maria Opferung. (G. A., V. A.*).	hl. Columban, Abt, B.
22	M	hl. Cäzilia, Jfr., M., Patronin der Musiker und Sänger.	hhl. Markus und Gef., MM.
23	D	hl. Klemens, Papst, M.	hl. Felizitas, Wte., M.
24	F	hl. Johann vom Kreuze, B.	hl. Chrysogonus, M.
25	S	hl. Katharina, Jfr., M. (G. A., V. A.*).	sel. Elisabeth, Jfr., 3. Ord.
26	S	✠ **25. Sonntag nach Pfingsten.**	hl. Leonard von Porto Mauritio, B., 1. Ord., (V. A.*)
		Evangelium: Vom Greuel der Verwüstung. Matth. 24, 15—35.	
27	M	sel. Humilis und Bernardin, BB. 1. Ord. (V. A.*)	hl. Stephan, M.
28	†D	hl. Jakobus von der Mark, B., 1. Ord. (V.A.*)	hl. Rufus, M.
29	M	Fest Allerheiligen der drei Orden des hl. Vaters Franziskus. (V. A.*)	hl. Saturnin, Bf., M.
30	D	hl. Andreas, Apostel, Patron von Schottland.	hl. Konstantius, B.

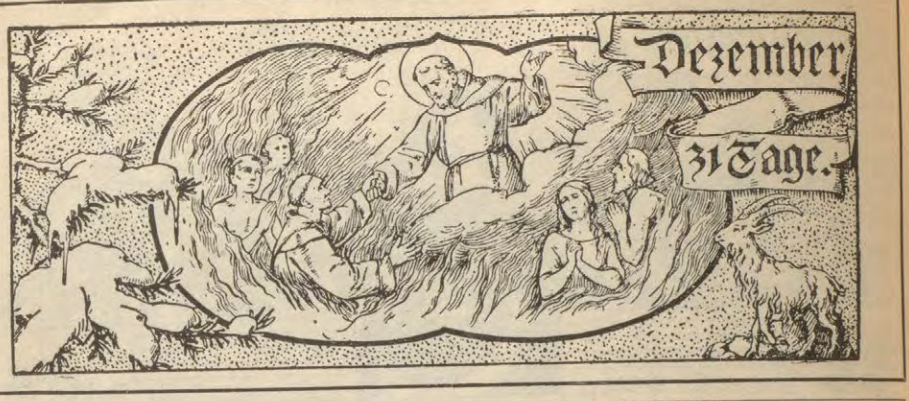

Das Te Deum der hl. Elisabeth.

Die Nacht war dunkel und ein eiskalter Wind wehte über die Berge von Thüringen. Die Straßen von Eisenach waren öde und verlassen, nur eine arme Frau mit ihren Kindern, welche vor Kälte zitterten, bemühte sich, durch den Schnee zu kommen. Sie war keine andere als Elisabeth, welche ehemals Landgräfin von Thüringen war. Sie wurde vom Schlosse vertrieben und suchte eine Zufluchtsstätte für sich und ihre Kinder in der grausamen Kälte.

Ihr Gemahl, der Landgraf von Thüringen war, ist in der Nähe von Otranto in Italien als Kreuzfahrer für das hl. Land gestorben. Die Nachricht von seinem frühzeitigen Tode versetzte ihr einen furchtbaren Schlag. So wurde sie im Alter von zwanzig Jahren Witwe, nachdem sie ungefähr sechs Jahre verheiratet war. — Dies war der Anfang ihrer Leiden. Einige Tage später nahm Heinrich, der Bruder des früheren Landgrafen, auf Anreizung ehrsüchtiger Hofleute, Besitz von seinen Staaten, und bevollmächtigte einige von ihnen, zu seiner Schwägerin zu gehen und sie für ihre Liebeswerke mit Vorwürfen zu überhäufen, als ob sie so viele Akte der Torheit begangen, nur darauf hinzielend, ihre Familie in Schande zu bringen. Ihr Almosen wurde als verderbliche Verschwendung hingestellt, wofür die Grafschaft nun zu leiden hätte. Sie müßten sie benachrichtigen, daß sie als Strafe für diese Vergehen all ihrer Besitzungen und des Schlosses beraubt sei und daß sie letzteres ohne Verzug zu verlassen habe.

Alle Einwendungen waren vergebens. Alisabeth war gezwungen, den Palast, welcher Zeuge ihres Ruhmes und ihrer guten Taten war, mit leeren Händen zu verlassen, und sie durfte nicht das Geringste mitnehmen. Im Schloßhofe traf sie zwei ihrer Dienerinnen, Guta und Ysentrud, welche ebenso beraubt waren, wie sie selbst. Alles war geplant, um ihren Untergang herbeizuführen. Inzwischen hielt der grausame Heinrich, der anmaßliche Thronerbe, mit seinen Hofleuten, ein Gastmahl. Elisabeth, nun ganz allein mit ihren zwei treuen Gefährten, kam zu Fuß den Pfad vom Schloße Wartburg herunter, denselben Pfad, den sie oft betrat, um ringsumher Gutes zu tun. Sie trug ihr neugeborenes Kind auf ihren Armen, die andern drei Kinder folgten, geführt von Guta und Ysentrude. Die Stadt Eisenach, welche Elisabeth mit ihren Liebesgaben überschüttet hatte, hätte um jeden Preis ihre Hilfe anbieten sollen; aber es wurden Befehle erteilt, daß irgend Jemand, der es wagen würde, Elisabeth mit Freundlichkeit aufzunehmen, sich das

1	F	★ Erster Freitag.—hl. Natalia, M.	Allerseelentag für den Franziskaner Orden. (V. A.*)
2	S	hl. Bibiana, Jfr., M.	hl. Josaphat, M.
3	S	✠ **1. Sonntag im Advent.** Evangelium: Vom letzten Gericht. Luk. 21, 25—33.	hl. Franz Xavier, B., Apostel von Indien.
4	M	hl. Petrus Chrysologus, Bf., B., K.	hl. Barbara, Jfr., M.
5	†D	hl. Sabas, B.	sel. Nikolaus von Tavilei, M. des hl. Landes, 1. Ord.
6	M	hl. Nikolaus, Bf., B.	hl. Peter N., M.
7	D	Vigil.—hl. Ambrosius, Bf., B., K. Fast- und Abstinenztag für Tertiaren.	hl. Agatho, M.
8	F	✠ **Fest der Unbefleckten Empfängnis Mariens.** Patronsfest der Vereinigten Staaten von Amerika und des Franziskaner-Ordens. (G. A., V. A.) Evangelium: Der englische Gruß. Luk. 1, 26—28.	hl. Romarich, Abt, B.
9	S	hl. Silvester, Abt, B.	sel. Elisabeth und Delphina, Jfr., 3. Ord. (V. A.*)
10	S	✠ **2. Sonntag im Advent.**—Uebertragung des hl. Hauses nach Loretto. Evangelium: Johannes sendet seine Jünger zu Jesus. Matth. 11, 2—10.	sel. Peter von Siena, B., 3. Ord.
11	M	hl. Damasus, Papst, B.	sel. Hugolin, B. 3. Ord.
12	†D	U. L. Frau von Guadalupe, Mexico.	Auffindung des Leichnams des hl. Vaters Franziskus. (V. A.*)
13	M	hl. Luzia, Jfr., M.	hl. Authbert, Bf., B.
14	D	hl. Gregor der Wundertäter, Bf., B.	sel. Konrad, B., 3. Ord.
15	F	hl. Valerian, Bf., B.	hl. Christina, Jfr.
16	S	hl. Adelhaid, Kaiserin.	hl. Eusebius, Bf., B.
17	S	✠ **3. Sonntag im Advent.**—Gaudete. Evangelium: Zeugnis des hl. Johannes über Jesus. Joh. 1, 19—28.	hhl. Florian und Gef., MM.
18	M	Fest Mariä Erwartung.	hl. Grazian, Bf., B.
19	†D	hl. Urban, P., B.	hl. Fausta, Witwe.
20	M	Quatembertag.—hl. Josaphat, Bf., B.	hl. Dominikus, Bf., B.
21	D	hl. Thomas, Apostel.	hl. Severin, Bf., B.
22	F	Quatembertag.— hl. Flavian, M.	hl. Zeno, Soldat, M.
23	S	Quatembertag.—sel. Nikolaus Faktor, B.,	1. Ord. hl. Viktoria, Jfr., M.
24	S	✠ **4. Sonntag im Advent.** Evangelium: Johannes bereitet den Weg des Herrn. Luk. 3, 1—6.	Adam und Eva.
25	M	✠ **Hochheiliges Weihnachtsfest.—Die Geburt des Herrn.**—(G. A., V. A.) Evangelium: Die Geburt Christi. Lukas 2, 1—15. Vollkommener Ablaß für alle Kreuzfahrer.	hl. Anastasia, Jfr., M.
26	†D	hl. Stephan, Protomartyrer der Kirche.	hl. Marinus, M.
27	M	hl. Johannes, Apostel, Evangelist.	hl. Marimus, Bf., B.
28	D	Fest der unschuldigen Kinder.	hl. Cäsar, M.
29	F	hl. Thomas von Canterbury, Bf., M.	hl. David, König, Prophet.
30	S	hl. Liberius, Bf., B.	sel. Mathia, Jfr., 2. Ord.
31	S	✠ **Sonntag in der Weihnachts-Oktav.** Evangelium: Simeons Weissagung.. Luk. 2, 33—40.	hl. Silvester, der erste Papst, B.

Mißfallen des neuen Landgrafen zuziehen würde. Eisenach zeigte sich solcher Befehle würdig. Alle ihre Liebesdienste und ihre Güte waren vergessen, nicht eine Türe wurde der weinenden Fürstin geöffnet, und ihre vier kleinen Kinder zitterten vor Kälte. Die Furcht hatte jedes Herz erfroren. Elisabeth fand bald aus, daß an diesem Orte, wo so oft Segenswünsche auf sie herabgerufen wurden, niemand sei, auf den sie sich stützen könnte. Deshalb ging sie in einen elenden Gasthof, wo der Besitzer ihr Unterkunft gestattete.

Dieser Mann hatte der Fürstin nur einen Stall anzubieten, wo er erst sein Vieh hinaustreiben mußte, um ihn dann für sie in Bereitschaft zu stellen. Sobald sie an diesem Orte eingezogen war, kehrte der Friede in ihr Herz zurück, sie war

„Sie rief die Mutter Gottes um Hilfe an". (Seite 28).

mit heiliger Freude erfüllet, sie war glücklich. Es war in der Tat der Stall zu Bethlehem, gerade so wie sie in ihren langen Betrachtungen eine Vorstellung davon hatte, und so wie sie sich erinnerte, wenn sie arme Mütter besuchte, deren Not sie so gerne abhalf.

Nachdem sie ihre Kinder schlafen gelegt hatte, dachte sie wieder über ihre jetzigen Verhältnisse nach, doch ohne Bitterkeit oder Gram; darauf begab sie sich zum Gebete. Sie rief die Mutter Gottes um Hilfe in ihrer Not an, daß sie sich besonders ihrer unschuldigen Kinder erbarmen möge. Und da, plötzlich wie durch ein Wunder, hörte der Sturm auf, das Brausen des Windes verwandelte sich in süßklingende Harmonien, wohlriechende Luft erfüllte den Stall, die Wände waren mit Blumen bedeckt, und siehe, inmitten von Rosen und Lilien, von Engeln umgeben, erschien die Mutter Gottes der hl. Elisabeth lächelnd und sprach: „Fürchte dich nicht; meine Tochter, es werden bessere Tage kommen, und für deine Kleinen wird Sorge getragen werden. Ich werde dich nicht verlassen." Die Erscheinung war fort, die Blumen verschwanden und die Engel kehrten in den Himmel zurück. Nur eine einzige Rose war zurückgeblieben, nähmlich die, welche ihr die Mutter Gottes in die Hände gegeben hatte. Erfüllt mit Freude drückte Elisabeth dieselbe an ihr Herz. —

Es war Mitternacht, als Elisabeth die Glocke in der Franziskaner-Kirche läuten hörte. Sie ließ ihre Kinder unter der Obhut ihrer Dienerinnen, und leitete ihre Schritte nach dem Hause des Gebetes und half das Officium singen. Dann bat sie die Religiosen, die Güte zu haben, mit ihr das Te Deum zu singen als Danksagung für das Unglück, welches über sie gekommen war. Es war die Stunde des Triumphes über die Welt und über sich selbst. Dem ersten Schlag hatte sich die Natur widersetzt, und sie hatte sich selbst unter dem Drucke der Verdemütigung beklagt, nun hat sie sich besiegt und an das Kreuz geheftet.

Der 136. (137.) Psalm.

(Dieser Psalm ist im tiefsten Schmerze über das damalige grausame Geschick Jerusalems geschrieben; daher erklären sich die harten Rufe nach Vergeltung. Heutzutage beten wir ihn in der Sehnsucht nach dem himmlischen Jerusalem und im geistigen Kampfe gegen die verdammenswürdigen Feinde unseres Heiles, Teufel, Sünde und Verführung.)

An den Strömen Babels, dort saßen wir und weinten, da wir Sions gedachten. An den Weiden in des Landes Mitte hingen wir unsere Harfen auf. Die uns gefangen fortgeschleppt, heischten dort von uns Lieder, und, die uns hinweggeführt, sprachen: „Singet uns ein Loblied von Sions Gesängen!" Aber wie sollten wir des Herrn Lied singen im fremden Lande? Wenn ich dein vergesse, o Jerusalem, so möge meine Rechte erlahmen! Meine Zunge klebe an meinem Gaumen, wenn ich deiner nicht gedenke, wenn ich Jerusalem nicht als meine höchste Freude schätze! Gedenke, Herr, den Söhnen Edoms den Unglückstag Jerusalems, die da sprachen: Zerstöret sie, zerstöret sie bis auf den Grund! Tochter Babels, du Unglückselige; Wohl dem, der deine Kleinen ergreift und sie am Felsen zerschmettert!

„Arbeit geheiligt."

Gemälde in der Kirche errichtet über der Werkstätte des hl. Joseph in Nazareth.

"Gepriesen sei der hl. Joseph!"

Die hochherzige Anregung der Gläubigen, den fünfzigsten Jahrestag des hl. Joseph als des Patrons der katholischen Kirche, mit großem Glanze zu begehen, gibt uns nur eine schwache Idee von der besonderen Andacht zu dem „Zimmermann von Nazareth." Die große Achtung, in welcher er beim lieben Gott selbst steht, das besondere Vorrecht, welches ihm als dem Pflegevater des Kindes Jesu verliehen wurde, und viele besondere Begünstigungen, welche ihm zu Teil geworden, hat Millionen frommer Leute angezogen, Weltleute und Religiosen, Landleute und Fürsten, ihn als ihren besonderen Patron zu verehren. In der Tat, die Anrufung, welche von Papst Benedikt dem Fünfzehnten mit dem Namen Mariens der Mutter Gottes, verknüpft wurde, ist der Wiederhall der frommen Anrufung der gesamten Kirche: „Gepriesen sei der hl. Joseph, ihr reinster Bräutigam". Das bescheidene Städtchen Nazareth wetteiferte mit den anderen Erdenbewohnern, um das Jubiläum zu einer würdigen Feier zu gestalten. In der neuen Kirche, deren Bau erst zum Teile vollendet, über der Werkstätte des hl. Joseph, ließ dieses Städtchen von Galiläa seine Lobpreisungen und Dankeslieder erschallen zum königlichen Sohne Davids, welcher durch sein heiliges Leben als Zimmeremann und Hausvater so viele Segnungen auf dasselbe herabgezogen hat.

Die Gerechtigkeit Gottes.

Eine arabische Legende.

Abd-El-Cader war dem ganzen Dorfe zum Aergernis geworden. Jedermann mied ihn, weil er schlecht und gefährlich war; er hielt den Koran nicht, und wegen jeder Kleinigkeit verursachte er Verdruß. Die Mütter beruhigten gewöhnlich ihre Kinder, indem sie sagten: „Wenn du nicht gut bist, so werde ich Abd-El-Cader rufen."

Man sah ihn niemals in der Moschee beten, er lachte die anderen aus, wenn sie ihre vorgeschriebenen Waschungen und Fußfälle verrichteten; er ging sogar soweit, die Gebete und Anrufungen, welche durch das Signal von der Spitze des Turms verkündet wurden, zu verspotten. Dieses war den Muselmännern etwas Erschreckliches; der Muktar oder Major hatte ihm gedroht und der Scheik hatte ihn verschiedene Male getadelt, aber weder Tat noch Drohung hatten irgend einen Erfolg.

Eines Morgens erschien Abd-El-Cader ganz umgewandelt, und von Furcht überwältigt. Er benachrichtigte den Scheik, daß Mohammed, der große Prophet, ihm erschienen sei, ihn getadelt und ihm gedroht habe, für den Fall, daß er sich nicht in die Wüste zurückziehe, um für seine Sünden Buße zu tun und zu leben, wie ein guter Muselmann.

So groß war die Furcht, welche Abd-El-Cader erfaßt hatte, daß er sich vornahm, einen einsamen Platz in den Bergen aufzusuchen. Daselbst errichtete er sein Zelt in der Nähe eines klaren Flusses, welcher ihm für seine Waschungen diente, ebenso zum Trinken und zur Bewässerung eines kleinen Gartens, welchen er zu dem Zwecke umgegraben hatte, um sich mit frischem Gemüse zu versehen.

Er verbrachte den größten Teil des Tages mit dem Lesen des Koran und im Gebet; selten zeigte er sich den Reisenden, welche sonst immer froh waren, in der Nähe der Berge zu ruhen. Er wurde ein wirklicher Heiliger, von welchem die Leute nun anfingen mit so viel Ehrfurcht zu reden, wie sie früher es mit Geringschätzung und Verachtung taten.

Abd-El-Cader hat ein solches Leben vierzig Jahre lang geführt. Sein großer, weißer Bart gab ihm ein ehrwürdiges Aussehen, und seine Ratschläge wurden als Weissagungen betrachtet.

Eines Tages ereignete es sich, daß an jenem Berge ein Reisender vorüberging, welcher von der Reise ganz erschöpft war. Deshalb setzte er sich neben dem Fluß in der Nähe von Abd-El-Cader nieder, um zu ruhen, nachdem er seine Waschungen beendigt und in langen Zügen seinen Durst gelöscht hatte an der kühlen, klaren Quelle. Nachdem er sich erfrischt hatte, stand er nach einer Weile auf, aber als er fort ging, vergaß es seine Börse, welche am Rande des Flusses lag. Abr-el-Cader bemerkte es, aber weil er schon längst kein Interesse mehr an weltlichen Dingen hatte, so dachte er nicht weiter daran.

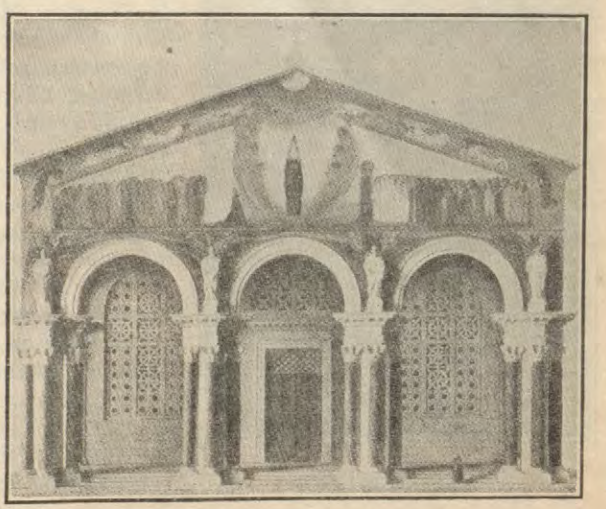
Nicht lange nachher kam ein zweiter Reisender, welcher bei der Quelle still stand, und als er seinen Durst gelöscht hatte, fiel sein Auge auf die Börse. Er steckte sie ein, beschleunigte seine Schritte und eilte fort. Aber Abd-El-Cader, welcher dies Alles mit ansah, war sehr bekümmert und traurig, daß ein Muselmann etwas nehmen sollte, das ihm nicht gehört. Kurz nach dem Mittag kam ein dritter Reisender zur Quelle, und weil es gerade die Stunde des Gebetes war, verrichtete er die vorgeschriebenen Waschungen und Fußfälle gegen Mekka. Kaum hatte er das beendet, bot sich plötzlich eine Scene. Der erste Reisende nämlich, welcher in der Frühe des Tages bei der Quelle Halt machte, kam schwer atmend und aufgeregt herbeigeeilt. Er kam auf den andern, welcher sich einer

gemütlichen Ruhe erfreute, zu und verlangte von ihm in roher und stürmischer Weise die Rückgabe seiner Börse. Erstaunt und nichts um dieselbe wissend leugnete der dritte Reisende alle Kenntnis davon und beteuerte und beschwor es bei dem Barte des Mohammed.

Gestört durch den Lärm, kam Abd-el-Cader zum Eingang des Zeltes, und den Streit hörend, konne er nicht begreifen, warum der erste Reisende so bitter gegen den dritten war, da er doch mit seinen eigenen Augen gesehen, wie sich der zweite Reisende mit der Börse davon machte. Er wollte gerade zur Quelle gehen, um die Streithälse zu beruhigen, und war in dieser Absicht aus seinem Zelte getreten, als er plötzlich einen herzzerreißenden Schrei hörte. Als er aufschaute, sah er, daß der erste Reisende den dritten mit dem Dolche durchbohrt hatte, welcher sogleich leblos zur Erde fiel.

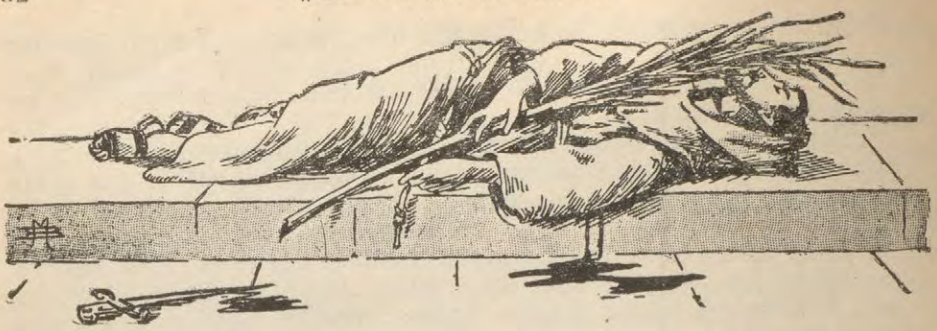
Nach dieser schrecklichen Tat stiegen ernsthafte Zweifel in seinem Geiste auf. Sie quälten ihn fortwährend, bei Tag und bei Nacht, und er stellte die Frage an sich selbst: „Ist die Gerechtigkeit Gottes wahrhaftig?" Er wünschte, von diesem Zweifel frei zu sein, aber das blutige Drama, welches an dem dritten Reisenden verübt war, stand unaufhörlich vor seinem Geiste. Es schien ihm immer noch, als sehe er ihn fallen, und die Berührung der steifen Glieder des toten Mannes schienen ihm neu an seinen Fingern; denn es war seine Obliegenheit, den gemordeten Reisenden an einem geheimen Platze auf dem Berge zu begraben. So wie die Zeit verstrich, mehrte sich auch in seinem Geiste der Zweifel, bis er endlich eines Tages ausrief: „Die Gerechtigkeit Gottes existiert nicht." Dann nahm er den Koran in seine Hand und las, daß Gott gerecht ist, und weil er ein unerschrockener Muselmann war, beruhigte er für jetzt seinen Geist. Einige Tage später kehrte der Zweifel zurück und der ärgerliche Gedanke ließ ihm keine Ruhe. Während sein Gemüt noch sehr aufgeregt war, erschien ihm eines Tages ein Engel, welcher ihn auf folgende Weise anredete: „Abd-el-Cader, warum denkst du Böses in deinem Herzen von der Gerechtigkeit Gottes? Wisse, daß vor einiger Zeit der Vater des ersten Reisenden etwas Geld vom Vater des Zweiten Reisenden gestohlen hat, und der Vater des dritten hatte den Vater des ersten ermordet. Die menschliche Gerechtigkeit hat weder das eine noch das andere Verbrechen gesühnt. Die Schuldigen gingen frei und frohlockend ihres Weges. Jetzt aber hat die Gerechtigkeit Gottes Geld mit Geld, und Blut mit Blut bezahlt." Auf diese unerwartete Offenbarung war Abd-el-Cader bestürzt und das Einzige, was er sagen konnte, war: „Die Gerechtigkeit Gottes!"

Gethsemane.

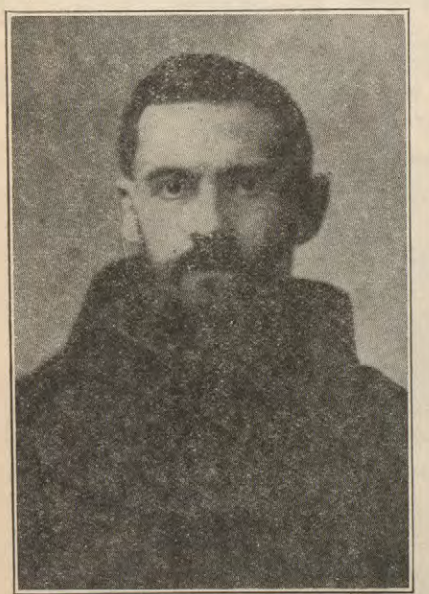
Vorderansicht der Basilika, welche über dem Orte errichtet wird, wo der Herr die bittere Todesangst erlitten und die Worte ausgesprochen hat: „Vater nicht mein, sondern Dein Wille geschehe."

Wir bitten alle unsere Leser und Wohltäter, freigebig zu diesem edlen Werke beizusteuern.

"Vater, vergib ihnen."

Der göttliche Erlöser hat während seines Lebens gelehrt: „daran werden alle Menschen erkennen, daß ihr meine Jünger seid, wenn ihr euch einander liebet"; und er bestätigte diese Lehre am Kreuze, als er betete: „Vater, vergib ihnen, denn sie wissen nicht, was sie tun". Derselbe Geist kann gewiß auch auf alle Martyrer des hl. Landes angewendet werden. Aehnlich unserm Erlöser, haben sie ihr Blut bereitwillig für den Glauben hingegeben, und haben sie keine Rache gesucht für die schrecklichen Verbrechen, welche gegen sie verübt wurden. Zeugen davon sind die Zeitungsberichte der letzten dreißig Jahre: „Gemordet!" „Am Fuße des Altars der Geburtsstätte zu Bethlehem liegt der Leichnam eines Franziskanerbruders, der von einem Schismatiker getötet wurde. Zwei Väter wurden schwer verwundet." An einem andern Datum kommt wiederum die Nachricht: „Kirchen, Schulen, Klöster und all die Franziskaner-Missionen in Klein-Armenien sind brennende Ruinen, Vater und sieben Mitglieder der Mission sind ermordet und ihre Leiber verbrannt worden. Männer, Frauen und Kinder sind niedergemetzelt, Tausende von Christen suchten eine Zufluchtsstätte in Adana, nahe bei dem Meeresufer". Im ersten Teile unsers Jahrhunderts wurde ein furchtbarer Angriff von den griechischen Schismatikern auf Franziskaner-Mönche gemeldet. Sechzehn Franziskaner lagen vor der Basilika des hl. Grabes in ihrem Blute hingestreckt. Und wiederum: „Fünf Franziskaner-Mönche wurden getötet, Hunderte von Mitgliedern der Mission, und viele Knaben und Mädchen wurden fortgeschleppt"; etwas später schließt die Nachricht: „Vater Leopold Belluci wurde auf dem Wege von Aleppo nach Jerusalem getötet". Dieselben Greueltaten werden fortgesetzt, und nie erhebt sich eine Hand, um für diese Verbrechen Sühne zu leisten.

Das letzte Opfer.

Welch ein Unterschied zwischen dem Tode dieser hl. Personen, welche für ihren Glauben sterben, und derjenigen, welche dem Tode oder der Beschimpfung begegnen, in ihrer Beschäftigung oder ihrem Handel. Wenn diesen Letzteren ein Unfall begegnet, so stellen die betreffenden Regierungen so-

gleich Untersuchungen an und suchen Vergütung und Abhilfe; Aber mit dem Religiosen ist es eine andere Sache. Er arbeitet an der Verbesserung der Menschheit, der Erhöhung der menschlichen Gesellschaft, und zum Heile der Seelen; er stirbt unbeweint und unbekannt bei den betreffenden Regierungen. Und doch sollte der Weltkrieg zur Verbesserung der Menschheit und Gesellschaft dienen. Aber wie fremd erscheinen die Dinge vom religiösen Standpunkt aus. Da gibt es keinen Krieg, sondern das Gebet ihres gekreuzigten Erlösers ist auf ihren Lippen: „Vater, vergib ihnen".

Der alte Dick.

Das alte Pferd Dick war krank. Es war eine ernste Sache, denn Dick war ihr einziger Schatz, und war wie ein Mitglied der Familie gehalten. Was wäre es, wenn das Pferd verenden würde? Wie könnten sie das Feld pflügen, und wer würde zum Markte fahren. Weil der Mann abwesend war, schickte die arme Frau um den Tierarzt. Der Arzt schaute das Pferd an und sagte: „Ich gebe dem alten Kerl nur noch zwei Tage zu leben"; denn was war ihm an dem alten Gaul gelegen. Bei diesem Urteil stand die Frau sprachlos und erschrocken da. Es schien ihr unmöglich, daß der alte Dick von ihr genommen werden könnte. Als sie sich von diesem Schlage erholt hatte, wagte sie dem Arzt zu sagen: „Könnten Sie vielleicht einige Mittel anwenden?" Der Arzt umging die Frage, indem er sagte: „Können Sie vom lieben Gott erwarten, daß er ein Wunder tut für das Tier?" Dann drehte er sich um und ging davon. Die arme Frau war ganz bestürzt; doch gab sie die Hoffnung nicht auf. Sie dachte darüber nach, was sie in diesem Fall tun solle. Plötzlich kam ihr ein Einfall. Das Wort „Wunder" erweckte in ihrem Gedächtnisse Erinnerungen der Vergangenheit. Die gute Frau erinnerte sich, daß sie von dem hl. Antonius, dem Wundertäter, gelesen hatte und sie konnte nicht einsehen, warum der Heilige nicht auch ein Wunder wirken könnte, um ihr krankes Pferd zu heilen. Sie hielt fest an dem Strahle der Hoffnung; aber sie mußte bekennen, daß in ihrem Hause die Andacht zu dem Heiligen ganz und gar vernachlässigt worden sei. Die Frage war nun, ob er doch helfen könnte. Sie begann nachzudenken und kam zu dem Entschluß, daß die Heiligen keine Abneigung kennen. Dann suchte sie eine kleine

Statue des hl. Antonius, welche schon längst vernachlässigt auf dem Speicher gestanden hatte. Sie reinigte dieselbe vom Spinngewebe, staubte dieselbe ab, und stellte sie auf den kleinen Altar auf dem Schrank; ebenso einige Leuchter und künstliche Blumen. Vor die Statue wurde eine kleine Lampe gestellt, und der Altar war fertig. Die arme Frau fiel nun auf ihre Knie und betete inständig um Gesundheit für das alte Pferd. Sie erklärte dem hl. Antonius ihre Armut, wie notwendig ihnen der alte Dick sei, welch gute Dienste er ihnen in der Vergangenheit geleistet hätte. Ihr Gebet war mit Seufzern und Tränen gemischt; sie war so in dasselbe versunken, daß sie nicht bemerkt hatte, daß schon zwei Stunden verflossen waren, als ihr Mann nach Hause kam und er sie noch auf den Knieen fand. Als er seine Frau in Tränen sah, wollte er wissen, was los sei. Dann erzählte sie ihm die ganze Geschichte und wie der Doktor den alten Dick beurteilt hatte. O, ich sah ihn gerade vor einer Minute, sagte er, den Hafer abfressen, welchen er heute Morgen nicht wollte." Und wirklich, trotz aller Widersprüche des gelehrten Mannes, genas der alte Dick wieder, und zur großen Freude seiner Eigentümer trabte er wieder zur Stadt wie zuvor. Freude und Glück kehrten wiederum im Hause ein. Der hl. Antonius nahm nun den Ehrenplatz auf dem kleinen Altärchen ein, wo die kleine Familie sich jeden Tag versammelte, um ihm für seine mächtige Fürbitte zu danken.

Die Greuel in Armenien

Wolken und Sonnenschein mischen sich immer, Trauer und Freude wechseln beständig miteinander ab in diesem Tale des Elends und der Trauer. Wie in der Vergangenheit, gerade so wahr ist es heute noch. — Die frohlockenden Wiederhalle von der freudigen Feier der siebenhundertjährigen Ankunft des hl. Franziskus zwischen den Hügeln Palästinas waren noch nicht ganz verklungen, als folgende Liste von Schrecken, von Mord und feindlichen Metzeleien ankam, um die überschwengliche Freude, welche jedes Herz der Beschützer des hl. Landes beseelte, niederzudrücken.

Die erbarmungslosen Metzeleien der Armenier sind während der Tage des

Krieges unbestraft verlaufen; man hatte aber gehofft, daß mit der Unterzeichnung des Waffenstillstandes der Blutdurst der Türken beendigt sein würde. Aber, o weh! Neue Kriege, neue Mordtaten wurden unaufhörlich fortgesetzt, um diese orientalen Gestade zu geißeln. Unter dem Vorwande, die Franzosen aus Cilicia und Syrien zu vertreiben, führten die Türken mit herzloser Wut Krieg gegen alle Europäer, und gegen alle jene, welche Mitleiden mit ihnen haben.

In Klein-Armenien, auch Cilicia genannt, eröffnete die Kustodie vor ungefähr sechszig Jahren Missionen auf die Bitte des hl. Vaters. Dem eifrigen Bemühen der Franziskaner entsprechend waren die Missionen in blühendem Zustande. Kirchen, Schulen, Waisenhäuser waren die Zierde jener Mission und wurden auch gut gepflegt. Die Missionäre arbeiteten hoffnungsvoll, und frohen Herzens brachten sie die schwersten Opfer für ihre beständig wachsende Herde, welche die Gnade Gottes ihnen zugeführt hatte, und ihr Wirken brachte reichliche Früchte. Die Franziskaner-Missionäre hatten nicht die geringste Ahnung, daß ihnen diese süßen Früchte, welche durch ihre anhaltende Arbeit von sechszig Jahren gereift waren, so früh entrissen würden, und auf eine solch schreckliche und grausame Weise. Die Verwüstungen des Krieges hatten in den Missi-

Franziskaner-Mission in Marash.

onen schrecklichen Schaden angerichtet, während beinahe Alles, was übrig blieb, eine Beute des unersättlichen und fanatischen Hasses der Türken geworden ist. Jene einst so stolzen Felder der Franziskaner-Missionäre sind jetzt beinahe ganz verwüstet. Beinahe die meisten Christen, wie auch einige der Missionäre, sind durch Feuer oder Schwert, oder durch die Kugeln der raubgierigen Landstreicher, umgekommen. An manchen Orten weilen die Väter noch, doch fürchten sie das schreckliche Ende, welches sie und ihre anvertraute Herde befallen möchte, weil sie in deren Verteidigung nicht immer Erfolg haben, oder sie nicht im Stande sind, dieselben aus den grausamen Händen der barbarischen Soldaten zu befreien.

Obschon die französischen Truppen gegen Ende Oktober 1919 von Cilicien Besitz genommen hatten, so schwebte doch nach einem Monate der Halbmond über der Stadt Marasch, der Hauptstadt der Provinz Cilicien. Die Einnahme dieser Stadt war von Seiten der Franzosen nur dem Namen, nicht der Tat nach, denn die Türken verblieben hartnäckig. Sogleich begann eine Reihe von heimlichen Einfällen in die Dörfer ringsum. Plündern und Rauben, Zerstören und Morden, waren die täglichen Ereignisse. Von unsern Missionären konnte man keine Nachricht erhalten. Die Straßen waren mit Scharen von Türken belagert, welche die Boten gefangen nahmen und töteten. Die Kirchen waren die letzten Zufluchtsstätten der zerstreuten Christen, aber sie wurden von Mördern überfallen, und jene Flüchtlinge, welche den Kugeln und dem Schwerte entgingen, kamen in den Flammen um. In der Kirche und in der Wohnung der Missionäre

zu Marasch waren beinahe vierzigtausend der Gläubigen zusammengedrängt, mit 210 französischen Soldaten. Um das Gedränge zu verringern und Sicherheit für einige zu erlangen, machten sie den Vorschlag, daß Fr. Maternus von der Holländischen Provinz, und Fr. Joseph Achillian, ein Armenier von der Kustodie des hl. Landes, 2500 der gefangenen Christen wegführen sollten. Gegen Mitternacht am 10. Februar brachen sie auf, zitternd jedoch behutsam. Sie gingen über die feindlichen Gräben, stets dem Gewehrfeuer der türkischen Soldaten ausgesetzt. Der Schnee fiel in dicken Flocken, und das Fortschreiten wurde schwer. Aber die kleine Armee von wehrlosen Flüchtlingen ging unter großer Anstrengung vorwärts. Mehrere fielen am Wege um. Kinder, Frauen und alte Männer waren von den Mühsalen erschöpft und übermannt von der bitteren Kälte. Diejenigen, welche niederfielen, mußten zurückbleiben und sterben. Es waren deren über 700 an der Zahl. Bruder Maternus, welcher der Führer dieser unglücklichen Gesellschaft war, wurde ebenfalls von übergroßer Ermüdung dieser schweren Reise überwunden; er sank am Wege nieder, und weil man ihn für tot hielt, mußte man ihn zurücklassen. Vom fallenden Schnee wiederum belebt, schleppte er sich bis zur Bahnstation Islahie, wo ihm Hilfe zuteil und sein Leben gerettet wurde. Später folgte er seiner Herde; nach achtstündiger Fahrt mit dem Zuge, holte er sie zu Adana ein.

Wo die Franziskaner-Missionäre von der Uebermüdung und den Mühsalen des vorhergehenden Tages sich auszuruhen gedachten, erwartete ihrer neues Unglück. Fr. Joseph Achillian, welcher diese Trübsal mit bewunderungswürdigem Mute, sowohl geistig als auch körperlich ertragen hatte, sank plötzlich um, und indem er zur Erde fiel mit den Worten auf seinen Lippen „Mein Gott, erbarme Dich meiner", starb er.

Das Los jener aber, welche zu Marasch zürückgeblieben, war noch schlimmer. Die Türken ergriffen die Christen und töteten sie sofort. Von den 2000, welche in der Kirche ihre Zufluchtsstätte gefunden hatten, sind kaum 35 davongekommen. Die gesamte Zahl der Opfer dieser furchtbaren Metzelei überstieg 15,000. Verwüstung und Untergang schritten stolz über die unmenschlichen Szenen von Menschenmord. Keine Worte konnten die Leiden der Ueberlebenden lindern, und unglücklicherweise war auch sonst wenig Erquickung zu bieten in der traurigsten Stunde ihres sterblichen Lebens. Von andern Franziskaner-Missionären, welche in Klein-Armenien zerstreut waren, konnte man lange Zeit keine Nachricht erhalten. Nur von einem, dem Fr. Emmanual Garcia, einem Spanier von der Provinz Compostella, bekamen wir zu hören. Er hatte die Mission zu Kars-Pazar zu versehen. Auch er ist durch die schwersten Trübsale hindurchgegangen, war aber erfolgreich, seine Leute und die Waisen in die feste Stadt Sis zu bringen.

Unsere Besorgnis wegen der andern Missionäre war groß. Nur spärliche Nachrichten träufelten durch; einige waren hoffnungsvoll, andere niederdrückend. Im Juni haben wir endlich erfahren, daß Fr. Albert Amarisse, ein Italiener von der Kustodie des hl. Landes, die Krone des Martyriums erlangt hatte, auf seiner Mission zu Jenige-Kale. Angegriffen von den Türken, versammelte Fr. Albert seine Christengemeinschaft in der Kirche. Das war kurz bevor sie das schreckliche Los befiel, welches ihrer harrte. Ohne Widerstand durchzogen die ruchlosen Horden die Stadt, alles vernichtend. Bei der Kirche angekommen, rissen sie die Türen nieder, dann vollendeten sie mit dem Schwerte, dem Bayonett, der Pistole und Fackel schnell ihren unmenschlichen Barbarismus. Dann bestreuten sie das Haus Gottes mit den verstümmelten Leichen und dem Blute der unschuldigen und wehrlosen Flüchtlinge. Ihr treuer Hirte, Fr. Albert, kam mit den Uebrigen um. Das war am 23. Januar 1921.

Auf der Mission Muginf-Deresi waren drei Franziskaner-Mönche, Fr. Francis von Vittorio, ein Student der Kustodie des hl. Landes, mit zwei Laienbrüdern, Alfred Vollentz, aus der Provinz Sancta Maria in Ungarn und Salvator Sabatini, aus der Provinz St. Bernhardin in Italien. Inmitten der Schrecken, die überall herrschten, waren die Gedanken der guten Mönche nur auf die Rettung ihrer Herde gerichtet, und unter diesen waren es besonders 30 Waisen, welche aus der Mission unter ihrer Leitung standen. Aus der Dunkelheit der Furcht und Verheerung leuchtete ihnen ein Strahl der Hoffnung entgegen, daß alle gerettet werden können. Loimen Oglu Ali Effendi, ein Türke von freundlichem Aussehen, kam und bot seine eigene Wohnung als eine Zufluchtsstätte für die Missionäre an, die Leute und Waisenkinder wurden eine Viertelstunde weiter entfernt in ein Dorf zum Schulhause gebracht. Das Anerbieten wurde freudigst angenommen, und die bestimmten Zufluchtsstätten wurden aufgesucht. Gleich nach dem Mittagessen, als die Religiösen in freundlicher Unterhaltung mit dem Gastgeber waren, wurden plötzlich Schüsse vernehmbar, und ein großer Lärm entstand vor dem Hause. Was bedeutet das? Was wollen sie? frug Fr. Francis ängstlich seinen Gastgeber. Loimen Oglu stand auf, ohne ein Wort zu sagen, erfaßte seinen Revolver, zielte der Reihe nach auf jeden Religiösen und tötete alle auf der Stelle. Die Gewehrschüsse waren das Signal für die Metzelei, und drunten in der Schule fielen die armen Christen und wehrlosen Waisen dem verräterischen und fanatischen Hasse der barbarischen Türken zum Opfer. Niemand entkam, und in wenigen Stunden war die einst so vielversprechende Mission von Muginf-Deresi, die Frucht eifrigen Bestrebens und des unermüdlichen Eifers der Missionäre, welche jahrelang in jenem Teile des Weinberges des Herrn arbeiteten, vernichtet. Die sinkende Sonne jenes verhängnisvollen 23. Januar mußte erröten und hinwegeilen von der Szene der verstümmelten Leichname, und den rauchenden Ruinen von Muginf-Deresi.

Dieser besondere Aufstand gegen die Christen schien schon zuvor eine abgemachte Sache gewesen zu sein, denn an demselben Tage wurde die Mission von Donkale angegriffen und alle Franziskaner und ihre Herde ermordet. Unter der Anführerschaft von Nagiar Mustapha, feuerten die Türken erst auf die Häuser der Christen, welche sich geflüchtet hatten, um in einem Kloster der Missionäre eine Zufluchtsstätte zu finden. Nachdem sie die Wohnungen geplündert hatten, gingen die blutdürstigen Mörderer in das Kloster und zur Kirche, wohin die Leute von ihrem Hirten, Fr. Stephen Jalincatian, einem armenischen Franziskaner der Kustodie des hl. Landes, geführt worden waren. Seine trostlosen Pfarrkinder empfingen hier die hl. Kommunion, den lieben Gott bittend, daß das Opfer ihres Lebens ihm dadurch angenehmer sein möge. Die Vorbereitungszeit war kurz. Sie brauchten nicht lange zu warten. Die Türken kamen zur Kirche herangezogen, und als sie dieselbe verriegelt fanden, wurde sie angezündet. Die Flammen umgaben bald das ganze Gebäude, und die Qualen der eingeschlossenen Christen hatten begonnen. Einige versuchten, sich aus den martervollen Peinen der Feuersbrunst zu retten, aber kaum hatten sie sich aus dem brennenden Gebäude gestürzt, als sie schonungslos niedergeschossen wurden. Fr. Stephen verblieb standhaft bei seiner Herde in der Kirche, und kam mit der Mehrzahl derselben in den Flammen um.

1. Mariä Darstellung.—2. Mariä Sion.—3. Mariä Ohnmacht.—4. Unserer Lieben Frau von Kalvaria.—5. Mariä Himmelfahrt.—6. Mariä Erscheinung.—7. Mariä Schmerzen.—8. Mariä Heimgang.—9. Mariä Geburt.—

Die Kirchen und Heiligtuemer Unserer Lieben Frau zu Jerusalem.

Der Orient ist die Wiege des Menschengeschlechtes. Unsere ganze Kultur, Sprachen, Künste, Wissenschaften, nahmen von dort ihren Ausgang. Der hehrste Vorzug des Orientes aber besteht darin, daß er die Quelle der göttlichen Offenbarung, der Ausgangspunkt unserer heiligen Religion ist. Im Orient stand die Wiege Mariens, die uns den Heiland geschenkt hat. Im Orient wurde so mit der Grundlegung des Evangeliums zugleich auch die Verehrung Mariens, der lieben Mutter Gottes, verbunden.

Mit dem heiligen katholischen Glauben verbreitete sich die Andacht zu Maria vom Morgenland aus über die ganze Welt. Wie herrlich sehen wir heute, nach fast zweitausend Jahren, das Wort Mariens erfüllt: „Siehe, von nun an werden mich selig preisen alle Geschlechter." Was die Apostel einst geglaubt und verkündet, das kommt heute von Millionen Lippen, aus Millionen Herzen: „Ich glaube an Gott, den allmächtigen Vater, den Schöpfer Himmels und der Erde; und an Jesum Christum, seinen eingeborenen Sohn, unsern Herrn, der empfangen ist vom heiligen Geiste, geboren aus Maria, der Jungfrau."

Aus Jerusalem stammt dieses Bekenntnis, aus der heiligen Stadt, die sich rühmt, die Heimat Mariens zu sein, ihre ersten Worte gehört, ihre ersten Schritte gesehen zu haben, wie auch ihre letzten, bevor sie auf Sion ihre reinste Seele dem Schöpfer zurückgab. Jerusalem war sich zu allen Zeiten dieses Vorzuges bewußt; die zahlreichen Kirchen und Kapellen, welche zur Ehre Mariens in der heiligen Stadt erbaut wurden, geben Zeugnis von der Liebe und Andacht für die, welche „der Ruhm Jerusalems" ist.

Die erste Marienkirche dortselbst trägt heutzutage den Namen: „Unsere liebe Frau von der Himmelfahrt", auch „Grab der seligsten Jungfrau" genannt. Hart an die Felsen des Oelberges herantretend, liegt sie altersgrau, von uralten Oelbäumen beschattet, im Tale Gethsemane. Das ganze Aussehen der Kirche zeugt für ihr hohes Alter. Nahezu neunzehnhundert Jahre sind verflossen, seitdem die Apostel den heiligsten Leib der jungfräulichen Gottesmutter in jenem bescheidenen Grabe beisetzten, von wo aus er glorreich in den Himmeel aufgenommen werden sollte. Die ursprüngliche Kapelle, auf deren Fundament die jetzige Kirche erbaut ist, kann ein Alter von mehr als achtzehn Jahrhunderten beanspruchen; sie ist das älteste Heiligtum, das die Christen der Gottesmutter geweiht haben. Beinahe zwei Jahrhunderte später erbaute der Kaiser Theodosius, ein eifriger Diener Mariens, eine prachtvolle Marien-Kirche auf dem Tempelplatze. Um sie von der alten Kapelle im Tale Gethsemane zu unterscheiden, nannte man sie: „Unsere Liebe Frau die Neue." Von den Arabern zerstört, wurde die Kirche von den Kreuzfahrern wieder aufgebaut, und erhielt nunmehr den Namen: „Unsere Frau von der Darstellung". Doch wie so viele andere christliche Bauten, wurde diese Kirche zerstört. Von dem Material ließen Muselmänner für sich ein Gebetshaus errichten, das heute als Eb-Aksamoschee bekannt ist.

Eine andere Marienkirche stammt von der heiligen Kaiserin Helena. Als Achtzigjährige kam sie nach Jerusalem und ließ, von feuriger Liebe zu Jesus und Maria entflammt, nicht nur eine prächtige Basilika über dem Grabe des Herrn, sondern auch eine schöne Kirche über dem elterlichen Hause der allerseligsten Jungfrau Maria erbauen; ehedem „Unserer Lieben Frau Geburts-Kirche" genannt, heißt sie nunmehr: „Kirche der heiligen Anna."

Mitten im Mohammedanerviertel steht noch eine Kapelle mit dem Namen: „Unsere Liebe Frau von der Geburt"; dieser Bau stammt aus dem elften Jahrhundert und ist für sein Alter noch gut erhalten.

Die von der hl. Helene erbaute Basilika wurde im Jahre 616 von den Persern zerstört. Der damalige Patriarch von Jerusalem, Modestus, konnte die Rotunde, welche das hl. Grab umgeben hatte, nicht wieder aufbauen. Anstatt des prächtigen Schiffes, das vor der Rotunde gestanden hatte, ließ er einige kleine Kirchen bauen, darunter auch westlich vom Kalvarienberg die Kirche „Unserer lieben Frau"; heute ist jede Spur davon verschwunden.

Im neunten Jahrhundert ließ Karl der Große südlich von der Basilika des hl. Grabes eine Kirche erbauen, „Die Lateinische". Als diese später zerstört wurde, erbauten italienische Kaufleute an derselben Stelle zwei Hospitäler, und die Marien-Kirche: „Unsere Liebe Frau die Kleinere."

Anfangs des elften Jahrhunderts erwähnten Pilger zwei herrliche Kapellen an der Basilika des hl. Grabes, welche der Mutter Gottes geweiht waren.

Die Ueberreste der Kreuzfahrer-Kirche, bekannt unter dem Titel „Unsere Liebe Frau die Größere", befinden sich südlich der Basilika. Die Kirche ist nunmehr von den Protestanten wieder hergestellt worden als „Erlöserkirche."

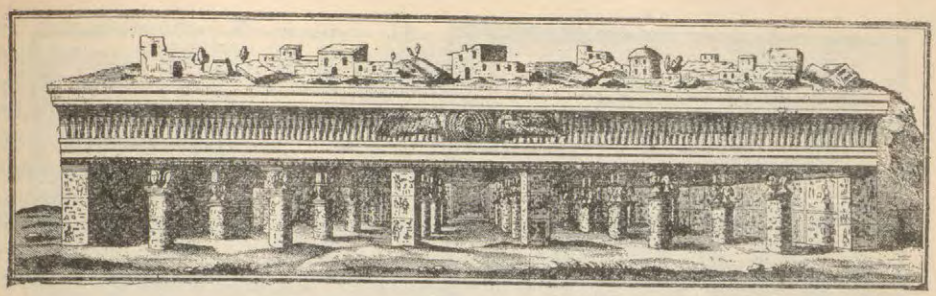
In der Nähe des Abendmahlsaales hatten, im elften Jahrhundert, die Augustinermönche ihr Kloster. Kirche und Kloster hießen damals: „Unsere Liebe Frau von Sion."

Im Jahre 1342 wurden die Franziskaner von den Türken durch einen eigenen Vertrag als die Beschützer des hl. Grabes, des Abendmahlsaales, des Grabes der allerseligsten Jungfrau, und der übrigen katholischen Heiligtümer in Palästina anerkannt. Der Abendmahlssaal war damals nur ein Trümmerhaufen. Aber die Söhne des hl. Franziskus erbauten ihn wieder vom alten Material. Vom Jahre 1219 an wohnten die Franziskaner in dem zum Abendmahlsaal gehörigen Kloster, bis sie im Jahre 1551 daraus vertrieben wurden. Obwohl seitdem der Abendmahlsaal in den Händen der Muselmänner ist, hat er doch seine alte Gestalt bis heute bewahrt. Nahe bei dem Abendmahlssaale war nun das Haus des hl. Apostels Johannes, wo die allerseligste Jungfrau nach dem bitteren Leiden und Sterben ihres göttlichen Sohnes wohnte und wo sie schließlich starb. Dort erbauten die Franziskaner im Jahre 1847 eine Kapelle, „Mariä Heimgang" genannt, eben mit Anspielung auf ihren dortselbst erfolgten Tod. Auch diese Kapelle fiel mit der Zeit dem Fanatismus zum Opfer. Heutzutage aber verkündet an ihrer Stelle ein um so herrlicheres Baudenkmal unseres Jahrhunderts wiederum die Herrlichkeiten Mariens; es trägt den alten Namen: „Mariä Heimgang."

Weitere Kapellen der allerseligsten Jungfrau liegen am Kreuzwege. So „Mariä Ohnmacht", uns an die Begegnung erinnernd, welche Maria an der vierten Station mit ihrem göttlichen Sohne hatte; dann „Mariä Schmerzen" hart am Eingange der Grabeskirche, sie mahnt uns an die Leiden, welche Maria bei der Kreuznagelung Jesu empfunden; ferner in der Nähe der zwölften Station „Unsere Liebe Frau von Kalvaria", zum Andenken an die höchste Steigerung der Seelenqualen Mariens in den Augenblicken des Hinscheidens ihres gekreuzigten Kindes, während „Unsere Liebe Frau von der Erscheinung", nördlich vom hl. Grabe gelegen, uns die Freude des Wiedersehens vergegenwärtigt, die das Herz Mariens erfüllte, da sie als Erste gewürdigt ward, den auferstandenen Heiland in seiner Siegesherrlichkeit zu sehen.

Mit den Katholiken eifern die Armenier, die Griechen, die Jakobiten, die Syrier, und andere, in der Liebe und Verehrung zur seligsten Jungfrau Maria, der Mutter Jesu. Ja selbst die Türken stimmen ein in das Lob Mariens und anmutend ertönt deren: „Ya Sultana! O Königin Maria!"

Lassen wir uns nicht beschämen! Wollen auch wir uns zu einer innigen Liebe und Andacht zu Maria entschließen!

An der Stätte des alten Babylon.
Das Dorf darüber ist zwecks Ausgrabung des darunterliegenden Palastes beseitigt.

Die heilige Schrift.

Es ist früh am Morgen. Dunkle Schatten lagern noch über der Erde. Vom Klosterturme herab ladet die Glocke zum Gebete. Laßt uns ihrem Rufe folgen, und zur friedlichen Stätte der Sammlung eilen. Beim Eintritt in die Kirche scheint sich die Dunkelheit noch zu verdichten. Wie ein einziges flackerndes Sternlein nur klimmert das ewige Lichtlein vor dem Tabernakel, wo der eucharistische Heiland in stiller Verborgenheit wohnt. Doch es dauert nicht lange, da leuchtet mehr und mehr der junge Tag herein! Die Finsternis muß weichen und sich in die letzten Winkel verkriechen. Die Pracht der Kirche aber strahlt immer schöner im Lichte der Sonne, und zumal die Glasmalereien in den Fenstern, eben noch so düster und grau, glühen auf und funkeln in den herrlichsten Farben.

Das ist ein Bild der heiligen Schrift. Wie die Farben und Formen der Kirchenfenster nur dann zur Geltung kommen, wenn das Sonnenlicht sie durchleuchtet, so erstrahlt die heilige Schrift, die dem menschlichen Verstande oft genug dunkel und unbegreiflich vorkommt, erst dann in hellen Farben und Formen, wenn sie vom Lichte des katholischen Glaubens, wie ihn uns das unfehlbare Lehramt der Kirche verkündet, durchleuchtet wird.

Jahrhunderte hindurch nahmen Juden und Christen die Bibel als das untrügliche Wort Gottes hin. Die moderne Wissenschaft aber hat sich bemüht, die Bibel des Irrtums zu beschuldigen, und sie als geschichtlich unzulässig darzutun.

Gewiß, um mit der Sprache unserer Zeit zu sprechen, hat damals noch kein Zeitungsberichterstatter jene Ereignisse aufgezeichnet, noch auch ein Telegraphenbüro die aufregende Meldung einer Sintflut oder des Zuges der Juden durch das Rote Meer über die ganze Welt verbreitet. Die göttliche Vorsehung aber hat dafür gesorgt, daß die historische Wahrheit der biblischen Berichte nicht erst der Bestätigung der modernen Wissenschaft bedarf. Vielmehr hat er vor Jahrtausenden schon Zeugen der Wahrheit bestimmt, die gerade in unseren Tagen, einer eilfertigen, vorurteilsvollen Wissenschaft zur Beschämung, gleichsam von den Toten auferstehen.

Es sind das die königlichen Archive von Assyrien, Babylonien und Aegypten, die auf unzerstörbaren Stein geschrieben, oder vielmehr eingegraben, Jahrtausende hindurch unter Schutt und Ruinen verborgen lagen, und die nunmehr von den Jüngern der Wissenschaft mit unendlicher Mühe wie ein kostbarer Schatz gehoben und in Sicherheit gebracht werden. Seit der Mitte des neunzehnten Jahrhunderts ist dieses Werk im Gange, nur unterbrochen durch die Schrecken des Weltkrieges.

Keilschrift mit Erzählungen aus der Schöpfungsgeschichte.

Wo einst in Mesopotamien und an den Ufern des Nils die mächtigsten Monarchen im Glanze ihres Reichtums regierten, Tempel bauten, Städte gründeten, Paläste schufen, Festungen anlegten, ist scheinbar nichts anderes übrig geblieben als ein unermeßliches Trümmerfeld, übersät und zugedeckt mit dem Flugsand der Wüste. Die Vorsehung hat die hochnäsige Wissenschaft an dieses gewaltige Grab geführt, und die Wissenschaft hat es durchwühlt und erforscht. Sie legte die versunkenen Paläste bloß und stieß auf ganze Bibliotheken, deren Werke allerdings nicht auf Papier geschrieben, sondern auf Tontäfelchen und Steinen eingeprägt sind. In einem einzigen Palaste wurden mehr als 40,000 solcher Schriftwerke an das Licht gefördert. Sie kamen gerade recht, um manche leichtfertige Behauptung über die heilige Schrift richtig zu stellen, und die historische Glaubwürdigkeit der Bibel mit augenfälligen Beweisen zu erhärten. Um nur ein Beispiel zu erwähnen, hat unlängst Prof. Burgsch in Aegypten Funde gemacht, die geradezu eine urkundliche Bezeugung der „sieben mageren Jahre" aus der Zeit Josephs darstellen, indem sie von einer siebenjährigen Hungersnot im Lande des Pharao berichten. Das ist, wie gesagt, nur ein Beispiel für viele. Die Wissenschaft mußte wieder einmal als wahr zugeben, was sie vorher als sagenhaft abgetan hatte. Der Gläubige aber hat wieder einmal eine Bestätigung seines Glaubens erfahren.

Laßt uns Gott danken, daß wir im Besitze des hl. katholischen Glaubens auch die rechte Auffassung der heiligen Schrift zu eigen haben. Wollen wir gerne darin lesen und darüber betrachten, frei von unfruchtbarer Zweifelsucht, fest bauend auf den Fels der Wahrheit, die hl. Kirche. Sie gibt uns die heilige Schrift als ein Buch des Lebens; wir aber wollen mit einer frommen Dichterin sprechen: Immer muß ich wieder lesen, in dem großen heiligen Buch!

Priesterweihe.

Vom Throne zum Altare.

Prinz Heinrich zeigte bereits in seiner frühen Jugend einen edlen, ruhigen Charakter. Er hatte nur einen Fehler: allzusehr war er eingenommen von dem Gedanken, er sei zu einem höheren Beruf bestimmt, seine Sache sei es nicht zu gehorchen, sondern zu befehlen. Dieser Ehrgeiz wuchs mit den Jahren immer mehr. Umsonst bestrebte sich seine Mutter, eine fromme, edle Fürstin, die ungebändigte Herrschsucht ihres Sohnes zu zügeln. Aber wenn sie ihn in mütterlicher Liebe und Güte darauf verwies, er sei doch auch nur ein sterblicher Mensch, und müsse sich wie alle Geschöpfe dem göttlichen Willen fügen, da erhob er stolz sein Haupt und sagte: „Mutter, es ist ja eben der Wille Gottes, daß ich herrschen soll; mein Beruf ist ein hoher." „Hüte dich vor gefährlichen Selbsttäuschungen", bat die gute Frau, „sonst könnte es dir ergehen wie der stolzen Eiche, die nur umso eher vom Blitze getroffen und zerschmettert werden kann, je höher sie über die andern Bäume hinausragt!"

Nur zu bald sollten sich die warnenden Worte der Fürstin bewahrheiten. Eines Tages machte Prinz Heinrich mit seinem Freunde Rudolph eine Spazierfahrt. Da geschah es, daß beide von einem Gewitter überrascht wurden. Sie suchten törichterweise unter den Aesten einer alten Eiche Schutz. Kaum hatten sie das Obdach erreicht, als der Blitz in den Baum einschlug. Rudolph war auf der Stelle tot, Prinz Heinrich aber wurde bewußtlos auf den Boden geschleudert. Als er wieder zu sich kam, und den Leichnam seines Freundes erblickte, floh er entsetzt vom Schauplatz des schrecklichen Ereignisses.

Von da an wurde Prinz Heinrich demütig und schweigsam. Er mied sogar den Umgang mit seinen Eltern und Geschwistern. Das Entrinnen aus einem anscheinend gewissen Tode betrachtete er als eine unverdiente Gnadentat Gottes, und dafür suchte er sich dem Herrn über Leben und Tod in Gebet und guten Werken dankbar zu erweisen.

Eines Tages betrat er eine Klosterkirche, und lauschte dem Worte Gottes. Der Prediger sprach in packenden Ausführungen vom Ordensberufe und vom Ordensleben, von dem herrlichen Gottesfrieden in diesem Stande, aber auch von den Mühen und Kämpfen innerhalb der stillen Klostermauern. „Wer da den süßen Frieden finden will, der kann es nicht ohne beständige Selbstüberwindung. Nicht das Kloster selbst, nicht die einsame Zelle, nicht das rauhe Kleid werden dich schützen, sondern nur der beharrliche Kampf gegen dich selbst, nur die beharrliche Abtötung der eigenen schlimmen Neigungen und Begierden. Wer im Kloster etwas anderes sucht, außer Gott allein, wird nichts als Trübsal finden. Zu dienen,

nicht zu befehlen, zu arbeiten und zu leiden, nicht zu ruhen und zu scherzen, das ist der Beruf eines Ordensmannes. Ein dornenvoller Beruf! Und doch, wen Gott zu diesem erhabenen Stande berufen hat, den findet er, den führt er herbei, sei es vom Pfluge weg, oder vom Throne herab." Diese Worte des Predigers machten auf den Prinzen einen tiefen Eindruck. Er fragte sich selbst: „Bin ich nicht einer von den Berufenen? Brennt in mir nicht das Verlangen, dem Herrn in der Abgeschiedenheit des Klosters zu dienen?" Eine andere Stimme aber übertönte diese Frage in seinem Herzen: „Wie töricht! Ich habe einen hohen Beruf zum Herrschen, nicht zum Dienen! Eine Krone soll ich tragen, nicht Kutte und Kreuz!" Und dieser Gedanke siegte, und der Prinz mußte lächeln über den Einfall, ein Mönch zu werden.

Nicht lange nach diesem innerlichen Erlebnisse trat Prinz Heinrich nach dem Herkommen des fürstlichen Hauses in die Armee des Landes ein und wurde bald einer der fröhlichsten und flottesten Offiziere seiner Garnison. Durch seine Liebenswürdigkeit, seine herablassende Leutseligkeit, sein munteres Wesen, gewann er die Herzen aller für sich. Er selbst fühlte sich ganz glücklich, und als er gar von der schönen Prinzessin Helena das Versprechen ihrer Hand erhielt, kannte seine Lebensfreude keine Grenzen mehr. Die fürstliche Hochzeit wurde für den nächsten Herbst anberaumt.

Allein, der Mensch denkt, und Gott lenkt. Es brach jener furchtbare Krieg aus, der Europa fast augenblicklich in ein Meer von Blut und Tränen verwandelte. Auch Prinz Heinrich eilte, seiner Pflicht gemäß, zu den Waffen. Das beispiellose Elend, das der Krieg an der Front und in der Heimat verursachte, machte auf das empfängliche Gemüt des Prinzen einen tiefen, ernsten Eindruck. Zudem sah er selber oft genug dem Tode ins Antlitz. Eines Tages kam auch noch die bittere Nachricht, seine Verlobte, Prinzessin Helena, sei als Opfer der Charitas in einem Lazarett gestorben, wo sie die Kranken und Verwundeten gepflegt hatte.

Nicht genug mit all dem Unglück, mußte er einige Wochen später den Zusammensturz so vieler Throne erleben, und damit auch die Hoffnung auf seine eigene Herrscherstelle begraben. Als Flüchtling fand er in einem abgelegenen kleinen Kloster auf fremder Erde ein vorläufiges Asyl. Doch selbst bis in diese stille Einsamkeit verfolgte ihn das Unglück; seine geliebte Mutter starb, ohne daß er sie in dieser Welt noch einmal hätte sehen können. Schwer traf ihn diese Kunde; gebrochen an Leib und Seele, fiel er in eine schwere Krankheit, und schwebte wochenlang zwischen Leben und Tod. Die sorgfältige Pflege der Mönche und seine kräftige Konstitution ließ ihn wieder genesen.

Als ein neuer Mensch stand er vom Krankenlager auf, fromm, demütig, der Welt und ihren Eitelkeiten abgestorben. Einige Jahre ernsthaften, angestrengten Studiums, bereiteten ihn auf den Empfang der Priesterweihe vor. Im Frühjahr 1921 wurde er in der Kapelle des trauten Bergklösterleins, wo sich einst seine innere Umwandlung vollzogen hatte, zum Priester geweiht. Von nah und fern kamen die biederen Gebirgler herbei, um der ersten heiligen Messe des Prinzen beizuwohnen. P. Franz aber, so hieß der hohe Primiziant, sprach es seinen Freunden gegenüber aus, was seine Seele bewegte: „Nun weiß ich in der Tat, daß mich Gott zu einem höheren Berufe bestimmt hat. Von nun an habe ich nur ein Ziel, den königlichen Weg des Kreuzes zu gehen. Dazu helfe mir Gott!"

Der Mensch ist auf Erden um Gott zu dienen. Mensch sein heißt Diener sein! Welch erhabeneren Dienst gäbe es, als der Dienst im Hause des Allerhöchsten, im Priester- und Ordensstand? Hochherzige Jünglinge, die Beruf dazu fühlen, mögen sich wenden an: Commissariat of the Holy Land, Washington, D. C.

Die Casa Nuova des Mount St. Sepulchre.

Wenn die Pilger in Jerusalem ankommen, oder wenn sie dortselbst vom Besuche der zahlreichen Heiligtümer zurückkehren, dann sind sie müde! Die einen sind müde von den Strapazen der Reise, die andern aber von dem vielen Auf- und Absteigen in den Straßen, und auf den Treppen in der hl. Stadt, und von den steinigen Fußwegen im Tale Gethsemane; müde auch von den feierlich ernsten Gedanken, wovon ihr Geist erfüllt ist, und von den Gefühlen der Trauer und des Mitleids, angesichts der Stätten, wo unser lieber Herr und Heiland Jesus Christus sein Blut und Leben hingegeben hat. Sie sehnen sich nach Ruhe und Erleichterung; das und alles, was sie sonst bedürfen, wird Ihnen zuteil in der Casa Nuova, dem Pilgerheim der Franziskaner.

Jahrhunderte lang haben die Franziskaner für die Pilger in Palästina Sorge getragen, und die Pilger, welche sich einmal der Gastfreundschaft der Franziskaner erfreuten, werden es gewiß nie vergessen. Die Dankbarkeit der Pilger hat sich besonders damals gezeigt, als die Franziskaner in der Mitte des vorigen Jahrhunderts wegen der stets wachsenden Zahl der Pilgerzüge darangehen mußten, das Pilgerheim zu vergrößern. Gerne trugen die Wallfahrer das Ihrige dazu bei, daß im Jahre 1847 das Hospiz der Franziskaner überbaut und das sogenannte „Neue Haus"—das bedeutet der Name „Casa nuova"—errichtet werden konnte. Die Bezeichnung „Casa nuova" ist allen so lieb geworden, daß sie auch auf andere Pilgerheime der Franziskaner in Palästina übertragen wurde. So hat auch Nazareth seine „Casa nuova," deren Baukosten amerikanische Pilger getragen haben. Es wird auch „Unsere Liebe Frau von Amerika" genannt.

Amerika hat nun selbst sein „heiliges Land." In Brookland bei Washington D. C., wurden nach und nach das hl. Grab und andere Stätten unserer Erlösung in möglichster Treue nachgeahmt, und von der Kirche wurden diese Nachbildungen mit denselben Abläßen ausgezeichnet, die man im hl. Lande selbst gewinnen kann. So kommen denn heutzutage auch nach Washington, D. C., zahlreiche Pilger, um den herrlichen Mount St. Sepulchre zu besuchen. Die Mönche des dortigen Franziskanerklosters sind stets bemüht, den Wallfahrern in jede Weise entgegenzukommen. Die Ritter des Berges vom hl. Grabe helfen stets bereitwilligst und großherzig mit, die Scharen andächtiger Männer und Frauen zu betreuen, die gläubigen und gottliebenden Herzens nicht selten aus großer Entfernung und unter mancherlei Opfern gekommen sind, um die Heiligtümer zu verehren, die in so glücklicher Weise die Stätten der Geburt, des Leidens, des Todes und der Auferstehung Jesu darstellen.

In der Casa Nuova zu Bethlehem.

Wenn trotzdem den Pilgern nicht alles geboten werden kann, was sie etwa wünschen, so liegt dies daran, daß noch kein Pilgerheim gebaut ist. Ja, auch der Mount St. Sepulchre in Washington, D. C., benötigt eine Casa Nuova, wo die Pilger empfangen und verpflegt werden können, auf daß sie ihre kostbare Zeit um so besser zu jenen geistigen Dingen verwenden können, zu denen sie in erster Linie gekommen sind.

Derselbe Glaube und dieselbe Liebe fürs hl. Land, welche das prachtvolle Denkmal auf dem Mount St. Sepulchre errichtet haben, werden gewiß auch die Freunde dieser neuen hohen Gnadenstätte begeistern, auch hier eine Casa Nuova mit demselben Großmute errichten zu helfen, der sie bisher schon zu unseren Wohltätern gemacht hat, denen wir das Dankopfer des Gebetes gerne entrichten wollen.

Die armen Seelen.

Der heilige Bernhard erzählt, daß der hl. Erzbischof Malachias von Armagh, eine große Andacht zu den armen Seelen im Fegfeuer hatte. In seinen jungen Jahren half er gerne bei der Beerdigung armer Leute mit, und betete für ihre Seelenruhe; ja öfters begrub er sie selbst. Seine Schwester aber, ganz eingenommen von weltlichen Ansichten, schämte sich, daß ihr Bruder sich zu solchen Werken vergebe und meinte, das sei durchaus nicht standesgemäß für ihn. Manchmal, wenn sie ihn tadelte oder gar beschimpfte, konnte sie ihre Leidenschaft so wenig bezwingen, daß sie selbst die Schrift gegen ihn ins Feld führte und das Wort des Evangeliums zitierte: „Laß die Toten ihre Toten begraben." Der Heilige aber ließ sich nicht beirren in seinem Liebeseifer und Gott spendete ihm reichlich geistlichen Trost.

Da starb die leichtfertige Schwester des Heiligen. Malachias betete für sie mit seinem gewohnten Eifer; denn er hatte Mitleid mit ihrer Seele. Eines Tages sah er sie im Geiste außerhalb der Kirche stehen, wie sie traurig und bekümmert bat, ihr doch mit seinen frommen Werken zu Hilfe zu kommen. Sie beklagte sich auch, daß sie einige Tage hindurch keine Linderung erfahren habe. Der Heilige sann darüber nach und erinnerte sich, daß er gerade an diesen Tagen es vergessen habe, sie ins heilige Meßopfer einzuschließen. Gott ließ diese Vergeßlichkeit zu, um die Schwester offenbar für die Vorwürfe zu strafen, die sie ihrem frommen Bruder früher gemacht hatte. Am nächsten Morgen brachte Malachias das hl. Meßopfer für die Seelenruhe seiner Schwester dar, und vergaß sie überhaupt keinen Tag mehr. Es war ihm vergönnt, die Frucht seines Gebetes zu sehen, indem er seine Schwester der Kirche immer näher kommen sah, bis sie eines Tages im Schiffe der Kirche, und später in unmittelbarer Nähe des Altares erschien, angetan mit einem herrlichen Gewande, überströmend von Wonne, umgeben von anderen Seelen, die ebenfalls den Weg der Reinigung gegangen zu sein schienen und nun bereit waren, sich zu den Freuden des Himmels emporzuschwingen.

Dieses Beispiel aus dem Leben des hl. Malachias mag uns die Lehre des Glaubens vergegenwärtigen von dem hohen Werte des Gebetes, besonders der hl. Messe für die armen Seelen im Fegfeuer.

Mögen die Mitglieder des dritten Ordens stets des elften Kapitels ihrer Regel eingedenk bleiben, wo sie aufgefordert werden, für die verstorbenen Mitglieder ihrer Ordensgemeinde zu beten, ihrer bei der hl. Messe zu gedenken, und die hl. Kommunion für sie aufzuopfern.

Eine merkwürdige Predigt.

Ein berühmter Mönch aus dem Franziskaner-Orden zur Zeit der Ordensgründung, predigte einst in einer der größten Kathedralen Italiens. Eine große Zuhörerschaft erfüllte das Gebäude. Es war gegen Abend, in der Kirche wurde es immer dunkler. Der Gegenstand der Predigt war „die Liebe Gottes zu den Menschen und deren Gegenliebe." Mit hinreißender Beredsamkeit schilderte der Prediger das mächtige Werk der Schöpfung, die wundervolle Gabe des menschlichen Lebens, und die Schönheit der Erde. Besonders aber verweilte er bei dem schönsten Geschenke, das uns der himmlische Vater gegeben, bei dem eingeborenen Sohn Gottes, bei der unvergleichlichen Schönheit seines Lebens und seiner Lehre, bei seinem glorreichen Erlösungswerke und bei seiner ewigen, unvergänglichen Herrlichkeit, und wie alle, die glauben, und ihre Sünden bereuen, Zutritt haben zu diesem Reiche Gottes. Die Worte des Predigers machten einen tiefen Eindruck auf die Zuhörer, und eine feierliche Stille in den kleinen Pausen des Redeflusses bekundete die gespannte Aufmerksamkeit der lauschenden Menge.

Inzwischen war es so dunkel geworden, daß die Zuhörer nur noch die Umrisse der Gestalt des Mönches sehen konnten. „Nun," fuhr dieser eben fort, „nachdem wir Gottes Liebe betrachtet haben, laßt uns erkennen, wie die Menschen dafür gedankt, mit welcher Gegenliebe sie erwidert haben." Bei diesen Worten verließ er die Kanzel und ging vor zum Altare, nahm eine Kerze und zündete sie an. Der Schimmer des Lichtes fiel auf das große Kruzifix über dem Altare. Ohne ein Wort weiter zu sagen hob der Prediger die Kerze empor und beleuchtete auf einige Augenblicke die Wunde der rechten Hand, — dann die Wunde der linken Hand, — dann die Wundmale an den Füßen, — dann die heilige Seitenwunde, und schließlich das dornengekrönte, blutüberronnene Haupt des Herrn. Hier verweilte er etwas länger. Ehrfurchtgebietende Stille herrschte im weiten Gotteshause, mehr noch als die Worte des Predigers hat diese schlichte Handlung die Seelen der Gläubigen ergriffen. Dann löschte er das Licht aus. Die Predigt war aus. Aus der Menge aber kam deutlich vernehmbares Schluchzen — sie hatten den Prediger gar wohl verstanden.

Das Christogramm.

Das Bild des Heilandes am Kreuze in jener Form, die Christogramm genannt wird, ist eine Botschaft der Liebe des Gekreuzigten zu den Menschen. Diese mit Abläßen reich versehene Andacht hat sich unter den Katholiken und Nicht-Katholiken Amerikas bereits weit verbreitet.—Christogrammkreuze zu je 10 Cents, sowie belehrende Flugblätter zur Verteilung, sind von unseren Förderern, oder vom Commissariat of the Holy Land, Washington, D. C., zu erhalten.

Das 700-jährige Jubiläum des Dritten Ordens.

Heilige aus den 3 Orden des hl. Franziskus.

Was konnte für unsere Zeit gelegener sein, als das Rundschreiben des hl. Vaters Benedikt des Fünfzehnten zum 700-jährigen Jubiläum des 3. Ordens des hl. Franziskus. Er hat sich selber als Mitglied des dritten Ordens bekannt und spricht in dem Rundschreiben von der großen Bedeutung dieser religiösen Körperschaft, die wie nichts anderes geeignet sei, die christliche Liebe unter den Völkern zu befördern, den Geist der Einigkeit, der Eintracht und des Friedens unter allen Nationen zu beleben und wieder einmal, wie es durch den Armen von Assisi ehedem geschehen, das Antlitz der Erde zu erneuern. Die soziale Frage, so führt er aus, hat sich so zugespitzt, daß sie nur noch durch den Geist Christi gelöst werden kann, den der hl. Franziskus in einzigartiger Weise verkörpert hat. Dieser Geist allein kann die Grundübel der Gegenwart, Habsucht und Vergnügungssucht, bannen. Und zu den Frauen des 3. Ordens sprechend betonte er besonders die Notwendigkeit, durch ein gutes Beispiel Einfluß auf die Jugend zu gewinnen, um sie auf den Pfad der Bescheidenheit und Einfachheit zurückzuführen. Vom 3. Orden erwartet er sich die Wiederbelebung christlichen Geistes in der Welt, darum ruft er auch alle auf, an seiner Ausbreitung mitzuwirken.

Es gibt wohl kein bedeutenderes Land, wo die Worte des Hl. Vaters bei den Katholiken nicht Anklang und lebhafte Beistimmung gefunden hätten. Landesterziarentage wurden vielerorts gehalten, und heilsame Beschlüsse gefaßt. Auch Amerika hat in Chicago seinen National-Konvent des 3. Ordens vom 2.—4. Oktober in würdiger Weise gefeiert.

Gegenwärtig zählt der 3. Orden in mehr als 15,000 Ordensgemeinden über 3,000,000 Mitglieder. Bist auch Du schon dabei?

Dein treuester Freund.

Um in der Kirche die beständige Fortdauer und Erneuerung seiner wunderbaren Gegenwart im heiligsten Sakrament des Altars zu sichern, hat der Heiland das Priestertum eingesetzt und dadurch schwache Menschen mit einer überaus hohen Würde bekleidet. „Wie wunderbar ist die Würde des Priesters!" ruft der hl. Cyprian aus, „täglich wird in seinen Händen des Sohn Gottes Mensch!", Ja, denke daran! Vom Abendmahlsaale aus erinnert sich der göttliche Heiland daran, wie er dich in seinen Priestern mit treuen Freunden und sicheren Führern umgeben hat, und bittet dich dringend, die Pflicht der Dankbarkeit nicht zu vergessen.

Einige Worte über immerwährende Mitgliedschaft

„Verlaß dich nicht auf deine Freunde und Verwandten, und verschiebe die Sorge für deine Seele nicht auf die Zukunft; denn die Menschen werden dich schneller vergessen, als du dir einbildest. Es ist besser, jetzt in der Zeit dich vorzusehen, und gute Werke vorauszusenden, als auf die Hilfe anderer nach deinem Tode zu vertrauen. Sorgst du jetzt nicht für dich selbst, wer wird nachher für dich sorgen?"

(Nachfolge Christi.)

Obige Worte schrieb der gottselige Thomas von Kempen vor mehr als 500 Jahren. Seitdem haben sich die Menschen gewiß nur wenig geändert und wohl noch weniger gebessert. Es liegt nun einmal in der menschlichen Natur, selbst den wichtigsten Angelegenheiten des Lebens gegenüber sorglos zu sein, so lange sie nicht gerade unmittelbar unser Wohl berühren. Viele Leute möchten gute Werke verrichten, zu religiösen Zwecken beitragen und an den geistlichen Gnaden, die auf diese Weise erlangt werden können, Anteil nehmen, allein aus einer gewissen Fahrlässigkeit und Gleichgültigkeit versäumen sie die Gelegenheit, solches zu tun. So fließen die Tage ihres Lebens dahin und es kommt die Nacht, wo sie weder für sich zu beten, noch sonstige gute Werke zu verrichten im Stande sind. Nicht wenige unserer Kreuzfahrer gehören zu dieser Klasse; sie lassen sich einschreiben als Mitglieder des Vereins, verharren einige Jahre in ihrem Eifer, lassen aber dann nach, versäumen ihre Jahresbeiträge und gehen so der vielen und großen Vorteile, die ihnen zugedacht waren, verlustig.

Um dies zu verhindern, empfehlen wir allen, sich als immerwährende Mitglieder einschreiben zu lassen. Dadurch werden sie Wohltäter des hl. Landes, deren Verdienste und geistliche Vorteile ihnen auch immer gesichert bleiben, im Leben sowohl, als auch im Tode. Die immerwährenden Mitglieder entrichten ein einmaliges Almosen von $12.00, das sie auch in monatlichen Raten bezahlen können. Ganze Familien, sowie religiöse Genossenschaften, können ebenfalls als immerwährende Mitglieder eingeschrieben werden, gegen Entrichtung eines Almosens von $100.00 zum Besten des hl. Landes. Ein Familiendiplom schließt ein alle Verwandten im ersten Grade, als: Mann und Frau, deren lebende und verstorbene Kinder; die beiderseitigen Eltern und Geschwister. Kommunitätsdiplome erstrecken sich auf die gegenwärtigen und verstorbenen Mitglieder einer Genossenschaft.

Täglich wird für solche das hl. Meßopfer dargebracht an jenen Orten, die durch die persönliche Gegenwart unseres Heilandes besonders geheiligt wurden. Während ihres irdischen Daseins haben sie den Trost, daß ihrer als Wohltäter des hl. Landes im Gebete besonders gedacht wird, und wenn ihr Lebenslauf vollendet ist, und sie in den Flammen des Fegfeuers der Gerechtigkeit Gottes den letzten Heller zahlen müssen, wie viel Trost und Linderung wird ihnen dann zu Teil durch die Aufopferung des kostbaren Blutes in den vielen heiligen Meßopfern, die für sie dargebracht werden und die sich jährlich auf etwa 25,000 belaufen.

Diese großen geistlichen Vorteile können auch gesichert werden für andere, z. B. für lebende und verstorbene Eltern, Geschwister, Verwandte und Freunde. Könnten wohl jene, die von Gott mit irdischen Gütern gesegnet sind, einen besseren Gebrauch davon machen, als den, daß sie einerseits beitragen zur Erhaltung und Beschützung der hl. Orte, und sich andererseits dadurch Anteil verschaffen an einem unermeßlichen Schatze geistlicher Güter? Wenn das Andenken an solche Mitglieder längst verschwunden ist, unter Verwandten und Bekannten, wenn selbst ihr Name erloschen ist, so wird ihrer noch gedacht werden im Gebete und am Altar, an den Stätten unserer Erlösung.

Der Heilige der ganzen Welt.

Die Andacht zum großen Wundertäter, dem hl. Antonius von Padua, hat in außerordentlicher Weise zugenommen. Das Wort des Papstes Leo des Dreizehnten, daß Antonius „der Heilige der ganzen Welt" sei, ist heute zutreffender denn je; in der ganzen Welt ist die Andacht zu diesem Heiligen verbreitet. Soweit die Kirche Gottes reicht, soweit erschallet auch sein Ruhm.

St. Antonius Brot.—In Verbindung mit der Andacht zum hl. Antonius steht ein empfehlenswertes Liebeswerk, das St. Antonius-Brot. Die vertrauensvollen Verehrer des Heiligen senden an die Centrale der St. Antoniusandacht auf dem Mt. St. Sepulchre ein Bittgesuch in ihrer Angelegenheit ein, das mit dem Versprechen eines Almosens, für den Fall der Erhörung, verbunden ist. Dieses St. Antoniusbrot wird ausschließlich für Arme, besonders für arme Studenten, die sich auf den Priesterstand vorbereiten wolleen, verwendet.

Frommer Verein des hl. Antonius.—Dieser Verein hat den Zweck, Gott Dank zu sagen für die wundertätige Macht, welche er dem heiligen Antonius verliehen hat, die mächtige Fürbitte des Heiligen anzurufen, die Liebe zu ihm und seine Verehrung zu verbreiten und die Armen nach seinem Beispiele gerne zu unterstützen. Der Verein besteht aus drei Graden, deren Mitglieder besondere Gebete verrichten. Centralstelle des Vereins ist das Commissariat of the Holy Land, Mount St. Sepulchre, Washington, D. C.

Die St. Antonius-Miliz.—Sie ist mit den gleichen Abläßen versehen, wie der obengenannte „fromme Verein". Die Mitglieder tragen ein besonderes Abzeichen. Die Miliz ist für Knaben und Jünglinge, welche sich unter den mächtigen Schutz des hl. Antonius stellen wollen, um durch Nachahmung seiner ungetrübten Reinheit und durch zärtliche Andacht zu Maria den Kampf gegen die Versuchungen des Fleisches und gegen das unreine Laster siegreich zu bestehen.

St. Antonius-Kinder.—Die Weihe kleiner Kinder an den hl. Antonius, dessen Vorliebe für die Kleinen uns durch die Darstellung des Heiligen mit dem Jesuskinde auf den Armen so schön vor Augen geführt wird, ist ein empfehlenswerter Gebrauch, der es wohl verdient, immer mehr verbreitet zu werden. Die Mutter schickt den vollen Namen des Kindes ein und gibt an, an welchem Tage die Weihe an den hl. Antonius vorgenommen werden soll. Das Kind wird so dem liebevollen Schutze des hl. Antonius übergeben, und hierüber ein Zeugnis ausgestellt, und den Eltern zugesandt. Das auf diese Weise geweihte Kind soll den Gürtel des hl. Antonius tragen, die Mutter aber möge die Gebete des „frommen Vereins" für ihr Antonius-Kind verrichten.

Danksagungen und Bittgesuche.—Unzählige Danksagungen und Bittgesuche, die an den großen Wundertäter, den hl. Antonius, gerichtet sind, werden uns im Laufe des Jahres aus allen Ständen und aus allen Gegenden Amerikas zugesandt. Es ist vollkommen unmöglich, sie alle zu veröffentlichen. Sie beweisen aufs neue, daß der hl. Antonius stets ein treuer Helfer und ein vielverehrter Heiliger ist. Eine große Zahl andächtiger Verehrer findet sich auch jeden Dienstag, morgens 9 Uhr, in der St. Antoniuskapelle auf dem Mount St. Sepulchre ein. Die auch sonst beständig zuströmenden Scharen, welche das Heiligtum besuchen, die täglichen heiligen Messen und Kommunionen, die Gebete der Klostergemeinde, die für die Antoniusverehrer aufgeopfert werden, spornen zu neuem Vertrauen an auf den Heiligen der ganzen Welt.

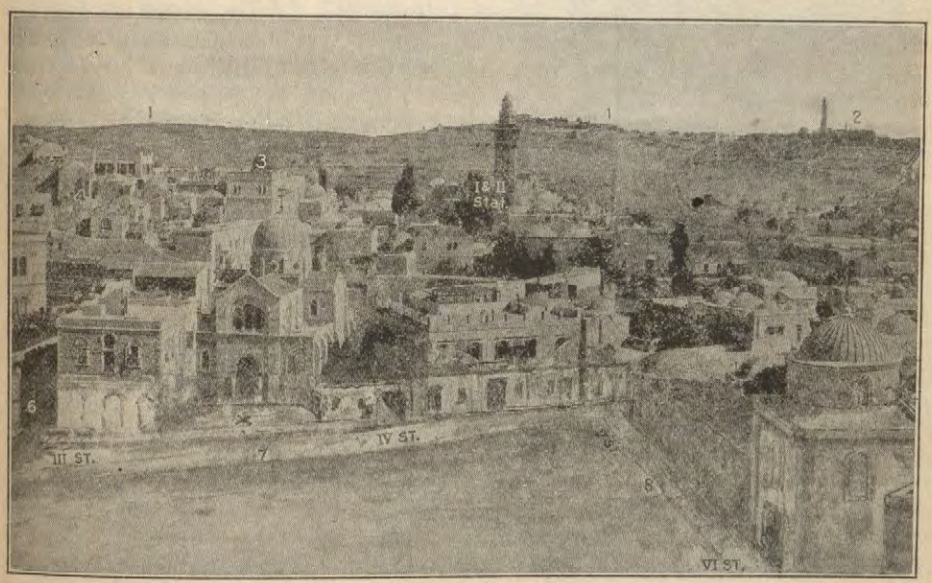
Nachrichten aus dem Heiligen Land.

(Ueberblick über die Zeit vom September 1920 bis zum September 1921).

Die politische Lage in Palästina.

Am 20. August 1920 übertrug der Völkerbund das Mandat über Palästina an England, das heißt, England hat die politische Macht über das Land unserer Erlösung. Zugleich wurde die geschichtliche Verbindung des Judenvolkes mit Palästina anerkannt und den Juden, oder genauer gesagt, der zionistischen Vereinigung grundsätzlich das Anrecht auf das hl. Land verbürgt. dadurch ist die zionistische Vereinigung vom Völkerbund als offizielle politische Körperschaft des Judentums in die Zeitgeschichte eingeführt worden. Die Christen und Mohammedaner des hl. Landes aber sahen sich damit gleichsam über Nacht ihrer wohlerworbenen Rechte beraubt, oder doch sehr gefährdet. Sie widersetzen sich begreiflicherweise dem Ansinnen des Völkerbundes und hören nicht auf, in Protestkundgebungen gegen die Verletzung ihrer gerechten Ansprüche aufzutreten.

Die ernste Besorgnis der christlichen Welt um das Schicksal des hl. Landes wurde auch durch die beschwichtigende Erklärung nicht beseitigt, die der britische Oberbevollmächtigte, Sir Herbert Samuel, gelegentlich des Geburtstages des Königs von England, am 3. Juni gegeben hat. Sir Herbert Samuel drückt sein Bedauern aus, daß die Harmonie zwischen den einzelnen Rassen und Konfessionen in Palästina noch nicht erreicht sei; er glaube, dies dem argen Mißverständnis zuschreiben zu müssen, das die Worte Balfours von der Errichtung einer nationalen Heimat für das jüdische Volk, erfahren haben. Die Bedeutung dieser Worte sei

Jerusalem, Ost. (Der Kreuzweg, 1. bis 6. Station.)

1. Oelberg.—2. Christi Himmelfahrts-Stätte.—3. Ecce Homo Kirche.—4. Palast des Herodes.—5., 6., 7., 8. Kreuzweg; die Stationen 1—6 sind durch römische Zahlen bezeichnet.

keine andere, als daß das jüdische Volk, welches jetzt über die ganze Welt zerstreut sei, in den Stand gesetzt werde, in Palästina eine Heimat zu finden, und eine Anzahl Juden, nach Maßgabe der gegenwärtigen Bevölkerung Palästinas, eingeladen sei zu kommen und mit ihren Geldmitteln und Hilfskräften das Land zum Vorteil aller seiner Bewohner, deren Rechte durch die Krone vollkommen sicher gestellt seien, zu größerer Blüte zu entwickeln.

Tatsache ist, daß die Juden, denen unbeschränkte Geldmittel zur Verfügung stehen, alles brauchbare Land zusammenkaufen und langsam, aber zielbewußt, die Christen und Mohammedaner aus der Stellung, die diese bisher eingenommen haben, verdrängen.

Der hl. Vater, der über den Stand der Dinge in Palästina wohl unterrichtet ist, verlangt einerseits, daß die Rechte der Juden nicht verletzt werden; anderseits besteht er darauf, daß auch die gerechten Ansprüche der übrigen Bevölkerung berücksichtigt werden, zumal daß der drohende Untergang der ihm so teuren Seelen, für die so viele apostolische Männer, besonders die Söhne des seraphischen Patriarchen von Assisi, so lange und so mühevoll gearbeitet haben, verhütet werde.

Herr Heinrich Morgenthau, selbst ein Jude, ehemaliger Botschafter der Vereinigten Staaten in der Türkei, sagt: „Der Traum der Zionisten, „Palästina— die nationale Heimat der Juden", ist wirtschaftlich unmöglich durchzuführen. Zionismus ist der erstaunlichste Irrtum in der jüdischen Geschichte, eine Verwirrung, aber keine Lösung, ein Rückschritt in finstere Täuschung, aber kein Fortschritt zum Lichte."

Es ist noch nicht lange her, daß die Christenheit die Befreiung Jerusalems vom Joche der Türken mit großer Freude gefeiert hat. Aber die Freude war verfrüht; denn nunmehr hören wir von allen Seiten Klagen über das Joch der Juden. Christen und Mohammedaner vereinigen sich, um diesen ungesunden Zustand der Dinge in Palästina zu ändern. Unter den Türken waren es nur die religiösen Gegensätze, die aufeinander prallten. Jetzt kommen dazu noch die Gegensätze, die aus dem Rassenkampf, aus der jüdischen Politik, aus der sozialen und wirtschaftlichen Umwälzung hervorgehen. Obgleich die Juden nur ein sechszehntel der Gesamtbevölkerung des Ländchens ausmachen, haben sie doch die Christen und Mohammedaner aus allen höheren Stellen hinausgeschoben. Sogar die Gerichtshöfe sind in die Hände der Juden geraten. Im letzten Jahre hat man nicht weniger als 40,000 Juden ins Land genommen; diese Einwanderer sind größtenteils Bolschewiken und sonstige Unzufriedene aus allen Ländern, und bilden eine große Gefahr für das hl. Land. Heftiger Widerspruch und blutige Aufstände legen den entschiedenen Widerspruch der ansässigen Bevölkerung an den Tag. Christen und Mohammedaner sind vereinigt in ihren Demonstrationen gegen die neue Herrschaft der Juden, ein Schauspiel, das unerhört ist in der Geschichte des hl. Landes. Als man nach einem blutigen Straßenkrawall in Jerusalem die Toten begrub, marschierten Christen und Mohammedaner in gemeinsamer Prozession; die getöteten Christen trug man zum Friedhof auf dem Berge Sion, die Muselmänner zu ihrer Grabstätte im Tale Josaphat.

Haifa in Galiläa, wo früher unter türkischer Herrschaft St. Maria vom Berge Karmel in stiller Abgeschiedenheit den Meerbusen von Akka in ungestörter, heiliger Ruhe krönte, ist jetzt ein moderner Kurort geworden, mit all den wilden Lustbarkeiten und Ausschweifungen, die die neuen Gebieter mitgebracht haben. Wohin soll das noch führen?

Die religiöse Lage in Palästina.

Wie die politische Lage im Grunde genommen schlechter, so ist die religiöse Lage nicht besser geworden. Die Franziskaner sind auch unter dem neuen Regime

noch Gefangene der Mohammedaner. Viele Seiten der Geschichte des hl. Grabes sind mit Blut geschrieben, viel haben die Wächter des hl. Grabes, dieses kostbarsten aller christlichen Heiligtümer, zu erdulden gehabt und noch ist die Leidenszeit nicht beendet. Wie ehedem, da der Halbmond über das Kreuz triumphierte, sind auch heutzutage noch die Christen den demütigendsten Schmähungen der ungläubigen Türken ausgesetzt, welche den Schlüssel zum hl. Grabe besitzen. Die hochmütige türkische Wache sitzt vor der Türe der Basilika und beobachtet spöttisch den Gottesdienst und die Andacht der Christen, die gezwungen sind, die Ungläubigen demütig zu bitten, um irgend einen Preis, der verlangt wird, die Türe aufzuschließen. Diese niedrige Beleidigung wiederholt sich täglich zweimal, vorausgesetzt, daß die Christen den Preis bezahlen können, der für das Oeffnen der Türe des Heiligtums verlangt wird. Am 11. Dezember 1917 sind die Alliierten in die hl. Stadt eingezogen; vier Jahre sind seitdem verflossen, und die Mohammedaner fahren immer noch fort, die heiligsten Gefühle der Christen zu verletzen. Die Türken mögen von ihrem Standpunkte aus recht haben, so zu handeln. Schuld an dem Elend aber sind die Alliierten, weil sie den Türken wiederum den Schlüssel zu der christlichen Basilika ausgeliefert haben. Wieder einmal haben die sogenannten christlichen Nationen einen Augenblick versäumt, der wie selten einer Gelegenheit geboten hätte, eine Frage von solch tiefer Bedeutung für die Christenheit zu lösen.

Oeffnung des Tores der Basilika durch die mohammedanische Wache.

Der griechisch-katholische Erzbischof von Galiläa beschreibt die religiöse Lage, wie folgt: „Zu meiner größten Befriedigung kann ich den tiefen Glauben des Volkes bestätigen. . . . Allein, trotzdem ist die Herzensnot der Missionäre grenzenlos. Die Dörfer haben beinahe die Hälfte ihrer Bewohner, die sie vor dem Kriege hatten, eingebüßt, und niemand weiß, wie viele Waisen es giebt, welche das Allernotwendigste entbehren müssen. So viel auch die religiösen Orden getan haben, so sind doch zur Zeit ihre Hilfsquellen völlig ungenügend. Fast alle Kirchen und Schulen wurden während des Krieges als Kasernen für Soldaten oder als Ställe für die Pferde benützt, und bedürfen einer gründlichen Erneuerung.

Jetzt, da das hl. Land der Schauplatz religiösen und politischen Wetteifers geworden ist, sind die Schulen das mächtigste Propagandamittel. Juden und Protestanten verschiedener Sekten werden durch große Geldmittel unterstützt und arbeiten unablässig für ihren eigenen Vorteil."

Die Feierlichkeiten der Karwoche wurden dieses Jahr mit ungewohnter Stille begangen, weil das griechische Osterfest erst 35 Tage nach dem der Katholiken gefeiert wurde. Bei der Festlichkeit der Griechen war das sogenannte „heilige Feuer" wie gewöhnlich von Unordnung und Lärm begleitet.

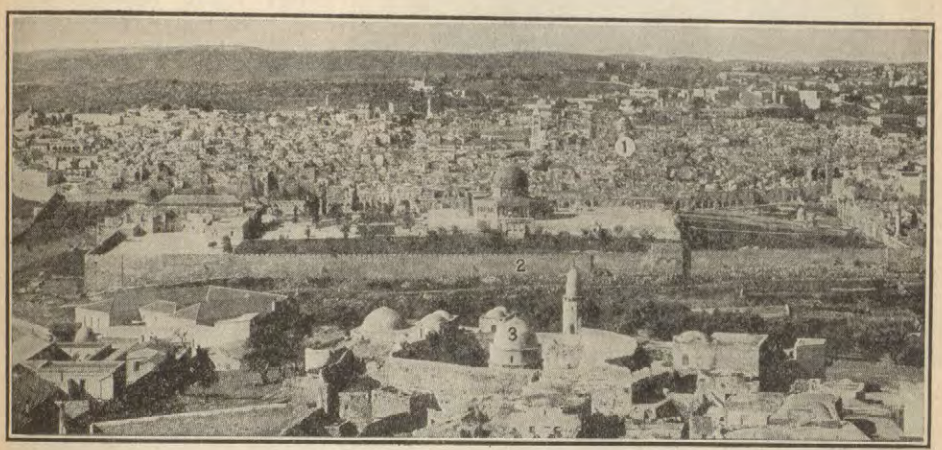
Mit tiefer Trauer berichten wir den Tod seiner Eminenz, des Kardinals Camassei, des Patriarchen von Jerusalem. Am 14. September 1848 zu Rom geboren, wurde er am 6. Dezember 1906 von Papst Pius dem Zehnten zum Patriarchen von Jerusalem ernannt. Vor zwei Jahren wurde er nach Rom berufen und zur Würde eines Kardinals erhoben. Er verschied am 20. Januar 1921. R. I. P.

Die Kustodie des hl. Landes.

Die Fortsetzung der Mission Jesu in Palästina wurde den Söhnen des hl. Franziskus anvertraut, welche nach dem Sturze des lateinischen Reiches von Jerusalem das Erbe der Kreuzfahrer antraten und seitdem ihre Stellung als treue Soldaten Christi furchtlos behauptet haben. Dieses Werk und die damit verbundene Aufgabe heißen die Kustodie, das ist die Bewachung des hl. Landes. Als Wächter des hl. Grabes und anderer hl. Stätten in Palästina, haben die Franziskaner zum Segen der ganzen Christenheit Jahrhunderte hindurch gewirkt. Umgeben von frommen Gläubigen und von Pilgern aus der ganzen christlichen Welt, haben sie Jahr für Jahr die Gedenktage der Erlösung gefeiert, das Fest der Verkündigung in Nazareth, das freudenreiche Weihnachtsfest in Bethlehem, die Karwoche auf dem Kalvarienberge, am Grabe des Herrn und in Gethsemane, die Himmelfahrt auf dem Oelberge, die Einsetzung der hl. Eucharistie in dem Abendmahlsaal, ebendort auch das Pfingstfest; in stillen Gebeten nur konnten diese beiden Feste gefeiert werden, weil die Mohammedaner im Cönakulum keinen feierlichen Gottesdienst der Christen dulden; auf den Höhen Tabors feierten sie die Verklärung, und am Grabe Mariens die Himmelfahrt der seligsten Jungfrau. Jeden Freitag beteten sie mit den Frommen, die sich dazu einfanden, öffentlich den Kreuzweg, und gingen dabei denselben Weg, den der Heiland vom Hause des Pilatus zur Richtstätte gegangen ist. Sie führten die Wallfahrer zu den Ufern des Jordans, wo sie das Andenken an die Taufe Jesu feierten, sie führten sie nach Bethanien und Bethphage, um die Auferweckung des Lazarus, und den Einzug Christi in Jerusalem, zu feiern; sie gingen mit ihnen nach Emaus, wo Jesus sich den Zweien offenbarte, nach Cana in Galiläa, dem Schauplatz des ersten öffentlichen Wunders Jesu, nach Tiberias, wo das Papsttum eingesetzt wurde, nach Kaphernaum, wo Jesus das hl. Altarssakrament verheißen hatte. Und es war immer ergreifend und begeisternd an all diesen hl. Orten, die Lesungen aus der hl. Schrift anzuhören, die darauf Bezug hatten.

In 57 Heiligtümern und 59 Pfarreien, Hospizien und Missionskapellen, hielten die Franziskaner das religiöse Leben aufrecht und haben jetzt mehr denn je die Aufgabe zu lösen. Viele von ihren 53 Schulen, die während des Krieges als Kasernen benützt wurden, sind wieder eröffnet worden; ebenso nahmen mehrere ihrer Armenapotheken das frühere Liebeswerk wieder auf. Die Pilgerhospizien in Jerusalem, Bethlehem, St. Johannes in den Bergen, Emaus, Jaffa und Nazareth, sind teilweise wieder hergestellt, und können bereits wieder Pilger aufnehmen. Ihr Collegium in Aleppo, welches, wie die übrigen, von den Türken schmählich geplündert worden war, wurde wieder eröffnet. Aus den Werkstätten der Franziskaner klingt wieder der frohe Klang der Arbeit, die Maschinen, die Druckereien, Buchbindereien, Schriftsetzereien sind wieder in vollem Betrieb, Mühlen und Bäckereien schaffen wieder Brot für die hungrigen Armen. Nationale

Pilgerzüge, diese imposanten Kundgebungen des Glaubens und der Andacht eines ganzen Volkes, das sich durch Hunderte, oft Tausende von Pilgern vertreten läßt, leben wieder auf, nachdem sie während des Krieges fast gänzlich aufgehört hatten. Den ersten nationalen Pilgerzug zum hl. Grabe haben nach Abschluß des Krieges die Amerikaner veranstaltet. Mit einer Schar von Pilgern kamen die Hochwürdigsten Herren Bischöfe, Joseph Schrembs von Toledo, Ohio, und Bischof Anton J. Schuler von El Paso, Texas, in Jerusalem an, und wurden im Franziskanerhospiz Casa Nuova herzlich empfangen. Beim hl. Grabe fand feierliche Begrüßung durch den Pater Custos und die ganze Ordensgemeinde statt. P. Gottfried Hunt hieß die Pilger in herzlicher Rede willkommen. Aufs Tiefste ergriffen durch die Heiligkeit des Ortes und durch den herzlichen Empfang, dankte der Hochwürdigste Herr Bischof Schrembs den Franziskanern in überaus ehrenden Worten. Dann

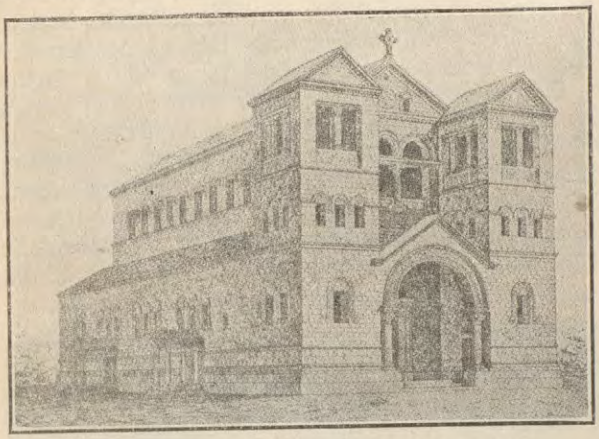

Jerusalem vom Oelberg gesehen.

ermunterte er die Pilger, einen guten Gebrauch zu machen von der einzigartigen Gelegenheit, an so heiliger Stätte zu beten, wo der göttliche Heiland das Werk der Erlösung vollbracht hat. Die herzlichen Worte des väterlichen Hirten begeisterten alle, die zugegen waren, besonders aber die Pilger; die Amerikaner hatten das Glück, Weihnachten in Bethlehem feiern zu können. Auch besuchten sie Judäa und Galiläa, bis hinauf nach Kapharnaum. Eine Fahrt über das Galiläische Meer, den See Genesareth, bot ihnen den Anblick malerischer Naturschönheiten und vieler historisch denkwürdiger Stätten.

Von Galiläa zurückkehrend, fuhren die Pilger mit der Eisenbahn nach Aegypten, um von dort aus über Italien ihre Heimreise nach Amerika anzutreten.

Vom Berge Thabor.

Die Basilika auf dem Berge Thabor

Der Wiederaufbau der alten Basilika auf dem Berge Thabor macht gute Fortschritte, zumal durch die Beiträge, welche wir von unseren lieben Freunden erhalten haben. Viele Gaben, das sei dankbar anerkannt, erhielten wir bereits für dieses große Werk, welches von amerikanischen Katholiken unternommen wurde. Doch bedürfen wir auch noch vieler Mittel, um es auch zu Ende zu führen. Da der heilige Vater all denen, welche zur Ausführung des Heiligtums beitragen, seinen besonderen Segen erteilt, sind wir überzeugt, daß die noch fehlenden Bausummen uns noch zufließen werden. Wir wollen nicht müde werden, in unserem Bestreben, ein amerikanisches Heiligtum an jener Stätte zu errichten, wo der göttliche Erlöser seinen Lieblingsaposteln sich in göttlicher Herrlichkeit geoffenbart hat. Darum wiederholen wir unsere dringende Bitte um freiwillige Gaben für diesen erhabenen Zweck. Wir Amerikaner haben das Werk unternommen, und es wäre sicherlich unamerikanisch, wenn es aus Mangel an Beiträgen unvollendet bleiben müßte.

Unsere Syrischen Missionen.

In einem vom 6. Januar 1921 datierten Briefe vom Pater Guardian unserer Mission zu Aleppo erhielten wir die traurige Nachricht von der Zerstörung unserer Missionen zu Kanaje und Jakubie. Die französischen Truppen trafen anfangs Januar in dem Dorfe Dschisser es-Schoper, drei Stunden von Kanaje entfernt, ein. Der kommandierende Offizier lud den Obern zu einem Besuche ein. Sein Bedauern ausdrückend, erwiderte der Obere, daß er durch Krankheit verhindert sei, die Einladung anzunehmen. Einige Tage später wiederholte der Befehlshaber die Einladung, jedoch war der Obere noch nicht im Stande, zu gehen. Der Befehlshaber lud den Obern zum dritten Male ein, darauf bestehend, daß der Obere kommen müsse, wenn irgend etwas Gutes zustande kommen solle. Krank wie er war, ließ sich der Obere zum Befehlshaber tragen. Kaum hatte der Obere die Mission verlassen, als die Türken die beiden Dörfer Kanaje und Jakubie überfielen, die Häuser plünderten und die Kirche und das Kloster erstürmten; sie ließen davon nichts übrig, als die nackten Mauern. Das Los der Christen ist bis jetzt noch unbekannt.

Sonntag Morgen, am 7. November 1920, überfielen die Türken unsere Mission zu Baghgiagaz. Glücklicherweise waren die Einwohner auf den Ueberfall vorbereitet; obschon geringer an Zahl, waren sie doch imstande, die Türken abzuhalten, bis von den benachbarten Dörfern Hilfe kam.

In einer Rede, welche General Goudrand, der französische Ober-Befehlshaber

in Syrien, kürzlich zu Paris hielt, gab er zu, daß 200,000 Eingeborene im Libanon französisch sprechen. Das ist eine schätzbare Anerkennung der erfolgreichen Arbeit, welche im Libanon von den Jesuiten-Vätern, Marien-Brüdern, und Christlichen Schulbrüdern geleistet wurde; denn diese lehren in ihren Schulen französisch.

In Damascus wird gegenwärtig eine neue Franziskaner-Pfarrei gegründet, vom Hochwürdigen Pater Joseph Teyssen, einem belgischen Franziskaner. Nach dem Gemetzel im Jahre 1860, in welchem Tausende von Christen hingeschlachtet, Frauen und Kinder in türkische Harems geworfen, und zu schändlicher Sklaverei verurteilt wurden, hat der größere Teil vom Libanon, unter dem Schutze der Großmächte, seine eigene christliche Regierung bekommen. Der Weltkrieg brachte dieses schöne Land unter die Herrschaft Frankreichs, dessen Regierung am 1. September 1920 seine Selbständigkeit wieder herstellte; seither ist das Land bekannt als die Republik „Groß-Libanon." Im Norden grenzt es an den Nater el Kebir,

Von links nach rechts: Der Hochwürdigste Bischof Schrembs, Seine Exzellenz der Patriarch von Jerusalem, der Hochwürdigste Bischof Schuler.

im Süden an Palästina, im Westen an das Mittelländische Meer, und im Osten an den Anti-Libanon.

In seinem Hirtenschreiben vom letzten Januar warnt der Apostolische Delegat von Syrien, Msgr. Frediana Giannini, O. F. M., die Gläubigen vor selbstsüchtigen Aufwieglern, welche, während sie den neuen Zeitgeist verbreiten, die Autorität der Kirche untergraben, und der Kirche irgend welches Recht in Sachen der Politik abstreiten." Er erinnert sie daran, daß es Pflicht eines jeden Bürgers sei, die Interessen des Landes zu schützen, und lenkt die Aufmerksamkeit auf die Gefahren, welche die öffentliche Wohlfahrt bedrohen. Er bedauert die unanständige Kleidertracht der Frauen von Libanon, welche ihren europäische Schwestern nachahmen.

Vermischte Nachrichten vom hl. Lande.

Als der britische Kreuzer Empreß of India letzten Oktober bei Jaffa vor Anker ging, benützten die Katholiken der Schiffsmannschaft die Gelegenheit, eine Wallfahrt nach Jerusalem zu machen. Sie gingen zur hl. Beichte und empfingen die hl. Kommunion auf Kalvaria, zur großen Erbauung ihrer Kameraden.

Während eine Abteilung der englischen Flotte im Mittelländischen Meere vom 19. bis 26. Mai 1921 vor Jaffa lag, fand eine eindrucksvolle katholische Seemannswallfahrt statt, die erste in der englischen Schiffahrtsgeschichte. Eine große Anzahl der katholischen Seeleute pilgerte nach Jerusalem, wo sie die Gäste des Patriarchen von Jerusalem waren, und mit der allbekannten Leutseligkeit und Gastfreundschaft der Minderbrüder in ihrem Pilger-Hospiz, der berühmten Casa Nuova in Jerusalem, bewirtet wurden. In Prozession begaben sie sich zur Basilika des hl. Grabes, wo sie von den Minderbrüdern, den Wächtern des hl. Grabes, feierlich empfangen wurden. Alle gingen in der Franziskanerkirche zur hl. Beichte und empfingen am folgenden Tage die hl. Communion auf Kalvaria. Dann gingen sie den öffentlichen Kreuzweg, die Stationen wurden in englischer Sprache gebetet. Nachdem sie die andern hl. Stätten in Jerusalem und Bethlehem besucht und sich alle durch ihr musterhaftes und frommes Benehmen erbaut hatten, kehrten sie nach Jaffa zurück.

Auf dem Berge Carmel, wo nach einer Ueberlieferung, schon im Jahre 82 eine Kirche zu Ehren Unserer Lieben Frau erbaut wurde, weihte der Patriarch von Jerusalem, Msgr. Barlassina, letzten Oktober ein Heiligtum ein unter dem Titel „Unsere Liebe Frau vom Berge Carmel". Ein ernster Aufstand ereignete sich letzten Mai unter den Arabern in Jaffa, Petah Tikva, Pehooth, Khedera und Nablous. Tausende von Arabern überfielen gleichzeitig die jüdischen Colonisten und richteten beträchtlichen Schaden an. Die Größe der Vorbereitungen, die Organisation der Empörer, und die Zielsicherheit des Angriffs, sind unerhört im modernen Palästina.

Der Brunnen Abrahams zur Beersheba, im südlichen Palästina, ist jetzt mit moderner Pumpmaschinerie ausgerüstet, um den uralten Pumpenschwengel mit Seil und Eimer, welcher Tausende von Jahren im Gebrauch war, zu ersetzen.

Ein jüdischer Offizier der britischen Armee, welcher sich durch den Glauben und die Andacht der unter seinem Kommando stehenden irischen Soldaten zum Christentum bekehrte, wurde im Sions-Kloster zu Bayswater, London, getauft.

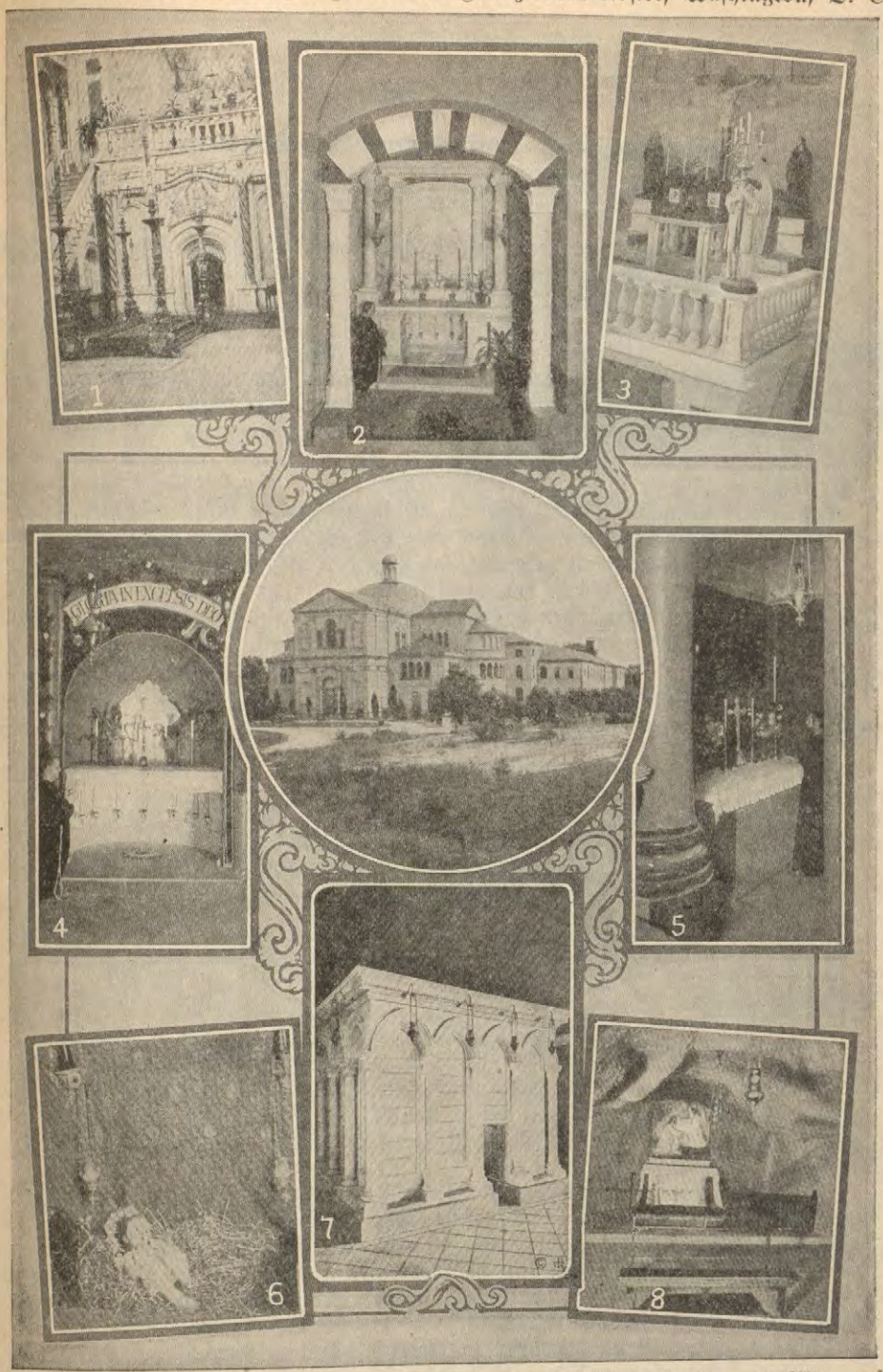
Eine Bombe, welche während des Krieges in der Nähe von Jericho platzte, warf Bruchstücke von Mosaik empor, die beweisen, daß hier das Pflaster einer christlichen Basilika aus dem vierten Jahrhundert liegt.

Zu Ascalon wurden neulich die Ruinen des Palastes des Königs Herodes entdeckt, der von Josephas Flavius beschrieben wurde.

Die englische Regierung hat in Jerusalem ein Komitee von Altertumsforschern gegründet, deren Mitglieder aus Dominikanern, Augustinern und Franziskanern bestehen. Unter der Oberaufsicht dieses Komitees wurden Ausgrabungen zu Gethsemane, Ascalon, Jericho und Tiberias vorgenommen. Es wurden einige sehr wertvolle Entdeckungen gemacht.

Pater Barnabas Meistermann, O. F. M., hat uns wiederum schätzbare Erzeugnisse seiner Feder zukommen lassen: ein Werk über Kapharnaum und Bethsaida, dem eine Studie über das Alter der Synagoge zu Kapharnaum, welche während der letzten Jahre ausgegraben wurde, beigefügt ist; auch wurde eine neue Auflage seines Noveau Guide de Terre Sainte im Jahre 1921 zu Paris von Picard gedruckt. Für Studenten der heiligen Schrift und der Wissenschaft über Palästina wird das gewiß von großem Interesse sein.

Mit Abläſſen bereicherte Heiligtümer im Franziskanerkloſter, Waſhington, D. C.

1. Salbungsſtein und die hl. Grabkapelle.—2. Verkündigungsgrotte.—3. Altar auf Kalvaria.—4. Geburtsgrotte.—5. Altar der hl. drei Könige.—6. Krippe.—7. Grabmal Mariens.—8. Gethſemanegrotte.—9. Aeußere Anſicht der Kirche.

Glockenklänge vom Mount St. Sepulchre.

September 1920 bis September 1921.

Gott sei Dank, unsere bescheidenen Klosterglocken ließen dieses Jahr nur Freuden- und Jubelklänge über den Mount St. Sepulchre erschallen. Sie läuteten zu den Festlichkeiten und Andachten der Kirche, welche hier mit jener innig feierlichen Stimmung der Freude begangen werden, zu welcher uns der Besuch der Heiligtümer begeistert, die mit denselben Abläßen bereichert sind, wie die hl. Stätten Palästinas, deren getreues Abbild sie darstellen. Die Weihnachtsfeierlichkeiten wurden in der Geburtsgrotte begangen, die Charwoche mit ihrer liebernsten Mahnung ans Leiden Christi, und die feierliche Grablegung Christi „am Charfreitag, welche nur in der Basilika des hl. Grabes zu Jerusalem und auf dem Mt. St. Sepulchre stattfindet, wurde eindrucksvoll gefeiert; das Fest der Aufnahme Mariens begingen wir am Grabe der allerseligsten Jungfrau. Bei all diesen Feierlichkeiten haben sich Scharen frommer Gläubigen mit der Kommunität vom Mount St. Seplchre vereinigt.

Eine große Anzahl von innigen Verehrern des mächtigen Wundertäters von Padua wohnte jeden Dienstag der feierlichen Responsorien-Andacht bei. Das Fest des hl. Antonius wurde, wie gewöhnlich, aufs Feierlichste begangen. Es war in der Tat ein Lilienfest, Lilien schmückten den Altar, Lilien in reichster Fülle zierten die Kapelle, Lilien wurden in der Prozession durch die Kirche getragen. Die Hochwürdigen Karmeliter-Patres, hielten das Hochamt, während der Hochwürdigste Herr Bischof Shahan, Rector Magnificus der Katholischen Universität von Amerika, bei der feierlichen Weihe der St. Antonius-Lilien amtierte.

Das Hochheilige Fronleichnamsfest wurde mit der gewohnten prachtvollen Prozession mit dem Allerheiligsten durch das Klostergut von Mount St. Sepulchre gefeiert, wo die natürliche Ueppigkeit des Laubwerkes noch erhöht war durch die herrliche Blumenpracht der Gärten.

Am Feste des hl. Dominikus wurde in angemessener Weise nach einer alten Ueberlieferung der zwei Orden das Hochamt in der Kapelle der Dominikaner-Väter von den Franziskanern gehalten; dafür hielten am Feste des hl. Franziskus die Dominikaner-Patres den Gottesdienst in der Gedächtniskirche auf dem Mount St. Sepulchre.

Pilgerzüge von nah und fern kamen auch dieses Jahr hierher, vom Mai bis September, und jeden Sonn- und Festtag war die Gedächtniskirche mit frommen Anbetern gefüllt. Unsere edlen Ritter vom Mount St. Sepulchre, welche mit so viel Eifer und Opferwilligkeit für die Pilger und alle Besucher der Kirche von Mount St. Sepulchre sorgen, verdienen unsern herzlichsten Dank für die unablässige Treue und Ergebenheit zum guten Werke des hl. Landes.

Bruder Anton Bruya, welcher im August 1920 in Begleitung vom Hochw. Vater Paschal Robinson nach dem hl. Lande abreiste, kehrte im Juli wieder zurück, nachdem er die hl. Stätten in Judäa und Galiläa, die Ewige Stadt, und andere Städte Italiens und Frankreichs besucht hatte.

Der Beruf.

An Euch, Ihr Knaben und Jünglinge, wendet sich nunmehr der Kalendermann; einem jeden einzelnen von Euch ruft er zu: „Vielleicht bist auch Du zu einem höheren Beruf bestimmt. Vom Pfluge oder von der Werkstatt weg kann Gott Dich rufen, und bestimmen, ihm als Laienbruder im Ordensstande zu dienen; von Deinem Elternhaus oder von Deinen Studien weg kann er Dich rufen und würdigen, ihm als Priester in den Missionen zu dienen. Mensch sein heißt Diener sein! Aber welch erhabeneren Dienst gäbe es, als den unmittelbaren Dienst im Hause des Allerhöchsten, im Priester- und Ordensstande? Horche auf, ob Du nicht den Ruf Gottes vernimmst! Und glaubst Du seinen Ruf zu hören, dann säume nicht, damit die Gnade der Berufung nicht verloren gehe. Handle entschlossen, Gott wird dich führen. Willst Du Dich näher über den Ordensstand unterrichten, dann schreibe an das Commissariat des hl. Landes, Washington, D. C., um Zusendung des Büchleins: „Mein Beruf!"

Akademische Grade

Folgende Mitglieder des Klosters Mount St. Sepulchre erhielten an der Katholischen Universität von Amerika akademische Grade; Hochw. P. Leo Ohleyer von der Herz-Jesu Provinz erhielt den Doktorgrad in der Philosophie (in der (Heiligen Schrift"); Hochw. P. Valentine Schaaf von der Provinz des hl. Johannes des Täufers den Doktorgrad im Kirchenrecht; Hochw. P. Ambros Villapando von Mexiko den Doktorgrad im Kirchenrecht; Hochw. P. Anton Melo von Havana (Cuba) den Doktorgrad im Kirchenrecht; Hochw. P. Thomas Ameringer von der Provinz des hl. Johannes des Täufers, den Doktorgrad in der Philosophie (Klassische Sprachen); Hochw. P. Aloysius Fromm, von der Herz-Jesu Provinz, den Doktorgrad in der Philosophie (Biologie). Wir gratulieren den Hochwürdigen Patres zu ihrem schönen Erfolg und wünschen ihnen eine glänzende Laufbahn im Dienste der Kirche und des Ordens.

Hochw. P. Nikolaus Reagan, früher Student im Kloster Mount St. Sepulchre, der sich dann den Titel eines General-Lektors der Theologie in Rom geholt hatte, erhielt an der Universität von Chicago im vergangenen Juni den Doktorgrad der Philosophie, und wurde vom Ordensgeneral beauftragt, ins Heilige Land zu gehen.

Bruder Anton Diermeier, seit 1913 Mitglied unseres Klosters, hat die Erlaubnis erhalten, in die Mission des Heiligen Landes zurückzukehren.

Selbstaufopferung

Wieder einmal war unsere Gedächtnis-Kirche Zeuge der freudigen und freiwilligen Selbsthingabe an Christus; es war am 24. Juli, daß daselbst zwei unserer

jungen Kleriker die feierlichen Gelübde ablegten; sie bereiten sich nunmehr aufs Priestertum vor, um in den Missionen des heiligen Landes zu wirken. Die beiden Glücklichen sind Frater Alfons O'Hanlon und Frater Bonaventura Simon.

Viele Geistliche der nächstgelegenen Klöster und eine große Menge Andächtiger wohnten dem Hochamte bei, das der Hochw. P. Bernardin Billinger, zur Zeit Superior von Mount St. Sepulchre, zelebrierte und in dessen Hand die zwei Auserwählten am Altare das feierliche Gelübde des Gehorsams, der Armut und der Keuschheit ablegten. Der hochw. Herr Dr. Theol. Bernard McKenna von der Katholischen Universität von Amerika hielt eine herrliche Predigt über die Erhabenheit des Ordensstandes.

Die einfachen Gelübde haben im Juni und August in ihren Noviziatshäusern abgelegt Frater Friedrich Stadler, Bruder Gabriel Hollywood, Bruder Andreas Catlin, Bruder Josef Bucher, und Bruder Bernhard Hauslein.

Das Prüfungsjahr haben angetreten die Brüder Pascal Edwards und Giles Gottsacker.

Totentafel

Am 13. Dezember 1920 verkündeten die Glocken des Mount St. Sepulchre den Tod unseres lieben Bruders Crispin Kurtz. Bruder Crispin war geboren am 13. April 1870; am 29. April 1900 trat er in den Orden der Minderen Brüder. Sechs Jahre verbrachte er im Heiligen Lande als Sakristan beim Heiligen Grab in Jerusalem. Im Jahre 1913 kehrte er nach Mount St. Sepulchre zurück; daselbst blieb er, bis ihn eine gefährliche Krankheit in das St. Franziskus Hospital (New York City) brachte, wo er eines friedlichen Todes starb. Zwanzig Jahre hindurch hat er Gott treulich und fromm im Franziskaner-Orden gedient. R. I. P.

Mit der ganzen Nation betrauerte das Kloster Mount St. Sepulchre den am 24. März 1921 erfolgten Tod seines hohen Freundes und Protektors, des Cardinals James Gibbons. Schon seit der Gründung des Franziskanerklosters in Brookland war Cardinal Gibbons ein warmer Freund, ein treuer Gönner, und ein eifriger Mitarbeiter an dem guten Werke des Heiligen Landes. Seiner wird stets mit besonderer Dankbarkeit und lieber Erinnerung unter den großen Wohltätern und Gönner des Mount St. Sepulchre und unter den Förderern des guten Werkes des Heiligen Landes gedacht werden. R. I. P.

✝ Unsere verehrten Kreuzfahrer ✝

Wir bitten unsere verehrten Leser, unserer im verflossenen Jahre dahingeschiedenen Förderer und Kreuzfahrer, deren Namen hier folgen, im Gebete gedenken zu wollen.

Förderer:

Armbrust, Bertha
Armbrust, Mathilda
Brake, Elisabeth
Brungardt, Katharina
Diebold, Frau Justina
Englert, Katharina
Felten, Magdalena
Freitag, Frau Margaretha
Gartner, Georg
Gindin, Frau M.
Glas, Frau Anna
Gramling, Frau Theresia
Hoffmann, Frau P. C.
Kamer, Frau Franziska
Klingel, Mathias
Klug, Elisabeth
Lampey, William, Sr.

Kreuzfahrer

Lang, Joseph
Miller, Gabriel
Obertien, Emma
Ostendorf, Frank J.
Rauh, Frau Katharina
Reinbold, Anna
Ring, Franziska
Schaefer, Frau Klara
Schau, Frau Regina
Schneider, Margaretha
Schölich, Joseph
Seng Elisabeth
Stollenwert, Franziska
Vaal, Maria
Weber, Katharina
Wendt, Frau Anna
Wettstein, Regina
Wiewel, Georg
Wingert, Julia, J.
Wischt, Karl
Woechner, Anna

Kreuzfahrer:

Abler, Katharina
Ackeron, Anna Van
Adams, Franziska
Alar, Elilsabeth
Alerding, Andreas
Allgeier, Frau Joseph
Anheier, Franz Joseph
Anheier, Anna Maria
Armbrust, Mathilda
Armbrust, Bertha
Artz, Theodore
Arust, Mos.
Auth, Franziska

Bail, Louise
Bartlind, Bern
Bauer, Angelina
Bauer, Frau Philomena
Bauer, Maria
Bauer, Johann
Baumgartner, Elisabeth
Baustert, Nikolaus
Bayer, Frau Kath.
Beau, Frau Frank
Beau, Maria
Beckmann, Franziska
Behler, Gertrude
Beile, Louise
Bell, Anna Kath.
Bens, Heinrich
Berberich, Johann
Berberich, Maria
Bergman, Anton
Bergmann, Anna
Bernholz, Heinrich
Bernt, Frau Maria
Bersch, Otto
Berthold, Karl
Bichler, Franz
Binz, Mina
Birl, Margaret
Birl, Margaretha
Blatz, Anna Maria
Blatz, Peter Joseph
Blank, Frau C.
Blatz, Rosa
Bodensteiner, Heinrich
Bode, Frau Joseph
Bohan, Frau N.
Bohnen, Frau Barbara
Bohner, Magdalena
Boomer, Katharina
Boomer, Karl
Born, Margaretha
Bossard, Mueller Frau
Boß, Frau Angeline
Botz, Elisabeth
Braendel, Elisabeth
Brake, Elisabeth
Brake, Johann
Brake, Nikolaus
Brake, Angela
Brenner, B.
Brings, Frank
Brinks, Bernard
Brockmann, Georg
Brod, Katharina
Bropart, Elisabeth
Bruckner, Johann
Brune, Heinrich
Bub, Magdalena
Budion, Katharina
Buhl, Anna
Busse, Heinrich

Carroll, Franz
Chesleck, Klara
Cismoski, Michael
Cordes, Maria

Dakringer, Elisabeth
Dallinger, Adam
Danzl, Frau Elisabeth
Daunhauer, Katharina
Degenstein, Marianna
Determan, Heinrich H.
Deutsch, Paulina
Diegelman, Lorenz
Dietrich, Maria
Dietz, Anna
Doemling, Aloys
Doerr, Frau J.
Doffing, Maria
Dorsch, Johann
Drokosch, Anton
Dudeck, Jakob
Dulsky, Martin
Dunis, Augusta
Dweuer, Luise

Ecker, Johann
Eckert, Katharina
Eckrich, Martin
Ehlich, Joseph
Eick, Peter
Eigl, Joseph
Eikelmann, Christoph
Eikelmann, Katharina
Einhouse, Hedwig
Eischen, Peter
Ellar, Anna
Elsen, Theresia
Engler, Maria
Ernst, Johann
Eskes, Theresia

Falck, Frau Theresia
Falkner, Frau R.
Fanney, Joseph
Feigl, Joseph
Feilke, Magdalena
Feiser, Joseph
Feldmeier, Johann
Fettig, Joseph
Feuerstein, Maria
Filipp, Joseph
Filipp, Maria
Fischer, Maria Anna
Fischer, Barbara
Fleischacker, Georg
Florch, Regina
Förstner, Frau Maria
Foltz, Kaspar Max.
Foß, Theresia
Frank, Julius
Frehauf, Frau Kaspar
Freitag, Frau Margaretha
Frenzel, Ferdinand
Frenzel, Justina
Frietsch, Magdalena
Frisohn, Eva
Fries, Josephine
Frömel, Emilia
Fuchs, Josephine
Futterer, Alexander

Garner, Georg
Gartner, Georg
Gassen, Anna Maria

Kreuzfahrer

Geis, Frank, Sr.
Geiser, Helen
Geisenhof, Benedikt
Gendemann, Helena
Gerber, Franziskus
Gerber, Theresia
Gerstner, Agnes
Gensler, Katharina
Gierl, Barbara
Gigo, Joseph
Glas, August
Godsemeier, Franziska
Goschen, Johann
Götz, Katharina
Gramer, Theresa
Graff, Katharina
Graff, Michael
Graf, Franziska
Greive, Maria
Greive, Bernard
Grinstein, Peter
Grevening-Sunen, Elisabeth
Griesgraber, Franz Xaver
Großman, Roman
Großman, Ottilia

Haak, Magdalena
Haag, Ida
Habiger, Theresia
Häusler, Floriana
Haffinsteiner, Mich.
Hagene, Katharina
Hamm, Susie
Hamm, Herr Herm.
Hannaway, Kathie
Happe, Elisabeth
Hartmann, Joseph
Hartmann, Sophie
Hartmann, Thomas
Hatting, Gerhard
Haubrich, Eva
Hauber, Elisabeth
Hausel, Johann F.
Heckel, Theresia
Hefenstreit, Elisabeth
Hegel, Emanuel
Hegel, Margaretha
Heinefeld, Margaretha
Heigl, Joseph
Hemlock, Frau Elisabeth
Hempelmann, Anna Maria
Herrbach, Johanna
Herzog, Leonhardt
Herzog, Elisabeth
Herner, Friedrich
Herz, Matthias
Heus, Anna
Hinden, Juliana
Hipelis, Kaspar
Hipelis, Cecilia
Hoch, Andreas
Hoch, Johann
Hoch, Johannes
Hochw. Herr Prof. Iten
Hochw. Herr P. Joseph Guth, O. M. I.
Hochw. Herr Johann Rozamus
Hoenigmann, Joseph
Hoeckel, Georg
Hoekerl, Theresia
Hoehe, Frau M.
Hoehe, Michael
Hoffman, Herr Wm.
Hoffart, Melchior
Hofmeister, Joseph
Höfner, Barbara
Höfner, Frank
Höfner, Mina
Höfner, Amela
Höfner, Johannes
Hoppe, Anton
Huber, Theresia
Hugel, Johann Sr.
Hübner, Maria
Hugel, Elisabeth
Hugel, Johann
Hueben, Eleonora
Hunfeldt, Margaretha
Hupt, Rosa
Hupperth, Hubert
Hupperth, Anton

Jakels, Susanna
Jansen, Christoph
Jungwirth, Marianna
Jung, Magdalena

Kalkman, Margarethe
Kampman, Alfred
Kämmerer, Johann
Kamer, Frau Franziska
Kämki, Elisabeth
Kappel, Theresia
Kappel, Frau
Kappel, Katharina
Kappel, Michael
Kappel, Johannes
Karman, Joseph
Karst, Henrietta
Karst, Aloysia
Kasperbauer, Seb.
Katzenberger, Juliana
Kausler, Georg
Keehn, Isidore
Keintz, Elisabeth
Keller, Johannes
Kirchdörffer, Karl
Kißner, Lorenz
Kleber, Joseph Jr.
Klassen, August
Klassen, Maria A.
Klabasch, Franz
Klabasch, Franziska
Klaeß, John M.
Klein, Ludwig
Klingelsmith, Louis Alph.
Klingelsmith, Joseph J.
Klobendanz, Joseph
Klobendanz, Anna Maria
Kloecker, Ottilie
Klute, Margaretha
Klug, Elisabeth
Knoll, Ludwig
Knoll, Antonia
Koenig, Mrs. E.
Koehn, Maria
Koepper, Frank
Kohl, Valentine
Kohl, Katharina
Kolb, Anna
Kolkes, Mathias
Kolkman, Margaretha
Koop, Frau N.
Kortsch, Paul
Kott, Agatha
Kraus, Maria
Kramer, Heinrich
Kraus, Anna
Kraus, Joseph
Kreikemeier, Anton
Kreuzer, Adam, Sr.
Kring, Elodine
Krüger, Helena
Kuby, Margaretha
Kuby, J.
Kuby, Joseph
Kuhn, Isidor
Kuntz, Kunigunda
Kunz, Maria Eva
Kutnie, Maria

Lampey, Wilhelm
Lampke, Georg
Lankhuf, Sophia
Lang, Johann
Lang, Joseph
Langer, Aloysius E.
Lankhuf, Sophie
Lankhuf, Anna
Lankhuf, August
Lanfkötter, Arnold
Lechner, Karl
Ledogar, Joseph

Kreuzfahrer

Leitner, Johann
Leicht, Rosa
Lemori, Anna
Lenz, Theresia
Lenz, Heinrich
Lenz, Ben. Heinrich
Lenz, Joseph
Leropart, Elisabeth
Leuf, Jakob, Sr.
Leuf, Josephine
Leuf, Jakob, Jr.
Leuf, Joseph
Lies, Frau Rosa
Litz, Theresia
Lodes, Katharina
Lorenz, Frau Katharina

Maching, Alois
Mahne, Philipp
Mahne, Heinrich
Mai, Frau Apolonia
Maier, Elisabeth
Maier, Hedwig
Maier, Margaretha
Manski, Frau
Marix, Theresia
Morath, Elisabeth
Marton, J.
Markuß, Geosito
Matheri, Peter
Matken, Peter
Mehl, Maria
Meier, Anna Maria
Meier, Elisabeth
Meienberg, Frau Alfonsia
Meininger, Frank
Melzer, Frau Louise
Menzing, Friedrich
Merkel, Kaspar
Merkel, Katharina
Messang, Philipp
Meyer, Franz
Meyer, Maria
Middendorf, Bernhard
Miller, Nikolaus
Miller, Frau Rosa
Miller, Magdalena
Miller, Susan
Mischel, Sebastian
Mogenhaupt, Josephine
Mohs, Peter
Mohs, Gertrud
Moor, Georg
Mosmeyer, Johann
Mosmeyer, J.
Moßbrucker, Peter
Moßbrucker, Margaretha
Moser, Joseph
Mossinger, Franz
Mueller, Katharina
Muehldorfer, Karl
Mueller, Katharina
Mueller, Barbara
Mueller, Herman
Mueller, Joseph
Mugrauer, Albert
Müller, Herman
Müller, Margaretha
Müller, Julius
Muschal, Anton
Muth, Frau Rosina

Nagelmüller, Alois
Nawcocki, Joseph
Nawcocki, Cäcilia
Nelesen, Maria
Nelison, Frau
Neumann, Johann
Neumaier, Louis
Nicola, Elisabeth
Nieland, Gerhard
Nierengarten, Elisabeth
Nothstein, Minna

Obertin, Emma
Ober, Anna
Obermueller, Paul
Obst, Frank
Ochs, Johann
Ogs, Joseph
Onlodasha, Frau J.
Oroslon, Georg
Ortlieb, Julius
Otte, Rosalia
Otten, Elisabeth

Partush, Carl
Paus, Anna
Paus, J.
Paus, Johannes
Pautmeier, Frau Maria
Perl, Hieronymus
Pfirmann, Christina
Philipps, Emanuel
Phillips, Katharina Olga
Pohl, Dominikus
Pöpping, Xaver
Pöpping, Christina
Pöpping, Bernard
Pratl, Rosa
Primus, Joseph

Raab, Anton
Raab, Katharina
Rabuse, Frieda
Radersdorf, Johann
Radersdorf, Emma
Recktenwald, Elisabeth
Redhel, Louis
Reichel, Louis
Reidharr, Frau Regina
Reinbold, Anna
Reisinger, Anna
Rennwald, Karl
Reper, Josephine
Reyer, Josehine
Richter, Frau Katharina
Riederer, Theresia
Rieber, Frau Jacobina
Robek, Julie
Rodenschmit, Anna M.
Roell, Anna
Roeder, Agnes
Roesch, Maria Theresa
Rolicke, Veronicka
Röll, Gregor
Röll, Anton Xaver
Rolfes, Maria
Rooth, Walter
Roski, Johannes
Roseneiler, Frau Maria
Roth, Michael
Rother, Karolina
Rothauer, Joseph
Rother, Viktoria
Rot, Karl
Rouin, Anna Maria
Ruck, Joseph
Ruck, Katharina
Ruebe, Maria
Ruebe, Maria
Rühli, Frau Anna
Ruhman, Gertrud
Rupp, Alexander

Salvato, Antonino
Sartorius, Frau Maria
Sauerer, Theresia
Schwarzmann, Martin
Schneider, Eva
Schatz, Herman
Scheid, Joseph
Schatz, Vitus
Schertz, Robert
Schweihohn, Frank
Schmitt, Frau Justina
Scheid, Maria
Schäfer, Katharina
Schneider, Margaretha
Scharfer, Anton
Schmidt, Maraaretha
Schaub, Benedikt
Schulte, Herman
Schweig, Elisabeth

Kreuzfahrer

Schad, Maria
Schaefer, Emma
Schaefer, Klara
Schaming, Johann
Schau, Regina
Schauer, Maria
Scheele, Herr Wm.
Scheiwer, Frau Agnes
Schellenberger, Maria
Schimenek, Theresia
Schlagintweit, Franziska
Schmidt, Elisabeth
Schmidlkofer, Joseph
Schmitt, Georg
Schmitt, Magdalena
Schmitz, Anna Maria
Schmitz, Jakob
Schmollengruber, Frau F.
Schmollengruber, Florian
Schmucker, Joseph
Schneider, Katharina
Schneider, Michael
Schneider, N., Jr.
Schneider, Nikolaus, Sr.
Schneider, Sch.
Schoenhoeft, Lucia
Schölich, Joseph
Schrörs, Johann
Schreiner, Karl
Schrauffsteiter, Johann
Schubert, Genovefa
Schuerman, Maria
Schulte, Rudolf
Schultenkemper, Ben. Herm.
Schultheis, Barbara
Schumacher, Heinrich
Schumacher, Maria Magd.
Schunder, Johann
Schunder, Mariana
Schwab, Alois
Schwalbach, Theodor
Schwallbach, Theo.
Schwester, Anastasia
Schw. Augustina Uhlenkott, O.S.B.
Schwester, Pancratia von Danville
Schwester, Genofeva
Schweter, Rosalia
Schweter, Emanuel
Schwartz, Ludwig
Schwarz, Markus
Seidel, Lucia
Semori, Anna
Seng, Elisabeth
Seng, Frau Elisabeth, Jr.
Siedel, Alfred
Sigiti, Katharina
Simon, Christina
Simon, Peter.
Simmer, Margaretha
Sista, Genofeva
Spani, Rosa
Sporer, Lorenz
Springer, Elisabeth
Stadtmiller, Maria
Stark, Margaretha
Stahl, Frau Ida
Stein, Johannes
Steffen, August
Stebler, Barbara
Stein, Frau Eleonora
Stefan, Joseph
Stetter, Katharina
Stedilla, Anna
Stisi, Luis Matthäus
Stigler, Joseph
Stirn, Johann
Straub, Carl
Stricker, M.
Stroh, Martin
Stolz, Maria
Stoffel, Peter
Stolz, Maria
Stolz, Johann
Stolz, Frl. Gertrud
Stockinger, Andreas
Stollenwerth, Frances
Stöckinger, Sebastian
Struempf, Georg
Stucker, M.
Sunnenberg, Elisabeth

Tenworthe, Frau F.
Theuworte, Frau
Therhas, Maria
Theinel, H.
Thiergartner, Frau Wm.
Titz, Anton
Tomey, Peter
Trinkwalder, Vibiana
Tschida, Christina

Ulrich, Louis
Unger, Maria

Vaal, Maria
Van Ackeron, Anna
Van Zandt, Fanny
Vogt, Johanna
Volz, Johannes
Volmer, Katharina
Volz, Sophia
Volz, Philomena
Von Rotz, Egger Christine
Vorndick, Bernardina
Vosen, Herman
Vetter, Eva
Vetter, Johann G.

Waal, Maria
Waal, Frau Maria
Wagner, Maria
Wagenback, Frau A.
Wailand, Anna
Wailand, Maria
Wallert, Georg
Wanner, Justine
Walter, Maria
Wangler, Juliana
Wangler, Magdalena
Ward, J. T.
Watermann, Eduard
Weber, Ignatz
Weber, Jakob, Sr.
Weber, Jakob, Jr.
Weber, Rosa
Weber, Frau J.
Weber, Donatus
Weber, Matheus
Weber, Rosa
Weber, Mathias
Weber, Margaretha
Weber, Bernard Joseph
Weiler, Maria
Weiler, Theresia
Weiß, William
Weisbarth, Elisabeth
Weiß, Joseph
Weisenbach, Katharina
Weisenbach, Anton
Weiß, Marianna
Weiß, F. Xaver
Weirauch, Anna Maria
Weinmeyer, N.
Wendt, Anna
Wenzel, Anton
Wenyn, Elisabeth
Wenz, Magdalena
Wick, Maria
Wiest, Christina
Wiewel, Georg
Wilfurth, Barbara
Wilfurth, Martin
William, Frau C.
Winterer, Karolina
Winter, Konrad
Wingert, Julia J.
Woltermann, Heinrich
Wolterman, Sophia
Wolf, Michael
Wordeman, Joseph
Worter, Joseph

York, Johann
Young, Fräulein T.
Young, Frau Johannes

Zacher, Georg
Ziegler, Karolina
Zimberline, Frau Joseph
Zöntlein, Michael
Zwickel, Elisabeth

1922

Kalendarz Krzyżowca

Bóg tego chce

1922

COMMISSARIAT of the HOLY LAND
MOUNT ST. SEPULCHRE
WASHINGTON, D.C.

Published and distributed under permit No. 663 authorized by the act of October 6, 1917, on file at the Post Office of Washington, D. C. By order of the President.—A. S. Burleson, Postmaster General.

Kalendarz • Krzyżowca

Wydawany kwartalnie na korzyść Ziemi Świętej

przez

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND

MOUNT ST. SEPULCHRE WASHINGTON, D. C.

Entered as second-class matter, October 18, 1915, at the Post Office at Washington, D. C., under the Act of Congress of March 3, 1879. Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Sec. 1103, Act of October 3, 1917, authorized on July 1, 1918.

Vol. XXX, No. 1 OCTOBER 1, 1921 25 Cents Yearly

Ogólne Informacye

Kalendarz Krzyżowca jest wydawany na korzyść Miejsc św. w. Palestynie Wszelkie dochody z niego bywają odsyłane do Kustosza Ziemi św. w. Jerozolimie, gdzie, jako i Kolekty z Wielkiego Piątku, są obrócone na utrzymanie Miejsc św. i na rozpowszechni nie Chrześcijaństwa po Misjach Ziemi św., do których nie tylko zalicza się Palestyna, ale też i Egipt, Azya Mniejsza, Armenia i Wyspa Cypr.

Komisaryat Ziemi św. jest legalnie zorganizowaną korporacyą, itsniejącą pod prawami Dystryktu Kolumbijskiego, i osiadłą w Brookland, blisko Washington, D. C. Legalna jego nazwa brzmi: "The Commissariat of the Holy Land for the United States."—(Komisaryat Ziemi św. dla Stanów Zjednoczonych Ameryki). Organizacya ta jest prawnie upoważniona do odbierania legatów i darowizn wszelkiego rodzaju; i wyżej wspomniana legalna nazwa Komisaryatu musi być użyta w wyrabianiu legatów i darowizn wszelkiego rodzaju na korzyść Ziemi św.

Krzyżowcy i wszyscy w ogóle korespondujący z nami powinni podpisywać zupełnie nazwiska i adresa swoje.

Przesyłanie pieniędzy może być przez "Money Order" lub czek. Nie należy przesyłać gotówki w listach nie regestrowanych. Przesyłki takie zwykle giną. Należy się zawsze posługiwać czekiem, money orderem lub listem regestrowanym. Wszelkie przekazy pocztowe lub bankowe wystawione być powinny na Komisaryat Ziemi św., w Waszyngtonie, D. C., albo na Departament św. Antoniego, w Waszyngtonie, D. C.

Wieczni Członkowie, którzyby czasami nie otrzymywali darmo Kalendarza Krzyżowca od Promotora, u którego się dali zapisać, niechaj nas o tem zaraz zawiadomią, podając wyraźnie swe nazwisko i adres, i nadmieniając rok, w którym byli przyjęci jako Wieczni Członkowie; tak niezwłocznie, będzie im posyłany Kalendarz Krzyżowca rok rocznie.

Kalendarz Krzyżowca jest wydawany cztery razy do roku w czterech językach: angielskim, polskim niemieckim. Kalendarz roczny jest dla wszystkich Członków Pobożnej Krucyaty dla Ziemi św. Kwartalniki zaś wychodzące co trzy miesiące, bywają posyłane darmo tylko Promotorom i ich Asystentom.

Włoski Buletyn zwany "LA CROCIATA" jest wydawany na korzyść Miejsc św. w Palestynie, i można takowy nabyć przez naszych Promotorów.

Kalendarz Krzyżowca

wydany na korzyść
Ziemi Św.
przez

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND
MOUNT ST. SEPULCHRE
WASHINGTON, D. C.

1922

The Crusaders' Almanac published by the Franciscan Fathers for the benefit of the Missions of the Holy Land is cordially commended to the patronage of the faithful.

J. Card. Gibbons

Baltimore July 25, 1902.

Kalendarz Krzyżowca wydawany przez Ojców Franciszkanów dla korzyści Misji Ziemi św. jest z całego serca polecony popieraniu Wiernych.

Baltymore dnia 26-go Lipca, 1902 r.

J. Cardynał Gibbons.

Kalendarz Krzyżowca

wydany na korzyść Ziemi św. przez Komisaryat Ziemi św.
w Washington, D. C.

Święta obowiązujące w Stanach Zjednoczonych:

Oprócz niedzieli, każdy katolik, który doszedł do rozumu, i chyba, że uwalnia go od tego choroba lub inna poważna przeszkoda, obowiązany jest do wstrzymania się od pracy i do wysłuchania Mszy św. w dniach następujących:

1. Obrzezanie Pana Jezusa, czyli Dzień Nowego Roku, 1-go stycznia.
2. Wniebowstąpienie Pańskie, 25-go maja.
3. Wniebowzięcie Najśw. Maryi Panny, 15-go sierpnia.
4. Dzień Wszystkich Świętych, 1-go listopada.
5. Niepokalane Poczęcię Najśw. Maryi Panny, 8-go grudnia.
6. Boże Narodzenie, 25-go grudnia.

Świeta państwowe:

1. Dzień Nowego Roku, 1-go stycznia.
2. Urodziny Waszyngtona, 22-go lutego.
3. Dzień Wieńczenia Grobów, 30-go maja.
4. Swięto Wolności, 4-go lipca.
5. Swięto Robotników, 1 poniedz. września.
6. Dzień Krzysztofa Kolumba w wielu Stanach. 12 paźdz.
7. Dzień Dziękczynienia, ostatni czwartek w listopadzie. (30).
8. Boże Narodzenie, 25-go grudnia.

Dni postu

Obowiązujące każdego katolika, który skończył rok dwudziesty pierwszy i nie jest prawnie od postu zwolniony:

1. Wszystkie dni powszednie Wielkiego Postu, począwszy od Środy Popielcowy, 1-go Marca.

2. Suche dni, cztery razy do roku, mianowicie: Środy, Piątki i Soboty; (a) Po pierwszej niedzieli Wielkiego Postu (8, 10, 11 Marca; (b) Po Zielonych Świątkach (7, 9, 10 Czerwca; (c) Po 14-tym Września (20, 22, 23 Września); (d) Po 3-ej Niedzieli Adwentu (20, 22, 23 Grudnia.

3. Wigilię: Zielonych Świątek 3-go Czerwca; Wniebowzięcie N. P. M., 14-go Sierpnia; Wszystkich Świętych, 31-go Października.

Dni postu

W. których nie wolno używać mięsa:

1. Wszystkie Piątki w roku, z wyjątkiem świątecznych.

2. Wszystkie dni postu, z wyjątkiem tych, w których używanie mięsnych potraw jet wyraźnie dozwolonem przez władzę duchowną.

N. B.—Czas spełnienia obowiązku Wielkanocnego, Spowiedzi i Kommunii św. kończy się tego roku z dniem 11-go Czerwca.

Zołnierze i marynarze, będący w czynnej służbie Stanów Zjednoczonych, nie są zobowiązani do zachowania postu mięsnego, z wyjątkiem Środy Popielcowej, Czwartku, Piątku i Soboty Wielkiego Tygodnia i w wigilię Wniebozięcia N. M. P. i Bożego Narodzenia.

Znaki i skrócenia w Kalendarzu.

Znaki i skrócenia: ★—Niedziele i obowiązujące święta; ✠—Dni postne i wstrzemięźliwe; ★—Dni dewocyjne; Sw.—święty; Bł—błogosławiony; Ap.—apostół; M.—męczennik; W.—wyznawca; Pap.—papiez; D.—doktór; Op.—opat; Ks.—ksiądz; Kr.—król; Zał.—założyciel; P.—panna; Wd.—wdowa; Pont.—pontyfikalny; O. M. Cap—Kapucyn; O.F.M.—Zakon Braci Mniejszych (lub pierwszy Zakon Franciszkański); P. C.—Biedne Klaryski (lub drugi Zakon Franciszkański); 3 Zak.—trzeci Zakon Franciszka św.; Ab. G.—Absolucya Generalna (dla Tercyarzy); Od. z.—Odpust zupełny (dla Tercyarzy). Tercyarze mogą dostąpić Odpustu Zupełnego (1) każdego wtorku po spowiedzi, Komunji i po wizycie jednego kościoła, gdzie jest zaprowadzony Trzeci Zakon; (2) jeden raz na miesiac, jakiego bądź dnia, pod zwyczajnemi kondycjami; (3) w dzień miesięcznego zebrania, dla tych którzy są obecnymi, pod zwyczajnemi kondycjami. T. J.—Towarzystwa Jezusowego; Z. Dom.—Zakonu Dominikańskiego.

1	N	**Nowy Rok—Obrzezanie Pana Jezusa.** (G. A. O. Z.*) *Ewangelia: Obrzezanie Pana Jezusa. Łuk. ii, 21–22.* Odpust zupełny dla promotorów Krucyaty.	
2	P	Święto Najświętszego Imienia Jezus. (O. Z.)	*BB. Ben. i Gerarda WW. 1, Z.*
3	†W	Oktawa Św. Jana Apostoła, Ewangelisty.	Św. Daniela, *M.*
4	Ś	Św. Tytusa, Bp., W.	*Bł. Anieli, W. 3-go Zak.*
5	C	Wigilia Trzech Króli.	Św. Telesfora, P. M.
6	P	⇒ ★PIERWSZY PIATEK.* OBJAWIENIE—TRZECH KRÓLI (G. A. O. Z.*) Odpust zupełny dla Krzyżowców	Św. Melaniusza, Bp., W.
7	S	Św. Łycyana, P. M.	Św. Kryspina, Bp., W.
8	N	✠**Pierwsza Niedziela po Trzech Królach** *Ewangelia: Jezus znaleziony w Świątyni. Łuk. ii, 42–52.*	Św. Apolinarego, Bp., W.
9	P	ŚŚ. Juliana i Bazylisa, MM.	Św. Marcyanny, P.M.
10	†W	Św. Agatona, P. M.	Bł. Egidjusza z Lorenzo.
11	Ś	Św. Hyginusa, P. M.	Św. Teodoryjusza, W.
12	C	Bł. Arkadjusza, M.	Św. Tacjana, M.
13	P	⇒Oktawa ŚŚ. Trzech Króli.	Św. Leoncjusza, Bp., W.
14	S	Św. Hilaryona, Bp., W. (O. Z.)	Św. Feliksa, M.
15	N	**2-ga Niedziela po Trzech Królach** *Ewangelia: Gody Weselne w Kanie. Jan. ii, 1–11.*	Św. Pawła, Pustelnika, W.
16	P	Św. Marcelego, P. M.	*ŚŚ. Berarda i Tow. Pierwszych Fran. Męczenników. (O. Z.)*
17	†W	Św. Antoniego, Op., W.	Św. Suplicjusza, Bp., W.
18	Ś	Stolicy Św. Piotra w Rzymie.	Św. Pryski, P. M.
19	C	Św. Kanuta, Kr. M.	*BB. Tomasza, Karola i Bernarda, WW.*
20	P	⇒ŚŚ. Fabyana i Sebastyana, MM.	Św. Maura, Bp., W.
21	S	Św. Agnieszki, P. M.	Św. Publijusza, Bp., W.
22	N	✠**3-cia Niedziela po Trzech Królach.** *Ewangelia: Jezus uzdrawia sługę setnika. Mat. viii, 1–13.*	ŚŚ. Wincentego i Anastazego, MM.
23	P	Św. Rajmunda, W.	Św. Emerencyi, P. M.
24	†W	Św. Tymoteusza, Bp., W.	Św. Felicyana, Bp., M.
25	Ś	Nawrócenia św. Pawła,	Św. Ananiasza, M.
26	C	Św. Polikarpa, Bp., M.	Św. Pauli, W.
27	P	⇒Św. Jana Chryzostoma, Bp. W., D.	Św. Juliana, M.
28	S	Św. Agnieszki, P. M. (drugiej)	*BB. Odoryka, Roderyka i Egidjusza, WW. 1-go Zak.*
29	N	✠**4ta Niedziela Po Trzech Królach** *Ewangelia: Jezus ucisza burze na morzu. Mat. viii, 23–28.*	Św. Franciszka Salez, W., D.
30	P	Św. Martyny, P. M.	*Św. Hyacynty, P. 3-go Zak. (O. Z.)*
31	†W	Św. Piotra Nolasco, W.	*BB. Ludwiki i Pauli, WW. 3-go Zak. (O. Z.)*

Krucyata o Ziemię Świętą

Cel.—Krucyata niniejsza jest to Stowarzyszenie mające na celu oswobodzenie i zachowanie Miejsc Świętych w Palestynie, znajdujących się pod opieką 00. Franciszkanów.

Wstępne.—Osoby chcące przynależeć do krucyaty mogą być przyjęte każdego czasu przez Komisaryat Ziemi Świętej, albo przez Promotorów Krucyaty. Dzieci, osoby zagraniczne i zmarłe mogą zostać członkami Krucyaty i korzystać z duchownych dobrodziejstw tejże. Każdy członek przyjęty odbiera egzemplarz *Kalendarza Krzyżowca*, certyfikat członkostwa i medal wzbogacony odpustami Ziemi Swiętej.

Modlitwa.—Modlitwa dla Krzyżowców (podana na 9-ej stronicy) *nie* jest obowiązkową, i chociażby członkowie ją pominęli, mimo to korzystają z wszelkich dobrodziejstw Stowarzyszenia.

Opłata.—Krzyżowcy wnoszą rocznej opłaty 25 centów na oswobodzenie i zachowanie Miejsc Świętych. Promotorzy i Krzyżowcy ostrzeżeni są niniejszem, aby nie przesyłali pieniędzy (monet lub banknotów) w listach, tylko posyłali takowe przez pocztowy "money order" lub "check." Znaczki pocztowe amerykanskie przyjmuje się na sumy nie przenoszące jednego dolara.

Zmarli Członkowie.—Nie omieszkaj zapisać zmarłych rodziców twoich, krewnych lub przyjaciół do Krucyaty. Tym sposobem uczestniczyć będą w niezliczonych Mszach Świętych, ofiarowanych za nich u Świętych Ołtarzy. Oh jaką wdzięcznością pałać ku tobie będą te biedne dusze, jeżeli przez miłosierność twoją wybawisz je z mąk czyścowych.

Członkowie Wieczyści.—Ktokolwiek złoży w ofierze $12.00 jest zapisany, jako Wieczysty Członek Krucyaty, korzysta z benefisów tejże na zawsze i otrzymuje prześliczny dyplom. Zmarłe osoby mogą być podobnie zapisane. *Familie i Religijne Stowarzyszenia* mogą dostąpić wieczystego członkostwa za złożeniem ofiary $100.00. Ofiary na wieczyste członkostwo mogą być spłacane ratami po 50 centów lub po dolarze miesięcznie Komisaryatowi lub jakiemu bądź Promotorowi.

Korzyści Duchowne.—(1) Krzyżowcy biorą udział w 25,000 Mszach Świętych ofiarowanych rocznie za dobrodziejów przez Ojców Franciszkanów u Świętych Ołtarzy. (2) Mocą brewu Papieża Piusa VI—Inter caetera—z dnia 13-go lipca, 1778 roku, mają udział we wszelkich dobrych uczynkach, modlitwach, postach, pokutach, umartwieniach i pielgrzymkach spełnianych w Ziemi Świętej przez Ojców Franciszkanów, pielgrzymów i wiernych. (3) Uczestniczą w niezliczonych odpustach przywiązanych do Miejsc Świętych, wszystkie odpusty można ofiarować za dusze wiernych zmarłych. (4) Ojciec Święty, Leon XIII, udzielił Odpustu Zupełnego Krzyżowcom w uroczystość Bożego Narodzenia i Wielkanocy oraz w godzinę śmierci, a odpust częściowy każdego Piątku.

Promotorzy.—Wzywamy wszystkich, którym drogą jest Ziemia Święta i drogimi miejsca naszego odkupienia, aby zostali Promotorami Krucyaty. Skoro się zgłoszą, zaopatrzymy ich we wszelkie potrzebne rekwizyta. Ktokolwiek zwerbuje co najmniej dwudziestu-pięciu Krzyżowców w roku, policzony zostanie w poczet Promotorów.

Specyalne Przywileje Promotorów.—Oprócz korzyści jakie odbierają członkowie Krucyaty, Ojciec Święty, Leon XIII, reskryptem z dnia 26-go czerwca, 1894, udzielił dla Promotorów odpust zupełny: (*a*) w Dzień Nowego Roku; (*b*) w uroczystość Wniebowzięcia Najśw. Maryi Panny. Nadto, korzystają oni ze szczególnych Mszy Świętych, ofiarowanych co tydzień na ich intencyę u Grobu Świętego, na Kalwaryi, w kościele Zbawiciela, w Jerozolimie, w Sanktuaryum Zwiastowania, w Nazarecie, w Świętej Grocie Betleemskiej i w Sanktuaryum św. Jana Chrzciciela w Ain Karem. Jako wyraz wdzięczności, od czasu do czasu obdarzamy Promotorów jakimś drobnym upominkiem z Ziemi Świętej i nazwiska ich składane są corocznie do Grobu Świętego.

Aprobata.—Pożyteczna działalność w Ziemi Świętej zostało potwierdzona i polecona przez czterdziestu Papieży w sześćdziesięciu bullach pontyfikalnych i brewach i obdarzone jest szczególnem błogosławieństwem Ojca Świętego, Leona XIII, niedawno zgasłego Ks. Kardynała McCloskey, 1 Jego Eminencyi Najprzew. Ks. M. A. Corrigana, Ich Eminencyi Kardynałow Farley, i Falconio, i Jego Excellencyi, Najprzew. Jana Bonzano, Delegata Apostolskiego. Wszelkie komunikacye należy adresować do:

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND

Mount St. Sepulchre **Washington, D. C.**

1	Ś	Św. Ignacego, Bp., M.	Św. Ignacego, Bp. M.
2	C	★OCZYSZCZENIE NAJŚW. MARYI PANNY. (G. A. O. Z.) Poświęcenie świec.	Św. Wawrzyńca, Bp.
3	P	⇒ ★PIERWSZY PIATEK—Św. Błazeja, Bp., M.	*Bł. Mateusza z Agrigento, Bp., W. 1-go Zak.*
4	S	Św. Andrzeja Cor. Bp., W.	*Św. Józefa z Leonissy, W. (O. Z.)*
5	**N**	**✠5ta Niedziela Po Trzech Królach** *Ewangelia: Podobieństwo o Kąkolu. Mat. xiii, 24–31.*	*Św. Piotra i Tow. 1-go, i 3-go Zak. (O. Z.)*
6	P	Św. Tytusa, Bp., W.	Św. Doroty, P. M.
7	†W	Św. Romualda, Op., W.	*Św. Antoniego ze Stronconio, W.*
8	Ś	Św. Jana z Maty,	Św. Honorata, Bp., W.
9	C	Św. Cyryla z Aleksandry, Bp. W., D.	Św. Apolonii, P. M.
10	P	⇒Św. Scholastyki, P.	Dziesięciu Żołnierzy Męczenników Rzymskich.
11	S	Objawienie się Najśw. Maryi Panny w Lourdes.	Św. Łazarza, Bp., W.
12	**N**	**✠Niedziela Starozapustna** *Ewangelia: Pracownicy we winnicy. Mat. xx, 1–16.*	Siedmiu Braci Zakonu Serwitów, WW.
13	P	Św. Benignusa, M.	*Bł. Jana z Tryory, M. 1-go Zak.*
14	†W	Św. Walentego, M.	*Bł. Joanny z Valois, Wd.*
15	Ś	ŚŚ. Faustyna i Jowity, MM.	*Bł. Andrzeja, W. 1-go Zak.*
16	C	Św. Grzegorza, X. P., W.	*Bł. Filippy, P., 2-go Zak.*
17	P	⇒ŚŚ. Faustyna i Tow., MM.	Św. Fintana, W.
18	S	Św. Szymona, Bp., M.	Św. Flawjana, Bp., W.
19	**N**	**✠Niedziela Mięsopustna** *Ewangelia: Podobieństwo o nasieniu. Łuk. viii, 4–16.*	Św. Konrada, W., 3-go Zak. (O.Z.)
20	P	Św. Leona, Bp., W.	*Bł. Piotra z Treii, W. 1-go Zak.*
21	†W	Św. Seweryna, Bp., M.	Św. Germana, W.
22	Ś	Stolicy Św. Piotra w Antyochii.	*Św. Małgorzaty z Kortony, Pokutnicy, 3-go Zak. (O. Z.)*
23	C	Św. Piotra Damiana, Bp. W., D.	Św. Marty, P. M.
24	P	⇒Św. Macieja, Ap.	Św. Etelberta, K. W.
25	S	Św. Feliksa, III. P., W.	*Św. Sebastyana, W. 1-go Zak.*
10	**N**	**✠Niedziela Zapustna** *Ewangelia: Jezus uzdrawia ślepego. Łuk. xviii, 31–43.*	*Bł. Izabeli. P. 2-go Zak.*
27	P	Św. Leandra, W.	Św. Juliana, M.
28	†W	Św. Romana, Op., W.	*Bł. Antoniny, P.*

List Aprobacyiny

Delegacya Apostolska,
Stany Zjednoczone Ameryki
No. 12061

1811 BILTMORE ST.,
Washington, D. C.
10-go sierpnia 1912 r.

Przew. i drogi Ojcze!

Z wielką przyjemnością dowiedziałem się po przybyciu do Washingtonu, że praca dla Ziemi św. jest założona w tym kraju. Ale doznałem jeszcze większej przyjemności zwiedzając Wasz klasztór, znalazłszy tam tak liczne i ważne pamiątki Miejsc, na których było dokonane dzieło naszego Odkupienia. Wasza praca dla Ziemi św. jest dobrze znana, będąc potwierdzoną przez wielu Papieży i wzbogaconą licznymi odpustami. Tej pracy Ja także udzielam swego błogosławieństwa, i w szczególny sposób polecam czasopismo, znane jako "Kalendarz Krzyżowca." Mam żywą nadzieję, że wasze usiłowania znajdą poparcie u wiernych Stanów Zjednoczonych.

Pozostaję z największą życzliwością,

Szczerze Wasz w Chrystusie.

+ John Bonzano
Archbishop of Melitene

Delegat Apostolski.

Do Przew. O. Godfryda Schilling, O. F. M.
Kollegium Ziemi św., Brookland, D. C.

Dekret Św. Kongregacyi Zakonników

O Kolektach jałmużn na Korzyść Ziemi Świętei

Św. Kongregacja od spraw Zakonnych, aby rozstrzygnąć różne wątpliwości, jakie wynikły i zapobiedz możliwym w przyszłości, postanowiła oświadczyć i niniejszem oświadcza, że w Dekrecie o Instytutach Żebrzących, chwalebne dzieło dla Ziemi świętej polecone Zakonowi Br. Mniejszych nie było i nie jest wkluczone; bo to dzieło, o wiele przewyższające szczególne potrzeby i indywidualne interesy powiedzianego Zakonu, było jak najpełniej potwierdzone, wzbogacone przywilejami i usilnie polecone przez Stolicę Apostolską. Z tego powodu ta Kongregacya, ożywiona pragnieniem nie tylko nie szkodzenia, ale raczej popierania tego dzieła, ustanawia i nakazuje że kolekty na korzyść Ziemi świętej, które dotychczas odbywały się w Wielki Piątek i w innych dniach w ciągu roku przez Br. Mniejszych, czy to osobiście czy to za pośrednictwem innych osób godnych zaufania, według ustaw i zwyczajów prawnie zachowanych w tej rzeczy, mają odbywać się wszędzie i w przyszłości, pomimo wyżej wspomnianego Dekretu z dnia 21 listopada 1908 roku.

Po podaniu do wiadomości Ojca św. Piusa X tych postanowień przez niżej podpisanego Kardynała Prefekta, Jego Świętobliwość raczył je upoważnić dnia 1-go Października 1909 r.

FR. J. C. VIVES,
Prefekt.

1	Ś	★POPIELEC—Bł. Mathei, P. — Św. Antoniny, M. Święcenie Popiołu. Dziś się rozpoczyna Wielki Post.
2	C	ŚŚ. Pawła i Tow., MM. — *Św. Agnieszki z Pragi, P. 2-go Zak.*
3	P	★PIERWSZY PIĄTEK—*Tajemnica Drogi Krzyżowej.* (*O. Z.*) — Św. Kunegundy, P.
4	S	Św. Kaźmierza, Królewicza. — Św. Łucjusza, P., M.
5	**N**	**✠1-sza Niedziela Postu** — *Św. Jana od Krzyża, W. 1-go Zak.* *Ewangelia: Jezus kuszony od czarta. Mat. iv, 1–11.* (*O. Z.*)
6	P	ŚŚ. Perpetuy i Felicyty, MM. — *Św. Kolety, P. 2-go Zak.*
7	†W	Św. Tomasza z Akwinu, W., D. — Św. Toefila, Bp., W.
8	Ś	SUCHE DNI—Św. Jana Bożego, W. — Św. Poncjusza, Dyakona, W.
9	C	Św. Franciszki Rzymianki, Wd. — *Św. Katarzyny z Bologni, P. 2-go Zak.* (*O. Z.*)
10	P	SUCHE DNI—Czterdziestu Męczenników z Sebasty. — Św. Wiktora, M. Dzisiaj rozpoczyna się Nowenna na cześć św. Józefa.
11	S	SUCHE DNI—Św. Konstantego, W. — *BB. Jana Bap. i Krysztofa, WW. 1-go Zak.*
12	**N**	**✠2-ga Niedziela Postu** — Św. Grzegorza, Papieża. *Ewangelia: Przemienienie Pańskie. Mat. xvii, 1–9.*
13	P	Św. Krystyny, P., M. — *Bł. Anioła z Pisy, W. 1-go Z.*
14	†W	Św. Matyldy Królowej. — *Przenieś. Relikwii Św. Bonawentury, W.*
15	Ś	Św. Longina, żołnierza, M. — Św. Zacharjasza, P., W.
16	C	Św. Abrahama, Pustelnika. — Św. Juliana.
17	P	Św. Patrycjusza, Bp. Apostoła Irlandyi. — Św. Jozefa z Arymathei, W.
18	S	Św. Cyryla z Jerozolimy, Bp. W., D. — *Bł. Salwatora, W. 1-go Zak.*
19	**N**	**✠3-cia Niedziela Postu** — Św. Józefa, Oblubieńca Najśw. Maryi Panny. (G. A., O. Z.) *Ewangelia: Jezus wypędza czarta. Łuk. xi, 14–28.*
20	P	Św. Gudberta, Bp., W.—Dziś odchodzona jest uroczystość Św. Józefa. — *BB. Jana z Parmy, Marka i Hipolita WW. 1, i III-go Zak.*
21	†W	Św. Benedykta, Op. — Św. Filomeny.
22	Ś	Św. Katarzyny ze Szwecyi, P. — *Św. Benwenutego, Bp., W. 1-go Z.* (*O. Z.*)
23	C	Św. Fidelisa, M. — Św. Benedykta, Zakonnika.
24	P	Św. Symeona, Dziec. M. — *Św. Dydaka Józefa, W. 1-go Zak.*
25	S	Zwiastowanie Najśw. Maryi Panny. — Św. Kwiryna, M.
26	**N**	**✠4-ta Niedziela Postu** — Św. Ludgera. *Ewangelia: Cudowne rozmnożenie chleba i ryb. Jan vi, 1–5.*
27	P	Św. Jana Damascena, Bp., W. D. — Św. Filetusa i Tow. MM.
28	†W	Św. Sykstusa, 3-go Papierza, M. — *Św. Jana Kapistrana W. 1-go Zak.* (*O. Z.*)
29	Ś	Św. Cyryla, Dyakona. — *Bł. Janiny Maryi, Wd. 3-go Z.*
30	C	Św. Jana Klimaka, Op., W. [Dyakonów. — Św. Zosjusza, Bp., W.
31	P	Św. Benjamina, Dyakona, M. Patrona — Św. Balbiny, P.

Krucyata Ziemi Świętej

Modlitwa Krzyżowca

Ojcze i Wiekuisty Boże nasz! Ofiaruję Ci Najdroższą Krew Jezusa Chrystusa na żadosyćuczynienie za moje grzechy, za potrzeby Kościoła Świętego, za potrzeby Ziemi Świętej, za nawrócenie biednych grzesznikow i za wybawienie dusz z mąk czyścowych.

(Ma być odmawiana rano, w południe i wieczorem.)

Zbożna Praca Ziemi Świętej

PODCZAS rozruchów w całej prawie Europie w roku 1096, Papież Urban 11 zwołał Koncylium do Clermont we Francyi. Otoczony licznem gronem biskupów, rycerzy, szlachty i ludzi wszystkich stanów, Ojciec Święty przemówił w doniosłych słowach, przedstawiając cierpienia, nędze i hańby jakie ponieśli Chrześcianie na Wschodzie z rąk Saracenów, napominając przytem i prosząc wszystkich, ażeby szli w celu oswobodzenia Grobu Świętego z pod jarzmą Mahometan. Z zadziwiającym zapałem i wołaniem "Bóg tego chce!" rzucili się wszyscy do stóp Najwyższego Namiestnika, żobowiązując się ślubem, do wyruszenia na tę wyprawę i walczenia do sił ostatka, dla odbicia Ziemi Świętej z rąk niewiernych; zdobiąc przytem ramię swoje czerwonym krzyżem. Taki był początek "Krzyżowców."

"Bóg tego chce!" rozbrzmiewać zaczęło echem od miasta do miasta, od wioski do wioski, porywając i unosząc ducha cudownym sposobem, prawie wszystich narodów na Zachodzie. Rolnik rzucał swój pług, rzemieślnik swoje rzemiosło, rycerz swoje dobra szlacheckie, książe swe królestwo; wszyscy gotowi poświęcić życie i majętność, dla tak świętej sprawy. Zachęceni przedziwnem nabożeństwem i najczystszą pobudką, zapisywali się tysiącami pod sztandar i przewodnictwo Godfrey'a Bouillon.

W grudniu tego samego roku, Krzyżowcy dotarli do Konstantynopola,

1	S	Św. Teodory, P. M.	Św. Hugona.
2	**N**	✠**Niedziela Pasyjna** *Ewangelia: Żydzi chcą Jezusa ukamienować.*	*Bł. Leopolda, W. 1-go Zak.* *Jan. viii, 46–59.*
3	P	Św. Pankracego, Bp., M.	*BB. Gundolfa i Jana, WW. 1-go Z.*
4	†W	Św. Izydora, Bp., W.D.	*Św. Benedykta Maura, W. 1-go Zak. (O. Z.)*
5	Ś	Św. Wincentego, W.	Św. Ireny, P.
6	C	Św. Sukstusa, P. W.	*Bł. Krescencyi Hess, P. 3-go Z.*
7	P	Siedmiu Boleści. Najśw. Maryi Panny.	*Bł. Wilhelma, W. 3-go Zak.*
8	S	Św. Duonizego, Bp., W.	*Bł. Juliana, W. 3-go Zak.*
9	**N**	✠**Niedziela Palmowa**—(G. A.) *Ewangelia: Solenny wjazd Pana Jezusa do Jerozolimy.*	*Bł. Tomasza, M. 1-go Zak.* *Mat. xxi, 1–9.*
10	P	Św. Ezechiela Proroka. (G. A.)	*Bł. Marka, W. 1-go Zak.*
11	†W	Św. Leona Papieża, W. D. (G. A.)	Św. Izaka, Zakonnika.
12	Ś	Św. Wiktora, M. (G. A.)	*Bł. Anioła, W. 1-go Zak.*
13	C	★WIELKI CZWARTEK. (G. A.)	Św. Hermenegilda, M.
14	P	★WIELKI PIĄTEK. (G. A.)	Św. Justyna, M.
15	S	★WIELKA SOBOTA. (G. A.)	Św. Eustachjusza, M.
16	**N**	✠**Wielkanoc.** (G. A. O. Z.) *Ewangelia: O Zmartwychwstaniu Pańskiem.*	*Św. Benedykta Laber, Biednego, W.* *Mark. xvi, 1–7.*
17	P	Poniedziałek Wielkanocny—Św. Aniceta, P. M.	Św. Innocentego, Bp., W.
18	†W	Św. Apolonjusza, M.	*Bł. Andrzeja, W. 1-go Zak.*
19	Ś	Św. Leona IX, Papieża, W.	*Bł. Konrada, W. 1-go Zak.*
20	C	Św. Marcelina, Bp., W.	Św. Teodora, W.
21	P	Św. Anzelma, Bp., W.	Św. Szymona, P. M.
22	S	Św. Sotera, P., M.	*Bł. Franciszka z Fabryano, W. 1-go Zak.*
23	**N**	✠**Niedziela Przewodnia** *Ewangelia: Jezus objawia się swoim uczniom.*	*Bł. Idziego z Asyżu, W. 1-go Zak.* *Jan. xx, 19–31.*
24	P	Św. Aleksandra, M.	*Św. Fidelisa, M. 1-go Zak. (O.Z.)*
25	†W	Św. Marka Ewangelisty Procesya i litania Świętych.	Św. Ermina, Bp., W.
26	S	Matki Boskiej Dobrej Rady.	Św. Kleta, P. M.
27	C	Św. Zyty, Wd.	*Bł. Jakóba, W. 1-go Zak.*
28	P	Św. Pawła od Krzyża, Założyciela Pasyonistów.	*Bł. Luchejusza, 3-go Zak.*
29	S	Św. Piotra, M.	Św. Hugona, Op., W.
30	**N**	✠**2-ga Niedziela Po Wielkanocy** *Ewangelia: O Dobrym Pasterzu.*	*BB. Benedykta i Józefa Benedykta, WW. 1, i 111-go Zak.* *Jan. x, 11–16.*

gdzie zdradziecko zaatakowani zostali przez —Chrześcian! ówczesny bowiem Grecki Cesarz Alexy, odmówił im przejścia przez swoją posiadłość. Z tego powodu powstała krwawa walka, która skończyła się zwycięztwem dla Krzyżowców i zmusiła Cesarza do ustąpienia. W czerwcu następnego roku zabrali Niceę, a w rok później Antyochyę.

Mimo ciągłych utarczek z okrutnym nieprzyjacielem, szli odważnie naprzód torując sobie drogę wsród piasków Syryi; znosząc nadto niezmierny upał i upadając pod ciężarem swych ciężkich zbroi. Nielitościwie dziesiątkowani przez zarazę, głód i pragnienie, ujrzeli wreście Miasto Święte w miesiącu kwietniu 1099 roku.

Dwa miesiące później, dnia 7 czerwca, oblegli miasto Jeruzalem. Po ogólnym pochodzie w którym Krzyżowcy boso, obchodzili w koło mury miasta, wśród obelg, i zaklęć ze strony Mahometańskich czarodziejow, przypuścili szturm dnia 14 lipca. Następnego dnia Miasto Jerusalem było wzięte i Godfrey Bouillon pierwsze kroki postawił na obronnych murach, jako Zwycięzca.

W ten sposob praca i zamiary Krzyżowców zostały uskutecznione i wykonane. Zrzucili oni i złamali potęgę Turecką, a oswobodzili Chrześcian z pod jarzma i niewoli Muzułmańskiej, Przez te trzy lata krwawych utarczek, Chrześcianie zdobyli sobie taką sławę i odnieśli tak wielkie tryumfy, jakie niepamiętne są w historyi owych czasów. Jedyną pobudką która prowadziła Krzyżowca do takiego męztwa i odwagi, była: "Wiara i niezachwiana Ufność w Opatrzność Boską."

Niedługo cieszyli się jednak Krzyżowcy tak pięknymi owocami swych prac, gdyż tylko przez ośmdziesiąt ośm lat; przyszedł bowiem Sułtan Turecki Saladin w dniu 4 lipca roku 1187 i że swojem wojskiem, zniszczył całkiem Chrzesciańską armię, na

"Rolnik rzucał swój pług" (*str. 9*)

1	P	SS. Filipa i Jakóba, Apostołów.	Św. Jeremiasza, Proroka.
2	†W	Św. Atanazego, Bp. W., D.	Św. Feliksa, Dyakona, M.
3	Ś	Uroczystość Patronatu Św. Józefa (O. Z.)	Znalezienie Krzyża Świętego.
4	C	Św. Moniki, Wd.	Św. Antonii, M.
5	P	⇒PIERWSZY PIATEK—Św. Piusa, V. Papieża.	Św. Anioła, W.
6	S	Św. Jana Laterańskiego,	Św. Benedykty, P.
7	N	✠**3-cia Niedziela Po Wielkanocy** *Ewangelia: Radość po smutkach. Jan. xvi, 16–22.*	Św. Stanisława, Bp., M.
8	P	Objawienie Św. Michała Arch.	Św. Dyonizego, Bp., W.
9	†W	Św. Grzegorza Naz., Bp., W. D.	Św. Beatusa, W.
10	Ś	Św. Antonina, Bp., W.	ŚŚ. Gordyana i Epim. MM.
11	C	Św. Mamerta, Bp., W.	*BB. Juliana, Władysława i Wivaldusa, WW. 1, i 3-go Zak.*
12	P	⇒Św. Neusza, M.	Św. Pankracyjusza, M.
13	S	Św. Serwacjusza, Bp., W.	*Św. Piotra Regalata, W. 1-go Zak.*
14	N	✠**4-ta Niedziela Po Wielkanocy** *Ewangelia: Chrystus obiecuje pocieszyciela. Jan. xvi, 5–14.*	Bł. Petroneli, P. 2-go Zak.
15	P	Św. Jana Baptysty de la Sale, W.	Św. Izydora, M.
16	†W	Św. Ubalcjusza, Bp., W.	Św. Jana Nepomucena, M.
17	Ś	Św. Brunona, Bp., W.	*Św. Paschalisa Baylon, W. 1-go Zak. Patr. Ligi Eucharystycznej (O. Z.)*
18	C	Św. Wenancjusza, M.	*Św. Feliksa, W. 1-go Zak.*
19	P	⇒Św. Piotra Celestyna, P. W.	*Św. Iwona, W. 3-go Zak. Patrona Adwokatów.*
20	S	Św. Bazylisy, M.	*Św. Bernardyna ze Sieny, W. 1-go Zak. (O. Z.)*
21	N	✠**5-ta Niedziela Po Wielkanocy** *Ewangelia: Proście w Imię Jezusa. Jan. xvi, 22–30.*	*BB. Teofila, Kryspina i Benwenuty, WW. 1-go Zak.*
22	P	DNI KRZYŻOWE—Św. Ryty, Wd.	*Św. Jana Forest, M. 1-go Zak.*
23	†W	DNI KRZYŻOWE—Św. Jana Baptysty de Rossi, W.	*BB. Bartłomieja i Gerarda, WW. 1, i, 3-go Zak.*
24	Ś	DNI KRZYŻOWE—Najśw. Maryi Panny Wspomożenie wiernych.	*Bł. Jana z Prady, M. 1-go Zak.*
25	C	WNIEBOWTAPIENIE PANSKIE— *Ewangelia; Wniebowstąpienie Pana Jezusa, Mark xvi, 13-20*	*Przeniesienie Relikwii sw. Franciszka.*
26	P	⇒Św. Filipa Nereusza, W.	*Bł. Maryi Anny od Jezusa, P. 3-go Zak.*
27	S	Św. Bedy, W. D.	Św. Jana, P., M.
28	N	✠**Niedziela Po Wniebowstąpieniu Panskiem** *Ewangelia: Świadectwo Ducha Świętego. Jan xvi, 1–4.*	Św. Augustyna, Bp., W.
29	P	Św. Maryi Magdaleny de Pazzis, P.	*BB. Szczepana i Rajmunda, WW.*
30	†W	Św. Feliksa, P.M.	*Św. Ferdynanda, K. W. 3-go Zak.*
31	Ś	Św. Petroneli, P.	*Św. Anieli Merici, P. 3-go Zak.*

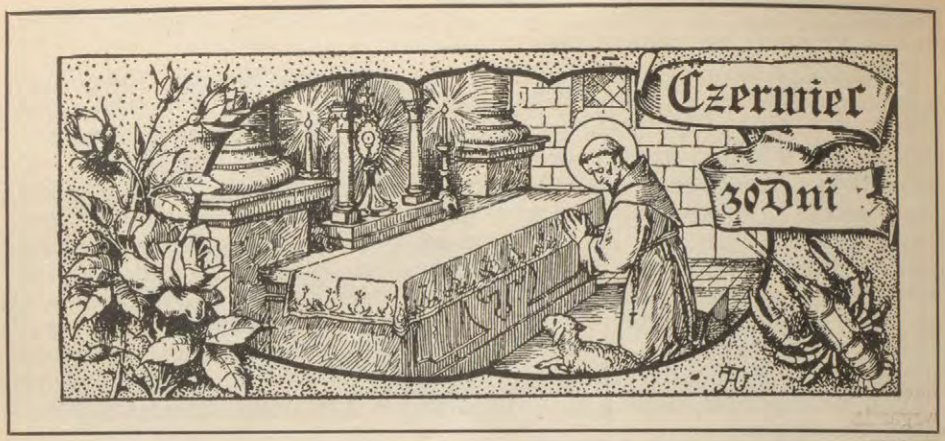
brzegach Jeziora Tyberyackiego i miasto Jeruzalem dostało się w ręce Saracenów, dnia 17 września, tego samego roku.

Z głębokim smutkiem w sercu i ze łzą w oku, opuścili znowu Chrześcianie to Miasto Święte, wraz z jego świętymi zabytkami. Niezostawił Bóg jednak tak pięknie rozpoczętego dzieła w zapomnieniu; wzbudził On nowych Krzyżowców, którzy w dalszym ciągu prowadzić mieli tę zbożną pracę i walczyć nie mieczem, lecz z krzyżem w ręku; nie w krwawych walkach, ale życiem ubogiem, wzgardzonem i Chrześciańską miłością, mieli zdobywać i podbijać dusze Chrystusowi Panu. Tymi nowymi Krzyżowcami byli Ubodzy Synowie pokornego Świętego Franciszka z Assyżu. Od tego czasu aż dotąd, pracowali Oni z niewyczerpanym trudem i poświeceniem nad zbawieniem dusz; a że Bóg błogosławił ich pracy, świadczyły miłość, szacunek i poważanie, jakie odbierali wzamian od niewiernych Muzułmanów. Nadto Chrześcianie otrzymali napowrót wolność utrzymywania tych Świętych Miejsc, uświęconych życiem, męką i śmiercią naszego Boskiego Zbawiciela, Jego Matki Najśw. i Świętych Apostołów, przez całe siedm wieków.

Pomyślność ta jednakowoż, opłaconą być musiała wielkiemi cierpieniami i ofiarami; tysiące bowiem składało swoje życie i śmierć w ofierze za wiarę Swiętą, gdy inni dobrowolnie narażając się na jak najokropniejsze męki napływali, ażeby wziąść miejca zeszłych i umęczonych swoich Braci. Ponieważ aż do roku 1847 sami tylko Franciszkanie, podtrzymywali Wiarę Katolicką w Palestynie, a siły ich coraz więcej się uszczuplały, więc przyszły im z pomocą w jej rozszerzaniu i inne Zakonne Zgromadzenia, ożywione tymże samym duchem ofiary i poświęcenia dla zbawienia dusz. Zapał ten ogarnął także umysły misyonarzy różnych sekt protestanckich, którzy podążyli tam także w celu pociągnięcia i nawrócenia jak najwięcej dusz do swojej protestanckiej religii. Aczkolwiek ich praca była również gorliwą, różniła się ona jednak jak zobaczymy, w swoich sposobach i skutkach, od prac naszych niezmordo-

Rycerz rzucał swoje dobra szlacheckie. (*str. 9*)

1	C	Św. Juwencjusza, M.	*BB. Herkulanusa, Feliksa i Jana WW. 1, 111-Zak.*
2	P	✠ ★PIERWSZY PIATEK—Św. Marceliana i Tow., MM.	*Bł. Humiliany, Wd. 3-go Zak.*
3	S	WIGILIA ZIELONYCH ŚWIATEK.	*Bł. Andrzeja, W. 1-go Zak.*
4	**N**	**✠Zielone Swiątki—(G. A. O. Z.)** *Ewangelia: Żesłanie Ducha Swiętego. Jan. xiv, 23–41.*	Św. Franciszka Karaciolo, W. F.
5	P	Św. Bonifacego, BP., M.	Św. Marcyana i Tow. MM.
6	†W	Św. Norberta, Bp., W.	Św. Klaudyusza, Bp., W.
7	Ś	✠SUCHE DNI—Św. Pawła, Bp., M.	*Bł. Baptysty, P. 2-go Zak.*
8	C	Św. Maksymina, Bp., W.	*Bł. Pacyfika z Cerano, W. 1-go Z.*
9	P	✠SUCHE DNI—Św. Kolumbana, Bp., W.	ŚŚ. Pryma i Felicyana, MM.
10	S	✠SUCHE DNI—Św. Małgorzaty Królowej.	
11	**N**	**✠Niedziela Świętej Trójcy** *Ewangelia: Uczniowie otrzymują posłannictwo nauczania. Mat. xxviii, 18–20.*	Św. Barnaby, Ap.
12	P	Św. Bazylida i Tow. MM.	Św. Jana, W.
13	†W	Św. Akwiliny, P. M. Błogosławienie Lilii i solenna Msza św. na Wzgórzu Grobu Św.	*Św. Antoniego z Padwy, W. 1-go Zak.*
14	Ś	Św. Bazylego Wielkiego, Bp., W.	
15	C	★BOZE CIAŁO. (G. A. O. Z.) Procesya z Przenajśw. Sakramentem. Dziś rozpoczyna się Nowenna do Najsłodszego Serca Jezus.	*Bł. Jolanty, Wd. 2-go Zak.*
16	P	✠Matki Boskiej Nieustającej Pomocy.	*Bł. Gudjusza, W. 1-go Zak.*
17	S	Św. Montana, żołnierza, M.	Św. Gundolfa, Bp., W.
18	**N**	**✠2-ga Niedziela Po Zielonych Świątkach** *Ewangelia: Przypowieść o wieczerzy. Łuk. xiv, 16–24.*	Św. Efremjusza, Dyakona, W.D.
19	P	Św. Julianny. P.	ŚŚ. Gerwazego i Protazego, MM.
20	†W	Św. Silwerjusza, P., M.	*Bł. Michaliny, Wd. 3-go Zak.*
21	Ś	Św. Alojzego Gonzagi, Patrona Młodzieży.	Św. Albana, M.
22	C	Św. Paulina, Bp., W.	Św. Innocentego, P. W.
23	P	✠ ★ŚWIETO NAJSŁODSZEGO SERCA JEZUSA.	Św. Agrypiny, P. M.
24	S	★ŚWIETEGO JANA CHRZCICIELA. (O. Z.*)	ŚŚ. Fausta i Tow. MM.
25	**N**	**✠3-cia Niedziela Po Zielonych Świątkach** *Ewangelia: Przypowieść o zgubionej owieczce. Łuk. xv, 1–10.*	Św. Wilhelma, Op. W.
26	T	ŚŚ. Jana i Pawła, MM.	Św. Wigiliusza, Bp., M.
27	†W	Św. Sampsona, Kapłana, W.	*Bł. Benwenuta z Gubbio, W. 1-go Zak.*
28	Ś	Św. Leona II, P., W.	Św. Ireneusza, Bp., M.
29	C	ŚŚ. PIOTRA I PAWŁA APOSTOŁÓW. (G.A.O.Z.)	Św. Marcelina, M.
30	P	✠Wspomnienie Św. Pawła Apostoła.	ŚŚ. Kajusa i Leona, MM.

"W ciągłych utarczkach z okrutnym nieprzyjacielem" (str. 11)

wanych pracowników Ubogich Synów Św. Franciszka. Posłuchajmy co wtym względzie opisuje nam naoczny świadek wyznania anty-katolickiego.

"Jaka sprzeczność," pisze on—"między pracą misyonarską Braci Mniejszych, a pracą misyonarzy sekciarskich. Klasztory Franciszkańskie tutaj, a w nich ubogie celki zamieszkałe przez Ubogich Braci, przedstawiają prawdziwego ducha ubóstwa i prostoty, który charakteryzuje w całem tego słowa znaczeniu, Ubóstwo Assyzkie. Ich posłanie składające się tylko z materacu wypchanego słomą, stolik bardzo skromnego rozmiaru i materyału, ubogie krzesło, szafeczka na książki i klęcznik do modlitwy, stanowi całe umeblowanie. Oprocz Krucyfiksu lub obrazu Najśw. Dziewicy, zdobiącego te gołe ściany, nie znajdziesz żadnych innych ozdób; posadzka również tylko kamienna.

"Bracia nauczają w krajowym języku; a zatem uszczęśliwieni Syryjczycy, mogą w swoim ojczystym języku, się uczyć religii i potrzebnych wiadomości, i ukochać całem sercem, tę mowę dla której ich ojcowie i przodkowie tyle i przez tak długie wieki wycierpieć musieli, ażeby tylko swoje zwyczaje i tradycye święcie utrzymać i zachować."

Przypatrzmy się teraz co ze sobą przywożą "Nowi Misyonarze Sekt. Protestańskich"—Nie brak tu nic z tego, co służyć może do wygody, nawet do zbytku ludzi żyjących w dostatkach; a więc widzieć możesz kolebacze, wanny, kosztowne dywany, skrzynie, lustra piece etc. a nawet liczną męską i żeńską służbę. Nauczają oni w języku obcym, narzucają i niejako zmuszają krajowców do przyjmowania obcych żwyczajów, poglądów i ubrań, wprost sprzeciwiających się klimatowi, sprzyjającym warunkom i okolicznościom i pamiątkom tak drogim każdemu narodowi. Wspaniałość przeto innego narodu jest tutaj przedstawioną; a zatem ci, którzy powinni wspierać i zachęcać do zachowania wszystkiego co jest ojczyste i swojskie, przeciwnie podkopują, nie tylko miłość

1	S	Święto Najświętszej Krwi Pana Jezusa.	Św. Gaeljusza, Bp., W.
2	N	✠**4-ta Niedziela Po Zielonych Świątkach** Nawiedzenie Najśw. Maryi Panny. *Ewangelia: O cudownem połowie ryb. Łuk. v, 1–11.*	
3	P	Św. Jacentego, M.	*Bł. Rajmunda Lullis, M. 3-go Z.*
4	†W	Św. Teodora, Bp., M.	Św. Flawiana, Bp., W.
5	Ś	Św. Antoniego Zaccaria, W.	Św. Filomeny, P.
6	C	Św. Romula, Bp., W.	Św. Dominiki, P., M.
7	P	✠★PIERWSZY PIATEK—ŚŚ. Cyryla i Metody, Bpp. WW.	Św. Ethelburgi, P.
8	S	Św. Eugeniusza, P., W.	*Św. Elżbiety, Królowej Portugalii, W. 3-go Zak.*
9	N	✠**5-ta Niedziela Po Zielonych Świątkach** *Św. Mikołaja i Tow., MM. 1-go Zak.* *Ewangelia: O Sprawiedliwości Faryzeuszów. Mat. v, 20–24.*	
10	P	Siedmiu Braci, MM.	*Św. Weroniki Julianny, P. (O.Z.)*
11	†W	Św. Piusa I., P., M.	Św. Januara, M.
12	Ś	Św. Jana Gwalberta, Op., W.	ŚŚ. Nabora i Feliksa, MM.
13	C	Św. Anakleta, P., M.	*Św. Franciszka z Solano, W. 1-go Zak. (O. Z.)*
14	P	✠Św. Marcelina, W.	*Św. Bonawentury, Kardynała, W. 1-go Zak. (O. Z.)*
15	S	ŚWIĘTO GROBU PANSKIEGO (O. Z.) Tytularne Święto na Wzgórzu Grobu Św.	Św. Henryka, W.
16	N	✠**6-ta Niedziela Po Zielonych Świątkach** Matki Boskiej Skaplerznej. *Ewangelia: Jezus nakarmia rzeszę. Mark viii, 1–9.*	
17	P	Św. Aleksego, W.	Św. Teodjusza, Bp., W.
18	†W	Św. Kamilla z Lellis, W. F.	Św. Symfory i jej synów, MM.
19	Ś	Św. Wincentego z Paulo, W., F.	Św. Marcina, Bp., M.
20	C	Św. Hieronima Emiliana, W.	Św. Małgorzaty, P., M.
21	P	✠Św. Praksedy, P.	*Bł. Anieli z Marsciano, Wd. 3-go Zak.*
22	S	Św. Maryi Magdaleny, Pokutnicy.	*Św. Wawrzyńca ś Brundusio, W. 1-go Zak.*
23	N	✠**7-ma Niedziela Po Zielonych Świątkach** Św. Apolinarego, Bp., M. *Ewangelia: O fałszywych prorokach. Mat. vii. 15–21.*	
24	P	Św. Krystyny, P., M.	*BB. Kunegundy i Maryi Magdaleny' PP., 2-go i 3-go Zak.*
25	†W	Św. Jakóba, Apostoła.	Św. Krysztofa, M.
26	Ś	Św. Anny, Matki Najswiętszej Maryi Panny.	Św. Pastora, W.
27	C	Św. Pantaleona, Lekarza, M.	Bł. *Maryi Magdaleny Martinengo, P. 2-go Zak.*
28	P	✠ŚŚ. Nazarjusza i Tow., MM.	Św. Wiktora, P., M.
29	S	Św. Marty, P.	Św. Feliksa II, P., M.
30	N	✠**8-ma Niedziela Po Zielonych Świątkach** *BB. Szymona, Piotra i Archanioła. WW. 1-go Zak.* *Ewangelia: Przypowieść o niesprawiedliwym szafarzu. Łuk. xiv, 1–9.*	
31	P	Św. Ignacego Lojoli, W. Zał. Tow. Jez.	Św. Fabjusza, M.

ojczyzny, ale i miłość rodziców i swoich przodków. Skutki są godne politowania. Złe pojęcia jakie zapełniają umysł młodego Syryjczyka, dla braku znajomości głębokich i prawdziwych zasad religii, udzielanych w języku, ktorego dobrze nie rozumie, wkrótce prowadzą go do obojętności religijnej, co jest pierwszym stopniem do niedowiarstwa.

Troskliwość Ojca Świętego, o dobro dusz, zwraca uwagę wszystkich, na to opłakania godne położenie, w Swojej Allokucyi z dnia 14 czerwca, które opiewa jak następuje:

"Zapewnie przypominacie sobie to, cośmy na Prywatnym Konsystorzu wydanym z dnia 10 marca 1919 roku ogłosili, wykażując naszą wielką obawę, o złe następstwa, jakie mogły być wynikiem wojny w Palestynie, tej Ziemi, tak drogiej nam jak każdemu Chrześciańskiemu sercu, uświęconej życiem i śmiercią naszego Boskiego Żbawiciela; nie tylko że się nie zmiejsza, lecz owszem z dniem każdym ta obawa rośnie i się powiększa. Zaiste; jeżeliśmy wtenczas ubolewali nad niegodziwą działalnością Sekt w Palestynie, o ileż więcej dziś boleć powinniśmy, widząc jak szerokie roztacza koła ich bezbożna praca, w czem pomocą im są obfite środki w jakie są zaopatrzeni, w celu wyzyskiwania nędzy, w jaką owi mieszkańcy popadli skutkiem tak okropnej wojny, jaką przeżyli."

Z tego powstaje nowe zagrożenie, o dwóch odrębnych charakterach. W jednym widzimy naszych nowych misyonarzy, którzy pod płaszczykiem niby ducha Chrześciańskiego, starają się wydrzeć ten najdroższy skarb—za który nasz Boski Odkupiciel cierpiał i umarł, przez narzucanie tym biednym i ciemnym na umyśle, złota protestańckiego, wraz z jego zbytkami i rozkoszami, na które ci nieszczęśni lecą jak na łep, tracąc przezto wiarę prawdziwą i poczucie ludzkości. Zdrugiej strony widzimy jak Żydostwo Palestyńskie, uzyskawszy dla siebie osobne przywileje, pomaga im w tej pracy, przez zrzucanie z urzędów Chrześcian, a obsadzanie ich przez swoich współ-wyznawców, W ten sposób, piękność charakteru Ziemi Świętej, przemienia się na miejsce przyjemności światowych.

Wobec tych grożących następstw, Ojciec Święty odzywa się powtórnie do wszystkich Chrześciańskich Narodów z prośbą, ażeby modlili się w tym celu, iżby Bóg raczył przyznać prawo posiadania Palestyny, Chrzescianom-Katolikom, jakto Liga Narodów miała na względzie, gdy ustanawiała Angielski Mandat dla Palestyny. Posłał on także choć szczupłą, lecz według możności swoich zapomogę, dla tych biednych opuszczonych, zachęcając i pozywając wszystkich Chrześcian, do współ-udziału w tej zbożnej pracy, ażeby zapobiedz duchowej ruinie tego narodu, któremu ogłaszaną była ewangelia przez Katolickich Misyonarzy, osobliwie przez Ojców Franciszkanów.

Chcąc zniweczyć zamiary tego podstępnego nieprzyjaciela, który pod pożorem przyjaźni, stara się uniemożliwić i uczynić bez skutecznymi te krwawe zapasy i walki Krzyżowców, jak również niewypowiedziane cierpienia i męczeństwa, jakie przez całe wieki ponosili pobożni i święci Franciszkanie, musimy odnowić nasze usiłowania, ażeby ta Zbożna Praca Ziemi Świętej szła naprzód. Przeto łączymy naszą odezwę wraz z prośbą Ojca Świętego, do wszystkich Katolików w Ameryce, aby nam przyszli z pomocą do wyzwolenia Ziemi Świętej z rąk niewiernych i do przechowania dla przyszłych pokoleń, nieocenionej spuścizny po naszych przodkach, przez przejęcie się tym samem duchem, zapałem i gotowością poświęcenia wszystkiego co nam jest drogie; czy groszem, czy jaką inną materyalną pomocą, do zwyciężenia tego nowego nieprzyjaciela naszej świętej religii.

1	†W	Św. Piotra w okowach	Św. Etelwolda, Bp., W.
		Wielki Odpust Porcyunkuli zaczyna się dzisiaj w południe i trwa aż do jutra do północy.	
2	Ś	★NAJŚWIETSZEJ MARYI PANNY ANIELSKIEJ. (O. Z.)	Św. Alfonsa Liguorego.
3	C	Odnalezienie ciała Św. Szczepana, M.	Św. Piotra, Bp., W.
4	P	⇒PIERWSZY PIATEK—Św. Dominika, Założyciela Dominikanów.	Św. Tertuliana, M.
5	S	Najświętszej Maryi Panny Śnieżnej.	Św. Oswalda, K., W.
6	**N**	✠**9-ta Niedziela Po Zielonych Świątkach** Przemienienie Pańskie. *Ewangelia: Jezus płacze nad Jerozolimą. Łuk. xix, 41–47.*	
7	P	Św. Kajetana, W.	*BB. Agatangeljusza i Kasyana, MM. 1-go Zak.*
8	†W	ŚŚ. Cyryaka i Tow., MM.	Św. Sewerjusza, Kapłana.
9	Ś	Św. Romana, żołnierza, M.	*BB. Jana, Jana Babtysty i Nowelona, WW. 1-go i 3-go Zak.*
10	C	Św. Wawrzyńca, Dyakona, M.	Św. Domicyana, Bp., W.
11	P	⇒Św. Tyburcjusza, M.	*Bł. Ludwiki, W., 2-go Zak.*
12	S	Św. Hilaryi, Wd., M.	*Św. Klary, P. 2-go Zak. Założycielki Zak. Klarysek. (G. A., O. Z.)*
13	**N**	✠**10-ta Niedziela Po Zielonych Świątkach** *ŚŚ. Wincentego i Franciszka, WW. 1-go i 3-go Zak.* *Ewangelia: O Faryzeuszu i celniku. Łuk. xviii, 9–14.*	
14	P	⇒WIGILIA—Św. Euzebiusza, W.	*Bł. Sanktesa, W. 1-go Zak.*
15	†W	★W NIEBOWZIECIE NAJSWIETSZEJ MARYI P. (G. A., O. Z.) *Ewangelia: O Maryi i Marcie. Łuk. xx, 38-42.* Odpust zupełny dla Krzyżowców.	Św. Tacjusza Alcolyte, M.
16	Ś	Św. Joachima Ojca Najśw. Maryi Panny.	Św. Tytusa, Dyakona, M.
17	C	Św. Jacka, W.	*Św. Rocha, W. 3-go Zak.*
18	P	⇒Św. Agapita, M.	*Bł. Pauli, P. 2-go Zak.*
19	S	Św. Juliusza, M.	*Św. Ludwika, Bp., W. 1-go Zak.*
20	**N**	✠**11-ta Niedziela Po Zielonych Świątkach** Św. Bernarda, Op. W., D. *Ewangelia: Jezus uzdrawia głuchoniemego. Mark vii, 31–37.*	
21	P	Św. Joanny Franciszki z Chantal, Wd.	Św. Cyryanny, Wd.
22	†W	Siedem Radości Najśw. Maryi Panny	Św. Tymoteusza, M.
23	Ś	Św. Filipa, W.	ŚŚ. Klauda i Tow., MM.
24	C	Św. Bartłomieja, Apostoła.	Św. Auryi, P., M.
25	P	⇒Św. Juliana, M.	*Św. Ludwika IX, K. W., 3-go Zak. Patrona Tercyarzy.*
26	S	Św. Zefiryna, P., M.	*BB. Tymoteusza i Bernarda, WW. 1-go Zak.*
27	**N**	✠**12-ta Niedziela Po Zielonych Świątkach** Św. Józefa Kalasancjusza, W. *Ewangelia: O miłosiernem Samarytaninie. Łuk. x, 23–27.*	
28	P	Św. Augustyna, Bp., W., Dokt.	Św. Hermesa, M.
29	†W	Ścięcie Św. Jana Chrzciciela.	Św. Sabiny, M.
30	Ś	Św. Róży z Limy, P.	Św. Feliksa, M.
31	C	Św. Rajmunda, Kard., W.	Św. Aristidesa, W.

Kalendarz Krzyżowca

Z OBECNEM wydaniem "Kalendarz Krzyżowca" wchodzi w trzydziestą rocznicę swego istnienia. Poprzedzony przez—"Pielgrzyma Palestyny" w roku 1885,—"Posłańca" w roku 1888 i "Obrońcy" w 1889 roku.—Kalendarz Krzyżowca pierwszy raz pokazał się w roku 1892 i od samego swego początku, z każdym rokiem, tak się rozszerzał, że teraz jest mile witanym gościem prawie w każdym kraju na świecie.

Na pierwszej stronie tego wydania, jest udoskonalona reprodukcya Kalendarza, z roku 1892. Wielka bazylika w środku widoku na Jeruzalem, która tamże znajduje się i w obecnych czasach, wznosi się ponad Grobem naszego zbawiciela. Na prawo od kwadratowej wieży znajdującej się w tylnej części Bazyliki, jest Wieża Dawidowa, a na prawo od niej, Klasztor Najświętszego Zbawiciela.

Zaś po lewej stronie, jest Zaśnięcie Najśw. Maryi Panny, na górze Syon.

Jak dobrze Kalendarz spełniał swoje posłanictwo, można poznać po jego skutkach. Gdy Komisaryat Ziemi Świętej był założony w Stanach Zjednoczonych roku 1882, nie wiele kto wiedział i znał stosunki i położenie Świętych Pamiątek w Ziemi Świętej. Lecz z ukazaniem się Kalendarza Krzyżowca, rozbudziła się i wzrosła miłość w sercach i nabożeństwo dla tych świętych miejsc i gorące pragnienie zachęcania wszystkich do tego nabożeństwa.

Z pomocą tych dobrych i szlachetnych dusz, Kalendarz Krzyżowca, stawał się coraz powszechniejszym i w tak krótkim stosunkowo czasie dokazał prawie cudów, przez pomoc jaką przyniósł w utrzymaniu tych Świętych Miejsc.

Pod pewnym względem Kalendarz Krzyżowca, zawdzięcza i przypisuje swoją pomyślność, błogosławieństwu jakiego w tej pracy udzielali, Papieże, Kardynałowie, Legaci Papiescy i Hierarchije Amerykańskie. Cząstkę w tem także mają wszyscy wierni promotorzy i zelatorzy, którzy nie żałowali trudu, pracy i poświęcenia, aby tylko przyjść w pomoc tej pięknej pracy misyjnej. Tym wszystkim zatem, którzy w jakikolwiek sposób przyczyniają się do rozszerzenia tego pięknego dzieła, przesyłamy jak najserdeczniejsze podziękowanie, oraz przyrzekamy pamiętać zawsze o naszych dobroczyńcach. Ufamy, że Boski nasz Odkupiciel również hojnie zapłaci za miłość mu w ten sposób okazaną.

Nowa książeczka do św. Antoniego

Dopiero co wyszła u nas z druku książeczka pod tytułem: "Nabożeństwo do św. Antoniego." W książeczkę tę każdy czciciel św. Antoniego powien się zaopatrzyć. Cena jej tylko 15 centów.

Książeczka ta składa się z 128 stronic. Dzieli się na cztery części Pierwsza część, od stronicy 1-ej do 64 ej zawiera żywot św. Antoniego. Drugie zaś trzy części zawierają rozliczne modlitwy do św. Antoniego.

1	P	✠ ★PIERWSZY PIATEK—Św. Idziego, Op., W.	*BB. Jana i Piotra, MM. 1-go Zak.*
2	Ś	Św. Stefana, Kr., W.	Św. Maksymy, M.
3	**N**	✠**13-ta Niedziela Po Zielonych Świątkach** Św. Serapji, P., M. *Ewangelia: O uzdrowieniu trędowatego. Łuk. xviii, 11–19.*	
4	P	Św. Marcelego, M.	*Św. Róży z Viterbio, P., 3-go Z.*
5	†W	Św. Wawrzyńca Justyniana, Bp., W.	*Bł. Gentilego, M. 1-go Zak.*
6	Ś	Św. Zacharjasza, Proroka.	*Bł. Wincentego, W. 1-go Zak.*
7	C	Św., Jana, M.	Św. Reginy, P., M.
8	P	✠Narodzenie Najśw. Maryi Panny.	Św. Hadryana, M.
9	S	Św. Gorgonjusza, M.	*Bł. Serafiny, Wd., 2-go Zak.*
10	**N**	✠**14-ta Niedziela Po Zielonych Świątkach** *BB. Apolinarego i Tow., MM. 1-go i 3-go Zak.* *Ewangelia: O służeniu Bogu i mamonie. Mat. vi, 24–33.*	
11	P	ŚŚ. Prota i Jacka, MM.	*Bł. Bonawentury, W. 1-go Zak.*
12	†W	Imię Najświętszej Maryi Panny.	Św. Silwina, Bp., W.
13	Ś	Św. Filipa, M.	*Bł. Franciszka z Calderola, W.*
14	C	Podwyższenie Św. Krzyża.	Św. Korneljusza, P., M.
15	P	✠Siedem Boleści Najświętszej Maryi Panny.	Św. Nikodema, M.
16	S	Św. Eufemii, P.	ŚŚ. Korneljusza i Cypryana, MM.
17	**N**	✠**15-ta Niedziela Po Zielonych Świątkach** *Piętna Św. Franciszka z Asyżu (G. A., O. Z.)* *Ewangelia: O wskrzeszeniu syna wdowy. Łuk. vii, 11–16.*	
18	P	Św. Pamplicjusza, M.	*Św. Józefa z Kópertino, W. 1-go Z.*
19	†W	ŚŚ. Januarego i Tow., MM.	Św. Nila, Bp., M.
20	Ś	✠SUCHE DNI.—ŚŚ. Eustazego i Tow., MM.	Św. Kandydy, P., M.
21	C	Św. Mateusza, Apostoła i Ewangelisty.	Św. Melicjusza, Bp., M.
22	P	✠SUCHE DNI.—Św. Tomasza z Willanowa, Op., W.	Św. Floryana, Kapłana, W.
23	S	✠SUCHE DNI.—Św. Linusa, P., M.	*Znalezienie ciała Św. Klary.*
24	**N**	✠**16-ta Niedziela Po Zielonych Świątkach** *Św. Pacyfika, W., 1-go Zak.* *Ewangelia: O uzdrowieniu opuchłego. Łuk. xiv, 1–11.*	
25	P	Św. Kleofasza, Ucznia P. Jezusa	Św. Herkulanusa, żołnierza, M.
26	†W	ŚŚ. Cypryana i Justyna, MM.	*Bł. Lucyi, P., 3-go Zak.*
27	Ś	ŚŚ. Kosma i Damiana, MM.	*Św. Elzeara, W. 3-go Zak.*
28	C	Św. Wacława, Króla, M.	*Św. Bernardyna z Feltre, W. 1-go Zak.*
29	P	✠Św. Michała Archanioła (O. Z.*)	Św. Gromualda, Kapłana, W.
30	S	Św. Hieronima, W., Dr.	Św. Honorjusza, Bp., W.

Siódme Stulecie Trzeciego Zakonu Św. Franciszka

Cóż może być właściwsze w obecnym czasie nad Encyklikę Papieża Benedykta XV. wydaną z okazyi Siódmego Stulecia, Trzeciego Zakonu Św. Franciszka? Czytamy zaraz na wstępie onego listu, iż Ojciec Święty cieszy się tem, że sam także jest członkiem Trzeciego Zakonu; a znając bliżej duchowe potrzeby tego wielkiego zgromadzenia, jako też całego katolickiego świata, zwraca uwagę poszczególnych członków, aby raczyli być promotorami prawdziwej miłości między ludźmi, oraz zachęcali wszystkie narody do ducha jedności, pokoju i zgody, za przykładem ubogiego Św. Franciszka z Assyżu. Poglądy naszych czasów na stosunki społeczne i towarzystkie, mówi on,—doszły do takiego znikczemnienia, że mogą być tylko zmienione i naprawione przez wprowadzenie w życie, ducha Chrystusowego, którym się tak karmił Św. Franciszek.

Przez to jedynie da się zniszczyć i pokonać tak przeważajace i panujące zło, szukania rozkoszy i bogactw. Mowiąc zas w szczególności do niewiast Trzeciego Zakonu, kładzie nacisk na obwiązek jaki na nich ciąży, ażeby przez swój dobry przykład wywierały wpływ na młodzież, by ta postępowała drogą skromności i prostoty.

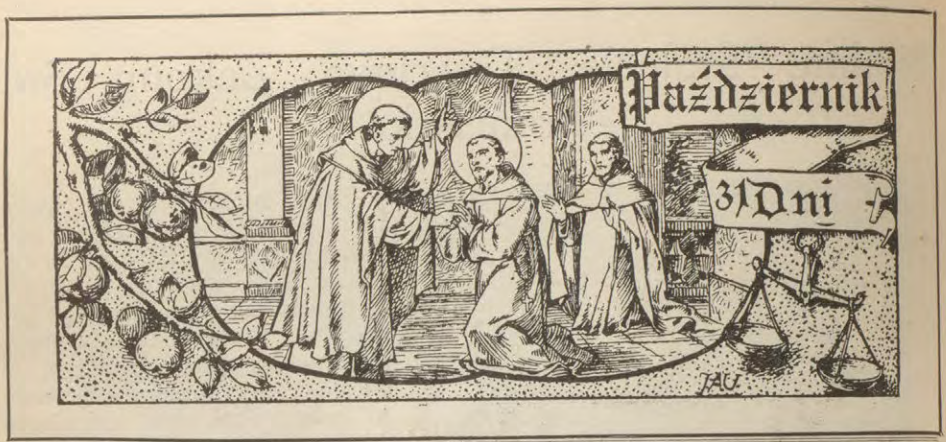
Kończąc swoją odezwę, zaleca rozszerzanie Trzeciego Zakonu. Podobnież jak drugi Leon XIII. widzi on, odrodzenie w świecie ducha Chrystusowego, przez Trzeci Zakon.

Mając ten przedmiot na myśli zwoływano narodowe konwencye prawie w każdym kraju, w celu rozszerzania tegoż samego ducha i powiększenia członków liczących obecnie przeszło 3,000,000 w 15,000 stowarzyszeniach. Pierwsza narodowa konwencya w Stanach Zjednoczonych odbędzie sie w Chicago, Ill., 2-4 października b. r.

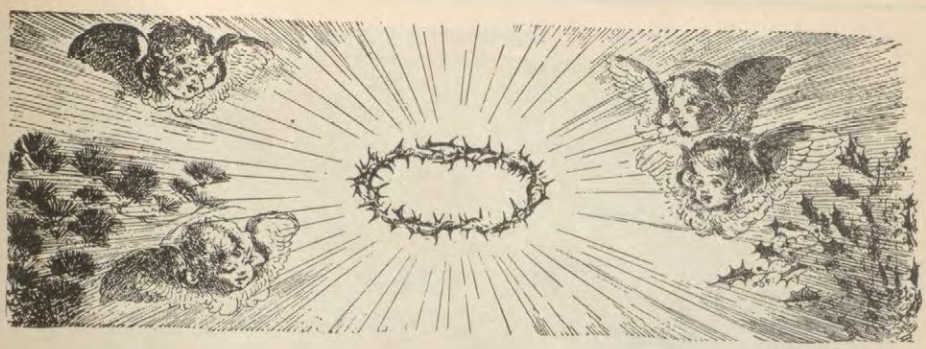
Listy aprobacyjne i słowa zachęty, nadsyłane były i są nietylko przez Kardynałów, lecz prawie przez całą Hierarchię Stanów Zjednoczonych.

Prośba

Przy nadsyłaniu ofiar na Wieczystych Członków Krucyaty, prosimy nadsyłać zarazem adresy ofiarodawców.

1	N	✠17-ta Niedziela Po Zielonych Świątkach *BB. Jana i Mikołaja, WW., 1-go i 3-go Zak.*	
		Ewangelia: O najprzedniejszem przykazaniu. Mat. xxii, 35-46.	
2	P	ŚŚ. Aniołów Stróżów.	Św. Eleuterjusza, M.
3	†W	Św. Kandyda, M.	*Bł. Felicyi, P., 2-go Zak.*
4	Ś	Św. Edwina, Kr., W.	*Św. Franciszka Serafickiego. Założyciela Trzech zakonów Franciszkańskich. (G. A., O. Z.)*
5	C	Św. Placyda i Tow., MM.	Św. Palmacjusza i Tow., MM.
6	P	⋙ ★PIERWSZY PIATEK—Św. Brunona, W., F.	*Św. M. Franciszki od Pięciu Ran, P., 3-go Zak.*
7	S	Najświętszej Maryi Panny Różańcowej.	Św. Marka, P., W.
8	N	✠18-ta Niedziela Po Zielonych Świątkach *Św. Brygidy, Wd. 3-go Zak.*	
		Ewangelia: Jezus uzdrawia paralityka. Mat. ix, 1–8.	
9	P	ŚŚ. Dyonizego i Tow., MM.	Św. Abrahama, Patryarchy.
10	†W	Św. Franciszka Borgjasza, W.	*ŚŚ. Daniela i Tow., MM. 1-go Z.*
11	Ś	Św. Emiliana, W.	Św. Germana, Bp., M.
12	C	Św. Walfreda, Bp., W.	*Św. Serafina, W. 1-go Zak. (O. Z.)*
13	P	⋙Św. Edwarda, Kr., W.	Św. Karpacjusza, W.
14	S	Św. Kaliksta, P., M.	Św. Gaudentego, Bp., M.
15	N	✠19-ta Niedziela Po Zielonych Świątkach Św. Teresy, P.	
		Ewangelia: O wezwaniu na gody weselne. Mat. xxii, 1–14.	
16	P	Św. Wacława, K., M.	Św. Wiktora III, P., W.
17	†W	Św. Jadwigi, Wd.	Św. Floryncjusza, Bp., W.
18	Ś	Św. Łukasza, Ewangelisty.	Św. Justa, M.
19	C	Św. Edbina, Op., W.	*Św. Piotra z Alkantary, W. 1-go Zak.*
20	P	⋙Św. Jana Kantego, W.	Św. Ireny, P., M.
21	S	Św. Hilarego, Op., W.	*Bł. Jakóba z Strepy, W. 1-go Zak.*
22	N	✠20-ta Niedziela Po Zielonych Świątkach *Dedykacya Franciszkańskich Kościołow.*	
		Ewangelia: O uzdrowieniu syna księcia. Jan. iv, 46–53.	
23	P	ŚŚ. Serwanda i Germana, MM.	*Św. Józefy Leroux, P., M.*
24	†W	ŚŚ. Feliksa i Tow., MM.	Św. Maglora, Bp., W.
25	Ś	ŚŚ Chryzantusa i Darji, MM.	Św. Bonifacego, P., W.
26	C	Św. Ewarysta, P., W.	*Bł. Bonawentury, W. 1-go Zak.*
27	P	⋙ŚŚ. Wincentego i Tow., MM.	Św. Frumencjusza, Bp., W.
28	S	ŚŚ. Szymona i Judy, App.	Św. Farona, Bp., W.
29	N	✠21-sza Niedziela Po Zielonych Świątkach ŚŚ. Jacentego i Tow., MM.	
		Ewangelia: O słudze złośliwym. Mat. xviii, 23–35.	
30	P	Św. Marcelego, M.	*Bł. Anioła z Acrio, W. 1-go Zak.*
31	†W	⋙Wigilia.—Św. Nemesjusza, Dyakona.	*BB. Krysztofa i Tomasza, WW. 1-go Zak.*

Cierniowa Korona i Jej Cuda

PAŁAJĄC gorącem pragnieniem, uczczenia świętych relikwii i pamiątek naszego odkupienia, Cesarzowa Św. Helena wybrała się do Jerozolimy: tam w roku 325 odnalazła Krzyż Święty i inne narzędzia Męki Pańskiej, z Boskiej Opatrzności ukrytych przez pierwsze cztery wieki.

W roku 409 Św. Paulin, Biskup Noli we Włoszech, przyznał prawdziwość Korony Cierniowej jako dobrze znany fakt. Zaś Św. Grzegorz z Tours mówi o niej wyraźnie. W roku 1238 Baldwin II Cesarz Konstantynopola, podarował tą Koronę z Ciernia Św. Ludwikowi, Królowi Francyi. Umieszczoną w złotej skrzynce, przewieźli do Paryża dnia 10 sierpnia, 1239 roku. Św. Ludwik i Królowa uwiadomieni przed czasem o szczęściu jakie ich spotkać miało z posiadania tak kosztownych relikwii, wyszli na spotkanie, otoczeni świetnym orszakiem, i z jak największą pobożnością, przyjęli to święte narzędzie Męki Zbawiciela i w uroczystej procesyi wśród radosnych okrzyków ludu i dzwięku dzwonów przenieśli najpierw do Kościoła Św. Stefana, a ztamtąd dopiero do Katedry "Notre Dame."

W kilka lat później, ten święty monarcha zbudować kazał wielkim kosztem wspaniałą Kaplicę w stylu Gotyckim, która miała służyć za relikwiarz tej Świętej Korony. W roku 1791 Król Ludwik XVI przekazał ją Opactwu Św. Dyonizego. W dwa lata potem, napowrót była oddana do Paryża, gdzie ogołocona w mennicy, ze złota i kosztownej obsady, umieszczoną została w Narodowej Bibliotece. Po Rewolucyi była znowu uroczyście przeniesioną do Katedry Notre Dame, przez Kardynała Belloy, ówczesnego Arcybiskupa Paryża. Ta kosztowna relikwia jest teraz zamknięta w kryształowym pierścieniu, spojonym trzema złotemi klamrami.

Wiele kościołów zwłaszcza we Włoszech, mają przywilej posiadania kawałków ciernia z Korony Świętej tak pomiędzy innemi miasteczka—Bari i Andria. W ostatni Wielki Piątek ten tak sławny "Cud Ciernia" zdarzył się znowu w Bazylice Św. Mikołaja w Bari we Włoszech. Dziwnem, może się nie jednemu zdawać, kiedy słyszy, że ten cud ma miejsce wtenczas tylko, gdy Wielki Piątek przypada w Święto Zwiastowania Najśw. Maryi Panny. Podobnież w tym samym dniu, taki sam cud stał się w Katedrze w Andrii, gdzie jeden cierń jest przechowany. Cud ten, który się zdarzał przez setki lat, był poświadczony przez Monsiniora Virili, który tam posłany przez Ojca Swiętego w towarzystwie licznego zgromadzenia i kilku doktorów w celu zbadania jego prawdziwości ze wszystkiemi formalnościami. Cud ten na tem zależy, że ciernie prawdziwej Św. Korony przybierają barwę krwi.

1	Ś	✠**Uroczystosc Wszystkich Świętych**—(G. A., O.Z.) *Ewangelia: O ośmiu Błogosławieństwach. Mat. v, 1–12.* Od dziś południa aż do jutra do północy można dostąpić Odpustu za każdą wizytą do Kościoła. Odpust ten zupełny ofiarować można za Dusze w Czyścu cierpiące. Wymaga się do tego spowiedź i Komunia św.
2	C	★DZIEN ZADUSZNY. (O. Z.) — Św. Jerzego, Bp., W.
3	P	★PIERWSZY PIATEK.—Św. Winifredy. — *Bł. Rajnerjusza, W. 1-go Zak.*
4	S	Św. Karola Boromeusza, Kardynała, W. — ŚŚ. Witalisa i Agrikoli, MM.
5	**N**	✠**22-ga Niedziela Po Zielonych Świątkach** *Wszystkich Świętych, których relikwie znajdują się w kościołach Franciszkańskich.* *Ewangelia: O monecie czynszowej. Mat. xxii, 15–21.*
6	P	Św. Leonarda, W. — *Bł. Heleny, P. 2-go Zak.*
7	†W	Św. Engelberta, Bp., M. — Św. Bernardyna z Fosse, W.
8	Ś	Św. Wilheda, Bp., W. — ŚŚ. Sewerjusza i Tow., MM.
9	C	Poświęcenie Bazyliki Laterańskiej. — Św. Teodora, M.
10	P	Św. Andrzeja z Avelinu. — Św. Tryfona i Tow., MM.
11	S	Św. Marcina, Bp., W. — Św. Menny, M.
12	**N**	✠**23-cia Niedziela Po Zielonych Świątkach** *BB. Gabryela i Jana, WW.* *Ewangelia: O wskrzeszeniu córki księcia. Mat. ix, 18–26.*
13	P	ŚŚ. Walentego i Tow., MM. — *Św. Dydaka, W. 1-go Zak.*
14	†W	Św. Józefata, Bp., M. — Św. Wawrzyńca, Bp., W.
15	Ś	Św. Gertrudy, P. — Św. Eugenjusza, Bp., M.
16	C	Św. Edmunda, Bp., W. — *Św. Agnieszki z Asyżu, P. 2-go Z.*
17	P	Św. Grzegorza, Bp., W. — *Bł. Salomei, P. 2-go Zak.*
18	S	Poświęcenie Bazyliki ŚŚ. Piotra i Pawła w Rzymie. — Św. Odona, Op., W.
19	**N**	✠**24-ta Niedziela Po Zielonych Świątkach** *Św. Elżbiety Królowej Węgierski Wdowy 3-go Zak. (G. A. O. Z.)* *Ewangelia: Przypowieść o nasieniu. Mat. xiii, 31–35.*
20	P	Św. Feliksa z Valois, W., F. — Św. Edmunda, K., M.
21	†W	Ofiarowanie Najśw. Maryi Panny. (G. A.) — Św. Kolumbana, Op., W.
22	Ś	Św. Cecylii, P., M. Patronki Muzyków. — ŚŚ. Marka i Szczepana, MM.
23	C	Św. Klemensa I. P., M. — Św. Felicyty, Wd., M.
24	P	Św. Jana od Krzyża. — Św. Chryzogona, M.
25	S	Św. Katarzyny P., M. (G. A.) — Św. Mojzesza, M.
26	**N**	✠**35-ta Niedziela Po Zielonych Świątkach** *Św. Leonarda z Port Maurizio, W., 1-go Zak. (O. Z.)* *Ewangelia: O znakach Przyjścia Chrystusa. Mat. xxiv, 15–35.*
27	P	Św. Bazylego i Tow., MM. — *ŚŚ. Bernardyna i Humilisa, WW.*
28	†W	Św. Rufa, M. — *Św. Jakóba z Marchii, W. (O. Z.)*
29	Ś	Św. Saturnina, Bp., M. — *Wszystkich Świętych Trzech Zakonów. (O. Z.)*
		Dziś rozpoczyna się Nowenna na Cześć Niepokalanego Poczęcia Najśw. Maryi Panny.
30	C	Św. Andrzeja Apos. — Św. Konstantego, W.

"Uświęcenie Pracy Ręcznej."

Wzięte z oryginału znajdującego się w Kościele, wzniesionym na miejscu, gdzie znajdował się Warsztat Św. Józefa, w Nazarecie.

"Niech Będzie Błogosławiony Święty Józef."

TO pobożne wezwanie wyrywające sie z piersi Wiernych, obchodzących uroczyście pięćdziesięcio—letnią rocznicę ogłoszenia Św. Józefa, Patronem Powszechnego Kościoła, daje nam choć w słabym odblasku poznać to przedziwne nabożeństwo ku "Cieśli z Nazaretu." Szczególne przewileje jakimi Bóg Ojciec, Obdarzył Św. Józefa, czyniąć go przybranym ojcem i karmicielem Swego Boskiego Syna i inne łaski jakie zlał na niego, skłoniły miliony pobożnych osób tak świeckich jak duchownych, tak wieśniakow jak i książąt, że obrali go sobie za szczególnego patrona. Zaiste; pięknem i pożądanem jest to wezwanie, jakie Papież Benedykt XV, mając gorące pragnienie dobra Powszechnego Kościoła, dodał po wezwaniu; "Niech będzie błogosławione Imię Maryi, Dziewicy i Matki" zaraz następujące: "Niech będzie błogosławiony Św. Józef, Jej czysty oblubieniec."

Ubogie miasteczko Nazaret starało, sie również wedle możności obchodzić jak najwspanialej wraz z całym światem, tę uroczystość Jubileuszową.

W nowym kościele częściowo tylko ukończonym, zbudowanym nad Warsztatem Św. Józefa, mieszkańcy tego miasteczka Galilejskiego wznosili pobożne pienia hymnów pochwalnych i dziękczynnych do królewskiego syna Dawidowego, który przez świątobliwe życie, jako cieśla i małżonek Maryi, sprowadził na nich niezliczone błogosławieństwa.

1	P	★PIERWSZY PIĄTEK.—Św. Natalji, M.	*Bł. Antoniego, W. 1-go Zak.*
2	S	Św. Bibiany, P., M.	Św. Euzebiusza i Tow., MM.
3	**N**	**✠1-sza Niedziela Adwentu** *Ewangelia: O znakach niszczenia Świata. Łuk. xxi, 25–33.*	Św. Franciszka Ksawerego, W. Apostoła Indii.
4	P	Św. Piotra Chyz. Bp., W., D.	Św. Barbary, P., M.
5	†W	Św. Saby, Op.	*Bł. Mikołaja, M., 1-go Zak.*
6	Ś	Św. Mikołaja, Bp., W.	Św. Piotra Paschaljusza, M.
7	C	Wigilia.—Św. Ambrożego, Bp., W., D.	Św. Agatona, M.
8	P	NIEPOKALANE POCZĘCIE NAJŚWIĘTSZEJ MARYI PANNY (G. A., O. Z.) *Ewangelia: Zwiastowanie Anielskie. Łuk. i, 26–38.*	
9	S	Św. Sylwestra, Op., W.	*BB. Elżbiety i Delfiny, PP. 3-go Zak.*
10	**N**	**✠2-ga Niedziela Adwentu** *Ewangelia: Jan posyła swych Uczniów do Jezusa. Mat. xi, 2–10.*	*Bł. Piotra ze Sieny, W., 3-go Z.*
11	P	Św. Damazego, P., W.	*Św. Hugolina, W.*
12	†W	Św. Maksencjusza i Tow., MM.	*Znalezienie ciała Św. Franciszka (O. Z.)*
13	Ś	Św. Łucyi, P., M.	Św. Gutberta, Bp., W.
14	C	Św. Wiatora, Bp., W.	*BB. Konrada i Bartłomieja, WW. 1-go i 3-go Zak.*
15	P	Św. Walerjana, Bp., W.	Św. Krystyny, P.
16	S	Św. Euzebjusza, Bp., W.	Trzech Młodzianków z Babilonu.
17	**N**	**✠3-cia Niedziela Adwentu** *Ewangelia: O poselstwie Żydów do Jana. Jan. i, 19–28.*	ŚŚ. Floryjana i Tow., MM.
18	P	ŚŚ. Rufa i Sosymcjusza, MM.	Św. Gracyana, Bp., W.
19	†W	Św. Fausty, W.	Św. Urbana, P., W.
20	Ś	SUCHE DNI.—Św. Juljusza, M.	Św. Dominika, Bp., W.
21	C	Św. Tomasza, Apostoła.	Św. Seweryna, Bp., W.
22	P	SUCHE DNI.—Św. Flawiana, W.	Św. Zenona, żołnierza, M.
23	S	SUCHE DNI.—Św. Wiktoryi, P., M.	*Św. Mikołaja, Faktora, W. 1-go Zak.*
24	**N**	**✠4-ta Niedziela Adwentu** *Ewangelia: Głos wołający na puszczy. Łuk. iii, 1–6.*	Św. Grzegorza, M.
25	P	**★Boże Narodzenie.** (G. A., O. Z.) *Ewangelia: O Narodzeniu Chrystusa Pana. Łuk. ii, 1–14.* Odpust Zupełny dla Krzyżowców.	Św. Anastazji, P., M.
26	†W	Św. Szczepana, Pierwszego Męczenika.	Św. Maryusza, M.
27	Ś	Św. Jana, Apostoła i Ewangelisty.	ŚŚ. Teodora i Teofona BB., MM.
28	C	ŚŚ. Młodzianków, MM.	Św. Cezarego, M.
29	P	Św. Tomasza z Kanterbury, Bp., W.	Św. Dawida, Króla i Proroka.
30	S	Św. Rejnera, Bp., W.	*BB. Małgorzaty i Mateji, PP. 2-go Zak.*
31	**N**	**Niedziela w obrębie Oktawy** *Ewangelia: Proroctwo Symeona. Łuk. ii, 33–40.*	Św. Sylwestra, Pap. W.

Sprawiedliwość Boża

Legenda Arabska

Abd-el-Cader stał się zgorszeniem całej wioski. Każdy unikał go, jako człowieka złego i bardzo niebezpiecznego; wstrzynał on sprzeczkę o najmniejszą rzecz. Matki potrzebowały tylko wspomnieć dzieciom że poślą po Abd-Cader'a, żeby je uspokoić i uczynić posłusznemi.

Nikt go niewidział modlącego się w Meczecie, lub zachowującego przepisy Koranu. Wyśmiewał tych co wykonywali obmywanie się i przepisaną czołobitność; posunał się nawet tak daleko, że wydrzeźniał modlitwe i wzywanie do niej przez kapłanów z wież minaretów. Jednych, to dziwne zachowywanie się oburzało, innych przerażało; nikt nie miał do niego przystępu. Nawet groźby i prośby burmistrza i szeika były bez skutku.

Jednego poranku Abd-el-Cader zjawił się bardzo zmieniony i przestraszony. Powiedział szeikowi, że Mahomet ich wielki prorok ukazał się mu, gromiąc za złe życie i strasząc karą, chyba że uda się na pustynię i tam pokutować będzie za swoje dawne grzechy, żyjąc jako dobry Muzułmanin.

Tak wielkie wrażenie na umyśle Abd-el-Cader'a uczyniło to widzenie, że udał się natychmiast w góry, szukać dla siebie samotnego schronienia. Zatrzymawszy się w jednem miejscu, zbudował sobie namiot niedaleko czystego źródełka, które miało mu służyć do obmywania się, do picia i do podlewania małego ogródka, w którym uprawiał i chodował jarzyny na swoje wyżywienie.

Większą część dnia spędzał na modlitwie i na czytaniu Korana; rzadko pokazywał się podróżnym, którzy zwykli odpoczywać przy zródle, blisko którego zamieszkiwał. Tak wielka zmiana w życiu tego który był dotąd tylko w pogardzie i w niesławie u wszystkich, zwróciła teraz oczy tych samych, co go dawniej potępiali, na jego surowe życie, że zaczęli wyrażać się o nim z większem uszanowaniem i uwielbieniem. Wszystkie jego rady i przestrogi były przyjmowane i uważane jako wyrocznie.

Stało się, iż pewnego dnia przechodził tamtędy podróżny, który żmęczony i z sił wyczerpany, siadł przy onym strumyku blisko namiotu Abb-el-Cader'a. Tam obmywszy się podług zwyczaju, zagasił swoje pragnienie, ożywczą, czystą wodą źródlaną, a odpoczywszy nieco i nabrawszy sił na dalszą podróż, powstał i ruszył dalej, zapominając zabrać ze sobą sakiewkę, którą był położył w czasie odpoczynku przy strumyku. Po odejściu onego podróżnego, Abd-el-Cader przechodząc się znalazł ową sakiewkę i przyszła mu myśl ją zabrać, lecz wstrzymał się, niechcąc dotykać złota, którego się był wyrzekł.

Niedługo potem, drugi podróżny idąc tą drogą, zatrzymał się również przy źródle, aby zagasić pragnienie i odpocząc strudzony tak uciążliwą podróżą; naraz spotrzega sakiewkę pełną monety, Podnosi uradowany i czemprędzej ucieka z tego miejsca, z obawy, ażeby kto nie nadszedł i nie odebrał mu onego skarbu jaki znalazł. Abd-el-Cader który, na to wszystko patrzył, bardzo się zasmucił, widząc że Muzułmanin, który nie powinien nawet dotykać się cudzej rzeczy, zabiera to, co do niego nie należy.

Krótko po obiedzie, nadszedł trzeci podróżny do onej fontanny; a ponieważ była to godzina modlitwy przepisanej, zatem obmywszy się w strumyku, oddał czołobitność w stronę Mekki. Zaledwie powstał z ziemi po skończeniu modlitw, gdy nagle staje przed nim zdyszany pierwszy podróżny, który tu przez zapomnienie swój woreczek z pieniędzmi zostawił, dopominając się w sposób brutalny, by mu ten ostatni sakiewkę oddał. Nie rozumiejąc o co się rozchodzi, zaczął się tłómaczyć biedny podróżny, iż żadnego woreczka tu nie widział, nawet przysięgał się na brodę Mohometa i na świętość Koranu, że o tem nic nie wie.

Abd-el-Cader przysłuchując się z progu swego namiotu, tej całej rozmowie, nie mógł pojąć, dlaczego ten pierwszy podróżny, obchodzi się tak surowo z trzeciem, gdy przecież on na własne oczy widział, jak sakiewkę uniosł inny. Powstał więc, by udać się do onych podróżnych i powiedzieć jak się rzecz stała; lecz zaledwie przestąpił prog swego namiotu, gdy znagła dolatuje go głos jakby konającego człowieka, Spojrzał przed siebie i zadrżał, widząc jak ów trzeci padł na ziemię bez życia, pchnięty w piersi sztyletem przez pierwszego.

Patrząc na tę okropną zbrodnię, popadł w zwątpienie o sprawiedliwości Bożej. Myśl ta, czy rzeczywiście Bóg jest sprawiedliwy, dręczyła go dniem i nocą; ile razy starał się tę myśl oddalić, zaraz stawał mu przed oczyma obraz tego nieszczęśliwego padającego na ziemię, krwią zbroczonego, którego on jako jedyny mieszkaniec tego pustkowia, pochować musiał.

Z biegiem czasu, wątpliwość ta, coraz więcej wzrastała; aż w końcu pewnego dnia zawołał: "Widzę, iż sprawiedliwość Boża wcale nie istnieje." Wziąwszy po chwili Koran do ręki, otworzył rozdział traktujący o sprawiedliwości Bożej. Czytając go, na chwile uspokoił myśl swoją; lecz po kilku dniach wątpliwość napowrót wróciła i nie dawała mu spokoju.

Będąc w tak ciągłym niepokoju, ukazuje mu się pewnego dnia Anioł,— który rzekł do niego: "Abd-el-Caderze, dlaczego źle myślisz o sprawiedliwości Bożej?" "Wiedz otem; iż jakiś czas temu, ojciec pierwszego podróżnego skradł pewną sumę pieniędzy ojcu tego drugiego; zaś ojciec trzeciego zamordował ojca tego pierwszego. Sprawiedliwość ludzka nie ukarała tych zbrodni; a winowajcy dalej żyli sobie swobodnie i wesoło. Lecz teraz sprawiedliwość Boża odpłaciła pieniądzem za pieniądz i krwią za krew."

Na to niespodziewane objawienie Abd-el-Cader zamyślił się i zawołał: "Bóg jest Sprawiedliwy."

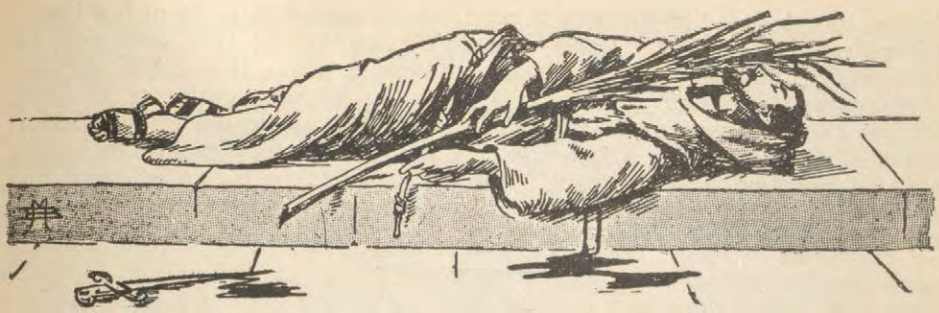
Nowobudująca się Bazylika w Gethsemani.

Gethsemanja.

Rycina po lewej stronie przedstawia nowobudującą się Bazylikę na miejscu, gdzie Boski nasz Zbawiciel wznosił swe błagania na początku swego Konania.

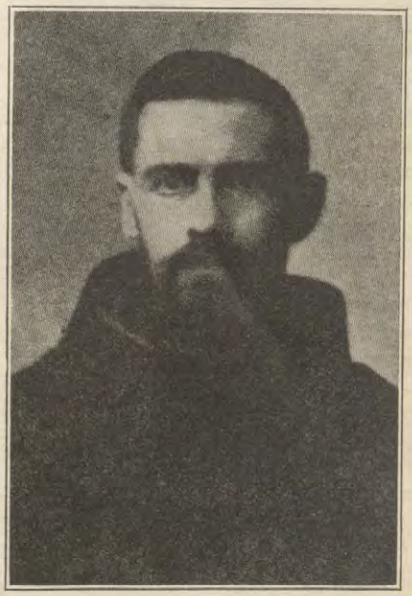
Miła i zbawienna pamiątka jego miłości!

Wszelkie ofiary na budowę tej Bazyliki będą przyjęte z wdzięcznem sercem, a zapisane napewno będą przez Boskiego Zbawiciela do księgi zasług i wynagrodzone licznemi łaskami jeszcze tu na ziemi, a potem wieczną koroną w Niebie.

"Ojcze Odpuść Im"

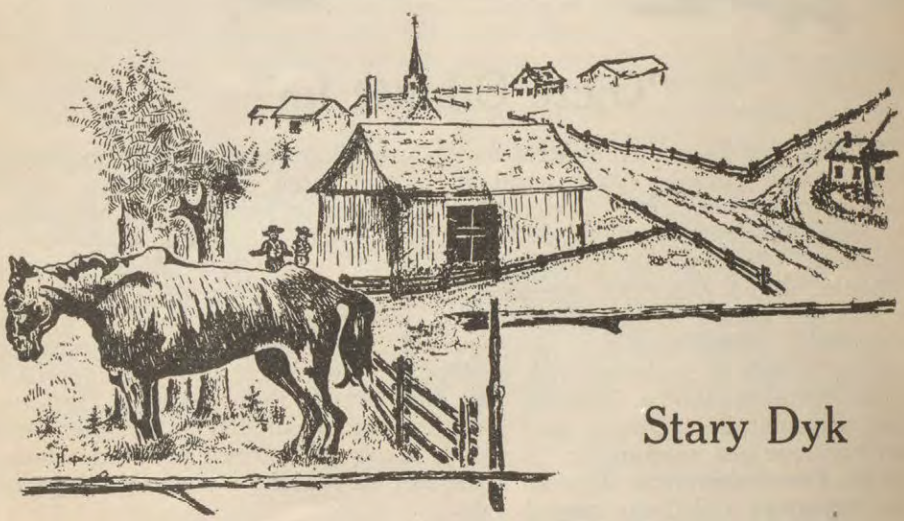
BOSKI nasz Zbawiciel, podczas Swego ziemskiego życia, nauczał nas słowy: "Potem poznają żeście uczniami moimi, jeżeli mieć będziecie miłość jeden dla drugiego." Stwierdził prawdziwość tej nauki na własnej osobie, gdy wisząc na krzyżu modlił się do Boga Ojca: "Ojcze odpuść im, bo nie wiedzą co czynią." Za tym przykładem poszło wielu męczenników Ziemi Świętej. Podobnież jak ich Zbawiciel, przelali oni ochotnie krew swoją za Wiarę Świętą, nie szukając zemsty za okropne zbrodnie, jakich się niewierni względem nich dopuszczali. Świadczą o tem pisma perjodyczne z ostatnich trzydziestu lat. Niektóre z nich tu podajemy jak następuje: "Zamordowany! Na stopniach ołtarza "Narodzenia" w Betleem, leży ciało Brata Franciszkanina, zabitego przez schyzmatyka. Dwóch zaś Ojcow jest ciężko rannych." Drugiego dnia mamy następującą wiadomość: "Kościoły, szkoły, klasztory i wszystkie stacye misyjne Franciszkanów w Armenii Mniejszej, są spalone i obrócone w gruzy. Ojca Salwatora z siedmiu innymi członkami misyji zamordowano i ciała ich spalono. Mężczyżni, niewiasty i dzieci zmasakrowani. Tysiące Chrześcian zdołało zbiedz i ukryć się w nadbrzeżnem miasteczku Adana." Na początku ostatniego stulecia, otrzymaliśmy wiadomości o napadzie Greckich schyzmatyków, na Braci Mniejszych. Szesnastu Franciszkanów, bez życia, znaleziono leżących we krwi, przed Bazyliką Grobu Świętego. W innem miejscu czytamy znowu: "Pięciu Braci Zakonnych, zabitych wraz z setkami osób należących do ich misyji; oprócz tego wielką liczbę chłopców i dziewcząt uprowadzono w niewolę." Zaś —"Ojciec Leopold Belluci zabity w drodze z Allepo do Jerozolimy." Mimo iż podobne okropności powtarzają się dość często, nikt nie pomyśli o tem, ażeby w przyszłości tym zbrodniom zapobiedz.

Ostatnia ofiara

Przypatrzmy się, jaka zachodzi rożnica, pomiędzy śmiercią, tych świętych osób umierających za Wiarę, a tych,

którzy spotykają się ze śmiercią w pościgach za ziemskim zyskiem lub jakiem innem przedsięwzięciem. Jeżeli nieszczęście spadnie na tych ostatnich, ich poszczególne ministeryum przychodzi im zaraz z pomocą; szukając sprawcy nieszczęścia i wymierzając karę, stosownie do ważności winy popełnionej. Sprawa z Zakonnikami, ma się zupełnie inaczej. Pracują oni dla dobra ludzkości i społeczeństwa z całem poświęceniem, a za to umierają nieżałowani i przez rząd lub państwo wcale nieznani. Nie walczą jednak o to, ażeby świat ujął się za ich krzywdą; owszem, zapatrując się na wzór Ukrzyżowanego Zbawiciela, schodzą z tego świata z temi słowy na ustach: "Ojcze! odpuść im!"

Stary Dyk

DYK, ulubiony stary koń zachorował. Była to bardzo smutna sprawa, ponieważ Dyk był jedynym skarbem jaki posiadano; to też uważano go poniekąd za członka rodziny. Co by się stało gdyby ten koń zdechł? Jak zoraliby pole i kto powoziłby ich na jarmark? Zatem, w nieobecności męża, poczciwa, a strapiona do ostatniego kobieta, posłała po weterynarza. Ten po zbadaniu konia, powiedział: "Liczę mu jeszcze dwa dni życia." Bo cóż go obchodził stary koń?

Na ten wyrok, biedna niewiasta osłupiała i oniemiała. Zdawało jej się być niemożliwem, ażeby się kiedy rozstać miała ze swym ulubionym Dykiem. Przyszedwszy do siebie po tem przerażeniu, odezwała się do lekarza: Czy nie mógłbyś spróbować na nim jakiego lekarstwa?" Doktór zamiast odpowiedzi dodał: "A czy możesz się spodziewać, ażeby Pan Bóg uczynił cud dla zwierzęcia?" Wyrzekłwszy to, odwrócił się i wyszedł.

Pozostawszy sama, pełna jeszcze przerażenia, zaczęła przemyśliwać nad innym jakim środkiem, w celu poratowania biednego stworzenia; nie traciła bowiem nadziei, że go uratuje. Nagle błoga myśl ją uderzyła. Słowo cud, wyrzeczone przez lekarza, obudziło w jej umyśle wspomnienia z przeszłości. Przypomniało jej się co czytała o cudownej potędze Św. Antoniego, i pomyślała czy ten Święty nie mógłby uczynić i tego cudu, ażeby uleczyć jej starego konia.

Chwyciła się zatem tego promyka nadzieji, lecz cóż;—kiedy przyznać musiała, że nabożeństwo do tego Świętego, w jej domu było bardzo zaniedbane; a więc zastanowiła się czy mimo to Św. Antoni raczyłby jej przyjść z pomocą. I tak rozumując, przyszła do wniosku że Święci przecież nie są zawistni i nie

chowają urazy; zabrała się więc z całą gorliwością do pracy. Najpierw. wyszukała figurkę Św. Antoniego, ktorą była od dłuższego czasu zarzuciła gdzieś na strychu. Oczyściwszy z pajęczyn i kurzu, umieściła na ołtarzyku na to przygotowanym, ozdobionym w świece i sztuczne kwiaty; a zapaliwszy małą lampkę przed figurką, padła na kolana i w żarliwej modlitwie prosiła Św. Antoniego, o wyleczenie jej konia. Przedstawiła Świętemu swoje ubóstwo i jak bardzo potrzebnym jest im Dyk, ktory w przeszłości wyświadczał tak wielkie przysługi. Bedąc tak zatopioną w błaganiach, z któremi łączyła łzy i westchnienia, nie zauważyła, że tak prędko upłynęły godziny. Mąż jej zastawszy ją płaczącą i bardzo smutną, pytał się o przyczynę. Ta opowiedziawszy całą historyę, nagle z radości zawołała. "O! dobry Św. Antoni, Tyś jednak nas poratował,"—gdy mąż jej powiedział, że wracając do domu, znalazł Dyka, skubiącego owies, którego z rana nawet ruszyć nie chciał.

I w istocie; pomimo wszelkich złych przepowiedni, stary Dyk, wyzdrowiał i kłusował nadal do miasteczka, z wielkiem zadowoleniem i uciechą swoich właścicieli, Radośc i szczęście na nowo do domu zawitały. A Św. Antoni, znowu zajmował swoje miejsce na małym ołtarzyku, gdzie odtąd cała rodzina, codziennie składała dzięki za Jego potężne wstawienictwo.

Przerażające Wieści z Armenii

JAK dawniej, tak i teraz, na tej dolinie łez i nędzy, częściej spotykamy smutki i boleści, niżeli radość i wesele; tak jak i w naturze, która nas darzy naprzemian dniami pogodnymi i pochmurnymi.

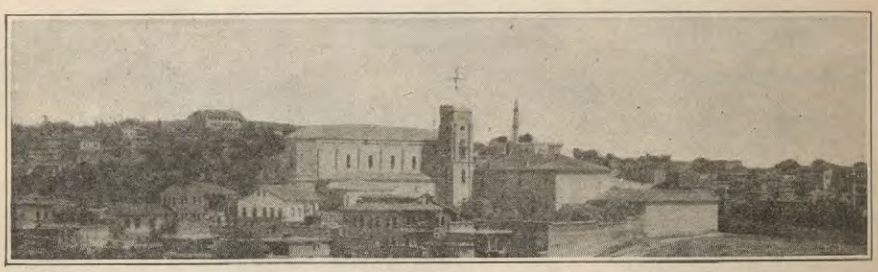
Jeszcze nie przebrzmiały radosne echa siedmset letniej rocznicy przybycia Ojców Franciszkanów do Jerozolimy, gdy znagła cały szereg, okrucieństw, nieszczęść i rzezi spadły, przytłumiając radość napełniającą każde serce Franciszkańskiego Stróża Ziemi Świętej.

Srogie okrucieństwa i rzezie jakie biedni Armeńczycy przecierpieli podczas tej straszliwej wojny, przeszły bez karnie; i zdawoło się, że z podpisaniem zawieszenia broni, podli i roznamiętnieni Turcy, zaprzestaną swych niecnych czynów. Tymczasem nowe wojny i rzezie zaczęły krwią zraszać brzegi całego prawie Wschodu. Pod pozorem wypędzenia Francuzów z Cylicyi i Syryi,

Turcy uzbrojeni, rzucają się z okropną wściekłością na wszystkich Europejczyków.

W Armenii Mniejszej, obecnej Cylicyi, Straż Ziemi Świętej, na prośbę Stolicy Apostolskiej, otworzyła Domy Misyjne przeszło sześćdziesiąt lat temu. Dzięki gorliwej ich pracy, misyje podnosiły się kwitnąco. Kościoły, szkoły i zakłady sierót, zdobiły każdą stacyę misyjną i wzorowo były uczęszczane. Misyonarze pracując z całem poświęceniem nad wzrostem tej trzódki, jaką im Bóg powierzył, i ciesząc się obfitymi owocami swoich prac, nie przeczuwali, ażeby trud ponoszony z taką cierpliwością przez całe lat sześćdziesiąt, miał być w tak okrutny sposób im wydarty i zniszczony.

Obecna wojna poczyniła straszne szkody misyom; nadto prawie wszystko co przeżyło, padło ofiarą nienasyconej i fanastycznej nienawiści Turków. Dziś, te kiedyś piękne pola działalności misyonarzy Franciszkańskich, znajdują się w ruinach. Większość Chrześcian, pomiędzy nimi wielu misyonarzy zginęło, jedni od ognia, drudzy od miecza, inni od zabójczych kul, rozbestwionego żołdactwa. W niektórych miejscowościach, Ojcowie się jeszcze trzymają; ale są w ciągłej bojaźni przed straszliwym końcem, jaki w każdej chwili spaść

Misja Franciszkańska w Marash.

może na nich i na trzodkę ich pieczy powierzonej, ktorej nie zawsze skutecznie obronić i zachować mogą przed nielitosciwą i barbarzyńską ręką żołnierza Tureckiego.

Chociaż wojska Francuzkie wzięły w posiadanie Cylicyę, z końcem października roku, 1919, było to jednak więcej formalne niżeli prawdziwe; gdyż Turcy pozostali niepokonani i w przeciągu miesiąca Poł-Księżyc już powiewał nad miastem Marasch, stolicą Prowincyi Cylicyjskiej. Natychmiast rozpoczęli cały szereg najazdów na okoliczne miasteczka i wioski. W bijanie na pale, wieszanie, niszczenie były codziennymi powszechnymi wypadkami. Żadnych wiadomości od naszych misyonarzy nie można było otrzymać. Turcy całemi gromadami włoczyli się po ulicach, chwytając posłów i skazując ich na śmierć. Kościoły były jeszcze ostatniem miejscem schronienia nieszczęśliwych Chrześcian; ale i tam napadali ich mordercy; a zatem ci, którzy zdolali ujść kul i miecza, musieli ginąc w płomieniach.

Blisko czterdzieści tysięcy wiernych, wraz z 210 Francuzkimi żołnierzami, było uwięzionych w kościele i mieszkaniu misyonarza w Marasch. Ażeby uwolnić się, z tego przykrego położenia w jakim się znajdowali ci biedni uciśnieni, postanowili, spróbować, wysłać jeżeli się uda z ich liczby 2,500 pod przedwodnictwem Ojca Matermusa Mura z Holandyi i Ojca Achillian Armeńczyka, do najbliższej Misyi. Pod północ z dnia 10 lutego, że drżeniem i strachem wyruszyli; przechodząc nieprzyjacielskie szańce, spotykali się z Tureckimi żołnierzami, witającymi ich ogniem ze swoich karabinów. Nie mogąc sprostać tak prze-

ważającej sile nieprzyciela, wielu, bo aż z górą 700 osob, padło przy drodze zwłaszcza dzieci, niewiast i starców, którzy wyczerpani długim pochodem i ostrem zimnem, umierali. Reszta tej bezbronnej małej armii, szła z wysiłkiem naprzód, torując sobie przejście, wśród głębokich śniegów, jakie im zasypywały drogę; na domiar nieszczęścia ich przedwodnik Ojciec Maternus, upadł, zmorzony tak przykrą podróżą, i tam zostawiono go prawie nieżywego. Cudownie odzyskawszy siły i orzeźwiony świeżo padającym śniegiem, zawlókł się do najbliższej stacyi kolejowej Islahie, gdzie otrzymał potrzebny ratunek dla zachowania jeszcze życia. Później pospieszył za swymi owieczkami, które znalazł w Adana po ośmio—godzinnej jeździe pociągiem. Tam odetchnąwszy nieco, biedni misyonarze, po tak okropnych prześciach poprzednich dni, musieli przenieść nowe nieszczęście jakie ich w tem, miejscu pokoju, spotkało; bowiem Ojciec Józef Achillian, który z taką odwagą i męztwem zniósł tak ciężkie próby, nagle padł na ziemię; a wymawiając "O, mój Jezu miłosierdzia" oddał Bogu ducha.

Lecz i ci, którzy pozostali w Marasch, przeżyli ciężkie próby. Turcy zabijali Chrześcian gdziekolwiek ich spotkali. Z 2,000 którzy szukali schronienia w kościele, zaledwie 35 zostało przy życiu. Całkowita liczba ofiara tej okropnej rzezi, przeszła 15,000. Pozostałe ruiny i spustoszone pola, świadczyły o okropności scen i rozlewu krwi. Żadne słowa nie mogły pocieszyć tych nieszczęśliwych, którzy do śmierci zachowali pamiątkę najsmutniejszych godzin, jakie wtem śmiertelnem życiu przeżyli.

O innych misyonarzach Franciszkańskich rozrzuconych po całej Armenii Mniejszej, przez dłuższy czas nie było żadnej wiadomości. O jednym tylko t. j. o Ojcu Emmanuelu Garcia, Hiszpanie z Prowincyi Kompostella, doszły nas wieści, który miał zarząd nad misyą w Kars-Pazar. On także przeszedł przez ciężkie próby; lecz w końcu szczęśliwie przeprowadził i umieścił swoich ludzi i sieroty w warownym miasteczku Sis.

Nasza troskliwość o innych misyonarzy była wielka. Wiadomości napływały od czasu do czasu, jedne pocieszające, drugie uderzające i smutne. W końcu czerwca dowiedzieliśmy się że Ojciec Albert Amarisse, Włoch, Kustodyi Ziemi Świętej, otrzymał koronę męczeńską w swojej misyi Jenige-Kale. Napadnięty przez Turków, Ojciec Albert zebrał swoję trzódkę Chrześcian do kościoła. Schronili się oni tam tylko na krótko, przed okropnym losem jaki ich czekał. Nie spotkawszy się z oporem ta rozszalała horda, plądrowała miasteczko, niszcząc wszystko co im padło pod rękę. W padłwszy do kościoła, rozbili drzwi; a uzbrojeni w miecze, bagnety, karabiny, pistolety i pochodnie, zabrali się do swoich nadludzkich okrucieństw, zaścielając posadzkę swiętego przybytku szczątkami i zwłokami niewinnych i bezbronnych tułaczy. Wierny ich pasterz Ojciec Albert zginał wraz z nimi dnia 23 stycznia, 1921 roku.

Przy misyi w Mugiuk-Deresi byli trzej Franciszkanie: Ojciec Franciszek z Wittorio, członek Kustodyi Ziemi Świętej z dwoma Braćmi: Alfredem Bollenz z Prowincyi Najśw. Panny na Węgrzech i Salwatorem Sabatani z Prowincyi Św. Bernardyna we Włoszech. Podczas grozy, jaka panowała w około, jedyną myślą i staraniem tych poczciwych Zakonników, było zabezpieczenie schronienia dla swych owieczek, zwłaszcza dla 30 sierót, które się utrzymywały przy ich misyi. Tak pogrążeni w ciemnych myślach i bojaźni, naraz ujrzeli promyk nadzieji, ktory zdawał się ich wybawić z przykrego położenia. Przyszedł do nich bowiem, pewien Turek o wejrzeniu przyjaznem, imieniem Loimen Oglu Ali Effendi, który ofiarował im się z pomocą, odstępując własny swój dom misyonarzom na mieszkanie, ludzi zaś i sieroty radził wysłać do wiejskiej szkółki, oddalonej tylko o ćwierć godziny drogi, gdzie w spokoju nie obawiając się żadnych napadów, będą mogli mieszkać.

Swiątynie i Ołtarze Najśw. M.P. w Jerozolimie.

1. *Ofiarowanie Najśw. Maryi Panny.* 2. *Matka Boska Syońska.* 3. *Tr[illegible] Matki Boskiej.* 4. *Matka Boska Kalwaryjska.* 5. *Wniebowzięcie Najśw. M.P.* 6. *Zwiastowanię Najsw. M.P.* 7. *Kaplica M. B. Ciepiącej.* 8. *Kościół Zaśnięcia N. M. P.* 9. *Kaplica Narodzenia Najśw. Maryi Panny.*

Świątynie i Ołtarze Najśw. Maryi Panny w Jeruzalem

Wschód można powiedzieć jest kolebką ludzkości i kolebką języków. Tu także, wiedza i sztuka miały swój początek. Znamienite pochodzenie Wschodu, nie tylko jest kolebką Maryi Matki Bożej, lecz także miejscem jej czci i wywyższenia.

Cześć Maryi rozszerza się od Wschodu aż do Zachodu, pełna miłości i uwielbienia dla Matki Bożej. Spełnia się więc proroctwo Maryi, jakie wygłosiła w sławnym "Magnifikat": "A oto, wszystkie narody błogosławioną mnie nazywać będą." Nadto, od czasów Apostołów, aż do naszych dni, wyznajemy wzniosłą godność Maryi jako Panny i Matki Bożej, w Składzie Apostolskim, gdy mówimy: "Wierzę w Boga Ojca Wszechmogącego, Stworzyciela Nieba i Ziemi i w Jezusa Chrystusa, Syna Jego Jedynego Pana naszego: Który się począł z Ducha Swiętego, Narodził się z Maryi Panny."

To wyznanie wiary miało swój początek w Jerozolimie, które się głosi być kolebką Maryi i uważa sobie za szczęście największe, że widziało Jej pierwszy uśmiech, słyszało Jej pierwsze słowa i odczuło Jej pierwsze kroki, którymi stąpała po tej ziemi w dzieciństwie jak i ostatnie, które Ją zaprowadziły na górę Syon, gdzie oddała Swą czystą i niepokalaną duszę w ręcę Swojego Stwórcy. Jerozolima będąc po wszystkie czasy przekonaną o swej wyższości i znaczeniu, wznosiło liczne świątynie i Kaplice ku czci i chwale Maryi, dla poświadczenia miłości i uwielbienia ku tej, która się słusznie nazywa "Chwałą Jeruzalem."

Pierwsza Swiątynia wzniesiona tutaj jest pod nazwą "Wniebowzięcia Najśw. Maryi Panny," albo "Grobu Najśw. Panny." Głęboko osadzona o stromą skałę Góry Oliwnej, w Dolinie Getsemańskiej, okolona wiekowemi drzewami oliwnemi, nosząca ślady czasów przebytych, mówi o swej starożytności. Prawie dziewietnaście wieków ubiega od czasu, gdy Apostołowie złożyli najświętsze ciało Matki Bożej w ubogim grobie, zkąd chwalebnie miało być wzięte do Nieba. Pierwsza Kaplica, na której fundamencie obecny kościół był zbudowanym liczy swoje istnienie od przeszło ośmnaście wieków: a zatem jest najstarszą Swiątynią Chrześciaństwa, poświęconą Maryi.

Po upływie dwóch set lat, 192-395, a trzydzieści sześć przed zebraniem Soboru w Efezie, wielki czciciel Maryi, Cesarz Teodozyusz, wzniósł wspaniałą bazylikę pod nazwą "Naszej Nowej Pani": która zniszczoną została przez Arabów; lecz Krzyżowcy znowu odbudowali pod wezwaniem "Ofiarawania Najśw. Panny Maryi." Tak jak wiele innych pomników Chrześcianstwa, zburzoną została i ta świątynia: z materyału zaś Muzułmanie wystawili sobie Meczet El-Aksa.

Św. Helena w ośmdziesiątym roku życia, przybyła do Jerozolimy w celu zwiedzenia Świętych Miejsc: a zapalona żarliwą miłością ku Zbawicielowi Panu i Jego Boskiej Matce, rozkazała zbudować okazałą bazylikę nad Grobem Boskiego Odkupiciela i piękną świątynie pod nazwą "Narodzenia Najśw. Maryi Panny," dziś noszącą imię Św. Anny.

Kaplica "Narodzenia Najśw. Panny" umieszczona w pośrodku Muzułmańskiej okolicy, zbudowana jeszcze w jedenastym wieku, zachowuje się w swej pierwotnej architekturze.

W roku 616 Persowie zburzyli Bazylikę Św. Heleny. Modestus owczesny Patryarcha Jerozolimski, mógł tylko odbudować Anastasis Rotundę, okalającą Grób Swięty: a zamiast wspaniałej nawy poprzedzającej główny krużganek,

wystawił kilka mniejszych kaplic: lecz dzisiaj nie pozostało po tem wszystkiem nawet śladu.

W dziewiątym wieku Karol Wielki, wzniósł kościół na południe od Bazyliki Grobu Świętego, pod wezwaniem "Najśw. Panny Łacińskiej." Po jej zniszczeniu, Włoscy Kupcy zbudowali na tym miejscu dwa szpitale i świątynię "Matki Boskiej Mniejszej."

Na początku jedenastego stulecia, pielgrzymi wspominają o dwóch pięknych kaplicach, w obrębie Bazyliki Grobu Świętego, poświęconych ku czci Najśw. Maryi Panny.

Pozostałe ruiny Kościoła Krzyżowców, pod nazwą "Najśw. Panny Większej," znajdują się na południe od Bazyliki. Z nich wznieśli Protestanci świątynię pod wezwaniem "Kościoła Zbawiciela."

W pobliżu Świątyni Wieczernika, Kanonicy Św. Augustyna posiadali swój Klasztor, który w owych czasach nosił nazwę "Najśw. Panny z Syonu." Przez traktak w roku 1342 Muzułmanie, uznali Ojców Franciszkanów, jako Stróżów Grobu Świętego, Wieczernika, Grobu Najśw. Maryi Panny i wszystkich Chrześcianskich Świątyń w Palestynie. Wieczernik był podówczas tylko stosem zwalisk: lecz Synowie Św. Franciszka odbudowali tą świątynię. z tego samego materyału i chociaż z górą czterech set lat, znajduje się w rękach Muzułmanów, zachowuje się w tym samym stanie w jakim była za czasów Braci Zakonnych, którzy zamieszkiwali ją od roku 1219 aż do 1551, kiedy byli z niej wypędzeni. Przylegającym do Wieczernika był Dom Św. Jana, w którym Najśw. Panna mieszkała, po Męcę Jej Boskiego Syna, aż do Swojej śmierci. W roku 1487 Ojcowie Franciszkanie wznieśli tu Kaplicę poświęconą, "Zaśnięciu Matki Boskiej." Ta Kaplica padła ofiarą fanatyzmu owych czasów, lecz dzisiaj wspaniały pomnik, wystawiony w dwudziestym wieku, głosi powtórnie chwałę Maryi. Nosi ona także nazwę "Zaśnięcia Najśw. Maryi Panny."

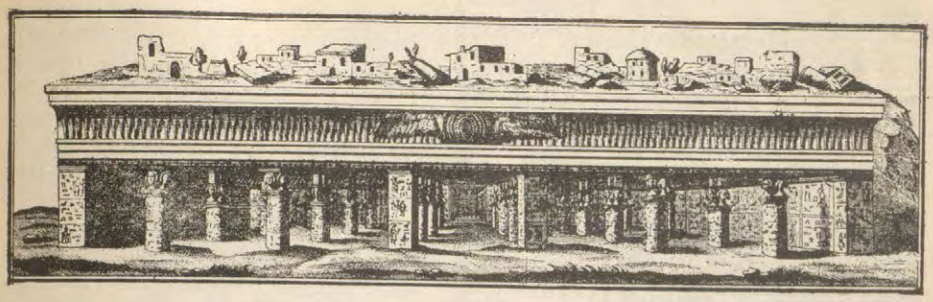
Inne pomniki wzniesione ku czci Najśw. Panny znajdują się na Drodze Krzyżowej. "Matki Bożej Cierpiącej," przypomina spotkanie się Najśw. Panny z Jej Boskim Synem (Stacya Czwarta) "Matki Boskiej Bolesnej"—na wschód od wejścia do Grobu Świętego uprzytamnia Jej obecność przy Krzyżowaniu Pana Jezusa. "Matki Boskiej Kalwaryjskiej"—przywodzi nam na pamięć Jej boleści jakie wycierpiała stojąc pod krzyżem, na którym Syn Jej konał. Zaś "objawienia Matki Bożej—przypomina nam radosne widzenie Zmartwychwstałego Zbawiciela po okropnych cierpieniach Wielkiego Tygodnia.

Jakobici i Syryjczycy, łączą swoją miłość i cześć dla Maryi Matki Boskiej, wraz z Katolikami Jerozolimy, Armeńczykami i Grekami. Jestto bardzo szczególnie przemawiającym, słyszeć to pobożne wezwanie, z którem i Muzułmanie się łączą: "Ya Sultana."—"O Królowo."

Oby to czułe nabożeństwo do Maryi zapaliło i nasze serca, abyśmy często z uniesieniem w ciągu dnia powtarzali—"O łaskawa, O litościwa, O słodka Panno Maryo."

Uwiadomienie

Udzielamy wiadomość wszystkim czytelnikom "Kalendarzyka Krzyżowca" że na Msze św. do Jerozolimy i do Palestyny wogóle nie przyjmujemy tu w Komisaryacie Ziemi św., gdyż wszystkie Msze św. w Jerozolimie i po wszystkich innych Miejscach Swiętych bywają zawsze i wyłącznie ofiarowywane za Dobroczyńców Ziemi św. i za Krzyżowców tak żywych jak i zmarłych.

"Na Mieiscu Babilonu."

Nowoczesna Muzułmańska wioska przeniesiona dla zrobienia na jej miejscu, wydrążenia pod obecny pałac.

Pismo Święte

BRZASK dnia, który się rozpoczął, nie pozbył się jeszcze całkiem ciemności okrywających ziemię, gdy srebrzysty głos dzwonu dał się słyszeć, wzywający wiernych na modlitwy poranne. Pójdźmy i my za głosem jego i wstąpmy na chwilę do tego przybytku pokoju i chwały Bożej.

Na samym wstępie gorejąca przed ołtarzem lampa przypomina nam, że tu mieszka Bóg. Wnętrze świątyni zalega jeszcze zmrok zupełny. Zwolna jednak zaglądające do niej, przez różnobarwne szyby, promienie wschodzącego słońca, rozprasza resztki ciemności ujawniając wewnętrzną piękność przybytku Pańskiego. Wszelako różnobarwność szyb i malowidła na nich, jeszcze nie całkiem wyraźne; gdy nagle snop promieni słonecznych posypał je światłością ukazując jak najwyraźniej ich piękność i artystyczne wykończenie.

Do obrazu wyżej skreślonego, podobne jest Pismo Święte. Jak kolory i malowidła okien kościelnych, wtedy dopiero stają się wyrazistemi, gdy staną w pełni światła promieni słonecznych, tak i Pismo Święte, ciemne i nieprzystępne dla rozumu ludzkiego staje się jasne i zrozumiałe, kiedy Bóg w niezgłębionej swej miłości dla rodzaju ludzkiego, rzuci na nie światło dokładnego tłumaczenia i wykładu nieomylnego swego Kościoła przez usta przezeń ustanowionych nauczycieli, t. j. Papieży, Biskupów i Kapłanów.

Przez całe wieki tak Żydzi jak i Chrześcianie uznawali Biblię jako "Słowo Boże." Nowoczesna zaś nauka stara się wszelkiemi siłami, podkopać jej powagę i wiarogodność, bo według niej nie można tej wiarogodności stwierdzić dowodami historycznymi. Zdaniem naukowych poglądów czasu obecnego, Biblia nie ma nawet historycznej powagi; albowiem nigdzie żaden reporter od gazet, nic o niej nie pisał, ani telegraf przeniósł wzdłuż i wszerz kontynentów o Potopie, przejściu Żydów przez Morze Czerwone lub o Jordanie.

Tymczasem sama Opatrzność Boska sprawdziła autentyczność Pisma Świętego. Królewskie Archywa Assyryi, Babilonii i Egiptu, wydały i odkryły tysiące pism, zawierających niezbite dowody prawdziwości religii i jej pochodzenia.

Od połowy dziewietnastego wieku aż do wybuchu Wszech-Światowej Wojny naturaliści i znawcy, robili odkrycia w Mezopotamii i w Egipcie, tych

Tabliczki pisma klinowego świadczące o prawdziwości Pisma Świętego.

niegdyś najpotężniejszych królestw na świecie, dziś leżących zagrzebanych w piaskach i ruinach, wraz ze swemi wspaniałemi miastami, pałacami i fortecami. Po uciążliwej pracy, zdołano wreszcie podnieść z ruin olbrzymie pałace, w których znaleziono tysiące tabliczek z pismem klinowem, zawierającem wiadomośći i wypadki z wieków przeszłych. W jednem z tych miejsc znaleziono tych tabliczek aż 40,000. A więc teraz, skoro wszelkie środki wiedzy i nauki są skierowane, aby rzucić niesławę i potępić historyczny charakter Pisma Świętego, Opatrzność Boska odkryła te tabliczki, które tysiące lat zapomniane i zagrzebane pod ziemią, mają świadczyć o prawdziwości Pisma Świętego.—(*Lit. Handweiser.*)

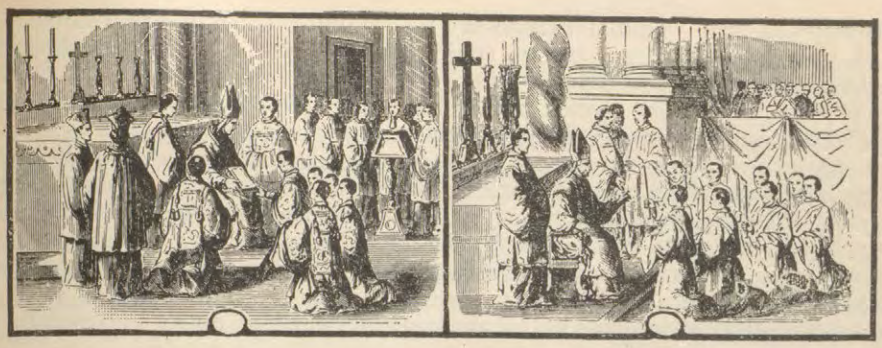
Pismo klinowe odkryte w ostatnich czasach w Egipcie przez Profesora Burgsch'a, potwierdza autentyczność faktu historycznego,—"Siedmiu lat głodu i urodzaju w ziemi Faraona" jakto czytamy w Biblii przepowiedzianych przez Józefa. (Gen. 41, 26 i seg.)

Zatem, cieszmy się i dziękujmy Bogu z całego serca za światło Wiary Świętej, nie zapominajmy przytem o naszych zwierzchnikach i nauczycielach Kościoła Katolickiego, przez których otrzymujemy tę łaskę.

Powołanie

MŁODY człowiecze; i ty możesz być przeznaczony do tak wzniosłego stanu. Od pługa, z warsztatu, rzemiosła lub profesyi, Bóg może Cię powołać, abyś mu służył jako Braciszek w życiu Zakonnym. On może Cię powołać z domu twojego, szkoły lub kolegium, abyś mu służył, jako kapłan w pracach misyjnych. Idź za tym głosem powołania. Nie odrzucaj i nie zwlekaj! Jest czas do wszystkiego; lecz łaska powołania, jak i inne łaski, udzielane nam są w pewnych tylko okolicznościach i czasach; zatem skoro poczujesz w sobie to natchnienie, bądź mu posłusznym. Bóg Cię poprowadzi i tobą pokieruje, bylebyś tego głosu nie odrzucał. Ileż straciło swe powołanie, dlatego że odkładali na później! Możemy stracić całe życie, na debatowaniu co wybierać, zamiast działać. Wybierajmy to co jest dobre, w sposób jaki nam się najlepszy zdaje i pocznijmy zaraz. Jeżeli te rady obudzą w tobie pragnienie, lepszej informacyi o życiu Zakonnym, pisz po książeczkę, "Moje Powołanie" do Commissariat of Holy Land, Washington, D. C.

Z Tronu do Ołtarza

OD samego dzieciństwa Książe Henryk, objawiał szlachetne i spokojne usposobienie. Miał jednak tę wadę, że uważał siebie za człowieka z wyższem powołaniem; sądząc, że jego przeznaczeniem jest rządzić i wydawać rozkazy, a nie słuchać; ta ambicya wzrastała w nim z latami. Naprożno, matka jego pobożna i szlachetna księżna, usiłowała stłumić te dzikie porywy w sercu swego syna. Gdy nieraz z łagodnością i czułością, radziła mu żeby się zastanowił nad sobą i pomyślał, że przecież jest tylko słabym śmiertelnikiem i że wszystkie stworzenia zależne są od woli Bożej, której się muszą poddać, On dumnie podnosząc głowę zwykł był mawiać: "Matko, to właśnie jest Wola Boża, abym rządził; moje jest wzniosłe powołanie."

"Strzeż się tak niebezbiecznej zarozumiałości" przekładała matka, "ażeby nie stało się z tobą to, co spotyka wysokie dęby; które, dlatego że przewyższają inne drzewa, są bardziej wystawione na zniszczenie przez błyskawice i pioruny.

Nie długo trzeba było czekać, by się przekonać o słuszności, jaką ta przestroga księżnej zawierała. Jednego bowiem dnia, Książe Henryk, wybrał się na przejażdżkę do lasu ze swym wiernym towarzyszem Rudolfem. Skoro wjechali w las, powstała straszna burza z piorunami; schronili się więc pod rozłożysty, wysoki dąb. Naraz zabłysło się i Rudolf spadł z konia rażony piorunem, zabity na miejscu; Książe zaś powalony o ziemię, leżał bez przytomności. Gdy oprzytomniał, i zobaczył obok siebie trupa swego towarzysza, zerwał się przestraszony i uciekł z tego miejsca tak strasznego wypadku.

Książe Henryk stał się teraz milczący i zamyślony. Unikał nawet swej własnej rodziny. Zastanawiając się nad sobą, uznał, iż tylko przez szczególniejszą łaskę Bożą został zachowany od niechybnej śmierci; zatem w aktach pokory i pobożności, dziękował Bogu za Jego łaskawą opatrzność.

Pewnego dnia wstąpił do Kościoła Ojców Franciszkanów i trafił na kazanie. Kaznodzieja mówił o powołaniu i życiu duchownem. Pierwsze zdanie jakie usłyszał było: "Jeżeli chcesz żyć w spokoju z drugimi, naucz się wpierw panować nad sobą": i dalej. "Ani suknia zakonna, ni też życie zakonne zabezpieczą Cię, lecz zmiana obyczajów i ciągłe umartwianie twoich złych skłonności." Oprócz tego, "Kto szuka czego innego niż Boga i zbawienia swej duszy, nic nie znajdzie, tylko niezadowolenie i żałość. . . . Służyć mamy, a nie rozkazywać; cierpieć i trudzić się, a nie spędzać życie na próżnowaniu i przyjemnościach; to jest własnie nasze wzniosłe powołanie. Kogo Bóg chce powołać do tego wysokiego i zacnego stanu, znajdzie go czy to przy pługu, czy nawet na tronie."

Słowa te uczyniły głębokie wrażenie na księciu. Zapytał się więc siebie: "Czy nie jestem czasem jednym z tych wybranych skoro czuję jakiś pociąg

do służby ołtarza?" Lecz spotrzegłwszy się, stłumił w sobie tę myśl i uśmiechając się, mruknął: "Co za głupstwo snuje mi się po głowie! Jam powołany do noszenia korony; a nie habitu i krzyża!"

Idąc za przykładem swoich przodków, wstąpił do służby wojskowej, gdzie w krótkim czasie, stał się jednym z najweselszych i towarzyskich oficerow. Jego miłe usposobienie, skromność i uprzejmość, zjednały mu wiele przyjaciół; tak, że był powszechnie przez wszystkich lubianym i poważanym. Gdy przytem otrzymał obiętnicę, iż posiędzie rękę nadobnej Księżnej Heleny w małżeństwo, szczęście jego nie znało granic. Ślub miał się odbyć z przyszłą jesienią. Tymczasem wojna zawrzała w całej nieomal Europie, więc i Książe Henryk, ze swoim wojskiem został powołany na front. Zgroza wojny, jej nędze, rozlewy krwi i rzezie jakich świadkiem był młody książe wywarły na duszy jego niezatarte wrażenie.

W czasie gdy on zajęty będąć w krwawych walkach, dokazywał bohaterskich czynów męztwa i odwagi, przyszła jego małżonka zmarła w szpitalu, gdzie z rzadkim zapałem i poświęceniem, pielęgnowała rannych. Umarła jako męczennica miłości! Byłto pierwszy cios jaki książe przenieść musiał. Drugi niebawem, o wiele okropniejszy spadł na niego, gdy kilka tygodni później, dowiepizawszy się, iż Cesarstwo i jego królestwo upadło; musiał jako wygnaniec szukać przytułku i schronienia na obcej ziemi. Znalazł takowe w opuszczonym małym klasztorze. Tu mając czas na rozmyślanie, zastanawiał się więcej nad sobą; a zachęcony nauką i przykładem pobożnych zakonników, z którymi obcował, poddał się zrządzeniu Opatrzności Bożej.

W krótce nowy krzyż jeszcze boleśniejszy go spotkał. Doniesiono mu, iż jego ukochana matka, której już nie miał więcej ujrzeć na tym świecie,—umarła. Złamany tym ciosem na duszy i ciele, zapadł w ciężką chorobę i przez kilka tygodni walczył pomiędzy życiem, a śmiercią.

Dzięki troskliwej opiece zakonników, przeszedł do zdrowia i opuścił łoże boleści już innym człowiekiem; pokorny, pobożny, wzgardził już światem, jego próżnoscią i przyjemnościami. Oddał się z całym zapałem nauce i przygotowaniu do stanu kapłańskiego. Po kilku letniej mozolnej, lecz gorliwej pracy, otrzymał święcenia kapłańskie na wiosnę 1921 roku, w małej kapliczce klasztoru, w którym znalazł przytułek i spokój dla duszy. Z daleka i z bliska, ubodzy mieszkańcy owej okolicy, przybyli uczestniczyć jego pierwszej ofierze Mszy Św. i usłyszeć z ust jego te słowa: "Teraz poznaję, że Bóg przeznaczył mnie do wyższego stanu. Odtąd jedynym moim celem będzie, chodzić krolewską drogą krzyża. Tak mi dopomóż Boże!"—*Wzięte "Z laski Bożej," przez F. Nabor.*

Praktyki Dobrego Krzyżowca

Co tydzień: Bądź na nieszporach i błogosławieństwie.—Odpraw drogę Krzyżową w Piątek.—Uczcij św. Antoniego we Wtorek.—Wykonaj jaki uczynek miłosierny względem ubogich, chorych lub nieszczęśliwych.—Daj jałmużnę na twój kościół stosownie do możności.—*Co miesiąc:*—Idź do spowiedzi i komunii św.—Przygotuj się dobrze do tego i spędź przynajmniej kwadrans na dziękczynieniu.—Obchódź pierwszy Piątek i poświęć dzień ten na rozmyślanie nad stanem twojej duszy, zrób rachunek sumienia i rozważaj o zbliżającej się śmierci i wieczności.—*Co rok.*—Rozważ, czy w ubiegłym roku postąpiłeś w cnocie lub też utraciłeś łaski Boże.—Pamiętaj że to może był ostatni twój rok.—Zamknij twoje duchowe i doczesne rachunki, tak abyś był gotów złożyć twoje szafarstwo. —zamów mszę św. w rocznicę śmierci twoich rodziców.

"Casa Nuova" na Wzgórzu Świętego Grobu

GDY pielgrzymi przybywają do Jerozolimy lub powracają po zwiedzeniu Świętych Miejsc, w które Jerozolima tak jest ubogacona, są strudzeni i zmęczeni nietylko podróżą, lecz więcej jeszcze, iż iść muszą po ścieżkach i wzgórzach, nierównych i kamienistych, Doliny Getsemańskiej. Do tego przyłącza się jeszcze wyczerpanie umysłowe, które pod wrażeniem smutnych, poważnych i uroczystych myśli, oraz żywej wyobraźni z widoku miejsc i narzędzi Męki naszego Zbawiciela, potrzebuje wytchnienia i spokoju. Tego upragnionego wypoczynku i odswieżenia swoich sił jakiego owi pielgrzymi szukają, znaleść mogą w Gospodzie Franciszkańskiej, "Casa Nuova" gdzie poczciwi Zakonnicy służą im z uprzejmością i gościnnością.

Przez setki lat Franciszkanie w Jerozolimie opiekowali się pielgrzymami. Pielgrzym zaś doznawszy Franciszkańskiej gościnności, nigdy zatrzeć jej nie mógł w swej pamięci.

Ponieważ pielgrzymki w ostatnim wieku, były bardzo liczne i częste, przeto Ojcowie Franciszkanie zmuszeni byli w roku 1847 ten przytułek dla pielgrzymów, przebudować i powiększyć. Przyszli im w tem, z materyalną pomocą owi wdzięczni pielgrzymi, którzy nieraz korzystali z dobrodziejstw tego schroniska. Po ukończeniu nazwali ten nowy przytułek, "Casa Nuova." Nazwa ta była mile wspominaną, i sięgała do wszystkich miejsc Palestyny. "Casa Nuova" w Nazarecie wystawiona przez Amerykańskich pielgrzymów nosi nazwę. "Nasza Pani Ameryki."

Od pewnego czasu, pamiątki Miejsc Świętych i Świętego Grobu w Palestynie, starano się tak samo pięknie urządzić, i jak najwierniej i najdokładniej, oddać na Amerykańskiej Ziemi, mianowicie na Wzgórzu Grobu Świętego. Pobożni pielgrzymi zaczęli tu napływać; a zwiedzając ołtarze i miejsca, odczuwali taką słodycz nabożeństwa, jakiej doznają pielgrzymi do Ziemi Świętej. Z każdym rokiem pielgrzymki do Wzgórza Grobu Świętego stawały się liczniejszemi i nabierały więcej rozgłosu. Bracia Komisaryatu starają się według możności, ażeby uczynić te pielgrzymki jak najbardziej przyjemnemi i korzystnemi dla wiernych, w czem pomagają im Rycerze Grobu Świętego, którzy swoją ochotną i wspaniałomyślną pracą zajmują się i obsługują tłumy pobożnych mężczyzn i niewiast, których wiara i miłość dla Ukrzyżowanego Chrystusa, sprowadza nieraz z dalekich stron, bez względu na koszta podróży, by uczcić te święte ołtarze, pamiątk i miejsca, tak dotykalnie przedstawiające nam sceny Narodzenia, Męki, Śmierci i Zmartwych-

Franciszkanin usługujący pielgrzymom w "Casa-Nuova" (w domu gościnnym) w Betlejemie.

wstania naszego Boskiego Zbawiciela; a które są ubogacone tymi samymi odpustami, co miejsca i ołtarze w Palestynie.

Jakkolwiek Bracia i Rycerze Grobu Świętego przykładają wszelkich starań, ażeby uczynić te pielgrzymki korzystnemi dla duszy, widzą iż nie możliwem jest zająć się tłumami tych pielgrzymów tak, jak na to zasługują, bez odpowiedniego dla nich przytułku. Postanowili więc wystawić niedaleko od Kościoła Świętego Grobu "Casa Nuova" na sposób tego, który się znajduje w Jerozolimie, gdzie pielgrzymi będą mogli być przyjmowani i obsłużeni z taką wygodą, ażeby ten drogi czas zwiedzania na Wzgorzu Grobu Świętego, poświęcony był jedynie duchownym potrzebom. "Casa Nuova" czyli ten nowy przytułek dla naszych dobrodziejów, którzy nieraz z trudem ciała, odbywali tę podróż na Wzgórze, a zarazem umacniali swego ducha i dla tych także, którzy przed nimi zwiedzali to miejsce lub w przyszłości zwiedzać mają, będzie miał zawsze swoje gościnne podwoje otwarte i przyjmie ich z tą samą radością, z jaką są przyjmowani pielgrzymi w Jerozolimie.

Ta sama wiara i miłość wiernych dla Ziemie Świętej, która wystawiła ten wspaniały gmach ku wiecznej pamięci naszych przyjaciół i dobroczyńców, niech zapali serca tych wszystkich pielgrzymów zwiedzających tu pamiątki Miejsc Świętych, wdzięcznością za otrzymane łaski i błogosławieństwa, by nie szczędząc ofiar przyczynili się do jak najprędszego otworzenia tego "Nowego Domu" czyli Casa Nuova na W zgórzu Grobu Świętego, z tą samą wspaniałomyślnością, jakiej dowody dawali w przeszłości.

Dusze W Czyścu

ŚW. BERNARD opowiada o Św. Malachiaszu, Arcybiskupie Armaghii, iż ten miał wielkie nabożeństwo do dusz w czyścu cierpiących. Będąc jeszcze młodym, brał udział w pogrzebach ludzi ubogich, modlił się za ich duszę, a nawet często sam zajmował się ich pogrzebaniem. Siostra jego, żyjąca więcej według zaptrywań tego świata, wstydziła się, że jej brat spełnia tak upokarzające uczynki, nieodpowiednie dla jego osoby i godności, jaką piastuje. Czasem nie mogąc zapanować nad sobą, oburzała się na niego i w ostrych słowach wyrzucała mu jego miłosierdzie; kończąc przytaczała słowa Św. Ewangelii, "Niechaj umarli, grzebią swoje umarłe." Święty Biskup niezważając na to, w dalszym ciągu, spełniał swoje uczynki miłosierne, za co Bóg obdarzał go duchowną pociechą.

Gdy ta płocha niewiasta umarła, Malachiasz, pełen czułej litości dla jej duszy, modlił się ze zwykłą sobie żarliwością. Pewnego dnia, ujrzał jej duszę stojąca przed kościołem, bardzo smutną i z żałością błagającą go o pomoc. Skarżyła się mu, iż przez kilka dni nie doznawała żadnej ulgi w swoich cierpieniach. Święty przypomniał sobie, że właśnie w te dni nie ofiarował za nią Mszy Świętej. Bóg widocznie dopuścił to zapomnienie, jako karę dla jego siostry, za jej wyrzuty, jakie mu czyniła z powodu jego miłosiedzia dla zmarłych. Następnego dnia ofiarował Najświętszą Ofiarę za jej duszę, co i w następne dni uczynił. Z każdym dniem widział ją coraz bliżej kościoła, potem w kościele, aż jednego dnia ujrzał ją stojącą blisko ołtarza, pięknie ubraną, pełną szczęścia i radości, w gronie innych dusz, które rownież przechodzić musiały to samo, co ona oczyszczenie; gotowych już teraz przenieść się do radości niebieskich.

Ten przykład z życia Św. Malachiasza przedstawia nam jasno to, co wiara święta nas uczy, nietylko o potędze modlitwy w ogólności, lecz w szczególe o wielkiej wartości Ofiary Mszy Świętej, za dusze w czyścu cierpiące.

Dział św. Antoniego

Nabożeństwo do Św. Antoniego, "Cudotwórcy Padewskiego," ostatniemi czasy, bardzo wzrosło; tak, że jest rozpowszechnione prawie po całym świecie. Spełnia się zatem proroctwo Papieża Leona XIII, który nazwał Św. Antoniego,—"Świętym całego świata."

Chleb Sw. Antoniego

Zasadza się to nabożeństwo, na przyrzeczeniu danem Św. Antoniemu, iż proszący za Jego wstawienictwem o jaką łaskę, złoży pewną ofiare pieniężną na ubogich, jeżeli tę łaskę pożądaną otrzyma. Piśmienne prośby należy nadsyłać do Wydziału Św. Antoniego, Mt. St. Sepulchre, Washington, D. C. Pieniądze przeznaczone są i rozdane ubogim, w szczególności biednym studentom kształcącym się na kapłanów.

Pobozna Unia—której narodowe głowne kwartery otwarte są przy Komisaryacie Ziemi Świętej, Washington, D. C., ma na celu dziękowanie Bogu, za cudowną potęgę daną Św. Antoniemu, na uproszenie Jego wstawienictwa, na rozszerzanie tego nabożeństwa i na przyjście z pomocą ubogim. Są trzy stropnie owej Unii, której członkowie odmawiają codziennie przepisane pewne modlitwy.

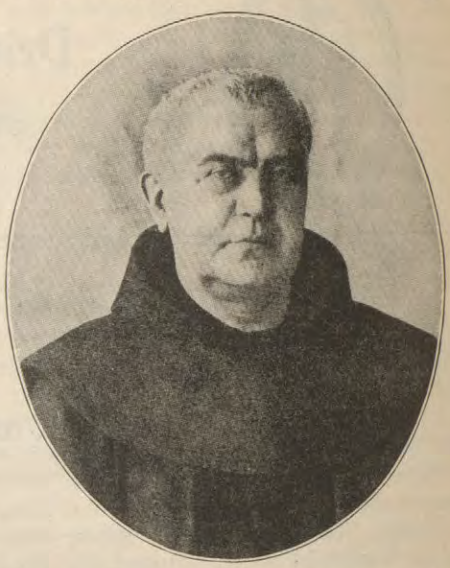
Milicya Sw. Antoniego, jest wzbogacona tymi samymi odpustami co Pobożna Unia; członkowie której, noszą specyalne odznaki.—Jest założona w szczególności dla młodzieży pragnącej oddać się pod potężną opiekę Św. Antoniego, przez naśladowanie czystości myśli i serca tego świetęgo, oraz nabożeństwo do Najśw. Maryi Panny w celu zwalczania pokus i złego.

Poświecenie dzieci Św. Antoniemu, którego ujmująca troskliwość dla małych dziateczek, tak pięknie przedstawion nam jest w Boskiem Dzieciątku, spoczywającem na rękach tego świętego, weszło w chwalebny zwyczaj. Matki przysyłają imię i nazwisko dziecka, W ten sposob dziecko oddane jest pod szczególniejszą opiekę Św. Antoniego; świadectwo zaś tego poświęcenia przesłane zostaje rodzicom. Nadto każde dziecko otrzymume pasek Św. Antoniego, który musi nosić, modlitwy zaś przepisane w jego intencyi odmawiają rodzice.

Dziękczynienia i Prośby nadsyłane od wszelkiego rodzaju ludzi i stanów, są tak liczne, że trudno nam je tu wszystkie ogłaszać; a które rownócześnie dowodzą że Św. Antoni, jest zawsze wierny w wysłuchywaniu próśb naszych. Do tego dodać należy pobożnośc licznych czcicieli, biorących udział i uczęszczających w każdy wtorek o godzinie 9ej z rana w Kaplicy Św. Antoniego na Wzgórzu Grobu Świętego; oraz zewsząd napływające tłumy wiernych zwiedzających ołtarz, łączących modły swoje, z modlitwami Zgromadzenia Zakonnego na Swiętem Wzgorzu, zapalają i odnawiają ufność w potęgę, "Świętego całego świata."

Nowy Generał Zakonu Franciszkańskiego.

NA generalnej kapitule Zakony Św. Franciszka, odbytej w Assyżu dnia 14 maja, 1921 roku. Najprzewielebnjeszy Bernardyn Klumper, został obrany Ministrem Generalnym Braci Mniejszych. Urodzony w Amsterdamie, Hollandyi w roku 1864, wstąpił do Zakonu Św. Frańciszka w 1882 roku. Będąc posłany na ukończenie swych nauk do Kollegium Propagandy w Rzymie, gdzie po otrzymaniu stopnia doktora filozofii i teologii, wstąpił na swoje obowiązki jako profesor, a później jako prezydent Franciszkańskiego, międzynarodowego Kollegium, w tem samem mieście

Najprzew. O. Bernardyn Klumper, Nowy Generał Zakonu Franciszkańskiego.

W roku 1909 wybrany został na Definitatora Generalnego; zaś od roku 1915 trzymał urząd Prokuratora Generalnego. Służył jako członek komisyi wybranej do tłomaczenia nowego kodeksu, prawa kononicznego, nadto jest konsultatorem Świętej Kongregacyi Narad.

Nowy Generał jest dobrze obznajmiony z położeniem i stosunkami w Ziemi Swiętej, ponieważ poznał je lepiej będąc Generalnym Wizytatorem w roku 1909.

Wiadomości z Ziemi Świętej

(PRZEGLĄD OD WRZEŚNIA 1920—DO WRZEŚNIA 1921 ROKU.)

Polityczne Stosunki W Palestynie

Dnia 20 sierpnia, 1920 roku, Liga Narodów omawiała sprawę Wielkiej Brytanii tyczącej się mandatu dla Palestyny, tej ziemi naszego Odkupienia. "Na mocy owego mandatu Liga Narodów uznaje Lud Żydowski za właściwych mieszkańców Palestyny, oraz udziela im prawo do otwierania i prowadzenia zakładów według ich własnego rządu. Organizacye Zyonistów uważane są za stowarzyszenia Polityczne, przedstawiające Naród Żydowski. Chrześcianie i Mahometanie są bardzo przeciwni temu mandatowi, z czem się też wcale nie ukrywają, okazujac w swoich codziennych demonstracyach i protestach, iż uważają postępek Ligi za gwałcący i naruszający ich sprawiedliwe prawa i rządy.

Niezmierna obawa i niespokojność jaka napełniała serca i umysły Chrześcian, podczas odbywanych narad Ligi, w celu opracowania mandatu Angielskiego dla Palestyny, nie zmniejszyła się bynajmniej przez orzeczenie Naczelnego

Komisarza Pana Herberta Samuel, wydane z okazyi urodzin Króla Angielskiego w dniu 3 czerwca.

Wyraża on swój żal, z mającej nastapić dysharmonii, pomiędzy rożnicą wyznań religijnych, oraz rożnicą ras mieszanych w tym kraju, jakiej spodziewać się można po deklaracyi ogłoszonej przez Balfour'a; mianowicie: "Ustanowienie i ustalenie narodowego mieszkania dla Ludu Żydowskiego." Znaczenie tej deklaracyi Najwyższy Komisarz tak wykłada: "iżby Naród Żydowski rozrzucony po całym niemal świecie, mogł znaleść w Palestynie dla siebie stałe mieszkanie i żeby tam niektórzy z nich, licząc na pomoc mieszkańców, mogli podnieść dobrobyt kraju z korzyścią dla siebie; mają za sobą ubezpieczenie Korony Angielskiej, która przyrzeka bronić ich praw i znaczenia.

Skutki już są widoczne; widzimy bowiem jak Żydzi mając na swoje rozporządzenie wszelkie możliwe środki i zasoby, skupują wszystkie ziemie z których przewidują ciągnąć korzyści i tak powoli, lecz systematycznie wypędzają Chrześcian i Mahometan, z posiadłości jakie dotąd posiadali i utrzymywali.

Ojciec Święty, który bardzo dobrze jest poinformowany o stanie rzeczy i interesach państwa Palestyny, nie prosi o naruszenie lub zerwanie praw Żydowskich; lecz nalega na to, ażeby uznanie i prawa jakie tam dotąd posiadali inni, nie były zniesione, jak rownież aby grożąc niebezpieczeństwo utraty dusz, tak mu drogich, a dla których tak wielka liczba mężow napełnionych apostolską żarliwością, szczególniej synów Serafickiego Patryarchy z Assyżu, poświęcało swój trud i pracę, było odwrócone.

Henryk Morgenthau, Żyd, dawniejszy ambasador Stanów Zdejnoczonych dla Turcyi, mówi: "Marzenia Zyonistów, określone, i mające się w czyn wprowadzić przez deklaracyę Balfour'a, ażeby uczynić Palestynę na nowo ojczyżną Ludu Żydowskiego, można uważać za niemożliwe do uskutecznienia. Gdyż duch Żydowski z natury trudniejszy do zrzeczenia się swych zapatrywań, niż poddania, łatwiej posuwa się ku najciemniejszym błędom, aniżeli ku postępowi do oświaty."

Niedawno temu Świat Chrześcianski obchodził z radością uwolnienie Jerozolimy z pod jarzma Tureckiego, dziś ze wszystkich stron dają się słyszeć skargi na jarzmo Żydowskie, pod ktorem mieszkańcy Palestyny jęczą. Chrześcianie i Mahometanie łączą się razem w celu przeszkodzenia tym haniebnym sprawom państwa.

Pod rządem Tureckim religijne tylko poglądy były naruszane i rozbierane; teraz wchodzi: rożnica ras, stosunki polityczne, towarzyskie i ekonomiczne, wszystko prowadzące do niesnasek i rozdwojenia. Chociaż Żydzi stanowią tylko jedną—szesnastą część całej ludności, jednak nadtem pracują, żeby zrzucić z wyższych urzędow nietylko Chrześcian, ale także Mahometan, co im się też udaje, gdyż widzimy ich już sędziami w sądach. Ze 40,000 Żydów przybyłych w ubiegłym roku, większa część stanowi partyę bolszewicką lub tym podobną hołotę, zebraną z rozmaitych części świata, która chce i do tego zmierza ażeby utworzyć w Palestynie takie same stosunki jakie pozaprowadzali w Rosyi. Mahometanie stawiają potężny opór tym nowym warunkom; a nawet odważają się na to, co niesłychanem było dotąd w historyi, że łączą się z Chrześcianami w swoich demonstracyach, przeciw panowaniu Żydowskiemu. Chowając umarłych po jednej z ostatnich krwawych bójek w Mieście Świętem, Chrześcianie i Mahometanie utworzyli zwyczajną procesyę, niosąc ciała zmarłych Chrześcian na cmentarz Góry Syon, zaś ciała Muzułmanów na ich cmentarz w dolinie Jehoshaphat.

Haifa, w Galilei gdzie dawniej pod rządem Muzułmańskim, miejscowość Najśw. Maryi Panny z Góry Karmel w cichej samotności, wesoło przeglądała się w zatoce Akka, jest teraz widowiskiem dzikich orgii, oraz miejscem nowoczesnych letnich schadzek ustanowionych przez nowych rządcow Ziemi Świętej.

Stosunki Religijne W Palestynie

Przykro nam wspomnieć i do wiadomości innym podać, co nam donoszą nowe korespondencye otrzymywane z Jerozolimy, że jeszcze w obecnych czasach, Franciszkanie uważani są za poddanych Mahometa i o smutnym położeniu w jakiem znajduje się Grób Święty, a z nim razem i jego Stróże.

Niejedna strona historyi Świętego Grobu zapisana jest krwią i cierpieniem wiernych Strózów tego najdroższego skarbu Chrześcian. Cierpienia Franciszkanów obecnie uwięzionych w bazylice są nie do opisania. Dziś, podobnie jak dawniej, gdy jeszcze pół—księżyc tryumfował ponad krzyżem, Chrześcianie są przedmiotem upokorzeń i wzgardy ze strony niewiernych Turków, posiadających klucze do Grobu naszego Boskiego Zbawiciela. Przy drzwiach czyli u samego wejścia do bazyliki, siedzi harda straż Turecka, wyśmiewająca w ohydny sposób obrzędy i nabożeństwa Chrześcian, których upokarza jeszcze to, że ile razy potrzebują odprawiać nabożeństwa w owej bazylice, muszą prosić o jej otwarcie i pozwolenie, tych niewiernych, którzy za to rządają daniny ze strony Zakonników. Mahomet przed Chrystusem! Dwa razy dziennie daję się słyszeć te przerażające głosy; dwa razy dziennie odbywa się ta sama scena; chyba, że Chrześcianie dadzą im rządaną sumę pieniędzy za otwarcie im drzwi do tego najświętszego przybytku.

Upływa blisko lat cztery, bo od 11 grudnia, 1917 roku, jak wojska Alianckie weszły do Miasta Świętego; lecz z tem stosunki bynajmniej się niezmieniły lub polepszyły; gdyż Turcy powtórnie otrzymawszy klucze od Bazyliki Grobu Świętego, w dalszym ciągu dopuszczają się profanacyi praw Chrześciańskich. Jest jednak godnem uwagi, że przez pewien czas, sprawy Aliańskie w Ziemi Świętej, przedstawiane przez wojska Angielskie, Francuzkie i Włoskie były inne.

Religijne poglądy Palestyny przedstawiają się nam tak jak je opisuje Grecko—Katolicki Arcybiskup Galilei. "Czułem się nadzwyczaj szczęśliwem, ku swemu wiekiemu zadowoleniu, patrząc na niewzruszoną stałość wiernego ludu, a ucisk misyonarzy znoszony z heroicznem męstwem. Wioski zmniejszyły się o połowę swej przed—wojennej ludności; sierot zaś pozostałych bez najpotrzebniejszych sposobów do życiatyle, że ich trudno zliczyć. Wiele Zgromadzeń Zakonnych znajduje się w niedostatecznych zasobach do życia. . . . Przeważnie wszystkie kościoły i szkoły zamienione były podzcas wojny na baraki dla żołnierzy, lub na stajnie dla koni; a zatem potrzebują odrestaurowania!

Ponieważ teraz Ziemia Święta stała się ziemią współ—zawodowo religijną i narodową; szkoły stanowią główne, potężne narzędzie propagandy. Żydzi i Protestanci rozmaitych sekt posiadając odpowiednie fundusze, pracują w swej sprawie bardzo gorliwie.

Uroczystośći Wielkiego Tygodnia w Bazylice Grobu sw. odbyły się w tym roku z nadzwyczajnym spokojem, ponieważ Grecka Wielkanoc przypadła nie razem z naszą, lecz trzydzieści pięć dni później. Podczas Greckich ceremonii "Święcenia Ognia"-nie obeszło się bez zwykle im towarzyszących hałasów i zamieszania.

Z głębokiem smutkiem donosimy wiadomość o śmierci Jego Eminencyi Kardynała Filipa Camassei, byłego Patryarchy Jerozolimskiego, Urodził się w Rzymie, dnia 14 września, 1848 roku; wyznaczony na Patryarchę Jerozolimy przez Papieża Piusa X, dnia 6 grudnia, 1906 roku. Powołany do Rzymu, otrzymał kapelusz Kardynalski dwa lata temu. Umarł 20 stycznia, 1921 roku.

(R. I. P.)

Działalność Kustodyi Ziemi Świetej

Kontynuacya misyi naszego Odkupiciela była powierzoną Synom Świętego Franciszka (Kustodya Ziemi Świętej), którzy weszli w posiadanie tych Świętych Pamiątek po upadku Królestwa Jerozolimskiego i dotąd wiernie utrzymują straż, jako prawdziwi i nieustraszeni żołnierze Chrystusowi. W ubiegłym roku obchodzili uroczyście, wraz z tłumem pobożnych pielgrzymów i wiernych, następujące Święta: w Nazarecie, Święto Zwiastowania Najśw. Maryi Panny; w Betleem, Radosne Narodzenie Pana Jezusa; w Jerozolimie, Wielki Tydzień, na Kalwaryi, przy Grobie Chrystusa Pana w Gethsemanii; W niebowstąpienie Pańskie na Górze Oliwnej. Ustanowienie Najśw. Eucharystyi i Zesłanie Ducha Świętego w Wieczerniku na Górze Syon obchodzone w milczeniu, z tego względu, że Muzułmanie nie pozwalają tam odprawiać żadnych publicznych Chrześciańskich nabożeństw. Na Górze Tabor, Przemienienie Pańskie, a w Dolinie Gethsemańskiej, Święto W niebowzięcia przy Grobie Najśw. Maryi Panny.

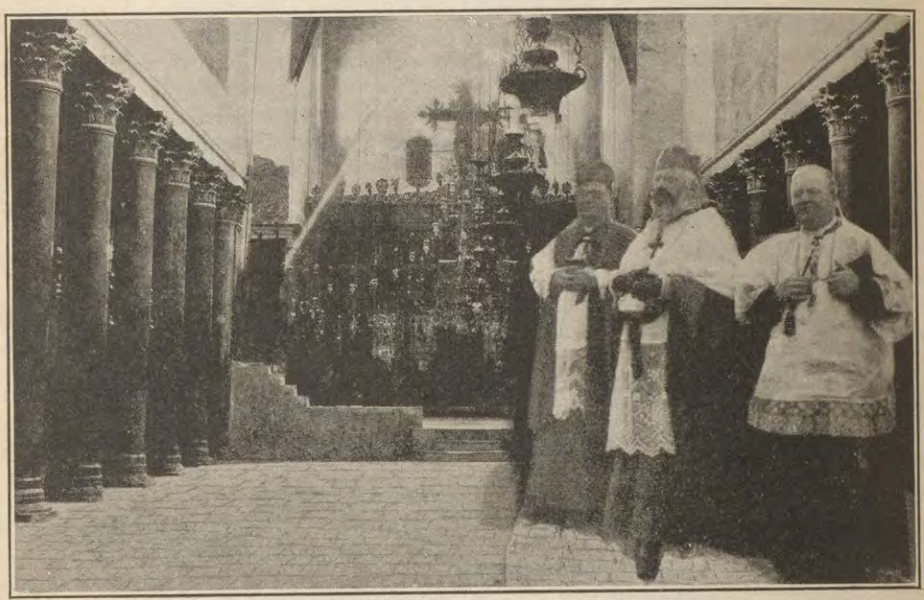
W każdy piątek całego roku prowadzili wiernych pielgrzymow Jerozolimy, od jednej stacyi do drugiej, odprawiając wraz z nimi Drogę Krzyżową, tę samą, którą przeszedł nasz Boski Zbawiciel.

W publicznych pielgrzymkach zwykle szli na Brzegi Jordanu, dla przypomnienia sobie Chrztu Pana Jezusa, do Betanii i Bethphage dla uprzytomnienia Wskrzeszenia Łazarza i Tryumfalny Wjazd Pana Jezusa do Jerozolimy; do Emaus gdzie Pan Jezus ukazał się Swoim dwom uczniom; do Kany w Galilei, Pierwszy Cud naszego Zbawiciela; do Tyberyady, gdzie Pan Jezus ustanowił Piotra Świętego głową Swojego Kościoła; Synagoga w Kafarnaum przypomina nam nader miłą i rozrzewniającą scenę; tam bowiem poraz pierwszy Boski nasz Mistrz obiecał dać nam Ciało Swoje na pokarm, a Krew Swoją za napój; czyli dał obietnicę ustanowienia Najśw. Sakramentu Ołtarza.

Franciszkanie utrzymywali Katolicką służbę Bożą w pięćdziesięciu—siedmiu świątyniach, pięćdziescięciu—dziewięciu parafiach, przytułkach i misyjnych kaplicach. Niektóre z pięćdziesięciutrzech szkół zabrane podczas wojny przez rząd i zamienione na baraki, są teraz napowrót otwarte; jak również wiele naszych dobroczynnych zakładów wróciło do swej dawniej działalności. Przytułki dla pielgrzymów w Jerozolimie, Betleem, Św. Jana-na-Górach, Emaus, Jaffa i Nazarecie są częściowo zwrócone i gotowe do przyjmowania pielgrzymów. Kolegium w Aleppo podobnie jak inne zniszczone przez Turkow jest na nowo otworzone. Warsztaty Franciszkanskie, znowu w ruch wprowadzone łoskotem swych maszym cieszą naszych pracowników; tak w drukarni, jak i przy zszywaniu i oprawianiu książek, wykonywających swe poszczególne prace. Młyn miele zboże, a piekarnia dostarcza chleba głodnym i ubogim, jak dawniej.

Narodowe pielgrzymki, te objawy zewnętrzne żywej wiary i nabożeństwa nieraz całych narodów, przedstawionych w tysiącach pielgrzymów, znoszących trud, poświęcenie i przykrości (które prawie całkiem ustały podczas wojny) były odnowione znowu w tym roku. Pierwsza narodowa pielgrzymka z Ameryki przybyła do Jerozolimy w Grudniu, pod przewodnictwem Przewielebnego Józefa Schrembs, Biskupa z Toledo, Ohio, i Przew. Antoniego J. Schuler, T. J. Biskupa z El Paso, Texas. Przyjęci byli z wielką gościnnością w Franciszkańskim przytułku dla pielgrzymów "Casa Nuova." Przy Grobie Świętym przyjął ich uroczyście i przywitał Najprzewielebniejszy Kustosz Ziemi Świętej, wraz z całem Zgromadzeniem Zakonników. Tam zaśpiewawszy "Te Deum" skierowali swe kroki do Grobu naszego Zbawiciela. Mowę powitalną wygłosił Ojciec Godfrey Hunt, O. F. M. W odpowiedzi za tak serdeczne przyjęcie, które do głębi wzruszyło pielgrzymów, Biskup Schrembs, w mistrzowskiej swej mowie podziękował Ojcom Franciszkanom, napominając przytem piel-

grzymów, ażeby korzystali z tego nadzwyczajnego przywileju jaki im się dostał w udziale, że mogą uczcić miejsca, uświęcone męką i śmiercią naszego Boskiego Odkupiciela. Wymowne, słowa pobożnego Biskupa, przejęły do głębi dusze obecnych, w szczególności pielgrzymów, którzy podczas swej podróży z Ameryki, poznawszy go lepiej, więcej jeszcze umiłowali.

Od lewej do prawej: Jego Ekscelencja Biskup Schrembs, Jego Eminencja Patryarcha Jerozolimski, i Jego Ekscelencja Biskup Schuler.

Dokonane było to zdjęcie w głównej nawie Bazyliki Narodzenia Chrystusa Pana w Betlejemie.

Jako troskliwy ojciec opiekował się nimi, troszcząc się o wszystkie ich potrzeby tak doczesne jak i duchowne; nie było żadnej niewygody lub nieprzyjemności za wielkiej dla tego szlachetnego prałata, której by nie przeniósł z miłości dla tych, którzy się powierzyli jego pieczy. Pielgrzymi mieli szczęście obchodzić Boże Narodzenie w Betleem pod ojcowskiem przewodnictwem Biskupa Schrembs. W towarzystwie Ojca Godfrey'a Hunt, zwiedzili Judeę i Galileę i posunęli się aż do Kafarnaum. Podróż przez Morze Gelilejskie, była bardzo przyjemną z dwoch przyczyn; najpierw dla pięknego widoku jaki przedstawia, podrugie dla historycznych pamiątek jakie brzegi i okolica przypominają. Powracając z Galilei, pociągiem dostali się do Egiptu, zkąd okrętem przeprawili się do Włoch, a ztamtąd do Ameryki.

Zaszczyt dla Studenta na Wzgórzu Grobu sw.

Wlb. Mikołaj Reagan, O. F. M., dawniejszy student na Wzgórzu Św. Grobu, ktory później otrzymał stopień Lektora Generalnego Teologii Dogmatycznej w Rzymie, dostał ostatniego czerwca stopień Doktora Filozofii w Universytecie w Chicago. Otrzymał teraz obedyencyę od Generała Zakonu, aby się udał do Ziemi Świętej gdzie go obrano na Definitora Amerykańskiego.

Nasze Misye W Syryi

List od Ojca Gwardyana naszej Misyi w Aleppo, datowany dnia 6 stycznia, 1921 roku, donosi smutne wiadomości o zniszczeniu naszych misyi, w Kanaje i Jakubie. Z początkiem stycznia, wojska Francuzkie zbliżyły się do wioski Dschisser es—Schoper, oddalonej o trzy godziny drogi od Kanaje.

Dowodzący oficer posłał do Przełożonego z rozkazaniem, aby ten do niego przyszedł, ponieważ chce z nim mowić. Przełożony odpowiedział że smutkiem, iż dla choroby jaką jest złożony, przyjść nie może. Kilka dni później wódz powtórzył swoje zaproszenie, naco przełożony był zmuszony dać jeszcze odmowną odpowiedz. Wreszcie naczelny wódz, trzeci raz ponawia swoją prośbę, nalegając na przełożonego, by do niego przyszedł, gdyż ma jego dobro na względzie.

Będąc jeszcze bardzo słabym, uległ jednak prośbie i kazał się zaprowadzić do onego wodza. Zaledwie opuścił swą misyę, Turcy z zajadłością w padli do wiosek Kanaje i Jakubie, plądrując mieszkania, niszcząc kościoły i klasztory, nic nie zostawiając tylko gołe ściany. O losie Chrześcian nic niewiemy.

Dnia 7 listopada, 1920 roku, w niedzielę z rana, Turcy zaatakowali naszą misyę w Baghgiagaz. Szczęściem mieszkancy byli przygotowani i chociaż nie bardzo liczni, zdołali wstrzymać atak, dopóki im z pomocą nie przyszły sąsiednie wioski.

W świeżo odbytej rozprawie w Paryżu, Generał Goudrand Francuzki Naczelny Komisarz Syryi, nadmienił, że w Lebanon znajduje się 200,000 mieszkańców, mowiących po Francuzku. Uznanie tak skutecznej pracy w Lebanon, należy oddać Ojcom Jezuitom, Braciom Marystom i Braciom Szkoł Chrześciańskich; ci jedynie uczą w szkołach po Francuzku.

W Damaszku powstała nowa Franciszkańska parafia, założona przez Ojca Józefa Teyssen, Belgijczyka.

Od roku 1860, w którym to na zawsze pamiętna rzeź miała miejsce, gdzie tysiące Chrześcian zamordowano, niewiasty i dzieci rzucono do Tureckiego haremu i tam poniżone do najniższego stopnia niewolnistwa. Większa część Lebanon w obecnym czasie posiada swój własny Chrześciański rząd, pod protekcyą władz wyższych. Skutkiem Wszech—światowej Wojny, ten piękny kraj przeszedł w posiadanie państwa Francuzkiego i odzyskał swą autonomię dnia 1 wrzesnia, 1920 roku; od tego czasu stanowi osobną rzecz—pospolitą pod nazwą "Większa Lebanon." Na pół—noc graniczy z Nahr—el-Kebir, na południe z Palestyną, na zachód z Morzem Śródziemnem, a na wschód z górami Anti-Lebanon.

Apostolski Delegat z Syryi, Msgr. Frediano Giannini, O. F. M. w swoim pasterskim liście wydanym przy końcu stycznia, przestrzega swych wiernych przed "samolubnym demagogiem" które podczas swego rozkrzewiania "nowej ery,"—usiłuje podkopać władzę i powagę Kościelną, oraz zaprzeczyć prawu, jakie posiada Kościół do mieszania się w sprawy polityczne."

Przypomina im, że obowiązkiem każdego obywatela, jest stać na straży dobra swojego kraju, i zwracać uwagę na niebezpieczeństwa grożące publicznemu dobrobytu. Ubolewa nad nieprzyzwoitością ubrań kobiecych w Lebanon, które starają się w tem naśladować swoje Europejskie siostrzyce.

Przykład pobożnosci

Gdy Angielski krzyżowiec "Empress of India" przybył do portu Jaffy w październiku roku ubiegłego, Katolicy stanowiący załogę, korzystając ze sposobności jaka im się nadarzała, postanowili odprawić pielgrzymkę do Jerozolimy. Skutek był owocny; gdyż wszyscy uczyniwszy spowiedź, przyjęli Komunię Św. na Kalwaryi, ku wielkiemi zbudowaniu swoic marskich—towarzyszy.

Odgłos Dzwonów ze Wzgórza Grobu Świetego

(od Września, 1920, do września, 1921.)

Dzięki Bogu, nasze skromne dzwony klasztorne w tym roku, głosiły tylko dźwięki radości i chwały. Obwieszczały one swoim srebrzystym głosem, uroczystości i nabożeństwa kościelne, obchodzone tutaj z tem słodkiem, uroczem uczuciem zadowolenia, jakie napełnia dusze i serca przy Ołtarzach ubogaconych tymi samymi odpustami co Miejsca Święte w Palestynie, a których te są wiernem ich odbiciem. Uroczystości Narodzenia Pańskiego były obchodzone w Grobie Narodzenia. Wielki Tydzień ze swemi choć smutnemi i rzewnemi, lecz do serca bardzo przemawiającemi wspomnieniami Męki Chrystusowej, oraz uroczystego "pogrzebu Chrystusa" we Wielki Piątek, który tylko, ma miejsce w Bazylice Grobu Świętego w Jerozolimie i na Wzgórzu Świętego Grobu. Święto Wniebowzięcia Matki Bożej obchodzone przy Grobie Najśw. Maryi Panny. Podczas tych wszystkich Uroczystości, tłumy wiernych napełniały Świątynię, łącząc się w swoich modłach z pobożnem Zgromadzeniem Zakonnikow, ze Wzgórza Grobu Świętego.

W każdy wtorek odprawiano uroczyste Nabożeństwo, do Wielkiego Cudotwórcy z Padwy, uczęszczane przez tłumy wiernych czcicieli tego Świętego. Sama uroczystość Św. Antoniego była obchodzona ze wzykłą okazałością. Lilie zdobiły ołtarz, i całą kaplicę. Lilie niesiono w procesyi; jednem słowem można powiedzieć, że było to "Swięto Lilii." Sumę celebrował Przewielebny Msgr. Tomasz w obec biskupa. Przew. Shahan Rektor Katolickiego Uniwersytetu w Ameryce, uczestniczył w uroczystem poświęceniu i pobłogosławieniu Lilii Św. Antoniego.

Boże Ciało obchodzono ze zwykłą wspaniałością w uroczystej procesyi z Najśw. Sakramentem, po gruntach Wzgórza Grobu Świętego, które przyozdobione w prześliczne ogrody i kwiaty, nadają uroku swoimi artystycznie urządzonymi urozmaiceniami.

Święto Św. Dominika odbyło się według starego zwyczaju zachowującego się i utrzymywanego, pomiędzy temi dwoma Zakonami. I tak; Franciszkanie odprawiają Sumę w Kaplicy Ojców Dominikanow w dzień Św. Dominika,— zaś Ojcowie Dominikanie odprawiają swe nabożeństwo w Kościele Franciszkańskim na Wzgórzu Św. Grobu.

Pielgrzymki z daleka i z bliska napływały w tym roku od maja do września. W każdą niedzielę i święta Pamiątkowy Kościoł był napełniony pobożnymi czcicielami. Nasi Szlachetni Rycerze Grobu Świętego, z poświęceniem i zapałem opiekują się pielgrzymami i wszystkimi, którzy przychodzą do Kościoła.

Nekrologia

Załosny odgłos Dzwonów ze Wzgórza Grobu Świętego, ogłosił nam 13 grudnia, 1920 roku, śmierć naszego drogiego Brata Kryspina Kurtz, O. F. M. Brat Kryspin urodził się 13 kwietnia 1870 roku; wstapił do Zakonu Braci Mniejszych 29 kwietnia, 1900 roku. Spędził sześć lat w Ziemi Świętej, jako zakrystyan przy Grobie Pana Jezusa, w Jerozolimie. W roku 1913 powrócił do Wzgorza Grobu Świętego, gdzie też pozostał do ostatniej swej niemocy.

Poświęcenie Się Bogu

Dnia 24 lipca, Pamiątkowy nasz Kościół obchodził niezwykłą uroczystość, dobrowolnego i ochotnego poświęcenia się przez śluby uroczyste dwóch młodych klerykow przygotowujących się do stanu kapłańskiego, i prac misyjnych, w Ziemi Świętej. Tymi byli: Brat Alfons O'Haulon, O. F. M. i Brat Bonawentura Simon, O. F. M.

Msze Św. przy współudziale licznie zgromadzonego duchowieństwa i wiernego ludu odprawił Wlb. Ojciec Bernardyn Bidinger, O. F. M. Przełożony Wzgórza Grobu Świętego, w którego ręce ci dwaj "wybrani" złożyli uroczyste swe śluby Ubóstwa, Czystości i Posłuszeństwa. Wlb. Doktor Bernard McKenna, Vice Rektor Katolickiego Uniwersytetu w Ameryce, wygłosił z tej okazyi piękne kazanie, podnosząc doniosłość stanu duchownego.

Wielebny Ojciec Bernardyn, O. F. M. i dwa Klerycy, co złożyki swe wieczyste śluby Ubóstwa. Czystości i Posłuszeństwa.

Proste śluby składane w czerwcu i sierpniu w poszczególnych domach próby, przez następujących Braci: Frederyka Stadler, Gabryela Hollywood, Andrzeja Catlin, Jozefa Bucher i Bernarda Hauslein, O. F. M.

Do Nowicyatu wstąpili: Brat Paschal Edwards, i Brat Giles Gottsacker, O. F. M. Wszystkim naszym ukochanym konfratrom, składamy serdeczne kongratulacye; upraszamy przytem naszych czytelników Kalendarza, ażeby raczyli pamiętać w swoich modlitwach o tych nowych sługach Bożych prosząc by Bóg ich napełnił duchem Św. Franciszka i dał im łaskę wytrania w pracy Chrystusowej aż do końca.

Bibliografia

Ojćiec Barnaba Meistermann, O. F. M. dostarcza nam powtórnie drogocennych dzieł swego piora; mianowicie. "Kafarnaum i Betsaida," do której dodaje opis starożytności Synagogi w Kafarnaum i nowe wydanie "Noveau Guide de Terre Sainte" wyszłe z druku przez Pikarda w Paryżu, 1921 roku, które będzie bardzo zajmujące dla studentów, uczących się Pisma Świętego i Historyi Palestyny.

Rakib-Sion-(Przestrzegacz Syonu) ukazujące się w języku Arabskim i La Terra Santa—(Ziemia Święta) w języku Włoskim (z Francuzkiem i Hiszpańskim dodatkiem) są to pisma peryodyczne poświęcone sprawom Katolickim, wydawane w Levancie od stycznia, roku 1921.

Ustawa Konstytucyjna Rzeczypospolitej Polskiej

Uchwalona przez Sejm ustawodawczy w Warszawie w dniu 17 marca 1921 r.

W imię Boga Wszechmogącego!
My, Naród Polski, dziękując Opatrzności za wyzwolenie nas z półtorawiekowej niewoli, wspominając z wdzięcznością męstwo i wytrwałość walki pokoleń, które najlepsze wysiłki swoje sprawie niepodległości bez przerwy poświęciły, nawiązując do świetnej tradycyi wiekopomnej Konstytucyi 3-go Maja—dobro całej, zjednoczonej i niepodległej Matki—Ojczyzny, mając na oku, a pragnąc Jej byt niepodległy, potęgę i bezpieczeństwo oraz ład społeczny utwierdzić na wiekuistych zasadach prawa i wolności pragnąc zarazem zapewnić rozwój wszystkich Jej sił moralnych i materjalnych dla dobra całej, odradzającej się ludzkości, wszystkim obywatelom Rzeczypospolitej równość, a pracy poszanowanie, należne prawa i szczególną opiekę Państwa zabezpieczyć-tę oto Ustawę Konstytucyjną na Sejmie Ustawodawczym Rzeczypospolitej Polski uchwalamy i stanowimy.

Rozdział I—Rzeczpospolita

Artykuł 1. Państwo Polskie jest Rzecząpospolitą.

Artykuł 2. Władza zwierzchnia w Rzeczypospolitej Polskiej należy do Narodu. Organami Narodu w zakresie ustawodawstwa są Sejm i Senat, w zakresie władzy wykonawczej—Prezydent Rzeczypospolitej łącznie z odpowiedzialnymi ministrami, w zakresie wymiaru sparawiedliwosci—niezawisłe sądy.

Rozdział II—Władza Ustawodawcza

Artykuł 3. Zakres ustawodawstwa państwowego obejmuje stanowienie wszelkich praw publicznych i prywatnych i sposobu ich wykonania.

Niema ustawy bez zgody Sejmu, wyrażonej w sposób, regulaminowo ustalony.

Ustawa uchwalona przez Sejm zyskuje moc obowiązującą w czasie, przez nią samą określonym.

Rzeczpospolita Polska, opierając swój ustrój na zasadzie szerokiego samorządu terytorjalnego, przekaże przedstawicielstwom tego samorządu właściwy zakres ustawodawstwa, zwłaszcza z dziedziny administracyi, kultury i gospodarstwa, który zostanie bliżej określony ustawami państwowemi.

Rozporządzenia władzy, z których wynikają prawa lub obowiązki obywateli, mając moc obowiązującą tylko wtedy, gdy zostały wydane z upoważnienia ustawy i z powołaniem się na nią.

Artykuł 4. Ustawa państwowa ustala corocznie budżet Państwa na rok natępny.

Artykuł 5. Ustalenie stanu liczebnego wojska i zezwalanie na coroczny pobór rekruta może nastąpić jedynie w drodze ustawodawczej.

Artykuł 6. Zaciągnięcie pożyczki państwowej, zbycie, zamiana i obciążenie nieruchomego majątku państwowego, nałożenie podatków i opłat publicznych, ustanowienie cel i monopolów, ustalenie systemu monetarnego, jakoteż przyjęcie gwarancji finansowej przez Państwo—może nastąpić tylko na mocy ustawy.

Artykuł 7. Rząd przedstawi corocznie zamknięcie rachunków państwowych do parlamentarnego zatwierdzenia.

Artykuł 8. Sposób wykonania parlamentarnej kontroli nad długami Państwa określi oddzielna ustawa.

Artykuł 9. Do kontroli całej administracji państwowej pod względem finansowym, badania zamknięć rachunków Państwa, przekładania corocznie

Sejmowi wniosku o udzieleniu lub odmówieniu Rządowi absolutorjum—jest powołana Najwyższa Isba Kontroli, oparta na zasadzie kolegjalności i niezależności sędziowskiej członków jej kolegjum, usuwalnych tylko uchwałą Sejmu, większością 3/5 głosujących. Organizację Najwyższej Izby Kontroli i sposób jej działania określi szczegółowo osobna ustawa.

Prezes Najwyższej Isby Kontroli zajmuje stanowisko równorzędne mistrowi, nie wchodzi jednak w skład Rady Ministrów, a jest za sprawowanie tego urzędu i za podległych mu urzędników odpowiedzialnym bezpośrednio przed Sejmem.

Artykuł 10. Prawo inicjatywy ustawodawczej przysługuje rządowi i Sejmowi. Wnioski i projekty ustawy, pociągające za sobą wydatki ze Skarbu Państwa, muszą podawać sposób ich zużycia i pokrycia.

Artykuł 11. Sejm składa się z posłów, wybranych na lat pięć, licząc od dnia otwarcia Sejmu, w głosowaniu powszechnem, tajnem, bezpośredniem, równem i stosunkowem.

Artykuł 12. Prawo wybierania ma każdy obywatel bez różnicy płci, który w dniu ogłoszenia wyborów ukończył lat 21, używa w pełni praw cywilnych i zamieszkuje w okręgu wyborczym przynajmniej od przedednia ogłoszenia wyborów w "Dzienniku Ustaw." Prawo głosowania może być wykonywane tylko osobiście. Wojskowi w służbie czynnej nie mają prawa głosowania.

Artykuł 13. Prawo wybieralności ma każdy obywatel, mający prawo wybierania do Sejmu, nie wyjmując wojskowych w służbie czynnej, niezależnie od miejsca zamieszkania o ile ukończył lat 25.

Artykuł 14. Nie mogą korzystać z prawa wyborczego obywatele, skazani za przestępstwa, które określi ordynacja wyborcza, jako pociągające za sobą czasową lub stałą utrate prawa wybierania, wybieralności, a także piastowanie mandatu poselskiego.

Artykuł 15. Państwowi urzędnicy administracyjni, skarbowi i sądowi nie mogą być wybierani w tych okręgach, w których pełnią swą służbę. Przepis ten nie dotyczy urzędników, pełniących swą służbę przy władzach centralnych.

Artykuł 16. Pracownicy państwowi i samodządowi, z chwilą wyboru na posła, otrzymują na czas trwania mandatu poselskiego urlop. Lata, spędzone na wykonaniu mandatu poselskiego, liczą się do lat służby.

Przepis ten nie dotyczy ministrów, podsekretarzy stanu i profesorów wyższej uczelni.

Artykuł 17. Poseł, powołany do płatnej służby państwowej, traci mandat; przepis ten nie dotyczy powołania na stanowisko ministrów podsekretarzy stanów i profesorów wyższej uczelni.

Artykuł 18. Ordynacja wyborcza określi sposób wyboru posłów sejmowych.

Artykuł 19. Sejm sprawdza ważność niezaprotestowanych. O ważności wyborów zaprotestowanych rozstrzyga Sąd Najwyższy.

Artykuł 20. Posłowie są przedstawicielami całego narodu i nie są skrępowani żadnemi instrukcjami wyborców.

Posłowie składają na ręce Marszałka wobec Izby następujące ślubowanie "Ślubuję uroczyście, jako poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, wedle najlepszego mego rozumowania i zgodnie z sumieniem, rzetelnie pracować wyłączne dla dobra Państwa Polskiego, jako całości."

Artykuł 21. Posłowie nie mogą być pociągani do odpowiedzialności za swoją działalność w Sejmie, lub poza Sejmem, wchodzącą w zakres wykonania mandatu poselskiego, ani w czasie trwania mandatu, ani po jego wygaśnięciu. Za jego przemówienia i odezwania się, tudzież manifestacje w Sejmie, posłowie odpowiadają tylko przed Sejmem. Za naruszenie prawa osoby trzeciej, mogą być pociągnięci do odpowiedzialności sądowej, o ile władza sądowa uzyska na to zezwolenie Sejmu.

Postępowanie karno-sądowe, karno-administracyjne lub dyscyplinarne, wdrożone przeciwko posłowi przed uzyskaniem mandatu poselskiego, ulegnie na żądanie Sejmu zawieszeniu aż do wygaśnięcia mandatu.

Bieg przedawnienia przeciw posłowi w postępowaniu karnem ulega przerwie na czas trwania mandatu poselskiego.

Przez cały czas trwania mandatu, posłowie nie mogą być pociągani do odpowiedzialnosci karno-sądowej, karno-administracyjnej i dyscyplinarnej, ani pozbawieni wolności bez zezwolenia Sejmu.

W wypadku schwytania posła na gorącym uczynku zbrodni pospolitej, jeżeli jego przytrzymanie jest niezbędne dla zabezpieczenia wymiaru sprawiedliwości, względnie dla unieszkodliwienia skutków przestępstwa, władza sądowa ma obowiązek bezzwłocznego zawiadomienia o tem Marszałka Sejmu dla uzyskania zezwolenia Sejmu na areszt i dalsze postępowanie karne. Na żądanie Marszałka przytrzymany musi być niezwłocznie uwolniony.

Artykuł 22. Poseł nie może na swoje ani na obce imię kupować lub uzyskiwać dzierżaw dóbr państwowych, przyjmować dostaw publicznych i robót rządowych ani otrzymywać od Rządu koncesji lub innych korzyści osobistych.

Poseł nie może również otrzymywać od Rządu żadnych odznaczeń, z wyjątkiem wojskowych.

Artykuł 23. Poseł nie może być redaktorem odpowiedzialnym.

Artykuł 24. Posłowie otrzymują dyjety w wysokości, regulaminem określonej, i mają prawo bezpłatnego korzystania państwowych środków komunikacji dla podróży po całem obszarze Rzeczypospolitej.

Artykuł 25. Prezydent Rzeczypospolitej zwołuje, otwiera, odracza i zamyka Sejm i Senat.

Sejm powinien być zwołany na pierwsze posiedzenie w trzeci wtorek po dniu wyborów i corocznie najpóźniej w październiku na sesję zwyczajną celem uchwalenia budżetu, stanu liczebnego i poboru wojska, oraz spraw bieżących.

Prezydent Rzeczypospolitej może zwołać Sejm w każdem czasie na sesję nadzwyczajną wedle własnego uznania, a winiem to uczynić na żądanie 1/3 części ogółu posłów w ciągu dwóch tygodni.

Odroczenie wymaga zgody Sejmu, jeżeli ma być w ciągu tej samej sesji zwyczajnej powtórzone, lub jeżeli przerwa ma trwać dłużej, niż 30 dni.

Sejm, zwołany w październiku na sesję zwyczajną nie może być zamknięty przed uchwaleniem budżetu.

Artykuł 26. Sejm może się rozwiązać mocą własnej uchwały, powziętej większością 2/3 głosów przy obecności połowy ustawowej liczby posłów za zgodą 3/5 ustawowej liczby członków Senatu.

Równocześnie w obu wypadkach z samego prawa rozwiązuje się Senat.

Wybory odbędą się w ciągu 90 dni od dnia rozwiązania, termin ich będzie oznaczony bądź w uchwale Sejmu, bądź w orędziu Prezydenta o rozwiązanie Sejmu.

Artykuł 27. Posłowie wykonywują swe prawa i obowiązki osobiście.

Artykuł 28. Sejm wybiera ze swego grona Marszałka i jego zastępców sekretarzy i komisje.

Mandaty Marszałka i jego zastępców trwają po rozwiązaniu Sejmu aż do ukonstytuowania się nowego Sejmu.

Artykuł 29. Sposób i porządek obrad Sejmowych, rodzaj i ilość komisji, liczbę wice-marszałków i sekretarzy, prawa i obowiązki Marszałka—określa regulamin sejmowy.

Marszałek mianuje urzędników sejmowych, za których działania odpowiada.

Artykuł 30. Posiedzenia Sejmu są jawne. Na wniosek Marszałka, przedstawiciela Rządu lub 30 posłów może Sejm uchwalić tajność posiedzenia.

Artykuł 31. Nikt nie może być pociągnięty do odpowiedzialności za zgodne z prawdą sprawozdania z posiedzenia Sejmu i Komisyi Sejmowej.

Artykuł 32. Do prawomocności uchwał potrzebna jest zwykła większość głosów przy obecności przynajmniej 1/3 części ogółu ustawowej liczby posłów, o ile inne przepisy Konstytucji nie zawierają odmiennych postanowień.

Artykuł 33. Posłowie mają prawo zwracać się z interpelacjami do Rządu bądź do poszczególnych ministrów, w sposób regulaminem przepisany. Minister ma obowiązek udzielić odpowiedzi ustnie lub pisemnie w terminie nie dłuższym, niż 6 tygodni, albo w umotywowanem oświadczeniu usprawiedliwić brak rzeczowej odpowiedzi. Na żądanie interpelantów odpowiedź musi być Sejmowi zakomunikowana. Sejm może odpowiedź Rządu uczynić przedmiotem dyskusji i uchwały.

Artykuł 34. Sejm może wyłaniać i naznaczać dla zbadania poszczególnych spraw nadzwyczajne komisje z prawem przesłuchiwania stron interesowanych oraz wzywania świadków rzeczoznawców. Zakres działania i uprawnień tych komisji uchwala Sejm.

Artykuł 35. Każdy projekt ustawy, przez Sejm uchwalony, będzie przekazany Senatowi do rozpatrzenia. Jeżeli Senat nie podniesie w ciągu 30 dni od dnia doręczenia mu uchwalonego projektu ustawy żadnych przeciwko niemu zarzutów—Prezydent Rzeczypospolitej może zarządzić ogłoszenie ustawy przed upływem 30 dni.

Artykuł 36. Senat składa się z członków:

(1) Wybranych przez poszczególne województwa w głosowaniu powszechnem tajnem, bezpośredniem, równem stosunkowem. Każde województwo stanowi jeden okręg wyborczy, przyczem w stosunku do liczby mandatów sejmowych na ilość mieszkańców, liczba mandatów do Senatu wynosi 1/4 część.

Prawo wybierania ma każdy wyborca do Sejmu, który wdniu ogłoszenia wyborów ukończył lat 30 i w dniu tym zamieszkuje w okręgu wyborczym przynajmniej od roku; nie tracą jednak prawa wyborczego świeżo osiedli koloniści, którzy opuścili poprzednie miejsce zamieszkania, korzystając z reformy rolnej; również nie tracą tego prawa robotnicy, którzy zmienili miejsce pobytu wskutek zamiany miejsca pracy, oraz urzędnicy państwowi, przeniesieni służbowo. Prawo wybieralności ma każdy obywatel, posiadający prawo wybierania do Senatu, nie wyłączając wojskowych w służbie czynnej, o ile zdniem ogłoszenia wyborów okończył lat 40.

Kadencja Senatu rozpoczyna się i kończy z kadencją sejmową.

Nikt nie może być jednocześnie członkiem Sejmu i Senatu.

Artykuł 37. Postanowienia artykułów 14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 27, 28, 29, 30, 31, 32 i 33 stosują się odpowiednio także do Senatu, względnie jego członków.

Artykuł 38. Żadna ustawa nie może stać w sprzeczności z niniejszą Konstytucją, ani naruszać jej postanowień.

Rozdział III—Władza Wykonawcza

Artykuł 39. Prezydenta Rzeczypospolitej wybierają na lat siedem bezwzględną większością głosów Sejm i Senat, połączony w Zgromadzenie Narodowe. Zgromadzenie Narodowe zwołuje Prezydent Rzeczypospolitej w ostatnim kwartale siedmiolecia swego urzędowania.

Jeżeli zwołanie nie nastąpi na 30 dni przed upływem siedmiolecia, Sejm i Senat łączą się z samego prawa w Zgromadzenie Narodowe na zaproszenie Marszałka Sejmu i pod jego przewodnictwem.

Artykuł 40. Jeżeli Prezydent Rzeczypospolitej nie może sprawować

urzędu, oraz w razie opróżnienia urzędu, Prezydenta Rzeczypospolitej wskutek śmierci, zrzeczenia się lub innej przyczyny—zastępuje go Marszałek Sejmu.

Artykuł 41. W razie opróżnienia urzędu Prezydenta Rzeczypospolitej Sejm i Senat łączą się natychmist na zaproszenie Marszałka Sejmu i pod jego przewodnictwem—z samego prawa w Zgromadzenie Narodowe celem wyboru Prezydenta.

Gdyby Sejm był rozwiązany w chwili, gdy urząd Prezydenta Rzeczypospolitej jest opróżniony, Marszałek Sejmu zarządzi niezwłocznie nowe wybory do Sejmu i Senatu.

Artykuł 42. Jeżeli Prezydent Rzeczypospolitej przez trzy miesiące nie sprawuje urzędu, Marszałek zwoła niezwłocznie Sejm i podda jego uchwale, czy urząd Prezydenta Rzeczypospolitej należy uznać za opróżniony.

Uchwała uznająca urząd za opróżniony, zapada większością 3/5 głosów, w obecności przynajmniej połowy ustawowej, to jest ordynacją wyborczą ustalonej, liczby posłów.

Artykuł 43. Prezydent Rzeczypospolitej sprawuje władzę wykonawczą przez odpowiedzialnych przed Sejmem ministrów i podległych im urzędników.

Każdy urzędnik Rzeczypospolitej musi podlegać ministrowi, który za jego działania odpowiada przed Sejmem.

Artykuł 44. Prezydent Rzeczypospolitej podpisuje ustawy, wraz z opowiedniemi ministrami i zarządza ogłoszenie ich w "Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej."

Prezydent Rzeczypospolitej ma prawo, celem wykonania ustaw i z powołaniem się na upoważnienie ustawowe, wydać rozporządzenia wykonawcze, zarządzenia, rozkazy i zakazy i przeprowadzenie ich użyciem przymusu zapewnić.

Takież prawo w swoim zakresie działania mają ministrowie i władze im podległe.

Każdy akt rządowy Prezydenta Rzeczypospolitej wymaga dla swej ważności podpisu prezesa Rady Ministrów i właściwego ministra, którzy przez podpisanie aktu biorą zań odpowiedzialność.

Artykuł 45. Prezydent Rzeczypospolitej mianuje i odwołuje Prezesa Rady Ministrów na jego wniosek mianuje i odwołuje ministrów, a na wniosek Rady Ministrów obsadza urzędy cywilne i wojskowe, zastrzeżone w ustawach.

Artykuł 46. Prezydent Rzeczypospolitej jest zarazem najwyższem zwierzchnikiem sił zbrojnych Państwa, nie może jednak sprawować naczelnego dowództwa w czasie wojny. Naczelnego Wodza sił Państwa na wypadek wojny mianuje Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Rady Ministrów przedstawiony przez Ministra Spraw Wojskowych, który, za akty związane z dowództwem w czasie wojny, jak i za wszelkie sprawy kierownictwa wojskowego—odpowiada przed Sejmem.

Artykuł 47. Prawo darowania i złagodzenia kary, oraz darowania skutków zasądzenia karno—sądowego w poszczególnych wypadkach—przysługuje Prezydentowi Rzeczypospolitej.

Prezydent nie może stosować tego prawa do ministrów zasądzonych na skutek postawienia ich w stan oskarżenia przez Sejm.

Amnestja może być udzielona tylko w drodze ustawodawczej.

Artykuł 48. Prezydent Rzeczypospolitej reprezentuje Państwo na zewnątrz, przyjmuje przedstawicieli dyplomatycznych Państw obcych i wysyła przedstawicieli dyplomatycznych Państwa Polskiego do państw obcych.

Artykuł 49. Prezydent Rzeczypospolitej zawiera umowy z innemi państwami i podaje je do wiadomości Sejmu.

Umowy handlowe i celne i oraz umowy, które stale obciążają pod względem finansowym Państwo albo zawierają przepisy prawne, obowiązujące obywateli,

albo też wprowadzają zmianę granic Państwa, a także przymierza—wymagają zgody Sejmu.

Artykuł 50. Prezydent Rzeczypospolitej nie może wypowiedzieć wojnę i zawrzeć pokój tylko za uprzednią zgodą Sejmu.

Artykuł 51. Za czynności urzędowe Prezydent Rzeczypospolitej nie jest odpowiedzialny ani parlamentarnie, ani cywilnie.

Za zdradę kraju, pogwałcenie Konstytucji lub przestępstwa karne—Prezydent Rzeczypospolitej może być pociągnięty do odpowiedzialności tylko przez Sejm uchwałą, powziętą większością 3/5 głosów, przy obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów. Sprawę rozpatruje i wyrok wydaje Trybunał Stanu według postanowień osobnej ustawy. Z chwilą postawienia w stan oskarżenia przed Trybunałem Stanu—Prezydent Rzecyzpospolitej jest zawieszony w urzędowaniu.

Artykuł 52. Prezydent Rzeczypospolitej otrzymuje uposażenie według przepisów osobnej ustawy.

Artykuł 53. Prezydent Rzeczypospolitej nie może piastować żadnego innego urzędu, ani należeć do składu Sejmu lub Senatu.

Artykuł 54. Prezydent da przysięge w Zgromadzeniu Narodowem następującej treści:

"Przysięgam Bogu Wszechmogącemu, w Trójcy Świętej Jedynemu, i ślubuję Tobie Narodzie Polski, na urzędzie Prezydenta Rzeczypospolitej, który obejmuję; praw Rzeczypospolitej, a przedewszystkiem Ustawy Kostytucyjnej święcie przestrzegać i bronić; dobru powszechnemu Narodu ze wszystkich sił wiernie służyć; wszelkie zło i niebezpieczeństwo od Państwa czujnie odwracać; godności imienia polskiego strzedz niezachwianie; sprawiedliwość względem wszystkich bez różnicy obywateli za pierwszą sobie mieć cnotę; obowiązkom urzędu i służby poświęcić się niepodzielnie. Tak mi dopomóż Bóg i Święta Syna Jego męka. Amen."

Artykuł 55. Ministrowie tworzą Radę Ministrów pod przewodnictwem prezesa Rady Ministrów.

Artykuł 56. Rada Ministrów ponosi solidarną odpowiedzialność konstytucjną i parlamentarną za ogólny kierunek działalności Rządu.

Pozatem ponoszą ją ministrowie oddzielnie, każdy w swoim zakresie, za działalność w urzędzie a to zarówno za zgodność tej działalności z Konstytucją i innemi ustawami Państwa, za działanie podległych organów administracyjnych, jak i za kierunek swej polityki.

Artykuł 57. W tymże samem zakresie obowiązuje ministrów solidarna i indywidualna odpowiedzialność za akty rządowe Prezydenta Rzeczypospolitej.

Artykuł 58. Do odpowiedzialności parlamentarnej pociąga ministrów Sejm zwyczajną większością. Rada Ministrów i każdy minister z osobna, ustępują na żądanie Sejmu.

Artykuł 59. Konstytucyjną odpowiedzialność ministrów i sposób jej urzeczywistnienia określi osobna ustawa.

Uchwała, stawiająca ministra w stan oskarżenia, musi być powzięta w obecności conajmniej ustawowej liczby posłów większością 3/5 oddanych głosów.

Rozpoznanie sprawy i wydanie wyroku nalezy do Trybunału Stanu. Minister nie może uchylić się do odpwiedzialności konstytucjnej przez zrzeczenie się urzędu. Z chwilą postawienia w stan oskarżenia minister jest zawieszony w urzędowaniu.

Artykuł 60. Ministrowie i delegowani przez nich urzędnicy mają prawo brać udział w posiedzeniach sejmowych i przemawiać po za koleją mówców, zapisanych do głosu; w głosowaniach mogą brać udział, o ile są posłami.

Artykuł 61. Ministrowie nie mogą piastować zadnego innego urzędu, ani

uczestniczyć w zarządzie i władzach kontrolujących towarzystw i instytucji, na zysk obliczonych.

Artykuł 62. Jeżeli urząd ministra sprawuje tymczasowy kierownik Ministerstwa, odnoszą się do niego wszelkie przepisy o urzędzie ministra.

Prezes Rady Ministrów w razie potrzeby poruczа swoje zastępstwo jednemu z Ministrów.

Artykuł 63. Liczbę, zakres działania i wzajemny stosunek ministrów, jak również kompetencję Rady Ministrów określi osobna ustawa.

Artykuł 64. Trybunał Stanu składa się z Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, jako przewodniczącego, oraz dwunastu członków, których wybierają z poza swego grona: ośmiu Sejm i czterech Senat.

Członkami Trybunału mogą być wybrane osoby, nie piastujące żadnego urzędu państwowego i używające pełni praw obywatelskich.

Wyboru członków Trybunału Stanu dokonywują Sejm i Senat natychmiast po ukonstytuowaniu się cały okres kadencji sejmowej.

Artykuł 65. Dla celów administracyjnych Państwo Polski podzielone będzie w drodze ustawodawczej na województwa, powiaty i gminy miejskie, które będą równocześnie jednostkami samorządu terytorjalnego.

Jednostki samorządowe mogą się łączyć w związki dla przeprowadzenia żądań, wchodzących w zakres samorządu.

Związki takie mogą otrzymywać charakter publiczno-prawny tylko na podstawie osobnej ustawy.

Artykuł 66. W organizacji administracji państwowej przeprowadzona będzie zasada dekoncentracji, przy możliwem zespoleniu organów administracji państwowej w poszczególnych jednostkach terytorjalnych—w jednym urzędzie pod jednym zwierzchnikiem, oraz zasada udziału obywateli, powołanych drogą wyborow wykonaniu zadań tych urzędów w granicach, określonych ustawami.

Artykuł 67. Prawo stanowienia w sprawach, należących do zakresu działania samorządu, przysługuje radom obieralnym. Czynności wykonawcze samorządu wojewódzkiego i powiatowego należą do organów, utworzonych w zasadzie zespolenia kolegjów, obieranych przez ciała reprezentacyjne, z przedstawicielami państwowych władz administarcyjnych i pod ich przewodnictwem.

Artykuł 68. Obok samorządu terytorjalnego osobna ustawa powoła samorząd gospodarczy, a mianowicie: Izby rolnicze, handlowe, przemysłowe, rzemieślnicze, pracy najemniej i inne, połączone z Naczelną Izbą Gospodarczą Rzeczypospolitej których współpracę z władzami państwowemi w kierowaniu życiem gospodarczem i w zakresie zamierzeń ustawodawczych określą ustawy.

Artykuł 69. Zródła dochodowe Państwa i samorządu będą ustawami ściśle rozgraniczone.

Artykuł 70. Państwo będzie sprawowało nadzór nad działalnością samorządu przez wydziały samodządu wyższego stopnia; nadzór ten jednak mogą ustawy przekazać częściowo sądownictwu administracyjnemu.

Wypadki, w których uchwały organów samorządu wymagać będą wyjątkowo zatwierdzenia przez organy samorządu wyższego stopnia lub przez ministerja, będą określone ustawami.

Artykuł 71. Odwołanie od orzeczeń organów rządowych jak i samorządowych dopuszczone będzie tylko do jednej wyższej instancji, o ile ustawy nie przewidują w tym względzie wyjątków.

Artykuł 72. Ustawy przeprowadzą zasadę, iż od karnych orzeczeń władz administracyjnych, zapadło w pierwszej instancji, będzie przysługiwało stronom prawo odwołania się do właściwego sądu.

Artykuł 73. Do orzekania o legalności aktów administracyjnych w zakresie administracji tak rządowej jak i samorządowej, powoła osobna ustawa sądow-

nictwo administracyjne, oparte w swej organizacji na współdziałaniu czynnika obywatelskiego i sędziowskiego, z Najwyższem Trybunałem Administracyjnym na czele.

Rozdział IV—Sądownictwo

Artykuł 74. Sądy wymierzają sprawiedliwość w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej.

Artykuł 75. Organizacja, zakres i sposób działania wszelkich sądów będą określone w drodze ustawodawczej.

Artykuł 76. Sędziów mianuje Prezydent Rzeczypospolitej, o ile ustawa nie zawiera innego postanowienia, jednakże sędziowie pokoju z reguły wybierani są przez ludność.

Urząd sędziowski może objąć tylko osoba, odpowiadająca warunkom przez prawo wymaganym.

Artykuł 77. Sędziowie są w sprawowaniu swego urzędu sędziowskiego niezawiśli i podlegają tylko ustawom.

Orzeczenia sądowe nie mogą być zmienione ani przez władzę ustawodawczą, ani przez władzę wykonawczą.

Artykuł 78. Sędzia może być złożony z urzędu, zawieszony w urzędowaniu, przeniesiony na inne miejsce urzędowania lub stan spoczynku wbrew swojej woli jedynie mocą orzeczenia sądowego i tylko w wypadkach, w ustawie przewidzianych.

Przepis ten nie dotyczy wypadku, gdy przeniesienie sędziego na inne miejsce lub w stan spoczynku jest wywołane zmianą w organizacji sądów, postanowioną w drodze ustawy.

Artykuł 79. Sędziowie nie mogą być pociągani do odpowiedzialności karnej, ani pozbawiani wolności bez uprzedniej zgody wskazanego przez ustawę sądu, o ile nie są schwytani na gorącym uczynku, lecz i wtym wypadku może sąd zażądać niezwłocznie uwolnienia aresztowanego.

Artykuł 80. Odrębne stanowisko sędziów, ich prawa i obowiązki oraz uposażenie określi osobna ustawa.

Artykuł 81. Sądy nie mają prawa badania ważności ustaw, należycie ogłoszonych.

Artykuł 82. Rozprawy przed sądem orzekającym, zarówno w sprawach cywilnych jak karnych, są jawne, o ile ustawy wtym względzie nie przewidują wyjątku.

Artykuł 83. Do orzekań o zbrodniach, zagrożonych ciężkiemi karami, i o przestępstwach politycznych będą powołane sądy przysięgłych. Czyny, podlegające sądom przysięgłych, organizację tych sądów i tok postępowania—określą szczegółowe ustawy.

Artykuł 84. Ustanawia się Sąd Najwyższy dla spraw sądowych, cywilnych i karnych.

Artykuł 85. Organizację sądów wojskowych, ich właściwość, tok postępowania oraz prawa i obowiązki członków tych sądów określą osobne ustawy.

Artykuł 86. Do rozstrzygania sporów o właściwość między władzami administracyjnemi osobny Trybunał Kompetencyjny.

Rozdział V—Powszechne Obawiązki I Prawa Obywatelskie

Artykuł 87. Obywatel polski nie może być równocześnie obywatelem innego państwa.

Artykuł 88. Obywatelstwo polskie nabywa się:

(a) przez urodzenie z rodziców, mających obywatelstwo polskie.

(b) przez nadanie obywatelstwa ze strony powołanej władzy państwowej.

Inne postanowienia co do obywatelstwa polskiego, jego nabycia oraz utraty określają osobne ustawy.

Artykuł 89. Pierwszym obowiązkiem obywatela jest wierność dla Rzeczypospolitej Polskiej.

Artykuł 90. Każdy obywatel ma obowiązek szanowania i przestrzegania Konstytucji Państwa i innych obowiązujących ustaw i rozporządzeń władz państwowych i samorządowych.

Artykuł 91. Wszyscy obywatele są obowiązani do służby wojskowej. Rodzaj i sposób, porządek i czas trwania służby, zwolnienie od tego obowiązku oraz wszelkie świadczenia na cele wojskowe będą określone w drodze ustawodawczej.

Artykuł 92. Wszyscy obywatele mają obowiązek ponosić wszelkie ciężary i świadczenia publiczne, ustanowione na podstawie ustaw.

Artykuł 93. Wszyscy obywatele są obowiązani szanować władzę prawowitą i ułatwiać spełnianie jej zadań oraz sumiennie pełnić obowiązki publiczne, do jakich powoła ich naród lub właściwa władza.

Artykuł 94. Obywatele mają obowiązek wychowania swych dzieci na prawych obywateli Ojczyzny i zapewnienia im conajmniej początkowego wykształcenia.

Artykuł 95. Rzeczpospolita Polska zapewnia na swoim obszarze pełną ochronę życia, wolności i mienia wszystkim bez różnicy pochodzenia, narodowości, języka, rasy lub religji.

Cudzoziemcy używają pod warunkiem wzajemności, równych praw z obywatelami Państwa Polskiego, oraz mają równe z nimi obowiązki, o ile ustawy wyraźnie nie wymagają obywatelstwa polskiego.

Artykuł 96. Wszyscy obywatele są równi wobec prawa. Urzędy publiczne są w równej mierze dla wszystkich dostępne, na warunkach, prawem przepisanych.

Rzeczpospolita Polska nie uznaje przywilejów rodowych ani stanowych, jak również żadnych "herbów," tytułów rodowych i innych, z wyjątkiem naukowych, urzędowych i zawodowych. Obywatelowi Ryeczypospolitej nie wolno przyjmować bez zezwolenia Prezydenta Rzeczypospolitej tytułów ani orderów cudzoziemskich.

Artykuł 97. Ograniczenia wolności osobistej, zwłaszcza rewizja osobista i aresztowanie, dopuszczalne są tylko w wypadkach, prawem przepisanych, i w sposób określony ustawami, na postawie polecenia władz sądowych.

O ileby polecenie sądowe nie mogło być wydane natychmiast, powinno być doręczone najpóźniej w ciągu 48 godzin z podaniem przyczyn rewizji lub aresztowania.

Aresztowani, którym w przeciągu 48 godzin nie podano na piśmie z podpisem władz sądowych przyczyny aresztowania, odzyskują niezwłocznie wolność.

Artykuł 98. Nikt nie może być pozbawiony sądu, któremu z prawa podlega. Sądy wyjątkowe są dopuszczalne tylko w wypadkach, oznaczonych ustawami, wydanemi przed popełnieniem czynu karygodnego. Ściganie obywatela i wymierzenie kary jest dopuszczalne na zasadzie obowiązującej ustawy. Kary, połączone z udręczeniami fizycznemi, są niedozwolone, nikt takim karom podlegać nie może.

Żadna ustawa nie może zamykać obywatelowi drogi sądowej dla dochodzenia krzywdy i straty.

Artykuł 99. Rzeczpospolita Polska uznaje wszelką własność, czy to osobistą poszczególnych obywateli, czy to zbiorową związków obywateli, instytucyj, ciał samorządowych i wreszcie samego Państwa, jako jedną z najważniejszych

podstaw ustroju społecznego i porządku prawnego; oraz poręcza wszystkim mieszkańcom, instytucjom i społecznościom ochronę ich mienia, a dopuszcza tylko w wypadkach, ustawą przewidzianych, zniesienie lub organiczenia własności, czy to osobistej, czy to zbiorowej, ze względów wyższej użyteczności, za odszkodowaniem. Tylko ustawa może postanowić, jakie dobra i w jakim zakresie, że względu na pożytek ogółu, mają stanowić wyłącznie własność Państwa oraz o ile prawa obywateli i ich prawnie uznanych związków do swobodnego użytkowania ziemi, wód, minerałów i innych skarbów przyrody— mogą, ze względów publicznych, doznać ograniczenia.

Ziemia, jako jeden z najważniejszych czynników bytu narodu i Państwa, nie może być przedmiotem nieograniczonego obrotu. Ustawy określą przysługujące Państwu prawo przymusowego wykupu ziemi, oraz regulowania obrotu ziemią, przy uwzględnieniu zasady, że ustrój rolny Rzeczypospolitej Polskiej ma się opierać na zdolnych do prawidłowej wytwórczości i stanowiących osobistą własność w gospodarstwach rolnych.

Artykuł 100. Mieszkanie obywatela jest nietykalne. Naruszenia tego prawa przez wejście do mieszkania, rewizję domową i zajęcie papierów lub ruchomości, poza koniecznością wykonania zarządzeń administracyjnych, opartych na wyraźnem upoważnieniu ustawowem, może nastąpić tylko na polecenie władz sądowych, w sposób i w wypadkach, ustawą przepisanych.

Artykul 101. Każdy obywatel ma wolność obrania sobie na obszarze Państwa miejsca zamieszkania i pobytu, przesiedlania się i wychodźtwa, niemniej wolność wyboru zajęcia i zarobkowania oraz przenoszenia swej własności.

Ograniczenie tych praw może wprowadzić tylko ustawa.

Artykuł 102. Praca, jako główna podstawa bogactwa Rzeczypospolitej pozostawać ma pod szczególną ochroną Państwa.

Każdy obywatel ma prawo do opieki Państwa nad jego pracą, a w razie braku pracy, choroby, nieszczęśliwego wypadku i niedołęstwa—do ubezpieczenia społecznego, które ustali osobna ustawa.

Państwo ma obowiązek udostępnienia także opieki moralnej i pociechy religijnej obywatelom, którymi się bezpośrednio opiekuje w zakładach publicznych, jak; zakłady wychowawcze, koszary, szpitale, więzienia, przytułki.

Artykuł 103. Dzieci bez dostatecznej opieki rodzicielskiej, zaniedbane pod względem wychowawczym—mają prawo do opieki i pomocy Państwa w zakresie oznaczonym ustawą.

Odjęcie rodzicom władzy nad dzieckiem może nastąpić tylko w drodze orzeczenia sądowego.

Osobne ustawy normują opiekę macierzyństwa, jakoteż ochronę pracy kobiet i dzieci.

Praca zarobkowa dzieci niżej lat 15, praca nocna kobiet i robotników młodocianych w gałęziach przemysłu, szkodliwych dla ich zdrowia, jest zakazana.

Artykuł 104. Każdy obywatel ma prawo swobodnego wyrażenia swoich myśli i przekonań, o ile przez to nie narusza przepisów prawa.

Artykuł 105. Poręcza się wolność prasy. Nie może być wprowdzona cenzura ani system koncesyjny na wydawanie druków. Nie może być odjęty dziennikom i drukom krajowym debit pocztowy, ani ograniczone ich rozpowszechnienie na obszarze Rzeczypospolitej.

Ustawa osobna określi odpowiedzialność za nadużycie tej wolności.

Artykuł 106. Tajemnica listów i innej korespondencji może być naruszona tylko w wypadkach, prawem przewidzianych.

Artykuł 107. Obywatele mają prawo wnosić pojedyńczo lub zbiorowo petycje do wszelkich ciał reprezentacyjnych i władz publicznych, państowwych i samorządowych.

Artykuł 108. Obywatele mają prawo koalicji, zgromadzania się i zawiązywania stowarzyszeń i związków.

Wykonanie tych praw określają ustawy.

Artykuł 109. Każdy obywatel ma prawo zachowania swej narodowości i pielęgnowania swojej mowy i właściwości narodowych.

Osobne ustawy państwowe zabezpieczą mniejszościom w Państwie Polskiem pełny i swobodny rozwój ich właściwości narodowościowych przy pomocy autonomicznych związków mniejszości o charakterze publiczno prawnym, w obrębie związków samorządu powszechnego.

Państwo będzie miało w stosunku do ich działalności prawo kontroli oraz uzupełnienia w razie potrzeby ich środków finansowych.

Artykuł 110. Obywatele Polscy, należące do mniejszości narodowościowych, wyznaniowych lub językowych, mają równe z innymi obywatelami prawo zakładania, nadzoru i zawiadywania swoim własnym kosztem zakładów dobroczynnych, religijnych i społecznych, szkół i innych zakładów wychowawczych, oraz używania wnich swobodnie swej mowy i wykonania przepisów swej religji.

Artykuł 111. Wszystkim obywatelom poręcza się wolność sumienia i wyznania. Żaden obywatel nie może być z powodu swego wyznania i przekonań religijnych ograniczony w prawach przysługujących innym obywatelom.

Wszyscy mieszkańcy Państwa Polskiego mają prawo wolnego wyznawania zarówno publicznie jak prywatnie swej wiary i wykonywania przepisów swej religji lub obrządku, o ile to nie sprzeciwia się porządkowi publicznemu ani obyczajności publicznej.

Artykuł 112. Wolności wyznania nie wolno używać w sposób przeciwny ustawom. Nikt nie może uchylać się od spełnienia obowiąków publicznych z powodu swoich wierzeń religijnych. Nikt nie może być zmuszony do udziału w czynnosciach lub obrzędach religijnych, o ile nie podlega władzy rodzicielskiej lub opiekuńczej.

Artykuł 113. Każdy związek religijny, uznany przez Państwo, ma prawo urządzać zbiorowe i publiczne zabożeństwa, może samodzielnie prowadzić swe sprawy wewnętrzne, może posiadać i nabywać majątek ruchomy i nieruchomy, zarządzać nim i rozporządzać, pozostaje w posiadaniu i używaniu swoich fundacyj i funduszów, tudzież zakładów dla celów wyznaniowych, naukowych i dobroczynnych. Żaden związek religijny jednak nie może stawać w sprzeczności z ustawami państwa.

Artykuł 114. Wyznanie rzymsko-katolickie zajmuje w Państwie naczelne stanowisko wśród równouprawnionych wyznań.

Kościół Rzymsko-Katolicki rządzi się własnemi prawami. Stosunek Państwa do Kościóła będzie prawnie określony na podstawie układu ze Stolicą Apostolską, który podlega ratyfikacji przez Sejm.

Artykuł 115. Kościóły mniejszości religijnych i inne prawnie uznane związki religijne rządzą się same własnemi ustawami, których uznania Państwo nie odmówi, o ile nie zawierają postanowień sprzecznych z prawem.

Stosunek Państwa do Kościołów i wyznań będzie ustalany w drodze ustawowej po porozumieniu się z ich prawnemi reprezentacjami.

Artykuł 116. Uznanie nowego lub dotąd prawnie nieuznanego wyznania nie będzie odmówione związkom religijnym, których urządzenia, nauka i wyznanie nie są przeciwne porządkowi publicznemu ani obyczajności publicznej.

Artykuł 117. Badania naukowe i ogłaszanie ich wyników są wolne. Każdy obywatel ma prawo nauczać, założyć szkołę lub zakład wychowawczy i kierować niemi, skoro uczyni zadość warunkom w ustawie przepisanym, w za-

kresie kwalifikacji, bezpieczeństwa powierzonych mu dzieci i lojalnego stosunku do Państwa.

Wszystkie szkoły i zakłady wychowawcze, zarówno publiczne jak i prywatne, podlegają nadzorowi władz państwowych w zakresie, przez ustawy określonych.

Artykuł 118. W zakresie szkoły powszechnej nauka jest obowiązkową dla wszystkich obywateli Państwa. Czas, zakres i sposób pobierania tej nauki określi ustawa.

Artykuł 119. Nauka w szkołach państwowych i samorządowych jest bezpłatna.

Państwo zapewni uczniom wyjątkowo zdolnym, a niezamożnym, stypendja na utrzymanie w zakładach średnich i wyższych.

Artykuł 120. W każdym zakładzie naukowym, którego program obejmuje kształcenie młodzieży poniżej lat 18, utrzymywanym w całości lub części przez Państwo lub ciała samorządowe, jest nauka religji dla wszystkich uczniów obowiązkową. Kierownictwo i nadzór nauki religji w szkołach należy do właściwego związku religijnego z zastrzeżeniem naczelnego prawa nadzoru dla państwowych władz szkolnych.

Artykuł 121. Każdy obywatel ma prawo do wynagodzenia szkody jaką mu wyrządziły organy władzy państwowej, cywilnej lub wojskowej, prze działalność urzędową, niezgodną z prawem lub obowiązkami służby. Odpowiedzialnem za szkodę jest Państwo solidarnie z winnemi organami; wniesienie skargi przeciw Państwu i przeciw urzędnikom nie jest zależne od zezwolenia władzy publicznej. Tak samo odpowiedzialne są gminy i inne ciała samorządowe oraz organy tychże.

Przeprowadzenie tej zasady określają osobne ustawy.

Artykuł 122. Postanowienia o prawach obywatelskich stosują się także do osób, należących do siły zbrojnej. Wyjątki od tej zasady określają osobne ustawy wojskowe.

Artykuł 123. Siła zbrojna może być użyta tylko na żądanie władzy cywilnej przy ścisłem zachowaniu ustaw, do uśmierzenia rozruchów lub do przymusowego wykonania przepisów prawnych. Wyjątki od tej zasady dopuszczalne są tylko na mocy ustaw o stanie wyjątkowym i wojennym.

Artykuł 124. Czasowe zawieszenie praw obywatelskich: wolności osobistej (art. 97), nietykalności mieszkania (art. 100), wolności prasy (art. 105); tajemnicy korespondencji (art. 106), prawa koalicji, zgromadzania się i zawiązywania stowarzyszeń (art. 108), może nastąpić dla całego obszaru państowowego lub dla miejscowości, w których okaże się koniecznie ze względów bezpieczeństwa publicznego.

Zawieszenia takie zarządzić może tylko Rada Ministrów za zezwoleniem Prezydenta Rzeczypospolitej podczas wojny albo gdy grozi wybuch wojny, jakoteż w razie rozruchów wewnętrznych lub rozległych knowań o charakterze zdrady stanu, zagrażających Konstytucji Państwa, albo bezpieczeństwu obywateli.

Zarządzenie takie Rady Ministrów w czasie trwania sesji sejmowej musi być natychmiast przedłożone Sejmowi do zatwierdzenia. W razie wydania takiego zarządzenia, mającego obowiązywać na obszarze, obejmującym więcej, niż jedno województwo, w czasie przerwy w obradach sejmowych—Sejm zbiera się automatycznie w ciągu dni 8 od ogłoszenia owego zarządzenia celem powzięcia odpowiedniej decyzji. Jeśli Sejm odmówi zatwierdzenia, stan wyjątkowy natychmiast traci moc obowiązyjącą. Jezeli Rada Ministrów zarządzi stan wyjątkowy po zakończeniu okresu sejmowego lub po rozwiązaniu Sejmu,

zarządzenie Rządu powinno być przedłożone Sejmowi nowowybranemu niezwłocznie na pierwszem posiedzeniu.

Rozdział VI—Postanowienia Ogólne

Artykuł 125. Zmiana Konstytucji może być uchwalona tylko o obecności conajmniej połowy ustawowej liczby posłów, względnie członków Senatu, większością ⅔ głosów.

Wniosek o zmianę Konstytucji winien być podpisany co najmniej przez ¼ część ustawowej liczby posłów, a wniesienie takiego wniosku zapowiedziane conajmniej na 15 dni.

Co lat 25 ma być Ustawa Konstytucyjna poddana rewizji zwyczajną większością Sejmu i Senatu, połączonych w tym celu w Zgromadzenie Narodowe.

Drugi Sejm, zebrany na podstawie tej Konstytucji, może dokonać rewizji Ustawy Konstytucyjnej własną uchwałą, powziętą większością ⅗ przy obecności conajmniej połowy ustawowej liczby członków.

POSTANOWIENIE PRZEJSCIOWE

Niniejsza Konstytucja ma moc obowiązującą z dniem jej ogłoszenia względnie o ile urzeczywistnienie jej poszczególnych postanowień zawisło od wydania odpowiednich ustaw z dniem wejścia w życie.

Wszelkie istniejące obecnie przepisy i urządzenia prawne, niezgodne z postanowieniami tej Konstytucji, będą najpóźniej do roku od uchwalenia tej Konstytucji przedstawione ciału ustawodawczemu do uzgodnienia z nią w drodze ustawodawczej.

Stopnie Akademiczne

Następujący członkowie Zgromadzenia ze Wzgórza Św. Grobu otrzymali następujące stopnie w Katolickim Uniwersytecie w Ameryce: Wlb. Leon Ohleyer, O. F. M. z Prowincyi Najsł. Serca otrzymał stopień Doktora Filozofii (w Piśmie Świętym); Wlb. Walenty Schaaf. O. F. M. z Prow. Św. Jana Chrzciciela, stopień Doktora Prawa Kanonicznego; Wlb. Ambroży Villapando, O. F. M. z Meksyko, stopień Doktora Prawa Kanonicznego; Wlb. Antoni Melo, O. F. M. z Havana, Cuba, stopień Doktora Prawa Kanonicznego; Wlb. Tomasz Ameriger, O. F. M. z Prow. Św. Jana Chrzciciela, stopień Doktora Filozofii (Języków Klasycznych) Wlb. Aloizy Fromm, O. F. M. z Prow. Najśw. Serca P. J. stopień Doktora Filozofii (Biologii).

O wyborze stanu

NAJWAŻNIEJSZĄ sprawą w życiu ludzkim jest niezawodnie wybór stanu życia; od szczęśliwego bowiem rozwiązania tej sprawy zależy szczęście dzieci, rodziców i całej rodziny, a więc i całego społeczeństwa, które niczem innem nie jest jak zbiorem wszystkich rodzin w jedno.

Lecz jakżeż chłopiec lub dziewczynka pozna czy ma powołanie? Jakżeż pozna czy powołanie, które czuje w sobie, jest prawdziwem powołaniem, a nie raczej popędem chwilowem i przywidzeniem?—A jak poznają i rodzice jaki udział brać mają w wyborze stanu ich dziecka?—Otóż na to wszystko jest potrzebny odpowiedni podręcznik, w którym daje się na te pytania odpowiedź. Takim podręcznikiem jest dziełko pod tytułem "Czem ja będę?" liczące stronic 174 z 180 ilustracyami. Cena 50 centów—do nabycia w Komisaryacie Ziemi św.

Trzeci Zakon św. Franciszka

Gdy św. Franciszek założył dwa pierwsze zakony, które noszą jego nazwisko, wielu ludzi, którzy pragnęli pokutować za grzechy, chciało porzucić świat i wstąpić do zakonu, aby w ten sposób skuteczniej poświęcić się pokucie i miłosierdziu. Wielu z tych jednakże, którzy prosili świętego, aby ich przyjął do zakonu, było związanych ze światem węzłami, których niepodobno było rozrywać. Jedni mieli rodziców starych lub krewnych, których musieli utrzymywać, inni mieli żony i dzieci, inni znowu byli w takiem położeniu, że nie można ich było przyjąć do żadnego z tych dwóch zakonów. Ludzi takich było jednak tak dużo, a wszyscy tak pragnęli poświęcić się życiu, któreby ich bardziej przybliżyło do Boga, że św. Franciszek zaczął myśleć nad tem, aby wynaleść dla nich drogę pośrednią, któraby leżała pomiędzy światem a klasztorem.

I tak w r. 1221 został założony Trzeci Zakon. W pierwszych czasach członkowie jego nosili habit zakonny. Dzisiaj zamiast habitu nosi się wielki szkaplerz i pasek. Członkowie mają jednakże przywilej być pochowani w habicie, jezeli sobie tego życzą.

Przepisy tego zakonu nie są obowiązujace pod grzechem. Tercyarze powinni ubierać się skromniej jak inni, powinni pościć ściślej, modlić się regularniej, słuchać mszy św. częściej i spełniać więcej uczynków miłosiernych. Główniejsze obowiązki Trzeciego Zakonu są: *Co dzień*—Wysłuchaj mszy św., jeżęli to możebne, odmów 12 Ojcze nasz i Zdrowaś Marya, zmów modlitwę przed i po jedzeniu i zrób rachunek sumienia. *Co miesiąc*—Przystąp do sakramentów św. i idź na zebranie. *Zawsze* bądź umiarkowanym w jedzeniu i piciu, unikaj ozdób i wytworności w ubraniu, swawolnych sztuk teatralnych, tańców i zabaw, złych książek i gazet, niepotrzebnych przysiąg, nieskromnych słów i dwuznacznych żartów. Zrób swój testament zawczasu, módl się za umarłych i noś szkaplerz i pasek. Pościj 3 Października i 7 Grudnia.

Trzeci Zakon rozszerzył się prędko po całym świecie, a zasługi jego, które położył dla odrodzenia ludzkości, są nieocenione. W szeregach jego znajdowali się bogaci i ubodzy, potężni i słabi. Królowie i szlachta, ludzie nauki i książęta Kościoła dumni byli, że mogli do swoich zaszczytów dołączyć zaszczyt noszenia sukni św. Franciszka z Asyżu. "Jest ona prawdziwą purpurą," powiedział raz pewien kardynał, którego pytano, dlaczego został Tercyarzem, kiedy posiadał tak wiele innych zaszczytów, "purpurą, która została ufarbowaną w krwi naszego Zbawiciela." Wielu papieży było dziećmi św. Franciszka, tak samo jak był Leon XIII, a największą pociechą dla papieża Piusa IX pośród jego prześladowań było to że był Tercyarzem. Pewnego dnia, gdy ostatnie swoje pieniądze dał na jakiś cel dobroczynny, powiedział: "Nic nie posostało biednemu Piusowi IX, lecz nie narzeka, bo pamięta, że jest synem św. Franciszka."

Jak powyżej wykazaliśmy, Trzeci Zakon nie ma surowej reguły, ponieważ ustanowiony jest dla tych, którzy oddają się zwykłym zatrudnieniom. Jest on jednakże bez porównania czemś więcej, jak zwyczajnem bractwem; jest on zmodyfikowanym zakonem Kościoła, poleconym przez przeszło trzydziestu papieży i dwa powszechne sobory. Papież Benedykt XIV, mówiąc o Trzecim Zakonie, powiada: "Oświadczamy, że Trzeci Zakon jest rzeczywistym zakonem w całem tego słowa znaczeniu; ma on bowiem własną swoją regułę, zatwierdzoną przez Stolicę Apostolską, swój cel i swoje ubranie, którego krój i materyał jest oznaczony."

Lista Zmarłych

Antoszewski Franciszek
Augustyniak Maryanna

Bałutowska Aniela
Baron Wojciech
Bartkiewicz Maryanna
Bernatowicz Piotr
Biernat Józef
Bojanowska Maryanna
Borucka Anna
Brechel Józef
Bross Józef
Bukowski Michał
Butschak Teresa

Cetera Antoni
Chmielinski Stanisław
Chylinska Franciszka
Chylinski Franciszek

Danowski Józef
Delinska Rozalia
Delinski Jakób
Derowska A.
Detlof Antonina
Dymna Elżbieta

Felp Anna
Filipczyk Kasper
Filipczyk Marta
Florkowska Maryanna
Forystek Marya
Franckowiak Walenty

Garbe August
Gasinica Józef
Gawryszewski Franciszek
Gerlatowa Maryanna
Gnitka Wojciech
Gontkowska Marya
Gozegowski Bernard
Graczyk Wojciech
Gruba Franciszek

Harbuzinski Franciszek
Helta Rozalia
Hmura Stanisław

Jakim Maryanna
Jendrnalik Józefina

Kabus Anna
Kacala M.
Kacinska Franciszka
Kaczorowski Marcin
Kalis Anna
Kaminska M.
Kaniecki Bernard
Karnaś Karol
Karjenka Franciszka
Kelwa Petronela
Kempa Konstancya Franciszka
Kierblewska Maryanna
Kołodzinska Anna
Konkel Jan
Konkol Józef
Kosmowski Mikołaj
Kośnicka Julianna
Kosobucka Maryanna
Kowalska Barbara
Kraska Anna
Kraska Antoni
Krysiak Rozalia
Ks. Jan Mikolai, D.D.
Kubiak Antonina
Kubicka Maryanna
Kulas Antoni
Kupski August
Kurland Rozalia

Latosek Karolina
Laurencka Zofia
Lesińska Katarzyna
Lewko Michał
Lorenc Balbina
Losonsky Józef

Macek Marya
Maciaszek Marya
Madra Maryanna
Makowska Zofia
Małkowska Marya
Manuszak Franciszek
Manuszak Stanisława
Manuszak Walerya
Maślakowska Ł.
Migieł Franciszka
Mikołajczyk Tomasz
Miller Jan
Miller Józef
Molenski Antoni

Okonowska Helena
Okonowska Józefa
Okonowski Felixs
Oleniak Ludwina
Olszewska Sabina
Ostrowicki Józef
Otta Julianna
Pełczynska Anna
Pepka Katarzyna
Piekut Stanisław
Piasecka Joanna
Plata Marya
Pronobis Marcin
Przeszczyńska Anna
Przybyła Anna
Przybyła Maryanna

Ratajczak Rozalia
Redman Teodor
Rosniak Józefa
Rusin Anna
Rusnak Jan
Rutkowska Franciszka
Rzepecka Anna

Sarnowska Józefa
Sienkiewicz Katarzyna
Sienkiewicz Wincenty
Siudowski Mieczysław
Sobieska Józefa
Sobolewski Stanisław
Sonek Katarzyna
Stapper Paulina
Strąkowska Anna
Stranc Józef
Struk Teodor
Strzalka Rozalia
Suter Marya
Syrek Andrzej
Szczech Szczepan
Szczepek Katarzyna
Szczodrowski Michał
Szkatulski Leon

Tomaszewski Walenty
Tomczak Magdalena
Trelewski Michał
Tupaj Rozalia
Tvorek Paulina

Warszawski Ferdynand
Wasilewska Kazimiera
Waszmucki Antoni
Wiśniewski Piotr P.
Wojciechowski Antoni
Wosik Walenty
Wylegała Teodora

Zakrzewska Małgorzata
Zakrzewski Wawrzyniec
Zgodzinska Józefa
Zielinski Piotr
Zielka Józef

Oby dusze tych i wszystkich innych zmarłych Dobroczyńców Ziemi Świętej przez miłosierdzie Boże, odpoczywały w pokoju wiecznym. Amen.

R. I. P.

Kalendarz Krzyżowca

1923

Krzyżowcy Oglądają Miasto Święte

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND
MOUNT ST. SEPULCHRE, WASHINGTON, D.C.

Kalendarz Krzyżowca

Wydawany kwartalnie na korzyść Ziemi Świętej

przez

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND

MOUNT ST. SEPULCHRE WASHINGTON, D. C.

Entered as second-class matter, October 18, 1915, at the Post Office at Washington, D. C., under the Act of Congress of March 3, 1879. Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Sec. 1103, Act of October 3, 1917, authorized on July 1, 1918.

Vol. XXXI, No. 1 OCTOBER 1, 1922 25 Cents a Year

Ogólne Informacye

Kalendarz Krzyżowca jest wydawany na korzyść Miejsc św. w. Palestynie Wszelkie dochody z niego bywają odsyłane do Kustosza Ziemi św. w. Jerozolimie, gdzie, jako i Kolekty z Wielkiego Piątku, są obrócone na utrzymanie Miejsc św. i na rozpowszechnianie Chrześcijaństwa po Misjach Ziemi św., do których nie tylko zalicza się Palestyna, ale też i Egipt, Azya Mniejsza, Armenia i Wyspa Cypr.

Komisaryat Ziemi św. jest legalnie zorganizowaną korporacyą, itsniejącą pod prawami Dystryktu Kolumbijskiego, i osiadłą w Brookland, blisko Washington, D. C. Legalna jego nazwa brzmi: "The Commissariat of the Holy Land for the United States of America."—(Komisaryat Ziemi św. dla Stanów Zjednoczonych Ameryki). Organizacya ta jest prawnie upoważniona do odbierania legatów i darowizn wszelkiego rodzaju; i wyżej wspomniana legalna nazwa Komisaryatu musi być użyta w wyrabianiu legatów i darowizn wszelkiego rodzaju na korzyść Ziemi św.

Krzyżowcy i wszyscy w ogóle korespondujący z nami powinni podpisywać zupełnie nazwiska i adresa swoje.

Przesyłanie pieniędzy może być przez "Money Order" lub czek. Nie należy przesyłać gotówki w listach nie regestrowanych. Przesyłki takie zwykle giną. Należy się zawsze posługiwać czekiem, money orderem lub listem regestrowanym. Wszelkie przekazy pocztowe lub bankowe wystawione być powinny na Komisaryat Ziemi św., w Waszyngtonie, D. C., albo na Departament św. Antoniego, w Waszyngtonie, D. C.

Wieczni Członkowie, którzyby czasami nie otrzymywali darmo Kalendarza Krzyżowca od Promotora, u którego się dali zapisać, niechaj nas o tem zaraz zawiadomią, podając wyraźnie swe nazwisko i adres, i nadmieniając rok, w którym byli przyjęci jako Wieczni Członkowie; tak niezwłocznie, będzie im posyłany Kalendarz Krzyżowca rok rocznie.

Kalendarz Krzyżowca jest wydawany cztery razy do roku w czterech językach: angielskim, polskim, niemieckim i włoskim. Kalendarz roczny jest dla wszystkich Członków Pobożnej Krucyaty dla Ziemi św. Kwartalniki zaś wychodzące co trzy miesiące, bywają posyłane darmo tylko Promotorom i ich Asystentom.

Włoski Kalendarz—"L'Almanacco dei Crociati"—jest wydawany na korzyść Miejsc św. w Palestynie, i można takowy nabyć przez naszych Promotorów.

Kalendarz Krzyżowca

1923

Wydany na korzyść
Ziemi Św.
przez

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND
MOUNT ST. SEPULCHRE, WASHINGTON. D.C.

The Crusaders Almanac
published by the Franciscan
Fathers for the benefit of the
Missions of the Holy Land
is cordially commended to
the patronage of the faithful.

J. Card. Gibbons

Baltimore July 25, 1902.

Przetłumacznie

Kalendarz Krzyżowca wydawany przez Ojców Franciszkanów dla korzyści Misji Ziemi św. jest z całego serca polecony popieraniu Wiernych.

Baltimore dnia 25-go Lipca, 1902 r. J. Cardynał Gibbons.

List Aprobacjny

Delegacya Apostolska,
Stany Zjednoczone Ameryki

1811 Biltmore St.,
Washington, D. C.,
10-go sierpnia 1912r.

Przew. i drogi Ojcze!

Z wielką przyjemnością dowiedziałem się po przybyciu do Washingtonu, że praca dla Ziemi św. jest założona w tym kraju. Ale doznałem jeszcze większej przyjemności zwiedzając Wasz klasztór, znalazłszy tam tak liczne i ważne pamiątki Miejsc, na których było dokonane dzieło naszego Odkupienia. Wasza praca dla Ziemi św. jest dobrze znaną, będąc potwierdzoną przez wielu Papieży i wzbogaconą licznymi odpustami. Tej pracy Ja także udzielam swego błogosławieństwa, i w szczególny sposób polecam czasopismo, znane jako "Kalendarz Krzyżowca." Mam żywą nadzieję że wasze usiłowania znajdą poparcie u wiernych Stanów Zjednoczonych.

Pozostaję z największą życzliwością,

Szczerze Wasz w Chrystusie.

+ John Bonzano
Archbishop of Melitene

Delegat Apostolski.

Krucyata O Ziemię Swiętą

Cel

Krucyata niniejsza jest to Stowarzyszenie zatwierdzone przez Stolicę Św. mające na celu oswobodzenie i zachowanie Miejsc Świętych w Palestynie. Pieczę nad temi Miejscami Świętemi mają Ojcowie Franciszkanie już od siedmiu set lat.

Członkowie

Są dwie klasy członkòw; roczni i wieczyści. Roczni są ci, ktòrzy ofiarują 25c na Ziemię Świętą. Wieczystymi członkami są zaś ci ktòrzy składają $12 na cele Ziemi Świętej.

Każdy członek przyjęty odbiera egzemplarz Kalendarza Krzyżowca, certyfikat członkostwa, medal wzbogacony odpustami Ziemi Świętej, zarazem pięciu szkaplerzy. Wieczysty Członek Krucyaty, przy zapisaniu się otrzymuje śliczny kolorowy dyplom. Oprócz tego dostaje krzyżyk i rożaniec ze Ziemi Św., poświęcony na Grobie Zbawiciela w Jerozolimie jakoteż i odznakę Krzyżowca, w dodatku do wieczystego abonowania Kalendarza. Ci ktòrzy zapisali się na wieczne czasy, korzystają w życiu i po śmierci z benefisòw tejże na zawsze.

Benefisa Czyli Korzyści

Krzyżowcy biorą udział w 25,000 Mszach Św. ofiarowanych rocznie za dobrodziejòw przez Ojcòw Franciszkanòw w Betleem, Nazarecie, na Kalwaryi i przy Grobie P. Jezusa.

Mocą brewe Papieża Piusa VI—Inter caetera—z dnia 13go lipca, 1778 roku, mają udział we wszelkich dobrych uczynkach, modlitwach postach, pokutach, umartwieniach i pielgrzymkach spełnianych w Ziemi Św. przez Ojcòw Franciszkanòw, pielgrzymòw i wiernych.

Uczestnicą w niezliczonych odpustach przywiązanych do Miejsc Świętych. Wszystkie odpusty można ofiarować za dusze wiernych zmarłych.

Ojciec Św. Leon XIII, udzielił Odpustu Zupełnego Krzyżowcom w uroczystość Bożego Narodzenia i Wielkanocy oraz w godzinę śmierci, a odpust cześciowy każdego Piątku. Ojciec Św. Leon XIII udzielił promotorom Odpustu Zupełnego w dzień Nowego Roku, w Wniebowzięcie, uczestniczą także we Mszach Świętych odprawionych każdego tygodnia na ich intencyę przy Świętych Ołtarzach.

Kto Może Się Zapisać

Ktokolwiek chcący przyczynić się do utrzymania Miejsc Św. może być zapisany do tego stowarzyszenia, nie wyłączając innowiercòw.

Członkostwo i korzyści duchowne mogą być otrzymane dla osòb nieobecnych jakoteż i dla małoletnich przez opłacenie wstępu w imieniu tychże osòb.

Dlaczego Ma Osoba Należeć do Tego Stowarzyszenia?

Ponieważ w ten sposòb wspomaga i utrzymuje najświętsze miejsca na ziemi; najdroższe miejscowości uświęcone obecnością Chrystusa, przez Jego Narodzenie, przez życie, śmierć i zmartwychwstanie Swoje. Osoba taka współpracuje z Misyonarzami w tej Ziemi, gdzie słowa Ewangelii Św. były poraz pierwszy rozsiane przez naszego Odkupiciela. Człowiek taki wspomaga Franciszkańskich Gwardyanòw czyli Stròży Miejsc Św. wspierających biednych i sedających wykształcenie młodzieży.

Jak Można Zostać Krzyżowcem

Roczna opłata 25c może być odesłana wprost do Komisaryatu Ziemi Św. lub też dana być może Promotorowi, ktòry przeszle takową do nas; przytem dostaje się Kalendarz Krzyżòwca; Certyfikat i Medal.

Ofiary na wieczyste członkostwo ($12 za pojedyńczą osobę a $100 za familię lub Zgromadzenie Zakonne) może być spłacane latami po 50c miesięcznie.

Członkostwo zaczyna się od czasu gdy osoba po raz pierwszy daje wstępne nam lub też promotorowi.

Promotorzy

Każdy Katolik pragnący rozszerzyć pole tej świętej działalności może zostać promotorem. Opowiedzieć i zainteresować swoich znajomych tą Świętą Sprawą, tak drogą Papieżom. Uprasza się aby Promotorzy niejako nalegali na dobrych Katolików, aby dali się zapisać do Krzyżowców przedstawiając podwójne dobrodziejstwa, które będą świadczyć przez zapisanie się do Krzyżowców. Pierwsze dobrodziejstwo świadczą sobie a drugie to pomoc ich którą wspierają Ziemię Św.

W ten sposób promotorzy uczestniczyć będą w specyalnych przywilejach udzielonych przez Ojca Św. Leona XIII.

Skoro się zgłoszą zaopatrzyj ich we wszelkie potrzebne rekwizyta: Prosimy aby ofiary zaraz nam odsyłać.

Aprobata

Pożyteczna działalnòśc w Ziemi Św. została potwierdzona i polecona przez czterdziestu Papieży w sześćdziesięciu bulach pontyfikalnych i brewach obdarzona jest szczególnych błogosławieństwem Ojca Św. Piusa IX, Leona XIII, Piusa X; Benedykta XV niedawno zgasłego Ks. Kardynała McCloskey, Falconio, Farley, Gibbons, i innych Delegatów Stolicy Św.

Zakończenie

Należy się zaraz zapisać do Krzyżowców. Zapisz osoby drogie sercu twemu tak żywych jako zmarłych, dając im przez to sposobność przez twe miłosierdzie do uczestniczenia w nadzwyczajnych korzyściach udzielone tym, którzy popierają tę Świętą Sprawę.

Trudno nazwać Katolikiem człowieka, który nie chce poświęcić małej cząstki swych dòbr na Ziemię Św., ziemię tak drogą Sercu Bożemu.

Niech swięte myśli, które te święte imiona, jak Nazaret, Betleem i Jerozolima natchną cię do wołania; "Bog tak chce" Niech te myśli zachęcą cię ażeby zostać Krzyżowcem w dzisiejszym czasie, dopomagając do utrzymania Świętych Miejsc naszego Odkupienia.

Wszelkie komunikacye należy adresować:

COMMISSARIAT OF THE HOLY LAND

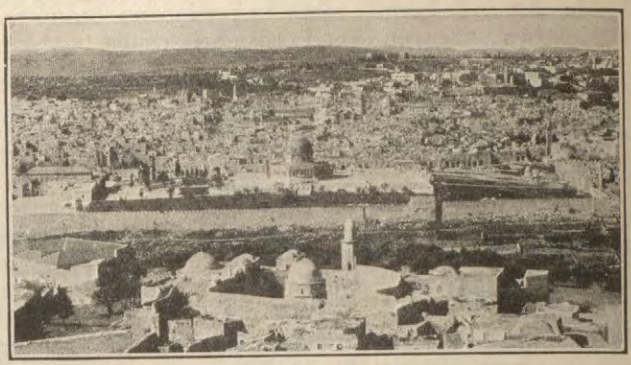
Mt. St. Sepulchre **Washington, D. C.**

"Rzymscy Papieże, od najdawniejszych czasów obracając swe oczy na te Święte Miejsca zroszone Krwią Słowa, Które stało się Ciałem zawsze napominali Katolickie Narody aby usiłowali odzyskać Grób Chrystusa i gdy potem ten Św. Grób znowu wpadł w ręce niewiernych i tylko Bracia Mniejsi mieli pozwolenie Go strzedz, Ci sami Papieże nie przestawali udzielać wszelkiej możebnej pomocy, ażeby ta straż mogła być nadal utrzymywana, oni nawet zaopatrzyli, tak dalece jak czas i okoliczności pozwoliły, w istotne potrzeby Braci, których nic nie zdołało odstraszyć od ich przykrego zajęcia—ani prześladowania, ani udręczenia, ani dusze rozdzierające cierpienia wszelkich mąk.—" Listy Apostolskie Leona XIII Papieża, 26 grudnia 1887.

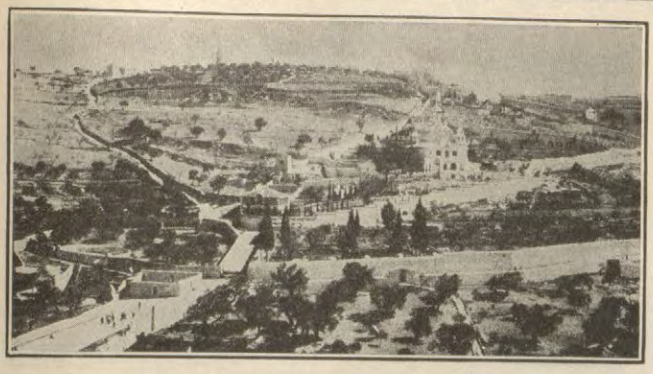
Styczeń 1923

✠

Miasto Jeruzalem z Góry Oliwnej

1	**P**	✠ **Nowy Rok—Obrzezanie Pana Jezusa** Zupełny Odpust dla Promotorów Krucyaty. *Ewangelia: Obrzezanie Pana Jezusa. Luk. II, 21-22.*
2	W	Święto Najświętszego Imienia Jezus Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
3	Ś	Oktawa Św. Jana, Apostoła, Ewangelisty
4	C	Oktawa SS. Młodzianków MM.
5	P	⇒ ★Pierwszy Piątek—Wigilia Trzech Króli
6	S	★Objawienie—Trzech Króli Zupełny Odpust dla Krzyżowców.
7	**N**	✠ **Pierwsza Niedziela po Trzech Krolach**—Rodziny Świętej *Ewangelia: Jezus znaleziony w Swiątyni. Luk. II, 42-52.*
8	P	Św. Seweryna, Bp., W.
9	W	ŚŚ. Juliana i Bazylisy, MM. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
10	Ś	Św. Agatona, P., M.
11	C	Św. Hygina, P., M.
12	P	⇒ Św. Arkadyusza M.
13	S	Oktawa Trzech Króli
14	**N**	✠ **Druga Niedziela po Trzech Królach W** Nazarecie: Pielgrzymka do Kany Galilejskiej. *Ewangelia: Gody weselne w Kanie. Jan. II, 1-11.*
15	P	Św. Pawła, Pierwszego Pustelnika
16	W	Św. Marcelego, P., M. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
17	Ś	Św. Antoniego, Op., W.
18	C	Katedry Świętego Piotra w Rzymie
19	P	⇒ Św. Kanuta, Kr., M.
20	S	ŚŚ. Fabiana i Sebastyana, MM.
21	**N**	✠ **Trzecia Niedziela po Trzech Krolach**—Św. Agnieszki, P., M. *Ewangelia: Uzdrowienie trędowatego i służącego. Mat. VIII, 1-13.*
22	P	ŚŚ. Wincentego i Anastazego, MM.
23	W	Św. Rajmunda z Pennafort, W. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
24	Ś	Św. Tymoteusza, Bp., M.
25	C	Nawrócenie Świętego Pawła
26	P	⇒ Św. Polikarpa, Bp., M.
27	S	Św. Jana Chryzostoma, Bp., W. Dokt.
28	**N**	✠ **Niedziela Starozapustna**—Św. Agnieszki, P., M. *Ewangelia: Robotnicy we winnicy. Mat. XX, 1-16.*
29	P	Św. Franciszka de sales, B., W.
30	W	Św. Hyacenty, P. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
31	Ś	Św. Piotra z Nolasko, W.

Luty 1923

✠

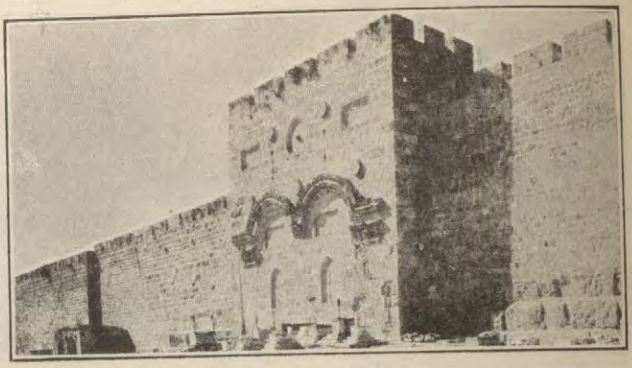
Góra Oliwna przedstawiająca ogród Getsemanii

1	C	Św. Ignacego, B., M.
2	P	★OCZYSZCZENIE NAJŚW. MARYI PANNY Zupełny Odpust dla Krzyżowców.
		PIERWSZY PIATEK Matki Bożej Gromnicznej—Poświęcenie gromnic.
3	S	Św. Błażeja, B., M. Poświęcenie gardła.
4	N	✠ **Niedziela Mięsopustna**—Św. Andrzeja Corsini, Bp., M.
		Ewangelia: Przypowieść o nasieniu. Luk. VIII, 4-16.
5	P	Św. Agaty, P., M.
6	W	Św. Tytusa, Bp., W. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
7	Ś	Św. Romualda, Op., M.
8	C	Św. Jana z Maty, W.
9	P	Św. Cyryla Aleksandryjskiego, Bp., Dokt.
10	S	Św. Scholastyki, ksieni
11	N	✠ **Niedziela Zapustna**—Matki Bożej z Lourdes
		Ewangelia: Jezus przywraca wzrok ślepemu. Luk. XVIII, 31-43.
12	P	Siedmiu Braci Zakonu Serwitów WW.
13	W	Św. Benignusa, M. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
14	Ś	★POPIELEC— Rozpoczyna się Post. Poświęcenie popiołu.
15	C	ŚŚ. Faustyna i Jowity, MM.
16	P	Św. Grzegorza X, P., W. W Jerozolimie: Pielgrzymka do Getsemanii.
17	S	ŚŚ. Faustyna i Towarzyszy, MM. W Jerozolimie: Patryarchalna Procesya do Grobu Św.
18	N	✠ **Pierwsza Niedziela Postu**—Św. Symeona, Bp., M.
		Ewangelia: Jezus kuszony od czarta. Mat. IV, 1-11.
		W Jerozolimie: Patryarchalna Msza Św. przy Grobie Św.
19	P	Św. Konrada, W.
20	W	Św. Leona, Bp., W., M. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
21	Ś	SUCHE DNI—Św. Seweryna, Bp., M.
22	C	Katedry Świętego Piotra w Antyochii
23	P	SUCHE DNI—Św. Piotra Damiana, B., W., D. W Jerozolimie: Pielgrzymka do Stacyi VIImej.
24	S	SUCHE DNI—Św. Macieja, Apostoła W Jerozolimie: Patryarchalna Procesya do Grobu Św. Zupełny Odpust dla Krzyżowców.
25	N	✠ **Druga Niedziela Postu**—Św. Feliksa III, P., W.
		Ewangelia: Przemienienie Pańskie. Mat. XVIII, 1-9.
		W Jerozolimie: Patryarchalna Msza Św. przy Grobie Św.
26	P	Św. Nestora, Bp., M.
27	W	Św. Leandra, Bp., W. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
28	Ś	Św. Romana, Op., W.

Marzec 1923

✠

Złota Brama przez którą przeszedł Zbawiciel w Palmową Niedzielę

1	C	Św. Antonina, M.
2	P	✠ ★PIERWSZY PIATEK—Tajemnice Drogi Krzyżowej. W Jerozolimie: Pielgrzymka na Miejsce Stracenia.
3	S	Św. Tytusa, Bp., W.
4	**N**	✠ **Trzecia Niedziela Postu**—Św. Kazimierza Królewicza. *Ewangelia: Jezus wypędza czarta. Łuk. XI, 14-28.* W Jerozolimie: Patryarchalna Msza Św. przy Grobie Św.
5	P	Św. Jana od Krzyża, W.
6	W	ŚŚ. Perpetui i Felicyty, MM. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
7	Ś	Św. Tomasza z Akwinu
8	C	Św. Jana Bożego
9	P	Św. Franciszki Rzymianki W Jerozolimie: Pielgrzymka do Betanii.
10	S	Czterdziestu Świętych Męczenników z Sebasty. Dzisiaj rozpoczyna się Nowenna do Św. Józefa.
11	**N**	✠ **Czwarta Niedziela Postu** W Jerozolimie: Uroczysta Msza Św. przy Grobie Św. *Ewangelia: Cudowne rozmnożenie chleba i ryb. Jan VI, 1-15.*
12	P	Św. Grzegorza Wielkiego, P., Doktora Kościoła.
13	W	Św. Krystyny, P., M. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
14	Ś	Św. Matyldy, Królowej
15	C	Św. Longina, Żołn. i Męcz.
16	P	Św. Abrahama, Pustelnika
17	S	Św. Patrycyusza, Bp., Apostoła Irlandyi
18	**N**	✠ **Niedziela Pasyjna**—Św. Cyryla, Biskupa Jerozolimskiego, W., D. *Ewangelia: Żydzi chcą Jezusa ukamienować. Jan VIII, 46-59.*
19	P	★ŚW. JÓZEFA OBLUBIEŃCA NAJŚWIĘTSZEJ MARYI PANNY Zupełny Odpust dla Krzyżowców. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
20	W	Św. Kutberta, Bp., W. Dzisiaj rozpoczyna się nabożeństwo z trzynastu Wtorków na cześć Świętego Antoniego.
21	Ś	Św. Benedykta, Opata, Założyciela Benedyktynów.
22	C	Św. Katarzyny ze Szwecyi, P.
23	P	Siedm Boleści Najśw. Maryi Panny
24	S	Św. Gabryela, Archanioła W Jerozolimie: Pielgrzymka na Kalwaryę. W Jerozolimie: Pielgrzymka do Betfagii.
25	**N**	✠ **Niedziela Palmowa**—Zwiastowanie Najśw. Maryi Panny. Poświęcenie palm. *Ewangelia: Solenny wjazd Pana Jezusa do Jerozolimy. Mat. XXI, 1-9.* Zupełny Odpust dla Krzyżowców.
26	P	Św. Ludgera, Bp., W. W Jerozolimie: Pielgrzymka do Stacyi V.
27	W	Św. Jana Damascena, Bp., W., D. W Jerozolimie: Pielgrzymka na Miejsce Biczowania. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nab. do Św. Antoniego.
28	Ś	Św. Sykstusa III, P., M. W Jerozolimie: Pielgrzymka do Getsemanii.
29	C	★WIELKI CZWARTEK W Jerozolimie: Pielgrzymka do Wieczernika.
30	P	★WIELKI PIATEK W Jerozolimie i na Wzgórzu Grobu Św.: Pogrzeb Pana Jezusa.
31	S	★WIELKA SOBOTA (Dzisiaj w obiad kończy się Post) Na Wzgórzu Grobu Św.: Rezurekcya.

Kwiecień 1923

✠

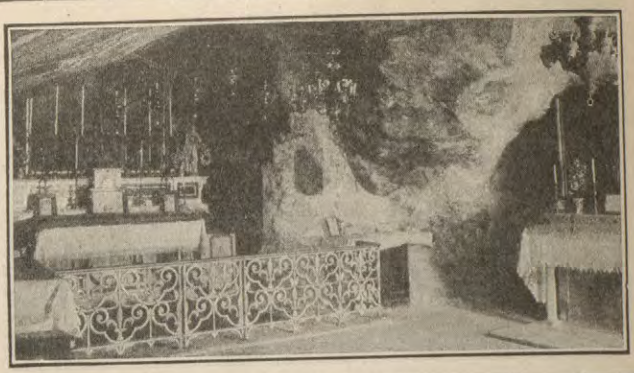
Ogród Getsemański ze starożytnymi drzewami oliwnymi

1	N	✠ **Wielkanoc** Zupełny Odpust dla Krzyżowców. *Ewangelia: O Zmartwychwstaniu Pańskiem. Mar. XVI, 1-7.*
2	P	Poniedziałek Wielkanocny—Św. Franciszka z Paulo, W. W Jerozolimie: Pielgrzymka do Emmaus.
3	W	Wtorek Wielkanocny—Św. Benedykta, W. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
4	Ś	Św. Izydora, Bp., W.
5	C	Św. Wincentego Ferreryusza, W.
6	P	⋙ ★PIERWSZY PIĄTEK—Św. Sykstusa, P., M.
7	S	Św. Celestyna, Bp., W.
8	N	✠ **Niedziela Przewodnia**—Św. Dyonizego, Bp., W. *Ewangelia: Jezus objawia się Swoim Uczniom. Jan XX, 19-31.*
9	P	Św. Maryi Kleofasowej, Wd.
10	W	Św. Ezechiela, Proroka Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
11	Ś	Św. Leona I, Pap. i Dokt.
12	C	Św. Wiktora, M.
13	P	⋙ Św. Hermenegilda, M.
14	S	Św. Justyna, M.
15	N	✠ **Druga Niedziela po Wielkanocy**—Św. Eustachego, M. *Ewangelia: O Dobrym Pasterzu. Jan X, 11-16.*
16	P	Św. Lamberta, M.
17	W	Św. Aniceta, P., M. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
18	Ś	★UROCZYSTOŚĆ ŚW. JÓZEFA, PATRONA KOŚCIOŁA ŚW. Zupełny Odpust dla Krzyżowców.
19	C	Św. Leona IX, P., W.
20	P	⋙ ŚŚ. Sulpicyusza i Serwiliana, MM.
21	S	Św. Anzelma, Bp., W., D.
22	N	✠ **Trzecia Niedziela po Wielkanocy**—ŚŚ. Sotera i Kajusza, PP., MM. *Ewangelia: Radość po smutkach. Jan XVI, 16-22.*
23	P	Św. Jerzego, M., Patrona Anglii
24	W	Św. Fidelisa z Sigmiringa, M. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
25	Ś	Św. Marka, Ewangelisty Procesya i Litania do Wszystkich Świętych.
26	C	ŚŚ. Kleta i Marcelina, PP., MM.
27	P	⋙ Św. Zyty, P.
28	S	Św. Pawła od Krzyża, W., Założyciela Pasyonistów.
29	N	✠ **Czwarta Niedziela po Wielkanocy**—Św. Piotra, M. *Ewangelia: Chrystus obiecuje Pocieszyciela. Jan XVI, 5-14.*
30	P	Św. Katarzyny Senneńskiej, P.

Maj 1923

✠

Grota Konania w Getsemanii.

1	W	ŚŚ. Filipa i Jakóba, Apostołów	Zupełny Odpust dla Krzyżowców. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
2	Ś	Św. Atanazego, Bp., W.D.,	W Jerozolimie: Uroczysta Procesya do Grobu Św.
3	C	Znalezienie Krzyża Świętego	W Jerozolimie: Pielgrzymka na Miejsce Znalezienia Krzyża Świętego.
4	P	★PIERWSZY PIĄTEK—Św. Moniki, Wd.	W Nazarecie: Pielgrzymka do Naim.
5	S	Św. Piusa V. Papieża, W.	
6	**N**	✠ **Piąta Niedziela Po Wielkanocy**—Św. Jana Laterańskiego. *Ewangelia: Proście w Imię Jezusowe. Jan XVI, 22-30.*	
7	P	DNI KRZYŻOWE—Św. Stanisława, Bp., M.	Procesya i Litania do Wszystkich Świętych.
8	W	DNI KRZYŻOWE—Zjawienie się Św. Michała Arch.	Procesya i Litania do Wszystkich Świętych. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
9	Ś	DNI KRZYŻOWE—Św. Grzegorza Naz., Bp., W., D.	Procesya i Litania do Wszystkich Świętych.
10	C	✠ **Wniebowstąpienie Panskie** *Ewangelia: Wniebowstąpienie Pana Jezusa. Mar. XVI, 14-20.*	Zupełny Odpust dla Krzyżowców.
11	P	Św. Mamerta, Bp., W.	W Jerozolimie: Pielgrzymka na Górę Oliwną. Dzisiaj rozpoczyna się Nowenna do Ducha Św.
12	S	ŚŚ. Nereusza, Achillego i Pankracyusza, MM.	
13	**N**	✠ **Niedziela Wsród Oktawy Wniebowstąpienia Panskiego**—Św. Serwacyusza, Bp., W. *Ewangelia: Świadectwo Ducha Świętego. Jan XV, 1-4.*	
14	P	Św. Bonifacego, M.	
15	W	Św. Jana Baptysty de la Salle, W., Założyciela Braci Szkół Chrześciańskich	Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
16	Ś	Św. Jana Nepomucena, M.	
17	C	Św. Paschalisa z Baylon, W., Patron Eucharystycznych prac.	
18	P	Św. Feliksa z Kantalicio, W.	
19	S	Wigilia Zesłania Ducha Św.—Św. Iwona W., Patrona Adwokatów.	
20	**N**	✠ **Zeslanie Ducha Świętego**—Św. Bernardyna ze Sieny, W. *Ewangelia: Zesłanie Ducha Świętego. Jan XIV, 23-31.* Zupełny Odpust dla Krzyżowców. W Jerozolimie: Pielgrzymka do Wieczernika.	
21	P	Poniedziałek po Zielonych Świątkach—ŚŚ. Tymoteusza i Tow., MM.	
22	W	Św. Ryty. Wdowy	Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
23	Ś	SUCHE DNI—Św. Dezyderyusza, Bp., M.	
24	C	Najśw. Maryi Panny Wspom. Wiernych	
25	P	SUCHE DNI—Św. Grzegorza VII, Pap., W.	
26	S	SUCHE DNI—Św. Filipa Nereusza, W., Założyciela Oratoryanów.	
27	**N**	✠ **Niedziela Św. Trójcy**—Wielebnego Bedy. W., D. *Ewangelia: Uczniowie otrzymują posłannictwo nauczania. Mat. XXXVIII, 18-20.*	Zupełny Odpust dla Krzyżowców.
28	P	Św. Augustyna, Bp., W., Apostoła Anglii	
29	W	Św. Maryi Magdaleny de Pazzi, P.	Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
30	Ś	Św. Joanny de Arc, P., Patronki Francyi.	W Jerozolimie: Patryarchalna Procesya do Grobu Św.
31		★BOŻE CIAŁO	Na Wzgórzu Grobu Św.: Uroczysta Procesya z Przenajśw. Sakramentem; Zupełny Odpust dla Krzyżowców. Dzisiaj rozpoczyna się Nowenna do Najslodszego Serca Pana Jezusa.

Czerwiec 1923

✠

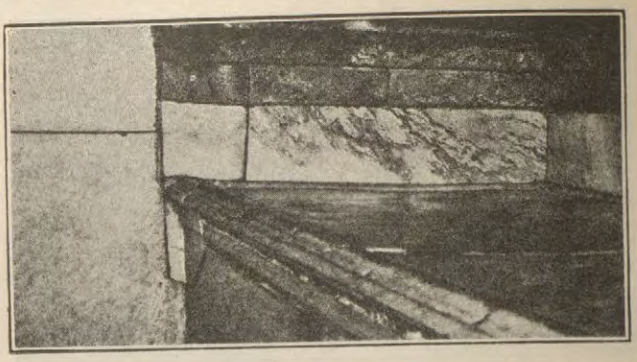
Ołtarz Ukrzyżowania na Górze Kalwaryi

1	P	✠★Pierwszy Piątek—Św. Juwencyusza, M.
2	S	ŚŚ. Marcelina i Tow., MM.
3	**N**	✠ **Druga Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Św. Pawła, P., W. *Ewangelia: Przypowieść o wieczerzy. Łuk. XIV, 16-24.*
4	P	Św. Franciszka Caracciolo, W. Dzisiaj rozpoczyna się Nowenna na cześć Św. Antoniego.
5	W	Św. Bonifacego, Bp., Apostoła Niemiec. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
6	Ś	Św. Norberta, Bp., W.
7	C	Św. Roberta, Opata
8	P	★Święto Najsłodszego Serca Jezus Akt Poświęcenia się Najsł. Sercu Pana Jezusa. Zupełny Odpust dla Krzyżowców.
9	S	Św. Kolumbana, Bp., W.
10	**N**	✠ **Trzecia Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Św. Małgorzaty Szweckiej. Król. *Ewangelia: Przypowieść o zgubionej owieczce. Łuk. XV, 1-10.*
11	P	Św. Barnaby, Apostoła
12	W	Św. Jana z Santo Facundo, W. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
13	Ś	★Św. Antoniego z Padwy Na Wzgórzu Grobu Św.: Błogosławienie Lilii i uroczysta Msza Św. za naszych Dobrodziejów.
14	C	Św. Bazylego Wielkiego, Bp., W., D.
15	P	Św. Wita, Modesta i Kresc., MM.
16	S	Św. Jana Franciszka, Regisa
17	**N**	✠ **Czwarta Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Św. Montana, żołnierza, M. *Ewangelia: O cudownym połowie ryb. Łuk. V, 1-11.*
18	P	Św. Efrema, Dyakona, C., D.
19	W	Św. Julianny Falconeri, P. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
20	Ś	Św. Sylweryusza, P., M.
21	C	Św. Alojzego Gonzagi, Patrona młodzierzy.
22	P	Św. Paulina, Bp., W.
23	S	Św. Agrippiny, P., M. W Palestynie: Pielgrzymka na Puszczę Św. Jana.
24	**N**	✠ **Piąta Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Narodzenie Św. Jana Chrzciciela. *Ewangelia: O sprawiedliwości Faryzeuszów. Mat. V, 20-24.* Zupełny Odpust dla Krzyżowców.
25	P	Św. Wilhelma, Op., W.
26	W	ŚŚ. Jana i Pawła, MM. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
27	Ś	Św. Władysława, Kr., W.
28	C	Św. Ireneusza, Bp., M.
29	P	★ŚŚ. Piotra i Pawła, Apostołów. Zupełny Odpust dla Krzyżowców.
30	S	Wspomnienie Św. Pawła, Apostoła.

Lipiec 1923

✠

Wnętrze Grobu Świętego

1	N	✠ **Szósta Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Święto Przenajświętszej Krwi Pana Jezusa *Ewangelia: Jezus nakarmia rzeszę. Mar. VIII, 1-9.* W Jerozolimie: Pielgrzymka na Miejsce Biczowania.
2	P	Nawiedzenie Najświętszej Maryi Panny W Jerozolimie: Pielgrzymka do Miejsca Nawiedzenia
3	W	Św. Jacentego, M. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
4	Ś	Św. Teodora, Bp.
5	C	Św. Antoniego, M., Zaccaria
6	P	⇒ ★PIERWSZY PIĄTEK—Św. Romulusa, Bp., W.
7	S	ŚŚ. Cyryla i Metodego, WW., Apostołów Polski.
8	N	✠ **Siódma Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Św. Elżbiety, Królowej, W. *Ewangelia: O fałszywych prorokach. Mat. VII, 15-21.*
9	P	ŚŚ. Mikołaja i Tow., MM.
10	W	ŚŚ. Siedmiu Braci, MM. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
11	Ś	Św. Piusa I, P., M.
12	C	Św. Jana Gwalberta, Op., W.
13	P	⇒Św. Franciszka Solańskiego, W.
14	S	Św. Bonawentury, Kard., W., D.
15	N	✠ **Ósma Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Święto Grobu Pańskiego. *Ewangelia: Przypowieść o niesprawiedliwym szafarzu. Łuk. XIV, 1-9.* W Jerozolimie: Pontyfikalna Msza Św. celebrowana przez Kustosza Grobu Świętego.
16	P	Matki Boskiej Szkaplerznej W Palestynie: Pielgrzymka do Góry Karmelu.
17	W	Św. Aleksego, W. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
18	Ś	Św. Kamila de Lellis, W.
19	C	Św. Wincentego a Paulo, W., Założyciela Lazarystów i Sióstr Miłosierdzia.
20	P	⇒Św. Hieronima Em., W.
21	S	Św. Praksedy, P.
22	N	✠ **Dziewiąta Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Św. Maryi Magdaleny. *Ewangelia: Jezus płacze nad Jerozolimą. Łuk. XIX, 41-47.* W Jerozolimie: Pielgrzymka na Górę Oliwną.
23	P	Św. Apolinarego, Bp., M.
24	W	Św. Krystyny, P., M. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
25	Ś	Św. Jakóba, Ap. W Nazarecie: Pielgrzymka do Miejsca Urodzenia Św. Jakóba.
26	C	Św. Anny, Matki Najśw. Maryi Panny W Nazarecie: Pielgrzymka do Sephoris. Zupełny Odpust dla Krzyżowców.
27	P	⇒Św. Pantaleona, M.
28	S	ŚŚ. Nazaryusza i Tow. MM.
29	N	✠ **Dziesiąta Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Św. Marty, P. *Ewangelia: O faryzeuszu i celniku. Łuk. XVIII, 9-14.*
30	P	ŚŚ. Abdona i Sennena, MM.
31	W	Św. Ignacego Lojoli, W., Założyciela Ojców Jezuitów. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.

Sierpień 1923

✱

Grób Najśw. Maryi Panny

1	Ś	Św. Piotra w okowach	Wielki Odpust Porcyunkuli zaczyna się dzisiaj w południe i trwa aż do jutra do północy.
2	C	Św. Alfonsa Liguorego, Bp., C., D., Założyciela Redemptorystów.	
3	P	✠ ★PIERWSZY PIĄTEK—Odnalezienie ciała Św. Szczepana, M.	
4	S	Św. Dominika, W., Założyciela Dominikanów.	
5	**N**	✱ **Jedenasta Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Matki Boskiej Snieżnej. *Ewangelia: Jezus uzdrawia głuchoniemego. Mar. VII, 31-37.*	
6	P	Przemienienie Pańskie	W Nazarecie: Pielgrzymka na Górę Tabor.
7	W	Św. Kajetana, W.	Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
8	Ś	ŚŚ. Cyryaka i Tow., MM.	
9	C	Św. Romana, Żołn., M.	
10	P	✠ Św. Wawrzyńca, Dyakona, M.	
11	S	ŚŚ. Tyburcyusza i Zuzanny, MM.	
12	**N**	✱ **Dwunasta Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Św. Klary, P., Założycielki Zakonu Klarysek *Ewangelia: O miłosiernym Samarytaninie. Luk. X, 23-27.*	
13	P	Św. Hipolita, M.	
14	W	✠ WIGILIA WNIEBOWZIĘCIA NAJŚW. MARYI PANNY—Św. Marcelego, Bp., M.	Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
15	Ś	✱ **Wniebowzięcie Najśw. Maryi Panny.** *Ewangelia: Marya i Marta. Luk. XX, 38-42.* Zupełny Odpust dla Promotorów Krucyaty.	Św. Tarcyzyusza, Akolita, M. W Jerozolimie: Pielgrzymka do Getsemanii.
16	C	Św. Joachima, Ojca Najświętszej Maryi Panny.	
17	P	✠ Św. Rocha, W.	
18	S	Św. Heleny, Cesarzowej, Wd., Dobrodziejki Ziemi Św.	
19	**N**	✱ **Trzynasta Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Św. Ludwika, Bp., W. *Ewangelia: O uzdrowieniu dziesięciu trędowatych. Luk. XVII, 11-19.*	
20	P	Św. Bernarda, Op., W., D.	
21	W	Św. Joanny Franciszki z Chantal, Wd.	Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
22	Ś	Siedm Radości Najśw. Maryi Panny	
23	C	Św. Filipa Benicyusza, W.	
24	P	✠ Św. Bartłomieja, Apostoła	W Nazarecie: Pielgrzymka do Kany Galilejskiej. Odpust zupełny dla Krzyżowców.
25	S	Św. Ludwika IX, Króla, W., Patrona Tercyarzy.	
26	**N**	✱ **Czternasta Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Św. Zefiryna, P., M. *Ewangelia: O służeniu Bogu i mamonie. Mat. IX, 23-33.*	
27	P	Św. Józefa Kalasancyusza, W.	
28	W	Św. Augustyna, Bp., W., Dokt.	Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
29	Ś	Ścięcie Św. Jana Chrzciciela	
30	C	Św. Róży z Limy, P.	
31	P	✠ Św. Rajmunda Nonnata, Kard., W.	

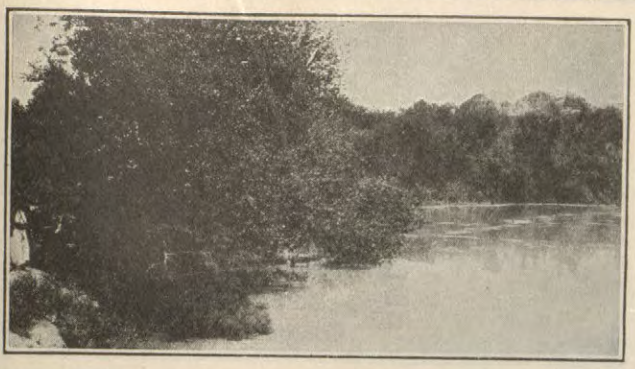
Wrzesień 1923

✠

Studnia Najśw. Maryi Panny w Nazarecie

1	S	Św. Idziego, Op., W.
2	**N**	✠ **Pietnasta Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Św. Stefana, Króla, W. *Ewangelia: O wskrzeszeniu syna wdowy. Łuk. VII, 11-16.*
3	P	Św. Serapii, P., M.
4	W	Św. Róży z Witerbo, P. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
5	Ś	Św. Wawrzyńca Justynianina, Bp., W.
6	C	Św. Zacharyasza, Proroka
7	P	★PIERWSZY PIĄTEK—Św. Reginy, P., M.
8	S	Narodzenie Najświętszej Maryi Panny W Jerozolimie: Pielgrzymka do Miejsca Narodzenia Najśw. Maryi Panny. Zupełny Odpust dla Krzyżowców.
9	**N**	✠ **Szesnasta Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Św. Doroteusza i Gorgoniusza, MM. *Ewangelia: O uzdrowieniu opuchłego. Łuk. XIV, 1-11.*
10	P	Św. Mikołaja z Tolentino, W.
11	W	ŚŚ. Prota i Jacka, MM. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
12	Ś	Najświętszego Imienia Maryi
13	C	Św. Filipa, M.
14	P	Podwyższenie Świętego Krzyża W Jerozolimie: Pielgrzymka na Górę Kalwaryę.
15	S	Siedm Boleści Najśw. Maryi Panny Dzisiaj rozpoczyna się Nabożeństwo z dwunastu sobót na cześć Niep. Poczęcia N. M. P.
16	**N**	✠ **Siedmnasta Niedziela Po Zielonych Świątkach**—ŚŚ. Korneliusza i Cyprana, MM. *Ewangelia: O najprzedniejszym przykazaniu. Mat. XXII, 35-46.*
17	P	Piętna Św. Franciszka z Asyżu.
18	W	Św. Józefa z Kupertynu, W. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
19	Ś	SUCHE DNI—Św. Januarego i Tow., MM.
20	C	ŚŚ. Eustachyusza i Tow. MM.
21	P	SUCHE DNI—Św. Mateusza, Apostoła i Ewangelisty Zupełny Odpust dla Krzyżowców.
22	S	SUCHE DNI—Św. Tomasza z Willanowa, Bp., W.
23	**N**	✠ **Ósmnasta Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Św. Linusa, P., M. *Ewangelia: Pan Jezus uzdrawia paralityka. Mat. IX, 1-8.*
24	P	Najśw. Maryi Panny Okupunie wolników.
25	W	Św. Kleofasa, M., Ucznia Pana Jezusa Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego
26	Ś	ŚŚ. Cypryana i Justyny, MM.
27	C	ŚŚ. Kosma i Damiana, MM.
28	P	Św. Wacława, M.
29	S	Św. Michała Archanioła
30	**N**	✠ **Dziewiętnasta Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Św. Hieronima, W., Dokt. *Ewangelia: O wezwaniu na gody weselne. Mat. XXII, 1-14.*

Październik 1923

✠

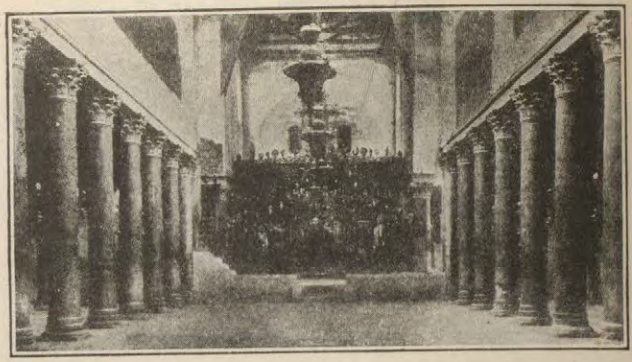
Spokojne Wody Jordanu.

1	P	Św. Remigiusza, Bp., W.
2	W	ŚŚ. Aniołów Stróżów — Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
3	Ś	Św. Kandyda, M.
4	C	Św. Franciszka z Asyżu, W., Założyciela Trzech Zakonów.
5	P	★PIERWSZY PIĄTEK—Św. Placyda i Tow., MM.
6	S	Św. Brunona, W., Założyciela Ojców Kartuzów.
7	**N**	✠ **Dwudziesta Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Najśw. Maryi Panny Różańcowej. *Ewangelia: O uzdrowieniu syna księcia. Jan IV, 46-53.*
8	P	Św. Brygidy, Wd., Założycielki Sióstr Brygidek. — Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
9	W	Św. Dyonizego i Tow. MM.
10	Ś	Św. Franciszka Borgiasza, W.
11	C	Św. Germana, Bp., M.
12	P	Św. Maksymiliana, Bp., M.
13	S	Św. Edwarda, Króla, W.
14	**N**	✠ **Dwudziesta-Pierwsza Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Św. Kaliksta, P., M. *Ewangelia: O słudze złośliwym. Mat. XVIII, 23-35.*
15	P	Św. Teresy, P.
16	W	Św. Galusa, Op. W. — Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
17	Ś	Św. Małgorzaty Maryi Alacoque
18	C	Św. Łukasza, Ewangelisty
19	P	Św. Piotra z Alkantary, W.
20	S	Św. Jana Kantego, W.
21	**N**	✠ **Dwudziesta-Druga Niedziela Po Zielonych Świątkach**—ŚŚ. Urszuli i Tow., PP., MM. *Ewangelia: O monecie Czynszowej. Mat. XXII, 15-21.*
22	P	Św. Marka, Bp., W.
23	W	Św. Seweryna, Bp., W. — Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
24	Ś	Św. Rafała Archanioła
25	C	Św. Chryzanta i Daryi, MM.
26	P	Św. Ewarysta, P., M.
27	S	Św. Frumencyusza, Bp., W.
28	**N**	✠ **Dwudziesta-Trzecia Niedziela Po Zielonych Świątkach**—ŚŚ. Szymona i Judy Ap. *Ewangelia: O wskrzeszeniu córki księcia. Mat. IX, 18-26.* Zupełny Odpust dla Krzyżowców.
29	P	Św. Hyacentego i Tow., MM.
30	W	ŚŚ. Klaudyusza i Tow., MM. — Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
31	Ś	WIGILIA WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH—Św. Wolfganga, Bp., W.

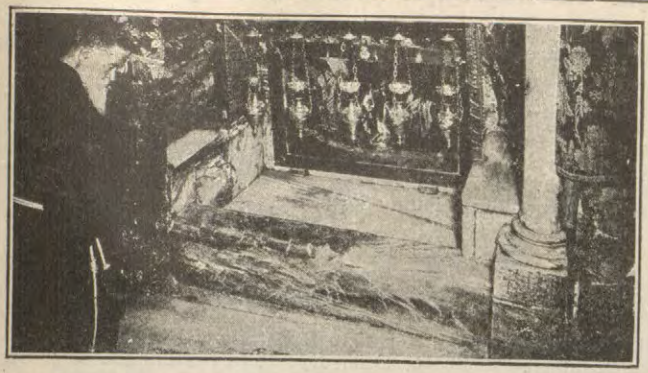
Listopad 1923

✠

Wnętrze Bazyliki Narodzenia w Betleem.

1	C	✠ **Wszystkich Świętych** *Ewangelia: O ośmiu Błogosławieństwach. Mat. V, 1-12.*	Zupełny Odpust dla Krzyżowców.
2	P	✠ ★DZIEŃ ZADUSZNY.— ★PIERWSZY PIĄTEK.	Na Wzgórzu Grobu Św.: Uroczysta Msza Św. żałobna, za naszych zmarłych Dobrodziejów i Krzyżowców. Dzisiaj od południa aż do jutra do północy można dostąpić Zupełnego Odpustu za każdem wejściem do Kościoła. Który to Odpust można ofiarować za Dusze w Czyscu cierpiące. Wymaga się do tego Spowiedź i Komunię Św.
3	S	Św. Malachiusza, Bp.	
4	N	✠ **Dwudziesta-Czwarta Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Św. Karola Boromeusza Kard., Bp., W. *Ewangelia: O burzy na morzu. Mat. VIII, 23-27.*	
5	P	Św. Zacharyasza, Ojca Św. Jana Chrzciciela.	
6	W	Św. Leonarda, Op., W.	Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
7	Ś	Św. Engelberta, Bp., W.	
8	C	Św. Godfryda, Bp., W.	
9	P	✠ Św. Teodora, M.	
10	S	Św. Andrzeja z Avellino.	
11	N	✠ **Dwudziesta-Piąta Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Św. Marcina, Bp.,W. *Ewangelia: Przypowieść o nasieniu. Mat. XIII, 24-31.*	
12	P	Św. Marcina I, P., M.	
13	W	Św. Dydaka z Alkali, W.	Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego. W Jerozolimie: Pielgrzymka do Jordanu i Morza Martwego
14	Ś	Św. Józefata, Bp., M.	
15	C	Św. Gertrudy, Ksieni, P.	
16	P	✠ Św. Edmunda, Bp., W.	
17	S	Św. Grzegorza, Cudotwórcy, Bp., W.	
18	N	✠ **Dwudziesta-Szósta Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Poświęcenie Bazyliki ŚŚ. Piotra i Pawła w Rzy. *Ewangelia: Przypowieść o kąkolu. Mat. XIII, 31-35.*	
19	P	Św. Elżbiety, Królowej Węgierskiej W., Patronki Tercyarzy.	
20	W	Św. Feliksa z Valois, W.	Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
21	Ś	Ofiarowanie Najśw. Maryi Panny	
22	C	Św. Cecylii, P., M., Patronki Muzyków.	
23	P	✠ Św. Klemensa, P., M.	
24	S	Św. Jana od Krzyża, W.	
25	N	✠ **Dwudziesta-Siódma Niedziela Po Zielonych Świątkach**—Św.Katarzyny,P.,M *Ewangelia: Oznaki przyjścia Chrystusa. Mat. XXIV, 15-35.*	
26	P	Św. Leonarda z Porto Mauricio, W.	
27	W	Św. Wirgila, Bp., W.	Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
28	Ś	Św. Jakóba z Marchii, W.	
29	C	Św. Saturnina, Bp., M.	Dzisiaj rozpoczyna sie Nowenna do Niepokalanego Poczęcia Najśw. Maryi Panny.
30	P	✠ Św. Andrzeja, Apostoła i Patrona Szkocyi	Zupełny Odpust dla Krzyżowców.

Grudzień 1923

✻

Miejsce Złobu w Betleemskiej Grocie.

1	S	Św. Ewazyusza, Bp., M.
2	**N**	✻ **Pierwsza Niedziela Adwentu**—Św. Bibianny, P., M. *Ewangelia: O znakach dnia sądnego. Luk. XXI, 25-34.*
3	P	Św. Franciszka Ksawerego, W., Apostoła Indyi.
4	W	Św. Piotra Chryzologa, Bp., W. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
5	Ś	Św. Sabby, Op., W.
6	C	Św. Mikołaja, Bp., W.
7	P	★PIERWSZY PIĄTEK—WIGILIA— Św. Ambrożego, Bp., W., Dokt.
8	S	✻ **Niepokalanie Poczęcie Najswiętszej Maryi Panny**—Uroczystość obchodzona przez Stany Zjednoczone. Zupełny Odpust dla Krzyżowców.
9	**N**	✻ **Druga Niedziela Adwentu**—Św. Sylwestra, Op., W. *Ewangelia: Jan posyła swych Uczniów do Jezusa. Mat. XI, 2-10.*
10	P	Św. Melchiadesa, P., M.
11	W	Św. Damazego, P., W. Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
12	Ś	Św. Maksencyusza i Tow., MM.
13	C	Św. Łucyi, P., M.
14	P	Św. Wiatora, Bp., W.
15	S	Św. Krystyny. P.
16	**N**	✻ **Trzecia Niedziela Adwentu**—Św. Euzebiusza, Bp., W. *Ewangelia: O poselstwie Żydów do Jana. Jan I, 19-28.* Dzisiaj rozpoczyna się Nowenna do Narodzenia Pańskiego.
17	P	ŚŚ. Floryana i Tow., MM.
18	W	Oczekiwanie Najśw. Maryi Panny Na Wzgórzu Grobu Św.: Nabożeństwo do Św. Antoniego.
19	Ś	SUCHE DNI—Św. Fausta, M.
20	C	ŚŚ. Eugeniusza i Tow., MM.
21	P	SUCHE DNI—Św. Tomasza, Apostoła. Zupełny Odpust dla Krzyżowców.
22	S	SUCHE DNI—Św. Flawiana, W.
23	**N**	✻ **Czwarta Niedziela Adwentu**—Św Wiktoryi, P., M. *Ewangelia: Głos wołający na puszczy. Luk. III, 1-6.*
24	P	WIGILIA BOŻEGO NARODZENIA. W Betleem i na Wzgórzu Grobu Św.: Procesya i Solenna Msza Św. za Dobroczyńców Ziemi Świętej.
25	W	✻ **Boze Narodzenie.** Zupełny Odpust dla Krzyżowców. Na Wzgórzu Grobu Św.: Uroczysta Msza Św. za Dobrodziejów: Nabożeństwo do Św. Antoniego. *Ewangelia: O Narodzeniu Chrystusa Pana. Luk. II, 1-15*
26	Ś	Św. Szczepana, Pierwszego Męczennika
27	C	Św. Jana Apostoła i Ewangelisty Zupełny Odpust dla Krzyżowców.
28	P	ŚŚ. Młodzianków, MM.
29	S	Św. Tomasza z Canterbury, Bp., M.
30	**N**	✻ **Niedziela Podczas Oktawy Bozego Narodzenia.**—Św. Sabina, Bp., M. *Ewangelia: Proroctwo Symeona. Luk. II, 33-40*
31	P	Św. Sylwestra, P., W.

Swięta Obowiązujące w Stanach Zjedno

Każdy Katolik od siódmego roku i który nie jest zwolniony z powodu choroby, albo innej jakiej ważnej przyczyny jest obowiązany powstrzymać się od ciężkiej pracy i słuchać Mszy Św. w dni następujące:

1. Wszystkie Niedziele Roku.
2. Obrzezania Pana Jezusa czyli Dzień Nowego Roku—1 Stycznia.
3. Wniebowstąpienie Panskie 10 Maja.
4. Wniebowzięcie Najsw. Maryi Panny 14 Sierp.
5. Dzień Wszystkich Swietych 1 Listopada.
6. Niepokalanie Poczęcie Najsw. Maryi Panny 8 grud.
7. Boże Narodzenie 25 grudnia.

Swięta Panstwowe

1. Dzień Nowego Roku 1 stycznia.
2. Urodziny Waszyngtona 22 lutego.
3. Dzień Wieńczenia Grobów 30 maja.
4. Dzień Niepodległości 4 lipca.
5. Swięto Robotnikow 3 września.
6. Dzień Krysztofa Kolumba w wielu Stanach 12 pazdziernika.
7. Dzień Dziękczynienia ostatni czwartek w listopadzie (29).

Dni Postu

Każdy katolik od ukończenia siodmego roku jest obowiązany do wstrzęmieźliwości. A po ukończeniu dwudziestego pierwszego roku aż do sześćdziesiątego jest obowiązany do wstrzęmieźliwości i postu, chyba ze jest prawnie zwolniony od tego.

Prawo wstrzemięźliwości wzbrania używania mięsa i zupy mięsnej, nie zakazuje jednak używania samego tłuszczu mięsnego do gotowania.

Prawo postu pozwala posilić się raz na dzień do sytości, rano lekki posiłek i drugi także taki, (albo w obiad albo w wieczór).

Dni następujące są dni postu i wstrzęmieźliwości:5 Wstrzęmieźliwosc w wszystkie piątki całego roku.

Post tylko w wszystkie dni Wielkiego Postu, z wyjątkiem tych dni w których wstrzęmieźliwość jest nakazana.

Post i wstrzęmieźliwość (a) w wszystkie środy i piątki Wielkiego Postu, (b) w Suche dni przypadające na dni 21, 23, 24 lutego, 23, 25, 26 maja, 19, 21, 22 wrzesnia, 19, 21, 22 grudnia, (c) w Wigilie; Zielonych Swiątek (19 maja), Wniebowzięcia (14 sierpnia), Wszystkich Swięty tych (31 października) Bożego Narodzenia (24 grudnia).

Żołnierze, marynarze i wojskowe pielęgniarki w czynnej służbie sa wyłączeni od praw postu i wstrzęmieźliwości przez rok cały oprócz Środy Popielcowej (14 lutego) Wielkiego Piątku (30 marca) i Wielkiej Soboty do obiadu (31 marca) i Wigilii Bózego Narodzenia, (24 grudnia).

Inni dyspensowani od tych praw są chorzy, podróżujący, robotnicy i oddani mozolnej pracy.

Wszelkie przepisy i rozporządzenie tyczące się tych szczegółów, wydane przez Biskupów rożnych dyecezyi mają być obserwowane. Wrazie wątpliwosci trzeba się poradzić Ks. Proboszcza albo Spowiednika.

W naszym kalendarzu dni wstrzęmieźliwości są oznaczone ✒; dni postu i abstynencyi ✠

Obowiązek Wielkanocny

Każdy katolik jest obowiązany przystąpić do Sakramentów Świętych Spowiedzi i Komunii Świętej przynajmniej raz w rok, a mianowicie w czasie Wielkanocnym, to jest od Środy Popielcowej (14 lutego) do Niedzieli Trójcy Swiętej (27 maja).

Znaki i Skrócenia w Kalendarzu

✠—Niedziele i Swięta obowiązujące; ★—Dni nabożeństwa; ✒—Dni Postu; ✠—Dni postu i wstrzemięźliwości; Św.—Święty; ŚŚ.—Swięci; Ap.—Apostół; App.—Apostołów; M.—Męczennik; MM.—Męczennicy; P.—Papież; Bp.—Biskup; Kard.—Kardynał; Op.—Opat; W.—Wyznawca; WW.—Wyznawcy; Dokt.—Doktor Kościoła; P.—Panna; PP.—Panny; Wd.—Wdowa; O.Z.—Odpust Zupełny.

Krucyata Ziemi Świętej

Modlitwa Krzyżowca

Ojcze i Wiekuisty Boże nasz! Ofiaruję Ci Najdroższą Krew Jezusa Chrystusa na zadosyćuczynienie za moje grzechy, za potrzeby Kościoła Świętego, za potrzeby Ziemi Świętej, za nawrócenie biednych grzeszników i za wybawienie dusz z mąk czyscścowych.

(Ma być odmawiana rano, w południe wieczorem.)

Dzisiejsi Krzyżowcy

JEŚLIBY kto się podjął opowiadać wszystkie istniejące rzeczy, które zobowiązują każdego Katolika, każdego Chrześcianina względem Ziemi Ś. które wzbudzają ciekawość tych Świętych Miejsc, z trudnością by wiedział gdzie zacząć lub skończyć, ponieważ łączność, która wiąże nas do rodzinnej ziemi Naszego Zbawiciela, jest tak wielką jak prawdziwą.

Możnaby powiedzieć że Katolik który nie czuje żadnego przywiązania do Ziemi Świętej i Jej Świątyń, nie zasługuje na nazwę Dziecka Kościoła, którego Założyciel uświęcił ziemię Palestyny, przez Swoje ziemskie życie. Że to twierdzenie nie jest żadną przesadą powinno wszystkim być wiadomo.

Któż jest taki, posiadający tę pocieszającą prawdę, że jest członkiem prawdziwego Kościoła, a nie myśli z rozczuleniem o Betleemie? Któż czcząc Maryę jako Matkę Jego, może wymówić Jej Imię, nie myśląc o Nazarecie; Jej Domku? Jakim Katolikiem musi być ten, który zastanawiając się nad życiem i śmiercią Zbawiciela, nie zatęskni aby oglądać Jeruzalem, to miasto święte, tak często uświęcone obecnością naszego Pana?

I tak trwało przez całe życie Chrystusa. Każdy fakt, Jego ziemskiej obecności opisanej w Ewangelii, uświęcił miejsca, gdziekolwiek przebywał. Kiedykolwiek czytamy lub słuchamy nabożne opowiadanie mimowolnie przedstawiamy sobie w wyobraźni miejsca, Stajenki Betleemskiej, Domek Nazaretu, Morze Galilejskie i pobliskie otoczenia tak często nawiedzane przez Naszego Boskiego Mistrza podczas Jego publicznego nauczania. Nasza wyobraźnia przedstawia nam także Górę Oliwną i drogie sercu miejscowości Bethanii i Getsemanii. Lecz na Jeruzalem spoglądamy w duchu jako na najświętsze ze wszystkich miejsce, z Drogą Boleści, Kalwaryą, i Grobem. O Chrześcianie jak możesz rozmyslać o tych rzeczach z zaćmionemi oczami. Czy nie czujesz większej miłości dla Niego, który tak cię umiłował że aż życie Swoje położył za Ciebie?

Te same powody pobudzały Krzyżowców już od 7go stulecia aby opuścić wszystko i toczyć bitwy dla oswobodzenia Miejsc Św. Te myśli dodały odwagi Prałatowi i Lewitowi, Książęciu i poddanemu, rycerzowi i rzemieśnikowi, aby

porzucili przyjemności domowe dla oswobodzenia Ziemi Świętej. Zamykali swe oczy na swoją rodzinną ziemię i na swoich drogich, aby mogli lepiej widzieć Jeruzalem.

Nie możemy aż nadto ocenić ich nieustraszonego ducha ofiary. Serca ich, z naszemi biją jednozgodnie ze współczuciem w ich próbach, z radością w ich zwycięztwach. Ich dzielność wzbudza w nas silne pragnienie by zarzucić zbroje wojenne, chwycić za tarczę z błyszczącym krzyżem i z szalenie bijącem sercem wpaść do boju z starożytnym okrzykiem "Bóg tak chce."

W tych tak szlachetnych ideałach nie jesteśmy powodowani jedynie niezmiernem uczuciem. Nie: jako Amerykanie, krew Krzyżowców krąży w naszych żyłach—ich chwała jest jakby naszym prawem od urodzenia. Nie ma tu na względzie, czy nasi przodkowie byli Łacinnicy albo Saksończycy, Niemcy, Słowianie lub Gallilejczycy. Wszyscy jesteśmy potomkami Krzyżowców. Dzisiaj my się rozkoszujemy w wolności którą nasi ojcowie szukali na wybrzeżach Ziemi Nowego Świata. Lecz gdybyśmy widzieli naszych poprzedników z Środkowych Wieków wtenczas, by wyszło na jaw że—z jakiejkolwiek części Europy pochodzimy—zadziwiająca liczba by nosiła na swoich herbach heraldyczne pióra, oznaczające że brali udział w Krucyacie. Pod sztandarem Ryszarda Serca Lwiego, i Ludwika Króla Świętego, nasi praojcowie toczyli boje o Ziemię Świętą, Ziemię Naszego Zbawiciela.

Czy my mamy okazać się niewiernymi naszemu zaszczytnemu dziedzictwu? Czy mamy wzgardzić naszem dostojnem prawem od urodzenia? Czy mamy być głuchemi na nawoływania Namiestnika Chrystusowego, by zapisać się do terazniejszej Krucyaty? Nie—dziesięć tysięcy razy—Nie. Nie można mówić o tych pokoleniach że są mniej odważni, mniej Chrześciańscy niż nasi przodkowie! Niech więc dzisiaj postanowimy brać udział w zdobywaniu tej Ziemi, którą oni tak kochali. Wstąpmy teraz do Krucyaty, między narodowej armii Krzyża, którego naczelnikiem jest Sam Ojciec Święty. Uczyńmy to, dla uprzytomnienia pamięci naszych Ojców, którzy położyli swoje życie może nawet przy samych bramach Miasta Świętego. Więc i my uczyńmy to dla miłości Chrystusa.

Dwaj Mali Paziowie Joanny D'arc

PRZED wyruszeniem do Orleanu, Joanna urządziła swoją armię jak doświadczony Dowódca; było tam dużo przybocznych, żołnierzy i jeźdźców. Pragnęła także zapisać do służby wojennej pewną ilość Mnichów, którzy ściągaliby na Jej dzielnych wojowników błogosławieństwa Boże. Obowiązkiem ich byłoby słuchanie Spowiedzi żołnierzy, z których wielu miało skłonność do kradzieży. Ponieważ mówiła, "Bóg Sam daje zwycięstwo, więc nie życzę sobie prowadzić do boju ludzi wstanie grzechu śmiertelnego."

Było ich sześciu bosych Mnichów maszerujących w pośrodku gromady żołnierzy. Pochodzili oni z Poitiens, małego i bardzo ubogiego klasztorku. Jeden dwunastoletni chłopczyk towarzyszył im. Znaleźli go pewnego dnia pomiędzy żytem, gdzie się ukrył przed złoczyńcami, którzy przebiegając kraj, plondrowali i palili chaty, zabijali, i pomiędzy innemi zabili i ojca i matkę Jego, wyrzuciwszy ich ciała, pozostawili je prawie całkiem obnażone. Zakonnicy zabrali go ze sobą i mieszkał z nimi w części klasztoru, gdzie dobrzy Ojcowie mieli pod swoją opieką około trzydzieści sierót, chłopców. Ponieważ nie miał żadnego porządnego ubioru, gdy Brat Rustyk, krawiec, spotkał go, więc uszył mu habit ze starego habitu, którego części przydały się jeszcze. Z powodu że go tak znaleziono nazwano go "Benwenutus," co znaczy, "Miły."

Ponieważ Brat Rustyk także przyłączył się do armii Dziewicy z Orleanu, Benwenutus tak bardzo płakał za nim i błagał, że Ojciec Przełożony pozwolił mu także iść z żołnierzami. Przydał się tam do obierania jarzyn i wykonywaniu małych przysług. Szedł on przeto, albo raczej biegł, w pośród szeregów wojska, gdyż nogi jego były za krótkie, aby podążyć, mógł za niemi. Joanna miała oprócz tego, dwóch paziów, każdy z nich licząc lat czternaście, bliźnięta, Bretonniera, zwani Aignan i Wilhelm, których ojciec, rycerz, poległ w walce pod Agincourt. Był to odważny szlachcic, noszący herb heraldowy z trzema kołami na froncie szczęki, ze srebrnem krzyżem u szczytu. Joanna była bardzo zadowolona z tych dwóch braci, ponieważ byli to dobrzy chłopcy. Lubiła także Benwenutego dla jego uprzejmej prostoty i naiwności.

W czasie tej marszruty oddział żołnierzy szedł między polem dojrzewającej kukurydzy i zielonemi lasami. Młoda Dziewica jechała na czele tej armii

trzymając w ręku biały sztandar na którym były wymalowane święte imiona Jezus i Marya.

Brat Rustyk, który był nieco muzykiem i wierszokletą z tej okazyi ułożył hymn, który żołnierze śpiewali na przemian z antyfonami na uczczenie Maryi Matki Chrystusa.

Modlitwa Brata Rustyka była następująca:

"Królowa Nieba z wiarą modlimy się do Ciebie,
Abyś dziś błogosławił nasze ręce, Bóg na niebie
I oddalił z Francyi Angielskie hordy,
Lecz jeżeli zechcesz niech zostaną,
Ale przeto użyźnij żniwo nasze przez Anglii mordy,
Joanna pochwyciła wiersz
"I oddalił z Francyi Angielskie hordy,"
A Paziowie i mały braciszek Benwenuty odpowiedzieli,
"Amen."

Idąc coraz dalej armia przybyła do wioski blisko Orleanu. Było to dwudziestego-szóstego kwietnia. Nie mieli oni iść dalej, aż dopiero po kilku dniowym wypoczynku, którego wszyscy tak bardzo potrzebowali po tak długim marszerunku. Gdy żołnierze byli rozkwaterowani wszędzie w gospodach i chatach, Joanna z swoimi paziami i przełożonym oddziału byli przyjęci bardzo gościnnie na zamku. Wykorzystano ten czas odpoczynku dla wszystkich. Mnisi mieli sposobność słuchania spowiedzi nieokrzesanego tłumu, a nasza dzielna wojowniczka miała czas zaopatrzenia żołnierzy we wszystko i ułożywszy porządek pochodu na dzień naznaczony, modliła się długo i gorąco, w kaplicy zamkowej. Rozkazała potem, aby dzwony zamku i wiejskiego kościoła były dzwonione pół godziny jako akompaniament do Anioł Pański co wieczór i rano. Ostatniej zaś nocy poprzedzającej poranek dnia 29go kwietnia, Joanna ze swemi dwoma paziami i małym braciszkiem, paziem Jezusa, byli zatopieni w modlitwie w kaplicy zamkowej oświeconej promieniem księżyca, który przedostawał się przez kolorowe witraże tam się znajdujące. Ponieważ noc była bardzo, uciążliwa i długa więc mały zakonniczek położył się przy ołtarzu i zasnął. W czasie tym Joanna błagała Króla niebios, Niepokalaną Dziewicę, Wszystkich Świętych, i Św. Michała o zlitowanie się nad jej krajem. Spoglądała ona z wielką czułością na malutkie światełko które migotało się w kosztownej wazie przed Przenajświętszym Sakramentem. Stojący młodziutcy paziowie wyobrażali zwiastunów, Wielkiego Króla. I to właśnie działo się w duszach tych wiernych sług bezwiednie zuczuciami jeden drugiego. Joanna widziała znów Bois Cheun, ogromny dąb, pobożny kościół w Domremy; Święci nieba i piękny Archanioł przedstawili się znów oczom, i błogosławione głosy dodawały jej otuchy do dalszego wykonania swego przedsięwzięcia do końca. Powiedziano jej także coś więcej oprócz tego że ma zakończyć swój żywot i legnąć pod kamieniem grobowym. Joanna przechadzała się tu i tam, mile raz po raz spoglądała na małego zakonnika u stóp tabernakulum i także na tych dwóch paziów stojących, oczy ich były przymrużone a na młodych obliczach odbijały się poważne myśli, które miejsce i czas nasuwały.

Stali oni jakby na warcie. Owej nocy Bóg przemówił do nich z taką siłą, że choć tak maleńka była ich postawa, drżeli cali i byli wewnętrznie głęboko wzruszeni, tak jakby małe fale kołysane przez nawałnicę; postanowili więc przemocą zdobyć sobie chwałę i uzyskać uznanie dzielnych i sławnych dowódzców Byli oni także pod wpływem przeciwnego pragnienia mianowicie, aby się stać heroldami żyjącego Boga. Podziwiali oni bardzo biednych zakonników, których bose nogi były pokaleczone przez kamieniste drogi, a jednak ich głosy intonowały całem sercem kantyk Świętego Franciszka z Assyża "O Słońcu."

"O Najwyższy, Najpotężniejszy i Słodki Panie, do Ciebie należą pochwały, słowa i honor z wszystkiemi błogosławieństwy."

"Bądź pochwalon Najwyższy Panie za wszystkie rzeczy stworzone a szczególniej za słońce które dało dzień i światło."

Ono jest śliczne i promieniste, i w całej okazałości chwali Ciebie, ofiarując Tobie Najwyższy Panie całkowitą cześć. I chociaż oświecasz tem samem promieniem dwie dusze wiodące to samo braterskie życie aby mówiły w zjednoczeniu, bez poprzedniego umówienia.

Dla Ciebie Słodki Panie należą chwały, cześć i honor, wszystkie błogosławieństwa.

Mały Mnich Benwenuty który śnił o Aniołach, mrucząc torował w tej ciszy kaplicznej.

"Bardzo pokornie błagamy Ciebie" błagamy Ciebie o Boże!

W tej samej chwili jaskółka przestraszona ruchem jakiegoś nocnego zwierza wleciała do Sanktuaryum, przez pół otworzony witraż i fruwała na około świergotając trzy małe, "cui, cui, cui" Ten lekki szmer przebudził Joannę z jej zachwytu, a paziów z ich zadumania. Dobra Dziewica z Orleanu spojrzała na dół na małego Brata śpiącego na kamieniu, jakby na miękkiej poduszcze, a później na swych dwóch paziów i rzekła do nich.

"Moi Święci znają was i także zna was wielki Św. Michał Archanioł który oznajmił mi to co wy będziecie teraz słyszeć. A więc poklęknijmy przed Bogiem i słuchajcie obydwaj. Gdy będziemy w Orleanie, dwoje z was trzech, którzy jesteście tu zemną (ruchy jakoby słodkiego proroka poruszyły się po nad trzema dziećmi) dwóch będzie powołanych przez Krôla nad Królami, Który wprowadzi ich do Królestwa Niebieskiego.

Aigman i Wilhelm wykrzyknęli

"Nas dwóch wtenczas!"

Nie wiem nic, nic więcej co mogą te słowa znaczyć. Jest tu nas trzech; dwóch pójdzie razem do nieba. Ten który pozostanie tu na ziemi zostanie rycerzem Najwyższego i Najpotężniejszego Pana. Widzę całą armię w ruchu, wielką rzeź, wielkie płomienia i krew na mojej broni.

"Twojej, Joanno!"

Nic nie wiem więcej. Widziałam bardzo, bardzo dużo krwi. Trochę na wodzie, trochę na ziemi; Dzwony dzwonią. Nasza Pani się uśmiecha. Chwała, Chwała.

Czy jest to chluba miasta, które było ci przedstawionem zwycięstwem nad Anglikami. Będą wyrzuceni z naszego królestwa z takim łoskotem, że nic podobnego nie widziano od lat tysiąca.

W tem nastąpiła wielka cisza. Czy

zbliżały się ostatnie dni Aignan i Wilhelma? Czy wkrótce nie będą zabrani przez Anioła śmierci do nieba? Przychodząc razem na ten świat, czy nie mają także wrócić razem na łono Boga? Niech będzie błogosławiona Wola Boża! A jeżeli jeden będzie zabrany do wiecznej chwały, drugi pozostanie żołnierzem Bożem złoży ze siebie swój pancerz, swoje ostrogi i swój hełm aby przywdziać szatę pokutnicz.

Chwiła lęku i bojaźni ustąpiła i dwa młodziutkie serduszka zawołały głosem wielkim i stałym:

"Cokolwiek żądasz o Najwyższy i Słodki Panie, niech się dzieje."

"Dobrzeście powiedzieli." Odpowiedziała Joanna potwierdzająco, teraz idźcie spać szlachetni młodzieńcy. Anglicy nie będą mogli nam przeszkodzić. Bóg nasz jedyny nasz Pan, będzie naszą tarczą, a Aniołowie skryją nas pod swoimi skrzydłami.

Więc dwaj bracia położyli się niedaleko małego Benwenutego a Joanna kończyła modlitwę do rana.

Joanna, wysłuchawszy Mszy Św. i przyjąwszy Kom. Św., udzieliła ostatnie instrukcye swym dowódźcom i oddaliła się z małą strażą do której byli przyłączeni ci dwaj paziowie i mały zakonnik. Wieczorem dnia 29 go kwietnia przybyła do Orleanu gdzie ją przyjęli z wielką radością. Mężczyźni, niewiasty i dzieci biegły ku niej, aby ją przywitać i spoglądały na nią jak gdyby sam Bóg zstąpił pomiędzy nich. Wówczas ta dobra panna z Orleanu wysłała następujący list do Bedford:

"Królu Anglii i ty Książe z Bedford którzy zwiecie się rządcami Francyi, zwróccie te wszystkie klucze które wzięliście ze wszystkich miast Francyi, Dziewicy posłanej przez Boga, Króla Nieba. Ona jest gotowa do zawarcia pokoju jeśli zgodzicie się na to żądanie. Jeżeli nie uwierzycie co ta dziewica mówi, wyrzucimy was z królestwa z wielkiemi i strasznemi stratami.

Mały Benwenuty wymknął się naprzód do szeregów armi Angielskiej. Będąc wrzuconym do wody uszedł gdyż godzina jego jęszcze nie nadeszła. Bedford zaś dało odpowiedź Joannie przez gwałtowne obelgi i chmury strzałów, które padały rzęsisto na miasto i jego okolice. Joanna wtedy była w domu zajezdnym przy Rue du Taubourg blizko centrum miasta. Rycerze i koniusz Joanny, Monsieur d'Aulon, byli przyjęci w pałacu Biskupa. Dwóch paziów

i mały Braciszek znaleźli dogodne miejsce w Rue de Taubourg, naprzeciw ubogiego domku Joanny, w którym ona oczekiwała znaku od Boga.

Trzeciego dnia wojsko, które zostawiła za sobą, weszło także do heroicznego miasta, przechodząc Angielskie fortyfikacy bez żadnej potyczki gdyż oddział wojska nieprzyjacielskiego ścigał ich i o mało nie dopiął swego celu, gdy przechodząc przez rzekę Loare spostrzegli, że most runął jak tylko wojsko Francuskie było bezpieczne na drugim brzegu rzeki. Anglicy doprawdy byli w bardzo przykrem i ambarasującem położeniu.

Dostrzegali w niej nadnaturalną siłę i chociaż zaprzeczali że była od Boga posłaną, jednak bali się Jej, jakoby była posłanniczką szatana.

W Orleanie i wszędzie indziej Joanna modliła się wiele i innych do modlitwy nakłaniała. Co rano na Jej żądanie Aldermani za któremi szli nie walczący starcy, niewiasty i dzieci obnosili na ramionach czczoną bardzo, statuę Najświętszej Panny Cudownej. Z Kaplicy Kościoła Św. Pawła gdzie owa statua stała, nieśli Ją procesyonalnie naokoło miasta i fortyfikacyi i wracali do tejże samej kaplicy śpiewając hymny wśród dzwięków dzwonów kościelnych.

W bitwie każdej Joanna była zawsze na frontowej linii. Każdego dnia po przyjęciu Komunii Świętej i wysłuchaniu Mszy Św. odprawionej przez jednego z zakonników, wsiadała na swego rumaka, wyruszała na pole bitwy, ze swoim Koniuszem i paziami na których czołach odbijały się poważne myśli, ukryte w ich umysłach i sercu a powodowane przez widzenia Joanny.

Pasterka teraz była naczelnym dowodźcą całej armii. Pewnego wieczora podczas ataku nieprzyjaciela będąc na Angielskich szańcach przyłożyła drabinę do parapetu i postanowiła być pierwsza do potyczki, wtem została strzałą raniona w łopatkę ramienia. Paniczny okrzyk przeszył powietrze, gdy spadła— rozeszła się szybko wiadomość o wypadku, więc dowódcy zamierzali dać znak do ogólnego cofnięcia; w tem z wysiłkiem, odważna Dziewica stanęła na nogi, wyrwała własnemi rękami krwią zbroczoną stal z krwawej rany, w siadła powtórnie na swego rumaka i odebrała fortecę. Les Tonelles jeszcze pozostało do wzięcia—Było tu bardzo trudne przedsięwzięcie, więc Joanna zadecydowała uczynić to dnia następnego. Z brzaskiem dnia podczas silnego bombardowania zrobiono wyłom na szańcach. Joanna spała jeszcze, nieco zmęczona i osłabiona utratą krwi. Ponieważ nie otworzyła wąskiego okna od ulicy, mały braciszek Benwenuty w habiciku swojem przebiegł przez ulicę i pieścią swoją zapukał w okiennice wołając Joanno, Joanno mury przebito i wyłom już w szańcach zrobiony.

Waleczna Dziewica pospieszyła na miejsce walki, włosy w nieładzie kołnierz jej pancerza niedopięty, a rękawice żelazne w ręku trzymała "O nie dobrzy moi paziowie" zawołała, nie obudzili mnie." Wyskoczyła więc niskiem oknem, biegła ku Katedrze, lecz Md'aulon już prowadził ku niej konia, zabezpieczonego pancernikiem stalowym. Aignau również pospieszył niosąc Jej miecz a Wilhelm jej sztandar. Wtej samej chwili Aldermani wznieśli figurę Matki Bożej Łaskawej, ponad głowy ciżby ludu, i wołali: "Przepuść Panie, przepuść ludowi Twemu," "Zachowaj lud Twoj Panie." Była to godzina roztrzygająca walkę godzina ostatniego ataku. W kilku minutach będzie zwycięstwo lub poddanie się. Joanna wydała rozkaz: Iść z Matką Bozą do otworu! Ona powstrzyma naszych przeciwników—potem zwróciła się do Benwenutego "Pospieszaj do Bulewaru." Gdy koniec mojego sztandaru dotknie pierwszego drzewa, krzycz tak głośno jak tylko będziesz mógł. To będzie hasło Boże. Potem w drap się na drzewo i umieść sztandar tak wysoko jak tylko się da.

Będąc pomiędzy swemi paziami Dziewica rzuciła się ku rozpadającym murom. Naczelnicy Angielscy zamknęli się węwnatrz, a wojsko Francuskie prowadzone przez dzielnych swych dowodzców i zachęcone przez Joannę-postanowił odeprzeć ich.

Dzwony wszystkich Kościołów zdawały się wołać na lud, a ku prawej stronie wznosiła się statua Najśw. Panny Królowej Nieba, Patronki miasta na najwyższym szczycie fortyfikacyi ponad wyłom otwarty dziennemu światłu. Nagle Benwenuty zawołał przenikliwem głosem. "Joanno sztandar już dotyka" Naprzód! zawołała Dziewica" Bóg oddaje nieprzyjaciela w nasze ręce! Przeszli przez most—Oblegli fortecę—szańce pozrywano, i to wszystko w pół godziny. Ażeby się ocalić od napadającej armii przeciwninicy wskoczyli do rzeki, której krwią zabarwione wody zabierali żołnierzy przybranych w ciężkie zbroje—Najgłówniejsi dowódzcy nie żyli.

Wieże runęły, i miasteczko było ocalone. Żywność, artylerya, nawet ranni byli zostawieni przez uciekających. Wśród rannych i dymiących się ruin zbudowano natychmiast ołtarz i Msza Dziękczynna była odprawiona za godne a raczej cudowne ocalenie.

Było to 8go Maja—dzień nigdy nie zapomniany, w historyi tego wiernego ludu.

Niestety! lecz widzenie Joanny spełniło się dosłownie. Wilhelm młody i odważny paź, padł ofiarą gdy strzała przeszywszy zbroję przebiła mu serce. Stanąwszy przed Dziewicą, ku której celowali oddał własne swe życie. Ostatnie Jego słowa były "Jezus, Marya!"

Pomiędzy umarłymi znajdował się i mały zakonnik Benwenuty, który spadł z drzewa i zadeptany był na śmierć. Joanna głęboko była zasmucona z powodu śmierci tych dwóch wiernych serc. Radość zwycięstwa przyćmiona była żałobą. Pomimo tego, tryumf Jej był wspaniały. Przy dźwięku dzwonów kościelnych i radosnych pień ludu, Joanna przyjęta była na stopniach Katedry przez Biskupa słyszała pienia Magnificat i wezwania błogosławieństwa Boga Wszechmogącego na jej głowę.

"Bóg wszystko uczynił" mówiła ona, "On Sam, dał mi zwycięstwo."

Kazała ciała tych dwóch swoich wiernych przyjaciół przynieść do małego Monasteryum Zakonników, gdzie ich pochowano w swym ogrodzie i naznaczyli to miejsce prostym krzyżem.

Posłannictwo Joanny jeszcze się nie skończyło. Dnia następnego opuściła Orlean mówiąc: Trzeba mi się pospieszać, gdyż żyć nie będę dłużej jak rok, a jeszcze jest daleko ztąd do Rheims.

Zdobywała zwycięstwo po zwycięstwie, lecz nie miała już przy sobie dzielnych swych małych paziów. Bóg dobry ozdobił Wilhelma aureolą męczeńską, a Aignau został nowicyuszem ubogich Zakonników. Tak ten szlachetny młodzian, który kiedyś miał nosić ostrogi rycerskie, którego herb szlachecki powiewał na zamkach Tauraine, wybrał ideal najwznioślejszy i najmilszy w oczach Boga, ponieważ najpokorniejszy w oczach tego świata. Rozdał obficie

swe posiadłości ubogim, ażeby na zawsze stać się żebrakiem i ostatnim z Pokutników, dla miłości Chrystusa.

Samemu Bogu na niebie niechaj będzie cześć i chwała i uwielbienie teraz i na wieki. Chwała niechaj będzie najsłodszemu Jezusowi i słudze Jego Św. Franciszkowi, którego dziś obrałem za mego Ojca i Mistrza. Niech ten Święty Ojciec będzie mi pomocą. To była modlitwa Jego codzienna przez życie całe.

"Obecne listy. . . .mają być nadal wiecznie i nieodwołalnie przestrzegane przez wszystkich do których się tyczą lub potem w jakikolwiek sposób tyczyć się będą, i ci którzy sprzyjają ich wydaniu, w przyszłości będą je jak najdokładniej wspierać, ich Komisarze i prawni w żaden sposób mi będą wstrzymywani, utrudzeni lub zaniepokojeni przez jakąkolwiek władzę"—Listy Apostolskie Piusa VI Papieża 31 lipca, 1778 r.

Decret Św. Kongregacyi Zakonników

O Kolektach jałmużn na Korzyść Ziemi Świętej

Św. Kongregacja od spraw Zakonnych, aby rozstrzygnąć różne wątpliwości, jakie wynikły i zapobiedz możliwym w przyszłości, postanowiła oświadczyć i niniejszem oświadcza, że w Dekrecie o Instytutach Żebrzących, chwalebne dzieło dla Ziemi świętej polecone Zakonowi Br. Mniejszych nie było i nie jest wykluczone; bo to dzieło, o wiele przewyższające szczególne potrzeby i indywidualne interesy powiedzianego Zakonu, było jak najpełniej potwierdzone, wzbogacone przywilejami i usilnie polecone przez Stolicę Apostolską. Z tego powodu ta Kongregacya, ożywiona pragnieniem nie tylko nie szkodzenia, ale raczej popierania tego dzieła, ustanawia i nakazuje że kolekty na korzyść Ziemi świętej, które dotychczas odbywały się w Wielki Piątek i w innych dniach w ciągu roku przez Br. Mniejszych, czy to osobiście czy to za pośrednictwem innych osób godnych zaufania, według ustaw i zwyczajów prawnie zachowanych w tej rzeczy, mają odbywać się wszędzie i w przyszłości, pomimo wyżej wspomnianego Dekretu z dnia 21 listopada 1908 roku.

Po podaniu do wiadomości Ojca św. Piusa X tych postanowień przez niżej podpisanego Kardynała Prefekta, Jego Świętobliwość raczył je upoważnić dnia 1-go Października 1909 r.

FR. J. C. VIVES,
Prefekt.

Obecny Komisarz Ziemi Św

WIADOMO jest wszystkim naszym dobroczyńcom że Ojcu Godfrey Schilling, O.F.M., kilkunastoletniemu Komisarzowi Ziemi Świętej, przez dłuższy czas zdrowie tutaj nie sprzyjało. Podeszły wiek i odpowiedzialność obowiązku zostawiły swe ślady, które Ojciec Godfrey mocno odczuł. Widząc, że już dłużej nie był w stanie dzwigać ciężaru, który spoczywał na Jego barkach i ponieważ nie odzyskał kompletnie zdrowia, którego z ufnością oczekiwał, prosił więc Generalnego Ojca Zgromadzenia, aby, zezwolił na jego rezygnacyę.

Sprawa ta ciągła się przez rok cały, w którym to czasie Komisarz opuszczając swój urząd był zawezwany do Rzymu i do Ziemi Św.

W lutym 1922 roku, nowo obrany Generał Zakonu i kustosz Ziemi Świętej zdecydowali się na wybór Ojca Jana Forest, O.F.M., przebywającego wtenczas w Jeruzalem, jako następcy Komisarza, Ojca Godfrey Schilling, O.F.M., w odległem Washingtonie.

Z przyjemnością więc pragniemy przedstawić naszym licznym i wiernym promotorom, szlachetnym dobroczyńcom i przyjaciołom, tego, który ma przewodniczyć w przyszłości największemu Komisaryatowi Ziemi Świętej. Świadczymy sami, że Ojciec Jan Forest chciałby każdemu poszczególnie powiedzieć, jak nieocenioną jest pomoc wasza w tej zacnej pracy, a którą on poznał w czasie swego urzędu w Jeruzalem. Życzymy także, aby każdy mógł osobiście się widzieć z naszym nowem komisarzem i przełożonym, lecz to wiemy, że jest niepodobnem.

Ponieważ nasi wierni pomocnicy mają pracować na przyszłość ręka w rękę z Ojcem Komisarzem, czujemy że powinniśmy was lepiej zapoznać z nim, opowiadając wam coś z jego kariery. Ojciec Jan Forest Donegan, O.F.M., urodził się w Szkocyi, z Irlandzkich rodziców. Doszedłszy do lat, wstąpił do Franciszkańskiego Zakonu, gdzie otrzymał imię błogosławionego Jana Forest Franciszkanina, który umarł jako męczennik w Londynie za panowania Henryka VIII. Naśladując go w wyświęceniu się na kapłana, spędził kilka lat na misyach w Anglii po których był wysłany do Florencyi we Włoszech, gdzie przez szesnaście lat pracował jako Spowiednik Angielskich Katolików w tymże mieście. Około trzy lata temu Przełożeni Zakonu posłali Ojca Donegan do Jeruzalem, gdzie wkrótce po przybyciu został mianowanym pierwszym Angielskim dyskretem czyli konsultorem, Kustodyi Ziemi Świętej, urząd to nowo utworzony przez Stolicę Świętą.

W chwili gdy całkowicie zajął się pracą w tym nowym obowiązku, posłuszeństwo wezwało go na przełożeństwo Wzgórza Grobu Świętego. Skoro tylko załatwił wszystkie sprawy, nowy komisarz opuścił Ziemię Świętą, którą tak bardzo ukochał z tą pocieszającą myślą, że jeszcze będzie mógł służyć miejscom świętym w pracy tutaj podjętej, na ich korzyść i pożytek. Nadspodziewanie zdarzyło się, że nowo obrany Komisarz i poprzednik Jego Ojciec Godfrey wraz z towarzyszem bratem Mikołajem przybyli do Washingtonu na Wzgórze Grobu Św. 9go lipca, w sam dzień Świętych Godfrego, Mikołaja i Towarzyszy męczenników w Gorkum, w Hollandyi w czasach Reformacyi—Dzień ten był zarazem dniem Śgo. Patrona i imienia Ojca Godfreyego. Jako członek Zgromadzenia Ojciec Godfrey pozostanie tu z nami wśród pięknego otoczenia, które urządziła mistrzowska ręka Jego, a które on tak ceni i kocha.

Ojciec Jan Forest zachwycony jest urokiem i ciszą tego Śgo. Wzgórza. Licznemi odpustami obdarzone miejsca przedstawiające takowe z Ziemi Świętej w Palestynie, przenoszą go w duchu do tych miejsc Świętych, dla których prosimy Boga, aby mógł pracować na przyszłość przez wiele, wiele jeszcze lat—"AD MULTOS ANNOS" Ojcze Komisarzu życzymy Tobie! przez długie długie lata.

"Okalające pasmo pagórków zabezpiecza miasteczko."

Nazaret

PO WSZYSTKIE wieki, chrześciańscy pielgrzymi są zachwyceni i oczarowani wspaniałą pięknością Ziemi Św. Ta piękność robi takie wrażenie, że nikt nie może się jej oprzeć. Gdy oni podróżują przez te skaliste góry, zielone doliny, miasteczka, wioski, namioty i spiesznie wyniesione przytułki opuszczonych dzieci pustyni, nadchodzi miejsce, które nigdy nie zatrze się im wpamięci, miejsce które zachwyca oko i podnosi serce. Wznosi się jako przepyszne drzewo w pośród miłego otoczenia. Jestto miasto Nazaret.

Pierścień gór, niezwyczajny jeżeli nie piękny, oddziela go od wszystkich innych cudnych widoków w tej okolicy, zasłania go od broni, od zapalczywego wzroku grubiańskich sąsiadów i odznacza go jako z czemś świetnem połączone. Jeżeli ktoś do szczytu pierścienia tych gór przyjdzie, ten rodzinny przepych ubogich wschodnich mieszkań, wszystko bijące życiem i pracą, nagle uderza jego wzrok. Jeden jest przejęty ułożeniem, cichością i spokojem tego widoku. Nie ma tam pośpiechu, żadnego ruchu ani prowadzenia handlu. Któżby chciał usłyszeć tutaj coś podobnego?

Naraz bierze ktoś to w szczegóły. Jestto miasteczko wybudowane w pośród doliny, które bierze kształt kubka. Kilka palmowych i figowych drzew można widzieć. Znacznej wielkości kaktus ciągnie się przy niekształtnej drodze. Wierzyczka od El Islam jest o wiele mniej widoczną niż wieża kościoła Zwiastowania. Jeżeli kto weźmie pod uwagę te zielone doliny, to zobaczy że góry a szczególnie na północ są zabudowane domami mającemi prostopadłe dachy.—

Tu leży miasto zupełnie nieznane przed przyjściem Zbawiciela a jednak było to miejsce wybrane z tysiącznych, gdzie Chrystus miał się przygotowywać na nauczanie i zbawienie świata. Jest ono małe, ubogie, i małoznaczące, a jednak obywatel był wielki i sławny. Zapewnie musiało to być miejsce świętę. Jakie myśli powstają, jakie uczucia i poruszenia w każdym Chrzescijaninie, gdy je ujrzy po raz pierwszy. Tu Bóg—Człowiek był posłuszny Maryi i Józefówi. Tu dzieło odkupienia prawdziwie się rozpoczęło gdy Anioł Gabryel

Zwiastował Najświętszej Maryi Pannie, że Mesyasz miał się z Niej narodzić. Tu Marya Dziewica usłyszała pierwsze pozdrowienie od Anioła w tych słowach: "Zdrowaś Maryo, łaskiś pełna, Pan z Tobą, błogosławionaś Ty między niewiastami i błogosławion owoc żywota Twojego Jezus."

W takim położeniu nie może nikt doznać umęczenia w powtarzaniu tych prostych wyrazów tak pięknej modlitwy, pozdrowienia, które było powtarzane przez setki lat w każdym kraju i w każdym jezyku po całym świecie. Modlitwa, która zdaje się zadośćczynić przepowiedni Maryi, zawierającej się w hymnie "Magnificat" "Albowiem odtąd błogosławioną mię zwać będą wszystkie narody."

Przejście przez miasto, przyprowadzi nas do studni Maryi, najważniejszego źródła w tej dolinie, które dostarcza miastu najwięcej wody, a gdzie często i Marya przychodziła ze swem naczyniem.

W teraźniejszym czasie, ta woda jest przeprowadzana w zaokrąglonym wydrążeniu; wypadki z wojny w Palestynie zapobiegły aby prąd wody był puszczany w kwadratowym sklepieniu, które Niemcy w krótkim czasie byliby skończyli, a który teraz znajduje się na drugiej stronie, naprzeciw urządzenia, wybudowane przez Turków.

Jedno ze zajęć wschodnich wiejskich niewiast, które nie może być opuszczane bez wrażenia, jest ciągnienie wody. Przez cały czas jak prędko woda się nabiera do glinianego naczynia, taksamo i ona gawędzi, a nawet gdy się przeleje, ona paplacze, i w chwili kiedy umieszcza się ciężar na głowie, jeszcze rozprawia, i wtenczas nawet kiedy z trudnością postępuje naprzód w swej fałdzistej ciemno-niebieskiej sukni.

Gawędzi i wtenczas gdy pierze na publiczności, zarówno jak jej siostry we Francyi i Irlandyi.

Czy ona jest Chrześcianką Greckiego lub Łacińskiego obrzędu gadatliwa albo tylko rozmowna, czysta lub brudna, szlachetna lub prostaczka, to jednak zawsze kocha i ma największy szacunek i głębokie poważanie dla Panny Maryi.

W kilku minutach, można dojść do wspomnionej okolicy gdzie sie znajduje bóżnica, z której Zbawiciel był wyrzuczony przez własny swój naród. W obecnych czasach jestto mała kapliczka należąca do Greckich Katolików.

Gdy się kto wspina z tej zielonej doliny Nazaretu, po jednej z otaczających gór, to usłyszy odgłos stąpania po twardej kamienistej ziemi. Ze samego brzegu tych gór, podróżujący widzi Górę Hermon, pokrytą śniegiem, i Górę Gebel es Sheik, najwyższą na północ. Nawet i tę zieloną kopułę Góry Tabor, widzi on na południo-wschodzie.

O wiele dalej, lecz w tym samym kierunku purpurowe Góry Gilead sławne ze swego balsamu, rozpościerają się jak olbrzymi mur na drugiej stronie Jordanu, który niknie z oczu w dali, z powodu zachodzących tam pagórków. Tuż zaraz na południe, wznosi się mała góra Hermon pękająca i łamiącą powierzchnie swą ziemię, nalegając, jakoby nadaremno w swem hałasie o błogosławiony deszcz, który rzadko tam spada. Z tyłu Hermon, na Góry Gelboa, jałowe i spalone od słońca, jeszcze pozostające pod klątwa Dawida, wyrzeczona podczas okropnej bitwy, gdy Filistyni byli zwycięzcami kiedy Saul, jego nieprzyjaciel i Jonatas jego przyjaciel prawdziwy, obydwaj spotkali śmierć, i których imiona Dawid złączył razem z żalem i wspaniałomyślnością jak wyrzekł że owi mężowie byli przystojni i przyjemni w swem życiu.

Na zachód rozpościera się góra Karmel przy morzu, uświęcona przez Eliasza i tu są niziny, Ezdraelon albo Megiddo gdzie uzbrojona siła świata ma stoczyć ostatnią straszną walkę, teraz uprawiana, wygląda wysłana ziołami i gładka jak jezioro nieporuszone przez najmniejsze fale.

W prawdzie jestto dobre, miłe i zajmujące, aby napotkać tak zadziwiający

"Pomnażał się w mądrości i latach i łasce przed Bogiem i ludzmi."

widok ściśle połączony z wydarzeniami do głębi wzruszającemi co mają tak wiele znaczenia dla nas. Szczęśliwie, że kształt ziemi nie zmienił się. Żaden wybuch z natury nie zniszczył kształtu.

Możemy spoglądać na te same góry i doliny, które były tak znane dla Mesyasza, i pytanie za pytaniem mimowoli przychodzi nam do ust. "Jak i kiedy zrozumiemy te tajemnice Wcielenia? Jak i możemy sobie wytłómaczyć czemu Bóg, który stworzył niebiosa, ziemię i firmament miał się stać jakoby jeden że swych stworzeń, przybierając ciało i duszę i mieszkać między nami? Jak wyrozumujemy sobie tu Jego życie ukryte w Nazarecie? Ten którego niebiosa nie mogą ogarnąć obrał sobie to ciche życie w tej wiosce, zajmując się w swych dziecięcych latach, zwyczajnemi domowemi zatrudnieniami, które przypadają na każde dziecko narodu, naród ze wszystkiemi wadami którego powabnie uczucie, dokładne zachowanie, pięknych ceremonii posługujące ich towarzyski handel, oszczędność i nawet rownówagą w usposobieniu musiała uzyskać większe znaczenie u Niego, gdy podróżował pomiędzy ich wielbłądami, mułami, i końmi.

Raz przedstawia się tak po ludzku, inną razą z dala od wszystkich, czasami wzniośle, to znowu otwarcie. Świętość i powaga są starannie ukryte w ubóstwie i samotności. W dwunastym roku życia był wzięty do Jeruzalem, zgubiony w drodze co zwykle może się przydarzyć dziecku, a po upływie trzech dni szukania przez troskliwych Rodziców był wreszcie odnaleziony w świątyni, między doktorami prawa Żydowskiego, nauczając ich. Który ku zdziwieniu odpowiada im, "Czy nie wiecie że w rzeczach Ojca Mego potrzeba abym był?"

Wyobraźmy sobie Go znowu w swem ulubionym domku Nazareńskim, przebywającego między polnemi kwiatkami, winnicami, figowemi i innemi

"Studnia Maryi" w Nazaret.

owocowemi drzewami, napowrót z domowemi ptaszkami, pośród przyjaciół, dojrzewając w umyśle, przerabiając swe nauki, praktykując swe Duchowne prawdy, przebywając z Ojcem Światłości w sekrecie, wzrastając w mądrości u Boga i ludzi.

Ten Który, ma zmienić, wyrugować i zniszczyć religię praktykowaną przez setki lat na ziemi, Mistrz, Który ma zrujnować prawo Rzymskie, Ten co ma odwrócić ludzi od rozwiązłych przyjemności, Ten Który ma nauczyć kochać ludzi a Boga ponad wszystko; był, pokorny i miły. Praca Jego trwała bardzo krótko. Rybacy niewykształceni byli Jego towarzyszami. Niezwykłe zepsucie, które pokazywało się w udanym obejściu bogaczów było zmienione na prawdziwe postępowanie.

Grecka Filozofia, Łacińska nauka, Wschodnia subtelność i Zachodnia prostota dostały się pod Jego zarząd. Wielu panowało na ziemi przed przyjściem Mesyasza. Wielu dowódców chlubiło się ze swych zwycięstw. Wielu wyniosłych filozofów ułożyło pożytecznych i pouczających zasad dla dobra swego narodu. Poeci pisali swe wiersze. Mówcy podnosili głosy w obronie klienta.

Wszyscy poszli ci w zapomnienie, ale królestwo, nauczanie i duchowne nauki Mesyasza pozostały ocenione przez miliony każdej rasy i języka.

Ci którzy wydawali sie potężnymi byli słabymi, a ten który udawał niemoc posiadał nadzwyczajną zastrzeżoną potęgę. Jestto Twórca nowej religii, doskonały w każdej okoliczności, logiczny, rozsądny i przydatny w strasznych nawet przeciwnościach.

To jest Pan, Który poprawia złe postępowanie i zwyczaje ludzi, łaskawie wpaja w nich nowe wyobraźnie i kładzie fundament, na którym dzisiaj swiat stoi.

Jestto Mistrz, kochający swych ludzi i współczujący z nimi leczy ich niedostatki i karci za grzechy.

To jest Człowiek, Którego Imię i sława są znane na całej ziemi, Który działał rzeczy nieznane i niesłychane przedtem, Który tworzy obowiązujące prawa natury i czyni elementa posłuszne Jego Woli.

Ten jest Książe, Który pochodzi z Królewskiego Domu Dawida, Który urządza Królestwo nie mające końca, Którego podwładni mają być każdej rasy i różnego języka na ziemi, Którego prawa mają być ugruntowane na słuszność i wykonane z całą doskonałością jaką nieskończona sprawiedliwość może wymyśleć.

Jest On Prorokiem dla Którego przyszłość jest niezakrytą, a żadna przeszłość nie istniała ale Który zawsze się weseli i jeszcze weseli.

Jest On Kapłan od Którego tylko w każdym położeniu i miejscu wszystkie ofiary są bardzo przyjemne, jedyny, sprawiedliwy, oczekiwany i upragniony przez wieki.

I, On z swoimi darami, łaskami i dobrodziejstwami nie jest przyjęty na swojej własnej ziemi.

Jego pierwsze wystąpienie jako nauczyciel w Nazarecie, miasteczko w którym był wychowany spowodowało rozruch. Zataił się przed ludem ponieważ chcieli Go mianować królem, uszedł przed swemi ludzmi bo oni Go chcą zrzucić z przepaści.

Pomimo tego wszystkiego co nam było przedstawione jestto prawie mało co warte żeby usiłować zrobić główne z następującego pytania Natanaela: "Czy może jakie dobro przyjść z Nazaretu?" Musimy jednak pamiętać że Natanael zmienił swoje mniemanie. Było ono odważne napastnicze, upośledzone, rozmowne jeżeli nie pogardliwe. Oto odpowiedź: "Pójdzcie i oglądajcie co jest jasne, prawdziwe, łagodzące i znoszące." Zbawiciel potrzebował pokazać się sam aby położyć koniec wszelkim wątpliwościom, odrzucić wszystkie niegodziwe podejrzenia i wskazać im że On miał władzę uskutecznienia swoich wymagań.

O. FELIX RYAN, O.F.M.

Uwaga

Niektòrzy nasi Promotorowie i Dobrodzieje dowiadują się, czy Ojciec Doroteusz Schilling z Seminaryum Św. Bonawentury, w Alleghany, N. Y., upoważniony do zbierania ofiar na potrzeby Misyi w Chinach, jest ròwnież upoważniony do zbierania ofiar na korzyść Komissaryatu Ziemi Swiętej przy Grobie Swiętym w Washington, D. C. Rządząc się roztropnością, ażeby zapobiedz dalszym nieporozumieniom zawiadamiamy wszystkich naszych przyjaciòł za powyżej wymieniony Ojciec Doroteusz Schilling nie ma żadnej bliższej ani dalszej styczności w pracy z Komissaryatem Ziemi Swiętej. Przeto korzystając z sposobności powtarzamy to, co już raz naszym Promotorom i Dobrodziejom ogłaszaliśmy, to jest, że wszystkie składki na utrzymanie i zabezpieczenie Swiętych Miejsc w Palestynie mają być wprost adresowane i przesłane na ponizej wymieniony adres:—

Comissariat of the Holy Land,
Mt. St. Sepulchre,
Washington, D. C.

Wzorek Okładki

"Krzyżowcy Oglądają Miasto Święte" najdobitniej jest odmalowane na okładce kalendarza tego rocznego. Spostrzegamy Św. Ludwika, obtoczonego przez swych odważnych rycerzy Krucyaty, na czele których można widzieć przedstawicieli Kościóła—Biskupów, Księży i Zakonników. Widzimy ich spogladających po raz pierwszy w zachwycie na to miasto, dla którego zdobycia znieśli niewypodziane trudy, opuszczając rodzinne swe strony i dla którego setki—tysiące z nich położyło swe życie.

Gdy spoglądamy na te odważne i uduchownione twarze, czujemy niejako pociąg aby połączyć się z nimi i spoglądać z jak największa uwagą na miasto uświęcone przez Boskiego Odkupiciela. Widzimy okiem duszy te spokojne pochyłości Góry Oliwnej, ukochanej przez Zbawieiela. Widzimy opuszczenie Kalwaryi gdzie On wylał ostatnią Kroplę Swej Najdroższej Krwi. Nie możemy powstrzymać się od czułych i serdecznych łez patrząc na Św. Grób, który dał schronienie martwym członkom Tego, Który wciągu Swego życia nie miał gdzie Swej Głowy skłonić. Co za chwalebny zwyczaj wpraszać się do służby Świętego Miasta i Jego Swiątyń! Ta jest właśnie myśl, która napełnia nasze serca gdy klęczymy w duchu przed niezrównanie Świętym Królem—Krucyaty i Jego wiernych towarzyszy.

Można silniej zauważyć niż kiedykolwiek przedtem ten przywilej, który jest naszym dzisiaj—przywilej, który nas czyni członkami Krucyaty dwudziestego wieku. Dziś Władcy Papiezcy nie żądają wyrzeczenia się wszystkiego co nam drogie i blizkie aby wojować dla Miejsc Świętych. Dziś polecają aby zapisać się pod oręż Krzyża w Krucyacie pokoju i tak dopomódz Ziemi Świętej—nie przez życie lecz przez jakoby dziesięciny dóbr które Bóg nam udziela. Cieszymy się że my możemy służyć Miastu Świętemu; radujmy się że jest w naszej mocy sposobność pozostania członkami Krucyaty i wpisania innych w tę chwalebną Armię, stając się w ten sposób Promotorami lub Kapitanami dzisiejszej Krucyaty, "Taka jest Wola Boża!"

Wotywne Lampy

Częste prósby nadchodzące od dobrodziejów aby palić Wotywne Lampy na ich intencyę przed Ołtarzami w Pamiątkowym Kościele Ziemi Św. są wysłuchane i przy tej sposobności dziękujemy tym, którzy tak hojnie darowali na to nabożeństwo. W dodatku do tych pisemek i małych kopert, które z przyjemnością posyłamy proszącym o nie, przygotowaliśmy kopertę prosząc aby Wotywne Światło się paliło przy żłóbku na cześć Boskiego Dzieciątka na intencyę dawcy w Uroczystości Bożego Narodzenia. Te lampki palić się będą przez ośm dni rozpoczynając od Bożego Narodzenia i kończąc w dzień Nowego Roku; ofiara będąc ta sama jak dla tych palących się przed innemi Ołtarzami tu—jeden dolar. Mamy przysłać wam jedną lub więcej z tych kopert?

Ponownie dziękujemy serdecznie tym domyślnym duszom które nabyły zwyczaj wkładania marki w swe listy do nas, ażeby pokryć koszta poczty swej odpowiedzi. Dwa centa nie jest za wiele, lecz gdy znaczna liczba naszych korespondentów to uczyni, znaczy to dolary uskładane dla Ziemi Świętej.

Kwestya Mandatu Palestyny

W czerwcu bierzącego roku 1922, Stolica Św. posłała protest do Ligii Narodów względem obecnego tłómaczenia proponowanego "Mandatu" przez co Palestyna miała być powierzona rządowi Angielskiemu. Ten stanowczy krok ze strony Stolicy Św. wywarł głębokie wrażenie po całym świecie i odbiło się to najpierw w obradach na zebraniu Ligii Narodów, w Genewie, w Szwajcaryi, w Parlamencie w Londynie i gdzieindziej. Hrabia z Balfour, który pierwszy zwiastował obietnice utworzenia Ojczyzny dla wszystkich Żydów w Palestynie i który od tego czasu stale swoją propozycyę podtrzymywał, okazał się szczególnie zaniepokojony Watykańskim wznioskiem w tej sprawie. W swoim też czasie w odpowiedzi na toż, okazał wielkie zdziwienie, że Kościół Rzymsko-Katolicki, mógł patrzeć z takiem wstrętem na zarząd w Palestynie przez angielski naród—naród, jak to hrabia oświadczył, który zawsze okazywał największą przychylność dla Katolików i że właśnie w Angielskim narodzie Kościół Katolicki używał poważania, opieki i szacunku.

Jednak ów Angielski hrabia, zdaje się nie rozumieć prawdziwych powodów co do zaprotestowania Stolicy Św. Watykański wniosek nie opiera się na żadnym wstręcie lub niechęci aby rząd, który rzeczywiście wyzwolił Jeruzalem od Turków miał rządzić tą okolicą zgodnie w "duchu" "Mandatu" o Palestynie. Jest bowiem wiadomo, że te narody, które przyjmą ów "Mandat mają brać udział w interesach względem tych posiadłości, aż do czasu, dopóki mieszkańcy tych okolic dostatecznie nie postąpią i sami ujrzą, że będą zdolni na swoje ręce przedsięwziąść zarząd w swoich krajach z zapewnieniem powodzenia.

Cel Watykanu jest oparty na jawnych rozłamach w warunkach "Mandatu" o tyle, o ile obietnica Hrabiego Balfour dla Zionistów zezwala im na uprzywilejowane i przeważne stanowisko nad innemi narodowościami i wyznawcami wiary, jednakowoż w tem samem czasie niedostatecznie strzeże tam praw Chrześcijańskich.

Że ten protest wypływający z tak zacnego miejsca jakim jest Watykan mógł przynieść za sobą tak wiele uwag w pismach jest całkiem naturalnem. Ażeby zaznajomić naszych czytelników którzy szczególnie są zainteresowani we wszystkiem tem co się odnosi dla dobra Ziemi Świętej i jej Świątyń, my wraz z tem dodajemy do druku tekst Papieskich zdań, które się zaczynają z upewnieniem, że Stolica Św. wyraźnie zaprzecza jakiejkolwiek opozycyi w powierzeniu "Mandatu" Anglii, albowiem przy wielu okazyach Stolica Św. nieraz uznała sprawiedliwość i bezstronność tegoż narodu, jakoteż i w interesach tych szlachetnych Anglików. Mandat powinien być przeprowadzony spokojnie bez ranienia uczuć narodów interesowanych.

Oświadczenia Stolicy Świętej

"Stolica Św. nie czyni żadnej opozycyi co do cywilnych praw nadanych Narodowi Żydowskiemu i przyjętych przez inne narodowości i inne wyznania wiary," lecz nie może się zgodzić:

1. "Aby żydom dozwolone były uprzywilejowane i przeważne stanowisko jakoby przeciw innem wyznawcom wiary i narodowościom."

2. "Aby prawo Chrześcian nie było dostatecznie strzeżone." Co się zaś tyczy pierwszego punktu pomimo że wstęp "Mandatu" nadaje zapewnienie w stosunku do utworzenia "Narodowego Kraju" dla Żydów, aby nic nie było czynione coby mogło przesadzać religijne i cywilne prawa stowarzyszeń istniejących w Palestynie oprócz Żydowskich; jednak okazuje się ze słów w artykułach że jest jakaś intencya aby nadać określony przeważny wpływ wypływający z Ekonimicznego zarządnego i politycznego punktu zapatrywania na żydowski pierwiastek w porównaniu z innemi narodowościami. I tak:

(*a*) Żydowska agencya która nie jest nic mniejsza od bardzo potężnej organizacyi Zionistów jest uznana jako publiczne stowarzyszenie cywilne (Artykul 4).

(*b*) Ta żydowska agencya ma rolę pracowania razem z zarządem Palestyny i jest obdarzoną tymi samymi prawami nawet w kwestyi dotyczącej rozwinięcia tegoż kraju (Art. 5).

(*c*) Imigracya żydów (Artykuł 6) i nabytek Palestyńskiego obywatelstwa przez żydów (Art. 7) jest zachęcony. Zastrzeżenie jest szczególnie zrobione "dla poblizkiego osiedlenia przez żydów," którzy nawet otrzymują kilka gruntów ziemi Stanowej i pozostałej ziemi (Art. 63) Mają także mieć pierwszeństwo w podejmowaniu i odbudowaniu miejsc publicznych (Art. II).

Nie Trzyma Z Mandatem

"Skutek tych zastrzeżeń w "Mandacie" zamierzający dać żydowskim pierwiastkom, ograniczony i przeważny wpływ ponad wszystkie inne rasy w Palestynie, wydaje się być nie tylko poważną szkodą dla już ustanowionych praw innych narodowości, lecz także niezgodny z Art. 22, w Układzie w Wersailles, który opisuje naturę i cel wszelkich innych mandatów. Według Artykułu odnośnego wyżej wspomnionego "Mandatu" jest jakoby rodzajem zabezpieczenia, w którym jest przypuszczone przez jakie prawo dla dobra ludu, który nie jest w stanie utrzymać się razem pod wymagającemi warunkami teraźniejszego świata: a celem zaś tego jest święte zaufanie w cywilizacye mianowicie dobro i wzrost takiego ludu. Ustępy dopiero co wymienione są prawnie niezgodne z "Mandatem" który by w takim razie stał się narzędziem podbicia narodowych ludności dla dobra innych narodowości.

Komisya Świętych Miejsc

Co się tyczy drugiego punktu specyalną uwagę potrzeba zwrócić na Art. 14, z tego wyciągu który upoważnia—zgodnia z Art. 95. W Pokoju zawartym w Sevres (Treaty of Sevres)—specyalną komisyę dla studyowania i uregulowania wszystkich kwestyi i posiadłości różnych religijnych stowarzyszeń. Ta komisya, która ma być ustanowiona przez Wielką Brytanię a mająca prezesa mianowanego przez Ligę Narodów, składa się z liczby osób—całkowita liczba nie jest wspomniana w wyciąguma załączać reprezentatów w proporcyi wszystkich dotyczących religijnych spraw. Jestto widocznem, że Stolica Św. nie może zgodzić się na to, że sprawy Katolików mają byc w rękach reprezentantów, którzy nie byli wybrani przez odpowiednia hierarchialne władze. Ponadto taż komisya w kwestyi ma obowiązek uprawnić, że niektóre Miejsca Święte, religijne gmachy, albo miejsca czczone przez zwolenników poszczególnej religii, były powierzone stałej kontrolii stósownym członkom przedstawiających zwolenników dotyczącej religii.

Znaczenie tego Artykułu jak zauważyć można pomimo, że jest tak niewyraźny, daje wzrost kilku trudnościom. Naprzykład, nic nie jest wspomniane co do zwyczaju, w którym ci stosowni członkowie przedstawiający różne religie, jak mają być ustanawiani. Dalej, żadna wskazòwka nie jest dana co do rozległości praw tego stowarzyszenia albo jak postępować w zabezpieczaniu różnych miejsc uważanych z takim szacunkiem przez zwolennikow różnych religii jak (Katolików, Schizmatykow, itd). W takim razie, gdy Miejsca Święte są interesujące dla licznych religii, jest już nadto pewne że gorzkie nieporozumienia powstanąwsród tej komisyi składającej się z reprezentantów wszystkich religii i także z ich niezgody; niechybnie przyjdzie do tego skutku, iż wszyscy inni członkowie połaczą się w jedno naprzeciw tym, którzy będą mieć w posiadłości tyczace Miejsca Święte. Wynik więc bedzie ze niepodobnem będzie uczynić jaką słuszną decyzyę.

Stolicy Świętej Wskazówki

"W końcu to ma być zaznaczone że przez te wyrażenia z Mandatu obieranie Miejsc Świętych, religijnych gmachów, lub położeń, powinno być uczynione przez Komisye podwładną potwierdzeniu "Mandatu" (Anglii) To dałoby Anglii nieprawny wpływ, nie wspominając tego faktu, że jest jawnie niezgodne z Artykułem 95 w Pokoju zawartym w Sevres. Dla wszystkich tych przyczyn Artykuł 14, wydaje się być nieprzyjętym i Stolica Św. odważa się poddać, żeby członkowie Komisyi byli Konsulami utrzymywanymi w Ziemi Świętej przez władze reprezentowane z Ligii Narodów.

Angielskiego Rządu Odpowiedź

Na wydanie powyższego oświadczenia przez Watykan, Angielski Rząd odpowiedział we formie "White Paper."

Treść tego dokumentu jest zebrana jak następuje:

(1) Jego Królewskiej Mości rząd potwierdza deklaracyę wydaną w Listopadzie 1917 (The Belfour Declaration) która nie jest sposobna odmianie.

(2) Żydowska Narodowa Siedziba będzie ustanowiona w Palestynie. Żydzi będą w Palestynie z prawa, a nie z pozwolenia. Lecz Jego Królewskiej Mości rząd nie ma żadnego takiego celu, aby Palestyna została żydowska, tak jak Anglia, Angielska.

(3) Ani rząd krolewski nie ma zamiaru ażeby naród Arabski, jego jężyk i kultura wyginęła.

(4) Prawa dla wszystkich obywateli Palestyny będą Palestyńskie i żadna cześć ludności nie będzie miała żadnych innych uchwał jak tylko prawa.

(5) Jego Królewskiej Mości rząd zamysła pielęgnować ustanowiony w całej mierze samo-rzad w Palestynie i następny krok, który zamierza powziąść jest natychmiastowe ustanowienie Prawodawczego Koncylium z większością obranych członków.

(6) Specyalne postanowienie Zionistycznej Władzy Wykonawczej nie nadaje jej prawa brania udziału w żadnym stopniu w zarządzie tego kraju.

(7) Imigracya nie będzie przewyższać ekonomicznego stanu tego kraju w chwili zaciągnięcia nowych przybyszów.

(8) Komisya obranych członków z Prawodawczego Koncylium będzie uczestniczyć w każdym razie z zarządem o rzeczach dotyczących uregulowaniu imigracyi. Każde religijne stowarzyszenie lub znamienity oddział jakiej ludności odświadczając, że warunki "Mandatu" nie są wypełniane, ma prawo w każdym razie apelować do Ligii Narodów.

Władza Wykonawcza z Organizacyi Zionistów formalnie oswiadczyła Jego Królewskiej Mości Rządowi, ze działalność Organizacyi Zionistów będą prowadzone w zjednoczeniu ze sztuką rządzenia ustanowionego w relacyi wyżej zebranej.

Przegląd Dotyczący Komisyi Miejsc Świętych

W "White Paper" odpowiedzi do Stolicy Św. Rząd Angielski oświadcza swoja ochotę do odmieniania całej tej kwestyi wraz z posiadłością i kontrolą nad tymi Świętymi okolicami, do komisyi składającej się z osób posiadających wielką reputacyę, którzy mają być obrani w taki sposób, ze Komisya będzie zupełnie przedstawiajaca miedzynarodowe polityczne ciało, na którym żadna z tych Wielkich Potęg zainteresowanych w sprawach Palestyny i żadna z tych trzech wyżnan mianowicie Chrzescian, Mahometan i Żydów będzie bez przedstawicieli. "Aby zabezpieczyć bezstronność Angielski Rząd jest gotowy wybrać kandydatów dla komisyi, z listy przedłozonej w pierwszym miejscu pod jakiem

miedzynarodowym działaniem, czy to przez Zebranie, czy przez Koncylium Ligii Narodów, czy też przez Prezydenta Trybunał Miedzynarodowej Sprawiedliwości (Ligii) w tym samym czasie mieć prawo podania nowych nazwisk do Konsylium Ligii, dla potwierdzenia.

Moc i obowiązki tej komisyi są wyłożone w Artykule 14, "Mandatu" który był odnowiony i czyta się tak:

"Ażeby określic istniejące prawa w Miejscach Swiętych, religijnych gmachach położonych w Palestynie, których "Mandat" jest zakładnikiem pod poprzedzającym artykułem do zachowania, komisya składająca się z siedmiu członków najmniej, ma być mianowana przez "Mandat," która ma być podległa potwierdzeniu Ligii Narodów. Obowiązkiem Komisyi będzie ułożyc raport z wytłomaczeniem tych praw, dołaczając także prawa posiadłości, używalności i przystępu lub wzrostu. Ow raport ma być przedłożonym Koncylium Ligii Narodów dla potwierdzenia, a gdy zostanie potwierdzony, ma być obowiązujący na mocy Mandatu.

W przygotowaniu swoich raportów komisya przedewszystkiem musi wziąść pod rozwagę wszystkie sprzeczne pretensye odnoszące się do jakichkolwiek Miejsc Św. religijnych gmachow i położen, także musi się starać porozumieć z reprezentantami wspomnionych wyznań, co do przybycia w oznaczonym czasie na przesłuchanie definicyi istniejących praw.

Raport komisyi może także mieścić w sobie polecenia na upewnieniu, że niektóre Miejsca Św., religijne gmachy albo położenia, które komisya uważa ze są poważane z specyalnem szacunkiem przez zwolenników jednej poszczególnej religii, mają być powierzone stałemu kontrolowi stosownym członkom przedstawiających zwolenników dotyczącej owej religii.

"Taka zwierzchowność ma być gwarantowana przez Ligę Narodów.

Porównanie tych podnieceń z wspomnionego Artykułu wraz z tem do których Stolica Świeta bierze wyszczególnienia podanych w tekscie Watykańskiego protestu wykaże jak skuteczny był ten akt przynajmniej co do tego punktu wreszcie.

Drukarskie Objaśnienia Co Do Położenia

"W piśmie White Paper" znajdzie się niekiedy odrobina pociech lub osłody dotyczacej Palestyny" mowi nam o tem "The Universe" dobrze poinformowana Londyńska Katolicka Gazeta. Lecz tych odrobin jest bardzo mało i bezzasadniczych. Zarzuty urobione przez ogromną większość ludności wydają się być nieukojone. Także całe poczęcie tego Mandatu jak jest zapatrywane w planie Ligii Narodów zdaje sie jak Kardynał Bourne wykazał, znikąć jeżeli przepisujące prawa są przygotowane nie na to, aby ustanowiony był samo-rząd dotyczącej ludności, lecz dla ustanowienia uprzywilejowanego stanowiska dla cudzoziemców i emigracyjnej ludności. Dla jakiegoż więc celu wybawiliśmy Ziemię Święta od Mahometan? Dla sprzedania jej Żydom? Obietnice w memorandum są dosyć niewyraźne dla takich jednostek, którzy mają wprowadzić w czyn takie wyróżniania.

Na innem miejscu "The Universe" mówi o Rządowem twierdzeniu że czyni trochę więcej niż to iż przyprowadza Ligę Narodu do działania. I cała wartość tego zależy na tem, ile te Rządy pozwolą Lidze Narodów do działania w każdem poszczególnem wypadku.

Nie ma żadnej wątpliwości w świecie lecz, że wielu dobrze myslących Anglików serdecznie pragnie aby owa sławna deklaracya nie była już nigdy wymawianą i żeby nigdy nie było mówione o niej ze ulegnie jakiej zmianie." Ich przeto takie uczucia nie pochodzą z antypatyi względem ludu żydowskiego, ale oparte są jedynie na fakcie, że takież położenie sprawia zakłopotanie—i

koszt dla ich kraju. Gdyby oni tylko zdolni byli pożbyć się tej całej sprawy, Anglicy niewątpliwie odętchnęli by czystym westchnieniem oswobodzenia.

Jakiekolwiek rozwiązanie dla takiej zawikłanej trudności się znajdzie jest samo w sobie trudne, i niemożliwe do przeprowadzenia Może, po wszystkich opiniach popularnych przez Amerykanskiego pisarza o Zionismie przed kilku miesiącami szeroko opisanych tak w Europie jak w Ameryce. i które także dostało się do Watykańskiego oficyalnego pisma "Osservatore Romano" przyjdzie do sprawdzenia. Opinia taż była wyrażona że okoliczności ostatecznie umniejszą program Zionistów, który otrzymał tak wielki popęd z obietnicy Balfoura jedynie do przedsięwzięcia kolonizacyi podobnie do tej doprowadzonej przeszło 50 lat temu przez bogactwa Rothschilda i która sprawiła więcej korzyści aniżeli szkody krajowi Palestyny. Pod takim urzadzeniem żydom mogłoby być dane obywatelstwo narowni z innemi narodami w Ziemi Swiętej. Tak jak jest kontrastowane z ich teraźniejszym uprzy wilejowanym stanowiskiem—jedyna rzecz którą się zamienia stopniowo międzynarodowe zawikłanie, a która jest głowną sprężyną nienawiści, tej ogromnej Arabskiej ludności względem żydowskich imigrantów którzy oczywiście przyszli posiąść tę ziemię tak dawno zamieszkałą przez Arabòw.—Chrześcian i Mahometan.

Krucyfiks

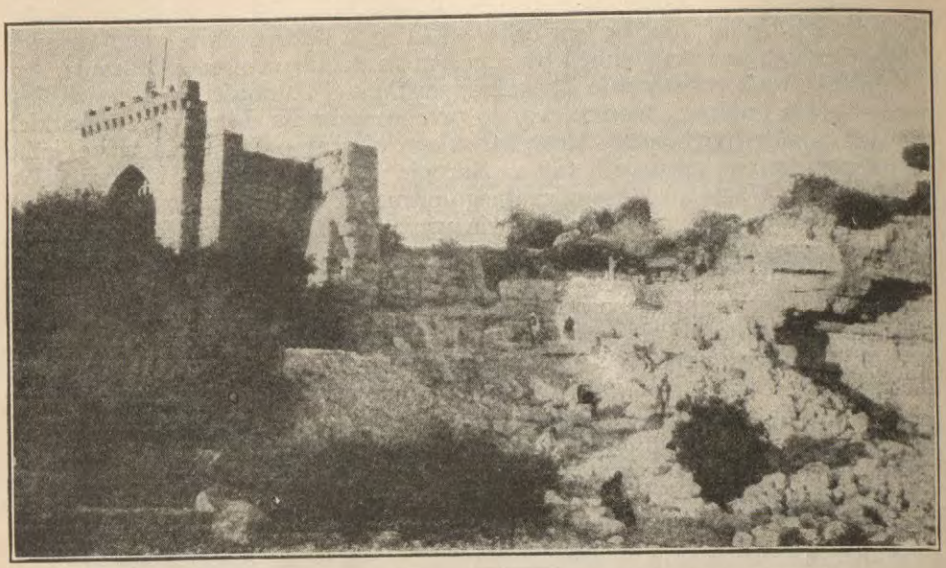
PARE lat temu mieszkał w jednem z większych miast urzędnik, który, chociaż urodził się w wierze katolickiej, był zaciekłym wrogiem religji, i nigdy nie odmawiał pacierza. Miał on sługę który codziennie odmawiał swoje paciorki z wielkiem skupieniem i nabożeństwem przed krucyfiksem, zawieszonym na ścianie idzebki, w której sypiał. Pan jego, ujrzawszy wizerunek Ukrzyżowanego, kazał mu zdjąć Go natychmiast Nie długo po tem, urzędnik ciężko i niebezpiecznie zachorował, i z dnia na dzień stan jego się pogarszał, że wnet lekarz orzekł, że pozostaje mu zaledwie kilka godzin życia. Wtedy sługa pobożny postanowił zbawić duszę swego pana. Przybliżywszy się do niego, rzekł:

"Panie, tam na dworze czeka najlepszy pana przyjaciel. Koniecznie domaga się przyjść tu, aby się z panem pogodzić. Czy wolna go wpuścić?"

Chory wielce się zadziwił; myślał, ktoby się z nim chciał widzieć, i kazał go wpuścić. Wtedy sługa wybiegł ze stancji po krucyfiks. Podnosząc go do góry przed panem swoim, zawołał:

"O, panie drogi, tu jest najlepszy pański przyjaciel, który panu tyle dobroci wyświadczył w życiu, a pomimo to żeś Go pan od siebie odepchnał i prześladował. On jest nieskończenie miłosierny; On chce z tobą się pogodzić zanim umrzesz. Nie odpychaj Go teraz od siebie."

I oto cud łaski: umierający wziął krucyfiks do ręki, ucałował ze łzami w oczach, i kazał słudze natychmiast iść po księdza. Ksiądz przyszedł niezwłocznie; urzędnik wyspowiadał się szczerze z grzechów przeszłego życia i skonał jaknajlepiej przysposobiony na śmierć.

Kamieniołomy z których wyciosują kamienie do budowy Bazyliki.

Bazylika Na Górze Tabor

GDY W miesiącu maju roku 1919go, nasz nieodżałowany Śp. Benedykt XV oznajmił Przełożonym Ziemi Św., że odbudowanie starej Bazyliki Przemieninia Pánskiego na Górze Tabor będzie powierzone Katolikom w Ameryce, to i zarazem Ojciec Święty przysłał swoje papieskie i apostolskie błogosławieństwo wszystkim tym, którzy przyczynią się do tej zbożnej pracy, której urzeczywistnienie tak było beznadziejne.

Już minęła trzecia część wieku kiedy pierwsi Amerykanie odbyli swą pielgrzymkę do Ziemi świętej i klęczeli w modlitwie na miejscu uświęconem przez Zbawiciela przy Swojem Przemienieniu. Podobnie jak Apostołowie powiedzieli. "Odbudujmy tu kościół na większą cześć i chwałę Boża i na przypomnienie tego cudownego zdarzenia. Wystawmy Katedre w pośródku ruinów tej starej." Lecz cóż się stało! Wszystkie ich nadzieje i przyżeczenia okazały się daremne, ponieważ w owych czasach Ziemia Święta nie była pod panowaniem Chrzesciańskiego rządu lecz należała do Mahometańskiej Turcy I.

Wprawdzie przewidział to Przewielebny Kustosz Ziemi Świętej w chwili kiedy klęczał u stóp Papieża i słyszał Jego słowa błogosławieństwa, że będzie wiele trudności trzeba ponieść zanim te długo odroczone "Amerykanskie Przyzeczenie" będzie wypełnione. Zdawało się też może Komisyi Ziemi Świętej kiedy została zawiadomiona o życzeniu Ojca Św. ze olbrzymie zadanie było przedłożone Ojcu Świętemu i Komisyi która założyła Komisariat Grobu Świętego.

Ale jak stare przysłowie "Pan Bog rządzi" Jego Zastępca powiedział że teraz zachęci Katolików Ameryki do uzupełnienia tego szlachetnego czynu względem Ziemi Św. dla której okazali swoje wielkie nabożeństwo. I tak uczynił. Z każdej czwartej części kraju przyszła odpowiedź—z wielkiego miasta i wioski, z zimnych północnych stanów i z umiarkowanych południowych. Ofiary były przysłane tak przez ubogich jak i bogatych przez Katolików i nie Katolików. Jest prawda że rzadko ofiary były wielkie oprócz jednego wyjątku

to jest gdy jeden stary Dobrodziej, Ziemi Swiętej złożył wspaniałą ofiarę z trzech tysięcy dolarów. Wielu dało sweje Bondy Wolnościowe, a wielu przysłało swoje znaczki Oszczędnościowe, a to wszystko na większą cześć i chwałę Bożą.

Kiedy stopniowo ofiary były odbierane i zasyłane do Jerozolimy zdawało sie, ze czas nadchodzie i już dawno oczekiwana nadzieja będzie spełniona. Niezawodnie byłaby to nadzwyczajna przyjemność gdyby Ojciec Święty odebrał wiadomość, że owa Bazylika, której kamień węgielny położony był przez Jego Legata jest już ukończoną. Śmierć atoli przeszkodziła temu. Wieść o zgonie Papieża napełniła cały świat głębokim smutkiem z powodu nagłości tejże i z powodu wzruszenia, że ten, który przetrwał wszystko w czasie rozszalonych walk wszech—światowej wojny nawołując narody do pokoju, teraz usunął się na zawsze.

Jako dowód czci i pamięci dla tak małej osoby ciałem, lecz wielkiej swemu czynami Śp. Papieża Benedykta XV Katolicy Ameryki odnowili swoje usiłowania względem owej Bazyliki i napowrót zaczęli przysyłać dalsze ofiary do Ziemi Świętej.

Wśród dawnych Ruin.

Jeszcze więcej wzruszający był przypadek w wypełnieniu. "Przyżeczeczenia Ameryki," gdy przyszła wiadomość że dzieci w Katolickich szkołach okazały się hojne, gdy były zachęcone przez Siostry Nauczycielki. Tysiące małych dzieci zebrały i złożyły swoje centy na cześć Temu, który przy Górze Swego chwalebnego Przemienienia tulił i błogosławił maluczkich, mowiąc te słodkie i pełne miłości słowa, "Pozwólcie dziatkom przyjść do mnie."

I powoli Katolicy Ameryki składali swe datki dla tej zbożnej sprawy tak, że wspomogli władze Ziemi Świętej iż rozpocząć mogła roku zeszłego budowę. Wolno ale nieustannie te święte mury się wznoszą. Z gruzów w których leżały od kilkunastu wieków.

Przełożeni w Palestynie zawsze ufając w naszą szlachetność kończą swą pracę i mają madzieję że Wasza gorliwość nie ustanie. I my, którzy znamy Was najlepiej, powiedzieliśmy im poza oceany i lądy "Bądźcie odważni. My Was nie zawiedziemy."

Jakaż pociecha dla naszych Promotorów i Dobrodziei na wiadomość ze przez nich i tylko przez nich życzenie Ojca Świętego będzie spełnione i zanim kilka miesięcy upłynie Bazylika będzie wystawiona i poświęcona na cześć Temu, Który uświęcił Tabor przy Swoim Przemienieniu. Niech Pan Bog błogosławi każdego z Was. Niech On Was wynagrodzi stokroć i tysiąckroć za Waszą szlachetność dla Niego i dla Ziemi Świętej tak drogiej Najsłodszemu Sercu Jego Niech On Sam natchnie tych, którzy mało, albo nic nie uczynili dla tej sprawy, duchem szlachetnej gorliwości i ofiary.

Wrodzoni Robotnicy na Górze Tabor

Miesięczny Kalendarz

Ci Członkowie, którzy są obeznani z przeszłemi wydaniami Kalendarza może zauważą, że było uczynione ulepszenie w miesięczniku. Imię Pańskie Patrona jest dane tego dnia którego Swięto jest obchodzone według Rzymskiego Martyrologium czyli wykazu Świętych. Przechodząc imiona innych Świąt można znaleść notowania w pewne dni, przypominające czytelnikowi rozmaite obrzędy roku kościelnego.

Najwięcej interesujące Krucyatom będą Pielgrzymki czynione do Miejsc Świętych, obrzędy przy Św. Grobie itd. wszystkie te są wpisane w te dnie w które przypadają. Wten sposób czytelnicy będą mogli czynić pielgrzymki w duchu do tych Świętych Miejsc dla których tak gorliwie objawiają swą miłość i nabożeństwo.

"Synowie Św. Franciszka, świetnie odpowiedzieli prośbom Rzymskich Papieży, bo nie zrazili się niczem—pracami, cierpieniami nawet stratą swego życia, żeby dostatecznie spełnić swoje obowiązki."—List Apostolski "Romano Pontifices" 1846 Piusa IX Papieża.

Pierwszym Franciszkańskim lotnikiem w Syryi, był jeden z Braci Klasztoru w Nazarecie. Otrzymał on jeden aeroplan do swego własnego użytku, od pewnego Niemieckiego lotnika, podczas okupacyi tego miejsca przez wojsko Niemieckie. Będąc w wysokości 3,000 stòp, przestawił mu się prześliczny widok Galilei, Rowniny Esdrelon, Gòry Karmel i Rzeki Jordan na które z takiej wysokości z przyjemnością mògł spoglądać.

Rząd Angielski założył w Jerozolimie Arhcilogiczną Komisyę, której członkami są Domonikanie, Augustyanie i Franciszkanie. Pod nadzorem owej Komisyi wydrążenia pod nowe Świątynie są rozpoczęte; mianowicie; w Gethsemanii, Asklon, Jerycho i Tyberdzie.

Mały Armeński Wygnańca

PRAWIE niezliczona liczba tragicznych powieści może być napisana o cierpieniach i męczeństwach Chrześcian w Armenii —cierpienia częściej gorsze od śmierci samej, zadane krwią zbroczonemi rękami Tureckiemi, wciągu ostatnich kilka lat. Sama straż Franciszkańska w Ziemi Świętej była świadkiem tych okrucieństw, a ich Missye w Armenii do szczętu były złupione, gdzie nasi Bracia położyli swoje życie dla obrony Wiary Chrześciańskiej. Z tych rzeźi, które sprawiły, że cały świat zadrżał z powodu ostatniej okropności, jeden wypadek o którym możemy powiedzieć że miał szczęśliwy koniec; jest ofiara której w krótkości pozwolimy samemu swoją przygodę opowiedzieć.

Mały Wygnańca ze swoimi ukochanymi

Było to jednego zimowego poranku, w styczniu 1920 roku, kiedy jak zwykle wyruszyłem z domu do Parafialnej Szkoły Franciszkańskiej w Ziemi Świętej, która tworzyła cześć Klasztoru i Missyi Marasch w Armenii. Góry i pagórki otaczające kraj były pokryte śniegiem. Życie w mieście zdawało się być normalne; nic nie zdawało się być nadzwyczajne coby przepowiadało wybuch który miał nastąpić za kilka godzin. Według zwyczaju, Turcy przygotowywali się sekretnie, tak że nawet najprzezorniejszy nie mógłby podejrzeć tego dyabelskiego napadu, który miał dziesiątkować naród Chrześciański w Marasch.

My dzieci ociągaliśmy się, aby zabawić się po drodze do szkoły. Każdy pomimo tak przerażających nieszczęść i udręczeń w przeszłości, wesoło przepędzał te orzeźwiające poranne godziny swobody. Na głos dzwonka Chłopcy weszli do szkoły i każdy udał się do wyznaczonej klasy, gdzie praca szkolna, rozpoczęła się modlitwą, a potem nastąpił zwykły porządek i cichość.

Było to około południa; Moja klasa była zajęta lekcyą pisania, gdy nagle wybuchły na ulicach strzały z rewolwera, podczas gdy dzikie stąpania dały się słyszeć w szkole. Natychmiast cisza całej szkoły obróciła się w zamieszanie, rozpaczliwy ruch zwrócenia się ku drzwiom powstał, ale uczniowie byli zatrzymani przez nauczycieli, gdyż na ulicach Turcy strzelali w każdego Chrześcianina, który wpadł im pod oczy—mężczyznę, niewiastę lub dziecko. Krzyki i wrzaski zwiększyły się z konającemi płaczmi i jękami rannych i umierających. Te przerażające głosy dały się słyszeć ze wszystkich stron. I w taki niespodziewany sposób Chrześcianie zostali napadnięci przez zdradzieckich Turków.

Wnet ulice pokryte były umierającemi i umarłymi ponieważ okrutni mordercy wpadli do domów i powyciągali z nich bezbronne ofiary wśród szatań-

skiego wycia, zniewag i bluźnierstw. Ta straszna prawda naszego połączenia miała dopiero pokazać się później. A teraz my, zbici wszyscy razem w izbie szkolnej, mogliśmy tylko domyślać się co działo się z powodu wrzasku rozdzierającego serca, który dochodził do usz naszych. Niewiadomość powiększała nasze strachy a ponure myśli o nieszczęściu naszych drogich osób doprowadzały chłopców do szaleństwa. Franciszkanie z całą energią i różnemi zapobiegami zaledwie zdołali przytłumić strach i powstrzymać popłoch, między uwięzionemi szkolnemi chłopcami. Nasi nauczyciele pozamykali okna i zatarasowali drzwi czem tylko było można znaleść w szkole. I tak pozostaliśmy od tego fatalnego dnia, 21go stycznia aż do 12go lutego—niedoopisania tygodnie!

Kilka Francuskich żołnierzy przyszło nam w pomoc lecz byli oni przewyższeni przez uzbrojoną Turecką hałastrę. Z wielką trudnością powstrzymali atakujących od przybliżenia się do szkoły. Chłopcy leżąc koło ścian, lub skuleni siedząc za ławkami i stołami słuchali uważnie świstania strzał, tłumiąc płacz i łkanie z bojaźni zdradzenia naszego położenia. Były to ciekawe chwile, które zamieniły się w godziny i dni boleści. Spać każdy musiał tam gdzie się znajdował, kładąc się na podłogę pomiędzy ławkami i stołami. Co się tyczy mnie to uszedłem nieznacnie z klasy i wsunęłem się do połączonego kościoła, gdzie padając na ziemię przed ołtarzem Św. Antoniego błagałem Go usilnie o litość nad ubogiemi i strapionemi. Także polecałem Temu Cudotwórcy moich rodziców i siebie. Jedzeniem dzieliliśmy się z dobremi Franciszkanami, ale że Oni nie przewidywali żadnego nieszczęścia więc też nie było wielkiej ilości pożywienia przechowanego i wkrótce przyszło do tego że odrobiną wiele się żywiło.

Dni naszego uwięzienia przemijały powoli a z każdem dniem nowe niepokoje i zamięszania wzrastały. Zdawało się że już nie będzie żadnej pomocy i że zostaliśmy do otrzymania tych samych katuszy które ponieśli nasi bracia Chrześciańscy, gdyż strzelania co chwila się ponawiały. Św. Antoni strzegł nas, nasze modlitwy nie były na próżno.

Pomoc przybyła dla Francuskiego oddziału i nasze położenie zostało zaraz polepszone. Wtenczas to drzwi szkolne po 22ch dniach po raz pierwszy zostały otworzone. Ja dowiedziałem się że mój tata i mama i krewni schronili się do Kolegium Amerykańskiego nad którem powiewał swobodnie sztandar gwiaździsty. Ten, dzięki Bogu został uszanowany przez krwiożerców Tureckich. Amerykański symbol ocalił moich ukochanych.

Chęć zjednoczenia się z nimi była tak wielką że obmyśliwszy tę rzecz dobrze, wykradłem się ze szkoły i torowałem sobie drogę w śniegu do Kolegium. Wybrałem sobie drogę którą myślałem że była najmniej uczęszczaną ulicą, ale zaledwie zrobiłem pół drogi zostałem chwycony przez grubiańskich Tureckich żołnierzy, którzy mnie nielitościwie bili, ciągli i wtrącili do brudnego więzienia przepełnionego nieszczęśliwemi mężczyznami, niewiastami i dziećmi. Szkolne więzienie było tak nieprzyjemne i ciężkie do zniesienia, pomimo ojcowskiej dobroci Franciszkanów; utrata wolności i rozdzierające serce niepewności o moich ukochanych osobach były pocieszone przez podawaną odwagę Ojców, a tutaj w tej jamie nieoświeconej, przeludnionej, znalazłem się w niewypowiedzianem nieszczęściu. Nawet odrobina pożywienia była do tego stopnia zmniejszoną, że udręczenie głodowe przyczyniało się wielce do moich boleści. Dwadzieścia-dwa dni spędzone w szkole były niebem w porównaniu z 45ma dniami w tej niechlujnej Tureckiej jaskini. Spanie w takim położeniu było niemożebnem. Jeżeli ktoś usnął to tylko z największego wycieńczenia, ale w tym wypoczynku obraz otaczającego przerażenia przedstawiał się gwałtownie cierpiącej osobie. Wreszcie nieustanny Francuski nacisk zmusił Turków jeszcze raz do otwarcia więzienia; i tak po miesiącu i pół pełnego rodzaju męczarni odzyskałem wolność.

Pierwsza moja myśl była dostać się do Rodziców. Podążyłem do Amerykańskiego Kolegium, gdzie opowiedziałem moją historyę i zapytałem się o moich rodziców. Oni odpowiedzieli mi, że rodzice i krewni moi zmuszeni byli uciekać, i tylko moja babusia pozostała, bo była za starą do ucieczki podczas tak ostrej zimy. Do niej poszedłem smutny ze łzami w oczach, płacząc za mojemi rodzicami, którzy byli bez wszystkiego tak opuszczeni jak ja i niepewni co się ze mną dzieje.

Obecnie Francuska armia miała zupełną kontrolę nad okolicą i pokój został przywrócony. Chrześcianie którzy przeżyli tę rzeź przychodzili do miasta z swoich kryjówek by oglądać w palących się ruinach swoje drogie mieszkania. Kilka zostało nienaruszonych. Do jednego z tych moja babusia zaprowadziła mnie i zostaliśmy grzecznie przyjęci. Przez spełnianie poleceń i robienie innych małych rzeczy starałem zapracować cokolwiek, ale moje serce i myśli ustawicznie były sciśnione boleścią za drogiemi rodzicami. Nareście doszła mnie pogłoska że oni znajdują się w Jeruzalem, i robią co tylko mogą przy pomocy Franciszkanów z Ziemi Świętej, aby mogli babusię i mnie dostać do Palestyny. Wkrótce nowina ta została sprawdzoną. Więc ruszyliśmy powoli z Marasch do Ain-tab, Aleppo i Damaszku, a dnia 20go czerwca, 1922 roku stanęliśmy w świętym mieście, gdzie po dwóch latach odłączenia, ku największej mojej radości połączyłem się z moimi ukochanymi rodzicami, którzy zawdzięczaja swoją wolność gwiaździstej chorągwi Stanów Zjednoczonych.

Często się zdarza że nasi Promotorowie i Dobrodzieje otrzymują od Komissaryatu podwójne kopie różnych gazetek, pisemek, itd. Nie dzieje się to przypadkiem, dlatego przesyłamy rzeczy, ażeby oni mogli dać swym znajomym i tak współdziałać z nami w szerzeniu wiadomości Celowej Pracy Ziemi Świętej. Wielka liczba Katolików byliby szczęśliwymi stając się członkami Krucyaty, gdyby wiedzieli cokolwiek o wielkiej i świetnej pracy prowadzonej w tym kraju dla Ziemi Św. Dopomóżcie nam zaznajomić ich z Krucyatą. Nieużywane Kalendarze, zostające w ręku naszych Promotorów, nie potrzebują być nam odsyłane, lecz mogą być darowane znajonym w tym właśnie celu, dlatego że Kalendarz nie jest sprzedawany gdy Członkowie Krucyaty są zapisywani, lecz jest dany tym członkom razem z Poświęconym Medalem i Świadectwem Towarzystwa.

"Bracia Mniejsi Muszą zabezpieczyć Boską cześć w Świątyniach Jerozolimy, Betleemu, Nazaretu i gdzieindziej; muszą zabawiać i dawać schronienie bezpłatne, pobożnym pielgrzymom z całego świata; czynić starania o dusze Rzymsko-Katolików Judei, Galilei, Syryi i Cypru zakładając szkoły, sierocińce i inne dobroczynne zakłady, podjąć się misyi pomiędzy niewiernymi i niekatolikami, szczególnie tymi w Górnej Syryi i Armenii. W wykonaniu tych trudnych zajęć przez tyle wieków, nie można prawie pojąć i wyobrazić sobie liczby tych prób i cierpień wszelkiego rodzaju które ci Bracia przenieśli. Bardzo wielu z nich położyło życie swe za Wiarę Katolicką; wielu innych zostało uderzonych zarazą spełniając swe posłannictwo i padli ofiarą przez męczeństwo."—Listy Apostolskie Benedykta XV Papieża 4 października 1918 roku.

Krzyżacki Medal

CZY KRZYŻAKU wiesz, ze ten mały Medalik, który otrzymałeś w chwili gdy połączyłeś się z Krzyżówcami Ziemi Świętej jest ważniejszy aniżeli który inny?

Czy wiesz że to jest Szkaplerzny Medalik, który może być noszony zamiast Karmelitańskiego a nawet w miejscu Pięciu Szkaplerzy? Jest on jeszcze więcej cenny niż inne, bo jest ubogacony licznymi odpustami Ziemi Świętej, tak samo jakby istotnie był dotknięty Grobu Świętego, albo Kalwaryi lub też jakich innych Relikwii Św. w dalekiej Palestynie. Ażeby zaznajomić Członków Krzyżówca o ich duchownych przywilejach gdy noszą Krzyżacki Medal, ogłaszamy poniżej listę Odpustów nadanych przez Stolicę Św. W miesięcznym kalendarzu znajdziesz notatki tyczące się odpustów w dniach niżej wymienionych.

1. Odpust Zupełny dostępuję się w następujących dniach: w Boże Narodzenie, Trzech Króli (6 stycznia) Wielkanoc, Wniebowstąpienie, Zesłanie Ducha Św., Trójcy Św. Boże Ciało, Uroczystość Najsłodszego Serca Jezusa, Oczyszczenie Najśw. Maryi Panny (2 lutego) Zwiastowanie (25 marca) Narodzenie Matki Bożej (8 września) Niepokalanie Poczęcie Najśw. Maryi Panny (8 grudnia) Narodzenie Św. Jana Chrzciciela (24 czerwca) Święto Św. Józefa (19 marca) Uroczystość Św. Józefa Patrona Kościóła (w trzecią środę po Wielkanocy) Uroczystość Apostołów Św. Piotra i Pawła (29 czerwca) Św. Andrzeja (30 listopada) Św. Jakóba (25 lipca) Św. Jana (27 grudnia) Św. Tomasza (21 grudnia) Św. Filipa (1 maja) Św. Bartłomieja (24 sierpnia) Św. Mateusza (21 września) Św. Szymona i Judy (28 października) Św. Macieja (24 lutego) Wszystkich Świętych (1 listopada).

Warunki do Dostąpienia Odpustu Zupełnego Są:

(a) W swięta wyżej wymienione przyjąć Sakramenta Święte—Pokuty i Ołtarza, a przytem pomodlić się na intencyę Ojca Swiętego.

(b) aby uczynić przynajmniej raz na tydzień jeden z tych dobrych uczynków: odmówić koronkę do N. Maryi Panny, albo piętnaście tajemnic rożańca św. albo trzecią cześć; odmowić officium za zmarłych lub przynajmniej nieszpory, jeden nokturn i laudesy; zmówić siedm psalmów pokutnych; uczyć Katechizmu, odwiedzić chórych albo więźniów; wesprzeć ubogich albo pocieszyć strapionych; słuchać Mszy Św. albo (jeżeli kapłan) odprawić Mszą Św.

Odpust Zupełny także dla tych którzy w godzinę śmierci pobożnie polecą dusze swą Bogu, wyspowiadają się przyjmą Komunię Św. przyjmując także śmierć z ręki Boga z poddaniem sie Jego Świętej Woli. W wypadku, gdy nie można przyjąć Świętych Sakramentów, wystarczy powtarzać ustami albo sercem z szczerem żalem Święte Imię Jezus.

Odpust siedmiu lat i siedmiu kwadragen (40 dni każdy) jest udzielony tym którzy w dni wyzej wymienionych świąt albo w inne jakie święto Pana Jezusa albo Matki Bożej, z skruszonem sercem pomodlą się na intencyę Ojca Świętego. Spowiedz i Komunia Św. nie są konieczne.

Odpust pięciu lat i pięciu kwadragen dla tych którzy pomodlą się jak powyżej w jakąkolwiek Niedzielę lub Święto obowiązujące.

Odpust 500 dni dla tych, którzy odmowią powyższe modlitwy w jakikolwiek dzień wciągu roku.

Odpust 500 dni dla tych, którzy spełnią którykolwiek pobożny akt z paragrafu pod numerem pierwszym.

Odpust 300 dni dla tych którzy uczyniwszy rachunek sumienia wzbudzą szczery akt skruchy za swe grzechy i odnowią postanowienie poprawy, a przytem odmówią pobożnie jedno "Ojcze nasz" i Zdrowaś Marya na cześć Trójcy Swiętej, albo na cześć Pięciu Ran Pana Jezusa.

Odpust 100 dni dla tych którzy przynajmniej odmówią jedno "Ojcze Nasz" i Zdrowaś Marya" za konających.

Wszyscy, którzy odmówią przynajmniej jedno Ojcze Nasz i Zdrowaś Marya za konających dostępują 100 dni odpustu.

Wszystkie te odpusty mogą być ofiarowane w intencyi członka wykonującego przepisane dobre uczynki; albo też za dusze w czyscu. Te odpusty wprawdzie nadane są na krzyżyki, różańce i na inne rzeczy do nabożeństwa z Ziemi Świętej, które przy okazyi są darowane naszym wspomożycielom i dobrodziejom.

Gregoryańskie Msze

Ponieważ otrzymaliśmy wiele zapytań, odnośnie do Gregoryańskich Mszy, przeto podajemy tutaj krótkie objaśnienie tych pobożnych praktyk:

Tak zwane Gregoryańskie Msze pochodzą z czasów św. Grzegorza Wielkiego, który rządził Kościołem od r. 590 do 604 i dokonał nawrócenia angielskiego narodu. Gdy opat zakonu św. Andrzeja w Rzymie, Justus, jeden z zakonników Monasteru, umarł św. Grzegòrz ofiarował 30 Mszy św. za duszę zmarłego zakonnika, przez następujące po sobie 30 dni. W ostatnim dniu Justus objawił się swemu bratu, Copiosus'owi i zapewnił go, że przebywał męki, lecz został uwolniony.

Skutkiem tego zdarzenia, św. Grzegòrz był uważany za szczególnego protektora dusz w czyścu, i stąd powstał zwyczaj odprawiania 30 Gregoryańskich Mszy za zmarłych. Papież Benedykt XIV polecał gorąco ten pobożny zwyczaj, a św. Kongregacya odpustów uznała przekonanie wiernych za religijne i usprawiedliwione i zatwierdziła zwyczaj odprawiania 30 Mszy Gregoryańskich.

Dlatego poleconem jest, aby wierni starali się o odprawienie 30 Gregoryańskich Mszy za tych których dusze chcą wybawić z mąk czyścowych. Nie jest potrzebnem, aby te 30 Mszy były odprawione przez tego samego księdza, lub przy tym samym ołtarzu lub były z Requiem. Mogą być odprawione każdego czasu w roku, lecz muszą być odprawione przez 30 dni po sobie następujących, bez przerwy.

"Od tego czasu, ci Franciszkanie, którzy Świętych miejsc tych strzegą, mają w ręku prace dającą prawo do spadku w bardzo znacznym wydatku, której oni w swym ubóstwie nie mogą podpierać; koniecznie trzeba podziwiać dobroć Boskiej Opatrzności, która nigdy nie przestaje pobudzać szlachetność Katolików i doprowadzać ich do udzielania pomocy Braciom. W tej pracy Rzymscy Papieże sami przewodniczą, nie tylko przez ogromne sumy pieniężne, które darowali ale także przez nakazy aby w każdej dyecezyi Katolickiego Świata, pewne składki były czynione na potrzeby Ziemi Świętej lub przez zachęcenia pobożności Wiernych przez udzielanie Papieżkich Odpustów"— Listy Apostolskie Benedykta XV Papieża, 4 października 1918 roku.

Nowiny ze Ziemi Swiętej

Powrót Pana Herbert Samuela

Pan Herbert Samuel, Wyższy Komisarz Palestyny, powróciwszy nieco do zdrowia po bardzo ciężkiej chorobie, opuścił Jerozolimę na początku wiosny. Razem z Panią Samuel, udał się do Londynu, gdzie jak można przypuszczać, musiał się podjąć innej pracy niż tej, by dokończyć swoją konwalescencyę. Miał on liczne zebrania w Kolonialnym Biurze, (względem zleconych terytoryi) wraz z innymi osobami wysokiego stanowiska w officyalnym życiu. Z dwóch okazyi Pan Herbert przemawiał do Izby Ludu dając Angielskiemu podadkowcy większe znaczenie i uznanie, że on jest niezaprzeczonym władcą Palestyny. Będąc w Stolicy Anglii, Wyższy Komisarz przyjął reprezentantów dwóch przeciwnych sobie wojsk w Ziemi Św.—Delegacye Arabską i Komisyę Zionistów.

Przed powrotem do swego urzędu na Wschód, Pan Herbert zwiedził Rzym, gdzie był przyjęty w audencyi przez Ojca Św. W rozpatrywaniu protestów Ojca Św. tyczących się sytuacyi Katolickiego dobrobytu w Palestynie, ktokolwiek bądź może potwierdzić, że ta sprawa zwraca bardzo wielką uwagę wszystkich.

W lipcu Komisarz powrócił do Jerozolimy, skąd był poprzedzony na kilka tygodni przedtem przez Panią Samuel.

Wiadomości Z Ziemi Świętej Spis Ludności Palestyny

Następujące liczby ludności opierając się na spisie 1-go stycznia, 1922 roku, były obecnie ogłoszone w Palestynie. Niżej podajemy tylko wyciąg, wykazując podziały ludności dla niektórych ważnych miast i miasteczek.

Miejsce	*Chrześcijanie*	*Muzułmanie*	*Żydzi*	*Reszta*	*Razem*
Jerozolima	14,000	17,000	33,000	0	64,000
Betleem	6,048	150	2	0	6,200
Jerycho	100	900	5	0	1,005
Jaffa	10,000	20,000	15,000	0	45,100
Nazaret	6,500	3,000	0	0	9,510
Tyberya	300	2,200	5,000	0	7,500
Haifa	12,500	16,000	5,500	100	34,100
Cała Ludność Palestyny.	88,049	585,271	81,263	7,213	761,795

Ojciec Jakób Egan O.F.M. który przez kilka lat pracował przy Parafii Sw. Józefa w Kairo w Egipcie, został zawezwanym do biura Angelskich Dyskretów Ziemi Św. a zarazem powołanym do Jerozolimy, aby zająć opróżniony urząd Ojca Jana Forest Donegan, który został Komisarzem w Ziemi Św. w Washington. Ojciec Jakób jest bardzo dobrze znany wszystkim Angelskim wizytatorum Ziemi Św., którzy mieli szczęście zapoznania się z nim w Stolicy Egipskiej. Pomimo podeszłego wieku, był jednakże Kapelanem w czasie wojny, a przy jednej okazyi raportowano że umarł, lecz później zostało stwierdzonem że żyje. O. Jakob jest członkiem Angelskiej Prowincyi tego Zgromadzienia i Bratem O. Andrzeja O.F.M. Komisarza Ziemi Św. w Londynie.

Dnia 4go lipca rozstał się z tym światem Brat Rogeryusz Rathmann, O.F.M., członek Prowincyi Św. Elżbiety w Niemczech. Zmarły Brat zajmował się pracą w Ziemi Św. przez 14 lat a w chwili śmierci zajety był około wydobywania starożytnej Synagogi w Kafarnaum, gdzie padł ofiarą swęgo obowiązku, będąc ukąszonym przez jadowitego węża. Żył potem zaledwie kilka godzin w przeciągu których był przewieziony przez Morze Genezaret do miasteczka Tyberyas do szpitala gdzie pomimo wszelkiego usiłowania nie można było uratować życia tego zacnego Zakonnika. Po namaszczeniu Olejami Św. oddał swą duszę Bogu. Niech odpoczywa w pokoju!

Przez niejakiś czas, społeczność czuła w Haifa brak klubu dla Katolickich mężczyzn tego rozwijającego się miasteczka, tem więcej że rząd planuje aby ulepszyć tam przystań i prawdopodobnie uczynić go przewodniczącym portem Palestyny, z następstwem wzrostu ludności. Wolą to aniżeli mieć do czynienia z zawsze trudną kwestyą wysokich czynszów. Urzędnicy klubu zbierali podpisy ludu, które upoważniły ich to rozpoczęcie wystawienia stosownego kamiennego budynku w pośrodku miasteczka, niedaleko kościoła parafialnego. Ten budynek po ukończeniu, będzie służył jako centrum pracy społecznej i dobrobytu klubu Katolickiego.

Podczas wojny i przez jakiś czas po niej, Seraficzne Kolegium w Emaus było częściowo opuszczone przez studentów. Teraz, jednak, z powrotem pokoju, wielu chłopców stając się posłusznymi głosowi Króla Pokoju, ofiarują się, służyć Mu w życiu Zakonnem. Aby lepiej można opatrzeć z większającą się liczbę tych którzy wstępują do Kolegium w celu wykształcenia, ażeby potem wstąpić do Franciszkańskiego Zakonu, konieczna jest reperacya i powiększenie Kolegium ulokowanego blizko Bazyliki gdzie Pan nasz dał się poznać przez Łamanie Chleba w dzień po swojem Zmartwychstaniu.

Trudności robotnicze wydają sie być obecnym losem całego ucywilizowanego świata, także i części nie bardzo ucywilizowanych. Urządzenia po czasie wojennym stosują się także do Palestyny jak i do naszego kraju. Zdawało by się, że gdzie jest brak niewprawnej pracy, tam byłyby widoki nieustannego zajęcia. Ci rzemieślnicy którzy sobie przypisują wprawę, żądają bardzo wygórowanej płacy, a ci którzy są mniej wprawni, usiłują w naśladowaniu ich z tym rezultatem, że żądanie podwyżki niejako tamuje przemysłowy postęp w Palestynie.

Wkrótce ma być rozpoczęta praca około powiększenia Zakładu Chłopców Straży Ziemi Św. w Jeruzalem. Częściowo z powodu spusztoszenia ostatniej wojny, instytucya ta była przepełniona przez dłuższy czas, lecz gdy to proponowane powiększenie zostanie uskutecznione, posłuży ono do polepszenia losu tych opuszczonych dzieci. W zakładzie tym nie tylko są dormitarze itd. lecz i różne pokoje tak w elementarynch jak i w rzemieślniczych szkołach.

Stosownie do obecnych wydanych statystyk, towary do Palestyny w przeciągu 1921 były podzielone następujaco:

Z Brytanii	£ 845,406 mniewięcej	$4,227,000
Z Austryi	£ 107,279 mniewięcej	536,000
Z Niemczech	£ 291,989 mniewięcej	1,459,000

Liczby dla Ameryki i innych krajów nie były podane.

Zgodnie z rozruchem tyczącem się Palestyny w Angelskiem Parliamencie i Ligii Narodów, Arabski Kongress zebrał się na czterodniowe sesye w Jerozolimie w celu sprzeciwienia się programowi Zionistów. Szesnaście postanowień było skreślone, niektóre były tak groźne, że spowodowały rezygnacyę jednego przewodnika Kongresu, który oświadczył że nie może udzielić swej pomocy w tak drastycznym dokumencie.

Jego Ekscelencya Demetrius I, Patryarcha Antyochii Grécko Katolickiego Obrządku, zaczął kanoniczną wizytacyę wszelkich kościołów i religijnych instytucyi zjednoczonych Greków w Palestynie, na początku czerwca. Ekscelencya przybył do Haifa ze Syryi, ztamtąd udał się do Nazaret i Jerozolimy i innych miejscowości tak w Galilei jak i Judei. Wszędzie był przywitany przez Katolików w sposób przystojny jego powadze.

Miejsce Konania

Dzień czternastego lipca upamiętnił się umieszczeniem Ojca Pawła Cheneau O.F.M. jako nowego Francuskiego Dyskreta albo Konsulatora, straży Ziemi Św. Do czasu wyniesienia do tej nowej godności, Ojciec Paweł był dyrektorem Kolegium Allepo. W razie nieobecności Przewiel. Prospera Wiaud O.F.M. Wikaryusza Straży, wtenczas nowonaznaczony Dyskret będzie działać jak pro Wikaryusz.

Aby przeszkodzić wrzawie która powstała w Anglii przeciwko Angielskim podatkom wspierających Zionistów, Palestyński Tygodnik obecnie wydał długi artykuł aby wykazać jak dotąd Palestyna, będąc ciężarem dla Anglii, była nietylko sama dochodem, ale nawet oświadczył, że Palestyńscy podatkowcy wspierali Anglików w osobie bardzo licznych urzędników których pensyę oni płaclii.

Danem jest do wiadomości, że Pan Wyndham Deedes, który był najwyższym urzędnikiem w czasie nieobecności Pana Herbert Samuel w Europie, zerwał wszystkie swoje stosunki z Urzędem Palestyny, i prawdopodobnie ma powrócić do swego urzędowego zajęcia w Anglii. Strata tego popularnego urzędnika będzie odczuwaną tak przez krajowców jak i przez urzędników wschodnich.

Miasteczko Zionistów Tel-Aviv, niedaleko Jerozolimy, otrzymało z Palestyny urzędową władzę aby zabezpieczyć się pożyczką 80,000 Egipskich funtów

czyli około 400,000, która ma być wypłaconą w przeciągu 20 lat. Reprezentant był wysłany przez dobrze już znaną drogę która prowadzi do ziemi Amerykańskiego Dolara, z zamiarem sprzedawania bondów w tym kraju.

Dystylacya cytrynowego olejku i alkoholu z roślin wykonuje się w Jaffie najbardziej znanym porcie Palestyny. Cześcią produktu oprócz cytrynowego olejku jest sok wyciśnięty z owocu jako krok przedwstępny. Cytrynowy ten sok jest butelkowany i sprzedawany (kwarta 15c).

Reprezentant Elektrycznego Wydziału z Syracuse, N.Y. był niedawno w Jerozolimie w doradczej sprawie tyczącej się planu Rutenburga. Jest zeznane że blisko trzy tysiące ludzi (Zionistów) będą zatrudnieni około tej olbrzymiej pracy.

Stosownie do oświadczenia obecnie uchwalonego w Domu Panów podczas dyskusyi tyczącej się Palestyny, 25,000 Żydów wyjechało do Palestyny, a tylko jedna czwarta część zajęła się pracą na tej Ziemi.

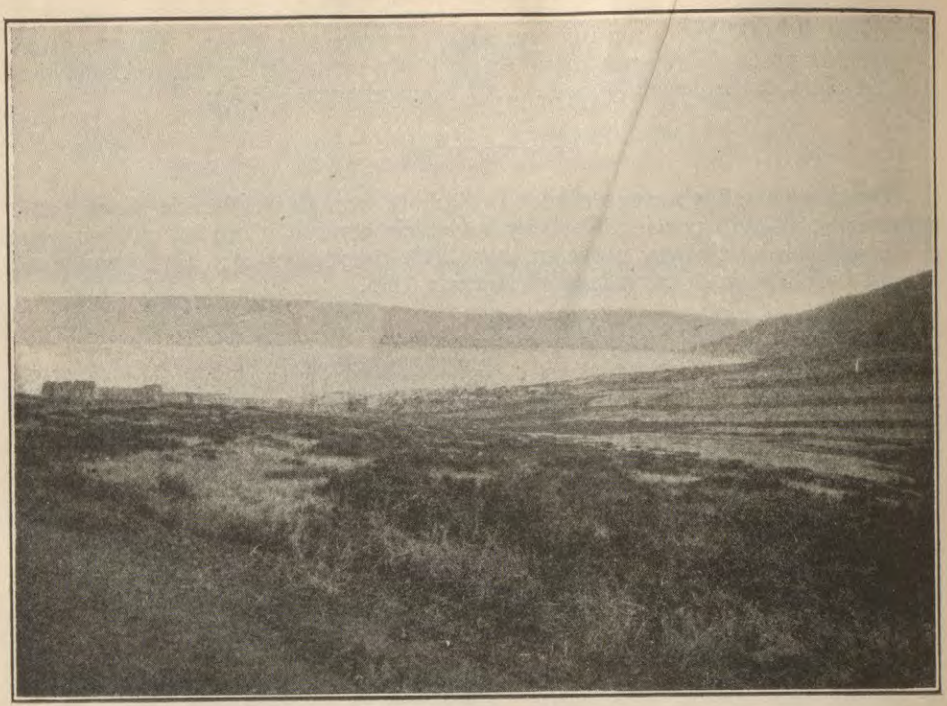
Korzystając z otrzymanego pozwolenia na odbudowanie Bazyliki konania Pana Jezusa w Ogrodzie Getsemani, rozpoczęto pracę około tej zacnej Kaplicy, która postępuje powoli. w obecnym czasie.

Angielski Kontraktor niedawno kupił znaczny kawał gruntu ziemi w Jerozolimie, gdzie zamierza wznieść coś około 40 domów w przeciągu następujących kilku miesięcy.

Nowy bank został obecnie zorganizowany w Jerozolimie przez Amerykańskich Żydów. Ta instytucya znaną jest jako "Credit Union Bank."

Cywilizacya wzrasta na wschodzie. Starożytne miasto Jaffa teraz ma parową pralnię, zaopatrzoną najnowszą maszyneryą.

"Zasługujący Zakon Braci Mniejszych przez kilka wieków sumiennie i uważnie zarządza administracyą pieniężną (zebraną dla Ziemi Św.) w szlachetny sposób. Wstępując w ślady swego świętego Założyciela, roszerza Wiarę Katolicką w zupełnie całej Palestynie, Syryi i Egipcie, znosząc wszelkie trudy i nawet rozlewając swą krew"—Okólnik Leona XIII Papieża. 20 lutego 1891 roku.

Widok Jeziora Genezaret.

Plan Rutenberga

Faza czynności Zionistów w Ziemi Świętej, która pociąga znaczną uwagę w Europie i w Ameryce jest zezwolenie dla inżynierów Rosyjsko-Żydowskich zużytkowania wody z rzeki Jordan i jej odnogi, dla wyrabiania elektryki aby dostarczyć światła, ciepła i siły dla całego miasta Palestyny, która jest obecnie bez naturalnych środków, dla jakiegokolwiek z tych trzech przedmiotów. Rutenberg stósownie do terminu swego przywileju obdarzonego przez Rząd Palestyński, korzysta z wyłącznego prawa, na peryod siedmdziesięciu lat, budowania i utrzymywania stacyi, linii do przesyłania i odsyłania, zakładanie elektrycznych koleji, telegraficznych i telefonicznych systemów. Pod tymi warunkami pozwolenia żadnych innych elektrycznych instalacyi lub ustępstwa nie będzie wolno zaprowadzać w Ziemi Świętej, dopóki ten przywilej trwać będzie.

Jakkolwiek można się spodziewać, ten monopol wszędzie nie był przyjęty jednomyślnie i z zapałem potwierdzenia. Angielscy urzędnicy nie pochwalają tego, że Rutenberg pozostawił swój pierwszy kontrakt co do maszyneryi z kompanią w Niemczech z ich wykluczeniem, odniesiono tę sprawę do wspaniałych sal Parlamentu. Katolicy i inni dla których Palestyna jest Ziemią Świętych wspomnień, raczej niż jako handlowy centrum, sa przerażeni tą myślą że Jezioro Genezaret (czyli w innych słowach Morze Galilei albo Tiberyi) ma być jako rezerwoar wodozbioru i zniżone do poziomu z narażeniem na niebezpieczeństwo swiętych miejsc które otaczają ten zbiór wody.

Jeżeli wszystkie zmiany proponowane mają być wykonane, będzie to niejako zanurzenie niektórych najpamiętniejszych miejscowości połączonych z życiem Pana Jezusa Kafarnaum, gdzie często nauczał w synagodze, których ruiny są

wielce poważane w dzisiejszych czasach. Bethsaida, gdzie wezwał Św. Piotra; dwa miejsca uświęcone przez cudowne rozmnożenie chleba i ryb. Było to na tym właśnie Jeziorze, gdzie Pan Jezus przechadzał się spokojnie po wodzie. Tutaj to było, gdzie uspokoił burzę, gdzie i z łodzi spoczywającej na spokojnych falach lud nauczał, i gdzie także dokonał zadziwiającego połowu ryb.

Nie ma więc się co dziwić, że Chrześcianie buntuja się na wspomnienie o sprofanowaniu Ziemi Św. W Palestynie przez handel, kiedy pozostaje oprócz tego reszta kuli ziemskiej do prowadzenia interesu, bez naruszenia Ziemi Św. utrzymywanej święcie przez ludzi od samego prawie początku stworzenia.

Wzruszające Kazanie

WJEDNEJ z największych katedr we Włoszech, pewien sławny Mnich Zakonu Św. Franciszka, przemawiał do licznie zgromadzonych wiernych. Zmrok wieczorny zapełniał świątynię, pogrążając w sobie resztki uwydatnionych piękności brzmiał donośny głos kaz- łość nawy. Wśród tych ciemnych rzeźb ołtarza i wspania- nodzieji, który mowiąć o "Miło- ności brzmiał donośny głos kaz- kiego, a naszej względem Boga ści Bożej wzlędem rodzaju lud- knym obrazie nasze stworzenie i powinności, "przedstawił w pię- jakim nas Stwórca obdarzył. ten wszechmocny dar życia, rozwodził nad niezmierną i nie- Lecz nadewszystko długo się w tem objawia, iż Syna Swego cenioną miłością Bożą, która się Ten przez Swoje nieskalane życie Jednorodzonego nam dał, ażeby dusze wierzących i pokutujących. i chwalebne odkupienie, zbawił Słowa te głęboko przemawiały do serc słuchaczy, którzy z zapartem oddechem słuchali, wsród uroczystej ciszy i coraz bardziej zwiększającej się ciemności; tak, że już nic ujrzeć nie mogli, tylko ciemną postać kaznodzieji, który kończąc, z zapałem powiedział: "Teraz rozważmy jak my z naszej strony, odpowiadamy Bogu za tę Jego dobroć i miłosierdzie." Po tych słowach zszedł z ambony i przeszedł zwolna do ołtarza. Tam zdjąwszy jedną z świec, zapalił. Blask, aczkolwiek słaby, lecz czysty i jasny, oświecił wielki krucyfiks wiszący nad ołtarzem. Wolno, uroczyście, z pewnem namaszczeniem, posród głębokiej ciszy tego ogromnego tłumu, wzniosł ów Kapłan zapaloną świecę tak wysoko, że oświeciła najpierw rany w rękach, potem w nogach, a w końcu Najświętszą Głowę Zbawiciela.

Tu światło zatrzymał na chwilę; cisza wzruszonego, a zarazem przerażonego ludu, była niedoopisania. Zgasił potem świecę i odszedł od ołtarza, pozostawiając wiernych zanoszących się od płaczu i łkania.

Rycerze Św. Jana

NIEDAWNA ceremonia odbyta w "British Eye Hospital" w Jerozolimie, przywodzi na pamięć rozdział z przeszłości Miasta Św. za czasów Krzyżackich. Przy końcu czerwca brała udział w wyżej wymienionym szpitalu inwestytura członków sztabu z insygniami Rycerzy Św. Jana z Jerozolimy.

Rycerze Św. Jana tworzyli w poprzednim czasie najważniejszy wojskowy zakon kościoła, tak pod względem istnienia, jak i rozszerzania swych działalności. Zakon ten już istniał przed Krzyżakami i był potwierdzony przez Papieża Paschalisa II w 1113 roku. Od tego czasu otrzymał rozmaite nazwiska, będąc znany jako Hospitarze Jerozolimy, aż do roku 1309, Rycerze miasta Rhodes od 1309 aż do 1522 roku, wreszcie jako Rycer e Malty od 1530 roku. Niejacy pisarze pomięszali tych rycerzy z organizacyą która utrzymywała dom przytułku dla pielgrzymów w Jerozolimie od roku 1050. Jednak takie przypuszczenie jest błędne, ponieważ patronem tej ostatnej organizacyi był Św. Jan Almoner, Patryarcha Aleksandryjski, 609–615 przed Chrystusem, gdy Patronem Rycerzy według dyskusyi jest Św. Jan Baptysta. Istotni Rycerze Św. Jana kierują się Prawem Św. Augustyna, a ci pierwsi przyjęli regułę Św. Benedykta.

Z rokiem 1150 konieczność czasu sprowadziła nieco zmian, gdyż ich praca pielęgnowania była obrócona na cel klasztorno wojskowy, którego członkowie składali jawnie śluby, ubóstwa, czystości i posłuszeństwa, razem z czwartem ślubem—walczenia w obronie Ziemi Św. i praw Kościoła. W czasie w tej peryody wielkie zamieszania powstały pomiędzy rycerzami Św. Jana i Templaryuszami. Oba zakony miały uznanie Kościoła Św. i Kraju, również podzielali trudności we walce i zwycięstwie.

Lecz stopniowy nabytek bogactwa w obydwóch stowarzyszeniach, doprowadziło do osłabienia ich ustaw. Bogactwo to sprowadziło reformacye dla Rycerzy Św. Jana, lecz stało się przyczyną ekskomunikacyi Temmplaryuszów.

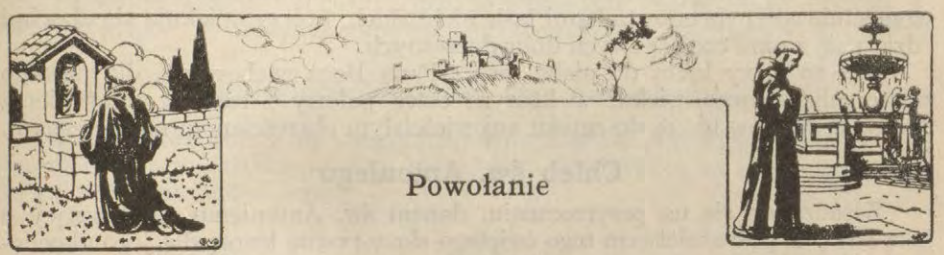
W teraźniejszym czasie Rycerze Św. Jana Jerozolimy są obecnie zwani Rycerzami Malty mają Wielkiego Mistrza, który ma władzę od samego Papieża, i którego urząd sięga od potwierdzenia pierwszego Papiestwa w roku 113, z przerwą od 1805 do 1879 kiedy pierworząd wakował, aż do roku w którym Papież. Leon XII go ponownie ustalił.

Mundur tych rycerzy noszony w czasie pokoju w starożytnych czasach był następujacy: długi czarny płaszcz, na którym był wyrobiony biały Maltańskii Krzyż mający ośm końców. W czasie walki czerwony frak z krzyżem był wdziewany na zbroję.

Od czasu reformacyi tak w Niemczech jak w Anglii, różne gałęzie starożytnego Zakonu powstały i istnieją do dziś dnia pod jedną formą albo drugą, lecz zawsze zatrzymując ten odróżniający się ośmio-końcowy Krzyż początko-

wego Bractwa. Było to pod opieką Angielskiego rządu, że niedawna inwestytura miała miejsce w Jerozolimie.

Dzień 4go lipca nie przeszedł bez zwrócenia uwagi przez Amerykanów mieszkających w Mieście Swiętym. W tym to dniu Amerykański Konsulat był zamknięty i obiad był dany wieczorem w jednym z hotelów, gdzie znaczna liczba ludzi z różnych Stanów miała wspólne pojednanie. Gazeta Miejscowa skrytykowała, że napoje alkoholiczne przy obiedzie odznaczyły się tem, iż były zupełnie z obiadu wykluczone, zwracając uwagę, że obiad ten był zastosowany do 18tej Poprawki Konstytucyi.

Powołanie

Czy należysz do tej niezliczonej liczby młodzieży, którzy rozważają codziennie jakie jest powołanie ich życia? Może czasem nie myślisz wcale sobie w pośród roztargnień twej dziennej pracy i zabawy, a w tem przychodzi ci ta ponawiająca myśl. "Czem ja będę?" Chciałbyć może pozostać Franciszkaninem, którego cel jest służyć w najświętszym miejscu na świecie, w Ziemi Św.? Rozważ to i pomódl się o oświecenie, Porozumiej się w tej sprawil z twoim Proboszczem, Spowiednikiem albo z jakiem innem Duchownym lub też napisz do nas. Mamy mała książeczkę pod tytułem "Moje Powołanie" która Ci pomoże do zdecydowania tego bardzo ważnego pytania. My Ci z checią darmo przyślemy jeżeli tylko po nią napiszesz—zrób to dzisiaj.

"Usiłujemy z całą Naszą władzą aby odpowiednich i stosownych ułżeń nie brakowało Wiernym Członkom Zakonu Św. Franciszka, którzy podjęli się tych trosk nad Świętymi Miejscami w Palestynie i wytrwali w tych trudach" —Listy Apostolskie Piusa VI Papieża, 31 lipca 1778.

Oddział św Antoniego

Nabożność do św. Antoniego

W wieku, w którym świat bez serca, zimny i goniący za przyjemnościami, zapomniał o ubogich, Bóg zesłał niebieskiego pocieszyciela, którego nazywano "dobryczyńcą ubogich." Był to św. Antoni, ów ukochany cudotwórca, który, trzymając Dzieciątko Jezus na ręku, jako rękojmię swego potężnego wstawiennictwa, ustanowiony został przez Pana Boga szafarzem niebieskich darów.

Biorąc na uwagę potrzeby naszych czasów, św. Antoni oznaczył, że ci szczególnie stają sie uczestnikami łask niebieskich, którzy opiekują się ubogimi i dzielą się z nimi częścią swych dóbr doczesnych.

Jest to nowy klucz do nieba, przez Pana Boga zachowany, dla naszego zmateryalizowanego wieku, w którym ostre pokuty i surowe umartwienia ubiegłych wieków nie są do smaku zniewieściałym chrześcianom nowoczesnym.

Chleb św. Antoniego

Zasadza on się na przyrzeczeniu, danem św. Antoniemu, że proszący o jaką łaskę za pośrednictwem tego świętego złoży pewną kwotę dla jego ukochanych ubogich, gdy otrzyma od Pana Boga w oznaczonym czasie pożądaną łaskę duchową lub doczesną.

Nabożeństwo to otrzymało aprobatę Ojca św., który tak się o niem wyraża w słowach uwielbienia: "Zaprawdę katolicy mają wszelkie powody do czczenia w szczególniejszy sposób św. Antoniego, owego świętego, który będąc szczególnym posłannikiem boskim na ziemi, chętnie udziela chrześcianom łask i darów Bożych, tak, że kościół zawsze napominał wiernych, aby udawali się do niego zawsze, ile razy okazuje się potrzeba jego cudownego wstawiennictwa. Słodki obraz świętego Antoniego trzymającego na swym ręku Dzieciątko Jezus, zaprasza a nawet uprzejmie zmusza wiernych do udawania się do niego w potrzebie i do składania w zamian za otrzymane łaski jałmużny na chleb św. Antoniego, przeznaczonej dla ubogich."

Ofiary przesłane do Mt. St. Sepulchre, użyte zostaną na wychowanie ubogich studentów, którzy są ulubionymi ubogimi św. Antoniego i których wyobraża Boskie Dzieciątko na jego ręku. Niejeden ubogi chłopiec czuje powołanie do stanu duchownego, lecz brak środków stawa temu na przeszkodzie. "Maluczcy prosili o chleb, ale nie było nikogo, ktoby im go podał." (Skarga Jeremiasza, IV, 4.) Daj jałmużnę dla tych ubogich małych przyjaciół św. Antoniego, a on wyprosi dla ciebie niejedną łaskę u Boga.

Nabożna Unia św. Antoniego

Nabożną Unię założono za zezwoleniem Stolicy Apostolskiej; ma ona być formalnym węzłem przyjaźni pomiędzy św. Antonim a jego czcicielami. Tworzą oni rodzaj stowarzyszenia do rozszerzania jego czci, wspomagania jego ubogich, dziękowania Bogu za dar cudotwórcy udzielony świętemu i do otrzymywania

przez ich złączone modlitwy łask i darów duchowych dla siebie i niezliczonych tysięcy dusz, które codziennie w swem utrapieniu zanoszą swe modły do niego.

Nabożna Unia liczy miliony zwolenników na całym świecie i jest otwarta dla wiernych obojga płci i każdego wieku. Przepisuje ona tylko odmawianie codziennie kilku krótkich modlitw. Nie żąda się żadnego wstępnego, lecz zostawia się wspaniałomyślności nowowstępującego członka okazanie swej miłości ku św. Antoniemu przez dobrowolne złożenie ofiary na rzecz ubogich.

Trzy Stopnie Nabożnej Unii

Pierwszy stopień: Członkowie sumiennie odmawiają modlitwy i wypełniają inne przepisy Nabożnej Unii.

Drugi stopień: 1) Członkowie wypełniają obowiązki pierwszego stopnia. 2) Starają się o dobro nabożnej Unii przez rozszerzanie nabożeństwa do św. Antoniego i nakłanianie innych do wstępowania do Nabożnej Unii. 3) Oddają cześć św. Antoniemu szczególniej w każdy wtorek—a jeżeli to jest możliwem, odwiedzają jeden z jego ołtarzy lub figur w tym dniu.

Trzeci stopień: 1) Członkowie praktykują dobre uczynki wykonywane przez dwa pierwsze stopnie. 2) Odprawiają 13 wtorków przynajmniej raz na rok na swoje własne duchowe i doczesne potrzeby i na intencye polecone do św. Antoniego. 3) Składają miesięczną lub roczną ofiarę na chleb św. Antoniego.

Poświęcenie dzieci św. Antoniemu

Także dzieci poleca się szczególniejszej opiece św. Antoniego. Matki powinny poświęcić dziatki swe św. Antoniemu, składając je na ręce, na których spoczywało Dzieciątko Jezus.

Przestroga

Zwracamy uwagę na fakt, ze młody jakiś człowiek przedstawiajacy sie jako student Franciszkańskiego Zakonu, zbierał jałmużnę w niektòrych miastach, osłaniajac się tem, jakoby Przełożeni wysłali go w takiej sprawie. Mòwił on o jakiemś Miejscu Swiętem, robiąc przytem wymowne przyrzeczenia i pokazując listy wierzytelne, watpliwej wartości.

Przestrzegamy wszystkich naszych czytelnikòw, że osoba ta nie ma żadnej jakiejkolwiek styczności z naszym Zakonem. Studenci nasi nie są wysyłani aby zbierać jałmużny na swoje wykształcenie. Zaczepieni przez takie podejrzliwe osoby, Dobrodzieje nasi niech żadają pokazania piśmiennego pozwolenia potwierdzającego, że osoba ta prawdziwie odsyła nam zebrany fundusz. W takich wątpliwych wypadkach, postarać się także od owej osoby jego imię, nazwisko i cały adres, i przysłać do nas, a owego plenipotenta poprosić, aby przyszedł gdy odpowiedź od nas nadejdzie.

Ma się rozumieć, ze powyższa uwaga nie odnosi się wcale do naszych dobrych Promotoròw, ktòrzy zgodnie z instrukcyami Stolicy Świetej, wspierają nas w pracy dla Ziemi Świętej; odnosi się to tylko do osòb ktòrych słowa lub czyny wzbudzają prawe podejrzenie.

Dzwięk Dzwonów Na Wzgórzu Grobu Świętego

Dzwięk dzwonów uroczysty i słodki dał się słyszeć w ubiegłym roku z klasztoru, kaplicy Wzgórza Grobu Świętego. Uroczystości kościelnego roku przeszły, a każda z nich była obchodzoną przez mieszkańców Ziemi Św. z największą wspaniałością, gdy Kościół Św. obchodził tak ważne dni. Uroczystości Bożego Narodzenia i Trzech Króli nuciły pieśn powitalną Nowonarodzonemu Królowi, i powoli cichły z powodu przerażającego smutku z którego Wielki Tydzień się odznaczał. Wielkanocna atmosfera zaś, wydała dźwięk wesołego Alleluja. Chwalebne Święta Zesłania Ducha Świętego i Bożego Ciała tunowały pieśni powitalne, które były kończone przez inne święta w roku. Dzień naszego niebieskiego patrona Św. Antoniego był w szczególniejszy sposób obchodzony. Tłumy ludu cisnęły się na ranne Msze Św. i Sumy odprawiane za wszystkich dobrodziejów i czcicieli Św. Antoniego, żebrząc Poświęconą Lilię, rozdawane w czasie tej podziwienia godnej uroczystości.

Solenna Profesya

Niedziela, 25 czerwca naznaczoną została Uroczystością obchodzenia pamiątki Św. Grobu, tytularną Uroczystością naszego pamiątkowego Kościoła w Ziemi Św. Ten dzień nie będzie zapomniany, był tem zacniejszy z okazyi Uroczystych ślubów, które składało trzech członków naszego Zgromadzenia— trzy śluby, które związały ich na zawsze w służbie Bożej i w Ziemi Św. tak drogiej Boskiemu Sercu.

Podczas Mszy Św. uroczystej, która odbyła się z wielką okazałością uczynili

poświęcenie się Zakonowi, Bracia—Bernardyn Brzyziński O.F.M., Jacenty Połeć O.F.M., Jan Forest Fiedeldey O.F.M., ofiarowali Bogu wszystko co było ich własnością i samych siebie w potrójnej ofierze Ubóstwa, Czystości i Posłuszeństwa.

Bez najmniejszej wątpliwości wiemy że wielu przyjaciół, Promotorów i Dobrodziejów pamiętać będą w swoich modłach o tych, którzy uroczyście ofiarowali siebie na wyłączna pracę i służbę Bogu.

Śmierć Brata Andrzeja, O. F. M.

Dzwięk naszych dzwonów musiał zaprzestać swoich wesołych pieśni, aby cześć należytą oddać świętej pamięci, Bratu Andrzejowi Catlin, O.F.M., który przeniósł się do wieczności po swoją nagrode w sobotę rano dnia 5go sierpnia 1922 roku. Przez pewien czas Brat Andrzej chorował i Przełożony dla większej wygody wysłał go do szpitala. Tam budował wszystkich swoim prawdziwie religijnym postępowaniem, a obawę, którą był przejęty z powodu opuszczania codziennej Mszy Św., tylko jego Przełożony mógł uspokoić. Po sześciu dniach pobytu w szpitalu zauważono, że jest blizkim śmierci. Otrzymawszy ostatnie olejem Świętem namaszczenie i przyjąwszy Komunię Św. którą przyjmowae codziennie w ciągu swej choroby, po otrzymaniu Absolucyi, z krucyfiksem w ręku, Brat Andrzej oddał ducha swemu Stwórcy.

Bóg był jedynym celem dla Brata Andrzeja, a on też bez wątpienia był bardzo miłym w oczach Wszechmocnego Boga. Rozliczne łaski zlewał Bóg na niego. Kilka lat przed śmiercią przyjął on Wiarę Katolicką, a po niejakiem czasie został przyjęty do Zgromadzenia Franciszkanów, do służby w Ziemi Św. Przeciwnie zwyczajowi, otrzymał on przyjęcie do Nowicyatu w wieku 58 lat. i złożył śluby dnia 13go sierpnia, 1921 roku. Bóg przyjął jego ofiarę—praca ukończona—i widocznem było że dni jego są policzone. Cierpliwie a nawet wesoło znosił on cierpienia swojej choroby. Jego ostatnie dni życia uprzyjemnione były czytaniem dwóch kśiążek "Pisma Św." i "Poddanie się Woli Bożej."

Kongres Katolickich Szpitali

Pamiątkowy Kościół w Ziemi Świętej bardzo często w ubiegłych latach był świadkiem ważnych zdarzeń interesujących Katolików, całej Ameryki. Tak, że uroczystości takie i uznanie, stało się już teraz u nas niejako zwyczajem.

Rozpoczęcie jednak Kongresu Katolickich Szpitali, który odbył się ubiegłego czerwca, zasługuje na szczególniejszą wzmiankę. Z tej też okazyi Jego Ekselencya Arcybiskup Curley z Baltimore nawiedził nas po raz pierwszy jako nasz Arcybiskup, chociaż nieraz poprzednio często nas zaszczycał swoją obecnością będąc jeszcze Biskupem w St. Augustine.

Jego Ekselencya zajmował ten sam Tron czcigodnego swego poprzednika Kardynała Gibbons. Przede Mszą Św. wygłosił przemowę bardzo stosowną przy tej okazyi, do licznego Zgromadzenia Sióstr, Katolickich Doktorów i pielęgniarek z różnych stron Stanów Zjednoczonych i Kanady. Następnie Arcybiskup Messmer z Milwaukee odprawił Mszę Św. na wielkim ołtarzu podobnym bardzo do ołtarza Papieskiego w Rzymie. Obecnemi w Świątyni byli Arcybiskup Saigle z Tyru w Palestynie, Biskup Shahan—Rektor Katolickiego Uniwersytetu, wielka liczba Monsignorów, z różnych dyecezyi, jako też licznie zebrane duchowieństwo. W ciągu tygodnia w Katolickiem Uniwersytecie odbywały się różne narady i dyskusye tyczące się wszystkiego co się odnosi do zarządu i prowadzenia Katolickich Szpitali.

Znakomici Goście

Pomiędzy zacnemi osobami którzy nas odwiedzili przeszłego roku był Przewielebny Ks. Biskup Bahlmann O.F.M., którego misyonarska Dyecezya znajduje się w Brazylii Opowiadanie Jego o próbach i doświadczeniach spotykających misyonarzy były bardzo zajmujące. Zdarzyło się że rocznica święceń Kapłańskich naszego Biskupa Konfratra, wypadła podczas Jego tu pobytu, z której to okazyi cała społeczność uczestniczyła w Jego Mszy Św., opuszczając Klauzurę Biskup Bahlmann udzielił swego błogosławieństwa zebranym Zakonnikom i przemówił do nich z wdzięczności za przyjęcie i gościnność mówiąc, że chociaż zwiedzał wiele miejsc to z pomiędzy nich tylko jedno znalazł, gdzie się budował religijną obserwancyą i atmosferą.

W czerwcu przyjęliśmy na krótko Jego Ekselencye Arcybiskupa Maxyma Saigh, Jego Ekselencya jest Grecko Katolickiem Arcybiskupem w Tyrze Ziemi Św. Otrzymał On swoje początkowe wykształcenia u Franciszkanów w ich Kollegium w Aleepe, później pobierał nauki w Greckim Seminaryum w St. Anne w Jerozolimie, pod kierunkiem Benedyktynów. Uznając Jego wybitne zdolności podniesiono Go bardzo wcześnie do zarządu obecnej archidyecezyi. Z pozwoleniem, Jego Ekselencya został przysłany do tego kraju jako Patryarchalny Wizytator Kościołów i instytucyi Greckiego Obrządku. Będąc z nami, ludność Wzgórza uczestniczyła we Mszy Św. odprawianej przez Arcybiskupa, stósownie do starożytnego zwyczaju Św. Chryzostoma. Jego sekretarz, kapłan z Brooklyn, N.Y., assystował mu przy ołtarzu. Ten, kształcąc się w Rzymie kilka lat temu otrzymał pozwolenie Stolicy Św. na zmianę z Łacińskiego na Grecki Obrządek.

Testamenty i Zapisy

' Skarbcie sobie skarby w niebiesiech—Mar. VI, 20.

Miej staranie o duszę swoją za życia i zròb sam dla siebie to cobyś chciał, aby twoi spadkobiercy dla ciebie uczynili. Jakże prędko zmarli zapominani są przez żywych! Spadkobiercy cieszą się ich majątkiem, gdy tamczasem umarli cierpią w czyścu i napròżno wołaja: "Zmiłujcie się nademną, zmiłujcie się nademną, przynajmniej wy, przyjaciele moi, albowiem ręka Pańska mię dotknęła." Jeżeli nie chcesz zostać nigdy zapomnianym i pragniesz, by modlitwy i msze święte ofiarowywane były za spokòj duszy twojej, korzystaj ze sposobności jaką ci daje sprawa Ziemi Świętej i wstąp do Krucyaty jako członek wieczysty, albo też zgodnie z zaleceniem Papieża Piusa VI, zròb zapis w swoim testamencie na korzyść Ziemi Świętej. Uczyniwszy to, wspomnianym będziesz codziennie u Grobu Świętego, na Kalwaryi, na miejscu narodzenia się Pana Jezusa w Betlejem, w Domku Świętym w Nazarecie i będziesz miał udział w przeszło 25,000 Mszach Świętych, odprawianych corocznie w głòwnych kaplicach po całej Ziemi Świętej.

Apy zapewnić prawnomocność tychże, wszelkie zapisy muszą być wysłowione ściśle podług załączonej tu formuły:

Niniejszem daje, przeznaczam i zapisuje sume..... dolarow dla "Komisaryatu Ziemi Swietej," korporacyi legalnie założonej i istniejącej mocą Praw Dystryktu Kolumbijskiego i osiadłej na Wzgorzu Grobu Swiętego, w Brookland, blizko Washingtonu, D. C.

Przetłomaczenie na język angielski:

I give, devise and bequeath the sum of.....dollars to "The Commissariat of the Holy Land," a corporation duly organized under and existing by virtue of the Laws of the District of Columbia, and situated at Mount St. Sepulchre, Brookland, near Washington, D. C.

Słowo O Wieczystym Członkostwie

Nie pokładaj zaufania w twoich przyjaciołach i krewnych, ani nie odkładaj na przyszłość dobra twej duszy; ludzie bowiem prędzej o tobie zapomną, aniżeli sobie wyobrażasz. Lepiej jest teraz w czas się starać i przed siebie posyłać dobre uczynki, aniżeli ufać w pomoc innych po twojej śmierci. Jeżeli teraz sam nie będziesz się starał o siebie, to któż o ciebie starać się będzie w przyszłości? Naśladowanie Chrystusa.

TAK PISAŁ Świątobliwy Tomasz a Kempis, przeszło pięcset lat temu, acz zpewnością ludzie nie zmienili się wiele od tego czasu. Jest to właściwością natury ludzkiej nie troszczyć się o najważniejsze sprawy żywota, skoro te natychmiastowo nas nie dotyczą. Wielu ludzi pragnie spełniać dobre uczynki, popierać sprawy religijne i korzystać z przywiązanych do tychże pożytków duchownych, ale są niedbałymi i pomijają sposobności po temu, więc nie czynią tego, aż w końcu nadejdzie dzień kiedy nie mogą ani modlić się za siebie, ani też spełniać żadnych uczynków miłosiernych. Wielu z takich niebacznych zostaje często Krzyżowcami, nieraz nawet na kilka lat, a potem, zaniedbawszy obowiązki członków, tracą owe korzyści z niezliczonych modlitw i mszy Św. ofiarowanych za Krzyżowców.

Nie miewają oni zamiarów wystąpić, lecz częste troski doczesne i roztargnienia krzyżują im drogę i przestają się zajmować tą sprawą. Tym właśnie, jakoteż i wszystkim innym Krzyżowcom polecamy zapewnić sobie Członkostwo Wieczyste, przez które wielki ów skarbiec dobrych uczynków spełnionych na dobro tych co wspierają Miejsca Święte, staje się ich własnością nie tylko za życia, ale i po śmierci.

Za nich odprawia się Msza Św. codziennie na miejscach uświęconych życiem naszego Zbawiciela, miejscach, które były świadkami Jego narodzin, Jego trudów, Jego śmierci, Jego zmartwychwstania i Wniebowstąpienia. Za życia mają te pociechę, że są wspominani w modlitwach jako dobroczyńcy ziemi Św. a po śmierci, gdy będą zatrzymani w czyścu, ileż to grzechów będzie im odpuszczonych i ileż to mąk skróconych przez Najdroższą Krew Zbawiciela, a za nich ofiarowaną w przeszło 25,000 Mszach Świętych rocznie odprawianych.

Ten wielki przywilej uzyskać można także dla żyjących lub zmarłych rodziców, braci i sióstr i przyjaciół. A ci, którzy zostali obdarzeni doczesnemi bogactwami, czyż mogą obrócić dobra swoje na lepszy cel jak na zachowanie i obrone miejsc uświęconych życiem i męka Zbawiciela naszego, tak drogich każdemu sercu chrześcijańskiemu, skoro przy tem uczestniczyć będą w nieprzebranych skarbach duchowych korzyści? Kiedy już nawet przyjaciele i krewni dawno o nich zapomnieli i same ich nazwiska poszły w zapomnienie u żyjących, to jeszcze wspominani będą w modlitwach i przy ołtarzach na ziemi naszego Odkupienia.

Aby zostać Wieczystym Członkiem Krucyaty, każdy potrzebuje złożyć tylko Dolarów 12.00 na Krucjatę. Za takową też sumę mogą wpisać do Krucyaty kogo z familii, jakiego krewnego lub przyjaciela. Do Wieczystego Członkostwa należeć mogą także i cała familia i Zakonne zebranie, po złożeniu 100.00 Dolarow na korzyść Ziemi Świętej. Dyplom familijny służy dla małżonka i małżonki, dla ich dzieci żywych i umarłych, dla ich Rodziców z obojga stron idla ich braci i sióstr. Dyplom zakonnego zebrania służy dla wszystkich członków żywych i umarłych. Aby zaś wszyscy mogli dostąpić tego pożytku, nawet i ci, którzy nie czują się w stanie wnieść odrazu całej opłaty, postanowiliśmy że takową opłatę wnieść można ratami miesięcznemi po 50 centow, lub po jednym dolarze, do Komisarjatu lub do Promotora. A kiedy opłata zostanie wszystka wniesiona, my wyślemy im prześliczny Dyplom zaświadczający ich członkostwo.

Rzeczy Zgubione, Odnalezione

Wszyscy którzy mają nabożeństwo do Św. Antoniego wiedzą, że ten sługa Boży posiada szczególny przywilej odszukania rzeczy zgubionych. Następujące zdarzenie opowiedziane przez pewnego kapłana jest rzeczywistym dowodem tego specyalnego przywileju Św. Antoniego.

Ojciec Albert Fairmind miał powierzoną parafię w bogatym rolniczym centrum w okolicy Barruel, przez którą przechodzi boczna linia C. & B. kolei. Miał on sposobność przed kilku miesiącami do odebrania znaczniejszej sumy pieniędzy na banku i z tej przyczyny wybrał się w drogę do naszego miasta. Gdy sprawa została załatwiona, około południa, wyjechał do domu. Banknoty które zabrał ze sobą, były bezpiecznie włożone do kieszeni wewnątrz palta i jak tylko pociąg wyruszył ze stacyi. W krótce przybył do Hiltown Junction gdzie musiał zmienić pociąg i w przeciągu dziesięciu minut znalazł się we wagonie który miał go odwieść do domu. W tem przyszło mu na myśl, aby się upewnić o bezpieczeństwie swego skarbu. Wziął więc ostrożnie pugilares do rąk i doskonale obejrzał. Czyn ten uspokoił go i banknoty napowrót umieścił w poprzednio, zabezpieczonym już miejscu, a przynajmniej tak myślał Ojciec Albert, więc dalej odmawiał pacierze.

Przez pomyłkę jak to się często zdarza nawet najroztropniejszemu, suma pieniędzy wymknęła mu się przypadkiem z rąk, lecz on tymczasem był zupełnie pewnym. Skoro tylko pociąg przyszedł na stacyę miejscową, natychmiast Kapłan ów pospieszył się i zeszedł z pociągu. Będąc już w domu, spostrzegł nagle i z wielkiem przerażeniem, że suma pieniędzy zginęła, a była to wprawdzie wielką stratą gdyż ją niezbędnie potrzebował. Gdzie mógłby ją zgubić? Bez wątpienia musiało się to stać na pociągu między Hiltown Junction a jego domem. Bez żadnego więc ociągania udał się czem prędzej do agenta na stacyi, aby ten posłał telegram do konduktora tego pociągu, z którego Ojciec Albert dopiero co zeszedł, ażeby o ile możności owe pienądze mogły być odnalezione. Przez cały ten czas Ksiądz modlił się gorąco do Św. Antoniego i przytem obiecał Mu, że da pewną sumę pieniędzy na Jego ubogich, jeżeli ta zguba będzie odnaleziona. Pomimo wszelkich usiłowań powziętych dla odszukania zgubionych pieniędzy, nikt je nie spostrzegł ani też nie podniosł. W tak trudnym więc beznadziejnym położeniu, Św. Antoni był jednak z ufnością wzywany. Więc myślisz, Ojcze, że znajdziesz swoje pieniądze?" rzekł stacyjny agent. Wtenczas ten Św. Antoni musi być cudowny, jeżeli masz taką niezachwianą nadzieję że za Jego przyczyną znajdziesz te 800 Dollarów.

"Zaczekaj do wieczora aż pociąg powróci" Ja jednak nie stracę nadziei do końca, brzmiała Ojca Alberta ufna odpowiedź.

Wiadomość o stracie wnet się rozeszła po całej wiosce i gdy pociąg powracał wieczorem, niezwykła liczba ludzi się zebrała, aby się dowiedzieć o skutkach poszukiwania. Ojciec Albert nie czekając nawet na zatrzymanie pociągu, wskoczył na wagon i czem prędzej podążił do miejsca, które zajmował rano i ku swemu jak i wszystkich innych niezmiernemu zdziwieniu, pugilares z pieniędzmi leżał nietknięty.

"Jestto rzecz zadziwiająca," rzekł zdumiony konduktor, przecież ja na to patrzałem około czterdzieści razy, i za każdą razą byłem zupełnie przekonany że to był kawa łek skóry odartej ze siedzenia, więc wcale na nią nie zwracałem uwagi. Nie przyszło mi nawet na myśl, abym ją obejrzał.

Gdy konduktor tak tłomaczył się ze swojego widocznego niedbalstwa w odsukiwaniu zagubionej sumy pieniędzy, Ojciec Albert szeptał w cichości akty dziękczynienia Św. Antoniemu, który znowu okazał swą moc w odnalezieniu rzeczy zgubionych.

Krzyż Święty

"Kłaniamy się Tobie Panie Jezu Chryste i błogosławimy Tobie, że przez krzyż Twój święty odkupiłeś świat." Te słowa wskazują nam dla czego czcimy znak Krzyża Świętego, dla czego każdy Katolik żegna się tymże znakiem krzyża, rano gdy wstaje ze snu i wieczorem gdy kładzie się na spoczynek. Oprócz tego czyni ten znak krzyża na sobie przed i po każdej modlitwie i przed każdą ważniejszą sprawą, w czasie pokusy i w niebezpieczeństwie śmierci. Gdy Św. Chryzostom umierał, przyjął Ciało Pańskie, a potem wzmocniwszy się znakiem krzyża świętego oddał swą duszę Bogu. Św. Cyryl mówił: "Nie wstydźmy się wyznawać tego, który za nas umarł na krzyżu." Dla tej przyczyny pierwsi Chrześcianie przyjęli to znamię Krzyża Świętego które w owych czasach było znakiem hańby, jako odrębne sobie godło. Kostantyn Wielki, pierwszy Chrześciański cesarz, umieścił krzyż na swej koronie i na cesarskiem Sztandarze, który niesiony był przed szeregami wojskowemi i który całej armii jego dał chwalebne zwycięstwa. Gdy Kościół Święty wydobył się z Katakomb, znak Krzyża umieszczano na wszystkich nowych Bazylikach i we wszystkich częściach świata. Krzyż jaśnieje na wieżach, tak kościołka wioski małej, jak i na najwspanialszych Katedrach, oznaczając tem, że tam jest mieszkanie Chrystusa Ukrzyżowanego. Gdy podczas Reformacyi zdejmowano krzyże z ich domów modlitwy, inowatarzy ci odłączyli się od uczniow Ukrzyżowanego i policzyli siebie między nieprzyjaciół Krzyża Chrystusowego. Kraje katolickie obfitują w liczbę Krzyżów Męki Pańskiej, przy drogach, gdzie widokiem tegoż, podróżny pobudzony jest do odpoczynku i zmówienia modlitwy za dobrodzieja, ktory ten krzyż postawił.

Św. Franciszek nawróconym został modląc się przed krucyfiksem w małym kościółku Św. Damiana, niedaleko Assyża i członkowie Jego trzech zakonów mają zwyczaj modlić się z rozciągniętemi rękami na kształt Ukrzyżowanego. Budowa człowieka jest w formie krzyża i ptaki latają w powietrru w tejże formie. Taki powinien być i nasz polot do nieba, dla tego też w ostatniej naszej godzinie jesteśmy namaszczeni zbawiennym znakiem Krzyża.

Ażeby o tem dobrze pamiętać, byłoby dobrze abyśmy całowali krucyfiks przed udaniem się na spoczynek, mówiąc z głębokiem żalem te słowa: "O, Mój Jezu Miłosierdzia!" myśląc zarazem o o zbliżającej się śmierci.

To krótkie nabożeństwo można odprawić i za drogie sercu naszemu osoby, krewnych i przyjaciół, osobiście prosząc dla nich miłosierdzia Bożego, którego wszyscy pragniemy na godzine śmierci.

Nabożeństwo do Ukrzyżowanego Zbawiciela jest głęboko zakorzenione w sercach wiernych. Do Niego też uciekają się we wszystkich swych trudnościach i cierpieniach. Stawiają Krzyż w najgłówniejszej części domu i noszą wizerunek Ukrzyżowanego przy sobie. W kościołach krucyfiks jest umieszczony na każdym ołtarzu, ponieważ Ukrzyżowany Zbawca jest zródłem wszelkiej łaski, w której Jego wylana poprzednio Krew Przenajświętsza, znów skutki swe sprowadze przez Ofiarę Mszy Świętej.

"Kongregacya. . .postanawia i rozkazuje że składki na Ziemię Św. dotąd w zwyczaju czynione we Wielki Piątek lub w inne dnie roku przez Braci Mniejszych, osobiście lub pośrednio przez wiarogodnych ludzi, naśladując ustawy i zwyczaje należycie przestrzegane w tej materyi mają jeszcze wszędzie i na przyszłość być czynione."—Dekret Św. Kongregacyi Zakonów 1-go października, 1909 roku.

Uroczystość Św. Antoniego

Tysiące czcicieli Św. Antoniego oczekują każdego roku święta swego niebiańskiego opiekuna, które wypada dnia 13go Czerwca i z wielką wspaniałością obchodzone jest na Górze Świętego Grobu.

Bardzo rychło dnia tego, wierni zbieraja się u stóp ołtarza i setki z nich przyjmują Komunię Świetą podczas różnych Mszy Świętych w tymże dniu tamże odprawianych.

O godzinie dziesiątej poświęcane są lilie, a potem procesya z niemi po kościele, który na ten czas przedstawia się jakoby pełen lilii. Po tej pięknej ceremonii, następuje solenna Msza Św. zakończona błogosławieństwem Przenajświętszego Sakramentu, podczas których wszyscy nasi dobrodzieje będą pamiętani. Każdy z obecnych dostaje jedną z poświęconych lilii. Listki tychże mogą również otrzymać nasi dobrodzieje nieobecni, jeżeli nadeszłą do nas swą prośbę o takowe. Pojedyńcze listki zachowane są także w słodkiej oliwie, których przyłożenie z wiarą, nieraz sprawiło ulgę chorym.

Trzynaście Wtorków poprzedzających uroczystość tegoż Świętego, w szczególniejszy sposób poświęcone są Świętemu Cudotwórcy. Ta solenna nowenna ofiarowana jest na intencyę wszystkich dobroczyńców Krzyżowca i za tych wszystkich którzy szukają Jego pomocy. Wszyscy, którzy mają jakie szczególne intencye do podania Świętemu Antoniemu, mogą nadesłać je do Komissyaratu, w zaklejonej kopercie, a naznaczonej "Prósba." Umieścimy takowe na ołtarzu Św. Antoniego podczas całej Nowenny w dniu Święta Jego.

Trzeci Zakon św. Franciszka

GDY św. Franciszek założył dwa pierwsze zakony, które noszą jego nazwisko, wielu ludzi, którzy pragnęli pokutować za grzechy, chciało porzucić świat i wstąpić do zakonu, aby w ten sposób skuteczniej poświęcić się pokucie i miłosierdziu. Wielu z tych jednakże, którzy prosili świętego, aby ich przyjął do zakonu, było związanych ze światem węzłami, których niepodobno było rozrywać. Jedni mieli rodziców starych lub krewnych, których musieli utrzymywać, inni mieli żony i dzieci, inni znowu byli w takiem położeniu, że nie można ich było przyjąć do żadnego z tych dwóch zakonów. Ludzi takich było jednak tak dużo, a wszyscy tak pragnęli poświęcić się życiu, któreby ich bardziej przybliżyło do Boga, że św. Franciszek zaczął myśleć nad tem, aby wynaleść dla nich drogę pośrednią, któraby leżała pomiędzy światem a klasztorem.

I tak w r. 1221 został założony Trzeci Zakon. W pierwszych czasach członkowie jego nosili habit zakonny. Dzisiaj zamiast habitu nosi się wielki szkaplerz i pasek. Członkowie mają jednakże przywilej być pochowani w habicie, jezeli sobie tego życzą.

Przepisy tego zakonu nie są obowiązujace pod grzechem. Tercyarze powinni ubierać się skromniej jak inni, powinni pościć ściślej, modlić się regularniej, słuchać mszy św. częściej i spełniać więcej uczynków miłosiernych. Główniejsze obowiązki Trzeciego Zakonu są: *Co dzień*—Wysłuchaj mszy św., jeżęli to możebne, odmów 12 Ojcze nasz i Zdrowaś Marya, zmów modlitwę przed i po jedzeniu i zrób rachunek sumienia. *Co miesiąc*—Przystąp do sakramentów św. i idź na zebranie. *Zawsze* bądź umiarkowanym w jedzeniu i piciu, unikaj ozdób i wytworności w ubraniu, swawolnych sztuk teatralnych, tańców i zabaw, złych książek i gazet, niepotrzebnych przysiąg, nieskromnych słów i dwuznacznych żartów. Zrób swój testament zawczasu, módl się za umarłych i noś szkaplerz i pasek. Pościj 3 Października i 7 Grudnia.

Trzeci Zakon rozszerzył się prędko po całym świecie, a zasługi jego, które położył dla odrodzenia ludzkości, są nieocenione. W szeregach jego znajdowali się bogaci i ubodzy, potężni i słabi. Królowie i szlachta, ludzie nauki i książęta Kościoła dumni byli, że mogli do swoich zaszczytów dołączyć zaszczyt noszenia sukni św. Franciszka z Asyżu. "Jest ona prawdziwą purpurą," powiedział raz pewien kardynał, którego pytano, dlaczego został Tercyarzem, kiedy posiadał tak wiele innych zaszczytów, "purpurą, która została ufarbowaną w krwi naszego Zbawiciela." Wielu papieży było dziećmi św. Franciszka, tak samo jak był Leon XIII, a największą pociechą dla papieża Piusa IX pośród jego prześladowań było to że był Tercyarzem. Pewnego dnia, gdy ostatnie swoje pieniądze dał na jakiś cel dobroczynny, powiedział: "Nic nie posostało biednemu Piusowi IX, lecz nie narzeka, bo pamięta, że jest synem św. Franciszka."

Jak powyżej wykazaliśmy, Trzeci Zakon nie ma surowej reguły, ponieważ ustanowiony jest dla tych, którzy oddają się zwykłym zatrudnieniom. Jest on jednakże bez porównania czemś więcej, jak zwyczajnem bractwem; jest on zmodyfikowanym zakonem Kościoła, poleconym przez przeszło trzydziestu papieży i dwa powszechne sobory. Papież Benedykt XIV, mówiąc o Trzecim Zakonie, powiada: "Oświadczamy, że Trzeci Zakon jest rzeczywistym zakonem w całem tego słowa znaczeniu; ma on bowiem własną swoją regułę, zatwierdzoną przez Stolicę Apostolską, swój cel i swoje ubranie, którego krój i materyał jest oznaczony."

Nasi Zmarli Krzyżowcy

Bak, Maryanna
Barliak, Michał
Bauz, Joachim
Bicanic, Józef
Bieschke, Rozalia
Bolda, Mary
Bolda, Maryanna
Bóona, Mayanna
Brek, Maryanna
Bromoska, Jadwiga
Buczynski, Konstanty
Buława, Anna
Bukowski, Maciej
Burakiewicz, Marcyanna
Buzarewicz, Wincenty
Buzielewska, Leokadya

Ciekowska, Anna
Ciezadlo, Jan
Cygan, Tekla
Czajka, Jan

Delinski, Michał
Deptula, Jan
Derwichowska, Józefina
Dodt, Carl
Dodt, Elizabeth
Doll, Marta
Domazalski, John
Dombrowska, Anna
Dudek, Anna
Dzadzan, Elzbieta
Dzadzan, Michał
Dziergacz, Jozef
Dzikowicz, Wiktorya

Elwart, Julianna

Fangowska, Zofia
Franckowiak, Marya
Fruzina, Helena

Gacioh, Józef
Gajewski, Antoni
Garczynska, Elżbieta
Gładych, Stanisława
Gorczenska, Augusta
Grabowska, Teofila
Grochowalski, Bolesław
Groholek, Jacob
Gryczka, Jan
Grzegorzewska, Jadwiga
Grzybowski, Mikołaj
Gurboda, Andrzej
Gutowski, Piotr

Harzynska, Feliksa
Hermerling, Charles

Izbicki, Andrzej

Jaffery, Franciszka
Jakóbek, Jozef
Jakóbek, Jozefá
Jakobek, Michał
Jakubiak, Aniela
Jakubiak, Jan
Jakubiak, Maryanna
Janicka, Michalina
Januszka, Józef
Jarosz, Piotr
Jasik, Tekla
Jaslrowska, Rozalia
Jetzka, Agnieszka
Jetzka, Ewa
Jórczyk, Teresa
Jurewicz, Zofia

Kajdasz, Tomasz
Kałązna, Agnieszka
Kalinowska, Antonina
Karaszewicz, Jozefina
Karolczak, Marya
Kaschnia, Teresa
Kawecki, Jakób
Kedrzejewska, Maryanna
Kiełbowicz, Domicela
Kiełbowicz, Stanisław
Kijac, Joanna
Kiltok, Małgorzata
Klescewska, Anna
Kleszyk, Antonina
Klon, S.C. Józefa
Kogutek, Marya
Kokott, Andrzej
Kolkowski, Józef
Kołowska, Franciszka
Kołowska, Marta
Kołowska, Marya
Kołpacka, Frańciszka
Koniarska, Elżbieta
Kosicki, Józef
Kosmoski, Jakub
Kotz, Apolonia
Kreża, Józef
Kreża, Rozalia
Królikowska, Anna
Kuc, Franciszek
Kulas, Piotr
Kuszlik, Ignacy
Kwiatkowska, Anna

Laykowska, Julia
Lesko, Andrzej
Leśniewski, Szymon
Leszczyńska, Klara
Leszczyński, Franciszek
Lewinska, Amalia
Lewkowski, Władysław
Lizakowska, Maryanna
Łuczkowska, Stanisława
Łuninska, Franciszka

Lutomski, Micha
Luty, Szymon
Lyrek, Józef

Malak, Jan
Maliszewska, Justyna
Marczynska, Mary
Markewic, Stanisław
Marszalkiewicz, Alek.
Maszk, Andrew
Michalska, Józefa
Mroczek, Marya
Mudlaff, Rozalia

Nadolska, Wiktorya
Naglak, Andrzej
Napiecek, Józef
Niespodziana, Franciszka

Ocko, Madlen
Oczko, Magdalena
Okroy, Mary
Okuniewski, Jakób
Oniżylak, Andrzej
Ostrowski, Maciej

Pałocka, Wiktorya
Paniewicz, Andrzej
Pannek, Marcin
Pannek, Jadwiga
Paszko, Michał
Pawlicka, Anna
Pielach, Joanna
Pielach, Władysław
Pierdzioch, Józefa
Pigłowski, Jan
Pilarska, Wanda
Piniarski, Franciszka
Piniarski, Stefan
Pister, Katarzyna
Plakul, Józef
Podlecki, Franciszek
Posnawska, Julià
Prechowiak, Stanislaus
Prędka, Stanisława
Proszowska, Katarzyna
Puchalla, Frańciszka
Putdog, Justyna

Radziejewski, Józef
Rerczywska, Maryanna
Rhode, Frank
Róg, Józef
Ronnowski, Józef
Rulewska, Barbara
Rulewski, Jan
Rutkowski, Franciszek
Rutkowski, Laura
Rybaszki, Emilia
Rynka, Łucya

Rynkiewicz, Elzbieta
Rzeppa, Zofia

Sąsala, Giertruda
Scherszianesky, Paulina
Selenskiej, Marya
Serpinska, Maryanna
Sienkiewicz, Konrad
Siostra, Marya Józefina
Skembare, Emanuel
Skibinska, Katarzyna
Skweres, Bartłomiej
Słabor Julianna
Smeter, Susan
Sobiech, Tomasz
Socki, Franciszek
Sojka, Józef
Sopczak, Adam
Steinke, Anna
Suchodolska, Anna Marya
Szczech, Bronisława
Szczokow, Rodzice
Szemplakowski, Michał
Szkatulska, Salomea
Szulc, Jan
Szulfer, Maryanna
Szulist, Franciszka
Szyszko, Stanisław

Tankiewicz, Konstancya
Telakiewicz, Zofia
Tomecko, Albert
Trocki, Teodor
Tykarska, Franciszka

Urbaś, Aniela
Urbinska, Paulina

Varga, Maria

Wagner, Józef
Waldoch, Józefina
Walek, Anna
Walkowski, Szczepan
Wasniewska, Joanna
Wilkowska, Konstancya
Wiśniewska, Katarzyna
Wisniewska, Julianna
Witt, Joanna
Wojtalewicz, Marta
Wyłupska, Bolesława

Zabrocka, Marta
Zaborowski, Antoni
Zawidzka, Anna
Zell, Władysław
Zizik, Ida
Zizik, Jadwiga
Zizik, Łucya
Zoldowska, Anna
Zurawka, Andrzej

COMMISSARIATUS TERRÆ SANCTÆ
CANADA

ISLAM OCTAVO 523
1918/23

2571637